

Đăng tại: <https://duonglam.design.blog/>

✧
Cùng
ngày
Ly
hôn
với
đại
lão
Tôi
biến
nhỏ

Đường
Hoàn
Hoàn

Người
dịch:
Dương
Lam

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116: Ngoại truyện 1
Chương 117: Ngoại truyện 2
Chương 118: Ngoại truyện 3
Chương 119: Ngoại truyện 4
Chương 120: Ngoại truyện 5
Chương 121: Ngoại truyện 6
Chương 122: Ngoại truyện 7
Chương 123: Ngoại truyện 8
Chương 124: Ngoại truyện 9
Chương 125: Ngoại truyện 10
Chương 126: Ngoại truyện 11
Chương 127: Nội dung vỡ kịch cấu huyết liên quan đến Thẩm Kế (1)
Chương 128: Nội dung vỡ kịch cấu huyết liên quan đến Thẩm Kế (2)
Chương 129: Ngoại truyện 14
Chương 130: Ngoại truyện 15: Dự Đồng x Nguyên chủ
Chương 131: Ngoại truyện 16: Dự Đồng và nguyên chủ (2)
Chương 132: Ngoại truyện 17: Dự Đồng và nguyên chủ (cuối)
Chương 133: Ngoại truyện 18: Chương trình thực tế phát cầu lương(một)
Chương 134: Chương trình thực tế phát cầu lương (hai)
Chương 135: Chương trình thực tế phát cầu lương (3)
Chương 136: Chương trình thực tế phát cầu lương (4)
Chương 137: Chương trình thực tế phát cầu lương (cuối)
Chương 138: Hôn lễ
Chương 139: Hôn Lễ (2)

Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Mau nhìn kia, cô ta lại còn dám đến?”

“Nom bộ đồ cô ta mặc kia, dám phải nhặt từ hàng vỉa hè ấy chứ, cũng dám gọi là lễ phục?”

“Đi thăm đồ cùng với loại người này, đúng là mất mặt.”

“Bỏ tiền vào ké tiếng chứ gì.”

Tình lại giữa những tiếng xoi mói móc mĩa, Khúc Kim Tích mở bừng mắt, quét toàn diện cảnh tượng trước mắt: Đây là một căn phòng rất rất rộng, có rất nhiều người, trai xinh gái đẹp, xung quanh còn có không ít ống kính.

Khu hậu trường thăm đồ.

Năm con chữ bật ra trong óc.

Nói cách khác, trong phòng này, mười người thì có chín là nghệ sĩ ngôi sao, đang đợi đi thăm đồ.

Lúc này, trong não tự động nảy ra một hình ảnh. Trong hình, cô đang trao đổi với một nhân viên chương trình: “Chị Hồng, làm ơn đi, em đưa chị năm mươi ngàn, chị cho em tham gia đêm weibo, dù chỉ ngang qua thăm đồ lộ mặt thôi cũng được.”

Nhân viên chương trình: “Tám mươi ngàn.”

“Dạ được!”

Khúc Kim Tích: “...”

Chuyện quái chi đây?

Không được, cô phải thăm dò tình huống cho rõ.

Dò hỏi một người trông như là nhân viên nhiếp ảnh, biết được vị trí của nhà vệ sinh, Khúc Kim Tích mới vội chạy đi.

Trên đường còn nghe có người nhỏ giọng châm chích, chẳng biết là nhân viên trong đây hay mấy nghệ sĩ vẽ ngoài lồng lầy bóng bẩy kia.

“Không mặt mũi ở lại rồi?”

“Mặt dày đi đu bám Thẩm Thính, đáng kiếp.”

“Lần đó cô ta cố tình trượt ngã, ngã ngay vào Thẩm Thính, fan tăng lên cả triệu đó.”

“Ha ha, toàn là người mắng chứ gì.”

...

Vào phòng vệ sinh, Khúc Kim Tích nghĩ bụng cái tên Thẩm Thính này sao nghe quen quen, hình như đã nghe đâu đó rồi. Song ngay khi nhìn thấy người trong gương, cô ngưng bật.

Trang điểm đậm kiểu Âu Mỹ phối với cái đầm ngắn màu vàng trẻ trung, giày ống đen gót cao, kiểu phối đồ khiến người ta khó thờ này...

Thực ra trang điểm nom cũng được, hiem nổi phối màu đậm quá, hoàn toàn không phù hợp với bộ đồ và đôi giày này mới gây hiệu quả thị giác khiến người ta dè sợ.

Váy ngắn trẻ trung thì phải phối cùng kiểu trang điểm nhẹ nhàng tươi trẻ chứ, trang điểm đậm vậy là muốn hù ai chết tươi đây.

May mà trong tay có túi xách, bên trong là dụng cụ trang điểm đơn giản, còn có một gói bông tẩy trang.

Khúc Kim Tích gỡ mi giả trong tâm trạng cạn lời, mở gói bông tẩy trang, định bụng lau sạch lớp trang điểm.

Cánh cửa phản chiếu trong gương đột ngột bật mở, một thanh niên trẻ tuổi mặc vest, đi giày da bước vào.

Khúc Kim Tích: “???”

Cô nhìn sang bên cạnh theo phản xạ, chắc chắn đây là phòng vệ sinh nữ.

“Sợ rồi à?” Nom anh chàng độ chừng hăm bốn, hăm lăm tuổi, gương mặt điển trai khôi ngô, khóe môi nhếch cong, hé ra nụ cười mỉm hút hồn.

Khúc Kim Tích ngấm anh chàng mất hồn.

“Trung bộ mặt không quen biết anh làm gì, từ bao giờ diễn xuất lại tốt thế rồi?” Anh ta vươn tay riết quanh eo cô, kéo cô lại gần, bàn tay phủ trên lưng cô trượt lên mờ ám.

Khúc Kim Tích nổi da gà kín tay, đẩy phắt anh ta ra.

Người đàn ông vẫy cái tay bị bộp đau, đôi mày quặp xuống: “Khúc Kim Tích, em nổi điên gì vậy?”

“Hay là...” Phút chốc lại rộ cười, “Em đổi kịch bản rồi?”

Đầu Khúc Kim Tích kêu lên ong ong, bất giác làm theo lời anh ta, chắp tay để trước người, cảnh giác lại xa lạ: “Anh là ai?”

“Chơi mất trí nhớ à.” Chàng trai khế cười.

Khúc Kim Tích vờ ra vẻ không vui khi bị lộ trần, sau đó lại trở về xa lạ cảnh giác.

Quả nhiên, người đàn ông càng đoan chắc cô đang chơi trò “mất trí nhớ”. Anh ta đi lên, nét mặt nặng tình tha thiết, nắm chặt tay Khúc Kim Tích: “Tích Tích, em quên rồi ư? Anh là Mạnh Thiên Hạo, người em yêu nhất đây.”

“Mạnh Thiên Hạo?”

Sao cả cái tên này cũng quen tai thế?!

“Được rồi, đừng quấy nữa, sắp phải đi thăm đồ rồi, còn chơi tiếp thì sẽ lỡ giờ mất.” Anh ta ra chiều muốn hôn cô, cặp mắt chứa chan tình tứ, “Nếu em muốn chơi, đợi đi thăm đồ xong anh sẽ từ từ chơi với em.”

Khúc Kim Tích lùi một bước về sau. Đáy mắt Mạnh Thiên Hạo vụt lướt qua vẻ chán ghét, tiện đà buông cô ra, bỏ lỡ vẻ không dám tin chột hiện trên mặt cô rồi vụt biến mất.

Thẩm Thính, Mạnh Thiên Hạo, đi thăm đồ... Một loạt sự việc cuối cùng khiến Khúc Kim Tích chột bưng tỉnh, những người trong này, hoàn toàn ăn khớp với một cuốn sách cô từng đọc trước đó.

Cuốn sách bạn giới thiệu cho cô, nói bên trong có một nữ phụ làm nền tên giống hết tên cô, còn nói kết cục cuối cùng của nữ phụ bị thảm đau xót, gợi khiến cô tò mò, không nhịn được mới lướt lướt cuốn sách nọ.

Trong sách, nữ phụ tên Khúc Kim Tích là một sao nữ vô danh tép riu, mơ mộng trở thành siêu sao tầm cỡ, ngồi ôm vô số trai tơ trẻ măng, chẳng ngờ chó ngáp phải ruồi kết hôn với siêu sao Thẩm Thính. Nhưng Thẩm Thính không thích cô ấy, không chạm vào cô ấy, không cho cô ấy công khai quan hệ giữa họ ra bên ngoài.

Trừ một tờ đăng ký kết hôn, hai người chẳng khác gì hai kẻ xa lạ.

Khúc Kim Tích không cam tâm, bắt đầu tìm đường chết, phát hiện không giành được hồi đáp từ Thẩm Thính thì dứt khoát ngoại tình,

tìm một gã tình nhân, cuối cùng thành công khiến Thẩm Thính đưa ra đề nghị ly hôn.

Cô nàng chẳng phải kẻ hiền lành dễ đuổi, đưa ra yêu cầu, ly hôn thì được thôi, nhưng phải có một nửa tài sản của Thẩm Thính. Đoán chừng bản thân tác giả cũng không thể chấp nhận nhân vật dưới ngòi bút của mình tác quái nhường ấy, bèn tặng cô nàng một sự cố bất ngờ — quay phim rơi xuống vách núi, xương cốt bầy đầy.

Lúc ấy Khúc Kim Tích đọc thấy nữ phụ cùng tên với mình chết thảm thiết như vậy, trong lòng loáng thoáng khó chịu nên không đọc tiếp, ai mà ngờ bản thân lại xuyên vào trong cuốn sách này!

Tên Mạnh Thiên Hạo trước mắt này, chính là tên tình nhân mà chủ cũ thân thể này lén phét.

Trong sách Mạnh Thiên Hạo là tên ăn bám dựa vào đàn bà để leo lên. Khúc Kim Tích kết hôn với Thẩm Thính, lợi ích duy nhất là mỗi tháng sẽ nhận được một khoản tiền tiêu vặt từ họ Thẩm, con số rất khả quan.

Chút tiền này không thể giúp cô ấy tạo dựng mạng lưới quan hệ trong giới giải trí, tuy thế nuôi một gã mặt trắng vô danh khỏe mạnh cũng muốn vào giới giải trí thì kể vẫn đủ.

Cầm tiền của Thẩm Thính đi nuôi tình nhân... Dẫu Thẩm Thính có làm từ gỗ, nếu biết được cũng sẽ tức thành củi khô phừng lửa thôi.

Huống hồ, anh ta còn chẳng phải khúc gỗ.

Cứ nghĩ tới kết cục của nguyên chủ trong sách, Khúc Kim Tích lại rợn lạnh toàn thân.

Dầu không biết vì có gì cô lại xuyên tới đây, nhưng tới đã tới rồi, cô không muốn trẻ trung chết yểu.

Thấu hiểu tình hình, tư duy của Khúc Kim Tích dần sáng rõ, tiếp tục diễn theo kịch bản “mất trí nhớ”: “Chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Cưng à, chúng ta đã bên nhau ba tháng rồi.”

Mắt Khúc Kim Tích tối sầm.

Ba tháng rồi!

Thế nguyên chủ và anh ta đã đi tới bước nào rồi? Cặp sừng cho Thẩm Thính đã được cắm lên đầu chưa?

“Không thể nấn ná thêm nữa, em không muốn bỏ tiền oan đấy chứ.” Thấy cô không hé răng, Mạnh Thiên Hạo nóng ruột, lại cố dần lòng, “Anh lén lén vào đấy, ngộ nhớ có người tới... Anh đi trước, với cả, trang điểm của em.”

Để ý thấy bông tẩy trang cô đang cầm, ánh mắt Mạnh Thiên Hạo khẽ biến đổi, kể đó dịu dàng nói: “Trang điểm của em hôm nay hợp với ăn mặc lắm, đẹp vô cùng.”

Nếu là thường ngày, cô ả này đã mừng rơn nhảy cả lên. Ấy nhưng anh ta nói dứt lời, Khúc Kim Tích vẫn nhìn sang bằng ánh mắt thờ ơ xa lạ.

Mạnh Thiên Hạo chẳng kịp suy xét kĩ, thời gian gấp rút, anh ta không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, lập tức quay gót ra khỏi phòng vệ sinh.

Khúc Kim Tích chợt hiểu ra, cơ hội đi thăm đồ lần này của cô là nhờ bỏ tám mươi ngàn ra mua mà có, vậy cơ hội của Mạnh Thiên Hạo thì sao? Trông đáng điệu anh ta, hẳn nhiên cũng là do cô bỏ tiền.

Mắc gì còn phải khen kiểu ăn mặc của cô? Chẳng lẽ hôm nay nguyên chủ đóng gói mình xấu thậm tệ như vậy là do Mạnh Thiên Hạo xúi bẩy?

Khúc Kim Tích lắc mạnh đầu, tẩy sạch lớp trang điểm, hé lộ gương mặt trắng trẻo xinh xắn, hết một khuôn đúc với cô ngày xưa.

Thế này nom hơn dễ chịu hơn nhiều rồi.

Cô lấy điện thoại ra, may sao là khóa vân tay. Mở khóa, đăng nhập weibo –

Hòm inbox bị oanh tạc, toàn là mắng mỏ chửi bới.

“Thứ đê tiện, dựa hơi Thẩm Thính nhà bà, sao mà không đi chết đi?”

“Cô thích hờ thế, có giỏi đi bán luôn đi.”

“&*%#”

...

Khúc Kim Tích lú cả lưởi, thoát khỏi hòm inbox, lướt một vòng, nhanh chóng hiểu ra đầu đuôi cơ sự.

Hôm kia, trong một hoạt động lớn, ngay khi Thẩm Thính đang nhận phỏng vấn, Khúc Kim Tích ngang nhiên vờ như trượt ngã, nhào vào lòng Thẩm Thính. Trong lúc hỗn loạn, váy cô khẽ khàng trượt xuống, sau đó nữa còn in cả dấu son lên áo Thẩm Thính...

Khúc Kim Tích: “...”

Bộ dạng đói khát này chắc chắn không phải cô.

Miền là mắt không mù, tất có thể nhìn ra là Khúc Kim Tích cố ý.

Sự việc khởi phát, các trang mạng lớn lập tức đăng tải video clip, chế tạo cơ sở hình động meme tung ra. Chỉ trong thời gian ngắn, Khúc Kim Tích đã bị mắng lên hạng nhất hotsearch, fan tăng tới triệu.

Hôm nay còn cố sống cố chết tới tham gia đi thăm đồ của Đem weibo, chê mắng chưa đủ đấy ư?

Là muốn... mưa toan gì đây.

Chẳng lẽ định đi con đường nổi bằng tai tiếng?

Khúc Kim Tích xem mà nhú chặt mày. Tuy rằng không phải nguyên chủ, song giờ thân cô lại ở đây.

Nghĩ hoài nghĩ mãi, cô cử động ngón tay, gõ hai chữ Thẩm Thính.

Khi hình ảnh của Thẩm Thính hiện ra, hơi thở Khúc Kim Tích lập tức dừng một nhịp.

Một gương mặt tuyệt thế vô song nhường này, phải nói là đập Mạnh Thiên Hạo kia nát như ngay trong một nốt nhạc, nguyên chủ nghĩ kiểu gì vậy!!

Tôi mà có một ông chồng thế này thì còn tìm tình nhân quái gì nữa, nghĩ cách cura đồ chồng nhà mới là cách làm chính xác nhất chứ.

Cho dù cura không đổ, ngày ngày ngắm nhìn khuôn mặt như thế chẳng cũng thỏa mãn rồi?!

Khúc Kim Tích dấm ngực giậm chân, mở túi xách lục ra một tấm thẻ phòng khách sạn. Bấy giờ điện thoại rung lên, người có tên “chị Hồng” gửi tin nhắn: “Cô ở đâu? Giờ là đọc đến tên cô ngay đấy!”

Khúc Kim Tích: “Em không tới nữa, chị gạch tên em đi ạ.”

Chị Hồng: “???”

Chị Hồng: “Tuy cô, tôi không trả tiền lại đâu.”

Tám mươi ngàn tệ...

Khúc Kim Tích cắn răng: “Cảm ơn chị Hồng, làm phiền chị rồi.”

—

Khách sạn ở không xa địa điểm hoạt động, Khúc Kim Tích bắt xe trở về. Chốc chốc anh tài lại liếc nhìn cô, Khúc Kim Tích tưởng anh ta đã nhận ra mình – Từ tình hình trên mạng, giờ cô đang ở cái trình bị toàn mạng chửi bới.

Đáng sợ quá đi.

Ai ngờ anh tài lấy điện thoại ra: “Người đẹp, add wechat nhé?”

“.....”

Từ chối khéo anh tài nhiệt tình đã giảm giá xe cho, Khúc Kim Tích quẹt thẻ mở cửa phòng khách sạn, trông thấy hành lý và các giấy tờ tùy thân của nguyên chủ trong phòng.

Thế mà có cả chứng nhận kết hôn với Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích héo cả lời, cứ mang kè kè chứng nhận kết hôn theo là muốn làm gì?

Lục được đồ ngủ, vào phòng tắm xối một lượt cho khoan khoái nhẹ thân. Trong hành lý của nguyên chủ có đủ thứ mỹ phẩm dưỡng da đắt đỏ. Khúc Kim Tích tẩy trang lại lần nữa kĩ lưỡng, cuối cùng đắp một tấm mặt nạ.

Cô mở điện thoại tìm hiểu các thông tin, nhằm để hiểu xem trước đó nguyên chủ đã làm những gì, sau đó phát hiện danh sách bạn bè trên wechat lại không có Thẩm Thính, nhưng danh bạ thì có lưu.

Nhiều nhất là đạo diễn phó đạo diễn biên kịch các kiểu, tin nhắn nguyên chủ gửi đi phần đa là tin hỏi về vai diễn. Không ai trả lời.

Lăn lộn cỡ này cũng thật là thảm hại.

Còn có một quản lý, từ nhật ký trò chuyện lần cuối với quản lý, người này vì nguyên chủ gây ra tai tiếng mà quyết định dừng hết mọi hoạt động tiếp sau của nguyên chủ. Nguyên chủ không nghe, thế là hai bên cãi vã gay gắt, nguyên chủ quay sang nhờ vả chị Hồng, bỏ tiền mua cơ hội đi ké thăm đồ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi Khúc Kim Tích hiểu hết được tình hình đã là hơn hai tiếng đồng hồ sau.

Cô cho ra được hai kết luận:

Thứ nhất, cặp sừng của Thẩm Thính vẫn chưa thành vật thật.

Thứ hai, Thẩm Thính chưa đề nghị ly hôn.

Vẫn may, hai điều này đã được coi là tin tốt lành.

Thẩm Thính chưa đề nghị ly hôn, nói rõ nguyên chủ chưa làm tới mức anh ta không nhẫn nhịn nổi, thời gian cô lĩnh cơm hộp kết vai còn xa.

Tuy vậy —

Nếu cô đã tới, vậy có thể nào cũng không thể nhận phần cơm hộp này. Thẩm Thính chưa yêu cầu ly hôn cũng chẳng sao, cô chủ động đề nghị, việc này hẳn không vấn đề chứ.

Không thì, giờ gọi điện thoại bàn chuyện ly hôn luôn?

Bỗng có tiếng gõ cửa. Khúc Kim Tích đành dừng dòng suy tư, đứng dậy tới cạnh cửa, ngó qua mắt mèo, thấy người đứng ngoài không ngờ là Mạnh Thiên Hạo.

Nghĩ một hồi, cô mở cửa.

“Em làm sao đấy hả? Không đứng sao lại bỏ đi?” Mới mở cửa, Mạnh Thiên Hạo đã liên thanh chất vấn, khi trông rõ gương mặt trắng

trèo của Khúc Kim Tích đã tẩy trang bỗng sững ra giây lát, sâu trong đáy mắt có đốm ngọc nhiên lóe qua.

“Dừng lại.” Khúc Kim Tích bật điện thoại, “Ban nãy tôi đã tính rồi, tôi chủ động tiêu cho anh một trăm bảy mươi bảy ngàn tệ, số tiền này tôi không bắt anh trả, coi như... phí bao trai.”

Cô tăng hắng một tiếng.

“Nhưng còn một trăm ngàn anh mượn tôi.” Cô vươn tay ra, khẽ mỉm cười, “Trả đây.”

“Em đùa cái gì vậy?” Mạnh Thiên Hạo cau mày, kéo khoảng cách đôi bên gần lại, nói bằng giọng yêu chiều, “Tích Tích, đừng quấy nữa.”

“Anh nghe không hiểu hả, tôi bảo anh trả tiền!”

Mặt Mạnh Thiên Hạo sầm đi, một chốc một lát không lần sờ cho rõ cơ sự, gờ tay níu vai Khúc Kim Tích. Khúc Kim Tích giãy mạnh, áo ngủ bị kéo trượt xuống vai.

Ánh mắt Mạnh Thiên Hạo tức thì dính chặt vào ấy.

Tuy không thích cô ả này, anh ta lại không thể phủ nhận rằng dáng vóc cô rất đẹp, da còn trắng nõn trơn mịn như sữa bò, khiến người ta không dời nổi mắt.

Sao trước đây không phát hiện ra nhỉ.

“Tích Tích.” Anh ta sáp vào mờ ám, “Anh sẽ khiến em dễ chịu...”

Quả tim Khúc Kim Tích giật run, chuông cảnh báo réo inh ỏi. Cô quên khuấy mất, giữa nam và nữ có chênh lệch sức mạnh.

May sao đúng lúc lại có tiếng gõ cửa — Trước đó cô đã gọi cơm.

Khúc Kim Tích đẩy phắt Mạnh Thiên Hạo ra, tức tốc mở cửa, phía ngoài lại chẳng phải nhân viên đưa cơm mà cô tưởng.

Anh chàng trẻ tuổi gõ cửa lùi về sau hai bước, để hé người sau lưng.

Lạnh lẽo, thờ ơ, cao ngạo, như người trong bức vẽ, không dính mùi trần gian.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Khúc Kim Tích về Thẩm Thính.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Thính chậm chậm rời đi, dừng trên bên vai trắng trẻo Khúc Kim Tích để lộ và cả Mạnh Thiên Hạo chạy tới theo.

Thình lạng, sự thình lạng làm người ta ghệt thở.

Khúc Kim Tích: "..."

Còn có việc gì kích thích hơn bị chồng "bắt gian" tại trận không?!

Thế... Giờ đóng cửa có còn kịp không?

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau giây lát, cặp mắt Thẩm Thính vụt lướt ánh nhìn thấu hiểu, rời mắt nhìn, đôi mày xoắn lại, gờ tay vuốt phẳng tay áo hơi nhăn nhúm, quay gót bỏ đi.

Anh thì hiểu cái gì?

Nè không có phải như anh nghĩ đâu!

Cặp sừng này là giả đó! Chưa cảm thật mà! Anh đừng có hiểu chớớớ!

Ngập trong óc Khúc Kim Tích chỉ toàn hình ảnh nguyên chủ ngã thành bãi thịt vụn trong sách, chẳng biết lấy can đảm từ đâu mà chọt lao vọt ra, giang tay ngăn trước mặt Thẩm Thính: “Thẩm Thính, anh nghe tôi giải thích!”

Nếu không phải vẻ ghê tởm và lạnh giá trong mắt Thẩm Thính quá rõ ràng, cô đã định xông lên ôm chầm lấy anh ta.

Có lẽ do ý đồ phơi ra trong mắt cô quá lộ liễu, Thẩm Thính cau mày bước lùi về. Trợn lý của anh, Tần Tang e sợ sự việc hôm trước lại lặp lại, bước lên một bước, che Thẩm Thính ra sau lưng kín kẽ.

Thẩm Thính cất tiếng nói bình lặng chẳng hề nhấp nhô: “Việc trên mạng đã tới tai ông rồi, mới cấp cứu xong hôm qua, giờ muốn gặp cô, tôi cho cô mười phút.”

Giải thích rành mạch nguyên do vì sao anh xuất hiện ở đây vào lúc này.

Dứt lời thì bước vượt lên Tần Tang, để lại cho Khúc Kim Tích một bóng lưng giá lạnh.

Khúc Kim Tích sức nhớ ra. Trong sách, sờ dĩ nguyên chủ chó ngáp phải ruồi, kết hôn với Thẩm Thính, ấy là do ông nội Thẩm Thính bệnh nặng, còn Khúc Kim Tích lại là cháu gái của mối tình đầu mà ông cụ yêu nhưng không có được, cũng đang lẻ chiếc, ông cụ bèn sinh ý để Thẩm Thính lấy Khúc Kim Tích.

Ông cụ chỉ có mỗi nguyện vọng như thế, Thẩm Thính chỉ đành nghe theo.

Sau khi kết hôn, thế mà cụ Thẩm lại vượt qua tình huống nguy hiểm nhất, kể cũng được tính là “xung hỉ”. Bởi vậy dẫu người nhà họ Thẩm không thích Khúc Kim Tích, tuy thế vẫn gửi cho cô tiền tiêu mỗi tháng đều đặn.

Miễn là Khúc Kim Tích nghe lời, đừng gây chuyện là xong hết.

Còn Thẩm Thính, sờ dĩ không nhẫn nhịn nổi mà đề nghị ly hôn với Khúc Kim Tích, đó là vì mấy lần ông cụ phải vào cấp cứu, thầy đều do nguyên chủ kích thích mà ra!

Tần Tang nói với bộ mặt vô cảm: “Cô Khúc, phiền cô thay đồ nhanh nhất có thể, với cả...” Ý ngó sang Mạnh Thiên Hạo đã bị cảnh tượng này dọa bay mất hồn, trưng ra biểu cảm hết như sắp mình, “Tiên sinh không muốn trong lúc cụ sinh bệnh lại xảy ra việc ngoài ý muốn gì, mong cô tự trọng.”

Tần Tang đi.

“Tích Tích, em và Thẩm Thính có quan hệ gì vậy?” Cuối cùng Mạnh Thiên Hạo đã hồi thần, “Hai người đã quen biết, thế mấy hôm nay em vì anh ta mới bị chửi, tại sao anh ta không ra mặt thanh minh cho em?”

Ánh mắt anh ta không ngừng nhấp nháy tia sáng toan tính.

Đầu Khúc Kim Tích đang giật nhưng nhúc liên hồi, cứ cảm thấy mạng mình không còn bao lâu, chỉ muốn giáng ngay một cú tát sang

cho hả, không nhịn được nói: “Muốn biết tôi và anh ta có quan hệ gì, tự anh đi mà hỏi.”

Nói dứt câu, thế mà Mạnh Thiên Hạo lót tót chạy theo hỏi thật.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cái đờ mờ!

Xúi bậy tình nhân đi tìm Thẩm Thính, tưởng tượng tới cảnh Mạnh Thiên Hạo tra hỏi Thẩm Thính, Khúc Kim Tích run bắn mình, bất giác đuổi theo, tên kia đã chạy mất tăm bóng dáng.

Lại ngó bộ đồ trên người, cắn răng, về phòng tức tốc thay quần áo, mãi một buộc gọn tóc sau lưng rồi hốt hải xuống tầng.

“Cô Khúc.” Đang loay hoay tìm người, Tần Tang đã đi tới, dẫn cô tới chiếc xế hiệu màu đen khiêm tốn đỗ cạnh, mở cửa xe.

Thẩm Thính ngồi bên trong, tay cầm máy tính bảng, chả biết đang làm gì mà chẳng buồn ngó ngang cô một cái.

Khúc Kim Tích run lên không duyên cớ: “Cái tên... Mạnh...”

Tần Tang: “Cô Khúc, mời cô lên xe.”

Khúc Kim Tích chỉ đành lên xe trước.

Sau khi lên xe, Tần Tang ngồi vào ghế tài xế, trước khi khởi động xe có nói một câu: “Cô Khúc, sau này phiền cô quản lý người bên cạnh cho chặt. Vệ sĩ của tiên sinh đã được huấn luyện chuyên nghiệp, không mấy dễ bụng bốn chữ hạ thủ lưu tình.”

Thế tức là Mạnh Thiên Hạo đã xông tới tìm Thẩm Thính thật, chết nỗi chưa kịp tới gần đã bị vệ sĩ của Thẩm Thính đá đít rồi?

Đơn giản thô bạo tới vậy, cõi lòng Khúc Kim Tích âm thầm hả hê.

Khi Tần Tang nói lời này, Thẩm Thính cúi đầu chẳng hé một chữ. Khúc Kim Tích hiểu ngay, lời này là Tần Tang nói thay anh ta đây.

Hoặc phải nói là, Thẩm Thính mớm cho Tần Tang nói thế.

Không ngờ anh ta căm ghét nguyên chủ tới vậy, ghét tới nỗi chẳng muốn nói với nguyên chủ một lời.

Trong não chợt hiện ra hình ảnh nguyên chủ nhào vào Thẩm Thính tại hiện trường hoạt động. Khúc Kim Tích nghĩ bụng: Tôi mà là Thẩm Thính, tôi cũng chẳng thém liếc tới.

Khí thế của người này dữ dần quá, dẫu cho không nói gì, cả khoang xe đâu đâu cũng toàn hơi thở của anh ta. Không kìm được lòng, Khúc Kim Tích nghiêng đầu ngắm nghía Thẩm Thính.

Sườn mặt thiệt đẹp không góc chết.

Khúc Kim Tích lục lại tư liệu về Thẩm Thính tìm được trên mạng. Năm nay ba mươi tuổi, chiều cao 1m88, xuất thân nhà giàu sang song lại dần bước làng giải trí, bằng vào diễn xuất xuất thần và ngoại hình xuất sắc, chỉ sau vài năm ngắn ngủi đã vang danh toàn cầu, trở thành siêu sao quốc tế, fan hằng hà sa số.

Trong sách, mô tả về anh ta còn ít hơn, rốt cuộc cũng không phải nam chính.

Nghĩ hoài nghĩ mãi, chợt thấy trước mặt ủa cơn giá rét, sống lưng cô thoát cái thẳng tưng, thần trí miên man quay về, tức thì thấy Thẩm Thính đã ngẩng đầu từ bao giờ không biết, cặp mắt đang xoáy thẳng vào cô.

Da đầu Khúc Kim Tích tê rần, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết trưng ra điệu cười toét cả miệng.

“Xấu tệ.” Thẩm Thính cau mày, giọng giá ngắt, “Nể mặt ông nội, tôi không muốn nói quá khó nghe. Đợi lát nữa gặp ông, nên nói gì,

không nên nói gì, nghĩ ắt cô tự hiểu rõ.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Anh nói ai xấu???

“Nếu vì cô mà ông lại xảy ra cố sự gì, đừng trách tôi không nể mặt.” Suốt cả quá trình, đây là câu duy nhất Thẩm Thính nói với cô, cũng là lời nói nặng duy nhất.

—

Cụ Thẩm dựa nằm trên giường bệnh, hẳn vì mới cấp cứu hôm qua nên nom sắc diện không được hồng hào lắm. Nhưng chẳng rõ điều dưỡng nói gì mà làm ông cụ bật cười, nom tinh thần sáng láng.

Thẩm Thính và Khúc Kim Tích đi vào phòng bệnh, điều dưỡng tự giác lui đi.

“Tiểu Thính, Kim Tích.” Cụ Thẩm ngửa đầu một cách hơi cố sức, cười nom Khúc Kim Tích, “Hai đứa tới rồi.”

Khúc Kim Tích ngỡ ngàng nhìn cụ Thẩm chăm chú. Ngay giây sau, mắt cô chợt đỏ ửng, nước mắt ào ào đổ xuống.

“Ông nội!” Cô chạy ào tới, nắm chặt tay cụ Thẩm, khóc nức nở nghẹn ngào. Biến chuyển này khiến hai người đàn ông một già một trẻ có mặt đều chết điếng.

Thẩm Thính nom cô nàng khóc lóc ỉ ôi như chân thành tha thiết lắm đằng kia, gió bão dồn tụ trong mắt: Cô ta lại muốn giở trò gì?!

“Ông ơi ông không sao chứ, may ông không việc gì, chứ nếu không... cháu...” Gương mặt Khúc Kim Tích đầy ngập hổ thẹn, nước mắt lại tuôn rơi, nghẹn ngào không nói được câu hoàn chỉnh, lệ ngấn viền mắt, nom đến là tội.

Màn thể hiện của cô nửa thật nửa giả — thật vì chẳng ngờ cụ Thắm lại giống ông nội cô ngày xưa như khuôn đúc, nhưng ông nội cô đã chết từ lâu, ấn tượng về ông nay đã mờ.

Trong sách nguyên chủ không có chút tình cảm nào với cụ Thắm. Thắm Thính không để ý tới nguyên chủ, cô ấy mới năm lần bảy lượt chạy tới mách cụ Thắm, kích thích ông cụ bằng đủ thứ tin tức, khiến cụ nhiều lần phát bệnh.

Nếu không vì thế, Thắm Thính cũng không tới nước không nhận nổi.

Lúc này Khúc Kim Tích thể hiện ra vẻ áy náy, âu lo, mục đích để nhằm cứu vãn chút xíu hình tượng trong mắt Thắm Thính, cũng vì chuộc lỗi cho nguyên chủ phần nào.

Nửa thật nửa giả, hệ quả khiến diễn xuất của cô lao vọt tới trình ảnh hậu, đến cả Thắm Thính trong một chốc một lát cũng không phân rõ là cô thật lòng hay đang vờ vĩnh.

Nhưng có câu nói: Sự ra lạ lòng, tất có điều gian.

(1) Ở Trung Quốc ảnh hậu, ảnh đế lần lượt là danh xưng cho nghệ sĩ từng đoạt giải nữ và nam diễn viên xuất sắc nhất hạng mục phim điện ảnh. Tương ứng thị hậu, thị đế lần lượt để gọi người đoạt giải nữ, nam diễn viên xuất sắc nhất hạng mục phim truyền hình.

Đồng tử trong mắt Thắm Thính chớp lên, lạnh lùng nhìn “màn diễn” tiếp theo của Khúc Kim Tích.

“Con ngoan, đừng khóc, ông không sao.” Cụ Thắm nom Khúc Kim Tích khóc mà mắt hoe đỏ, con người ta khi về già cũng ngày càng mềm lòng, đáng vẻ đứa bé này hết như người ông cụ đem lòng yêu trong kí ức, dẫu rằng biết cháu trai không thích, cụ vẫn bắt nó lấy cho kì được.

Không có tình cảm, có thể vun đắp.

Cụ không còn sống được lâu, có thể bảo vệ con bé khi mình còn sống cũng coi như không phụ lòng người thương, có lẽ khi xuống mồ gặp lại người ấy sẽ không còn hổ thẹn.

“Tội cho cháu rồi. Ông biết, việc trên mạng ắt là sự cố thôi, ông sẽ bảo Tiểu Thỉnh xử lý, không để cháu lại bị người ta mắng nữa.”

Chợt lại quay sang Thẩm Thỉnh, thờ dài: “Tiểu Thỉnh, Kim Tích nay đã là vợ cháu, tốt xấu gì khi ra ngoài cháu cũng nên bảo vệ nó ít nhiều, cháu coi xem đám phóng viên kia viết về con bé thế nào...”

Chẳng biết nghĩ tới điều gì, cảm xúc của cụ trở nên kích động, lại trở cơn ho.

Chờ khi hơi thở đều lại, tinh thần cụ đã sa sút, được bác sĩ yêu cầu phải nghỉ ngơi. Ông cụ bèn cầm tay Khúc Kim Tích và Thẩm Thỉnh đặt vào cạnh nhau vỗ vỗ, ánh mắt ngập tràn mong đợi, sau đó mệt nhoài ngủ thiếp đi.

Tới đây thì Khúc Kim Tích đã hiểu tại sao nguyên chủ tác yêu nhiều lần vậy mà Thẩm Thỉnh vẫn không đề nghị ly hôn, hóa ra thấy đều vì cụ Thẩm.

Ra khỏi phòng bệnh, bên tai là giọng nói lạnh lạnh từ Thẩm Thỉnh: “Cô còn muốn nắm bao lâu nữa?”

Bấy giờ Khúc Kim Tích mới sực nhớ mình vẫn đang nắm tay Thẩm Thỉnh, cười ngượng ngùng, buông tay.

Tần Tang đi tới, lấy một gói khăn ướt từ trong túi áo ra, rút một tờ đưa cho Thẩm Thỉnh.

Thẩm Thỉnh nhận khăn, lau một cách tỉ mỉ tường tận nơi vừa bị bàn tay Khúc Kim Tích chạm vào ban nãy, xong xuôi thả vào thùng rác.

Hành động này làm đến là nhuần nhuyễn quen tay, đoán chắc không phải lần đầu.

Khúc Kim Tích: “.....”

Đây là nghiệt nguyên chủ gây ra, mị nhin!!!

Cô không nhận ra là Thẩm Thính khế nhướng mày, đến cả Tần Tang trong mắt cũng thoáng qua vẻ ngạc nhiên.

Với hiểu biết của Tần Tang về cô “vợ” trên danh nghĩa của sếp mình, thấy hành động lau tay ngay mặt của sếp, ắt cô nàng đã phải nháy lên rít “Sao anh có thể làm thế/Tôi có dơ bẩn tới độ phải lau tay ư/Anh làm tổn thương tôi quá đấy, tôi phải đi mách với ông nội”, nhân thể kêu khóc vài giây, nước mắt chẳng nhỏ lấy một giọt.

Bây giờ lại bình tĩnh như thế, không khóc không gào không la lối, chẳng giống tác phong của cô nàng gì cả.

Chẳng lẽ đổi phong cách rồi? Tần Tang nghĩ bụng.

Bấy giờ điện thoại Thẩm Thính bất chợt reo lên, anh nhận điện thoại xong cúp máy, dặn Tần Tang: “Tìm người đưa cô ta về.”

Khúc Kim Tích như lọt trong sương mù, trân mắt nhìn Thẩm Thính và Tần Tang rời đi. Không lâu sau, một người đàn ông mặc vest lạ mặt tới gần, cung kính mời cô rời đi.

Khúc Kim Tích ngó phòng bệnh một cái, đi theo người mặc vest. Nhưng anh ta không đưa cô về khách sạn mà lại lái xe đi ngay một xa, làm Khúc Kim Tích lo ngay ngáy.

Hắn Thẩm Thính không định cho cô âm thầm “biến mất” đấy chứ?

Đây, đây đâu có phải tính cách của anh ta.

“Anh muốn chở tôi đi đâu?” Cô không ngồi yên nổi, hỏi người mặc vest.

Người mặc vest nhìn cô qua gương chiếu hậu, trả lời một cách máy móc: “Đưa cô về nhà.”

Khúc Kim Tích bưng tỉnh, thở phào một hơi: Cô đã tìm được địa chỉ từ điện thoại của nguyên chủ, được biết giờ mình đang ở tại một căn biệt thự.

“Nhưng đồ đạc của tôi còn ở khách sạn.”

“Sẽ có người đưa lại đây cho cô.”

Khúc Kim Tích không hỏi nữa.

Nơi ở của cô sau khi kết hôn với Thẩm Thính là một căn biệt thự lưng chừng núi, kề biển, vị trí và cảnh quan đều rất tốt.

Người mặc vest đưa cô tới nơi là đi ngay. Khúc Kim Tích vào nhà, nhận ra hành lý cô để trong khách sạn đã được đưa về nhà từ trước đó.

Cô dạo một vòng hết căn biệt thự, chẳng tìm được lấy một món đồ của Thẩm Thính.

Việc này cho biết điều gì?

Cho biết là sau khi kết hôn, Thẩm Thính chưa từng tới căn nhà này lấy một lần.

Cứ nghĩ tới ánh mắt lạnh giá của Thẩm Thính, rồi động tác ruồng bỏ —

Ly hôn!

Lập tức ly hôn!

Ban nãy ở bệnh viện không tiện nói, bây giờ đã có cơ hội, Khúc Kim Tích lòng vòng phòng khách tới lui, đợi khi sắp xếp từ ngưỡn đâu đấy bèn lấy điện thoại, tìm tới số của Thẩm Thính, hít thở sâu, gọi đi.

Chờ đợi trong nóng ruột.

Ngay giây sau, từ loa vọng ra giọng nữ bụi tai: “Số máy quý khách vừa gọi không tồn tại.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Không tìm được người, còn yêu cầu ly hôn kiểu gì?

Khúc Kim Tích gào một tiếng, quăng mình lên cái sofa rộng rãi bông mềm, lăn lộn một vòng thích ý. Điện thoại rung lên, quản lý nhắn tin tới: “Chân cô gãy rồi?”

Khúc Kim Tích: “???”

Quản lý gửi tới một tấm ảnh chụp màn hình.

Toàn cảnh showbiz V: #Không phải cố ý! Chân trái Khúc Kim Tích bị gãy xương, không thể đi lại#.

Đại ý nói sự việc mấy hôm trước không phải Khúc Kim Tích cố ý ngã vào Thẩm Thính mà do mặt đất trơn nên mới sơ sẩy, ngã xong thì chân trái bị gãy xương.

Bên dưới đăng kèm mấy tấm hình: Khúc Kim Tích nằm trên giường bệnh, chân bó thạch cao, có cả một tờ giấy khám bác sĩ kê cho.

Khúc Kim Tích thộn cả mặt, quơ quơ chân trái của mình, vẫn tốt lành mà.

Quản lý: “Cũng còn biết bỏ tiền mua blogger, kể không đến nỗi ngốc quá. Không phải cô cố tình đánh gãy chân mình, giờ khổ nhục kể đấy chứ?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Trông mị có ngốc thế không?

Đoán chừng quản lý cũng biết khả năng này khó có thể xảy ra, tức thì lại nhấn thêm tin nữa: “Thôi vậy, đợi sóng gió qua cô lại lên công ty, thời gian này thì cứ yên ổn ở nhà nghỉ ngơi, đừng ra làm thiêu thân nữa.”

Khúc Kim Tích nằm trên sofa lướt weibo, hotsearch mắng cô đã biến mất, mà tin bài cùng với hình ảnh ngờ là tẩy trắng cho cô của đám blogger lại khiến cô coi mà chả hiểu đầu cua tai nheo.

Cô chưa từng chụp bức hình như thế.

Xem kĩ lại lần nữa, “Khúc Kim Tích” trong hình không có góc chính diện, chỉ có sườn mặt... Chắc không phải là ai có ngoại hình tương tự cô giả trang thành đấy chứ?

Mục đích là gì?

Đột nhiên nhớ tới câu nói của cụ Thẩm ở bệnh viện, “Ông sẽ bảo Tiểu Thính xử lý...”

Thế tức là, liệu cô có thể cho rằng, việc này là do Thẩm Thính đạo diễn?

Càng khiến Khúc Kim Tích không ngờ tới là, tối hôm đó, khi cô ôm cái bụng đói meo lép kẹp mở tủ lạnh lại chỉ thấy một ly mì gói, hết cách đành đun nước úp mì. Ngay khi mở nắp húp mì gói cay xè lột sột, cửa bỗng vang kéo kẹt, kế đó mở ra.

Thẩm Thính đi vào.

Thẩm Thính ngẩng đầu, trông thấy cô nàng đối diện đang ôm một hộp mì ly, tóc rối tung như ổ quạ, hình như không ngờ anh sẽ tới đây mà phụt một tiếng, mì từ miệng cô văng ra ngoài.

Thời gian dường như bị ấn nút tua chậm.

Thẩm Thính chậm chậm cúi đầu.

Trên bộ vest cao cấp đắt giá của anh, giờ này khắc này, đang rung rung một cọng mì gói vắt vèo.

Khúc Kim Tích: “.....”

Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính phải dùng tới tu dưỡng giáo dục suốt ba mươi năm đời mình mới khống chế được bản thân không điên lên ngay tại chỗ, lên tầng với gương mặt gần tiệt với màu đen.

Khúc Kim Tích nhấc chân, lúng ba lúng búng định lại giúp, lại cảm thấy có lẽ giờ anh không muốn trông mặt mình lắm nên cái chân đang rục rịch lại dừng sững.

Vội vã chớp thời cơ sau cuối tọng thêm một ngụm mì, hóp một hóp nước lèo, đoạn quẳng vào thùng rác không nhìn nữa.

Cô rút khăn giấy lau sạch sẽ mớ bừa bộn dưới đất, thu dọn xong, phát hiện Thẩm Thính vẫn chưa xuống tầng.

Chợt thấy sai sai.

Trong biệt thự không có đồ đạc của Thẩm Thính, anh ta chưa từng tới đây một lần, cứ sao lại rành rẽ nơi này đến thế?

Khúc Kim Tích cứ cảm thấy mình bỏ sót điều gì, nhưng không có kí ức của nguyên chủ, cô cũng không mấy hiểu biết về căn biệt thự này, lúc này trừ đứng trơ ra đấy thì hầu không biết làm gì khác.

Đêm hôm khuya khoắt, Thẩm Thính tới đây là để làm chi?

Chẳng lẽ...

Cô cúi đầu ngắm lại mình một lượt, dẫu chỉ là một sao nữ tép riu, tuy vậy gương mặt và thân hình lại chẳng giống kẻ tép riu chút nào.

Chỗ nên béo có béo, chỗ nên gầy có gầy, dáng vóc đẹp không phải dạng vừa.

Chẳng lẽ trừ một tờ chứng nhận kết hôn, Thẩm Thính và nguyên chủ còn đã thực hiện nghĩa vụ vợ chồng?

Vậy nên khi phát hiện Thẩm Thính không để ý tới mình, còn không cho phép để lộ quan hệ giữa họ, cũng không cho nguyên chủ mượn danh tiếng anh ta leo lên, cô ấy mới đâm cảm phẫn mà bắt đầu đại dột?

Một gã đàn ông ba mươi tuổi bình thường tất phải có nhu cầu về mặt sinh lý nào đấy, có một cô vợ hợp pháp, dẫu là không thích, ban đêm ấy mà, tắt đèn nom không rõ mặt thì ai chẳng như nhau.

Khúc Kim Tích càng nghĩ càng sợ, tới nỗi Thẩm Thính xuống tầng từ khi nào cũng chẳng hay.

Ngó cô nàng đương cắn ngón tay, sắc mặt biến ảo liên hồi hết phờng nhuộm trước mắt, đôi mày Thẩm Thính thêm một lần dúi lại.

“Khúc Kim Tích.” Anh gọi tên cô bằng giọng nặng nề.

Khúc Kim Tích sực tỉnh, ngay khi thấy Thẩm Thính bỗng giật lùi ra sau hai bước như con thỏ bị hoảng.

“Anh... anh muốn làm gì?” Khúc Kim Tích nắm chặt nắm đấm, trong não chỉ nghĩ mỗi điều là nhớ Thẩm Thính đưa ra yêu cầu ấy ấy, cô nên nhận hay không nhận lời đây?

Nom dáng vóc Thẩm Thính kia... Năng lực hẳn không đến nỗi.

Thẩm Thính chạm vào ánh mắt cô, chẳng biết đọc hiểu kiểu gì mà cuối cùng nhắm chặt mắt lại, hai giây sau mở ra, đã trở về bình tĩnh.

“Tôi để quên một thứ ở chỗ này, tới lấy về.” Anh nói, “Đồ để trong phòng khách, nhưng ban nãy không tìm thấy.”

Hóa ra là tới lấy đồ.

Việc này nói rõ anh ta từng ở đây thật.

“Là thứ gì?” Chắc sẽ không nghi cho cô lấy đấy chứ.

Không đúng, rất có khả năng thực sự đã bị nguyên chủ cầm đi.

Còn cô thì giờ xuyên tới đây, không thể tránh khỏi việc đổ vỏ thay người.

Thẩm Thính: “Một cái đồng hồ.”

Khúc Kim Tích dồn gan: “Tôi... tôi cũng không rõ, hay để tôi tìm hộ anh.”

Vì chột dạ, thậm chí còn dùng cả kính ngữ.

Thẩm Thính liếc cô một cái, trong lòng chợt nghi ngờ. Mọi biểu hiện của Khúc Kim Tích hôm nay đều khác hẳn như trong ấn tượng của anh.

Mỗi lần gặp mặt, Khúc Kim Tích đều cho anh “niềm vui bất ngờ”.

Nhưng anh không để tâm, trước nay quá lắm cũng chỉ nom mặt Khúc Kim Tích mới mấy lần. Anh không có hứng thú, cũng chẳng dư thời gian mà để tâm chú ý tới cô.

Nếu không vì cái đồng hồ kia có ý nghĩa đặc biệt, anh đã chẳng đích thân về lấy.

Thẩm Thính ừ một tiếng rồi ngồi lên sofa, áo khoác đã cởi hé ra lớp áo sơ mi sạch sẽ bên trong, chất vải mỏng càng làm sắc thêm đôi vai rộng và thịt cơ chắc nịch.

Ngồi chờ cô tìm đồng hồ.

Khúc Kim Tích lên phòng ngủ trên tầng mà náo lòng. Cô đâu có biết cái đồng hồ kia mặt mũi ra sao, nhớ may không tìm thấy, chẳng phải sẽ gán đứt cái tội “trộm” này hay sao.

Khổ nỗi cô lục lọi hết trong phòng ngủ mà chỉ thấy mấy cái đồng hồ của nữ, không thấy cái nào là loại cho nam giới đeo.

Đương khi cô quyết định tay trắng xuống tầng, chuông điện thoại bỗng reo lên, người có tên “Cò L” gọi tới.

Khúc Kim Tích nhận máy.

Đầu kia là một giọng nam sang sảng: “Cái đồng hồ cô đưa tới đã định giá xong rồi, là hàng thật, tôi nhận. Luật cũ, ba trăm ngàn. Trả cô một trăm ngàn trước, hai trăm ngàn còn lại mai sẽ vào tài khoản.”

Khúc Kim Tích thấy trước mắt tối sầm.

Khỏi đoán cô cũng biết cái đồng hồ trong miệng người này chính là cái của Thẩm Thính.

Thế mà nguyên chủ lại đem bán đồng hồ của Thẩm Thính!

Nguyên chủ ơi, nước đi này của cô đúng là đỉnh quá, mợ nó tội lỗi gì đều phải tội ề lưng ra gánh cả.

Khúc Kim Tích muốn khóc mà nước mắt ráo hoảnh.

Tin tức này tới bất ngờ quá, cũng khiến người ta hãi hùng quá.

Cái người dưới tầng kia còn đang đợi lấy đồng hồ, “cô” đây trên tầng thì đã bán phứt nó đi.

“Tôi không bán nữa.” Khúc Kim Tích tự véo người mình, bắt bản thân bình tĩnh lại, “Gửi địa chỉ cho tôi, giờ tôi lập tức tới lấy, tiền tôi trả cho anh.”

Bên kia im bặt.

Băng đi một lát: “Cô chê ít? Thế này đi, bốn trăm ngàn, giá chắc.”

Khúc Kim Tích: “Tôi nói không bán nữa.”

Nghĩ một hồi, lại bổ sung một câu hùng hồn: “Làm sao, tính ép mua ép bán hả?”

Cô đoán khả năng đây là một “chuyên gia” thu mua đồ secondhand, có uy tín nhất định.

Quả là thế.

“Được, không bán thì không bán, cô tự tới lấy đi. Phí giám định cô tự bỏ, một ngàn!” Dứt lời cúp điện thoại cái rụp.

Khúc Kim Tích hốt hải chạy xuống tầng, nói với Thẩm Thính: “Ờm... anh có cần gấp lắm không?”

Thẩm Thính lia cặp mắt đen kịt nhìn cô.

Khúc Kim Tích như bị núi đè, lưng vã mồ hôi, chỉ ước được lời nguyên chủ ra tần cho một trận: “Tôi sấy tay làm đồng hồ của anh rơi hỏng rồi, đã mang đi sửa, nãy họ mới gọi tới báo đã sửa xong. Nếu anh cần gấp thì giờ tôi đi lấy ngay, anh ở nhà đợi. Còn nếu không gấp, tôi...”

“Tôi đợi ở đây.” Thẩm Thính cắt lời, không lộ trần diễn xuất rởm của cô, còn muốn xem xem liệu cô có mang đồng hồ của mình về được thật không.

Khúc Kim Tích nuốt ực những lời sắp nói vào bụng.

Thôi vậy, người ta là chủ nợ.

Hiệp sĩ đồ vỏ cô đây chỉ đành trả nợ.

Đây là biệt thự lưng núi, đoán hẳn khó mà bắt được tắc xi. Khúc Kim Tích không biết nguyên chủ có xe hay không nhưng nhìn qua cửa sổ sát đất thì thấy có chiếc xe đậu ở sân ngoài, đoán là xe Thẩm Thính lái tới.

Anh đã cần gấp, Khúc Kim Tích chỉ đành hỏi: “Tôi lái xe anh đi lấy được không? Chỗ này khó bắt xe.”

Thẩm Thính rời ánh mắt trong lạnh nhìn vào cô, đến khi toàn thân cô sồn hết lông tơ mới thọc vào túi chiếc áo vest đã cởi, lấy một chùm chiếc khóa ra quảng cho cô.

Khúc Kim Tích xách túi xách chạy đi.

Quên cả đổi dép lê.

Thẩm Thính đứng dậy, đi tới cửa sổ sát đất, nom Khúc Kim Tích kéo mở cửa xe, chiếc xe xoay tròn một vòng, men con đường chạy xa.

Cho đến khi bóng xe khuất hẳn, Thẩm Thính mới thôi ánh nhìn, cặp mắt có vẻ tư lự.

Anh lảng máng nhớ rằng, Khúc Kim Tích từng nói mình không biết lái xe.

Lại là giả vờ ư.

—

Khúc Kim Tích loay hoay một hồi, mở chỉ đường ra, lái thẳng tới địa chỉ gã cò hàng đã nói.

Không hổ là siêu xe, cảm giác như bay vậy.

Vừa lái cô vừa tắm tia nội thất trong xe, thấy vô cùng phù hợp với tính cách Thẩm Thính – hoang lạnh.

Quãng đường không ngắn nhưng tài cầm lái của Khúc Kim Tích khá lẹ, có lẽ là lách, vượt được tất vượt, nếu không vì xe đông cô đã coi như đang trên đường đua xe mà chạy.

Nửa giờ đồng hồ sau, cô đến điểm cần đến.

Một người đàn ông nhỏ thó ra đón Khúc Kim Tích, ngắm soi cô trên dưới: “Tới lấy đồng hồ?”

“Ừm.”

Cặp mắt ông chủ tuôn ra nghi ngờ. Gã nhớ người tới đưa đồng hồ lần trước là một cô ả trang điểm đậm, nom không rõ mặt mũi vốn có.

Khi ấy gã tưởng là tiểu thư của hộp đêm nào trộm đồng hồ của khách, thậm thụt mang tới đây bán nên mới dám ép giá.

Khúc Kim Tích: “... Lần trước tôi trang điểm.”

Gã chủ bưng hiếu.

Khúc Kim Tích nhọc tim quá.

Nhìn thấy cái đồng hồ nọ, một ánh mắt đã nhận ra là hiệu XX bản hạn chế số lượng, giá thị trường hơn hai triệu tệ, cô suýt thì hộc máu.

Nguyên chủ lại chỉ bán đứt nó với giá ba trăm ngàn?

Mất não rồi hả?!

Tức đau cả tim.

Gã chủ thấy cô như vậy lại hiếu lắm ý cô, hằm hè nói: “Cô yên tâm, tôi làm ăn ở đây đã mười năm có dư, ai mà không biết tôi? Cam đoan đồ của cô không bị đánh tráo, cũng không làm hỏng, tôi vẫn chưa đến nông nổi vì một cái đồng hồ của cô mà tự phá danh tiếng nhiều năm của mình.”

Miếng mỡ đến miệng còn bị mèo tha mất, gã chủ cúi kính trong dạ, hối hả thu tiền rồi xua tay đuổi người.

Khúc Kim Tích cầm đồng hồ ngồi về xe. Ngó cái đồng hồ, lại dòm dòm điện thoại, thờ dài.

Sau khi gửi trả một trăm ngàn tiền cọc và một ngàn phí giám định cho chủ tiệm, hiện số dư tài khoản của cô là mười ba ngàn rưỡi tệ.

Việc này cũng có thể giải thích lý do vì sao nguyên chủ muốn bán đồng hồ của Thẩm Thính.

Một sao nữ tép riu không tên tuổi, vợ của Thẩm Thính, nghèo tới nỗi này thì thất bại quá rồi.

Chắc không phải có đồng nào đập hết cho tên Mạnh Thiên Hạo bám váy đàn bà kia rồi chứ.

Đường về Khúc Kim Tích đi mất lâu hơn do nửa đường thì gặp kẹt xe, về đến biệt thự đã là gần 10 giờ đêm.

Khi cô vào nhà, Thẩm Thính đang nghe điện thoại, liếc cô một cái, nói: “Tôi biết rồi, lát nữa gọi cậu sau.”

Đợi anh cúp máy, Khúc Kim Tích đưa cái túi sang, có cảm giác như trả sạch nợ, không nhìn được cong mắt cười: “May không làm nhục mệnh.”

Thẩm Thính nhận túi, lấy đồng hồ ra, liếc sơ qua rồi bỏ lại vào hộp.

Mau đi đi mau đi đi.

Khúc Kim Tích hét thầm.

“Hai hôm tới, cô có thời gian thì đi bệnh viện thăm ông nhiều vào.” Thẩm Thính nói câu này với vẻ mặt không cảm xúc, đoạn xách túi dợm bước rời đi.

Ngó thấy anh sắp đi, Khúc Kim Tích thành linh linh nhớ ra –

“Đợi đã!”

Thẩm Thính dừng chân, không biết nghĩ tới điều gì mà mặt sầm đi mấy nấc, cặp mắt thấp thoáng sương lạnh che phủ –

Thời gian trước, do bị cụ Thẩm dồn ép, anh không thể không tới đây trông nom “cô vợ mới cưới” của mình, không thể không ngủ lại đây.

Đêm ấy, cô nàng trước mắt này khoác độc cái áo ngủ thắt dây mỏng tang, nhân khi anh ngủ mà bò lên giường...

“Khúc Kim Tích, cô nghe cho rõ, tôi kết hôn với cô chỉ vì không muốn ông nội nuôi tiếc, không để ông chịu kích thích. Cô muốn làm gì, tôi không quan tâm, nhưng phải nhớ an phận vào, đừng lại có ý đồ gì với tôi.”

Rốt cuộc nguyên chủ đã làm gì mà lại khiến Thẩm Thính nanh ác dữ tợn thế?

Khúc Kim Tích chọc ngón tay vào nhau: “Ờm, là... tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi, tôi chỉ có việc này muốn bàn với anh.”

Nguyên chủ thích anh, chứ tôi thêm vào!

Anh cũng đâu có phải vàng ròng bạc trắng.

Ai thêm có ý đồ với anh chứ.

Thẩm Thính trưng bộ mặt vô cảm nhìn cô.

Ánh mắt đó tỏa ra sức ép quá lớn, Khúc Kim Tích không thể không lùi về sau hai bước, bấy giờ mới ngửa đầu nhìn thẳng vào Thẩm Thính: “Tôi muốn nói là, chúng ta ly hôn đi.”

“Bởi vì ông mà bắt anh lấy tôi, thế là không công bằng với anh. Tôi biết anh không thích tôi... Thời gian qua tôi rất hổ thẹn, cũng suy nghĩ rất nhiều, thấy bản thân đã làm những việc không được lý trí, vẫn mong anh bỏ qua.”

Cô chớp cặp mắt to đen nháy, cố khiến đối phương cảm nhận được sự thành tâm của mình.

Nói một hồi, viền mắt cô chớp hoe đỏ, ghen ngào tiếp: “Tôi không mơ gì nhiều, chỉ mong được yên ổn đóng phim, làm một diễn viên tốt, có được nhiều tác phẩm hay hơn... Trước kia là do tự tôi làm lạc, may giờ tôi đã thông suốt rồi.”

Thẩm Thính yên lặng nghe cô nói, không hé một lời, cho đến khi Khúc Kim Tích hết lời ngậm miệng.

Phản ứng của Thẩm Thính làm cô hơi đơ đơ.

Không phải anh muốn ly hôn hờ, chẳng lẽ không nên lập tức đồng ý? Vụ này thì có chi mà nghĩ với ngại?!

Băng đi một lát, Thẩm Thính phá vỡ sự im lặng khiến người ta lúng túng này. Cặp mắt anh chuyển từ nhạt sang đậm thẫm, chợt nói khẽ: “Cô diễn vở kịch này là muốn thứ gì?”

Đầu Khúc Kim Tích nóng phừng lên, bất chấp mọi điều, giơ tay thề thốt trịnh trọng: “Tôi thật sự muốn ly hôn, nếu tôi đóng kịch nói dối, trời giáng sấm sét.”

Một tiếng ầm vang, giữa đêm đen đặc, đằng chân trời lóe lên một tia sét chói lóa, ngay sau đó là tiếng sấm ùng đoàng.

Thẩm Thính: “.....”

Khúc Kim Tích: “.....”

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đang giữa mùa hè, tiết trời oi ả ngọt ngào đã lâu, mãi giờ ông trời cũng chịu làm việc tốt, một hồi sấm sét gió mưa đã gột sạch cái oi nóng ngày hạ, mang tới hơi mát mơn man.

Đồng thời, đợt mưa gió tới bất thành linh này cũng khiến Thẩm Thính không thể không tạm thời trú lại.

Khúc Kim Tích mở hé cửa sổ, gió thổi lùa vào.

“Mưa to như thế, lại đang là đêm, lái xe xuống núi rất nguy hiểm. Anh ngồi đó một lát trước, đợi mưa ngớt hẵng đi cũng không muộn.” Khúc Kim Tích đứng cách Thẩm Thính ra xa, tránh anh ta lại làm tưởng cô có ý đồ bất chính, đồng thời trên mặt cố gắng thể hiện ra vẻ lo lắng chân thành.

Thẩm Thính ngồi lại về ghế. Căn phòng khách lặng ngắt như tờ, chỉ nghe được tiếng mưa gió ngoài cửa sổ và tiếng sấm động chốc chốc lại vang.

Khúc Kim Tích thầm muốn lên tầng, cảm thấy có lẽ Thẩm Thính không muốn ở cùng phòng với mình. Nhưng còn việc ly hôn, bất kể đối phương có tin hay không, cô cũng phải nói đến khi anh ta tin mới thôi.

Do vậy cô đứng yên tại chỗ, sắp xếp lại câu từ, định bụng nói thêm lần nữa.

Không ngờ Thẩm Thính đã lên tiếng trước. Anh nhìn Khúc Kim Tích mở cửa sổ xong thì đứng yên bên ô cửa không cử động: “Cô thật sự muốn ly hôn?”

“Đúng!” Cô gật đầu đáp như đinh đóng cột.

Thẩm Thính không lộ vẻ gì: “Cô muốn thứ gì?”

“Tôi không cần gì cả.” Khúc Kim Tích vội đáp, “Chỉ cần ly hôn là được rồi.”

Dứt lời, ngó thấy nét mặt Thẩm Thính thoáng vẻ giễu cợt, cô chợt bưng bình. Biểu hiện của cô chênh lệch với nguyên chủ quá nhiều, chính vì vậy mới khiến Thẩm Thính ngờ rằng cô đang có rắc rối.

Được rồi, thời buổi này nói thật thì chẳng ai tin, cứ bắt cô phải làm nữ phụ ác độc mới chịu.

Khúc Kim Tích hít thở sâu, sắc mặt thoát chốc thay đổi. Cô nhìn Thẩm Thính, biểu cảm trở nên kìm nén, rồi trước ánh mắt Thẩm Thính lại ra vẻ như bị lộ trần. Cô cúi đầu, cơ thể khẽ khẽ run lên, chân giật giật muốn bước, khi ngẩng đầu lên lại, gương mặt đã có vẻ tức tối.

“Anh không tin tôi... Được, tôi sẽ nói thẳng vậy.” Cô nói, “Tôi muốn mượn tên anh để bớt phải đi đường vòng trong giới, anh đồng ý chứ?”

“Không được.” Hai chữ lạnh tanh.

Khúc Kim Tích lập tức trưng ra biểu cảm không cam tâm.

“Tôi biết anh không thích tôi, anh cũng muốn ly hôn. Tôi cũng biết điều anh lo lắng, anh sợ kích thích tới ông nội. Thế này đi, chúng ta ly hôn, tôi chỉ yêu cầu anh cho tôi một bộ phim, phía bên ông tôi sẽ tự đi nói.”

“Với địa vị của anh, tôi nghĩ tìm cho tôi một bộ phim là việc không thể đơn giản hơn. Hơn nữa, tôi muốn diễn nữ chính.” Cô siết nắm đấm, “Tôi cảm thấy yêu cầu tôi đưa ra không phải là quá phận.”

Cô quan sát kĩ càng biểu cảm trên mặt Thẩm Thính, từ đó suy ra ý nghĩ của anh. Hiềm nỗi người này kiểm soát nét mặt đỉnh quá, cô nhìn mãi vẫn chẳng trông ra anh đang nghĩ gì.

Nghĩ thêm chốc nữa, Khúc Kim Tích quyết định thêm một liều thuốc kích thích: “Tôi và anh đã kết hôn, tài sản của anh, theo luật tôi có thể được chia một nửa. Bây giờ tôi không cần tài sản, chỉ yêu cầu một bộ phim. Vụ giao dịch này, với anh hẳn là không thiệt thòi gì.”

Dứt lời bóng đèn trong đầu bỗng vụt sáng, cô bước lên hai bước, nhìn Thẩm Thính với vẻ tình tứ dịu dàng đau khổ tội nghiệp: “Nếu những yêu cầu trên anh đều không đồng ý, vậy tôi có thể đổi lại, đêm nay chúng ta cùng...”

Cô ném cho Thẩm Thính một ánh mắt quyến rũ.

“Khúc Kim Tích!” Gương mặt bình tĩnh của Thẩm Thính cuối cùng bị đập tan, đầu mày giắt giắt, hẳn nhiên đang cố gắng kìm chế.

Anh biết Khúc Kim Tích thích mình, nếu cô chịu an phận giữ mình, chỉ một tờ giấy kết hôn thôi, anh cũng chẳng để ý tới thế.

Nhưng cô nàng này cứ năm lần bảy lượt chạm tới giới hạn của anh, nếu không vì ông nội, anh đã ly hôn từ lâu.

Nếu giờ cô ả đã chủ động đề nghị ly hôn...

Mắt Thẩm Thính lạnh đi: “Như cô mong muốn, để đền bù, tôi sẽ đề cử cho cô một cơ hội thử vai, còn liệu có giành được vai không thì phải xem bản lĩnh của cô.”

“Đơn ly hôn tôi sẽ cho luật sư mang tới.” Anh đứng dậy, không thể nấn ná thêm một giây, nhắc áo vest đi thẳng.

Khúc Kim Tích trông ra phía ngoài. Bấy giờ mưa đã ngớt, sấm chớp không còn. Đã vậy cô cũng chẳng ngăn nữa.

Cứ nghĩ chẳng lâu nữa mình sẽ ly hôn với Thẩm Thính, từ nay về sau không còn nguy cơ lãnh cơm hộp kết vai, hòn đá đè nặng trong tim Khúc Kim Tích được dỡ bỏ.

“Tuyệt lắm!”

Đêm nay Khúc Kim Tích ngủ say sưa, sớm hôm sau bụng réo gọi dậy mới nhớ ra tình cảnh mình chỉ còn mười ba tệ rượu(1) dính túi, trong tủ lạnh còn hai gói mì, ngoài ra thì chẳng gì hết.

(1) Ở trên khi Khúc Kim Tích lấy đồng hồ về thì là mười ba ngàn rượu, chắc tác giả nhầm.

Cực chẳng đã cô lại đành đun nước úp mì, trong lúc đợi mì chín, cô mở điện thoại lục đến số của Mạnh Thiên Hạo, bấm gọi đi.

Nào ngờ cái tên bám váy đó lại dám cúp cuộc gọi.

Khúc Kim Tích mở wechat, nhắn tin cho Mạnh Thiên Hạo –

Khúc Kim Tích: [Trả tiền!]

Khúc Kim Tích: [Không trả tiền, tôi sẽ đăng hình ảnh của hai chúng ta với cả nhật ký trò chuyện công khai lên mạng. Đăng nào tôi cũng đầy scandal, không sợ.]

Trong điện thoại có lưu không ít ảnh nguyên chủ và Mạnh Thiên Hạo ôm ấp nhau, có cả ghi chép trò chuyện có thể chứng minh. Cặp sừng cho Thẩm Thính vẫn chưa cắm chắc lên đầu.

Tin nhắn mới gửi đi, Mạnh Thiên Hạo đã gọi điện tới.

Khúc Kim Tích chờ hơn hai chục giây mới nhận máy, nghe giọng thờ hòng học của Mạnh Thiên Hạo đầu kia: “Khúc Kim Tích, cô điên rồi hả? Có phải cô thay lòng rồi, cô...”

“Không không không, dính chính tí này, tôi chưa từng có tình với anh, đâu ra mà thay lòng. Chơi chơi thôi mà, bộ tưởng tôi không biết

trừ tôi ra anh còn qua lại với cô A bà B nào nữa hả?”

Mạnh Thiên Hạo ghen lời, hơi chột dạ, lại có phần thẹn quá hóa giận vì bị lộ trần. Từ bao giờ cô ả này trở nên tinh ranh thế rồi? Rõ ràng trước kia ngu ngốc lắm mà.

Hiểu rõ Khúc Kim Tích đã quyết tâm đòi tiền, anh ta tức tối dọa dẫm: “Cô không sợ tôi tiết lộ quan hệ của cô và Thẩm Thính ra ngoài?”

“Anh nói đi, tôi xem ai thèm tin.” Khúc Kim Tích thông dong cất tiếng, “Cho anh một phút suy nghĩ, tôi nói được làm được.”

Xong cúp máy cái rụp.

Một phút sau, Khúc Kim Tích nhận được ba mươi ngàn chuyển khoản từ Mạnh Thiên Hạo qua wechat: [Tích Tích, nếu em thiếu tiền, lúc nào cũng có thể tìm anh. Ban nãy là anh không đúng, anh không nên nói em như thế. Bất kể em và Thẩm Thính có quan hệ thế nào, anh sẽ luôn là người yêu em nhất. Chúng ta ở bên nhau lâu như thế, chẳng lẽ em không tin anh hay sao?]

Da gà da vịt trên tay tức thì nổi hết lên trông thấy.

Khúc Kim Tích: [Lúc trước tôi chỉ bắt anh trả một trăm ngàn, nhưng suất đi thăm đồ của anh cũng do tôi bỏ tiền mua, tám mươi ngàn, tổng cộng một trăm tám mươi ngàn.]

Khúc Kim Tích: [Hạn cho anh ba ngày trả hết, đây là lòng nhân từ cuối cùng tôi cho anh.]

Tay trắng không sợ mất của.

Bây giờ tuy có vẻ cô đã được tẩy trắng nhưng rất nhiều fan không tin trò này, trừ hotsearch là đã mất, người mắng Khúc Kim Tích vẫn còn vô số.

Mạnh Thiên Hạo muốn chen vào giới giải trí tất phải yêu tiếc chính mình, một trăm tám mươi ngàn này, anh ta nhất định sẽ trả.

Một lát sau, Mạnh Thiên Hạo nhả một câu: [Khúc Kim Tích, cô được lắm.]

Khúc Kim Tích: "..."

Có tiền trong tay, Khúc Kim Tích vững dạ hơn nhiều, làm ổ trong biệt thự hai ngày, đôi thì gọi đồ ăn giao tới.

Cùng lúc ấy, cô phát hiện trong gara ngầm của biệt thự có một chiếc xe đang đậu.

Có xe có nhà có cả tiền gửi ngân hàng, tháng ngày này quả là sung sướng.

Nhớ tới cụ Thẩm, Khúc Kim Tích sửa soạn thay bộ đồ khác, ra ngoài tới bệnh viện thăm cụ.

Cụ Thẩm thấy cô tới thì rất vui.

"Kim Tích, cháu có uất ức gì cứ nói với ông, ông còn đây, ông bảo vệ cháu." Ông cụ vỗ nhẹ lên tay Khúc Kim Tích, lòng bàn tay ấm nồng, ánh mắt tỏa ra vẻ trù mến và quan tâm.

Khúc Kim Tích thầm mắng nguyên chủ một trận, một ông lão một lòng một dạ nghĩ cho mình như thế, yêu thương mình như cháu gái ruột như thế, nào cô nàng đứt dây hay chập mạch mới có thể không ngừng kích thích ông cụ phát bệnh.

"Cháu không việc gì, giờ cháu tốt lắm ạ." Khúc Kim Tích nhân thể che lương tâm khen cả Thẩm Thính, đuôi mắt cười cong cong, "Ông đó, ông mau khỏe lại đi."

Cụ Thẩm được cô dỗ nỡ cả lòng, vô cùng mừng rỡ, gật gù: "Ừ, ông phải mau chóng khỏe lên, thế thì mới bế cháu trai được!"

Nụ cười trên mặt Khúc Kim Tích sượng cứng.

Nhớ tới bộ dạng Thẩm Thính tránh mình như tránh rắn rết, cô lại thấy nhọc tim.

Khúc Kim Tích ở với cụ Thẩm suốt buổi, chờ cụ ngủ rồi mới rời đi.

Lên xe, điện thoại rung lên, là tin nhắn chuyển khoản từ Mạnh Thiên Hạo.

Trong vòng ba ngày Mạnh Thiên Hạo đã lục tục gửi trả toàn bộ số tiền, đây là lần trả cuối. Cô định nhắn lại một tin kích thích đối phương chút nữa, ai dè tin gửi đi lại hiện ra dấu chấm than màu đỏ, gửi thất bại.

Khúc Kim Tích: "..."

Ừay, thật không phong độ.

Đang định khởi động xe thì chuông điện thoại reo, trên màn hình hiện ra hai chữ "Thẩm Thính".

Khúc Kim Tích: "???"

Có ý gì đây?

Lần trước gọi vào số này chẳng phải là số không tồn tại?

Ôm một bụng hoài nghi mà nhận máy, bên tai là giọng nói Thẩm Thính xa cách hững hờ, lại êm tai cùng cực: "Cô đang ở đâu?"

Đúng là Thẩm Thính!

Thế tại sao lần trước gọi lại báo số không tồn tại?

Chẳng lẽ trước đó anh ta chặn số nguyên chủ?

Khúc Kim Tích cảm thấy có khả năng mình đã mò tới chân tướng, gỡ gạc cho mình chút hình tượng: “Không phải anh bảo tôi có thời gian tới thăm ông à, tôi mới ra khỏi bệnh viện.”

Hình như không ngờ sẽ nghe được câu trả lời này, Thẩm Thính dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Đơn ly hôn tôi đã bảo luật sư mang tới Thịnh Cẩm Loan, luật sư đang chờ ngoài cửa.”

“Được, giờ tôi về ngay.” Khúc Kim Tích dứt lời, ma xui quỷ khiến sao lại hỏi một câu, “Anh không tới hả?”

“Tôi đã kí rồi.” Ý ngầm bảo cô kí xong là được.

“Ờ.” Khúc Kim Tích: “Thế cơ hội thử vai của tôi...”

“Tôi chưa bao giờ nuốt lời.”

Đầu kia kêu tút tút tút, máy bận. Khúc Kim Tích xì một tiếng. Cô cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy cho đúng với tính cách nguyên chủ.

Rốt thì đã có một trăm tám mươi ngàn lốt túi, còn có một cơ hội thử vai. Với địa vị của Thẩm Thính, chắc chắn cơ hội này rất chất lượng.

Cuộc sống tươi đẹp ời, mì tới đây!

Cắt điện thoại đi, Khúc Kim Tích vui vẻ gạt số, chiếc xe hòa vào con đường trước mắt.

Do vui quá, cô bật nhạc trên xe, trong lúc dừng đèn đỏ thì hạ gương ngắm nhá nhan sắc của mình. Thấy môi hơi khô, cô lấy son dưỡng ra tô một đường.

Tất thảy đều rất bình thường, cho đến khi rẽ từ đường chính sang đường nhánh. Con đường này hướng lên lưng núi, xe cô thừa thốt dần.

Giữa chừng có dừng đèn đỏ một lần. Đang yên lành, từ làn cây xanh ven đường bỗng trước chợt có một con mèo hoang lao ra. Đồng tử trong mắt Khúc Kim Tích co rụt, muốn tránh nhưng đã chậm, theo bản năng đánh mạnh vô lăng về bên phải.

Một tiếng ầm vang, xe tông đổ rào chắn, lao thẳng vào làn cây xanh, trượt về trước thêm mấy mét mới dừng lại. Khúc Kim Tích chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt không ngừng thay đổi, kể đó ngực va phải thứ gì, cơn đau ủa tới, mắt tối sầm, rồi thì chẳng biết gì nữa.

Con mèo hoang mới lao ra kia dừng cơ thể lại, ngoái nhìn chiếc xe có ô cửa sổ đã vỡ nát, cặp mắt xanh biếc lập lòe, lông toàn thân dựng đứng, kêu mấy tiếng meo meo rồi chột dạ vùng chân chạy khỏi.

Không biết bao lâu sau, Khúc Kim Tích tỉnh dậy. Ngay khoảnh khắc mở mắt, cô nhận ra ngay có điều bất ổn.

Cúi đầu nhìn, thấy người mình những lông là lông, bàn tay biến thành măng cụt hồng hồng, toàn thân cô như hóa đá.

— Cô, thế mà biến thành một con mèo con lông trắng!!!

Khúc Kim Tích: “.....”

“Có bị thương không, cần tôi giúp chứ?” Xe cô đi qua phát hiện nơi này xảy ra tai nạn, tài xế dừng xe hốt hải chạy lại. Kính cửa sổ bên ghế lái đã nát bầy. Nhìn vào trong, túi khí an toàn bung ra đã xì vỡ, khoang xe trống tuếch không bóng người.

Nghe tiếng người, Khúc Kim Tích vô thức muốn tránh đi. Tài xế thấy túi khí vỡ phát ra tiếng thì vươn tay vào lôi ra, tức thì trông thấy một con mèo con cỡ lòng bàn tay ngồi trên ghế, bốn cái chân nhỏ nhỏ run lên liên hồi, vụt chui xuống dưới ghế.

Những chiếc xe dừng lại xem tai nạn ngày một nhiều. Có người báo cảnh sát.

“Kì lạ thật, bên trong chẳng có ai, có mỗi một con mèo.”

“Xe tông thành như thế, giả mà có người, hẳn là phải bị thương nặng.”

“Chắc không phải bị bắt cóc đó chứ.” Có người tư tưởng lớn.

“Tội con mèo con, hình như người nó dính máu.”

“Bắt nó ra đi, toàn là miếng thủy tinh thế.”

Thế là có người khom lưng vươn tay, cưỡng chế bắt Khúc Kim Tích đang nấu dưới ghế ra.

Lúc này đầu óc Khúc Kim Tích trắng xóa, theo quán tính không dám để họ bắt ra, ai mà biết những người này muốn làm gì mình. Cô cào vào bàn tay thò tới, kể đó lúi ra ghế sau xe.

Cho đến khi cảnh sát tới, nghe nói trong xe không người nhưng lại có một con mèo con, con mèo rất cảnh giác, ai định bắt là cào ngay kẻ đấy.

Một viên cảnh sát trẻ tuổi đầu lóe bóng đèn – không ngờ anh chàng lấy từ xe cảnh sát ra một quả bóng len, nhặt cành cây làm thành cây gậy chọc mèo xinh xinh.

Anh chàng đặt cây chọc mèo xuống dưới ghế, lắc qua lắc lại.

Khúc Kim Tích suýt điên mất. Bởi vì cô nhận ra sức chú ý của mình bị cái cây chọc mèo kia hút lấy, cơ thể không nghe khống chế tự động đi ra.

Đừng có tới đây!

Cô không ngừng co về sau.

Tiếc thay sự chẳng như ý –

Ngay khi hai chi trước của cô không nghe sai bảo mà bắt lấy cây chọc mèo rồi bị viên cảnh sát thành công ôm lên, cô lặng ngắt không động cựa, cặp mắt to đẹp để nhìn viên cảnh sát nọ chăm chặp.

“Này nhóc, mày an toàn rồi.” Viên cảnh sát tưởng cô hoảng sợ, dịu giọng dỗ dành.

Khúc Kim Tích giờ hai chi trước nhỏ xíu, bịt kín mắt không thiết sống nữa.

Không, anh không hiểu nỗi đau của tôi.

Tựa như ngày trắng không hiểu sắc đen của đêm tối.

Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính ngồi trong xe bảo mẫu, lơ tay lật giở tờ lịch trình tiếp theo. Một lát sau, điện thoại anh reo lên, là điều dưỡng của bệnh viện gọi tới.

“Cô Khúc cứ như đối một người khác vậy, không nói xấu anh câu nào, còn biết dỗ ông cụ vui vẻ. Nằm viện bấy lâu tới nay mới lần đầu thấy cụ cười vui như thế, nom sáng láng tinh thần hơn hẳn.”

Điều dưỡng kể khái quát những chuyện xảy ra sau khi Khúc Kim Tích tới bệnh viện cho Thẩm Thính nghe, nói xong, nhận ra Thẩm Thính im lặng nãy giờ mới e dè hỏi: “Anh Thẩm, anh còn dằn dò gì nữa không?”

“Cảm ơn, vất vả rồi.” Thẩm Thính cúp máy, day day đôi mày.

Tuy anh bảo Khúc Kim Tích có rồi rãi hãy tới thăm cụ Thẩm nhưng thực chất trong lòng lại không mong cô làm theo, sợ cô kích thích ông cụ. Nhưng anh biết cụ thích Khúc Kim Tích, nếu Khúc Kim Tích tới ắt sẽ rất vui.

Nên anh đã dặn riêng điều dưỡng, nếu Khúc Kim Tích tới bệnh viện, một khi có hành động gì kích thích tới cụ Thẩm phải lập tức đuổi người ra khỏi bệnh viện.

Còn về việc liệu Khúc Kim Tích có tới bệnh viện hay không, Thẩm Thính không hi vọng chi nhiều. Con người Khúc Kim Tích này vốn tính lạnh bạc, không có mục đích thì sẽ không chủ động tới bệnh viện thăm ông cụ.

Bởi vậy, từ những lời điều dưỡng nói, phản ứng đầu tiên của anh là Khúc Kim Tích lại đang diễn trò, hơn nữa còn đã đổi cách diễn, song kể đó tự anh lại phủ nhận.

Cô chủ động đề nghị ly hôn, đơn thỏa thuận anh đã kí, chỉ còn thiếu chữ kí của cô. Từ cuộc gọi với cô ban nãy, thậm chí anh có thể nghe thấy sự mừng rỡ từ giọng cô.

Nếu đã muốn ly hôn, với tính cách của cô, không nhất thiết phải diễn một màn như thế.

“Tiên sinh.” Tần Tang cắt đứt dòng tư duy của anh, “Luật sư Mạc gửi tin nhắn nói cô Khúc vẫn chưa trở về, chúng ta có cần gọi điện lại cho cô ấy để giục không?”

Thẩm Thính hơi cau mày, nói: “Cậu gọi đi.”

Tần Tang nhận ra tâm trạng sắp mình không mấy tốt, chỉ đành tự lấy điện thoại mình ra gọi vào số của Khúc Kim Tích. Chốc sau, y cau mày nói: “Tắt máy rồi.”

Ánh mắt Thẩm Thính tức thì chuyển lạnh.

Mà lúc bấy giờ, Khúc Kim Tích không thể liên lạc kia đã được cảnh sát xách về đồn công an gần đó.

Tai nạn xảy ra, thân xe bị hư hại nghiêm trọng nhưng trong xe lại chẳng thấy bóng người, chỉ có một con mèo con. Trên ghế pho lái có chiếc túi xách hiệu Hermes của nữ, bên trong ngoài một số đồ trang điểm thì không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận.

Có cái điện thoại, màn hình vỡ vì va đập, mở máy chẳng lên.

Tạm thời không cách nào biết được tình hình cụ thể, cảnh sát chỉ đành xách mèo con Khúc Kim Tích, một trong những “vật chứng” tại hiện trường về đồn, đồng thời đến đồn giao thông điều camera ghi hình thời điểm xảy ra sự việc về.

Với tư cách một con mèo con, vừa vào đồn Khúc Kim Tích đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt, đặc biệt từ các nữ cảnh sát.

“Trông như mới đầy tháng ấy nhỉ.” Một nữ cảnh sát nhận lấy Khúc Kim Tích, “Trông tội ghê, ra siêu thị mua ít sữa bò cho nó đi.”

Cảnh sát trẻ tuổi ôm Khúc Kim Tích về tên Trần Tấn Sinh. Bản thân anh chàng có nuôi mèo, kinh nghiệm kiến thức đầy mình, lắc đầu bảo: “Mèo con không thể cho uống sữa bò, sẽ bị tiêu chảy.”

Nữ cảnh sát chưa từng nuôi mèo, tất nhiên không biết những điều này: “Vậy cho nó ăn gì?”

“Tôi ra siêu thị mua ít sữa dê.”

Bấy giờ, viên cảnh sát lớn tuổi hơn cùng đi với Trần Tấn Sinh ban này gọi từ ngoài vào: “Trần Tấn Sinh, cậu đem con mèo đó ra đây.”

Một lần nữa Khúc Kim Tích lại được trao về tay Trần Tấn Sinh. Anh ta đi ra: “Đội trưởng Vương, điều tra được chủ xe là ai rồi ạ?”

Đội trưởng Vương cau chặt đôi mày: “Điều tra theo biển số xe thì xe được đăng kí dưới tên Tần Tang, nhưng số điện thoại đăng kí thì gọi tới lại báo không tồn tại.”

Trần Tấn Sinh: “Vậy còn camera?”

Sắc mặt đội trưởng Vương trở nên rất lạ: “Đây mới là chỗ kì lạ nhất, chiếc xe va vào hàng rào vì tránh một con mèo... Từ đầu tới cuối, không hề có ai rời khỏi chiếc xe này.”

Ông bật camera điều từ đồn giao thông tới.

Trần Tấn Sinh xem xong, kinh ngạc thốt: “Người trong xe không dung biến mất?”

Đội trưởng Vương nặng nề gật đầu.

“Vậy tức là...” Trần Tấn Sinh ngó ngó đội trưởng Vương, lại dòm xuống con mèo con gần như không động cựa trong tay mình, “Con mèo này là nhân chứng chứng kiến duy nhất?”

Ly kì quá rồi.

Camera được điều từ bên giao thông tới, không thể có chuyện bị cắt mất một đoạn nào. Sau vụ tai nạn, tại sao chủ xe lại biến mất được.

Người đi đâu rồi?

Hay hoặc là... sau khi tai nạn xảy ra, chủ xe đã tránh khỏi camera mà bỏ đi?

Nhưng đoạn đường đó trống hươ trống hoác, toàn cảnh chiếc xe đều bị camera thu trọn, cho dù muốn đi thì cũng làm sao mà tránh được hết các camera.

Một cảnh sát trong phòng bất chợt run lên, xoa cánh tay khiếp hãi: “Không phải là có ma đó chứ.”

Lời cậu chàng nhận được mấy cái lườm nguýt.

“Gì mà nhìn em vậy, em nói có sai đâu.” Cậu cảnh sát vuốt mũi, “Nếu không thì một người sống sờ sờ ra đó đừng không biến mất, phải giải thích việc này thế nào? Trừ phi lúc ấy trong xe vốn không có người.

“Được rồi.” Đội trưởng Vương nhìn Trần Tấn Sinh, “Sao con mèo nằm im lìm vậy? Chết rồi à?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô uể oải quơ quơ móng vuốt, chứng minh mình vẫn sống ngon lành.

Ngay giây sau, cơ thể cô bay lên không trung – đội trưởng Vương nắm gáy cô xách lên.

!!!

Bốn chân Khúc Kim Tích cứng còng, không dám cử động, nỗi sợ không duyên cớ lan ra từ tim, chỉ có thể mở mắt nhìn đội trưởng Vương trân trân.

Trần Tấn Sinh hốt hoảng giật cô lại: “Đội trưởng Vương, con mèo còn nhỏ, không thể xách như thế, nó sẽ khó chịu.”

Đội trưởng Vương đã có dấu hiệu phát tướng, bộ đồ cảnh sát mặc lên người ông căng như sắp rách toạc. Ông vuốt cái cằm có ngấn của mình, hơi khom người, đặt mắt mình ngang với mắt Khúc Kim Tích: “Mèo con, mày đã nhìn thấy cái gì?”

Cả lũ: “.....”

Hỏi chuyện một con mèo, không phải đội trưởng Vương chấp mạch rồi chứ?

Dường như nghe thấy tiếng lòng của quần chúng trong đồn, đội trưởng Vương đứng thẳng người dậy, tăng hắng một tiếng: “Đừng coi thường đám động vật này, cũng đừng bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Con mèo này liếc qua đã biết là loài có giá, một con mèo vừa mới đủ tháng, tại sao lại xuất hiện trong xe? Nếu như chủ xe đi ra ngoài mua đồ, vậy tại sao không tìm thấy lồng mèo trong xe?”

“Nếu như là mèo của chủ xe nuôi, tại sao chủ xe lại muốn mang theo con mèo còn nhỏ như vậy lên xe? Các cô cậu không cảm thấy con mèo này xuất hiện trong xe là việc rất bất hợp lý?”

Cậu cảnh sát nói có thể do ma quỷ ban nãy lên tiếng trước tiên: “Không phải sếp muốn nói là, là con mèo này lái xe đấy chứ!”

Đội trưởng Vương: “.....”

“Trong đầu cậu chứa cái giống ôn gì thế hả!” Đội trưởng Vương tức mình ưỡn bụng, “Ý tôi là, có khả năng con mèo này đã được người khác bỏ vào, có lẽ vụ tai nạn này không hề đơn giản.”

“Còn nhớ không?” Ông quay sang Trần Tấn Sinh, “Trong xe có máu, hơn nữa còn có không ít. Con mèo này chỉ có một vết thương dài ở tai, làm sao có thể đổ nhiều máu như vậy.”

Sắc mặt Trần Tấn Sinh cũng thoáng biến đổi: “Đội trưởng Vương, ý của sếp là... có khả năng đây là án mạng?”

Không ai hé răng.

Cái đồn con con này của họ bình thường chỉ tiếp nhận những vụ vụ vặt râu ria, hiếm lắm mới gặp một vụ lớn, ai nấy đều âm thầm hưng phấn và kích động.

Khúc Kim Tích ngó đội trưởng Vương, bụng nghĩ: Bác có trí tưởng tượng phong phú thế, không đi viết tiểu thuyết đúng là phí của đời.

“Điện thoại đã đưa đi sửa rồi, sửa xong lại tính tiếp.” Đội trưởng Vương nói, “Trần Tấn Sinh, nhà cậu có mèo, cậu có kinh nghiệm, con mèo này tạm thời cậu mang về nhà nuôi đi.”

Trần Tấn Sinh búng tay cái tách: “Vâng ạ.”

Khúc Kim Tích thoát bừng tỉnh, người run lên, sao cô có thể đi theo Trần Tấn Sinh được!

Đơn ly hôn còn đang chờ cô về kí, nếu Thẩm Thính không liên hệ được với cô e lại tưởng cô đưa ra đề nghị ly hôn chỉ là đang giở trò. Anh ta mà tức lên, nhớ may tình tiết lại đi theo nguyên tác, chẳng phải cô lại có nguy cơ lãnh cơm hộp chết sớm?

Và lại giờ cô thành ra thế này, về nhà với một người xa lạ, nhà người này còn có mèo... Nghĩ tới cảnh chung sống cùng một đàn mèo, da đầu Khúc Kim Tích đã tê rần, toàn thân rợn lạnh.

“Meo!” Cô ra sức kêu to, tự cảm thấy sức lực dồi dào, không biết rằng tiếng kêu của một con mèo con thế này mà vào tai người nghe,

dầu là người lòng gang dạ sắt thì cỏi lòng cũng bất giác mềm lại.

“Nó muốn gì vậy?”

Từ khi được Trần Tấn Sinh ôm vào lòng, Khúc Kim Tích vẫn luôn nằm ngay đơ như chết. Bây giờ đột nhiên trở nên khỏe mạnh hoạt bát như thế đã khiến các cảnh sát có mặt đều sinh tò mò.

Trần Tấn Sinh thấy cô muốn giấy khỏi mình, nghĩ một hồi, rất hiểu lòng mèo mà đặt cô xuống bàn làm việc.

Mấy cặp mắt nhìn vào cô lom lom.

Trên bàn có giấy có bút, Khúc Kim Tích đi tới, chân cô nhỏ quá, sức cũng có hạn, chỉ có thể cố sức dùng hai chân nhấc bút lên.

May mà nắp bút mở sẵn, nếu không cô lại còn phải tốn công cần nắp bút ra, như giờ lại tiết kiệm được không ít sức.

“Nó... muốn làm gì vậy?”

“Hình như là định viết chữ.”

“?????”

“Trần Tấn Sinh, tôi nhớ mèo nhà cậu cũng khá thông minh đó, nó có biết viết chữ không?”

Trần Tấn Sinh cũng thộn mặt, vô thức trả lời: “Mèo nhà em biết lấy giấy vệ sinh hộ em, còn biết nhận tiền.”

“.....”

“Đúng là đang viết chữ!!”

“Ôi, đừng nói nữa, đừng làm nó sợ!” Đội trưởng Vương nhẹ tay nhẹ chân đi tới, không chỉ mình ông, tất cả cảnh sát trong phòng đều rướn người sang, muốn xem xem rốt thì con mèo này muốn viết gì.

Khúc Kim Tích viết rất vất vả, móng mèo không khống chế sức tốt.

Cô không biết tại sao mình đột ngột biến thành mèo, trong sách vốn dĩ không hề có tình tiết như thế. Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân duy nhất cô có thể nghĩ ra là: Liệu có phải vì mình chủ động đưa ra đề nghị ly hôn, làm tình tiết biến đổi, vậy nên mới biến thành mèo?

Vậy nên cô bất chấp tất cả, nhất thiết phải tìm được Thẩm Thính.

Còn về việc một con mèo dùng móng viết chữ, tuy sẽ khiến người ta kinh ngạc nhưng quả thật có một số con vật thông minh có thể nhận mặt chữ, mèo biết viết chữ gì kia cũng không phải là không thể.

Còn về lý do...

Cũng không thể viết “Chồng tôi là Thẩm Thính” được chứ.

Khúc Kim Tích nghĩ một hồi, dốc sức viết lên mặt giấy một hàng chữ.

Viết xong, móng mèo nhũn oặt ra, bút rơi xuống, cô nằm bò ra bàn thờ hồng lộc liên hồi: Mệt chết mèo rồi!!!

Cô đẩy tờ giấy về trước, nhìn chăm chú Trần Tấn Sinh không chớp mắt. Trần Tấn Sinh nhấc tờ giấy lên, sầm soi kỹ lưỡng: “Bố cháu là Thẩm Thính, số điện thoại 18080999988.”

Được cái số điện thoại của Thẩm Thính dễ nhớ, Khúc Kim Tích mới nhớ được.

“Meo!!!” Mau gọi điện đi.

Khúc Kim Tích nghĩ đủ rồi, gờ móng lay lay Trần Tấn Sinh thân thiết nhất trong mấy cảnh sát.

Trần Tấn Sinh đối diện cặp mắt to tròn ướt nước của cô, chẳng hiểu sao hiểu được ý cô từ trong ánh mắt ấy.

—

Không gọi được cho Khúc Kim Tích, Thẩm Thính hủy bỏ lịch trình đã định, quay sang bảo tài xế chạy về Thịnh Cẩm Loan.

“Công ty của cô Khúc không sắp xếp cho cô ấy bất cứ việc gì.”
Tần Tang điều tra xong báo cáo.

“Có lẽ là bị việc gì làm trì hoãn.” Tần Tang cau mày, lời này nói ra, chính bản thân y cũng không tin.

Nhưng đến cùng Khúc Kim Tích muốn làm gì? Cứ ba lần bốn lượt chạm tới giới hạn của tiên sinh như thế, quả thật là... quả thật là tự mua dây buộc mình.

Đồng thời y lại thầm thấy bất công thay cho sếp mình, nếu không vì ông cụ, sếp hà tất phải dính vào cô nàng như thế.

Thẩm Thính im lặng không nói, dựa hờ vào lưng ghế, mắt nhắm lại, không ai hay biết anh đang nghĩ gì.

Lúc bấy giờ, điện thoại Thẩm Thính vang lên.

Số điện thoại riêng của Thẩm Thính không có nhiều người biết, bình thường số lạ gọi tới anh đều không nghe máy. Do đó lần gọi đầu tiên, anh lập tức cúp máy không do dự.

Nếu là điện thoại quấy rối, bên kia sẽ không gọi lại.

Ấy vậy một lần nữa, số điện thoại kia lại gọi lại.

Ánh mắt đảo qua dãy số xa lạ một lần, tim Thẩm Thính chột rung lên, nhận máy.

Là một giọng đàn ông lạ lẫm.

“Xin hỏi có phải anh là Thẩm Thính?”

Paparazi?

Thẩm Thính: “Có chuyện gì?”

“Là thế này, tôi gọi từ đồn công an xx,” Trần Tấn Sinh liếc Khúc Kim Tích đang nhìn mình mong ngóng, “Phiền anh ghé đồn đón... con gái anh.”

Thẩm Thính: “.....”

Thẩm Thính lập tức cúp máy.

“..... Mèo của anh về.” — Trần Tấn Sinh chưa nói dứt lời, tín hiệu cuộc gọi đã ngắt.

Tần Tang hỏi: “Tiên sinh, paparazi gọi tới?”

Thẩm Thính lắc đầu, day trán đáp thản nhiên: “Điện thoại lừa đảo.”

Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

Là một cảnh sát, đây mới là lần đầu tiên Trần Tấn Sinh báo thân phận xong mà lại bị cúp điện thoại nhanh gọn dứt khoát như thế.

Đội trưởng Vương: “Gọi lại.”

Con mèo này là mèo có chủ, chiếc túi xách kiểu nữ trong xe đã nói rõ lúc ấy chiếc xe do một người phụ nữ lái. Còn con mèo này thì lại viết ra giấy cách thức liên hệ của “bố”.

Từ đó đoán được, rất có thể người tên Thẩm Thính này có quan hệ vợ chồng với chủ xe. Mà cứ cho không phải vợ chồng, vậy ắt cũng có quen biết.

“Câu kể rõ tình hình đi.” Đội trưởng Vương lại ngó Khúc Kim Tích, cứ cảm thấy con mèo này rất lạ kì.

Trần Tấn Sinh chỉ đành gọi vào số Thẩm Thính thêm lần nữa.

Chợt một cảnh sát nói: “Tôi đã bảo tại sao cái tên Thẩm Thính này lại quen tai tới vậy, ra là trùng tên với một siêu sao.”

Cho dù không chú ý tới tin tức showbiz, danh tiếng của Thẩm Thính vẫn cứ vang như sấm động, thấy người ở đây đều thấy quen tai.

“Người tên Thẩm Thính nhiều mà, có gì hay mà lạ.”

Lần này chuông reo đủ năm hồi, đầu kia mới nhận máy, Trần Tấn Sinh giành nói một mạch: “Đừng cúp máy! Hai giờ đồng hồ trước, ở đoạn 3 đường Hà Tân một chiếc xe hơi biển số xxx gặp tai nạn, không tìm thấy chủ xe tại hiện trường, chỉ phát hiện một con mèo.

Con mèo này gọi anh là bố nó, bây giờ anh tới đồn một chuyến đón nó về.”

Cuộc gọi lần này là Thẩm Thính bảo Tần Tang nhận thay, vốn dĩ Tần Tang định khách sáo lịch sự giao lưu với “tên lừa đảo” đối diện mấy câu, ai dè lại nghe được một tràng —

Chiếc xe Khúc Kim Tích lái kia do Thẩm Thính nghe theo chỉ thị của cụ Thẩm mà mua tặng Khúc Kim Tích làm quà kết hôn. Thẩm Thính không để tâm chuyện này, giao cho Tần Tang lo liệu. Tần Tang bèn chọn một chiếc xe giá cả tầm trung, đăng kí bằng tên mình.

Vì vậy mà y hiểu chiếc xe đó rất rõ, thoát nghe tới biển số xe quá tim đã giật nảy.

Nếu thật sự là bọn lừa đảo, sau khi bị cúp máy ắt sẽ không gọi lại. Còn đối phương thì gọi liên hồi không ngưng, lại không hề có dấu hiệu lừa đảo thường thấy như nhắc chuyển khoản, thẻ ngân hàng. Điều quan trọng nhất là, điện thoại của Khúc Kim Tích đột ngột tắt máy —

Trong khoảnh khắc nào bộ chột thoáng qua vô số khả năng, Tần Tang vã mồ hôi lạnh, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.”

Nghe câu trả lời của Tần Tang, đôi mày khó khăn mới giãn ra của Thẩm Thính lại cau chặt. Tần Tang gằn giọng nói: “Tiên sinh, cô Khúc xảy ra tai nạn xe rồi.”

Thẩm Thính ngẩn người.

Anh không thích Khúc Kim Tích, thậm chí còn ghét, nhưng chưa đến mức sau khi nghe tin cô gặp tai nạn xe mà vẫn có thể thờ ơ như chẳng có gì.

Cốt yếu là, giả mà việc Khúc Kim Tích gặp tai nạn tới tai cụ Thẩm, e sẽ còn vỡ lở ra nữa.

Tài xế quay đầu xe, chạy tới đồn cảnh sát.

—

Làm một con mèo biết viết chữ, dễ thấy Khúc Kim Tích nhận được sự coi trọng khác thường từ đội trưởng Vương.

“Này mèo con, mày thông minh như thế, không chỉ biết viết chữ mà còn nhớ được cả số điện thoại của bố. Thế mày kể ông nghe, lúc tai nạn xảy ra, thứ cuối cùng mày nhìn thấy là cái gì?” Đội trưởng Vương đặt giấy và bút trước mặt Khúc Kim Tích, lựa câu khéo bảo nhân chứng duy nhất chứng kiến vụ việc này.

Khúc Kim Tích ngược mắt nhìn ông một cái, dừng dừng cúi xuống.

Chẳng biết có phải do biến thành một con mèo con mà mí mắt cô đánh nhau liên hồi, buồn ngủ hơn bao giờ hết. Nhưng giờ thân ở nơi xa lạ, Thẩm Thính vẫn chưa tới, cô không thể ngủ được.

Bởi do luôn phải tranh đấu với cơn buồn ngủ, mới chẳng buồn để ý tới đội trưởng Vương màu mỡ trước mắt.

Đội trưởng Vương lo sốt cả vó.

Không nhịn được vươn tay kéo móng cô, Khúc Kim Tích phản xạ cào cho một đường.

“Có phải nó đói rồi không?”

Lúc này Trần Tấn Sinh cầm một cái cốc đi tới. Ban nãy anh chàng mới đi siêu thị mua sữa dê, pha xong để nguội rồi mang tới, bế Khúc Kim Tích lên một cách cẩn thận.

Khúc Kim Tích rất muốn từ chối tuy vậy cơ thể lại thành thật chấp nhận hành động này của Trần Tấn Sinh — bởi vì quá là dễ chịu!

Không chỉ vậy, mùi vị sữa dê trong cốc cũng gợi được vị giác của cô, làm bụng cô kêu lên rột rột vì thèm.

Quan trọng nhất là, Trần Tấn Sinh còn rất mưu mô bỏ vào sữa dê một ít vụn lá bạc hà.

Khúc Kim Tích: “.....”

Lý trí cho cô biết đây không phải thứ con người có thể ăn, song lý trí lại không thắng nổi bản năng loài mèo, cơ thể cô vượt tầm khống chế, tự động cắm đầu vào trong cốc.

Thơm quá!!!

Vừa liếm vừa khóc ròng.

Khi Khúc Kim Tích gần xơi hết cốc sữa, Thẩm Thính tới nơi.

Đồn công an không lớn, Tần Tang lo Thẩm Thính bị người ta nhận ra, rồi thông tin phát tán lên mạng lại dính lùm xùm một hồi, bèn lấy mũ ra đưa Thẩm Thính đội lên.

“Không cần.” Thẩm Thính trầm mặt xuống xe.

Tần Tang nghĩ bụng, tới đồn công an mà che kín mít kể lại khiến người ta chú ý hơn, cũng đành thôi.

Nữ cảnh sát tiếp khách trông thấy Thẩm Thính tới, đứng hình tại chỗ.

“Thẩm, Thẩm Thính???”

Khúc Kim Tích đã căng da bụng nay chùng da mắt nghe tiếng nữ cảnh sát phía ngoài, cặp mắt chột bùng sáng, tim đập liên hồi không nghe lệnh, lòng trào dâng mong mỏi nóng lòng được gặp Thẩm Thính.

Chưa kịp nghĩ cho rõ ràng là chuyện thế nào, chân cô đã tự động túm ngay lấy ống quần Trần Tấn Sinh tụt xuống đất, quơ bốn cái chân ngắn cũn lao vụt ra khỏi phòng như cơn gió.

Thứ cô trông thấy trước tiên là cặp chân dài của Thẩm Thính, không nói không rằng đã lao ngay lên.

“Meo meo meo!!!” Thẩm Thính!!!

Khúc Kim Tích không rõ nguyên do là gì, mà ngay khi nhìn thấy Thẩm Thính mình lại thấy bất giác hưng phấn.

Tần Tang đang trao đổi với nữ cảnh sát tiếp đón, Thẩm Thính đứng bên cạnh. Trông thấy một cái bóng trắng kêu méo méo lao về phía mình, anh lùi một bước về sau theo phản xạ có điều kiện. Nhưng Khúc Kim Tích còn nhanh hơn, bốn cái chân bầu vịu ống quần tây lảng nhẩn của Thẩm Thính.

Song móng cô lại không dài, ống quần thì quá trơn, đâm ra cô muốn bò lên trên nhưng lại vì móng không bám chắc mà ngã oạch ra đất, thuận đà lăn tròn hai vòng, lăn tới bên giày da của Thẩm Thính, đầu văng vất không bò dậy ngay được.

Thẩm Thính: “???”

Tần Tang ngó qua nhìn, da đầu tức thì run lên. Y đi theo Thẩm Thính bằng ấy năm, hiểu rất rõ về tính cách Thẩm Thính. Anh cực kỳ không thích những loài động vật nhỏ, đặc biệt những loài có lông – bởi vì Thẩm Thính có bệnh sạch sẽ, động vật có lông đồng nghĩa với việc sẽ rụng lông, mà rụng lông, thì đồng nghĩa lông sẽ dính vào cơ thể người.

Tiềm thức Tần Tang muốn xách ngay con mèo con này đi.

“Meo!!!” Khúc Kim Tích vươn vượt cố sống cố chết bám chặt lấy giày da của Thẩm Thính, thậm chí còn ý định thử chui vào trong ống quần.

Khúc Kim Tích sắp điên mất thôi, cô nào có muốn dính chặt Thẩm Thính như thế!

Nhưng từ khi Thẩm Thính xuất hiện, mọi hành vi của cô đều không nghe cơ thể khống chế nữa.

Hệt như trúng độc rồi vậy.

Người Thẩm Thính cứng còng.

Lớp lông mềm mượt của động vật kề sát căng chân gây cảm giác nhột nhạt mơn man, còn đang không ngừng leo lên trên. Nhịn mãi cuối cùng vẫn không nhịn nổi, anh khom lưng xuống tóm gáy Khúc Kim Tích xách lên.

“Meo.” Con mèo con kêu lên một tiếng mềm tơ, cặp mắt to tựa đá quý nhìn anh tội nghiệp, toàn thân trên dưới viết rành rành ba từ: Đáng thương, yếu đuối, bất lực.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô cắn răng thật chặt, tránh để mình lại kêu ra tiếng nữa như vừa rồi.

Mất mặt quá, đây chắc chắn không phải cô!

Rốt cuộc là cô có độc hay Thẩm Thính có độc thế?!

Kể cả khi không thích những con vật nhỏ, nhưng khi đứng trước một ánh mắt như thế Thẩm Thính vẫn không khỏi chững tay, cảm giác khó chịu vì bị mèo con “sàm sỡ” ban nãy cũng tan đi.

Anh đưa con mèo con cho Tần Tang. Bấy giờ Khúc Kim Tích đã tìm lại phần nào quyền kiểm soát, thành thật nằm trong tay Tần Tang.

Cô cần chút không gian suy tư để xét kỹ một việc: Tại sao sau khi nhìn thấy Thẩm Thính, bản thân lại trở nên hưng phấn như thế?

Cứ như là... trúng xổ số năm triệu tệ vậy, chỉ ước được dán dính luôn vào Thẩm Thính.

Diễn biến bất thành linh này kể ra đã làm cú sốc “Thẩm Thính mới tới này vậy mà chính là siêu sao Thẩm Thính kia” nhạt đi bớt. Đội trưởng Vương mời người vào văn phòng.

Khi trông thấy hàng chữ Khúc Kim Tích viết, Thẩm Thính lia mắt ngó con mèo con trong tay Tần Tang, trầm tư nghĩ ngợi.

Đội trưởng Vương bắt đầu đặt câu hỏi, Tần Tang thay mặt trả lời.

Cuối cùng hai bên xác định, khi tai nạn xảy ra, người lái xe chính là Khúc Kim Tích.

Còn về nguyên nhân Khúc Kim Tích dừng không biến mất, hoặc phải nói là, cô đã dùng cách gì để biến mất mà không bị camera ghi lại, không ai hay biết.

Như ý của đội trưởng Vương là, tạm thời lập án trước, rồi từ từ tìm người sau.

“Con mèo này là nhân chứng duy nhất chứng kiến vụ tai nạn, thông minh tới độ viết được chữ. Anh là chủ của nó, anh có thể hỏi nó thử, xem có thể hỏi được manh mối không.” Đội trưởng Vương chỉ con mèo con, “Không chừng có thể nhờ nó mà sớm tìm được người.”

Thẩm Thính không thể hiện thái độ đồng tình hay phản đối, trầm tư nhìn tờ giấy Khúc Kim Tích viết.

Chiếc xe hư hỏng được mang đi, đồ đạc của Khúc Kim Tích chỉ còn một cái túi xách và chiếc điện thoại đập vỡ. Hiện trường không phát hiện thương vong, chỉ cần bồi thường phí tông rào chắn hư hỏng.

Những việc này đều do Tần Tang lo liệu.

Còn trong lúc Tần Tang bận rộn xử lý những sự ấy, Khúc Kim Tích vươn vọt về phía Thẩm Thính, trưng ra một tư thế cầu bế — cô đã từ bỏ việc giãy giụa.

Thẩm Thính cầm tờ giấy cô viết, mắt đối mắt cô nhìn nhau năm giây, cuối cùng vươn hai ngón tay dài dài đẹp mắt ra nhận cô nhấc lên.

“Meo~~” Anh giai, anh bế chắc tay tí, đừng làm tôi ngã đó.

Khúc Kim Tích cảm tưởng mình bị bỏ rơi ra, một nửa hưởng thụ cái ôm của Thẩm thính, sắp sửa chuyển sang trạng thái mê mẩn, nửa kia thì sợ hãi Thẩm Thính sẽ làm mình rơi xuống.

Sắp tinh thần phân liệt tới nơi rồi.

Lúc rời đi, Trần Tấn Sinh đưa một số đồ dùng cho mèo đã mua ở siêu thị ban nãy cho Thẩm Thính: “Đây đều là đồ dùng cho mèo, mèo nhà tôi đã trưởng thành, không dùng được nữa. Nếu không chê, anh cứ mang về cho nhóc này dùng.”

Trần Tấn Sinh thích mèo, đặc biệt với một con mèo thông minh còn biết viết chữ này thì còn thích hơn cả. Nếu không vì mèo đã có chủ, anh chàng thực sự muốn ôm về nhà nuôi.

“Tạm biệt nhóc nhé.” Trần Tấn Sinh xoa xoa đầu Khúc Kim Tích: “Tai nó có vết thương, cẩn thận đừng để chạm phải.”

Liền đó lại nghĩ Thẩm Thính là “bố”, con mèo nhìn thấy anh là hưng phấn kích động tới vậy, hẳn nhiên tình cảm rất tốt, đâu cần mình phải dằn dò.

Khi lên xe lại, Thẩm Thính đặt Khúc Kim Tích qua ghế bên cạnh, nhắm mắt. Anh cần ngấm lại một số sự việc.

Chưa đầy hai giây, có xúc cảm lan ra trên đùi. Mở mắt, con mèo con đã bò, bò, bò lên chân anh, nằm dài ra chẳng động cựa.

Thẩm Thính: “.....”

Tần Tang: “.....”

Cứ nghĩ đây là mèo Khúc Kim Tích nuôi, Tần Tang lại cảm thấy dị dị. Nhưng hiện giờ mèo không phải trọng điểm, trọng điểm là...

“Tiên sinh, anh cảm thấy cô Khúc đã đi đâu?” Không ai lại tin có chuyện biến mất vô căn cứ. Khúc Kim Tích không ở trong xe, thế tất đã nghĩ cách bỏ đi rồi.

Nếu là vậy, sau khi xảy ra tai nạn và bị thương, tại sao cô nàng phải lén lút bỏ đi? Rồi làm sao tránh khỏi các camera theo dõi? Cô nàng hành động như thế là muốn làm gì?

“Tới Thịnh Cẩm Loan.” Thẩm Thính nói.

Tần Tang: “Ý anh là... có khả năng cô Khúc đã trở về?”

Do không liên hệ được với Khúc Kim Tích, họ không tiện để luật sư Mạc cứ chờ mãi, đành phải cho anh ta về trước.

Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam,design,blog và w3ttpad@namonade của người dịch. Nếu thấy bản dịch này xuất hiện ở nơi khác thì đó chính là trang đăng lại trái phép, mọi sai sót (nếu có) trên những trang này sẽ không được cập nhật.

Thẩm Thính liếc con mèo con trên đùi một cái, lại ngó ra màn đêm đã buông ngoài cửa sổ xe, sau cùng cau mày, không nói chuyện.

Đến Thịnh Cẩm Loan, Thẩm Thính bảo Tần Tang: “Cậu về trước đi.”

Tần Tang thầm lấy làm lạ, nhưng sắp đã có lời, y chỉ đành đi. Trước khi đi có liếc con mèo cạnh chân Thẩm Thính một cái, thấy Thẩm Thính không có ý bảo mình xách mèo đi, mỗi ngò vục thêm đậm.

Bây giờ Khúc Kim Tích biến mất không rõ tung tích, trông thì sắp có vẻ không để ý, nhưng dù là vậy, làm sao anh có thể quan tâm tới mèo do Khúc Kim Tích nuôi?

Anh còn chẳng thích mấy loài vật nhỏ.

Tần Tang ôm một bụng nghi hoặc rời đi.

Kế đó trong căn biệt thự chỉ còn một người, một mèo.

Thẩm Thính đưa ánh mắt lạnh lẽo dừng trên con mèo con, chăm chăm một hồi khiến tim Khúc Kim Tích run rẩy, bắt đầu đắn đo liệu có nên viết chữ kể anh nghe, rằng mình chính là Khúc Kim Tích?

Anh có tin không?

Nếu anh biết cô chính là Khúc Kim Tích, liệu có vì ghét cô mà quăng luôn cô vào trong khe núi không?

Ngay lúc cô nghĩ ngợi miên man, bỗng nghe giọng nói nặng nề mà lại khẳng định của Thẩm Thính.

“Khúc Kim Tích.”

Chương 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích nhũn cả chân, không phải vì phê, mà là vì sợ.

Cô nhìn Thẩm Thính với ánh mắt gần như kinh hãi, không thể hiểu nổi làm sao mà Thẩm Thính có thể nhận ra mình.

Thẩm Thính ghét cô cay đắng, tiếp xúc với cô không nhiều, tất cả mọi người đều cho rằng cô là mèo Khúc Kim Tích nuôi, cho dù cô dùng bút viết chữ mà tới Tần Tang cũng chẳng phát giác gì lạ lùng, chỉ ngờ rằng Khúc Kim Tích đã mất tích đi đâu.

Vốn dĩ cô định bụng chủ động mở lời, nhưng nay thấy Thẩm Thính chắc nịch như vậy, và lại ánh mắt ấy... Tim Khúc Kim Tích đập như trống trận, bắt đầu hoảng sợ.

Bảo sao trên xe Thẩm Thính chẳng hó hé câu gì, bảo sao cứ phải đuổi Tần Tang đi. Đó là vì anh ta đã biết cô đây chính là Khúc Kim Tích.

Thậm chí anh ta còn chẳng ngạc nhiên trước việc một người sống sờ sờ bỗng biến thành mèo!

Việc này nói lên điều gì?

Liên tưởng tới thái độ của Thẩm Thính với mình...

Không phải anh ta muốn nhân lúc không ai, tiến hành báo thù cô của hiện tại đó chứ!

Không thể trách Khúc Kim Tích nghĩ theo hướng ấy, vì thực sự ánh mắt Thẩm Thính bây giờ, tối tăm, ướt lạnh, là ánh mắt phản diện điển hình.

Ngó thấy con mèo trước mắt xù lông như sắp nổ, cặp mắt đặc trưng loài mèo theo lý nên nở to giữa vùng tranh sáng mà lúc này đồng tử đã co thành một sọc dọc mỏng, tai, bốn chân và cả đuôi bắt đầu run lên với tốc độ mắt thường trông thấy.

Thẩm Thính: “.....”

Tâm trạng anh lúc này có hơi phức tạp.

Hình như anh chưa hề nói gì.

Để đoán ra con mèo này chính là Khúc Kim Tích, thực ra cũng không khó.

Chỉ cần tin vào khả năng một người sống biến thành mèo, vậy tất thảy đều trở nên hợp lý.

Tại sao sau khi xảy ra tai nạn, Khúc Kim Tích không dung biến mất, trong xe lại có một con mèo.

Tại sao con mèo con thoát trông còn chưa đầy tháng này lại thông minh tới độ viết được chữ, còn nhớ được số điện thoại của Thẩm Thính anh.

Điều quan trọng nhất là, Khúc Kim Tích không nuôi mèo.

Thẩm Thính từng tới biệt thự, bên trong không có bóng một con mèo. Mà giả cô có nuôi mèo thật, chỉ là anh không nhìn thấy, khi cô đi bệnh viện thăm ông đã ôm mèo theo đi chẳng nữa.

Nếu vậy, một con mèo con chưa đủ tháng, từ khi mở mắt đã bắt đầu huấn luyện dạy chữ, chỉ một tháng hơn là đã viết chữ được?

Cứ cho là thần đồng trong loài người, để nhận mặt chữ, viết được chữ cũng nhất thiết phải trải qua một khoảng thời gian giáo dục.

Một con mèo con?

Loại trừ đi khả năng khó tin nhất, thứ còn lại chính là kết luận cuối cùng.

Có lẽ đáng về mèo con trông quá là tội nghiệp, Thẩm Thính cau mày, định nói chuyện bồng con mèo khế khàng dịch tới, dụi dụi đầu vào mắt cá chân anh, kể đó chầm chậm ngửa đầu, kêu lên mềm tơ: “Meo~”

Thẩm Thính: “.....”

Tới lúc này rồi, thế mà vẫn muốn vờ vịt.

Khúc Kim Tích quyết định vờ như không hiểu lời anh.

Cứ hễ thấy Thẩm Thính là cô hưng phấn xúc động, điều này không phải ý muốn của cô tuy vậy cô lại không thể khống chế, nói rõ rằng việc bản thân biến thành mèo thực sự có can hệ với Thẩm Thính.

Bây giờ cũng chẳng biết phải dùng cách gì mới có thể biến lại, điều duy nhất có thể làm chính là bám theo Thẩm Thính, không chừng ngày mai thôi là có thể biến về!

Những lúc thế này, lại càng không thể để anh ta cho rằng mình chính là Khúc Kim Tích.

Vì cái mạng này, phải tạm thời bỏ mặt mũi đi!

Khúc Kim Tích cọ xong, nhận thấy Thẩm Thính không động tĩnh gì, cô lục lại tập tính của loài mèo trong óc, bèn giơ chân lên miệng liếm liếm, lại nghe đầu, kêu lên với Thẩm Thính.

Tiếng kêu mèo con mềm rũ như bông, ánh mắt Thẩm Thính thêm một lần thay đổi.

Chuyện Khúc Kim Tích gặp tai nạn biến thành mèo, sau khi xác nhận, trên suốt đường về, nó đã khiến anh thực sự tỉnh ra rằng cái

chuyện không khoa học, chỉ có thể xảy ra trên phim truyền hình này đã thực sự xảy ra.

Thậm chí anh còn suy nghĩ khá lung.

Rốt thì Khúc Kim Tích đã biến thành mèo, hay do sẵn cô đã là một con mèo, sau mới biến thành người?

Nói cách khác, có chẳng Khúc Kim Tích là một con yêu?

Bây giờ... anh buộc phải bỏ suy đoán trước đó đi.

Trên đời không thể có con yêu gốc ngoạ tới vậy.

Có lẽ trong khoảnh khắc tai nạn đã diễn ra sự việc kì bí nào đó, do vậy mới khiến Khúc Kim Tích biến thành mèo.

Anh nhìn Khúc Kim Tích đang không ngừng vờ vịt dễ cưng, chợt cõi lòng manh nha tò mò. Nếu anh không lộ trần, cô sẽ còn làm gì nữa?

Dòng tư duy vụt chuyển như điện, ngoài mặt lại không lộ tơ hào. Bỗng Thẩm Thính ngồi xổm xuống, thấy con mèo con giật mình run bắn vì hành động bất thành linh của mình, mắt anh nheo lại, cất tiếng: “Chủ nhân mày là Khúc Kim Tích, cô ta đã dạy mày nhận mặt viết chữ, còn bảo rằng tao là bố mày. Thế mày nói tao nghe, cô ta đi đâu rồi?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô thấy hơi say say.

Thẩm Thính tin rằng cô không phải Khúc Kim Tích rồi?

Hay tiếng gọi “Khúc Kim Tích” của anh ta ban nãy chỉ để thử cô? Màn diễn của cô ban nãy đã làm anh ta xua tan nghi ngờ?

Khúc Kim Tích càng nghĩ càng cảm thấy chính là như thế. Người bình thường sao có thể tin chuyện một người sống biến thành mèo, nếu không do người biến thành mèo chính là mình, dù có người bảo cô vậy, đoán chắc cô sẽ cho rằng người đó bị điên.

Vậy tức là, tạm thời cô được an toàn rồi?

Thẩm Thính có ghét Khúc Kim Tích cỡ nào chẳng nữa ắt không đến nỗi ghét lây cả một con mèo con, mèo là vô tội!

Khúc Kim Tích thở phào, cứ vờ ngờ ngốc tiếp có khi Thẩm Thính sẽ lại sinh nghi, đành lắc đầu.

Thẩm Thính lấy giấy bút ra đặt trước mắt cô, nhìn cô ôi là “dịu dàng”.

Khúc Kim Tích: “.....”

Giả mà không viết, cô đã viết chữ cho cảnh sát xem rồi, giờ không viết cho anh ta thì hình như khó nói xuôi.

Còn nếu viết, cô nên viết thế nào đây?

Liệu có thể vờ như không hiểu?

Khúc Kim Tích giờ móng hất bút đi, kể đó ngược ánh mắt ngây thơ vô tội ngóng nhìn Thẩm Thính.

Meo, người Thẩm Thính thơm quá cơ!!!

Hể anh tới gần, quả tim bé nhỏ của cô lại bắt đầu thành thịch thịch thịch mất khống chế.

Thẩm Thính không động cựa mảy may, đẩy bút tới.

Nhận thấy không tránh được, Khúc Kim Tích đành diễn lại cảnh trong đồn, cố sức quơ hai chân ôm chặt cây bút gò từng nét. Thẩm Thính đứng dậy, nhìn cô vất vả từ trên xuống.

Bỏ qua những thứ khác, cảnh tượng này khá là dễ cưng.

Nhưng cứ dợm nghĩ con mèo này do Khúc Kim Tích biến thành, đầu Thẩm Thính lại giật nhưng nhúc.

Vốn dĩ hôm nay là ngày ly hôn của anh với Khúc Kim Tích, cô lại biến thành một con mèo... Đường như cả ông trời cũng không muốn cho anh ly hôn.

Thẩm Thính khom lưng nhặt giấy lên, chỉ thấy năm con chữ như giun bò gà xéo: Mẹ đi mất tiêu rồi.

“Meo~” Khúc Kim Tích uể oải kêu lên, lấy đó biểu đạt nỗi buồn khổ vì “mẹ đi mất”.

Thẩm Thính: “.....”

Anh bắt đầu xét lại mình, tại sao phải lãng phí thời gian ở nơi đây. Bất kể Khúc Kim Tích biến thành cái gì cũng chẳng liên can chi tới anh cả.

Song nghĩ lại, đơn thỏa thuận ly hôn vẫn chưa có chữ kí của Khúc Kim Tích.

Chẳng lẽ anh phải xách một con mèo tới nói với luật sư Mạc, rằng mèo chính là Khúc Kim Tích?

Kế sách hiện giờ, chỉ duy có chờ cô bình thường trở lại.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thính lại dòm Khúc Kim Tích một lượt, ánh mắt sẫm soi cái thân mèo nho nhỏ của cô. Tai trái có một vết thương, xung quanh có vết máu mờ mờ, trong óc chột chớp lên dáng vẻ cô run rẩy toàn thân lúc ban nãy. Lại nhìn mớ đồ dùng cho mèo Trần Tấn Sinh đã mua...

Những ngón tay thống bên sườn Thẩm Thính cục cựa. Nếu anh cứ bỏ đi như thế, không nghe không hỏi, cô lại không thể biến về

dáng vẻ bình thường, có lẽ hai ba hôm sau toàn thân con mèo này đã nằm chết cứng ở đây.

Anh day đôi mày, cơn phiền bức mạnh nha.

Đối với anh Khúc Kim Tích chỉ là một kẻ xa lạ đáng ghét, nếu không vì cụ Thắm, anh và Khúc Kim Tích đã chẳng có bất cứ liên hệ nào.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Khúc Kim Tích, Thắm Thính đã biết đây là một cô nàng có dã tâm, có dục vọng, còn không hề an phận biết mình.

Ánh mắt cô nhìn anh là nhìn vào lợi ích mà hai chữ “Thắm Thính” mang lại, ánh mắt nhìn “cụ Thắm” là nhìn vào món lợi mà họ Thắm có thể trao cho.

Nhưng ai bảo cụ Thắm lại thích.

Con mèo bề ngoài ngoan ngoãn ngây thơ này là Khúc Kim Tích biến thành, dẫu rằng lòng dạ cô không ngay chính, nhưng nếu phải bỏ một con mèo con không có chút năng lực sinh tồn như thế ở lại đây tự sinh tự diệt, anh vẫn không thể làm được.

“Đã như thế, mày cứ ở lại đây đợi cô ta về đi.” Thắm Thính lấy điện thoại ra, định bụng gọi cho Tần Tang, bảo y tìm một người tới — Mạnh Thiên Hạo.

Con mèo do người biến thành này vẫn nên giao cho Mạnh Thiên Hạo chăm lo, đợi cô ta trở về bình thường rồi kí tên hăng chưa muộn.

Có ý gì vậy?

Khúc Kim Tích cơn hoang mang, nom dáng điệu Thắm Thính, hình như là định đi?

Đúng lúc ấy, ngay khi Thẩm Thính chưa kịp gọi đi thì đã có cuộc gọi mới tới, là cuộc gọi từ điều dưỡng trong bệnh viện.

Sắc mặt Thẩm Thính vụt thay đổi, linh tính mách bảo điều chẳng lành.

“Anh Thẩm, không ổn rồi! Cự đột ngột ngất đi rồi!” Giọng nói điều dưỡng rõ đang rất hoảng loạn.

Thẩm Thính: “Giờ tôi tới ngay.”

Anh sai bước dài rời đi, Khúc Kim Tích không biết đã có chuyện gì xảy ra, song khi thấy anh nhận điện thoại xong bỗng mặt đổi sắc, phăm phăm đi ra ngoài cũng vô thức đuổi theo.

Thẩm Thính đi rất nhanh, Khúc Kim Tích phải guồng chạy mới theo kịp.

Cô mới viết chữ xong, lại cố gượng lâu thế nên đã mệt lử, thành thử bây giờ chạy mà cứ lảo đảo lảo đảo. Thẩm Thính chột chững lại, thò hai ngón tay dài dài xách cô lên, ném vào trong xe.

—

Ngày hôm nay, vì có Khúc Kim Tích đến thăm nên cự Thẩm vẫn luôn vui vẻ tinh thần, sau khi tỉnh dậy, được sự giúp đỡ của điều dưỡng đã ăn hết bữa tối, nghĩ bụng đã lâu không ra ngoài đi dạo bên bảo điều dưỡng lấy xe lăn tới, đẩy mình ra ngoài rảo một vòng.

Điều dưỡng là người tỉ mỉ kĩ tính, còn cất công hỏi cả bác sĩ. Nghe bác sĩ bảo là có thể ra ngoài, bấy giờ điều dưỡng mới đẩy cự Thẩm xuống tầng.

Mặt bắc bệnh viện có vườn hoa, cảnh quan chăm chút, suốt đường đi điều dưỡng và cự Thẩm nói nói cười cười, ông cự còn mấy lần nhắc chuyện ôm cháu, lẽ tất nhiên điều dưỡng cũng lựa lời rào đón theo.

Đang nói chuyện, điện thoại cụ Thắm reo chuông.

Ông cụ nhận điện thoại, kể đó sắc mặt vụt biến đổi, rồi thì không dấu hiệu gì đã lẫn ra ngay. Điều dưỡng sợ hoảng hồn, thấy trên điện thoại là một số điện thoại lạ, không biết do ai gọi tới. Điều dưỡng báo cho bác sĩ đưa cụ Thắm vào phòng cấp cứu, ngay sau đó vội vã gọi báo cho Thắm Thính.

Khi Thắm Thính tới bệnh viện, điều dưỡng kể lại anh nghe đầu đuôi câu chuyện kĩ từng chân tơ, không dám giấu giếm một mảy.

Sức khỏe cụ Thắm sẵn đã không tốt xưa giờ, hai hôm trước mới cấp cứu một bận, nay lại thêm bận nữa, bác sĩ nói có thể gặp bất trắc bất cứ lúc nào.

Thắm Thính lạnh mặt đứng ngoài phòng cấp cứu, không hé một lời.

Điều dưỡng xoắn tay vào nhau, một mặt lo lắng tình hình ông cụ, mặt khác lại không cầm nổi lòng mà đánh giá Thắm Thính.

Trong ấn tượng của chị, mỗi lần anh Thắm nhà này tới bệnh viện đều có Tần Tang đi theo, xảy ra chuyện gì cũng là do Tần Tang lo liệu.

Lần này đã tới một mình thì thôi, khiến người ta lấy làm lạ nhất là trên bàn chân trái còn có một con mèo con lông trắng đang nằm.

Mới đầu chị không nhận ra đó là mèo, còn tưởng là một nhúm lông.

Bất ngờ quá.

May mà nửa giờ sau đã có tin tốt truyền ra. Cụ Thắm không vấn đề gì, chỉ bị ngất, sau khi được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu thì đã tỉnh lại.

“Tiểu Thính, cháu lại đây.” Giọng cụ Thắm nghe có phần bạc nhược: “Kim Tích đâu, con bé không tới với cháu ư?”

Thắm Thính ắng lặng, khom lưng xách con mèo con đang đặt mông trên giày da mình lên: “Cô ấy có việc không tới được, mèo của cô ấy tới thay.”

“Meo meo meo ~” Khúc Kim Tích kêu lên vô cùng phối hợp, còn vươn vuốt sờ tay cụ Thắm.

Cụ Thắm ngớ người, không nhìn con mèo con nhiều mà bất chợt thở dài một tiếng, nói với Thắm Thính: “Có phải hôm nay cháu định ly hôn với Kim Tích?”

Cặp mắt Thắm Thính sầm đi: “Ai bảo ông thế?”

“Cháu cứ trả lời ông trước, có phải thế không?”

“Phải ạ.”

Cụ Thắm: “Ông không đồng ý!”

Sắc mặt Thắm Thính thoát chuyển lạnh như nước đá.

Hai ông cháu đối mắt nhìn nhau, bầu không khí sượng cứng.

Thấy cảnh này, Khúc Kim Tích ra sức vùng giãy. Thắm Thính đang không vui cực độ, ngón tay buông lỏng, Khúc Kim Tích rơi ngay lên giường. Cô meo lên mấy tiếng, len lên muốn an ủi cụ Thắm.

Ly hôn! Hối ngàn lần cô vẫn muốn ly hôn!!!

Ai ngờ cụ Thắm lại vì kích động mà giật giật người. Nơi cô đặt chân trở nên bất ổn, lăn dọc tẩm chăn ra đến mép giường, nom chừng sắp rơi tọt xuống đất.

“Méo!!!!”

Bầu không khí sượng cứng bị tiếng mèo kêu thảm thiết này đập tan. Cúi đầu nhìn, một con mèo con đang vươn hai chân trước quắp chặt mép giường, hai chân sau không ngừng quơ quào trong không trung, ý đồ “leo” lại lên giường, cũng minh họa một cách hoàn mỹ cho hình ảnh “dùng hết sức bú sữa mẹ”.

Thẩm Thính: “.....”

Thẩm Thính vươn tay ra.

Nhưng anh không bế con mèo con lên, lại còn gỡ hai chân trước của nó — hất ra.

Khúc Kim Tích: “?????”

Ờờ mờ, quý dữ đấy ư?!

Cô rơi bịch xuống đất, xung lực được tắm thảm mềm chịu thay, không hề thấy đau đớn. Cơn đau duy nhất chỉ là từ hai chân trước — khi bấu vào mép giường cô đã dùng sức quá độ.

Khúc Kim Tích: “.....”

Ngơ ngác ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt Thẩm Thính, chẳng biết phải ảo giác không mà Khúc Kim Tích cảm thấy mình đã trông rõ vẻ chế nhạo trong mắt anh.

Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diễn biến này khiến bầu không khí căng như dây đàn giữa hai ông cháu trong phòng bệnh dịu lại. Cụ Thắm đưa mắt nhìn đứa cháu mà bản thân yêu quý nhất cũng hài lòng nhất trước mặt.

Cụ biết, bắt thẳng bé kết hôn với Khúc Kim Tích là thiệt thòi cho nó.

“Tiểu Thính.” Ông cụ dịu giọng, “Trước kia Kim Tích chịu cực khổ nhiều, hành động có lẽ nhiều khi suy xét không chu toàn. Nhưng con bé là đứa bé ngoan, cháu chưa chung đụng nhiều với nó, những lời gièm pha trên mạng không thể tin được. Cháu phải khoan dung cho nó, đừng hờ tị lại đòi ly hôn.”

Thắm Thính không tỏ thái độ.

Ông cụ đang cơn ốm, gần như tách biệt khỏi các tin tức bên ngoài. Cụ thích Khúc Kim Tích, từ đó có cái nhìn chủ quan coi Khúc Kim Tích là đứa cháu ngoan, dẫn cho Khúc Kim Tích có hành động khiến người ta chê ghét cũng sẽ tự tìm lý do biện hộ cho cô ta.

Nói cách khác, cụ Thắm quý Khúc Kim Tích tới mờ cả mắt.

“Ban đầu ông bảo hai đứa kết hôn xong thì chung sống một thời gian, nhưng cháu chỉ ở có một ngày đã đi mất.” Cụ Thắm than thở, “Tiểu Thính, cháu nói ông nghe, vì lý do gì mà cháu không thích Kim Tích, thậm chí còn muốn ly hôn với con bé?”

Bất giác Thắm Thính nhớ tới cảnh tượng Khúc Kim Tích leo lên giường mình vào một nửa đêm nọ, lại ngó con mèo con dưới đất, chẳng ngờ con mèo cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Mặt anh sầm đi, đáp: “Ly hôn là ý của Khúc Kim Tích.”

“Cái gì?” Cụ Thắm không tin tưởng, “Con bé thích cháu như thế, làm sao có thể đề nghị ly hôn.”

“Lúc ban nãy con bé vẫn còn vui vẻ nói cười với ông, không hề nhắc chuyện ly hôn. Năm nay cháu đã ba mươi tuổi rồi, là đàn ông mà trách nhiệm cơ bản nhất cũng không gánh nhận nổi? Lại còn đổ thừa cho đàn bà.”

Tâm trạng cụ Thắm mới dịu bớt giờ lại trở nên kích động: “Cháu gọi điện cho Kim Tích, để ông hỏi nó, rốt cuộc ly hôn là ý của con bé hay do cháu ép nó!”

Thắm Thính nín thinh.

Gọi điện? Ai nghe máy?

Một con mèo ư?

Thắm Thính hít thở sâu, cụ Thắm thấy anh không nói gì, cho là mình đã đoán đúng.

“Tiểu Thính, thời gian của ông không còn nhiều, có thể ra đi bất cứ lúc nào, cháu cứ hết lòng mà sống với Kim Tích. Nếu tới cuối cùng mà vẫn thật sự không thích con bé, ông sẽ không ép nữa. Nhưng hai đứa kết hôn còn chưa được nửa năm, số lần cháu với nó gặp mặt hãy chưa vượt quá mười!”

“Tình cảm cần phải vun đắp, tính cháu luôn tỉnh táo bình hòa, Kim Tích lại bộp chộp nóng nảy, chắc chắn con bé sẽ thấy uất ức.”

Khúc Kim Tích cảm thấy sờ dĩ Thắm Thính ghét nguyên chủ đến thế, không thể không xét đến công lao của cụ Thắm.

Thử nghĩ mà xem, Thắm Thính vì lệnh ông nội mới cưới Khúc Kim Tích dù lòng không cam, cụ Thắm còn đối xử với Khúc Kim Tích tốt hơn cả với đứa cháu ruột như anh ta. Nếu Khúc Kim Tích chịu an

phận, tính ra hai bên vẫn có thể giống vô số cặp nam nữ nên duyên nhờ xem mắt, làm một cặp vợ chồng tôn trọng nhau như khách.

Hiềm nỗi nguyên chủ lại không chừa thủ đoạn, dùng mọi cách lợi dụng danh tiếng Thẩm Thính leo lên, khi không được hồi đáp thì quay ra ăn chả ăn nem, không hề xét tới Thẩm Thính, cụ Thẩm và cả nhà họ Thẩm, chỉ biết mỗi mình.

Những lúc này mà cụ Thẩm vẫn hết lời bảo vệ Khúc Kim Tích, Thẩm Thính vui được mới là lạ.

Cụ Thẩm cũng thiên vị quá rồi, vốn dĩ người được lợi là nguyên chủ, bây giờ cô xuyên tới đây, người được lợi chính là cô... Nghĩ như thế, Khúc Kim Tích thêm chột dạ, lại hơi hơi thông cảm cho Thẩm Thính.

Nhận thấy Thẩm Thính cúi đầu, bị cụ Thẩm răn dạy không hó hé một lời, Khúc Kim Tích dịch người sang, chìa móng cào cào vào anh.

Bây giờ anh ta đang là “bố” trên danh nghĩa của cô, những lúc thế này, “áo bông tri kỉ” cô đây hẳn nên trao ra sự an ủi thân thiết nhất.

Thẩm Thính dời ánh mắt, ánh nhìn giao vào mắt cô, chẳng hiểu sao chợt thấy trong cặp mắt đen lay láy của con mèo con là sự lo lắng cho mình.

Điều này gần như khiến anh sinh một ảo giác rằng con mèo này không phải do Khúc Kim Tích biến thành, mà là một con mèo thực sự.

Phòng đoán trước đó của anh đã sai hoàn toàn.

Bấy giờ bác sĩ vào phòng tiêm thuốc cho cụ Thẩm, trước ánh mắt yếu nhược lại gay gắt của ông cụ, Thẩm Thính chỉ đành hứa sẽ không ly hôn, tránh ông cụ sống chết đòi tìm Khúc Kim Tích tới.

Cụ Thắm cũng biết không thể làm căng quá, miễn không ly hôn là được rồi, còn lại không nói nhiều thêm, tiêm xong thì ngủ thiếp.

Khúc Kim Tích rầm rập bám theo Thắm Thính ra khỏi phòng bệnh. Thắm Thính đi nhanh quá, cô không theo kịp.

“Meo meo meo!”

Anh giai, anh chậm thôi, chí ít cũng để tôi bám được giày anh rồi hẵng đi nhanh thế chứ — Khi Thắm Thính vào phòng bệnh, cô đã ngồi trên giày anh mà quá giang như thế.

Cảnh tượng một con mèo con chạy đuổi theo người này khiến không ít ánh mắt quanh đây ngoái nhìn. Thắm Thính chẳng bước chân, không muốn bị người ta chú ý tới rồi nhận ra, cực chẳng đã đành xách Khúc Kim Tích lên, rào bước đi khỏi bệnh viện.

Khúc Kim Tích biết lúc này tâm trạng anh không tốt, theo lý cô nên lẩn ra hàng ghế sau. Hiềm nỗi bản năng cơ thể lại cứ chộn rộn muốn leo lên người Thắm Thính, dùng cơ thể bé nhỏ của mình ủ ấm cho anh.

Khúc Kim Tích: “.....”

Mợ nó chứ bản năng.

Cô cố gắng khống chế thứ bản năng này, vì vậy không phát giác ánh mắt Thắm Thính không biết từ bao giờ đã dừng trên người mình.

Cho đến khi cơ thể đột ngột bị nhắc bổng, Thắm Thính vẫn dùng một tư thế ghét bỏ — hai ngón tay dài dài tóm gáy cô nhắc lên.

“Mày thích tao lắm à?” Cô nghe Thắm Thính hỏi như thế.

Chưa để Khúc Kim Tích kịp phản ứng, cái đầu cô đã tự động rướn lên áp vào ngón tay Thắm Thính, cọ tới lui không ngừng.

Tay Thẩm Thính run lên, bị cô cọ tới nổi sần hết da gà da vịt. Tay anh nói lỏng, lập tức cô đã hưng phấn bổ nhào tới, nhoáng cái đâm sầm vào lòng anh, bốn chân ngửa lên phơi ra cái bụng trắng phau, bộ dạng đòi ôm đòi nựng.

Thẩm Thính hóa đá.

Khúc Kim Tích cũng hóa đá.

Chẳng qua cô chỉ mới thả lỏng có một chút thôi, bản năng loài mèo đã lấn lướt tư duy, cắm đầu lao vào Thẩm Thính mà nheo cứng nựng.

Có một khoảnh khắc, cô chỉ muốn bóp chết mình.

Bóp thật luôn.

“Đi xuống.” Thẩm Thính nói.

“Meo.” Con mèo con càng bấu víu chặt hơn.

...

Xe dừng, Thẩm Thính mới nhận ra anh đã lái xe trở về nơi ở của bản thân.

Thẩm Thính đã mua một căn hộ ở khu chung cư cao cấp ngay trung tâm thành phố. Những khi rỗi việc, anh sẽ về đây ở.

Cúi đầu nhìn, một nhúm lông mềm mượt đang cuộn ỏ trên đùi anh, bốn cái chân nho nhỏ co cụm lại, thoát lên thoát xuống theo những nhịp thở, ngủ rõ là say sưa.

Trên đường về, anh có vô số cơ hội để quăng cô sang bên, cuối cùng vẫn mềm lòng mà mặc kệ.

Một con mèo thôi mà, anh có thể bao dung thêm chốc nữa.

Chưa từng ngờ có một ngày mình sẽ dắt Khúc Kim Tích về căn hộ, Thẩm Thính nhắc con mèo con ngủ say sưa mơ màng trên tay, khóa cửa xe lên tầng.

—

Giấc này Khúc Kim Tích ngủ chẳng biết trời trăng. Kể từ khi biến thành mèo, cô vẫn luôn phải gánh chịu áp lực đè nặng trên cả tinh thần và thể xác. Vậy là cứ nằm rạp trong lòng Thẩm Thính, ngửi thứ mùi dịu nhẹ trên người anh, vô thức lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Cô nằm mơ, trong mơ thấy mình ngâm trong nước ấm, cả cơ thể ấm dịu. Nhưng ngâm hoài ngâm mãi, cơ thể chợt trĩu nặng, dòng nước êm ả hóa sóng cả dâng trào, lao ập về phía cô.

Khúc Kim Tích mở choàng mắt, lập tức nhận ra có điều không ổn.

Cô đang ở trong bồn rửa tay xả ngập nước!

Một bàn tay nâng cô lên, một bàn tay khác vuốt nhẹ trên lưng cô.

Khúc Kim Tích ngơ ra chần mười giây, bấy hồn mới trở về xác — Thẩm Thính đang tắm cho cô kìa!!!

Thẩm Thính đang đeo tạp dề, hai tay xỏ găng tay cao su. Anh mặc cho Khúc Kim Tích nằm ngủ trên người mình, nhưng không có nghĩa có thể để cô cứ thế vào làm ổ trên sofa trong nhà.

Anh có bệnh sạch sẽ.

Vậy nên sau khi vào nhà, việc đầu tiên anh làm là thả Khúc Kim Tích xuống đất, kể đó thay sang bộ đồ mặc nhà sạch sẽ, thấy Khúc Kim Tích chưa tỉnh ngủ bèn xốc cô vào phòng tắm, kì cọ cho cô.

Đây là một con mèo.

Cứ cho là do người biến thành, thì lúc này cũng chỉ là một con mèo.

Do đó, Thẩm Thính còn tốn công lên mạng search video tắm rửa cho mèo coi trước.

Khúc Kim Tích tỉnh giấc, đôi tay anh tạm chững giây lát, lập tức lại tiếp tục.

“Meo!!!” Khúc Kim Tích ra sức vùng vẫy.

Loài mèo sẵn đã ghét tắm, mà Khúc Kim Tích lại càng không thể để một người đàn ông tắm thay cho mình. Bất kể là bản năng loài mèo hay do ý muốn của chính Khúc Kim Tích, hai luồng suy nghĩ giao hòa vào nhau, khiến phản ứng của cô trở nên dữ dội khác thường.

Thế mà cô lại bị một gã đàn ông tắm cho!!!

Cơ thể cô thế mà lại bị một gã đàn ông sờ mó hết!!!

Khúc Kim Tích phát điên mất.

Đây là phản ứng Thẩm Thính không liệu trước được.

Nước bắn văng lên người anh, con mèo con vừa vùng giãy vừa rít lên nhức nhối. Anh thoáng ngập ngừng, tay nới lỏng. Khúc Kim Tích canh đúng cơ hội, chẳng biết lấy sức lực từ đâu ra mà vừa lăn vừa bò lao ra khỏi bồn rửa, men theo thành bồn trượt xuống, để lại một chuỗi dấu chân ẩm nước và lác đác bọt trắng.

Thẩm Thính cau mày, quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Meo!” Cầm thú!

Thẩm Thính sậm mặt, suốt ngày hôm nay, sắc mặt anh dường như chưa từng dễ coi lúc nào.

“Người mày bắn quá, qua đây!”

Lớp lông ướt rượt bết vào cơ thể càng khiến cô trông thêm nhỏ bé. Hơi lạnh lan thấu vào xương, Khúc Kim Tích vô thức run rẩy. Nhưng cô vẫn co mình vào một góc bồn rửa, lom mắt nhìn Thẩm Thính với vẻ cảnh giác lại căm phẫn.

Lúc này rồi thì chẳng cần vờ vịt gì nữa.

Thẩm Thính: “.....”

Anh cũng bực bội.

Không phải cô ả thích anh ư? Không phải nửa đêm leo lên giường anh ư? Giờ được anh tắm rửa cho, cô còn căm tức gì nữa?

“Cô, sang đây.” Anh nghiêng răng dẫn ra ba chữ.

Khúc Kim Tích không động cựa.

Thẩm Thính hết sạch kiên nhẫn, vươn tay sang. Khúc Kim Tích không buồn nghĩ đã quơ vuốt cào.

Cô dùng hết sức bình sinh, Thẩm Thính nhất thời không đề phòng, mu bàn tay lập tức hằn ba vết xước đỏ, không lâu sau đã có máu tứa ra.

Khúc Kim Tích sợ đứng hình.

Thẩm Thính lom lom tay mình, trong mắt dường có gió bão dồn tụ.

Sau đó nữa, anh xách gáy Khúc Kim Tích đang cứng còng lên, thêm một lần định quăng cô vào bồn rửa như vị Diêm vương khắc bạc.

“Tôi không tắm màaaaa –” Giọng nữ thỉnh thoảng vang lên, kể đó là một tiếng bịch, một con người bằng xương bằng thịt xuất hiện từ hư không, toàn thân ướt đẫm, chiếc váy mặc trên người bết sát vào da thịt hé lộ những đường cong mướt mắt. Chân cô trượt đi, ngã đập mông xuống nền sàn.

Thẩm Thính cúi đầu, con mèo trên tay đã biệt tăm.

.....

.....

.....

Băng đi một lúc lâu, một tiếng xổ mũi đập tan sự thinh lặng khiến người ta nghẹt thở.

Khúc Kim Tích khoanh tay, run lên cầm cập, chẳng biết vì lạnh hay vì sợ nữa.

Cô nghĩ bụng, còn chẳng bằng ban nãy cam chịu mà tắm luôn.

Tại sao lại đột ngột biến thành người vào cái lúc thế này.

Thẩm Thính mà biết con mèo anh ta ôm bế suốt đường đi chính là cô đây, liệu có thể lừa giận bốc đầu mà cho cô biến mất trên cõi trần thế?

Chẳng biết chạm mạch dây nào, khi ánh mắt đè nặng của Thẩm Thính lia tới, não bộ Khúc Kim Tích bỗng ầm vang, bật thốt thành tiếng: “Bố!!!”

Thẩm Thính: “.....”

Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không gian chìm trong sự im lặng lúng túng. Khúc Kim Tích mấp máy môi, cuối cùng lại nhát gan mà gằm đầu xuống.

Kế đó lại là một tiếng hắt xì.

Đồng tử trong mắt Thẩm Thính chợt co lại, bởi vì nền đất nơi Khúc Kim Tích đang ngồi lên, trong vũng nước rỉ ra có lẫn vệt đỏ mờ nhạt.

Đầu nguồn là vai cô.

Chất vải màu vàng nhạt nơi vai trái đã bị nhuộm đỏ.

Thẩm Thính nhắm nghiền mắt, kế đó mở ra, hỏi: “Cô bị thương rồi?”

Nghe anh nói thế, Khúc Kim Tích mới cảm giác nơi vai đau rát. Khi biến thành mèo, vết thương nhỏ trên tai không mấy đau đớn. Còn khi thành người, vết thương về vai, đau đớn tăng lên gấp bội.

Cô rên lên một tiếng, giật vải áo trên vai ra, làn da trắng ngần bị rạch thành một vết thương dài, đoán là do vào nước mà bọt lên màu trắng bất bình thường, có tia máu li ti tứa ra.

Cô ngửa đầu nhìn Thẩm Thính, ánh mắt lên án chất chứa cơn đau, dường như đang nói nếu không vì anh sao tôi lại ra nỗi này?

Thẩm Thính lặng im giây lát, kế đó giơ tay mình lên, chìa ba vệt móng mèo cào xước máu trên mu bàn tay ra.

Khúc Kim Tích: “.....”

Được rồi, huề nhau.

Thẩm Thính quay gót đi khỏi phòng tắm. Khúc Kim Tích run run gượng người đứng dậy. Đầu óc cô giờ cứ lơ mơ, quần áo trên người bết sũng nước. Thời tiết thế này đáng lẽ sẽ không thấy lạnh, tuy thế dường như mỗi lỗ chân lông trên người cô đều đang thở ra sương giá, cơn lạnh khiến mình mẩy tự động run lên.

Tình huống thế này quá quen thuộc khiến cô sinh ra linh tính chẳng lành. Nếu không được thay quần áo sạch sẽ, cứ tiếp tục thế này, kiểu gì cũng cảm lạnh.

Nhưng... Thẩm Thính ghét cô như thế, hỏi anh ta đòi quần áo sạch, anh ta có cho không?

Điều an ủi duy nhất là sau khi biến thành người, cô sẽ không có một số hành vi không thể khống chế với Thẩm Thính nữa, càng sẽ không hưng phấn kích động. Tất thảy đều đã trở lại bình thường.

Kệ vậy, lúc này da mặt phải dày lên, quá lắm thì giờ khổ nhục kể xin anh ta giúp.

Đương khi Khúc Kim Tích chuẩn bị xin xỏ, Thẩm Thính đã lại xuất hiện trước cửa phòng tắm, trong tay đang cầm một bộ quần áo sạch. Anh không nhìn cô, chỉ đặt bộ đồ lên kệ rồi quay gót ra khỏi phòng tắm, khép cửa phòng lại.

Khúc Kim Tích sững ra giây lát, thoáng chốc lại nhủ bụng: Chẳng lẽ tiếng gọi “bố” ban nãy kia đã có tác dụng, nên Thẩm Thính mới dâm tốt bụng như thế?

Lo ngổ ngở Thẩm Thính lại trở chứng sáng nắng chiều mưa mà đổi ý, Khúc Kim Tích mãi mãi mốt mốt tắm cho xong bằng tốc độ nhanh nhất, không dám động tới đồ của Thẩm Thính. Sau khi đổi sang bộ đồ sạch gọn, chuẩn bị tâm lý sương sương, bấy mới mở cửa ra khỏi phòng tắm.

Thẩm Thính ngồi trên sofa, trên kỉ trà trước mặt đặt hòm y tế, vết thương trên mu bàn tay đã được sơ cứu sát trùng. Anh đang cầm điện thoại lướt lướt gì đó.

Khúc Kim Tích đợi một chốc, thấy anh không phản ứng gì, không nhìn được chủ động lên tiếng: “Ờm... cảm ơn anh.”

Thẩm Thính rời mắt khỏi màn hình điện thoại, nhìn sang cô. Không hiểu có gì lại khiến Khúc Kim Tích căng thẳng tê hết da đầu.

Thẩm Thính chỉ chỉ vào sofa bên cạnh, ý là bảo cô ngồi xuống đó?

Khúc Kim Tích thử đi sang bên ấy dò ý, thấy anh không biểu hiện gì khác thường, bèn yên tâm.

Chỉ nghe Thẩm Thính nói: “Biết tự sơ cứu vết thương chứ?”

Khúc Kim Tích thật thà lắc đầu.

Thẩm Thính không hề bất ngờ trước câu trả lời này. Anh nhìn Khúc Kim Tích. Căn hộ này chưa từng có ai khác đặt chân vào ở, chỉ còn cách đưa đồ ngủ của bản thân mà anh chưa từng mặc cho cô.

Áo ngủ mặc trên người cô rộng rinh, ngồi im lìm bên đó càng trông nhỏ bé lạ thường. Anh nhớ tới lời ông cụ — “Cháu vẫn luôn tinh táo bình hòa, Kim Tích thì nóng nảy bộp chộp, chắc chắn con bé sẽ phải chịu thiệt.”

Ngay từ khi bắt đầu, bởi vì Khúc Kim Tích nửa đêm bò giường khiến anh sinh ghét, lại càng không thích sự tiếp cận của cô.

Nếu cô có thể mãi giữ dáng vẻ an phận và tĩnh lặng như lúc này, anh đã chẳng đến nỗi không nhẫn nhịn được.

“Giờ cho cô hai lựa chọn, một là tôi cho người tới đón cô đưa tới bệnh viện sơ cứu vết thương. Hai là, tôi sơ cứu cho cô.”

Khúc Kim Tích định chọn điều một.

Thẩm Thính lại nói tiếp: “Xét trên chuyện xảy ra với cô ngày hôm nay, dường như dù biến thành người hay thành mèo cô cũng không thể tự khống chế, bây giờ cô trở lại bình thường cũng không thể chắc chắn là một lát nữa sẽ không biến lại thành mèo. Cô là người ông nội quý mến...” Anh dừng lại một lát, “Lời ông nói trong bệnh viện cô đã nghe rồi, việc ly hôn tạm thời cứ gác lại, chờ bệnh ông thuyên giảm rồi tính tiếp.”

“Nếu cô tới bệnh viện rồi lại biến thành mèo, xảy ra bất trắc gì, tôi không thể ăn nói với ông, mà ông cũng không chịu nổi cú sốc.”

Khúc Kim Tích đã hiểu, lần này Thẩm Thính dễ chịu tốt tính như vậy, tất cả đều vì cụ Thẩm.

“Tất nhiên, quyền lựa chọn nằm cả ở cô.” Mặc cho Thẩm Thính nói cả tràng dài để giải thích vì sao lại có lựa chọn thứ hai, nhưng trông nét mặt anh, Khúc Kim Tích cảm thấy không chừng anh còn mong cô chọn lựa chọn một hơn. Để giờ cô đi luôn, cho khuất mắt anh.

Nhưng lời Thẩm Thính quả thật có lý.

Ai mà biết liệu cô có biến lại thành mèo không. Cô vẫn còn yêu quý cái mạng nhỏ của mình lắm.

“Vậy thì làm phiền... anh Thẩm rồi.” Khúc Kim Tích nói, “Tôi ngồi sang đó nhé?”

Tránh cảnh cô đột ngột xích sang, anh lại trưng ra biểu cảm chê ghét trước đó, cứ như cô muốn làm gì anh vậy.

Thứ cảm giác lạ lùng kia lại một lần ủa lên trong tim Thẩm Thính — trước kia mỗi lần nhìn thấy anh, Khúc Kim Tích luôn chỉ muốn nghĩ cách sát lại gần, đồng thời còn thể hiện ra biểu cảm khiến ruột gan người ta nhột nhạt.

Theo như lời phê bình kín đáo của Tần Tang thì là: “Mỗi lần cô Khúc nhìn thấy tiên sinh đều như muốn ăn tươi tiên sinh luôn vậy.”

Từ mấy hôm trước khi nhìn thấy cô ở cùng Mạnh Thiên Hạo trong khách sạn, biểu hiện của cô dường như khác trước kia rất nhiều.

Không những không tiếp cận anh mà còn chủ động đề nghị ly hôn, thậm chí yêu cầu đưa ra chỉ là một vai nữ chính.

Quá là không giống tác phong làm việc của Khúc Kim Tích.

Lúc trước anh cho rằng cô đang diễn, có mục đích đằng sau. Nhưng sau một loạt tình huống mới rồi thì hình như lại không giống.

Suy nghĩ chuyển tới đây, Thẩm Thính cả kinh mình đã dành cho Khúc Kim Tích quá nhiều sự chú ý, vội vã phanh lại.

Khúc Kim Tích mở rộng lớp áo trên vai. Ban nãy tắm xong, vì lo làm dơ áo mà cô đã đắp lên vết thương hai tờ khăn ướt.

Nhìn thấy Thẩm Thính lấy cồn ra, ngón tay cô vô thức co siết.

Thẩm Thính lại gần, không thể không nói anh có một nhan sắc thần thánh đàn bà cũng phải ganh ghét. Lo Thẩm Thính không thích ánh nhìn chăm chú của mình, Khúc Kim Tích đành lia mắt ngó đi, một mặt thầm đếm cừu để dịch chuyển sự chú ý, mặt khác lại bị cơn đau từ vết thương lan ra kéo tâm trí về.

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy chiếc điện thoại Thẩm Thính tiện tay quăng một bên. Màn hình ngửa lên, còn đang phát sáng.

Nguyên chủ có cặp mắt rất tinh, nhờ vậy Khúc Kim Tích có thể trông mòn một trang web trên màn hình viết gì —

“Bị mèo cào xước da có cần tiêm vắc xin ngừa dại không?”

Bên dưới trả lời là:

“Để an toàn, tiêm đi.”

“Đương nhiên phải tiêm chứ.”

“Bất kể là mèo hay là chó, cứ bị cào là phải tiêm, đừng có ôm tâm lý may mắn.”

...

Dưới nữa thì không biết.

Khúc Kim Tích ngó ngó tay mình, trong não chớp lên vết thương trên mu bàn tay Thẩm Thính, thờ dài não nề.

Tiếng thờ dài này khiến tay Thẩm Thính thoáng chững lại, Khúc Kim Tích lại chẳng để ý.

Mấy phút sau, sơ cứu xong, lấy gạc sạch băng lại — những lúc quay phim vẫn thường xây xát, mà chính Thẩm Thính cũng từng diễn vai bác sĩ, từng cất công học tập chút ít kiến thức ngành y, các vết thương bình thường đều có thể sơ cứu được.

Thẩm Thính cất gọn hộp y tế. Khúc Kim Tích khép áo vào, không tìm được lời nào, đành nói thêm một tiếng “cảm ơn”.

Thẩm Thính liếc cô một cái, không nói gì.

Khúc Kim Tích nghĩ một hồi, sau nói: “Vết thương trên tay anh, không thì... đi tiêm vắc xin?”

Thẩm Thính đáp ngon ơ một nẻo: “Chỗ tôi không có phòng dư, cô ngủ sofa một đêm đi, đến mai mà vẫn chưa biến thành mèo thì tức không vấn đề gì nữa.”

“Việc ly hôn là do cô đề nghị, tôi cũng đồng ý, bây giờ vì ông mới đành tạm hoãn lại. Cơ hội thử vai đã hứa, hai hôm nữa tôi sẽ bảo Tần Tang báo cô biết.”

Dứt lời, Thẩm Thính cất hòm y tế về chỗ cũ, liền đó đi lên tầng hai, hẳn trên đó là phòng ngủ của anh. Cả căn phòng khách chỉ còn mỗi Khúc Kim Tích, im phắc cứ như chốn không người.

Sô pha rất rộng, cũng rất mềm, chẳng khác giường êm là mấy, hiềm nỗi... có thể cho thêm tấm chăn không?

Khúc Kim Tích sục sục mũi, lại muốn hắt xì.

Yên tĩnh quá rồi, còn chẳng có điện thoại, thời gian dường trở nên chậm chạp quá đổi. Khúc Kim Tích không thể không bắt đầu nghĩ ngợi miên man, nghĩ hoài nghĩ mãi đột nhiên thấy lạ lùng, hình như Thẩm Thính chẳng hề bất ngờ trước việc cô biến từ mèo thành người...

Ôi đệt.

Không phải từ lúc ở biệt thự tên đó đã biết cô là Khúc Kim Tích, sau đó lại vờ làm như bị cô qua mắt đấy chứ.

Còn cô thì hoàn toàn chẳng biết gì, còn tự đắc tưởng đã nắm mũi được anh ta.

Tự dưng Khúc Kim Tích lệ rùng, thương thay cho chỉ số IQ tội nghiệp của mình.

Khi Khúc Kim Tích dự định ngả lưng xuống sô pha, lấy gối ôm thay chăn, đếm cừu cho dễ ngủ, cửa căn hộ bỗng vang đing đoong, có người đi vào.

“Tiên sinh.”

Là Tần Tang.

Y cầm một cái túi trong tay, khi mắt giao vào mắt Khúc Kim Tích trong phòng khách, quý ngài trợ lý vững như kiềng đi theo bên cạnh Thẩm Thính nhiều năm này không nhin được ngoái đầu ngoác ra cửa

một lượt, sau khi chắc chắn mình không vào nhầm cửa rồi, biểu cảm trên gương mặt tích tắc chuyển từ sốc nặng sang lặng tĩnh.

“Cô Khúc.” Y cất giọng lễ độ bình hòa.

Khúc Kim Tích không biết nên đối đáp thế nào, giữ nguyên biểu cảm bình tĩnh cười cười với y.

Một giờ đồng hồ trước, Tần Tang nhận được điện thoại của Thẩm Thính, yêu cầu y mang một cái chăn tới và cả tới trung tâm y tế dự phòng mua vắc xin.

Tần Tang có người thân làm ở trung tâm y tế dự phòng, có thể đẩy nhanh quy trình.

Với thân phận của Thẩm Thính, nửa đêm nửa hôm thật chẳng tiện đích thân tới trung tâm tiêm vắc xin. Giả mà bị phát hiện, không thể biết được trên mạng sẽ tuồn ra scandal chối tai cỡ nào, nên chỉ còn cách dùng biện pháp này.

Tóm lại, tự tiêm vẫn tiện hơn.

Nhưng thật không ngờ, mới vào cửa đã nhìn thấy Khúc Kim Tích mới gặp tai nạn xe mất tích kia.

Quan trọng là, tiên sinh còn dắt Khúc Kim Tích về căn hộ, hơn nữa quần áo cô nàng đang mặc rõ ràng chính là áo ngủ của tiên sinh! Việc này có mà còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả mặt trời mọc đằng tây nữa.

Nhưng bàng hoàng thì bàng hoàng, ngoài mặt Tần Tang vẫn im lìm biển lặng, khiến Khúc Kim Tích nom mà lòng khen ngợi xuýt xoa.

Quả nhiên, có thể làm trợ lý cho Thẩm Thính, tất không phải người bình thường.

Thẩm Thính trên tầng hai đi xuống.

Tần Tang đặt đồ xuống, nói rõ cách tiêm vắc xin xong thì lập tức biết điều đi khỏi.

Thẩm Thính cầm vắc xin đem lên tầng hai, để cái túi kia lại. Khúc Kim Tích mở ra xem, khi thấy bên trong là chần đắp, trong lòng lẫn lộn tâm trạng.

Ngày hôm sau, Khúc Kim Tích mở mắt, cảm thấy vai đã khá hơn nhiều. Cô đứng dậy, nhận ra tầng hai lặng im phăng phắc, đoán hẳn Thẩm Thính còn chưa dậy.

Cô đói rồi.

Đói tới nỗi bụng dán óp vào lưng.

Khúc Kim Tích rón ra rón rén mò vào phòng bếp. Cô nghĩ rất đơn giản: Thẩm Thính ngủ dậy cũng phải ăn sáng mà, đêm qua cô ngủ lại đây cả đêm, còn được người ta sơ cứu cho, phải chăng giờ nên báo đáp chút ít tấm lòng?

Một bữa sáng là vừa đủ.

Cô mở tủ lạnh. Ơn trời ơn đất, bên trong không trống không trống tuếch như cô lo mà có đủ mọi loại nguyên liệu nấu ăn, đa dạng đủ đầy.

Tài bếp của cô không phải quá xuất sắc, song cũng tạm đủ dùng.

Cô lấy mấy quả trứng gà và cà chua ra, định bụng làm món mì trứng gà cà chua đơn giản.

Thẩm Thính mở mắt tỉnh giấc, day day đôi mày, nhìn thời gian, đã là tám giờ. Tối qua anh ngủ muộn, thành ra nay tỉnh giấc cũng muộn hơn ngày thường.

Lúc mở cửa, anh nghe dưới tầng có âm thanh vọng lên, bấy giờ sức nhớ là ngoài bản thân, trong căn hộ còn có một người khác.

Cô ta lại muốn làm gì?

Thẩm Thính cau mày lại, quay gót xuống tầng, một mùi thức ăn thoảng tới. Khúc Kim Tích đi từ bếp ra, bất thành linh trông thấy anh đứng bên cầu thang, thấy hơi chột dạ.

“Không phải tôi cố ý động vào đồ của anh. Tôi nghĩ là anh ngủ dậy cũng phải ăn sáng nên đã nấu ít mì, coi như là lời cảm ơn.” Khúc Kim Tích chớp cặp mắt lạnh lợi, nói một cách chân thành.

Đương nhiên là nếu như bụng cô không réo lên inh ỏi thì lời này quả rất thuyết phục.

— — — — —

1. Trung tâm y tế dự phòng: Thực ra nó là Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa Dịch bệnh Trung Quốc (tiếng Trung: 中国疾病预防控制中心), ở Việt Nam thì hình như tương đương với Trung tâm y tế dự phòng (tiêm vắc xin ở đây) và Trung tâm kiểm soát dịch bệnh. Nhưng người Trung Quốc thì hay nói tắt mấy cái từ này, tác giả viết tắt nên tớ cũng... xin phép tắt theo luôn.

Chương 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong tâm trạng bồn chồn thấp thỏm của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính đi lại gần. Khúc Kim Tích hèn nhất dâng tô mì đang bùng trong tay mình lên, bấm bụng hiến mì trứng gà của mình ra.

Để mì trông đẹp mắt và cũng ngon miệng hơn, sau khi nấu xong, Khúc Kim Tích lấy chảo đập thêm con trứng ốp, lại bỏ thêm ít thịt xông khói, rắc hành lá xắt nhỏ lên.

So với món mì trứng cà chua bình thường, bất kể về màu sắc hay mùi vị nom đều vừa mắt hơn hẳn.

Làm người ta trông mà phát thèm.

Thẩm Thính nhận tô mì.

Khúc Kim Tích thở phào một hơi, đồng thời lại nuốt ực một ngụm, trở chân chạy ngược về bếp, trút hết phần mì còn lại ra tô, vội vã rán thêm con trứng, ăn tạm vậy.

Khi Thẩm Thính ăn uống, mỗi một hành động cử chỉ đều thở ra thứ mùi nho nhã, thông dong đủng đỉnh, nom hết một bức tranh duy mỹ buổi sáng sớm.

Trông cảnh này, Khúc Kim Tích cũng ngại đi tới, chỉ sợ sẽ hủy hoại bức họa đẹp đẽ này.

Thẩm Thính ngẩng đầu. Khúc Kim Tích đang bùng tô mì đứng lơ lơ đằng đó, điệu bộ nom cứ như anh ngược đãi cô vậy. Anh tạm dừng chốc lát: “Cô định đứng ăn đấy à?”

Khúc Kim Tích lập tức cảm động chạy lại.

Dùng bữa sáng xong, Khúc Kim Tích xung phong nhận việc: “Tôi đi rửa bát!”

Liền đó bùng tô trở vào bếp. Ánh mắt Thẩm Thính bám theo bóng lưng cô, cau mày thoáng hơi bức dọc.

Đến khi Khúc Kim Tích đi ra khỏi bếp, nghe thấy Thẩm Thính nói: “Hôm nay tôi rất bận...”

Anh nói chưa dứt câu, Khúc Kim Tích đã ngắt lời: “Tôi biết rồi, giờ tôi sẽ đi ngay.”

Thẩm Thính: “.....”

Ý anh không phải thế, tuy vậy anh không giải thích gì, thuận theo lời cô, gật đầu: “Tôi cho người đưa cô về, nhân thể ghé qua đồn công an, dứt điểm vụ án luôn.”

“Không cần đâu, tự tôi lái xe về được rồi.” Một thân một mình, Khúc Kim Tích còn thấy thoải mái hơn.

Đã như vậy, Thẩm Thính cũng không nói thêm nữa.

Chốc lát sau, Khúc Kim Tích bối rối sà lại: “Ờm... anh Thẩm này... anh cho tôi mượn hai trăm tệ được không?”

Trong túi cô không đồng xu cắc bạc, điện thoại cũng không, biết về kiểu gì.

Thẩm Thính lẳng lặng dòm cô mấy giây, đoạn rút ví lấy năm trăm tệ tiền mặt ra đưa.

—

Thay đồ ra, mặc lại cái váy mặc hôm qua mà nay đã phơi khô, Khúc Kim Tích ngại để đồ ngủ đã mặc lại nên cũng mang theo cả.

Sau khi rời nhà Thẩm Thính, cô bắt một chiếc tắc xi, đi tới đồn công an.

Cứ nghĩ lát phải trả lời câu hỏi của cảnh sát thế nào, đầu cô lại giật nhưng nhúc.

Phải qua mắt họ kiểu gì đây.

Đến đồn, Khúc Kim Tích liếc sơ đã thấy Trần Tấn Sinh. Hôm qua thế mà không nhận ra anh cảnh sát trẻ tuổi này nom rất đẹp trai, kiểu đẹp trai sạch sẽ gọn gàng đúng gu cô thích.

Nhưng cô của bây giờ... đã là vợ người rồi.

Đạo đức khiến cô không thể sinh bất cứ ý nghĩ gì.

“Cảnh sát Trần.” Nhưng gặp được chú cảnh sát đẹp trai, tính ra vẫn là việc khiến người ta mát lòng mát dạ mà.

Trần Tấn Sinh ngoái lại, nét mặt ngờ vực: “Cô là...?”

“Tôi là Khúc Kim Tích.”

Trần Tấn Sinh bửng tỉnh, dường như cũng không ngạc nhiên vì cô tới đây, chỉ hỏi: “Mèo nhà cô vẫn khỏe chứ?”

Tức thì Khúc Kim Tích trưng ra nụ cười mỉm rồi lại không thất lễ: “Nó rất khỏe, cảm ơn anh.”

Lạ thật, hôm qua cô gặp tai nạn, đứng không biến mất trong xe, mấy viên cảnh sát vẫn phỏng đoán không biết cô đã biến mất kiểu gì, đã đi đâu.

Giờ thấy cô bình an xuất hiện, ấy vậy Trần Tấn Sinh lại chẳng hay nghi ngờ.

“Ban nãy bọn tôi mới nhận được điện thoại từ trợ lý của anh Thẩm, nói cô đã bình an trở về, không ngờ cô lại tới nhanh như thế...”

Cô theo tôi vào ghi khẩu cung đi.” Trần Tấn Sinh đúng lúc giải thích cho mối nghi hoặc của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích không ngờ là ngay cả khi rất ghét mình, Thẩm Thính vẫn sẵn sóc bảo Tần Tang đánh tiếng chào hỏi trước. Bảo sao nguyên chủ mê anh ta như thế, tuýp đàn ông có phong độ có nhan sắc có cả năng lực tiền của thế này, ai mà không mê cho được?

Tiết thay nguyên chủ được bộ bài tốt mà đánh bài thì chả ra gì.

Khúc Kim Tích quấy mạnh đầu, gạt bay những suy nghĩ hỗn tạp.

“Mèo của cô Khúc rất thông minh, không biết cô đã dạy con bé thế nào?” Trần Tấn Sinh không nhịn được hỏi.

Tối qua anh ta về nhà, ôm bế mèo nhà mình, đầu óc cứ thường tự động bay tới con mèo con biết mặt chữ viết câu kia. Mèo mà biết viết chữ thì quá là hi hữu rồi.

Khúc Kim Tích toát mồ hôi, nghiêm mặt tăng bốc: “Nó sinh ra đã thông minh, dạy một lần là biết.”

Trần Tấn Sinh: “.....”

Ganh ghét.

Lần nữa trông thấy đội trưởng Vương màu mỡ, Khúc Kim Tích cười cười với ông.

Đội trưởng Vương: “???”

Chẳng lẽ bữa nay nhan sắc của mình tăng lên rồi?

Ông tăng hắng một tiếng: “Khúc Kim Tích, sau tai nạn xe hôm qua, cô đã đi đâu?”

Khúc Kim Tích bắt đầu nghiêm túc phân giải, lấy cái cơ mình đã soạn sẵn trên đường tới.

Cứ nói sau khi tai nạn xảy ra, lúc ấy cô vẫn còn ý thức, tay chân tự động mở cửa hông đi ra. Lại vì cô là người của công chúng, trên mạng đi đâu cũng thấy tai tiếng về cô, một khi việc gặp tai nạn mà bung ra không chừng netizen sẽ còn chụp mũ cho cô biết bao tội danh chối tai nên cô mới muốn lặn lẽ rời đi, không để bị phát hiện.

Cô biết là có camera, vô thức tránh khỏi những camera đó, vừa hay hai bên đường có những lùm cây nhỏ, cô chẳng nghĩ ngợi gì đã chui ngay vào. Vốn là định để sau đó sẽ tới đồn giải thích, ai ngờ lại vì bị thương mà không cầm cự được, ngất xỉu đi mất, đến khi tỉnh lại đã là tối muộn.

Khúc Kim Tích từ tốn kể lại mọi việc, nói xong lại cảm ơn một cách chân thành, đồng thời tỏ ý hối lỗi vì bản thân đã gây nhiều rắc rối cho cảnh sát.

Thái độ tốt tới nỗi cảnh sát trong đồn đều cảm thấy cô gái trước mặt này và cô sao nữ tép riu bị cả cộng đồng mạng mắng chửi kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Có thể thấy lời trên mạng là không thể tin được.

Đội trưởng Vương phẩy tay: “Không sao, người bình an là tốt rồi, về sau lái xe nhớ phải cẩn thận, chú ý an toàn.”

Lý do của Khúc Kim Tích dấu còn lỗ hổng song khi xét kỹ lại thấy cũng hợp lẽ. Cô bình an trở về, không mất tích, cũng không gặp chuyện bất trắc gì.

Sự việc này cứ qua như thế. Lấy lời khai xong xuôi, Khúc Kim Tích còn nhận được cái điện thoại đã sửa xong của mình.

— Hôm qua, vì điện thoại đang sửa nên Thẩm Thính chỉ xách theo túi xách của Khúc Kim Tích về.

Vẫy tay chào các chú cảnh sát, cô hăm hở rời khỏi đồn.

Một nữ cảnh sát khế giọng nói: “Khó mà tin được, chẳng ai ngờ cô ấy lại là vợ của Thẩm Thính.”

Đội trưởng Vương lườm cô nàng, răn: “Hóng hớt cái gì! Lo làm việc đi!”

—

Chiếc xe của Khúc Kim Tích bị hư hại khá nghiêm trọng, gần như báo hỏng. Nhưng may đã có bảo hiểm nên cô mới được thờ phào. Chứ nếu không, mấy cắc bạc dính túi cô hiện giờ còn chẳng đủ tiền sửa xe.

Về đến căn biệt thự, Khúc Kim Tích đem bộ đồ ngủ mang từ nhà Thẩm Thính về ra giặt sạch, định lần sau gặp Thẩm Thính thì trả lại. — Anh ta có lấy áo lại không là một chuyện, còn cô thì nhất định thái độ phải đứng đắn.

Quản lý không sắp xếp công việc cho, trên vai còn có vết thương, Khúc Kim Tích bèn ở luôn trong biệt thự bắt đầu cuộc sống dưỡng thương, trong lúc ấy có gọi điện thoại cho cụ Thẩm.

Trong điện thoại, ông cụ tuyệt nhiên không đề cập chuyện ly hôn. Cụ không nhắc, tất nhiên Khúc Kim Tích cũng không khơi ra, tránh lại kích thích tới cụ.

Dẫu vậy việc cô với Thẩm Thính ly hôn cũng chỉ có mấy người hay chuyện, liệu là ai đã báo với cụ Thẩm, khiến ông cụ ngất xỉu suýt thì phát bệnh lần nữa?

Khúc Kim Tích nhớ tới chuyện này, không nhận được nhắn tin cho Thẩm Thính hỏi thăm, ai ngờ tin đi như hòn đá chìm đáy biển sâu.

Bởi vậy, khi cụ Thẩm gọi điện tới bảo cô có rảnh rồi hãy ở bên Thẩm Thính nhiều hơn.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô nào dám.

“Yên tâm, có ông đây bảo vệ cháu mà.” Dường như biết trong đầu cô đang nghĩ gì, đầu kia cụ Thẩm cất tiếng nói rất có uy.

Nếu nguyên chủ mà nghe được câu này, e sẽ vui nhảy cả lên, lập tức đi tìm Thẩm Thính.

Tiếc thay cô không phải nguyên chủ.

Dưa chín ép thì không ngọt!

Vờ như đồng ý với ông cụ là nhất định sẽ đi tìm Thẩm Thính, Khúc Kim Tích cúp điện thoại, quảng mình lên cái sofa êm mềm.

Lăn hai vòng, lại vớ cái điện thoại.

Không phải Thẩm Thính đã nói vì việc ly hôn tạm thời gác lại nên sẽ đền cho cô một cơ hội thử vai rồi ư? Giờ đã mấy ngày rồi, thế mà vẫn chẳng hay tin tức.

Cô ngại phải thúc giục, mà vị quản lý kia của cô thì cũng chẳng hề nhần tới bất cứ tin nào.

Khúc Kim Tích thờ dài, phải nghĩ cách thôi, xem làm sao mới có thể kiếm được công việc.

Đúng vào lúc ấy, một người lưu tên là “phó đạo diễn Sừ” nhắn tin cho cô qua wechat: [Có một vai diễn, phòng 401 Vân Xuân Lai.]

Từ ghi chép trò chuyện của nguyên chủ và phó đạo diễn Sừ, Khúc Kim Tích biết được ông phó đạo diễn này từng giới thiệu vai diễn cho nguyên chủ, quan hệ hai bên khá thân thiết.

Bất kể là vai thế nào vẫn cứ tới xem thử, nếu thấy được, ít nhiều cũng có việc làm. Khúc Kim Tích lập tức lên tinh thần, sửa soạn một phen, mở phần mềm gọi xe đi tới địa điểm ông Sừ chỉ định.

Một giờ đồng hồ sau, Khúc Kim Tích đến nơi cần đến.

Mở cửa phòng, thấy không gian trong phòng không lớn, có một người đàn ông tuổi quá tứ tuần đang ngồi bên trong.

“Đạo diễn Sử.” Cô cười đi tới.

Nhác trông thấy cô, phó đạo diễn Sử lập tức nở cười, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh: “Qua đây ngồi.”

Mí mắt Khúc Kim Tích giật nảy, linh tính mách bảo cô điều chẳng lành.

Cô ngồi sang bên kia, phó đạo diễn Sử tức thì trầm mặt: “Sao hả, chỗ anh không thể ngồi à?”

Lờ ra khỏi miệng, Khúc Kim Tích hiểu ngay là đối phương không có ý tốt.

Cô không biết trước kia nguyên chủ xử trí thế nào, vẫn không ngồi xuống. Chỉ một giây thôi cô cũng không muốn ở lại đây, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải lễ nghĩa chu toàn.

“Phó đạo diễn Sử nói đùa rồi, chỉ là ngồi bên này thì sẽ tiện rót rượu cho anh hơn thôi.”

Bấy giờ sắc mặt phó đạo diễn Sử mới khá hơn đôi chút. Ông ta mào lời, ánh mắt liếc dọc Khúc Kim Tích, bỗng lấy một tờ tài liệu ra: “Biết đạo này em không có phim để diễn, đây là vai diễn anh kiếm được cho em, nữ số ba, rất hợp với em.”

“Vai diễn đáng kể nhất của em khi trước chỉ là nữ số bốn, số năm. Nữ số ba là gấp mấy lần rồi đấy.” Ông ta nói như bố thí.

Khúc Kim Tích nhận tờ giấy, sau khi đọc xong, biểu cảm trên nét mặt nhạt đi đôi phần.

Vai nữ ba trên này, là vai diễn trong một phim cấp ba!

Tuy rằng nguyên chủ chỉ là một sao nữ tép riu, những vai từng diễn cũng toàn là vai nữ phụ ác độc bị ăn chửi, nhưng chí ít đó là phim chính quy đang hoàng.

Bây giờ đưa cô vai nữ ba của một bộ phim cấp ba, đó gần như là nhục nhã cô thẳng mặt.

Khúc Kim Tích cúi rèm mi dài. Có lẽ cô đã phần nào hiểu được nguyên do tại sao nguyên chủ muốn mượn Thẩm Thính để leo lên, bởi vì... nghệ sĩ ở tầng dưới, thực sự không có nhân quyền.

“Sao không nói gì vậy? Không thích à?” Phó đạo diễn Sử híp tịt cặp mắt, nếu không vì dáng người Khúc Kim Tích rất nuột, ông ta còn chẳng muốn cho cô vai này, và lại... Ông ta đoán Khúc Kim Tích sẽ không từ chối.

Giờ cô ả này bị cả cộng đồng mạng chửi bới, cơ hội bằng không, mà cô ả lại còn có dã tâm, có dục vọng, do vậy khi được ông ta tặng cho vai diễn này, tất nhiên cô ả sẽ nóng lòng muốn diễn.

Ông ta đứng dậy, lại gần Khúc Kim Tích, trong cặp mắt chớp lên tia sáng làm người ta phát rởm.

Khúc Kim Tích đứng người dậy, khẽ giọng nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, vai diễn này, anh đổi sang cho người khác thích hợp hơn vậy.”

Lời từ chối của cô khiến phó đạo diễn Sử sửng lại, vẻ không dám tin vụt lướt qua đôi mắt. Thế mà cô ả này lại từ chối thật?!

Nhưng ông ta đã bàn xong với bên trên, rất lo nhớ cô ả trước mặt quay lưng bỏ đi thật nên chỉ đành cố bình tĩnh lại, dịu giọng ôn hòa: “Anh biết em đang băn khoăn điều gì, không sao cả, trong cái giới này có sao nữ nào mà chưa từng cời thuở còn ít tiếng. Nếu em muốn nổi lên, tất phải đánh đổi, phải học mà cời đi, em đã hiểu chưa?”

Khúc Kim Tích chẳng buồn nói nhiều với ông ta, đã toan rời phòng. Phó đạo diễn Sử trông vậy sắc mặt tức khắc trở nên nanh ác:

“Khúc Kim Tích, cô cũng chẳng nhìn lại xem mình là cái thá gì. Tôi có thể giới thiệu cho cô vai diễn này đã là cất nhắc cô, cô đừng có không biết điều.”

“Chỉ là bảo cô cời thôi mà, đã vào cái giới này rồi, đừng có đòi vừa làm dĩ lại vừa được thanh cao. Cô cho rằng mình là bánh ngon bánh lạ, người người đều yêu đều muốn chắc?”

“Trừ vai diễn tôi đưa, còn có ai tìm tới cô nữa?” Trong mắt ông ta chớp lên tia sáng hiểm độc, “Nếu hôm nay cô đi khỏi cánh cửa này mà còn tìm được vai diễn nào khác, ông đây sẽ theo họ cô!”

Hai bên trán Khúc Kim Tích giật lên liên hồi, đằng sau là tiếng chửi rủa của đàn ông lửa tới. Cô hít thở sâu, quyết đoán quay lưng lại.

Phó đạo diễn Sử lập tức ngậm miệng. Quả nhiên con ranh này hối hận rồi. Ông ta hẩy hẩy cổ áo, vẻ nanh ác tan đi, nói: “Miễn em đây...”

Bốp, một đĩa đồ ăn phi thẳng lên mặt ông ta.

Gã đàn ông bị đánh lú cả não, chưa kịp tỉnh hồn đã lại bị cô vớ ngay lấy chậu bonsai bên cạnh đập thẳng vào đầu.

Ông ta chẳng kịp rên lấy một tiếng, tức khắc nhũn người đổ ập ra đất.

Trút giận hả hê, mỗi một lỗ chân lông trên người Khúc Kim Tích đều giãn ra sung sướng.

Sướng quá đi mất!!

Cô bước tại chỗ mấy bước, cuối cùng lấy điện thoại ra, quay số gọi cho Thẩm Thính.

Tút...

Ba giây sau, điện thoại nổi máy, Thẩm Thính không nói gì.

“Anh Thẩm này.”

“Ừ.”

Khúc Kim Tích tự véo vào đùi: “Chuyện là như vậy, trong cảnh nguy nan bất ngờ, tôi có sẩy tay đập một người ngất xỉu. Là sẩy tay thật, tôi xin thề!”

Thẩm Thính: “.....”

— — —

1. Khi nói tới phim cấp ba hẳn mọi người thường nghĩ tới phim sex nhĩ, nhưng tra thử thì có vẻ cụm từ này xuất phát từ phim đĩa Hồng Kông ngày xưa, cũng là phim 18+ nhưng chưa tới như phim sex, chỉ các loại phim có nhiều cảnh nhạy cảm hoặc bạo lực, hoặc chỉ đơn giản là đề cập tình dục, tội phạm, tệ nạn... và không phù hợp với người dưới mười tám tuổi.

Chương 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích thừa nhận mình có hơi xốc nổi, nhưng cô cho rằng mình có lý do chính đáng để giải thích với Thẩm Thính.

Cô không biết nguyên chủ suy nghĩ thế nào, nhưng bây giờ cô là vợ của Thẩm Thính, cứ cho họ kết hôn bí mật thì vẫn là cô con dâu được pháp luật công nhận của họ Thẩm.

Giả sử cô đồng ý quay bộ phim cấp ba này thật, chẳng phải khắp trên dưới nhà họ Thẩm sẽ dùng ánh mắt chọc cô lung lỗ?

Còn nếu cô cứng hơn, biết cách mượn thế họ Thẩm, giữ được mặt mũi cho nhà họ, bất kể là nhà họ Thẩm hay Thẩm Thính đều đoán chắc sẽ không tức giận.

Đương nhiên cô cũng không nói rõ nguyên nhân thực sự trong điện thoại, tránh cho Thẩm Thính nghĩ cô đang kể khổ mà lại hiểu lầm. Nhưng phải nhấn mạnh lần nữa, đó là do cô của lúc này thực sự không tìm được ai giúp đỡ, chỉ còn đường cầu cứu Thẩm Thính.

“Đang ở đâu?” Bẵng lâu sau, Thẩm Thính hỏi.

Khúc Kim Tích khai báo địa chỉ.

“Chờ đấy.”

Cúp điện thoại, Khúc Kim Tích thật thà trở lại phòng ngồi chờ, nhân thể kiểm tra tình trạng của phó đạo diễn Sử. Cô ra tay có tính toán chừng mực, đó là kỹ năng đúc kết được từ kinh nghiệm thực tiễn.

Khi phó đạo diễn Sử giật giật mí mắt, trông như sắp tỉnh lại, Khúc Kim Tích đi ngay tới đập bồi cú nữa.

Khúc Kim Tích cho rằng Thẩm Thính sẽ sai cấp dưới đến, không hề ngờ rằng nửa giờ đồng hồ sau, cửa phòng vang tiếng gõ, cô khẽ tay mở cửa, đập vào mắt lại là khuôn mặt của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích ngạc nhiên khôn xiết, ấp a ấp úng: “Sao, sao anh lại tới đây?”

Tần Tang thay mặt Thẩm Thính trả lời: “Trùng hợp tiên sinh đang ở gần đây.”

Vào trong phòng, Thẩm Thính ngó bốn chung quanh, ánh mắt quét qua thân người nằm bẹp dí dưới đất, đoạn chuyển về Khúc Kim Tích: “Sảy tay?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô cười cười chột dạ, không dám hó hé.

“Đây là Sử Kỳ Vỹ của Phàm Lực.” Tần Tang nói, ánh mắt nhìn Khúc Kim Tích trông cứ là lạ. Danh tiếng của Sử Kỳ Vỹ tột ở mức thượng thặng trong giới, thường hay giở quy tắc ngầm với nữ nghệ sĩ. Nhưng hai bên người ta tình nguyện, người ngoài cũng không nói được gì.

Khúc Kim Tích và Sử Kỳ Vỹ gặp mặt trong một căn phòng nhỏ như thế này...

Khúc Kim Tích không chú ý tới ánh mắt của Tần Tang. Cô toan nói gì, Thẩm Thính đã chợt cầm tờ hồ sơ trên bàn lên, sau khi đọc kĩ, sắc mặt tức thì chuyển mây đen sầm sịt, lạnh giọng nói: “Đây là cái gì?”

“Đây chính là nguyên nhân ông ta bị tôi đập ngất xỉu ở đây.” Khúc Kim Tích nhanh miệng phân bua, “Ông ta mời tôi tới nói có vai diễn thích hợp với tôi, tôi chỉ nghĩ rằng nào mình cũng đang rồi mới tới coi thử. Ai ngờ ông ta lại dùng cái vai này sỉ nhục tôi như thế!”

Cô nói với vẻ căm tức sục sôi: “Tốt xấu tôi cũng là mợ trẻ nhà họ Thẩm, diễn vai nữ phụ ác độc thì được, chứ ai lại đi diễn cái vai thế này!”

“Nhưng ông ta thấy tôi từ chối còn động tay động chân với tôi.” Cô dẫu môi, viền mắt tức thì đỏ quạch, bộ dạng tủi thân suýt khóc, “Tôi chỉ là con gái yếu đuối, không đánh lại ông ta, chỉ còn cách dùng công cụ trợ giúp.”

Nói rồi còn hít mũi sụt sịt. Da cô trắng ngần, lệ khóe mi lấp lửng chưa rơi, quả đúng với câu nói xinh đẹp trông thấy mà thương.

Suýt thì Tần Tang đã giơ tay dụi mạnh mắt mình, nếu không phải trông thấy bộ dạng trước mặt của Khúc Kim Tích, y đến phải ngỡ rằng người này đã bị đánh tráo.

Hay do khi trước mình đã hiểu sai về cô nàng?

Tần Tang không nhịn được nhìn sang Thẩm Thính, nhận ra sắp mình chẳng tỏ thái độ gì. Nhưng y hiểu Thẩm Thính, biết ngay lúc này ngoài mặt sếp vẫn bình lặng, thực chất sóng lòng đã mỗi lúc một dâng cao.

Thẩm Thính đặt tờ tài liệu về chỗ cũ, nhắc đôi chân dài, tiến sát Khúc Kim Tích. Cùng với bước chân anh tiến gần, bầu không khí trong căn phòng lập tức trở nên căng chặt.

Khúc Kim Tích hồi hộp lùi về một bước.

“Tôi đã nói sẽ đề cử cho cô cơ hội thử vai, cô lại nóng ruột tới thế, có mấy ngày cũng không đợi được?”

Khúc Kim Tích không nhịn được vặc lại: “Đã năm ngày rồi.” Rõ ràng anh nói là hai ngày sau sẽ báo!

Thẩm Thính: “.....”

“Cô Khúc, tôi nhiều lời xen ngang một câu.” Tần Tang nói, “Nghĩ ắt cô cũng tự hiểu rõ tình thế của mình trong giới. Cô muốn diễn nữ chính, cho dù tiên sinh có sẵn tài nguyên cơ hội, muốn đề cử cô, vậy cũng phải được đoàn phim và bên đầu tư gật đầu trước đã. Và lại, tiên sinh cũng phải có trách nhiệm với đoàn phim.”

“Đây nào có phải việc đơn giản.”

Thẩm Thính có tài nguyên cơ hội là việc không sai, hơn thế những thứ anh có tất cả đều là tinh túy thượng phẩm. Mà đã là tinh phẩm, với tính cách của anh, dầu đã đồng ý trao cơ hội cho Khúc Kim Tích cũng sẽ không chọn đại một đoàn phim rồi đẩy cô tới mà không suy nghĩ.

Mấy hôm nay anh dành thời gian rảnh xem những phim Khúc Kim Tích từng quay, bỏ qua vấn đề nhân phẩm, mấy phim cô diễn toàn vào vai nữ phụ ác độc, diễn rất xuất sắc, khiến người ta chẳng phân rõ là do diễn xuất giỏi hay đang diễn chính mình nữa.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Khúc Kim Tích có cảm giác ống kính tốt, nhập tâm nhanh, đủ sức hấp dẫn ra tính cách nhân vật. So với một số nghệ sĩ nhiều fan đang nổi, diễn xuất của cô không hề tệ.

Khúc Kim Tích cúi đầu không hé răng.

Đúng lúc ấy, Sử Kỳ Vỹ đang nằm dài trên đất lại mơ màng tỉnh dậy. Trong cơn đau dữ dội vùng đầu, đập vào mắt ông ta đầu tiên là Khúc Kim Tích, tức thì không để ý gì tới hai người dư ra trong phòng, há miệng mồm mồm: “Khúc Kim Tích, đồ dĩ ranh nhà cô, lại còn dám đánh tôi! Tôi cho cô biết –”

“Đạo diễn Sử.” Tần Tang lên tiếng.

Tiếng nói Sử Kỳ Vỹ thốt nhiên ngưng bật, kinh hãi quên cả cơn đau ở đầu: “Thẩm Thính?!”

Thẩm Thính gật gật với Tần Tang, đoạn không nhìn Sử Kỳ Vỹ lấy một cái đã quay gót đi ra khỏi phòng. Khúc Kim Tích vô cùng có mắt nhìn mà đi theo, bỏ tiếng nói của Sử Kỳ Vỹ lại sau lưng.

Thẩm Thính đã để Tần Tang ở lại, nói rõ việc này sẽ được giải quyết đâu ra đấy, cô không cần lo lắng thêm nữa.

Thẩm Thính đi rất nhanh, vừa đi vừa đeo khẩu trang lên mặt, đoán hẳn vì lo bị người ta nhận ra.

Mấy phút sau, Khúc Kim Tích theo Thẩm Thính lên xe bảo mẫu.

“Có chuyện gì vậy?” Mới lên xe Khúc Kim Tích đã nghe một giọng nói ngạc nhiên. Ngẩng đầu nhìn, một người phụ nữ nom chín chắn dạn dày đã ngồi sẵn, tay cầm máy tính bảng, khi quay sang ngó thấy Khúc Kim Tích, mắt chị ta mở thật to, suýt làm rơi máy tính bảng xuống đất.

“Cậu... đây là Khúc Kim Tích?”

Thẩm Thính “ừ” một tiếng. Khúc Kim Tích không biết chị ta là ai, nhưng trông thì có khả năng là người trong ekip của Thẩm Thính. Và lại nhìn từ biểu cảm của chị ta, đoán chừng trong ekip của Thẩm Thính, người biết cô có thân phận “mợ trẻ nhà họ Thẩm” chỉ có mình Tần Tang.

“Chào chị ạ.” Khúc Kim Tích chìa móng chào hỏi lễ độ.

Người phụ nữ cau mày. Khúc Kim Tích trông rõ ý ghét trong mắt chị ta. Đối phương rời mắt đi, nói với Thẩm Thính: “Cậu đột ngột bảo tới đây tìm người, ra là tìm cô ta?”

Rành rành cái giọng chính cung chất vấn.

Một cách khó hiểu, trong bụng Khúc Kim Tích chợt trào lên thứ cảm xúc căm ghét với người phụ nữ này, dường như là cảm xúc nguyên chủ để lại đang tác quái.

Chờ đã... Cô nheo mắt, bụng nhủ thầm: Chẳng lẽ người này là
hồng nhan tri kỷ của Thính Thính?

Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính ngẩng đầu, trùng hợp đối diện với ánh mắt Khúc Kim Tích. Như một kì tích, anh có thể nhìn rõ điều cô đang nghĩ qua ánh mắt, mặt sầm đi: “Đây là quản lý của tôi, Julie.”

Julie toan mở miệng nói gì, Thẩm Thính tỉnh bơ bảo: “Vai diễn em nhờ chị sàng chọn chính là để cho cô ấy, đừng hỏi vì sao.”

“Cô qua đây.” Lời này là nói với Khúc Kim Tích. Cô ngoan ngoãn dịch sang, liếc qua đuôi mắt trông thấy sắc mặt Julie, chẳng rõ có gì mà trong bụng lại dâng lên niềm vui nhỏ.

Thẩm Thính khẽ giọng bảo với Julie: “Chị đưa em kết quả đã sàng chọn.”

Dù cho đang ngập trong cả rừng nghi vấn, Julie cũng chỉ đành dẫn lại nỗi lòng, gửi thông tin vai diễn cho Thẩm Thính. Thẩm Thính mở mã QR trên wechat của bản thân, đưa ra trước mặt Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích lo mình hiểu nhầm, dè dặt dò hỏi: “Anh... muốn kết bạn với tôi?”

Thẩm Thính giật điện thoại về.

“Đừng đừng đừng!” Cô quỳnh quáng lấy điện thoại của mình ra quét mã. Thẩm Thính chấp nhận, cô nhìn thấy hình đại diện của Thẩm Thính chỉ một màu thuần đen, tên nick là chữ S in hoa.

Dường như Thẩm Thính không hề nhìn thấy tên nick “Tuyệt thế mỹ thiếu nữ” của cô, nhoáng cái gửi sang hai tệp tài liệu.

“Đây là hai cơ hội, cô chỉ được chọn một, chọn xong thì báo tôi kết quả.” Dứt lời, Thẩm Thính hạ lệnh đuổi khách: “Cô có thể đi rồi.”

Thế mà còn cho cô cơ hội lựa chọn. Khúc Kim Tích mừng lắm thay, cười nở hết mắt mày: “Cảm ơn anh, anh Thẩm.”

Khi sắp xuống xe, ma xui quỷ khiến thế nào nói thêm một câu: “Áo ngủ tôi đã giặt sạch rồi, lần tới gặp sẽ trả anh nhé.”

Dứt lời, không đợi Thẩm Thính nói gì đã nở với Julie nụ cười thân thiện, quay lưng nhảy thoát xuống xe.

—

Khúc Kim Tích cho rằng hai cơ hội Thẩm Thính cho mình đều là cơ hội thử vai, song thực tế không phải vậy. Một trong đó là kịch bản phim, còn một thì là gameshow.

Đọc xong hết rồi, cô mới vỡ ra vì sao Thẩm Thính lại đưa mình một lựa chọn gameshow.

Kịch bản là phim cổ trang, cải biên từ một tiểu thuyết nổi tiếng, đạo diễn là Vương Tiểu Dương.

Khúc Kim Tích lên mạng tìm kiếm nguyên tác và đạo diễn, coi sơ đã nhảy dựng. Nguyên tác nổi đình nổi đám trên trang mạng văn học, còn đạo diễn thì là đạo diễn vàng hàng đầu.

Điều này khiến cho số nữ nghệ sĩ thử vai nữ chính nhiều khôn kể, hội tụ vô số tên tuổi lớn, còn có cả ảnh hậu.

Nếu Khúc Kim Tích chọn kịch bản này, có nghĩa cô phải tranh vai nữ chính với cả rừng danh nhân.

Nhưng gameshow thì khác. Gameshow tên “Hoang đảo kì ngộ ký” này là làn nước mát trong mảng gameshow hiện tại, được coi là một

trong những gameshow đình đám nhất, sẽ có một nhóm người kết hợp thành đội tìm cách sống sót trên hoang đảo, rất thú vị.

Nguyên là định mời Thẩm Thính tham gia, nhưng lịch trình của anh đầy nên không sắp xếp được.

Trước đó đã có không ít nghệ sĩ tai tiếng đầy mình nhờ gameshow này mà được tẩy trắng. Hiện giờ Khúc Kim Tích bị cả cộng đồng mạng chửi rửa, chửi vẫn cứ chửi, nhưng “độ nhận diện” lại tăng lên không ít.

Tạo ra tác phẩm hay là một trong những cách tẩy trắng, nhưng phải dưới tiền đề cô có thể quay ra một tác phẩm thật hay.

Gameshow là cách thức tốt nhất, chỉ là với địa vị của Khúc Kim Tích hiện giờ, không chương trình nào chịu mời cô mà thôi.

Chọn kịch bản hay gameshow, việc này nằm ở lựa chọn của Khúc Kim Tích.

Chọn kịch bản phim —

Ưu điểm là: Nếu thử vai thành công, diễn vai này thật tốt, phim nổi lên, tất nhiên cô cũng được tẩy trắng, sau đó tài nguyên tốt ùn ùn kéo tới.

Khuyết điểm là: Tranh vai diễn với một rừng danh nhân, độ khó là cực cực cao. Mà dầu giành được vai nữ chính thật đi chẳng nữa, cô có thể bảo đảm chắc chắn sẽ diễn tốt? Nhỡ mà diễn không tốt, cô sẽ bị fan nguyên tác mắng cho ra bã, tẩy trắng thất bại.

Chọn gameshow —

Ưu điểm là: Không cần thử vai, chốt thời gian xong là có thể lập tức thu xếp ghi hình. Nếu biểu hiện tốt, được sự yêu quý của fan, nhân đó tẩy trắng, ngày sau sẽ tốt dần lên.

Khuyết điểm là: Sinh tồn trên hoang đảo thì phải chịu được cực khổ, rồi đâu đâu cũng có camera, không có góc khuất, hể hơi sơ sẩy để “bại lộ bản tính”, chẳng những không tẩy trắng được mà còn tô mình đen hơn.

Bản dịch này chỉ đăng trên trang cá nhân duonglam,design.blog và w3ttpad @namonade của người dịch. Nếu đọc ở trang khác, tức bạn đã truy cập vào trang đăng lại trái phép.

Kịch bản hay gameshow đây?

Khúc Kim Tích đặt điện thoại xuống, bắt đầu suy xét kĩ càng. Nguyên chủ thật sự yêu thích việc đóng phim, Khúc Kim Tích đã tìm thấy một quyển bút kí kịch bản trong phòng ngủ.

Những vai diễn nguyên chủ từng đóng, dù cho thời lượng ít ỏi, cô ấy vẫn luôn phân tích chi tiết về tính cách, diễn biến tâm lý của nhân vật, ghi nó vào sổ.

Những thứ này đều gây ảnh hưởng tới Khúc Kim Tích, khiến cô chộn rộn, nhấp nhúm muốn chọn kịch bản. Nhưng lý trí nói cho cô biết, lựa chọn gameshow mới là tốt nhất.

Và lại cô cảm thấy sợ dĩ Thẩm Thính cho mình cơ hội chọn gameshow, thực tế cũng là đang dùng một cách khác để nói với cô: Nếu chọn kịch bản, tỉ lệ thành công cực kì nhỏ.

Sau khi nghĩ rõ ràng, Khúc Kim Tích ngẩng đầu, nhìn thời gian, đã là mười giờ rưỡi tối. Chẳng ngờ cô đã xem lâu tới vậy.

Hắn Thẩm Thính chưa ngủ đâu nhỉ.

Khúc Kim Tích bấm vào hình đại diện của Thẩm Thính, định gửi lựa chọn của mình cho anh. Lúc này bỗng một tiếng choang vang lên trong phòng, làm cô giật mình hồn bay khỏi xác.

Hóa ra ngoài kia gió đã nổi, cửa sổ phòng bếp chưa được đóng kĩ, gió rút vào xô đổ một cái chậu đựng trên mặt bàn lát đá cẩm thạch.

Khúc Kim Tích khép chặt cửa sổ, nhặt chậu lên, ngón tay lướt trên màn hình, đã gõ xong tin nhắn — Anh Thẩm, tôi đã quyết định rồi, tôi chọn

Đằng chân trời chợt vang một tiếng nổ lớn, sấm đánh. Bị bất ngờ, tay Khúc Kim Tích giật bắn lên, gửi tin nhắn chưa gõ hoàn chỉnh đi.

Mấy hôm nay có phải mưa giông hơi nhiều rồi không?

Khúc Kim Tích vừa lầu bầu vừa định mau chóng gõ bổ sung nốt tin nhắn dở dang.

Tiết thay —

Tay cô quơ vào khoảng không.

Bộp, điện thoại rơi xuống bề bàn đá, màn hình vẫn phát sáng, tuy vậy Khúc Kim Tích đang đứng đấy đã không còn, thay vào đó là một con rùa con to cỡ lòng bàn tay, mai lật ngửa, bốn chân giơ lên trời nằm ngay cạnh cái điện thoại.

Khúc Kim Tích: “???”

Khúc Kim Tích: “...”

Khúc Kim Tích: “!!!”

—

Thẩm Thính về tới căn hộ khi đã gần mười một giờ, tắm rửa thu dọn xong, ra khỏi phòng tắm, kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ rưỡi.

Tắt chế độ máy bay trên điện thoại, tức thì nhìn thấy hình đại diện của Khúc Kim Tích có chấm đỏ.

Anh bấm vào xem —

[Anh Thẩm, tôi đã quyết định rồi, tôi chọn]

Thời gian gửi là 22 giờ 35 phút.

Chỉ có mỗi một tin này.

Lại gì nữa đây? Thẩm Thính cau lại hàng mày, giây lát sau, ngón tay mảnh dài đẹp để chạm nhẹ màn hình, nhanh chóng nhập vào ba chữ: [Chọn xong rồi?]

Không có trả lời.

Ngoài cửa sổ là tiếng mưa rào rào, điều này khiến Thẩm Thính nhớ tới khung cảnh trong căn biệt thự lần trước khi Khúc Kim Tích chủ động đề nghị ly hôn. Và cả... anh gõ nhẹ chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Thẩm Thính dò tới số điện thoại của Khúc Kim Tích, bấm gọi đi.

Tút...

Chuông reo chẵn nửa phút đồng hồ, đầu kia không ai nghe máy.

Căn cứ vào những tiếp xúc gần gũi với Khúc Kim Tích thời gian gần đây, cô không tới nỗi nhẩn tin chỉ nhẩn một nửa, thậm chí sau khi anh trả lời cũng không nói không rằng, gọi điện thì không nghe thế này. Trừ phi cô không coi trọng cơ hội thử vai này.

Nhưng nhìn từ biểu hiện của cô hôm nay, hẳn nhiên là không phải vậy.

Thẩm Thính đứng dậy, ra đến bên cửa sổ, mở hé một góc rèm cửa. Căn hộ có tầm nhìn thoáng rộng, cho dù ngoài kia đang mưa tầm tã như trút thì vẫn có thể thu trọn cả nửa thành phố vào trong mắt.

Cùng với tia chớp nhoáng lên chóng vánh đằng chân trời, một ý nghĩ chớp lên trong óc Thẩm Thính: Chẳng lẽ... lại biến thành mèo rồi?

Ngay khi ý nghĩ này mạnh nha, trong óc Thẩm Thính tức thì nổi lên một hình ảnh: Một con mèo con lông trắng co người vào góc, cặp mắt to trông đến là tội nghiệp, toàn thân sưng nước, người run lẩy bẩy.

Hai phút sau, Thẩm Thính cam chịu số phận, thay quần áo, lấy ô và chìa khóa đạp thang máy xuống hầm để xe, chọn một chiếc xe không bắt mắt lái về hướng Thịnh Cẩm Loan.

Không phải anh lo cho Khúc Kim Tích. Anh chỉ đơn giản là đi xác nhận vài điều.

—

Cùng lúc Thẩm Thính đội sấm chớp gió mưa tới Thịnh Cẩm Loan, Khúc Kim Tích ở trong biệt thự đang toan tự sát.

Thật luôn.

Lúc trước biến thành mèo thì thôi đi, tại gặp tai nạn xe mà. Sau đó biến lại thành người, sang hôm sau cũng chẳng biến thành mèo lại, cô và Thẩm Thính đã nhất trí cho rằng cô bình thường rồi.

Ngờ đâu —

Cô chỉ đi đóng cửa sổ thôi mà, thế mà tự dưng chẳng hiểu có gì lại biến thành một con... rùa??

Còn là cái loại rùa con chỉ mười tệ là có thể mua đứt bán nhan ngoài chợ.

Mai rùa màu xanh lá nhạt, chân ngắn không thể ngắn hơn, mỗi cái việc lật người thôi đã tốn của cô tới nửa giờ đồng hồ, càng khỏi nhắc

tới chuyện rời khỏi bệ đá cẩm thạch của phòng bếp.

Thẩm Thính gọi điện tới, Khúc Kim Tích có biết. Hiềm nỗi là dù cho bò lên được điện thoại, màn hình cũng chẳng thể cảm ứng được cái chân rùa đen của cô.

Quan trọng nhất là, khi biến thành mèo có thể kêu meo meo, còn giờ biến thành rùa cô không thể phát ra một âm tiếng nào. Cổ họng cứ như bị cái gì bít tắc, trừu hút vào thở ra, lê mai rùa di chuyển thì chẳng làm được quái gì nữa!

Chẳng những thế, bốn bàn chân của cô còn hết như bị đổ chì rồi vậy, cả ngày trời mà chỉ di chuyển được có chút xíu.

Để đo lường tốc độ của bản thân hiện giờ, lấy khoảng cách từ điện thoại tới bếp ga độ chừng trên dưới hai mét, đi về là cả thảy bốn mét, thế mà cô phải bò những bốn chục phút ròng!

Bò về tới nơi, Khúc Kim Tích sắp phát khóc.

Đã mệt còn buồn ngủ, chết nỗi còn chẳng dám ngủ mất.

Cô sợ nhớ mà ngủ rồi, tỉnh dậy không được thì hết cứu.

Ngay thời khắc Khúc Kim Tích đương tuyệt vọng, việc đáng tuyệt vọng hơn đã xảy ra. Mình bò trong bếp, cô mãi cảm nghe được tiếng sột soạt rất nhỏ từ phòng khách vọng vào.

“.....” Không phải có trộm vào nhà đó chứ!!!

Quả tim Khúc Kim Tích treo cao, vô thức muốn tìm nơi trốn kĩ.

Nếu thật sự có trộm vào, hẳn không tới nỗi cuồn luôn một con rùa.

Nhưng nhớ kẻ đó thấy cô dễ thương quá thì sao?

Khúc Kim Tích sốt xình xịch.

Lòng quỳnh lên, bốn cái chân càng chẳng nghe lời, mãi mà vẫn chỉ quay vòng vòng tại chỗ, văng cả óc mà chẳng dịch được bước nào.

“Khúc Kim Tích?” Từ phòng khách vọng vào giọng nói thân quen mà cũng lạ lắm.

Khúc Kim Tích cứng còng toàn thân, cặp mắt đậu xanh bé tí chớp lên vẻ không dám tin tưởng, kể đó cô lập tức trở nên kích-động!

Thẩm Thính!

Thế mà lại là Thẩm Thính!

Nếu không trông thấy cô, anh ta có thể trở chân đi luôn không?

Không được không được —

Chẳng biết lấy sức lực từ đâu ra, Khúc Kim Tích lại đột nhiên tăng tốc!

Cô kéo lê cái mai rùa nặng trĩu, liều mạng khua khua cái chân ngắn, đẩy mình rơi xuống khỏi bệ bàn.

Lúc rơi xuống, cô rứt cả đầu và bốn cái chân vào trong vỏ mai, nhờ vậy mà khi đáp đất tuy vẫn nảy lên mấy bận nhưng chẳng đau chút nào.

Nhưng chính vì cú nảy này mà khi đáp đất lần hai, cô lại lật ngược người — mai rùa dán đất, bụng hướng lên trời.

Khúc Kim Tích: “..... %\$#&*%”

Thẩm Thính nghe tiếng động đi từ phòng khách vào. Ngay khi vào bếp, đập vào mắt anh đầu tiên là chiếc điện thoại của Khúc Kim Tích đặt trên bàn đá cẩm thạch.

Có lẽ do con rùa nhỏ quá, chẳng thể màu bụng còn khác với màu mai, tỏa ra sắc trắng lờ mờ. Cũng có thể vì sức chú ý của anh đã đặt trên điện thoại... do đó Thẩm Thính hoàn toàn không nhìn thấy con rùa con dưới đất, bước thẳng đi vào.

Cho đến khi — cảm giác nơi bàn chân đạp lên cân cần, dường như đã giẫm phải thứ gì, anh lập tức dời chân.

Con rùa con lật ngửa bụng?

Thẩm Thính cau mày, gập gối quỳ nửa, hẩy ngón tay cho con rùa lật người lại.

Mãi một lúc sau, Khúc Kim Tích mới ló đầu ra khỏi mai, dò dẫm nhìn Thẩm Thính như mất hồn: Có phải cô nên cảm ơn anh ta vì đã không đạp một phát giẫm chết mình?

Đối diện với cặp mắt đậm xanh không còn thiết tha sự sống của con rùa, chợt một ý nghĩ lạ lùng nảy ra trong Thẩm Thính khiến anh chững lại nửa giây, kể đó ngờ ngợ hỏi: “Khúc Kim Tích?”

Chốc sau, một cách cực kì nặng nhọc, cực kì nghiêm túc, con rùa con gật đầu với anh.

Chương 13

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính phải dùng thái độ chuyên nghiệp từ nhiều năm theo nghiệp diễn mới khống chế được mình không bật cười tại chỗ. Mà dù là vậy, anh vẫn phải quay đầu sang bên, khóe môi cong cong không nghe lệnh.

Khi quay trở về, biểu cảm trên mặt đã trở về bình lặng.

Anh nhắc Khúc Kim Tích lên đặt trên mặt bàn, ánh mắt lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ. Bấy giờ mưa đã dần ngớt, thi thoảng có tia chớp nhoáng lên, sấm đã dừng.

“Không phải lần trước biến thành mèo à, tại sao giờ lại thành ra thế này?” Anh hỏi.

Khúc Kim Tích muốn giơ tay gạt lệ — Đương nhiên, đấy là nếu như cô có tay. Cô lắc đầu buồn rười rượi, ý bảo bản thân cũng chẳng hay rõ.

Cô nhìn Thẩm Thính bằng vẻ mong ngóng tội nghiệp. Với góc nhìn của chiều cao của cô hiện giờ, hẳn nhiên Thẩm Thính là một người khổng lồ không ngoa.

Song lúc này, đối với cô, gương mặt hoang lạnh băng giá của Thẩm Thính kia lại mang tới cảm giác an toàn cùng cực.

Chí ít là qua tình hình lần hóa mèo trước đó, có thể đoán là đầu cho không thích cô nhưng Thẩm Thính lại không có ác ý. Còn cô thì bây giờ không hề có năng lực tự bảo vệ mình, người duy nhất có thể xin giúp chỉ mình Thẩm Thính.

Có Thẩm Thính, ít nhất cô không cần bị động thế nữa.

Điều kiện tiên quyết là, Thẩm Thính chịu “nuôi” cô.

Khúc Kim Tích dẫn đo xem có nên giờ chiều để cưng không, chết nỗi giờ mắc kẹt trong hình hài con rùa nên khó mà làm gì được. Hết cách cô đành bỏ cuộc, mưu đồ dùng cặp mắt bé tí chân thành của mình đánh động đức ông chồng trên danh nghĩa này.

Có lẽ ý muốn thoát ra từ mắt cô quá nồng cháy, Thẩm Thính đặt con rùa con lên lòng bàn tay, lẳng lặng quan sát ở khoảng cách gần. Lập tức Khúc Kim Tích bồn chồn thấp thỏm rút chân về.

Cơ ngựa mơn man lan ra từ lòng bàn tay khiến Thẩm Thính khẽ nhướn mày. Anh hỏi: “Đói chưa?”

Khúc Kim Tích gật đầu. Vừa về nhà là cô lao ngay vào đọc kịch bản và thông tin gameshow, để nhanh chóng hiểu thấu đáo tình hình mà chỉ ăn ít đồ ăn vặt.

Thẩm Thính xách cô đi khỏi phòng bếp, vào đến phòng khách, trên kỉ trà có sẵn mấy món đồ vặt Khúc Kim Tích chưa ăn xong. Anh đặt Khúc Kim Tích lên trên bàn trà, đứng dậy đi khỏi.

Khúc Kim Tích không biết anh muốn làm gì. Cô bò về phía số khoai tây chiên chưa ăn hết.

Thẩm Thính vào bếp tìm một cái cốc, đổ ít nước sạch vào trong. Mai rùa rất khô, hẳn đây là dấu hiệu thiếu nước.

Song nghĩ tới điều gì, anh mở điện thoại lên mạng, tra cứu thông tin đồ ăn của loài rùa.

Kết quả tìm kiếm được là thức ăn chăn nuôi cho rùa, cá nhỏ tôm tép nhỏ các thứ, cố gắng ăn nhiều thịt.

Thẩm Thính đứng tại chỗ chốc lát, đột nhiên mở tủ lạnh cửa đôi ra một khe nhỏ. Bên trong trừ sữa và nước lọc ra thì trống không rỗng tuếch.

“.....” Thẩm Thính câm nín đóng cửa tủ lạnh.

Khi anh trở về phòng khách đã không thấy bóng Khúc Kim Tích trên bàn trà, nhưng lại nghe thấy tiếng sột soạt từ trong gói khoai tây chiên vang ra.

Một lúc sau, một nắm khoai tây chiên rì rì ló đầu ra khỏi miệng gói, sau đó là Khúc Kim Tích lồm lũi ra theo. Mai cô dính không ít vụn khoai tây chiên, ngửa đầu nhìn về hướng Thẩm Thính, miệng vẫn đang nhai rạo rạo.

Không rõ vì cớ gì, món khoai tây chiên rõ ràng ngon tuyệt mà lúc này vào miệng Khúc Kim Tích lại trở nên vô vị nhạt thếch, chẳng khác gì nhai lốp xe. Nhưng bụng đang đói nẫu, cứ cảm thấy cơ thể nhũn nhừ thoát lực, không có thứ gì khác để ăn, chỉ đành lót dạ tạm.

“No rồi?” Cô nghe thấy Thẩm Thính hỏi.

Từ tựa vậy đó, Khúc Kim Tích không tài nào thốt ra tiếng, chỉ biết gật rồi lại gật. Giây lát gật đầu, cô lại cắn một miếng khoai tây chiên mới được mình lùa ra khỏi gói.

Thẩm Thính chưa từng nuôi động vật. Vốn là anh định tìm ít đồ ăn thích hợp cho Khúc Kim Tích, nhưng giờ cô nói là đã no, anh cũng không nghĩ thêm nữa.

“Lấy cho cô ít nước, đêm nay tạm thời cô nghỉ ngơi trong này đi.” Thẩm Thính đặt cốc nước xuống, “Có lẽ không lâu nữa là sẽ trở về bình thường.”

Lần trước hóa mèo, chỉ mấy giờ sau là đã bình thường lại rồi.

Nói đến đây, Thẩm Thính thốt nhiên dừng lời.

Lần trước Khúc Kim Tích biến thành mèo vì tai nạn xe, sau đó anh tắm rửa cho cô, cô không chịu, đang vùng vẫy thì biến lại thành người.

Anh nom con rùa con đang gian nan bò vào cốc nước, thỉnh thoảng: “Cô đột ngột biến thành rùa, có phải lúc đó đã nghe tiếng sấm đánh?”

Con rùa con chứng người, gật đầu.

“Lúc đó cô nhả tin cho tôi, bị giết mình, vậy nên tin nhả chưa gõ hết?”

Lại gật đầu.

Khúc Kim Tích không nhận được thăm soi Thẩm Thính, người này cứ hết như có mặt vào lúc đó vậy.

Thẩm Thính trầm ngâm, chốc sau bảo: “Cô có từng nghĩ tới, việc bản thân đột nhiên biến thành động vật và trở lại bình thường, cả hai đều có liên hệ tới “kinh hoàng”?”

Kinh hoàng?

Khúc Kim Tích chấm hỏi.

Cô vẫn luôn chìm ngập trong nỗi muộn phiền vì mình lại xui tám đời đi biến thành rùa, cũng mơ màng không rõ vì sao mình lại biến hình. Nhưng cô nghĩ mãi chẳng ra lý do, chỉ đành tạm thời từ bỏ — giờ cứ chấp nhận số phận vậy.

Giờ nghe Thẩm Thính nhắc vậy, dường như bộ não đặc quánh của cô đã nứt kẽ một đường, dần được chói rọi sáng rõ.

Hôm ấy tai nạn xảy ra và cả việc biến về hình người sau đó, việc trước là vì gặp tai nạn mà tâm lý chấn động, việc sau thì vì cô không muốn để Thẩm Thính, một gã đàn ông tầm thường mà đâm hoảng loạn.

Còn hôm nay trước khi biến thành rùa, quả thực cô đã bị tiếng sấm làm giật mình. Cũng có thể nói là, nếu giả thiết của Thẩm Thính

là đúng, liệu có phải ngay vào lần kinh hoảng tiếp theo, cô sẽ trở về bình thường?

Thẩm Thính và Khúc Kim Tích chạm mắt nhau giữa không trung, Khúc Kim Tích chợt cảm thấy một sự bất an dữ dội.

Nếu sợi dây dẫn giữa biến thành động vật và biến về hình người là “kinh hoảng”, có ma mới biết Thẩm Thính sẽ làm gì cô.

Có lẽ vì Khúc Kim Tích của hiện giờ là một con rùa bé nhỏ, bản năng động vật khiến nỗi sợ với thứ chưa biết trong cô vượt lên trên “bản năng loài người”. Cô rụt mắt về một cách gần như sợ hãi, cố sức bò vào trong cốc, cảm thấy dường như cái cốc trên bàn trà còn an toàn hơn Thẩm Thính với ánh mắt như thợ săn.

Nếu lúc này cô biến thành một con động vật lông xù, e có khi lông toàn thân đã xù cả lên vì ánh mắt kiểu ấy của Thẩm Thính.

Thẩm Thính nom con rùa con “hốt ha hốt hoảng” quay mòng mòng tại chỗ, không biết có phải vì đã thấu nỗi sợ trong lòng Khúc Kim Tích, anh trở mình ngồi xuống sô pha, khẽ cong lưng, nom bộ dạng, hình như có vẻ... dịu dàng?

“Muốn biến về người không?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Nếu anh nói câu này bằng cái giọng không trầm nặng như thế, rồi dịu dàng hơn một chút, cô đã chẳng cần phải sợ hãi.

Song ba chữ “biến về người” lại đang rù quẩn “bản năng loài người” trong Khúc Kim Tích. Cô nằm sấp người, suy nghĩ rất lung, nếu thật sự phải kinh hoảng mới có thể biến hình, thử nghiệm một vài hình như cũng không thiệt?

Không thì, thử xem sao?

Khúc Kim Tích dè dặt ngược cặp mắt đậu xanh bé tí nhìn lên Thẩm Thính. Cô thực sự nhỏ quá, so với những loài vật có lông, loài rùa không hề chiếm ưu thế về mặt ngoại hình, tuy vậy khi cơ thể co rụt lại chỉ còn lớn cỡ lòng bàn tay, kể ra cũng khá là dễ thương nhỏ gọn.

Dường như biết Khúc Kim Tích đang do dự, sống lưng Thẩm Thính dựng thẳng như sống bút, lớp vải kéo căng tiết lộ sức mạnh của những thớ thịt. Hai tay anh đan nắm vào nhau, cơ thể bị lồng bọc bởi ánh đèn từ trên đỉnh đầu toát ra cảm giác cứng lạnh.

Nhưng ánh mắt anh thì dường như đã dịu êm hơn trước đó.

Khúc Kim Tích cắn răng, gật đầu nặng nề, quyết định tin tưởng Thẩm Thính một lần.

“Uống nước trước đã.” Thẩm Thính nhắc cô lên, thả cô vào trong cốc.

Khi nước ngập lên cơ thể, tức thì một cảm giác khoan khoái không thốt thành lời ủa lên. Khúc Kim Tích thích thú nhắm mắt, nhân thể nhấp mấy ngụm nước cho nhuận họng.

Uống nước xong cô mới tỉnh ra: Thế này có tính là tự uống nước tắm của mình không?

Dừng ngay! Không được nghĩ nữa!

Cốc không phải dạng cốc trong. Khúc Kim Tích không biết Thẩm Thính đang làm gì, suy nghĩ trôi đi miên man không kiểm soát. Chính trong lúc ấy, cô nhận thấy mình được bùng lên.

Nước dập sóng sánh, bốn cái chân ngắn cùn cọ cọ đáy cốc một cách bồn chồn, lòng sinh xúc động muốn bò ra khỏi.

Sau đó nữa, vùng sáng trên đầu chợt biến mất tăm — Thẩm Thính đã đập kín cốc lại.

Bốn phía phút chốc tối sầm đi, chỉ nghe được tiếng chân mình khua gầy làn nước trong cốc, yên tĩnh khiến lòng dạ nhộn nhạo. Quả tim Khúc Kim Tích thắt lại.

Một giây sau, cô nghe tiếng bật bếp. Không lâu sau, nhiệt độ nước quanh cô bắt đầu tăng lên.

Khúc Kim Tích: “???!!!”

Thế mà Thẩm Thính lại muốn đun cô!!!

Khúc Kim Tích không nhìn thấy là Thẩm Thính cố tình bật bếp lên, kể đó đặt cốc nước vào một tô nước nóng ngập đến lưng cốc, nước nóng trong tô sẽ khiến nhiệt độ nước trong cốc tăng lên theo.

Thẩm Thính đã tìm thông tin trước, rùa có thể ngâm nước ấm, miễn nhiệt độ nước dao động từ hai lăm độ trở xuống là được.

Còn Khúc Kim Tích thì vì nghe thấy tiếng bật bếp, kể đó cảm thấy nước nóng lên, khó tránh sẽ cho rằng lúc này mình đang bị lửa đun trên bếp.

Cô không nhìn thấy, các giác quan trở nên nhạy cảm hơn, cho dù nước ấm chứ không nóng nhưng tiềm thức của cô vẫn sẽ tự động tăng nhiệt cho nó, khiến tâm lý thêm lo.

Thẩm Thính không biết lần trước là điều gì đã khiến Khúc Kim Tích kinh hoàng mà biến từ mèo về người, nhưng cách này thì vẫn có thể dùng thử.

Thẩm Thính nhắm tính thời gian.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Ba phút trôi qua.

Thẩm Thính: “.....”

Nhiệt độ nước trong tô bắt đầu hạ xuống, tới hiện tại vẫn không bất cứ biến đổi gì. Lập tức Thẩm Thính nhắc mở nắp cốc, phát giác con rùa con bên trong chẳng mấy may động cựa, quả tim bỗng căng siết, giây lát trong óc đã chớp lên vô số phỏng đoán.

“Khúc Kim Tích!” Anh kêu lên một tiếng, nhắc con rùa con trong cốc ra. Nước trong cốc cũng không nóng, chẳng lẽ là sợ quá ngất luôn rồi?

Anh nhón giữ con rùa con bằng hai ngón tay, giơ lên trước mắt ngó nghiêng tường tỏ. Cặp mắt đậu xanh nhắm nghiền, riêng việc còn thờ không thì mắt ngoài không thể phán đoán.

Áp cô vào sát bên tai.

Hình như không có phản ứng.

Thẩm Thính biến sắc, vợ lấy điện thoại tìm kiếm bệnh viện thú cưng vẫn làm việc buổi tối ở gần đây. Kế đó anh đặt Khúc Kim Tích vào trong túi áo khoác, mãi mốt đi khỏi.

Hiện đã là mười hai giờ rạng sáng, mưa đã tạnh.

—

Lâm Thiên Hà mở một bệnh viện thú cưng hoạt động hai bốn giờ. Y và nhân viên chia hai ca làm, bình thường nếu buổi tối không có khách đến, đa số trường hợp y sẽ ngồi coi phim hoặc chơi game sau bàn thu ngân, mệt thì chợp mắt một lát.

Ngay khi y và bạn đang chinh chiến đến hồi khó lìa khó bỏ trong game, chợt nghe thấy tiếng động cơ rền lên ngoài cửa, không lâu sau thì chuông cửa reo, cửa bệnh viện bị đẩy ra.

Có khách tới rồi.

Lâm Thiên Hà dẫn bạn một tiếng, ngửa đầu trông thấy một thân dáng cao gầy lưng thẳng đi vào. Những lồng thú cưng trong cửa hàng có nhốt không ít động vật, vì có người vào, bọn chúng kéo nhau tỉnh giấc, con nào con nấy lom lom người đàn ông mới đi vào với vẻ tò mò.

“Chào anh, anh muốn mua gì ạ?” Lâm Thiên Hà đi ra từ sau bàn thu ngân. Y phỏng đoán người đàn ông hai tay rỗng không này tới để mua đồ cho thú cưng. Còn nếu là tới cho thú cưng thăm khám, vậy chí ít sẽ mang cả thú cưng theo.

Người đàn ông ngửa đầu, khi mắt giao vào mắt, bụng Lâm Thiên Hà ớ lên một tiếng: Đẹp trai thế?

Và lại... nom quen quen, hình như thấy ở đâu rồi.

“Phiền anh xem giúp, con rùa này... bị làm sao vậy?” Thẩm Thính nhón con rùa con làm ổ trong túi áo ra, “Nó chẳng động gì cả.”

Lâm Thiên Hà: “.....”

Mở cửa hàng bấy nhiêu lâu, lần đầu tiên y gặp khách hàng xách một con rùa con giá mười tệ bán ngoài chợ tới khám.

Mặc cho nét mặt khô ngô không để lộ biểu cảm gì, từ trong cặp mắt người đàn ông lại toát ra vẻ lo lắng.

Thấy vậy, Lâm Thiên Hà không dám làm lơ, đành nhận con rùa. Bốn chân con rùa con thò ra bên ngoài, cái đầu nhỏ gục xuống, hình ảnh nom gợi linh tính chẳng lành.

“Nó bị ngã à?”

“Không phải.” Thẩm Thính cựa cựa ngón tay, dần giọng nói, “Ngâm trong nước ấm độ chừng ba phút, rồi nằm im vậy.”

“Cô ấy, chết rồi ư?”

“Chỉ là ngâm trong nước ấm thôi mà, hăn không việc gì đâu.” Lâm Thiên Hà cẩn thận quan sát kĩ con rùa, chốc lát sau, y ngờ ngợ bảo: “Hình như là... ngủ mất rồi.”

Dứt lời, Lâm Thiên Hà phát hiện sắc mặt người đàn ông trước mắt nom hơi hơi rờn rợn: Hình như là thở phào, lại giống như vị cao thủ võ lâm để lộ sát khí, búng tay là giết người trong phim cổ trang.

Giữa đêm khuya khoắt, không dưng khiến anh bác sĩ thú cưng này rợn lạnh sống lưng.

Chương 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một khoảng im bật, Lâm Thiên Hà nghe tiếng nói gần như rét căm của vị khách: “Có thể đánh thức nó không?”

Lâm Thiên Hà: “?”

“Thôi vậy.” Thẩm Thính cúi rèm mi ken dày, khuất lấp mọi cảm xúc trong con mắt, lấy con rùa con đang ngủ say tí về, “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Lâm Thiên Hà hoàn toàn không hiểu nỗi suy nghĩ của đối phương, rõ ràng mới nãy còn sốt ruột lo lắng, giờ biết con rùa con không sao, chẳng phải nên vui lắm ư.

Đêm khuya ít khi có khách, không nhịn được bỏ thêm một câu: “Loài rùa dễ nuôi, tuổi thọ dài, miễn không có bất ngờ gì thì sống bảy tám năm là dư sức. Bản tính bọn nó vốn lười, mỗi ngày đều dành hơn nửa thời gian để ngủ, hơn nữa cũng không yếu đuối dễ bệnh như những loài thú cưng khác, chịu ngã chịu đánh còn không tốn tiền.”

“Ừm.” Nghe y dứt câu, Thẩm Thính khẽ gật gù, “Chỗ anh có đồ ăn cho rùa không?”

“Món đó thì thật sự không có.” Lâm Thiên Hà cũng bó tay, thú cưng tới cửa hàng y thăm khám phần đa đều là động vật có lông.

Rốt cuộc đã làm phiền người ta “giám định”, Thẩm Thính nhìn ra xung quanh: “Có cái gì có thể cho nó ăn hoặc dùng không?”

Sự chú ý của Lâm Thiên Hà lập tức bị hút cả vào sườn mặt anh. Sao mà người này nom giống siêu sao Thẩm Thính thế nhỉ... Nhưng siêu sao kiểu đấy chắc không tới nổi nửa đêm nửa hôm một thân một mình tới cửa tiệm nhỏ như cửa y đâu.

“Cũng không có, đồ bán chỗ tôi chỉ thích hợp cho động vật có lông.”

Thấy ánh mắt ông chủ tiệm bắt đầu loáng lên về phỏng đoán nghi ngờ, Thẩm Thính biết nếu còn ở lại chắc chắn đối phương sẽ nhận ra mình, bèn cảm ơn tiếng nữa rồi trở chân đi khỏi cửa hàng.

Khi rời đi, Lâm Thiên Hà đưa anh danh thiếp. Vụ làm ăn lần này không thành, biết đâu lần sau lại thành thì sao.

Thẩm Thính nhận danh thiếp, thuận tay nhét vào túi áo.

Lên xe, anh đặt con rùa con lên bệ kính trước. Dẫn xóc rõ là lâu mà cô vẫn chẳng tỉnh, quả thật ghê gớm.

Thẩm Thính cau đôi mày. Ngày mai lịch trình của anh kín đặc, biện pháp tốt nhất hiện giờ là thả Khúc Kim Tích về biệt thự mặc kệ, không tốn công sức vì cô thêm nữa.

Anh lom lom con rùa con. Cô nàng ngủ say sưa mê mết cỡ vậy, tin tưởng anh thế ư? Tin rằng anh sẽ không bỏ cô mặc kệ? Sẽ không nhân cơ hội hãm hại cô?

Nom hoài nom mãi, lại nhớ ban nãy mình hoảng hốt chạy khỏi biệt thự, tự dưng cảm thấy con rùa con này sao mà chói mắt. Thẩm Thính giơ tay, lật ngửa con rùa đang ngủ say lại.

Cô vẫn nên ngửa bụng lên trời đi.

—

Lại một lần Thẩm Thính xách Khúc Kim Tích về căn hộ của mình. Anh những tưởng “kinh hoảng” có thể khiến Khúc Kim Tích biến về thành người, sự thực chứng minh anh đã sai, hoặc chẳng độ kinh hoảng vẫn chưa đủ.

Nhưng bất kể vì nguyên do gì, ngày mai anh phải làm việc, không thể về biệt thự, mà cũng chẳng thể thật sự bỏ mặc Khúc Kim Tích, chỉ đành xách cả cô về.

Một con mèo, một con rùa thôi mà, anh có thể dung thứ.

—

Khúc Kim Tích lại nằm mơ. Chất lượng giấc ngủ của cô vẫn tốt xưa giờ, ít khi mơ với mộng. Lần trước mơ còn là khi cô biến thành mèo, mơ thấy bị nước phủ ngập, sau khi tỉnh thấy ngay cảnh Thẩm Thính tóm mình đi tắm.

Lần này trong mơ cô thấy mình biến thành nữ chiến sĩ, võ nghệ cao cường. Thế giới đến ngày tận diệt, cô bằng vào thực lực bản thân, không nề hà bất cứ nguy nan hiểm trở, gặp quái giết quái, gặp người cần giúp thì ra tay tương trợ. Muốn làm gì cứ việc làm đó, ngẫu tới nổi vô số người quỳ lạy, hi vọng được cô thu về dưới trướng.

Sau đó, sau đó cô liền bị một hòn đá từ trên trời rơi xuống đè chặt, không tài nào giãy thoát, chỉ biết vùng vẫy một cách bất lực. Giãy hoài giãy mãi, cô bỗng bừng tỉnh.

Mới tỉnh giấc suy nghĩ hãỵ chưa minh mẫn, nhận thấy tầm nhìn vật cực kì bất thường, đại ra tròn một phút mới kịp bừng tỉnh, giờ mình vẫn là một con rùa con!

Cùng với tin tức xộc lên trong tâm trí, bộ não chậm chạp của Khúc Kim Tích bắt đầu vận hành, thấy mọi điều đã xảy ra trước đó ủa tới.

Thoạt đầu khi cảm thấy nhiệt độ nước xung quanh tăng lên, quả thực cô sợ bay hết hồn vía, thế mà Thẩm Thính lại dùng biện pháp đốt lửa đun để dọa cô.

Cô quỳnh lên, muốn bò ra khỏi cốc, hiềm nổi thành cốc quá trơn, mai rùa lại nặng, bốn cái chân ngắn cùn chẳng thể làm được gì ngoài

cào cào mang tính tượng trưng.

Một lát sau cô bỗng phát giác, nước nóng ngâm người đúng là thích quá chừng.

Thế là trong lúc vẫn sợ hãi rằng mình đang bị đun trên lửa, đồng thời cô lại không thể dần nổi cảm giác thích thú. Cơ thể mệt lả như được vỗ về, thậm chí bản thân thiếp đi từ lúc nào cũng chẳng hay biết.

Khúc Kim Tích: “.....”

Có phải cô nên tuyên dương mình một bài không?

“..... Rốt cuộc đêm qua đã có chuyện gì? Trời đổ mưa to như vậy thế mà cậu vẫn ra ngoài! Ra ngoài thì thôi đi, lại còn vượt đèn đỏ!”

Giọng nói có phần bén nhọn cắt ngang dòng tư duy của Khúc Kim Tích. Bấy giờ mới nhận ra mình đang nằm trong một cái hộp nhựa trong suốt, nơi mắt nhìn thấy được, hình như quen quen.

Cô nhanh chóng vỡ ra, đây là căn hộ của Thẩm Thính, lúc trước cô từng tới một lần.

Trong phòng sáng choang, không bật đèn, có nghĩa đang là ban ngày. Có nghĩa là, đêm qua Thẩm Thính đã xách cô về căn hộ?

Cô quay tròn trong hộp nhựa, cuối cùng tìm được phương hướng thích hợp, nhìn thấy bóng người trong phòng khách.

Thẩm Thính ngồi trên sofa, vận bộ đồ ở nhà thoải mái. Khúc Kim Tích nghe thấy giọng nói chỉ có ở anh, lẫn trong đó là vẻ hờ hững: “Việc bất khả kháng.”

“Cái chuyện vượt đèn đỏ này có thể lớn có thể nhỏ, bình thường cậu cẩn thận như thế, bây giờ các báo đã rùm beng là cậu thất tình

say rượu rồi! Mẹ kiếp, đừng có để chị đây biết được là ai đang ném đá giấu tay.”

Khúc Kim Tích nhận ra giọng nữ căm phẫn này là ai. Quản lý của Thẩm Thính, Julie.

“Hôm nay tạm thời cậu đừng đi đâu nữa, đám chó săn truyền thông đang tìm cậu khắp các ngả, may mà địa chỉ nơi này chưa bị lộ ra, không thì lại phải đổi chỗ ở rồi.” Nói dứt lời, Julie lại dặn dò một số chuyện rồi hốt hải bỏ đi.

Thẩm Thính đang nổi đình nổi đám, người thích anh nhiều vô kể, người anti tất nhiên cũng chẳng ít. Hiếm có khi tìm được điểm đen của anh, tất nhiên phải dốc sức chín trâu hai hổ mà tuyên dương nó lên.

Julie không biết đoạn đường Thẩm Thính bị bắt gặp vượt đèn đỏ có nghĩa gì, Tần Tang lại rõ ràng tường tỏ. Đó rành rành là hướng đi đến Thịnh Cẩm Loan.

“Tiên sinh, đêm qua anh đã tới Thịnh Cẩm Loan?” Tần Tang cảm thấy là liệu mình có nên ngấm lại cho kĩ về quan hệ giữa tiên sinh và cô Khúc hay không.

Thẩm Thính ừ một tiếng, đuôi mắt liếc thấy cái bóng đang nhích người trên kệ đồ.

Dậy rồi?

Thẩm Thính đứng dậy đi tới, Tần Tang chỉ đành nhìn theo hướng anh đi. Bấy mới nhận ra trên kệ để đồ có thêm cái hộp nhựa trong suốt, vật thể đang lò dò bên trong là một con... rùa con mai xanh?

Thẩm Thính không thích những loài vật nhỏ, thậm chí trong nhà chẳng có lấy cái bể cá. Con rùa con đột ngột xuất hiện ở nơi này đây, chẳng lẽ là rùa Khúc Kim Tích nuôi, sau thì tặng cho tiên sinh?

Lại nhớ tới con mèo biết viết chữ mà Khúc Kim Tích nuôi kia, Tần Tang cảm thấy rất có khả năng mình đã đoán đúng. Y ngó cái hộp nhựa trống như chưa từng có gì, bèn nói: “Tiên sinh, có cần tôi đi mua một số đồ dùng cho rùa không?”

Thẩm Thính lom mắt nhìn con rùa con, thuận miệng đáp: “Khỏi, nhặt được bên đường, không cần chăm kĩ.”

Tần Tang: “.....”

Sao y lại cảm thấy lời này của tiên sinh còn giấu ý khác?

Cuối cùng Tần Tang ôm cả bụng nghi vấn rời đi.

Trước ánh mắt Thẩm Thính, Khúc Kim Tích nảy sinh xúc động muốn rứt đầu vào mai. Nhưng cô nhịn lại.

“Ngủ ngon không?” Cô nghe Thẩm Thính hỏi, giọng nói chừng vẫn khá dịu dàng.

Khúc Kim Tích buông lỏng cõi lòng, tự nhiên hơn không ít, nở nụ cười mỉm với Thẩm Thính. Tuy rằng Thẩm Thính không nhìn thấy.

— Ngủ ngon lắm luôn.

Cô gật đầu.

“Nhưng tôi thì ngủ không ngon.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích chợt sinh tự trách, đã bàn nhau là thử xem có thể bị hoảng sợ mà biến về người không rồi, ấy thế cô lại ngủ đi mất. Thẩm Thính chẳng những không tức giận mà còn không tính toán hiềm khích lúc trước, xách cô về căn hộ.

Cô không thể nói chuyện, chỉ biết giương mắt thể hiện ý muốn an ủi chân thành nhất của bản thân.

Thẩm Thính lấy điện thoại ra, bấm vào một trang, đoạn quay màn hình về hướng con rùa con.

Trên màn hình là bài đăng của một blogger —

[#Thẩm Thính thất tình uống say, đêm khuya phóng xe vượt đèn đỏ #Có hình có chân tướng, không ngờ Thẩm Thính nổi tiếng lạnh lùng xưa giờ cũng có ngày nếm trải đau khổ thất tình, bóng hồng nào nỡ từ chối một Thẩm Thính thế này? Không thích thì có thể nhường cho mị mà.]

Lượt share quá trăm ngàn, bình luận thì đã quá hai trăm ngàn.

“Đêm qua cô đột nhiên không tiếng không thở, gọi kiểu gì cũng không dậy, chỉ còn cách đưa tới bệnh viện thú cưng.” Lời giải thích của Thẩm Thính vang trên đỉnh đầu, “Sau đó bác sĩ ở viện thú cưng cho tôi biết, cô chỉ ngủ mất thôi.”

Não bộ Khúc Kim Tích dừng lại một hồi, mới kết hợp tin tức trên màn hình và lời Thẩm Thính vào một, đan thành sự thật: Thẩm Thính tưởng cô gặp bất trắc mới chạy ngay tới bệnh viện thú cưng bằng tốc độ nhanh nhất có thể, vì vậy mà còn vượt đèn đỏ. Ai mà ngờ có người chụp được anh ta, phát tán lên mạng, múa mép một hồi làm dư luận xôn xao bàn tán.

Tuy rằng bên phòng làm việc đã lên tiếng thanh minh, nói không phải do thất tình uống say. Nhưng cho dù sự việc có lắng xuống thì vượt đèn đỏ vẫn là sự thật, vì vi phạm luật pháp mà nhận phải không ít lời mắng mỏ.

Mà những điều trên, thay đều do Thẩm Thính có lòng tốt ghé biệt thự, sau đó vì cô mà ra chuyện.

Khúc Kim Tích không dám hó hé.

Hình như cô nghe thấy một tiếng hừ khế loáng thoáng. Thẩm Thính quay lưng đi khỏi.

Khúc Kim Tích chỉ biết co về trong hộp. Chính trong lúc này, cảm giác mất trọng lượng đột nhiên tập kích — cái hộp đổ ụp xuống khỏi kệ!

Á — Bốp!

Đầu Khúc Kim Tích quay mòng mòng, chỉ cảm thấy quả tim nhỏ bé của mình dồn lên thành thạch như trống. Khi tỉnh táo lại, nhận ra mình đã được Thẩm Thính nhặt lên.

“Xem ra không phải vì kinh hoàng.” Cô nghe Thẩm Thính nói như thế.

Thế tức là anh ta đẩy cô xuống?

Cơn tức của Khúc Kim Tích nghẹn lại lồng ngực.

Ngó ánh mắt tủi thân như uất lắm mà không nói nổi của con rùa con, tâm trạng Thẩm Thính tốt lạ thường. Anh nhắc Khúc Kim Tích ra khỏi hộp, đặt xuống đất: “Cô có thể tự do hoạt động.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Anh ta cố ý!

Rồi thì Thẩm Thính đi vào phòng bếp, không lâu sau đã có thứ mùi nức mũi lan ra.

Thơm quá đi!

Khúc Kim Tích thèm chảy ròng nước miếng.

Không ngờ Thẩm Thính lại còn biết nấu ăn, hơn nữa ngửi cái mùi này, ắt tài bếp núc không hề tệ. Đằng nào cũng đang rồi rã, Khúc Kim Tích bắt đầu lò dò bò về hướng phòng bếp. Cô muốn xem thử Thẩm Thính đang làm gì.

Mười phút sau, cô ngóng trông cự ly chỉ ít phải còn năm mét mới tới phòng bếp trước mặt, quyết định lý trí từ bỏ.

Thẩm Thính bùng mồm đi ra, trông thấy con rùa con mới lê lét được chừng hơn một mét, không để ý tới cô, đặt đồ ăn đã nấu nướng xong lên bàn.

Khúc Kim Tích, nhịn đi! Mày không đói!

Tiếc thay chân cô lại đã tự động bò về hướng Thẩm Thính không nghe lệnh.

Thẩm Thính khẽ nghiêng đầu, thấy ngay một con rùa con đang hà hà hực bò tới. Thậm chí anh có thể cảm giác được cô đã dùng tới tốc độ nhanh nhất, khổ nỗi hiệu quả thể hiện ra vẫn chậm tới độ tuyệt vọng.

Thôi vậy, có gì phải bắt nạt một con rùa đen.

Thẩm Thính dễ dàng giúp Khúc Kim Tích lên được bàn, lập tức cô dúi ngay đầu vào anh rõ là xum xoe, cảm giác ấy... Thẩm Thính nhẹ tay đẩy cô ra: “Yên lặng đi.”

Khúc Kim Tích trơ ra bất động, hết như nghe quân lệnh.

Thẩm Thính lại buồn cười. Anh khụ một tiếng, mặt mày vô cảm, chia mấy hột cơm vào cái đĩa nhỏ, lại gấp thêm ít thịt cá bỏ lên: “Cô ăn thử đồ chín trước đi, nếu không ăn được, tôi sẽ đổi sang đồ sống.”

Tuy con rùa này do người biến thành, nhưng Thẩm Thính lại không biết rùa có thể ăn đồ chín hay không, chỉ đành thử trước.

Khúc Kim Tích gật lấy gật để, sao cô có thể ăn đồ sống được!!!

Một người một rùa dùng bữa trong im lặng. Thẩm Thính ăn xong, đảo mắt qua nhìn, đồ ăn trong đĩa đặt trước mặt con rùa đã sạch

bách.

Anh nhướn mày, quả thật không ngờ là sau khi biến thành rùa Khúc Kim Tích còn có thể ăn nhiều tới vậy. Anh nấu cơm có nấu dư một ít, thấy thế bảo: “Muốn ăn nữa không?”

Khúc Kim Tích gian nan lắc đầu, quay tròn tại chỗ không thoải mái lắm — ăn nhiều quá, căng bụng QAQ

Thẩm Thính ở nhà một ngày, hù dọa Khúc Kim Tích mấy lần mà cô vẫn chẳng biến về người, đành phải thôi.

Sau đó Khúc Kim Tích phát hiện, không ngờ Thẩm Thính lại đi đọc những bình luận về mình trên weibo. Phát hiện này khiến cô cảm thấy Thẩm Thính gần gũi giống người hơn.

Cô còn tưởng Thẩm Thính không để ý mấy thứ này chớ.

Ngày hôm sau, Thẩm Thính quay lại làm việc. Hôm nay anh phải đi gặp một đạo diễn, bàn chuyện bộ phim tiếp theo. Tần Tang tới đón anh, nhân tiện mang bữa sáng tới.

“Bên phòng truyền thông đã ép tin tức xuống rồi.” Tần Tang vừa nói vừa mở cơm sáng, thỉnh thoảng nghe Thẩm Thính bảo, “Coi chừng dưới chân.”

Tần Tang vô thức dịch chân, nhìn thấy con rùa con đang bò rì rì dưới bàn trà. Mà thứ con rùa đang đẩy ra kia, là một hòn bi.

Tần Tang: “.....???”

Thẩm Thính xách thốc cả hòn bi và con rùa con đặt lên bàn trà, xé ít vụn bánh mì cho cô, thành thạo tới độ làm Tần Tang ngỡ ngàng.

“Làm tốt lắm.”

Tần Tang chậm chạp nhận ra, Thẩm Thính đang nói chuyện với con rùa.

Khúc Kim Tích phần uất dẫu môi. Mới sớm tinh mơ Thẩm Thính đã lôi tuột cô ra khỏi hộp, sau đó ném hòn bi xuống gầm bàn trà, bảo cô phải nhặt bi ra mới được ăn sáng.

Vì cơm sáng, cô bấm bụng nghe lệnh.

Cô cảm thấy Thẩm Thính đang cố tình chinh mình, đồng thời lại cảm thấy là với tính cách của anh, đáng lý sẽ không vô vị, ấu trĩ tới vậy.

Ăn no nê rồi, Khúc Kim Tích gật gà chực ngủ, đến khi nhận ra Thẩm Thính và Tần Tang sắp rời đi, cô chợt tỉnh giấc.

Thẩm Thính đi rồi, chỉ còn một mình cô ở lại đây. Mà nom Thẩm Thính thì, vẻ chừng không định mang cô theo.

Không rõ có gì, cõi lòng chợt dâng lên nỗi sợ khó hiểu. Cô hốt hoảng lao xuống khỏi bàn trà, dùng hành động cấp thiết để thu hút sự chú ý của Thẩm Thính.

Quả nhiên Thẩm Thính nhìn sang, thấy cô đang không ngừng loe ngoe bốn cái chân ngắn cũn chạy tới, thoáng nghĩ ngợi: “Muốn ra ngoài?”

Khúc Kim Tích gật mạnh đầu.

Tần Tang: “???”

Hình như y vừa thấy một con... rùa gật đầu?

“Không được.” Lời đáp trả sao vô tình lạnh lẽo.

Cặp mắt đậm xanh của con rùa con chớp rồi lại chớp, kể đó gục đầu xuống, ngay cả Tần Tang chưa hiểu rõ tình hình cũng có thể nhận ra sự mất mát từ trong ánh mắt và cử động của con rùa con.

Lạ làm sao, Tần Tang thấy được bóng dáng con mèo Khúc Kim Tích nuôi từ phản ứng của con rùa này.

“Tiên sinh, hay để tôi mang nó theo?” Tần Tang dẫn đo chốc lát, sau bảo: “Nó cũng không chiếm nhiều chỗ.”

Dứt lời, thấy ngay con rùa con quay đầu về hướng mình, trong cặp mắt đậu xanh toát lên mừng rỡ vô tận, hết chẳng khác gì phản ứng của mấy thiếu nữ khi được gặp trực tiếp idol.

Trời mới biết y đã nhìn ra được những cảm xúc ấy từ gương “mặt” con rùa kiểu gì.

Thẩm Thính không tỏ thái độ gì, một lát sau, khẽ giọng bảo: “Thế mang cả theo đi.”

—

Nơi hẹn với đạo diễn là một nhà hàng. Đạo diễn họ Hà, tên Hà Chiếu, một trong những đạo diễn vàng trong giới. Trừ đạo diễn và chế tác, ngoài ra còn có vai nữ chính đã ấn định.

Khúc Kim Tích nằm trong túi áo Tần Tang, nghe một hồi, bấy mới biết phim mới của Thẩm Thính tên là “Chước Nhật”, là một bộ phim điện ảnh về đề tài tội phạm, vai nữ chính diễn cặp cùng anh là ảnh hậu nổi tiếng Từ Nam Nam.

Mỗi một người ngồi trong căn phòng này đều có thân phận không tầm thường.

Bấy giờ, cô nghe tiếng cười duyên dáng của Từ Nam Nam: “Thẩm Thính, từ lần bọn mình hợp tác trước đã là sáu, bảy năm rồi nhì. Không ngờ chúng ta còn có thể hợp tác lần nữa.”

Thẩm Thính đáp thản nhiên: “Duyên phận.”

Đạo diễn Hà Chiếu nheo mắt cười, nói tiếp: “Đúng thật, phim này có cả hai đứa tham gia, quả thật không dễ dàng. À này Nam Nam, nghe nói cháu kết hôn rồi?”

“Kết hôn rồi, cũng ly hôn rồi.” Khi nói chuyện, ánh mắt Từ Nam Nam đảo qua lại, lướt hồ qua Thẩm Thính, trong mắt như có tình ý rục lên, “Trước kia tuổi trẻ không hiểu chuyện, giờ thấy đóng phim vẫn thích hơn, đóng phim mới có thể hưởng thụ cuộc sống tự do được.”

“Thẩm Thính, anh thì sao? Còn độc thân à?” Nghĩ tới gì, Từ Nam Nam khẽ mỉm cười, “Hôm đó em vô tình nghe được tin, hình như có một nghệ sĩ mới là fan của anh, bất chấp đang trong hoạt động mà nhào vào anh xin chữ kí.”

Cô nàng có nhan sắc xinh đẹp, giọng nói ngọt mềm, lời nói ra hết lời bạn bè đùa giỡn, thành ra không hề khiến ai cảm thấy lời này quá đột ngột.

Khúc Kim Tích: “.....”

Phải đang nói cô đấy không?

“Hình như là họ Khúc...” Từ Nam Nam cau mày, “Sau em lại thấy tin nói cô ấy chỉ sẩy chân ngã vào anh thôi, thật phải vậy không?”

“Chắc là thế.” Thẩm Thính đáp giọng tỉnh bơ, thậm chí còn hơi vẻ qua quýt. Có lẽ người khác không nhận ra, tuy vậy Từ Nam Nam lại nghe rõ.

Nhớ lần đầu tiên mình hợp tác với Thẩm Thính năm xưa, cô ta không thể kiềm lòng mà phim giả tình thật, tiếc thay chỉ có mình mình đơn phương.

Cô ta lấy hết can đảm bày tỏ mà chỉ nhận được lời từ chối. Từ đó cô ta thề với lòng phải tự dựng nên sự nghiệp, phải vượt qua Thẩm Thính, lại nhận ra mình không thể vượt qua nổi.

Lần đầu tiên cô ta đoạt giải, Thẩm Thính đã ẵm cúp tới mấy lần.

Thậm chí về sau khi biết xuất thân của anh, cô ta vẫn muốn tiến với anh thêm bước nữa, tiếc thay Thẩm Thính không cho cơ hội. Trong cơn tức giận, cô ta đồng ý kết hôn với gã nhà giàu theo đuổi mình. Vốn tưởng sẽ được sống đời phu nhân nhà giàu sang, về sau mới nhận ra chỉ toàn ảo tưởng.

Cô ta bèn sử dụng chút thủ đoạn, ly hôn với chồng cũ, được chia không ít tài sản. Trở về giới giải trí, mục đích rất rõ ràng, không gì ngoài tấn công Thẩm Thính thêm lần nữa.

Vì vậy, với những cô ả dám tư tưởng Thẩm Thính, tất cả đều là tình địch của cô ta.

“Tôi biết cô nghệ sĩ này, tên Khúc Kim Tích.” Chế tác tiếp lời: “Nói là nghệ sĩ mới, thực sự cũng không còn mới đâu. Debut hai năm, quay mấy bộ phim rách, toàn vai phụ cả. Trừ vấn đề nhân phẩm, so với những diễn viên mới, diễn xuất của cô nàng lại rất được.”

Khúc Kim Tích nghe xong, ấy thế lại thấy vui vui, có người khen cô diễn hay kìa.

“Hồi trước cô này rất hay đu bám mấy nghệ sĩ đang nổi, da mặt dày lắm.” Chế tác cười, loáng thoáng khinh rẻ, “Nhưng nếu cô nàng thành thật an phận đóng phim, không chường cho một cơ hội là có thể nổi lên được.”

Sắc mặt Từ Nam Nam không được đẹp lắm. Cô ta cố tình nhắc tới Khúc Kim Tích là muốn mượn cơ này trao đổi thêm với Thẩm Thính, chứ không phải muốn đề tài chuyển hẳn sang Khúc Kim Tích.

Một ả người mới vô danh nhỏ nhoi thôi, không có tư cách xuất hiện trong bữa cơm này.

Song Thẩm Thính bỗng lên tiếng: “Sao lại nói vậy?”

Vốn dĩ chế tác cũng cảm thấy không nên bàn thêm về Khúc Kim Tích, chẳng ngờ Thẩm Thính lại như sinh hứng thú. Anh đã hỏi, chế

tác cũng nói luôn: “Năm ngoái đó, cô ả chung đoàn phim với tôi, hình như diễn vai nha hoàn, có một cảnh phải nhảy xuống hồ nước. Trời đông rét mướt, hồ đóng cả vụn băng, nhiệt độ xuống dưới âm độ, mấy nha hoàn khác không chịu nhảy, chỉ mình cô nàng là ùm cái nhảy xuống luôn.”

“Vì sự tàn nhẫn với bản thân này, tôi có bảo đạo diễn thêm cho cô nàng mấy cảnh.” Chế tác so vai, “Ai ngờ đêm đó cô ả lại khoác mỗi cái áo hai dây qua phòng tôi.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô không dám tưởng tượng ra vẻ mặt Thẩm Thính lúc này, tốt xấu gì giờ cô vẫn là cô vợ trên giấy tờ của anh ta.

Trong giới quả thực không thiếu quy tắc ngầm, nhưng chế tác là người chính trực, đã có vợ có con, gia đình hạnh phúc.

Anh ta bảo đạo diễn thêm cho Khúc Kim Tích mấy cảnh, ầu chỉ vì đánh giá cao sự quyết tâm của cô ấy, không nghĩ nhiều hơn.

Khúc Kim Tích lại tới tìm giữa đêm khuya khoắt, không những khiến sự tán thưởng này bay sạch mà còn làm sinh ra nỗi ghét.

“Người mới bây giờ ấy, đều muốn đi đường tắt cả.” Từ Nam Nam cảm thán, kính chế tác một ly rượu, “Đâu có như bọn em hồi xưa, ngây thơ dễ sợ.”

Lời này chính là trào phúng Khúc Kim Tích không ngây thơ đây.

Nhìn từ hành vi biểu hiện của Khúc Kim Tích, nhận được lời trào phúng như vậy cũng chẳng lạ gì. Kể đó phó đạo diễn chuyển chủ đề, đứng dậy mời rượu Từ Nam Nam.

Thẩm Thính bưng ly rượu sánh nhẹ, dịch lỏng trong ly hắt rõ vẻ lạnh giá trong mắt anh, chột đuôi mắt kín đáo ngó sang hướng Tần Tang bên cạnh.

Không thể kìm lòng, anh thầm nghĩ: Khúc Kim Tích nghe thấy những lời này, sẽ có phản ứng gì đây?

Mới nhìn đã thấy Tần Tang nom là lạ. Thẩm Thính quay đầu sang, khẽ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Ngay vừa nãy thôi, Tần Tang cảm thấy con rùa con trong túi áo đột nhiên trở nên nóng bừng. Y không cho rằng đây là ảo giác, bèn kể cảm giác của mình ra.

Thẩm Thính vươn tay.

Tần Tang rón rén lấy con rùa con ra thật khẽ. Quả nhiên mai rùa nóng hừng hực, dường như bị mặt trời thiêu đốt.

Thẩm Thính nhận lấy, đôi mày khi cảm nhận thấy nhiệt độ tỏa ra từ con rùa con cau lại. Hẳn nhiên nhiệt độ này không hề bình thường.

Ý nghĩ chớp lên, cõi lòng Thẩm Thính vụt qua một câu “không ổn”, nhưng đã chậm một bước.

Con rùa con trong tay bỗng biến mất tăm. Cùng lúc đó, một dáng người ngã ra bên chân anh, tay ôm cứng lấy đùi anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

“.....”

“.....”

“.....”

Đầu Khúc Kim Tích hơi vang váng. Ban nãy cô chỉ cảm thấy rất nóng, lồng ngực dường như bị thứ gì thiêu đốt, kể đó thì biến thành tình cảnh như bây giờ.

Điều may mắn duy nhất là bàn là kiểu bàn tròn cỡ lớn, mặt bàn phủ khăn trải rủ xuống, hồ như chạm đất. Cộng thêm người không nhiều, thành ra khoảng cách giữa mỗi người khá xa.

Bên trái Thẩm Thính là phó đạo diễn, đã đứng dậy đi mời rượu Từ Nam Nam, ghế đang để trống. Bên phải là Tần Tang, đang nhìn về hướng này với bộ mặt như gặp ma.

Con rùa con y mới lấy ra khỏi túi áo ban nãy đã biến thành Khúc Kim Tích???

“Thẩm Thính, em cũng mời anh một ly.” Nhìn sang thấy phó đạo diễn đã mời rượu Từ Nam Nam xong, Từ Nam Nam nhấc dáng người thướt tha, cười duyên theo phó đạo diễn đi về phía này.

Thẩm Thính dùng âm lượng chỉ mình và Khúc Kim Tích nghe thấy được: “Vào trong!”

Khúc Kim Tích nghệt mặt, cặp mắt to chất chứa bàng hoàng mê mẩn. Thẩm Thính thấy vậy khom lưng, nhét cô vào dưới gầm bàn.

Lần đầu tiên Thẩm Thính làm việc kiểu này, tim thoáng hơi tăng tốc. Từ Nam Nam đã đi tới gần. Anh nhận ra chân Khúc Kim Tích còn ở bên ngoài!

May mà đúng lúc ấy Tần Tang đi tới, mũi chân kín đáo đẩy thoát chân Khúc Kim Tích vào trong.

Thẩm Thính nghĩ, nên tăng lương cho Tần Tang rồi.

“Có cái gì rơi xuống gầm bàn à?” Từ Nam Nam nhoẻn cười hỏi.

Chương 15

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi bị Thẩm Thính nhét vào gầm bàn, Khúc Kim Tích không cẩn thận bị va vào đầu. Cho đến khi Tần Tang bồi thêm cú đẩy chân cô vào, cuối cùng mới khiến cô sực tỉnh khỏi trạng thái mơ màng.

Cô nhìn tay mình, ngơ ngác khó hiểu, tại sao đột nhiên lại biến trở về?

Chẳng có một dấu hiệu báo trước nào.

Cũng không thể nói là không có, cảm giác đốt nóng thành linh ập tới kia chính là dấu hiệu.

Nhưng lúc trước khi biến từ mèo về người thì đâu có cảm giác đặc biệt gì.

Khúc Kim Tích ôm cõilòng bông bong, sự chú ý dồn cả vào mình, không đoái hoài gì tới bên ngoài, cho đến khi nghe Thẩm Thính dẫn giọng: “Cô Từ!”

Thẩm Thính thường gọi cô bằng giọng điệu này, thể hiện tâm trạng anh đang không được vui, có ý cảnh cáo.

Khúc Kim Tích dỏng ngay tai lên, nghe như Từ Nam Nam hơi hoảng, kể đó nói với vẻ lúng túng lại tủi thân: “... Em chỉ nghĩ là nếu anh làm rơi đồ, em nhặt giúp thôi.”

Khúc Kim Tích bừng hiểu. Từ Nam Nam định vén khăn trải bàn, nếu mà để cô nàng vén lên thật, ắt sẽ sẽ bung bét bàn bay ghế đổ hết.

Cô chỉ biết thầm cầu nguyện cho Thẩm Thính có thể đuổi được Từ Nam Nam đi.

“Tiên sinh không làm rơi gì đâu, chỉ là ban nãy tôi nhắc tiên sinh vì đôi giày bám tro thôi.” Tần Tang kịp lúc nói tiếp, “Cảm ơn sự quan tâm của cô Từ.”

Phó đạo diễn là người từng trải, cảm thấy bầu không khí trở nên lúng túng, lập tức giảng hòa: “Cô Từ vẫn thích giúp đỡ người khác thế nhỉ, tôi nhớ lần trước gặp cô Từ...”

Đề tài chuyển đi, Từ Nam Nam nhân đó xuôi theo, biểu cảm trên gương mặt không thay đổi song nghi vấn trong dạ lại vẫn chưa tiêu hẳn — Ban nãy rõ ràng cô ta nhìn thấy hình như Thẩm Thính đẩy thứ gì vào gầm bàn.

Vừa rồi dò xét Thẩm Thính, có thể nhận ra Thẩm Thính không muốn cho cô ta biết thứ được giấu bên dưới. Cô ta muốn cưa lại Thẩm Thính, tất nhiên sẽ không làm trái ý anh.

Quá lắm thì đợi lát nữa kín đáo vén khăn lên xem thử. Nghĩ như vậy, Từ Nam Nam lại cười ngọt ngào hơn.

Sau đợt mời rượu này, ai nấy ngồi lại về ghế. Khi Từ Nam Nam ngồi xuống, Thẩm Thính hích hích vào Khúc Kim Tích bên dưới lớp khăn trải, hơi cúi đầu: “Đi ra.”

Khúc Kim Tích tin Thẩm Thính sẽ không gọi mình ra mà không có lý do, bèn rón rén chui ra khỏi, ngồi xỏm giữa ghế Thẩm Thính và Tần Tang. Có ghế che bọc, chỉ cần không ai đi về phía này thì sẽ không nhận ra.

Ngay khi cô vừa chui khỏi gầm bàn, Từ Nam Nam phía bên kia chợt sẩy tay, ly rơi xuống đất. Cô ta cúi xuống nhặt, nhân cơ hội này vén khăn trải bàn, thấy trống hươ trống hoác.

Từ Nam Nam cau mày: Chẳng lẽ thật sự cô ta đã nhìn nhầm?

Tần Tang không nhịn được lén lút ngó xuống Khúc Kim Tích. Để ý thấy ánh mắt y, nhớ ơn y bụng đi suốt quãng đường, Khúc Kim Tích

bền cười ngọt.

Tần Tang: “.....”

Tay run lên, đũa đang cầm suýt rơi cách xuống đất.

Khúc Kim Tích lại chuyển mắt sang Thẩm Thính. Anh lại không nhìn cô, thi thoảng đáp một hai câu trò chuyện.

Không lâu sau, Khúc Kim Tích ngồi xổm tề chân, giật giật quần Thẩm Thính, chỉ khăn trải bàn, dùng khẩu hình: “Tôi có cần vào lại không?”

Thẩm Thính quay đi.

Khúc Kim Tích: “?”

Ít nhiều nói một câu đi chứ.

Ngay giây sau, khiến Khúc Kim Tích không ngờ nổi là, ấy thế Thẩm Thính lại đưa một con tôm hùm đất sang. Chẳng lẽ anh ta không sợ bị phát hiện?

Khúc Kim Tích ngơ ngác nhận tôm, kế đó nhận thêm hai cái bao tay. Khúc Kim Tích hoàn toàn không bắt bài được Thẩm Thính, nhưng anh đã thản nhiên như thế, hình như cô cũng chẳng cần lo lắng làm gì, cho thì cô cứ ăn, đúng lúc đang đói nẫu rồi.

Nhưng chỉ khổ cho Tần Tang, buộc phải rặn ra diễn xuất bắt kịp Thẩm Thính mới giữ được bộ mặt như mù trước cảnh anh cho – tôi ăn này.

Mãi đến khi bữa cơm kết thúc, Từ Nam Nam có lòng muốn ở lại với Thẩm Thính thêm lúc nữa song vì không tìm được cơ hội, vả lại thể hiện lộ liễu quá sẽ dễ bị Thẩm Thính nhận ra, đành nào hai bên còn hợp tác đóng phim, ngày tháng còn dài.

Đợi mọi người đã ra hết khỏi phòng, cuối cùng Khúc Kim Tích mới có cơ hội đứng lên. Cô ngồi mãi nên tê chân, lúc sau không ngồi xồm nổi nữa, nên thôi ngồi bệt ra đất luôn.

Bộ đồ cô mặc vẫn là đồ ngủ mặc từ lúc ở biệt thự, sa tế văng lên cổ áo mấy đốm. Cô rút ngay mấy tờ khăn giấy ướt đặt trên bàn lau tay và mặt. Trên sàn có một đồng vỏ tôm hùm đất, đều là tôm Thẩm Thính cho.

Tuy bụng chưa no, nhưng cũng lót dạ được lưng lửng, chỉ là hơi cay. Khúc Kim Tích hít ngược hơi vào cổ, dợm rót cốc nước. Nhìn qua nhìn lại, trong cốc Thẩm Thính còn rượu vang mới uống nửa.

Cô do dự một hồi, không phải vì ghét thứ Thẩm Thính ăn dở, chỉ cảm thấy là uống thứ Thẩm Thính từng uống, hình như hơi là lạ.

Thoắt chốc lại nghĩ ban nãy mình đã ăn tôm hùm đất Thẩm Thính cho, uống một ngụm rượu dư cho bớt cay hình như chẳng đáng gì.

Khúc Kim Tích chỉ mới nâng cốc lên, ngoài cửa đã văng vào tiếng bước chân, Thẩm Thính và Tần Tang đi rồi trở lại.

Khúc Kim Tích: “.....”

Ánh mắt Thẩm Thính dừng lại ở ly rượu trong tay cô. Khúc Kim Tích đặt ngay xuống như điện giật, lúng búng giải thích: “Tôi, tôi thấy hơi cay.”

“Trên xe có nước, đi thôi.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích bừng hiểu. Sở dĩ Thẩm Thính đi rồi quay về chính là để đón cô.

“Cảm ơn anh Thẩm nhé.” Cô mãi mốt bám theo.

Cảm nhận thấy có ánh mắt nhìn mình, Khúc Kim Tích quay đầu sang bên, chạm vào mắt Tần Tang. Tần Tang lập tức ngoảnh đi.

Lạy ông tôi ở bụi này vậy.

Khúc Kim Tích không nhận được, trịnh trọng bảo với Tần Tang:
“Tôi không phải yêu quái.”

“Tôi biết, thưa cô Khúc.” Tần Tang trả lời rất ư là trợ lý.

Thấy vậy, Khúc Kim Tích cũng không tiện nói gì thêm. Tần Tang là người của Thẩm Thính, miệng kín lắ, tất nhiên sẽ không nói lung tung.

Nhờ vậy, cô cũng yên tâm.

Lên xe, Khúc Kim Tích nốc một hơi hết nửa chai nước, thấy người sượng rơn. Uống xong thì ngẩng đầu, thấy Thẩm Thính đang nhìn mình, nhìn tới nỗi ruột gan cô nhộn lên, đơ mặt cười đặt chai nước xuống.

“Đi bệnh viện.” Thẩm Thính chợt nói.

Khúc Kim Tích ngạc nhiên: “Anh thấy chỗ nào không khỏe hả?”

Thẩm Thính lờm cô một cái, tuy vậy vẫn giải thích: “Cho cô đi kiểm tra.”

Khúc Kim Tích: “?”

Nếu Tần Tang đã nhìn thấy Khúc Kim Tích biến từ rùa thành người, vậy nói chuyện cũng không cần tránh y nữa. Thẩm Thính đan hai tay vào nhau, lại một lần gọi cả tên họ cô: “Khúc Kim Tích.”

Sống lưng cô tức thì dựng thẳng như phản xạ có điều kiện, khí tự đan điền: “Có!”

Tần Tang đang lái xe buồn cười, trong óc chớp lên hình ảnh huấn luyện quân sự thời sinh viên, tiên sinh là sĩ quan huấn luyện, cô Khúc là sinh viên, quả thật rất giống.

Thẩm Thính bị tiếng “có” dày giọng hào hùng này làm thoáng giật mình. Đuôi mắt anh giật giật, nói: “Ban nãy khi cô biến về người, có cảm giác lạ thường gì không?”

Khúc Kim Tích mô tả lại tường tận đầu đuôi, cảm nhận chung chính là: Nóng.

“Lần trước thì sao?”

Tần Tang lẳng lẳng dỏng tai rình nghe, nhớ lần trước tiên sinh dặn y mang vắc xin và chặn bông tời. Khi ấy nhìn thấy Khúc Kim Tích trong căn hộ, y đã nghi ngờ khôn nguôi, bây giờ thì đã hiểu được.

Con mèo biết viết chữ đó chính là do Khúc Kim Tích biến thành.

Đúng là phép biến đổi thần kì, Tần Tang nghĩ.

Khúc Kim Tích lắc đầu, thật thà khai tuốt lời trong bụng: “Lần trước chỉ là không muốn để anh tắm cho, nên là trừ nóng ruột ra thì chẳng còn cảm giác gì nữa.”

Thẩm Thính cúi đầu, vết cào trên mu bàn tay đã tiêu. Chốc lát sau, mắt anh quét về trước, Tần Tang đang rình trộm qua gương chiếu hậu thành linh va vào mắt anh, tức thì lảng mắt, tập trung lái xe, không dám phân tâm để ý chuyện đằng sau nữa.

Khoang xe im phăng phắc. Thẩm Thính không nói gì, chỉ mãi cụp mắt, không biết đang nghĩ ngợi điều chi.

Khúc Kim Tích quan sát anh. Thẩm Thính ngồi yên nom hết một pho tượng tuyệt đẹp, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không thể lại gần tiếp cận.

Cô đã hiểu rõ mục đích Thẩm Thính cho mình đi bệnh viện kiểm tra. Cứ biến thành động vật rồi lại biến thành người chẳng quy luật gì thế này, có khi là do chỗ nào trên cơ thể gặp vấn đề, cần kịp thời thăm khám điều trị.

“Anh Thẩm.”

Pho tượng lặng im có cử động. Va phải ánh mắt anh, Khúc Kim Tích hơi căng thẳng, tay xoắn góc áo, sắp xếp lại câu từ, mới cất tiếng: “Về việc tôi nửa đêm mặc áo ngủ tới phòng của chế tác Dư, tôi muốn giải thích với anh chuyện này.”

“Không cần.” Thẩm Thính thờ ơ, “Năm ngoái tôi và cô còn chưa quen biết, cô làm gì không liên quan tới tôi.”

Khúc Kim Tích khẳng khái: “Nhưng tôi vẫn muốn giải thích.”

Mắt giao vào mắt, ánh nhìn của Thẩm Thính gọn nhẹ, đáp: “Được.”

Thực ra vào lúc này, trong não Khúc Kim Tích chợt chớp lên một hình ảnh, trong hình ảnh có vị chế tác Dư trong phòng ban này.

Quả thực cô đã mặc áo ngủ tới gõ cửa phòng chế tác Dư, nhưng không phải bốn ý muốn thế mà chỉ do đi nhầm hướng, gõ nhầm cửa.

Cùng với hình ảnh này hiện lên trong trí còn có cảm giác cơ thể của nguyên chủ lúc đó. Cô ấy đang trong cơn sốt cao, mình mẩy bứt rứt khó chịu, cả đầu óc cũng đăm mụ mị.

Trong tình cảnh ấy, nguyên chủ thật sự còn tính chuyện đi hiến thân?

Cộng với lời chế tác Dư đã nói, đang đông rét buốt, mặt hồ đóng cả vụn băng, trong những nha hoàn có mặt chỉ mình nguyên chủ nhẩy ngay xuống không do dự.

Dầm nước lạnh giữa ngày đông giá, xác xuất bị cảm gần như trăm phần trăm, mà phận những diễn vai nhỏ không có mấy cảnh diễn như họ thì khi ở khách sạn, chắc chắn phải ở phòng chung.

Từ hình ảnh trên cộng với cảm giác cơ thể của nguyên chủ lúc ấy, Khúc Kim Tích gần như có thể đưa ra kết luận: Khi ấy nguyên chủ mắc cảm lên sốt, đầu óc không tỉnh táo, có lẽ cô ấy đi ra ngoài mua thuốc hoặc làm gì đó khác, sau đó khi trở về thì đi nhầm đường, bởi vậy mới có sự việc nửa đêm mặc áo ngủ gõ cửa phòng chế tác Dur xảy ra.

Khúc Kim Tích giải thích đơn giản: “Lúc đó tôi dính cảm phát sốt, nhận nhầm phòng chế tác Dur thành phòng mình, không phải cố ý tới tìm anh ấy.”

Bất kể Thẩm Thính có tin hay không, cô vẫn phải giải thích.

Để leo lên cao, quả thật nguyên chủ không chừa thủ đoạn, nhưng tuyệt nhiên không lựa chọn phương thức hiến thân này.

Tên bám váy Mạnh Thiên Hạo chính là minh chứng tốt nhất. Nguyên chủ có thể bỏ tiền nuôi trai mà lại không cho anh ta chạm vào, nói rõ rất bảo thủ trong chuyện ấy.

Bất kể là người tính cách thế nào, ắt vẫn phải có vài điều nguyên tắc.

Trải qua hai ngày nay được Thẩm Thính “chăn nuôi”, Khúc Kim Tích nhận ra bản chất Thẩm Thính là kẻ ngoài lạnh trong nóng. Nếu không thì với tâm lý của một người ghét Khúc Kim Tích, sau khi nhận ra cô biến thành mấy con vật nhỏ không có năng lực tự bảo vệ mình, anh đã chẳng chịu nuôi giúp.

Nếu chỉ vì ngại cụ Thẩm, anh chỉ cần đảm bảo rằng cô sẽ không xảy ra chuyện là xong, không cần thiết phải bỏ công cho cô ăn.

Nên là... tiềm thức cô không muốn để Thẩm Thính ghét mình tới thế, vì vậy mà mới muốn giải thích những điều này.

Tâm trí Khúc Kim Tích rối bời, nghĩ đủ muôn thứ chuyện, băng lâu sau nghe Thẩm Thính ừ khế một tiếng, tự dưng lòng thấy tươi tươi.

Kệ vậy, anh đã “ừ” rồi, cô coi như là anh đã tin.

Đến bệnh viện, Khúc Kim Tích chủ động nói: “Anh Thẩm, anh đi trước nhé, tôi tự đi khám được.”

Thẩm Thính cất một câu khiến nụ cười trên mặt cô lặn tằm.

“Cô có tiền không?” Anh hỏi.

Khúc Kim Tích hít sâu một hơi, tự nhủ lòng là không phải Thẩm Thính đang đâm chọc mình mà chỉ đang kể lại sự thật.

Cuối cùng, Tần Tang theo Khúc Kim Tích vào bệnh viện, Thẩm Thính không xuống xe.

— Đây là bệnh viện công lập, không giống bệnh viện tư nhân. Ở đây đông người, Thẩm Thính mà đi vào thì cực dễ bị nhận ra.

Thẩm Thính lướt lướt danh bạ trên điện thoại, cuối cùng ngón tay dừng ở cái tên “bác sĩ Hứa”.

Là một diễn viên thường xuyên làm việc cường độ cao, khi đóng phim cảm xúc sẽ vụt lên vụt xuống thất thường, rất nhiều nghệ sĩ cứ quay xong một phim là trong một thời gian ngắn sẽ khó thoát khỏi cái bóng của nhân vật, cần phải tham vấn bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ Hứa chính là bác sĩ tâm lý của Thẩm Thính.

“Anh Thẩm, lâu quá không thấy anh tìm tôi.” Mỗi khi đóng xong một phim, Thẩm Thính sẽ không chìm đắm trong vai diễn quá lâu, tuy vậy cứ mỗi lần quay xong anh vẫn sẽ tới gặp bác sĩ tâm lý để trò chuyện, đẩy nhanh tốc độ hồi phục.

Từ lần trước gặp bác sĩ Hứa, tới nay đã là nửa năm.

Chào hỏi đơn giản xong, Thẩm Thính đi thẳng vào đề: “Nếu một người sở hữu hai nhân cách khác nhau, thông thường sẽ có biểu hiện thế nào?”

Bác sĩ Hứa vô cùng ngạc nhiên trước câu hỏi của Thẩm Thính. Anh ta nói: “Anh đã gặp một người nghi là có hai nhân cách?”

Thẩm Thính ngập ngừng giây lát: “..... Đại khái vậy.”

Mấy lần tiếp xúc với Khúc Kim Tích gần đây, cô và Khúc Kim Tích trong ấn tượng của anh hoàn toàn là hai người riêng biệt.

Ban nãy khi trên xe, Khúc Kim Tích nhìn thẳng vào mắt anh, kiên quyết muốn giải thích với anh, vẻ ngang bướng trong đôi mắt khiến Thẩm Thính sinh ảo giác rằng người trước mặt là Khúc Kim Tích, lại cũng không phải Khúc Kim Tích ban đầu.

Lời giải thích của cô, chẳng hiểu sao anh lại tin tưởng.

Bởi vậy, anh mới ngờ rằng liệu có phải bên trong Khúc Kim Tích có hai nhân cách.

“Anh tả cụ thể hơn đi.”

Thẩm Thính tiện thể chỉ ra vài điểm, bác sĩ Hứa nghe xong im lặng mấy giây, chợt hỏi: “Tôi mạo muội hỏi câu này. Người mà anh kể, có quan hệ thế nào với anh?”

Thẩm Thính: “.....”

Tự dừng hết muốn trả lời.

Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khúc Kim Tích làm kiểm tra toàn thân, kết quả nhận được là thiếu máu độ nhẹ, ngoài ra không vấn đề gì. Điều này có nghĩa sở dĩ cô biến thành động vật rất có khả năng không do nguyên nhân cơ thể, hoặc chỉ do trình độ y học hiện tại chưa thể kiểm tra ra.

Trải qua hai lần đột ngột biến thành mèo và rùa, Khúc Kim Tích có cảm giác là có lẽ một ngày một giờ bất kì nào đó, cô sẽ lại đột ngột biến thành động vật.

Nhận thức này khiến cô thực lòng không sao vui nổi.

Cái trò này hết quả bom hẹn giờ vậy, sau khi biến thành động vật, tính mạng cô sẽ đứng trước vô số mối uy hiếp. Quan trọng nhất chính là, cả hai cơ hội việc làm Thẩm Thính đưa cho kia, vốn dĩ cô đã quyết định chọn chương trình gameshow nhưng giờ chỉ đành gác cả lại.

Cô đi tham gia gameshow, đứng trước bao ống kính chĩa vào như thế, giả ngay trước bao ánh mắt nhìn vào mà đột ngột biến thành động vật, thảng hoặc cô cách game over không còn xa.

Nhưng không làm việc, chẳng lẽ cứ phải suốt ngày ru rú trong nhà, chờ đợi lần biến hình không biết bao giờ sẽ xảy ra? Thế cô có còn sống nữa không đây.

Khúc Kim Tích nhức cả đầu, nhức lắm lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cho ra một kết luận — Cô cần một người giám hộ, mà lựa chọn cho chức giám hộ này, nhìn kiểu gì

cũng thấy Thẩm Thính là thích hợp nhất.

Nguyên chủ mồ côi từ nhỏ, được bà nội nuôi lớn. Bà nội chính là mối tình đầu của cụ Thẩm, đã trở ồm qua đời.

Nguyên chủ có thói quen viết nhật kí, những việc này đều do Khúc Kim Tích đọc nhật kí của nguyên chủ mà từ từ góp nhặt được. Có nghĩa là, nguyên chủ không còn người thân nào nữa.

Thật ra còn hai người bạn, trong đó một đang ở nước ngoài, đã mấy tháng không liên hệ, một người khác thì hình như vì từng cướp vai diễn của nguyên chủ nên cả hai đã trở mặt, bây giờ đối phương sống tốt hơn cô nhiều lắm.

Nói mới thấy, nguyên chủ sống quả là khổ sở. Cho dù sau này kết hôn với Thẩm Thính, cả họ Thẩm ngoài cụ Thẩm thích Khúc Kim Tích ra thì những người khác chỉ coi cô ấy là một món đồ, còn là món đồ mỗi tháng cho ít phí sinh hoạt.

Đối với nhà họ, Khúc Kim Tích có thể làm dâu họ Thẩm đã là phước ba đời, không hề nghĩ thêm gì khác.

Và lại bắt Thẩm Thính lấy Khúc Kim Tích đã là thiệt thòi cho anh, do đó mà cụ Thẩm cũng không nhúng tay can thiệp nhiều. Suy nghĩ của cụ rất đơn giản, chỉ mong hai người có thể yên ổn sống với nhau, sau này có tình cảm rồi, với nhân phẩm của Thẩm Thính tất nhiên sẽ chăm sóc Khúc Kim Tích rất tốt.

Tiếc là nguyên chủ nóng lòng quá.

Khúc Kim Tích nằm nhào ra giường, nghĩ hoài vẫn vô phương.

Cô đã trở về biệt thự. Hai hôm nay tất thầy bình thường, hẳn nhiên cô và Thẩm Thính có mối lo giống nhau. Khi cô báo cho Thẩm Thính là muốn tham gia gameshow, Thẩm Thính không từ chối cũng chẳng hứa hẹn, chỉ bảo: “Để mấy hôm nữa bàn lại.”

Khúc Kim Tích biết, Thẩm Thính đang muốn thử xem mấy ngày sau liệu cô có biến hình nữa không.

“A a a a a.” Cô quần chần lăn lộn một vòng. Giải tỏa xong, toàn thân đã dễ chịu hơn nhiều.

Thôi vậy, binh tới tướng chặn, nước tới thì đất ngăn. Khúc Kim Tích chui ra khỏi chần, cái bụng lép kẹp đang kháng nghị với cô. Cào cào quả đầu tổ quạ, Khúc Kim Tích xuống giường. Có vực mới vực được đạo, phải lấp đầy bụng đã rồi tính gì thì tính.

Ở yên trong nhà hai ngày, chỉ toàn gọi đồ giao tới, cô quyết định ra ngoài mua ít đồ về tự nấu cho mình. Còn về việc liệu có thể đột ngột biến hình hay không, tùy vào số trời vậy.

Cũng không thể vì một nguyên nhân chưa xác định mà cứ ở mãi không nhà không ló mặt đi đâu đúng không.

Nghĩ như thế, tự dưng Khúc Kim Tích sinh ra một thứ cảm giác đời rất ngắn ngủi. Nếu sự đã thế, vậy nên hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn.

Căn biệt thự có phòng để quần áo riêng, tuy vậy quần áo bên trong lại không nhiều — khi kết hôn với Thẩm Thính, nhà họ Thẩm từng phái người tới, kiểu dáng quần áo rất đứng đắn. Nguyên chủ không thích số quần áo này, đã lặng lẽ bán cả đi.

— Khúc Kim Tích đọc nhật kí mới biết được điều này.

Khúc Kim Tích chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một cái váy dài màu gạo phong cách nhẹ nhàng. Thay đôi giày trắng, đội thêm cái mũ, soi gương thấy trẻ trung tươi mọng, cô hài lòng cong môi.

Trong điện thoại của nguyên chủ có không ít hình selfie, nhưng tấm nào tấm nấy đều trang điểm đậm kiểu Âu, không dung phá hỏng gương mặt xinh đẹp này.

Sửa soạn xong xuôi, Khúc Kim Tích xách túi xách đi khỏi.

Cùng thời điểm, Thẩm Thính lại nhận được điện thoại của cụ Thẩm. Trong điện thoại, ông cụ có vẻ rất vui: “Tiểu Thính, dạo này cháu với Kim Tích thường xuyên gặp mặt hả?”

Thẩm Thính im lặng.

Ông cụ bật cười phớ lớ, chỉ cho rằng lời khuyên bảo của mình lúc trước đã có tác dụng, Thẩm Thính đã bắt đầu chủ động tiếp xúc với Khúc Kim Tích. Đây là dấu hiệu tốt.

“Bình thường cháu bận rộn, ở trong căn hộ ngay trung tâm, Kim Tích thì lại ở Thịnh Cẩm Loan, rốt cuộc có hơi hẻo lánh, không tiện cho công việc của nó.”

Thẩm Thính biết cụ Thẩm định nói gì tiếp theo.

Quả không sai —

“Không thì cháu bảo Kim Tích về ở chung nhà xem?” Cụ đã biết tỏng chuyện mấy hôm trước cháu mình đón Kim Tích về căn hộ rồi. Người cụ thầm xếp vào đã chính mắt thấy Khúc Kim Tích đi khỏi căn hộ của Thẩm Thính.

Cụ Thẩm nghe mà rất xúc động.

Thẩm Thính nói: “Cháu sẽ cân nhắc.”

Câu trả lời này khiến cụ Thẩm rất hài lòng. Cụ không dám ép gắt quá, nhớ phản tác dụng thì phải tội. Thế là dặn dò thêm mấy câu, ông cụ vui tươi hơn hờ cúp điện thoại.

Cứ cảm thấy mình đã cách ngày ôm chặt không còn xa. Cụ phải sống cho khỏe mạnh, sống đến ngày được bế cháu.

Thẩm Thính ra bên ô cửa sổ sát đất có tầm nhìn thoáng rộng. Chốc sau, anh dặn Tàn Tang: “Gọi Lưu Nguyên Thuật lên đây.”

Không lâu sau, một người mặc đồ đen đẩy cửa đi vào. Anh ta là một trong những vệ sĩ của Thẩm Thính. Khi Thẩm Thính tham gia những sự kiện đông người, anh ta sẽ đi theo bên cạnh bảo vệ.

“Tiên sinh, có việc gì sao ạ?” Lưu Nguyên Thuật mang bộ mặt không cảm xúc. Song nếu nhìn kĩ, vẫn có thể nhìn ra trong mắt anh ta loáng thoáng bất an.

Thẩm Thính ngược mắt nhìn anh ta: “Nghe nói anh mới mua nhà?”

Lưu Nguyên Thuật gật đầu. Anh ta từng học võ, trước kia làm bảo vệ cho một khu vui chơi, nhờ một sự cố mới trở thành vệ sĩ cho Thẩm Thính.

Làm vệ sĩ cho sao, thu nhập cao hơn tiền lương khi làm bảo vệ như trời với vực, hưởng hồ tụy bề ngoài Thẩm Thính rất lạnh lùng, không mấy thân thiện nhưng thực tế lại đối xử với người xung quanh rất tốt, tiền lương trả cao, gặp ngày lễ tết còn có cả tiền thưởng và quà cáp thêm vào.

Trước khi làm vệ sĩ cho Thẩm Thính, Lưu Nguyên Thuật đã đi xem mắt mấy lần, bên nữ đều chê anh ta không có tài lại nghèo tiền, xem mắt thất bại.

Sau khi làm vệ sĩ, kinh tế dư dả ra, và lại đi theo Thẩm Thính cũng được va chạm mở mang kiến thức. Sau đó trong một buổi tiệc gặp mặt fan của Thẩm Thính, anh ta và một fan ưng mắt nhau.

Hiện cả hai đã tiến đến giai đoạn bàn chuyện kết hôn.

“Chúc mừng.” Thẩm Thính nói.

Lưu Nguyên Thuật ra vẻ hạnh phúc. Anh ta sắp kết hôn, quả nên vui vẻ.

Thẩm Thính nhìn anh ta một cái, ánh mắt rất nặng nề.

Con người Lưu Nguyên Thuật có hơi thật thà, lành tính, khá khiêm lời, nhưng khi anh ta trở nên hung hãn thì cả hội trường phải run sợ.

Anh ta từng cứu Thẩm Thính.

Trong một hoạt động, một người đàn ông quá khích xông lên, tay thủ sẵn dao nhỏ. Nơi diễn ra hoạt động đông người, muốn tránh cũng không biết tránh vào đâu, khi ấy nhờ có Lưu Nguyên Thuật che trước Thẩm Thính, cánh tay bị dao đâm trúng.

Vậy nên Thẩm Thính mới khá ưu ái cho anh ta.

“Nếu đã sắp kết hôn, vậy hẳn cần lo liệu việc nhà cửa, chỗ tôi có đám Mộc Thần là đủ rồi.” Thẩm Thính nhẹ giọng nói.

Lưu Nguyên Thuật không dám tin. Anh ta không ngốc, biết ý Thẩm Thính là muốn sa thải mình.

Anh ta toan nói gì, lại cảm thấy nói gì cũng không phải, cuối cùng vẫn không qua nổi cú sốc, lại phần nào không cam tâm, vô vàn cảm xúc dậy sóng trong lòng, cuối cùng bật thốt: “Vì sao ạ?”

Bất cứ người chủ nào, khi sa thải nhân viên đều phải có một lý do chứ.

Thẩm Thính không muốn nhiều lời. Tần Tang kéo Lưu Nguyên Thuật ra cửa. Y hiểu Thẩm Thính, Thẩm Thính không giải thích là vì không muốn khiến Lưu Nguyên Thuật khó xử, thà để anh ta oán giận cũng không quan tâm.

Nhưng việc nên giải thích thì vẫn phải nói cho rõ. Y nhìn Lưu Nguyên Thuật, dần giọng nói nhỏ: “Việc tiên sinh và cô Khúc kết hôn rồi sau đó lại ly hôn, có phải anh đã nói cho vợ chưa cưới của mình biết?”

Lưu Nguyên Thuật biến sắc, hoảng hốt nói: “Tôi không cố ý nói ra. Khi ấy tôi uống rượu say, vả lại, vả lại Hiếu Điền sẽ không nói cho ai

đâu.”

Tần Tang than thầm: Cô nàng không chỉ nói ra, mà còn gọi điện cho cả cụ Thắm, hại ông cụ ngất xỉu tại chỗ nữa kìa.

Hôm ấy đúng lúc Khúc Kim Tích gặp tai nạn xe biến thành mèo. Lúc đó Tần Tang còn ngờ rằng ban đầu Khúc Kim Tích chủ động đề nghị ly hôn, sau đó lại lén lút mách với cụ Thắm, mục đích thu lợi cho mình.

“Còn nữa, sáng ngày 8, cô Khúc đi ra khỏi căn hộ của tiên sinh, sau khi anh nhìn thấy có phải đã kể cho vợ chưa cưới của mình biết?”

Mặt Lưu Nguyên Thuật tái xám, không thốt nổi thành lời.

“Tiên sinh không muốn nói những chuyện này, âu chỉ vì không muốn phá hoại tình cảm của anh với vợ chưa cưới. Nhưng với thân phận bạn bè cùng làm việc hai năm nay, tôi không thể không nhắc anh một câu, liệu vợ chưa cưới của anh có thật sự thích anh không, hay chỉ vì thích cái thân phận vệ sĩ cho tiên sinh của anh.”

Tần Tang từng gặp vợ chưa cưới của Lưu Nguyên Thuật. Cô gái đó là fan của Thắm Thính, ngoại hình không coi là nổi bật trong showbiz nhưng giữa những người bình thường cũng thuộc hàng xinh đẹp.

Còn Lưu Nguyên Thuật thì đã đứng tuổi, nhìn từ ngoại hình, hai người không hề xứng đôi.

Rốt cuộc là thật lòng hay giả dối, người ngoài không thể đoán xét, chỉ có thể nhắc nhở.

“Tiên sinh, Lưu Nguyên Thuật đã đi rồi.” Tần Tang quay về trong phòng.

“Ừ.”

Tần Tang quan sát biểu cảm trên mặt anh, từ đó có thể phán đoán cảm xúc của anh. Ví dụ lúc này, y có thể cảm giác Thẩm Thính đang hơi bức dọc.

Trong tâm trí y lướt nhanh qua trạng thái của Thẩm Thính những khi ở cùng Khúc Kim Tích.

Nghĩ thế nào, y thử dò bảo: “Không thì, gọi điện cho cô Khúc thử?”

Thẩm Thính bỗng ngẩng đầu, hơi lạnh trong mắt khiến Tần Tang giật nảy, ngay khi bắt đầu hồi hận vì liệu mình đã nói sai thì chợt nghe Thẩm Thính nói: “Gọi đi.”

Tần Tang: “.....”

Thẩm Thính: “Gọi bằng máy cậu.”

“Vâng ạ.”

Khi nhận được điện thoại từ số lạ, Khúc Kim Tích đang ở trong quán cơm. Cô ra ngoài bốn ý là muốn mua đồ về nấu, nhưng khi đến nơi lại chợt chẳng muốn nấu nướng gì nữa.

Nấu ăn phiền phức quá, ít nhất phải mất một, hai tiếng. Còn giờ cô đã đói lép cả bụng, thực sự không muốn ôm bụng rỗng đợi thêm mấy giờ đồng hồ.

Thế là sau một chốc do dự, cô chọn một quán lẩu cay có vẻ khá đông khách, tự gọi cho mình một phần cỡ lớn đầy đủ.

“Có thể cho cay một chút ạ ~”

— Khoảnh khắc điện thoại nối máy, câu này ngay tức khắc vang khắp văn phòng.

Tần Tang ngó Thẩm Thính, thấy anh không tỏ thái độ gì, cũng không có ý muốn nói chuyện, đành tự nói trước: “Cô Khúc, tôi là Tần

Tang.”

“À ~~ anh Tần đó hả.” Khúc Kim Tích rất bất ngờ, có lẽ do khi biến thành rùa con được Tần Tang bưng đi nên ấn tượng của cô về Tần Tang rất tốt, hơn nữa nói chuyện với Tần Tang cũng không thấy áp lực quá như với Thẩm Thính, “Có việc gì sao?”

“Cô gọi tôi là Tần Tang được rồi.” Tần Tang không nhận được chỉ thị từ sếp, chỉ đành cố gượng nói tiếp, “Giờ cô đang ở bên ngoài ư?”

“Ờ.” Hình như bị ai va vào, Khúc Kim Tích kêu lên một tiếng, mấy giây sau mới cất tiếng trở lại, “Ở nhà suốt hai ngày, lo lắng bức bí quá, còn nhịn nữa tôi sẽ trầm cảm mất.”

Về việc này, Tần Tang không thể đưa ra lời an ủi nào, chỉ biết im lặng.

“Có phải anh Thẩm có việc cần tôi làm?” Còn lâu Khúc Kim Tích mới tin không duyên không cớ Tần Tang lại gọi điện cho mình. Cô coi sự im lặng của Tần Tang là vì cảm thấy khó mở lời, bèn nói: “Không sao, anh cứ việc nói, miễn là việc có thể làm, dầu lên núi đao xuống biển lửa, quyết không từ chối.”

Cô nào biết đầu kia không chỉ có Tần Tang, chẳng qua là muốn bày tỏ với anh trợ lý này về sự biết ơn của mình với Thẩm Thính, không chừng trợ lý sẽ chuyển đạt lại cho Thẩm Thính nữa.

Tần Tang: “.....”

Thẩm Thính: “.....”

Tần Tang nhìn sang Thẩm Thính, chẳng biết từ lúc nào trong tay anh đã có giấy trắng và bút, sột soạt viết lên giấy mấy chữ như rồng bay phượng múa — Hỏi địa chỉ.

“Giờ cô đang ở đâu?” Tần Tang hỏi theo lệnh.

Xem ra là muốn gặp mặt nói chuyện. Khúc Kim Tích hơi tò mò, bảo: “Tôi add nick wechat, gửi định vị sang cho anh.”

“Được.” Tần Tang đáp, “Khi gần đến tôi sẽ liên lạc.”

Cúp điện thoại, Tần Tang nhận được lời mời kết bạn trên wechat. Xét trên định vị Khúc Kim Tích gửi tới, giờ họ đang ở công ty, tính sơ thì thấy địa điểm Khúc Kim Tích đang ở cách công ty độ chừng nửa giờ đi đường.

Thẩm Thính đứng dậy. Julie bỗng đẩy cửa vào, thấy anh định đi thì khó hiểu: “Cậu muốn đi đâu? Chiều nay Đăng Huy làm tiệc mừng, mời cậu tham gia đấy.”

Đăng Huy là một trong bốn công ty lớn của showbiz.

“Ra ngoài một chuyến.” Thẩm Thính dừng lại một lát, “Gửi thời gian qua wechat cho em, chiều em sẽ tới thẳng.”

—

Khúc Kim Tích ngồi trong một bàn ở góc, trước mặt bày lẩu cay thơm nức mũi. Ông chủ tiệm rất thật thà, cô nói cay thêm ít thôi mà bên trên có cả một lớp ớt.

“.....” Khúc Kim Tích cảm lạnh nhạt hết ớt ra.

Ăn một miếng, vị vừa miệng.

Không lâu sau, vị trí trước cô có hai cô gái trẻ ngồi xuống. Mới đầu Khúc Kim Tích không để ý nhiều tới họ, song khi hai chữ “Thẩm Thính” bay lọt vào tai, cô lại bất giác dừng tai nghe ngóng.

Hình như hai cô gái đang coi video, coi tới video về Thẩm Thính, cô gái tóc xoắn tít thì than Thẩm Thính đẹp trai, lại có hơi thốn thức: “Rõ ràng trong phim cười ngọt ngào tới vậy, tại sao ra ngoài lại chẳng cười gì hết. Ảnh cười lên đúng là đẹp quá chừng.”

Cô gái tóc thẳng đi cùng nói: “Cậu không thấy anh ta lạnh lùng lắm à? Nghe đâu anh ta chẳng tương tác gì với fan hết, còn nói thẳng sẽ không kí tên cho fan, chụp ảnh chung cũng không cho.”

“Đó đâu có phải lạnh lùng, là ngẫu đó!” Cô gái tóc xoăn lập tức quên sạch lời tiếc nuối vì idol không cười của mình ban nãy, giang tay bảo vệ anh nhà, “Vả lại vốn tính cách Thẩm Thính đã là như thế, không phải lạnh lùng. Anh ấy không kí tên không chụp hình chung chỉ vì không muốn các fan bị lừa mua chữ kí của anh ấy.”

“Có những kẻ chuyên bán sang tay chữ kí của các sao, lần trước đã có fan đăng lên weibo nói là mình bị lừa rồi. Có người nói là mình sở hữu chữ kí của Thẩm Thính, bán giá cao, fan đó nhận được mới biết đó không phải chữ kí thật mà chỉ là kí giả, còn giả chẳng giống nữa.”

“Làm Thẩm Thính lại bị bao người mắng chửi.” Cô gái tóc xoăn ra chiều buồn bã.

Khúc Kim Tích nghe mà líu lười, này chắc cú là fan thật rồi.

“Được rồi.” Cô gái tóc thẳng lắc đầu, thuận miệng bảo, “Mày thích anh ta như thế, nếu anh ta yêu thì biết làm sao?”

“Đương nhiên là chúc phúc cho anh ấy rồi. Đau thì có đau thật, nhưng ảnh cũng đã có tuổi, nên yêu đương rồi. Mình thích một sao khác, tuổi cũng cỡ ảnh mà đã dự định làm đũa thứ hai rồi, hạnh phúc lắm.”

Khúc Kim Tích cúi đầu cười ngặt nghẹo, lòng sinh xúc động muốn ghi âm lại rồi gửi cho Thẩm Thính, để anh nghe thử xem các fan đang lo lắng cho việc lớn đời người của mình thế nào.

“Cứ nhắc là tao lại bực, cái cô Khúc Kim Tích không biết xấu hổ đó...”

Phì —

Khúc Kim Tích đang nghe hăng say thành linh nghe thấy tên mình, không để ý cần phải một quả ớt, ho sặc sụa. Cô gái tóc xoăn nghe tiếng ho khù khụ như trời rung đất chuyển đằng sau vắng tới, giật mình quay đầu nhìn, thấy là một cô gái cúi đầu nom không rõ mặt, tốt bụng hỏi: “Chị không sao chứ? Có cần giúp gì không?”

Nếu để cô nàng nhìn rõ “Khúc Kim Tích không biết xấu hổ” đang ngồi ngay trước mặt, cô nàng còn chẳng điên lên?

Vừa cúi đầu dần cơn ho, Khúc Kim Tích vừa giơ tay lên vẫy vẫy, ý bảo mình không sao.

Cô gái tóc xoăn quay đầu về, tiếp tục câu chuyện ban nãy với bạn.

“Trước bao người nhìn vào mà dám nhào vào Thẩm Thính? Đầu cô ta hỏng rồi đấy hả? Tốt xấu cũng là một nghệ sĩ, thế mà lại bất chấp mặt mũi giờ cái chiêu trò này đu bám Thẩm Thính, còn nhân thể sàm sỡ anh ấy, đúng là bệnh hoạn!”

Cô gái tóc thẳng cảm thán: “Ừầy... showbiz đúng là cái lò luyện người tài.”

“Chứ sao, nếu mà có cơ hội gặp được Khúc Kim Tích thật, xem tao có mắng chết cô ả không.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô lẳng lặng đeo cái kính râm đặt trên bàn lên. May mà cô đã ăn gần xong, bèn xách túi xách, nhân đó kéo vành mũ xuống thấp hơn, đứng dậy đi khỏi.

Bên cạnh là tiệm trà sữa. Khúc Kim Tích vào mua ly trà sữa, định bụng đi dạo loanh quanh một vòng. Khi đi qua một cửa hàng, cô lơ đãng ngó vào trong, ánh mắt dính vào một bức tượng nho nhỏ.

Cơ bản thì bức tượng này được nặn dựa trên ngoại hình Thẩm Thính. Khuôn mặt rất giống, nhưng lại vì theo phong cách chibi nên

trông ngây thơ dễ cưng hơn hẳn.

Khúc Kim Tích thấy hơi ngửa tay, chân bước vào không nghe theo lệnh.

Khi đi ra lại, tay đã cầm một cái hộp, bên trong đặt Thẩm Thính chibi, ngón mắt của cô ba trăm tệ.

Nhớ cảnh tượng bị Thẩm Thính bắt nạt khi biến thành rùa con, Khúc Kim Tích bóp cổ Thẩm Thính chibi ngược đãi, cảm giác quá là thích.

Về nhà sẽ treo ngược anh ta lên!

Đi chưa bao xa, cô tìm một băng ghế ngồi nghỉ, lướt lướt điện thoại, xoay xoay bức tượng chibi. Thời gian trôi lặng lẽ.

Chợt có bóng râm phủ xuống đằng trước, Khúc Kim Tích ngẩng đầu.

Toi rồi, thế mà là hai cô gái trong quán lẩu cay ban nãy.

Cô vội vã đẩy cặp kính đen trên đầu trượt xuống, nhưng đã muộn.

“Chị là... Khúc Kim Tích?” Cô gái tóc xoăn ngờ ngợ hỏi.

“Không phải.” Khúc Kim Tích lập tức phủ nhận. Cô đứng dậy định bỏ đi, cô gái tóc xoăn vô thức vươn tay ra ngăn lại, một tay khác giờ điện thoại lên.

Khúc Kim Tích lập tức che mặt, hành động này khiến cô gái tóc xoăn chắc chắn: “Chị chính là Khúc Kim Tích!”

“.....” Khúc Kim Tích giật luôn mắt kính ra, thản nhiên thừa nhận, “Phải, là tôi đây.”

Giờ thì đến lượt tóc xoăn ngớ ra. Cô gái trao đổi một ánh mắt với bạn, cái nhìn có vẻ nghi ngờ, nói: “Ồm, trông chị không giống trên

mạng lắm, cũng khá... khá xinh đấy.”

So với người trong video trên mạng cứ như hai người riêng biệt.

Khúc Kim Tích: “???”

Không phải bảo có cơ hội gặp được sẽ mắng cô ra trò hả?

Mắng thì không mắng, cô gái tóc xoăn đối diện với một gương mặt như vậy, ma xui quỷ khiến thế nào lại bảo: “Tốt xấu chị cũng là diễn viên, mặt mũi lại xinh xắn, cố gắng chút nữa, không chừng có thể nổi lên được. Đừng có quấy rối Thẩm Thính nữa, làm vậy low lắm, không những không được lợi gì mà còn bị chửi, có gì phải vậy.”

Khúc Kim Tích thấy cô gái trung vẻ mặt nghiêm chỉnh đứng đắn, không nhịn được bảo: “Tôi nói là tôi không quấy rối anh ấy, em có tin không?”

Cô gái tóc xoăn trung vẻ mặt “chị lừa tôi đấy à”.

Khúc Kim Tích nói đĩnh đạc: “Tôi là vợ anh ấy, lại gần anh ấy sao có thể gọi là quấy rối.”

“.....” Đoán chừng cô gái tóc xoăn cảm thấy cô sao nữ tép riu này mặt dày quá rồi, tự dưng bức bối, kéo bạn phăm phăm đi thẳng.

Khúc Kim Tích giải quyết “kẻ địch” dễ dàng không động dao, phoir phoir ra mặt, ngờ đâu bỗng dưng trượt tay, Thẩm Thính chibi đang cầm rơi xuống đất, lăn lông lốc về trước.

Cô lập tức cúi người nhặt, một đôi giày da sạch bóng vào trong tầm mắt, ngăn trước bức tượng.

Cảm thấy không ổn, ngửa đầu bỗng va ngay vào ánh nhìn lạnh lẽo quen thuộc. Lần này cô phản ứng rất nhanh, lập tức sấn tới cười ngọt lịm: “Anh Thẩm, sao anh tới đây? Chỗ này đông người, coi chừng bị nhận ra đó.”

Thẩm Thính cũng giống cô, đầu đội mũ. Anh nhặt Thẩm Thính chibi lên, mắt lướt qua, chỉ thấy trên phần miệng của bức tượng ngô nghê dễ thương đã bị vẽ vào hai hàng ria mép cong vênh lên, thành nét chấm phá khiến bức tượng trở nên xấu ố.

“Đây là cái gì?” Tiếng nói ra chiều không quan tâm.

Anh giai, đây là anh đó.

Khúc Kim Tích chỉ ước được chém đứt lìa tay mình, mắc gì lại nghĩ không thông vẽ thêm hai vệt râu vô chữ, khốn nỗi lại còn để Thẩm Thính thấy được.

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết cười hềnh hếch.

Chương 17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích cứ cảm thấy ánh mắt Thẩm Thính nhìn mình giống như muốn diệt khẩu cô luôn vậy. Nhưng anh lại bảo cô lên xe — bấy giờ cô mới để ý có chiếc xe dừng bên vệ đường, Tần Tang cầm lái.

Cô lờm đối phương một cái trách móc: Đã bao khi nào gần đến sẽ gọi cho cô cơ mà?

Bức tượng bị Thẩm Thính cầm chặt trong tay, cho vàng Khúc Kim Tích cũng không dám đòi lại. Cứ thế cô nhìn Thẩm Thính lên xe, cúi đầu luôn tay đảo nghịch bức tượng chibi hình mình, chẳng biết đang nhìn cái gì.

Nghĩ một hồi, Khúc Kim Tích nói: “Làm đẹp phết nhỉ.”

“Đẹp chỗ nào?” Không ngờ Thẩm Thính lại hỏi vậy.

“.....” Khúc Kim Tích vắt kiệt não nghĩ được lời giải thích khô khốc, “Đâu cũng đẹp hết.”

Thẩm Thính không phản ứng gì lại lời cô.

Khúc Kim Tích chỉ đành im thít ngậm miệng. Thẩm Thính lia mắt, nhìn rõ hành động của cô — cô đang bối rối vặn xoắn góc áo mình.

“Ông gọi điện cho tôi, bảo tôi gọi em về ở cùng.”

“Hả?” Anh nhìn thấy cặp mắt sáng rỡ của cô phút chốc mở to tròn trịa, hết loài động vật nhỏ bé bị giật mình nào đó. Cô nói ngay, “Việc này tôi thật sự không biết, tôi chưa từng nói với ông vậy!”

Quả thực cô muốn nhờ Thẩm Thính làm người giám hộ cho mình. Anh là lựa chọn thích hợp nhất. Nhưng cô cũng biết bảo Thẩm Thính

làm người giám hộ cho mình là việc không thể — trừ phi mặt trời mọc từ đằng tây.

Thẩm Thính nhìn thẳng vào cô, những lời bác sĩ Hứa đã nói đúng lúc bật ra trong não:

“Xét trên những chi tiết anh cung cấp, quả thực có khả năng là hai nhân cách. Nhưng không thể chắc chắn hoàn toàn, nếu có thể, anh hãy dẫn người đó tới đây. Sau khi trao đổi trực tiếp, phán đoán của tôi sẽ chuẩn xác hơn.”

.....

Dẫn người tới là việc không thể.

Thẩm Thính ừ một tiếng, hỏi: “Em thấy thế nào?”

Khúc Kim Tích: “?”

Có phải cô có thể hiểu câu này có nghĩa là Thẩm Thính đồng ý cho cô vào ở chung nhà?

Nếu đúng là vậy, hình như có chỗ nào sai sai. Có phải Thẩm Thính đối xử với cô tốt quá rồi không? Chẳng lẽ anh ta cũng là dân xuyên đồng đạo?

Trong lúc cõilòng ngổn ngang suy đoán, chợt nghe Thẩm Thính lại nói: “Vấn đề này mà cần phải suy xét lâu vậy?”

“Không phải.” Khúc Kim Tích không lưỡng lự nữa, “Tất nhiên tôi muốn chuyển vào căn hộ của anh, được ở cùng một mái nhà với anh chính là vinh hạnh của tôi, chỉ vì lo sẽ làm phiền anh thôi.”

Nhận ra thái độ e dè trong lời cô, Thẩm Thính im lặng một thoáng, nhẹ giọng bảo: “Nếu em có thể tìm được nguyên nhân biến hình, vậy đã không có mối phiền này.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô quyết định làm như không nghe thấy lời này.

Cô cảm thấy Thẩm Thính đúng là tên đàn ông miệng một đằng dạ một nẻo.

Anh ta nghe theo yêu cầu của cụ Thẩm, đồng ý cho cô dọn về nhà mình, chắc chắn là đã suy xét đến tình trạng biến hình không ổn định của cô. Điều này có nghĩa từ giờ trở đi, Thẩm Thính sẽ là người giám hộ của cô rồi.

Nếu vậy, có phải cô nên đối xử tốt với người giám hộ này một chút? Nhỡ ngày nào mình đột ngột biến hình, anh ta sẽ xem xét cô đã đối tốt với anh ta mà không ức hiếp cô khi ấy đang nhỏ yếu bất lực.

Bước đầu tiên —

Khúc Kim Tích nhìn Thẩm Thính chibi, để tỏ lòng thành, có lẽ cô nên lau sạch hai cọng râu vênh trên miệng bức tượng này đi.

“Chiều có việc gì không?”

Giọng nói trầm trầm cắt ngang kế hoạch của cô. Khúc Kim Tích ngậm miệng lắc đầu. Hiện cô đang vô công rồi nghề, thứ có nhiều nhất chính là thời gian rảnh.

Sau đó cô nhìn thấy Thẩm Thính lấy điện thoại ra, một lát sau, wechat của cô reo lên. Thẩm Thính ngược mắt, đối diện đôi mắt đen nhánh của Khúc Kim Tích đang nhìn mình không chớp, đồng tử gọn nhẹ, nói: “Coi điện thoại.”

“À, ờ.” Khúc Kim Tích quỳnh quáng lục điện thoại mình ra — cô tưởng là tin nhắn wechat của ai khác. Đây là xe Thẩm Thính, người ta có thể lướt điện thoại trước mặt cô, còn cô, nếu làm vậy thì thật là thất lễ quá.

Hóa ra là tin nhắn Thẩm Thính gửi. Là một liên kết. Cô bấm vào xem, xem xong thì ngớ hết cả người.

— Thế mà là thư mời điện tử tới buổi tiệc của Đăng Huy.

Với công ty có máu mặt trong giới giải trí như Đăng Huy, nghệ sĩ dưới trướng nhiều khôn kể, quá bảy mươi phần trăm số này đều là sao đang nổi.

Bằng vào thân phận của cô, làm gì có tư cách được mời.

“Anh Thẩm, anh định dẫn tôi đi?” Cô thấy hơi hốt hoảng. Nguyên chủ nghĩ đủ mọi cách muốn dựa vào Thẩm Thính để leo lên, Thẩm Thính không thèm để ý, tại sao giờ đột nhiên lại chịu vờn tay “cứu giúp” thế này.

Giờ cô bị cả netizen mắng chửi, nguyên vì khi trước nguyên chủ từng quấy rối Thẩm Thính. Thẩm Thính đã nghe lời dặn của ông nội mà cho người hạ hotsearch, còn bịa ra một lời thanh minh đầu vào đấy. Nhưng phần đa fan của Thẩm Thính đều chẳng tin, cô gái tóc xoăn mới lúc trước chính là một ví dụ.

Nếu cô theo Thẩm Thính cùng đi tham gia tiệc mừng của Đăng Huy, thế không phải đã tự khai việc Thẩm Thính thanh minh giúp cô hay sao, bằng không làm sao Thẩm Thính có thể tới Đăng Huy cùng cô được?

Có lời thanh minh của Thẩm Thính, tin chắc cô sẽ được tẩy trắng rất nhanh. Tự đứng trước mắt Khúc Kim Tích hiện ra một con đường xán lạn đến ngày mình trở thành siêu sao.

“Em chỉ có cơ hội đi Đăng Huy, tôi sẽ không vào cùng.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Con đường ánh sáng lấp lánh ngàn sao tự đứng mất tăm.

Cặp mắt rạng ngời ban nãy như đột ngột mất sáng, thoát đã chuyển sang ảm đạm. Thẩm Thính nhìn cô, mặt không lộ cảm xúc, nói: “Em vào hội trường cùng tôi, chỉ hại chứ không lợi.”

Dứt lời, anh thấy bức tượng sang Khúc Kim Tích, sống lưng dựng thẳng hơi buông lỏng, dựa vào lưng ghế bằng một tư thế thoải mái, rèm mi dày buông rủ, khuất giấu mọi cảm xúc trong ánh mắt.

Khúc Kim Tích suy nghĩ thật nhanh, chưa tới vài giây đã hiểu rõ hàm ý trong lời Thẩm Thính.

Cả netizen cho rằng cô đang quấy rối Thẩm Thính, có video, hình ảnh làm chứng rõ ràng. Sau sự việc Thẩm Thính không hề lên tiếng, duy trì thái độ im lặng, coi như ngầm thừa nhận những lời trên mạng. Mới có bấy nhiêu ngày trôi qua, giờ mà anh cùng xuất hiện với Khúc Kim Tích, chẳng những không thể tẩy trắng được cho cô mà còn tô đen hơn.

— Người ta sẽ cho rằng Thẩm Thính bị ép buộc.

— Sau lưng Khúc Kim Tích có người.

— Một nghệ sĩ vô danh như Khúc Kim Tích, có tư cách gì tới tham gia tiệc mừng của Đằng Huy?

.....

Còn nếu cô lặng lẽ tới Đằng Huy một mình, không có Thẩm Thính đi cùng, vậy sẽ không ai đặc biệt để ý tới cô. Sau khi vào hội trường, muốn làm gì toàn bộ do cô lựa chọn.

Muốn thành thật an phận hết ăn rồi uống, ăn xong là nguẩy mông bỏ đi hay muốn tìm cơ hội bắt chuyện với một số đạo diễn trong bữa tiệc, làm người ta nhớ mặt, khiến đạo diễn biết được Khúc Kim Tích thực sự và Khúc Kim Tích trên mạng rốt cuộc có khác biệt chỗ nào.

Gameshow đành gác lại, vai nữ chính của kịch bản còn lại thì phải tranh với cả rừng sao, tỉ lệ giật được vai cực nhỏ. Do vậy Thẩm Thính mới cho cô thêm một cơ hội thế này.

Một khi ông chồng siêu sao trên danh nghĩa này trở nên “săn sóc” thì quả sẽ nghĩ đủ hết mọi đường. Khúc Kim Tích muốn nói cảm ơn, nhưng thấy Thẩm Thính khép mắt, chẳng biết đã ngủ hay còn thức nên lại không dám nói.

Thế là cô nhẹ tay nhẹ chân lấy khăn giấy trong túi xách ra, nghiêm túc lau sạch hai cọng râu cong vênh trên miệng bức tượng.

Khổ nổi mực đã khô, khăn giấy thường không thể lau sạch được. Bấy giờ, Tần Tang dâng trước chuyền một chai nước khoáng chưa mở nắp xuống.

Khúc Kim Tích im lặng bật ngón cái với anh trợ lý này.

Tự cô không nhận ra, thái độ của Tần Tang đối với mình đã không còn lạnh lùng như lần đầu mới gặp.

Khi cô vừa lau sạch hai cọng râu, Thẩm Thính thỉnh thoảng mở mắt. Khúc Kim Tích giật cả mình. Thẩm Thính nói: “Đi Thịnh Cẩm Loan.”

Đến Thịnh Cẩm Loan, Thẩm Thính không xuống xe. Anh nói với Khúc Kim Tích: “Thu dọn đồ đạc đi, tôi sẽ cho người qua lấy.”

Khúc Kim Tích biết anh đang nói tới chuyện chuyển nhà, lập tức gật đầu răm rắp, mở cửa xuống xe.

Đợi cho xe Thẩm Thính đã đi rồi mới đột nhiên sực tỉnh: Xe cô lái đi còn chưa lái về nữa.

Khúc Kim Tích: “.....”

Thôi vậy, có thời gian ghé lấy sau.

Khúc Kim Tích đặt Thẩm Thính chibi lên một chỗ cao mà cung phụng, ai ngờ cứ hể nhìn vào mắt nó là chẳng hiểu sao lại nhớ tới cặp mắt người thật. Cô thầm ớn lạnh, quay phần lưng bức tượng ra ngoài.

Lục ra cái va li cỡ lớn, Khúc Kim Tích sắp đồ đạc cần dùng và đồ mặc vào. Kể đó cô bắt đầu rầu rĩ, căn hộ của Thẩm Thính chỉ có mỗi một phòng, cô chuyển vào đó sẽ phải nằm sô pha suốt đó.

Thật ra cô không để ý việc phải nằm sô pha, nhưng còn quần áo túi xách giày dép mỹ phẩm đồ trang điểm của cô thì phải xếp vào đâu?

Chợt lại nghĩ, hình như Thẩm Thính mới là người cần lo lắng việc này. Thế là lại vui vẻ vút phăng vấn đề này đi.

Dọn dẹp gần xong, đột nhiên nhìn thấy bộ đồ ngủ kiểu nam trong tủ đồ, là áo của Thẩm Thính. Khúc Kim Tích vội xếp ngay nó vào va li.

Bữa tiệc bắt đầu vào năm giờ chiều. Khúc Kim Tích nhìn thời gian, đã là hai giờ rồi, đi tham gia tiệc mừng thì tất nhiên không thể tuềnh toàng thế được.

Thoạt tiên cô thay sang cái váy tuyền màu trắng sữa. Cái váy này theo kiểu tươi trẻ, lộ vừa đủ ở xương đòn, đoán hẳn nguyên chủ chưa từng mặc lần nào, nhãn vẫn còn nguyên.

Tiếp đó là lấy mớ đồ trang điểm của nguyên chủ ra, cô bắt đầu nghiêm túc trang điểm cho mình lần đầu tiên từ khi đến thế giới này.

Khúc Kim Tích trang điểm rất nhẹ nhàng, nếu lúc này có thợ trang điểm chuyên nghiệp ở đây, nhìn thấy thao tác của Khúc Kim Tích, đoán chắc sẽ lộ ra ánh nhìn khâm phục với người cùng nghề.

Một thợ trang điểm giỏi không nằm ở việc liệu người đó có thể trang điểm cho một khuôn mặt trở nên lộng lẫy nhường nào, mà ở chỗ người đó có thể khiến những chi tiết chưa thật đẹp và tì vết trên mặt tự nhiên hài hòa với nhau, trở nên hoàn hảo.

Trang điểm xong xuôi, Khúc Kim Tích tự ngắm mình trước gương, sắm soi một hồi, kể đó lục lọi trong túi dụng cụ trang điểm, lấy một

cây bút kẻ mắt màu đỏ ra bắt đầu vẽ phần đuôi mắt.

Không tới một phút, vị trí đuôi mắt đã có thêm một bông hoa đào nho nhỏ, khiến lớp trang điểm nhẹ nhàng lại thêm phần tươi tắn.

Lâu rồi không vẽ, vẫn chưa lặt nghề. Khúc Kim Tích gật gù hài lòng, không kiềm được tự chụp cho mình một tấm, đăng lên bảng tin wechat.

Chuông cửa bỗng vang lên.

Khúc Kim Tích chạy bình bịch xuống tầng, mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông mặc vest nom khá quen mặt đang đứng. Lần trước Thẩm Thính cho người đưa cô về, đây chính là người lần đó.

Hình như tên là Mộc Thần, một trong những vệ sĩ của Thẩm Thính.

“Cô Khúc, tiên sinh bảo tôi tới lấy hành lý của cô.” Mộc Thần nhìn lướt qua mặt Khúc Kim Tích, trong mắt vụt lướt một vẻ ngơ ngẩn đàn ông, “Vớ cả, anh ấy bảo tôi đưa cô tới hội trường buổi tiệc của Đăng Huy.”

—

Hội trường bữa tiệc.

Tuy chỉ là một bữa tiệc mừng, song mức độ náo nhiệt tưng bừng của nơi đây lại không thua kém những hoạt động cỡ lớn. Từ sáng sớm đã có cánh nhà báo rình sẵn bên ngoài, lối vào hội trường trải một đoạn thảm đỏ, thi thoảng có nghệ sĩ bước lên thảm đỏ đi vào, tiếng bấm máy ảnh và đèn flash chớp lóe vang không ngừng bên tai.

Khúc Kim Tích lấy mã thư mời điện tử trên máy đưa cho nhân viên kiểm tra, kẻ đó đi lên thảm đỏ.

Không ít nghệ sĩ ăn mặc lộng lẫy rạng ngời đã đi trước, khi Khúc Kim Tích bước trên đôi giày cao gót mười phân đi vào, tiếng bấm máy và đèn flash đồng loạt dừng bật.

Khúc Kim Tích: “.....???”

Có cần phân biệt đối xử thế không hả?!

Để khiến bản thân không có vẻ lúng túng quá, Khúc Kim Tích quyết đoán rào bước nhanh vào hội trường — may mà quãng thảm đỏ không dài.

Thế là ngay lập tức cánh nhà báo được chứng kiến cảnh một “nghệ sĩ” bước nhanh vào hội trường như đập trên phong hỏa luân, biến mất tăm bóng dáng.

“Người ban nãy trông cứ quen quen, là ai thế nhỉ?”

“Hình như là cái cô... Khúc Kim Tích đó.”

“Khúc Kim Tích nào cơ? Là ai vậy?”

“Thì là cái cô Khúc Kim Tích đã công khai quấy rối Thẩm Thính trong buổi họp báo của Nhã Thượng ấy.”

“Hừm...”

“Mà khoan, mấy người không cảm thấy bữa nay cổ đẹp lắm hả?” Một phóng viên nhanh tay đã chụp được bấm vào Khúc Kim Tích trong hình, “Coi cái mặt này đi.”

Đám phóng viên bu vào nhìn, lũ lượt trưng ra vẻ mặt “đờ mờ”.

.....

Cánh nhà báo không chỉ chụp hình quay phim mà một số còn giờ điện thoại lên livestream trực tiếp sự kiện.

Một nữ phóng viên của trang Livestream siêu tốc đang livestream, liên thanh tường thuật cảnh các nghệ sĩ đi thăm đồ với các fan đang xem.

Nữ phóng viên chỉ nhờ người bạn đi cùng cầm giúp điện thoại lên cao để khom lưng buộc dây giày bị tuột, khi lấy lại điện thoại đã thấy bình luận nổ kín màn hình —

“Ờ mờ, cái cô chạy rõ là nhanh ban nãy phải Khúc Kim Tích đó không?”

“Đó là Khúc Kim Tích? Giả thôi đúng không?”

“Bằng cách nào mà Khúc Kim Tích vào đây được?”

“Ờ mờ mới lần đầu mị thấy có sao nữ đi thăm đồ mà chạy như ma đuổi vậy đó.”

“Tuy là không thích cổ, nhưng mị rất phục cổ đi đôi cao gót ngất ngưỡng vậy mà còn có thể chạy nhanh như thế, đỉnh vãi.”

“Cô Khúc Kim Tích này xinh quá đi mất!!!”

.....

“Đã có chuyện gì vậy?” Nữ phóng viên dãn mặt ra hỏi bạn.

Người bạn nhìn lại cô nàng rất đổi hoang mang.

—

Khúc Kim Tích hoàn toàn không biết ban nãy khi mình vào hội trường đã dấy lên một sóng xao động. Cô không biết Thẩm Thính đã đến hay chưa, nhưng cô không định đi tìm Thẩm Thính.

Mục đích cô tới đây, trừ ăn ăn uống uống thì còn có tìm gặp đạo diễn Hà Chiếu.

— Khi đi khỏi biệt thự, cô nhận được một tin nhắn từ Thẩm Thính: [Đi tìm Hà Chiếu.]

Có mỗi bốn chữ này.

Nếu cô nhớ không sai, đạo diễn trong bộ phim tiếp theo của Thẩm Thính chính là Hà Chiếu. Khi biến thành rùa, cô đã đi theo Thẩm Thính gặp Hà Chiếu.

Với cả chế tác Dư mà nguyên chủ nửa đêm gõ cửa phòng do đang sốt mụ đầu.

Khúc Kim Tích nghĩ mãi lâu mới trả lời: [Anh Thẩm này, vậy là anh đang mở cửa sau cho tôi đúng không?]

Nhưng Thẩm Thính không trả lời.

Tiếc thay còn chưa tìm được Hà Chiếu, cô đã đụng độ hai kẻ oan gia ngõ hẹp.

Một nam một nữ.

Nam là tên Mạnh Thiên Hạo bám váy đàn bà.

Nữ thì mày mặt xinh tươi, váy đỏ bó sát người, vạt trước xẻ sâu tận bụng, tôn rõ dáng người điện nước đủ đầy.

“Trời đất ơi, không phải Kim Tích đây ư, sao cậu lại tới đây vậy?” Liễu Như bùng miệng ngạc nhiên, “Cậu đã mua thư mời của ai để vào đây thế hả?”

Khúc Kim Tích không nói gì. Cô đang kiềm chế những cảm xúc kích động của thân thể này khi trông thấy Liễu Như. Cô sợ nhớ không khống chế được mình, một cái bạt tai sẽ giáng ngay xuống mặt đối phương.

Năm ngoái Khúc Kim Tích ăn may kiếm được vai nữ số ba, còn là vai nữ ba có rất nhiều cảnh diễn. Lúc ấy cô vẫn chưa gặp nhà họ

Thắm, cuối cùng vai này bị Liễu Như nắn mất.

Nhờ vai diễn này mà cô nàng có được tí tiếng tăm, về sau cơ hội bắt đầu tìm tới, trong một năm đã lên hàng nghệ sĩ hạng ba.

Thấy Khúc Kim Tích không hé một lời, Liễu Như áy náy nói: “Cậu đừng hiểu lầm nhé, mình không có ý gì hết, chỉ tò mò thôi.”

Liên ngay sau đó lại quay sang Mạnh Thiên Hạo cười duyên: “Thiên Hạo, không phải anh thân với Kim Tích lắm sao. Cậu ấy tới mà anh chẳng nhắc gì em, nếu biết trước thì em đã có thể tới cùng Kim Tích rồi, để cậu ấy đỡ phải bắt xe tới.”

Đúng là chữ nào chữ nấy đều tỏa ra cái sự hả hê và trào phúng ngoa ngoắt.

Mạnh Thiên Hạo lom lom Khúc Kim Tích bằng ánh mắt âm u, chợt cười bảo: “Cô Thắm, nào có chuyện tôi không nhắc em. Cô ấy đã xóa sổ tôi rồi, cũng không nhận điện thoại của tôi, làm sao tôi biết được hành tung của cô ấy.”

“Thật vậy ư, Kim Tích?” Liễu Như nói, “Mình vẫn tưởng quan hệ của hai người phải tốt lắm đấy, Thiên Hạo rất hay nhắc cậu.”

Khúc Kim Tích lo không khống chế được cảm xúc của thân thể này mà sẽ làm ra những hành vi không lý trí, lập tức quyết định không để ý tới hai kẻ thần kinh này nữa, nhìn hai người một cái tỉnh bơ rồi quay gót định đi về hướng khác.

“Đừng đi chứ.” Liễu Như đi tới ngăn cô lại, cười ngọt ngào hết chỉ em thân thiết với nhau, chỉ duy nơi đáy mắt là không giấu nổi ác độc, “Kim Tích, cậu thỏa mãn lòng tò mò của mình xiu đi, thư mời của cậu là mua được từ ai vậy?”

Xung quanh đã có không ít người nhìn tới.

“Cậu thật sự muốn biết?” Khúc Kim Tích chợt nở cười.

Liễu Như: “Ừm.”

Nếu Khúc Kim Tích thật sự thừa nhận là mình đã mua thư mời ngay trước mặt mọi người, điều này không chỉ khiến cô ả bị người ta khinh thường mà thậm chí cả người đã bán thư mời cho cô ả cũng phải liên lụy.

Liễu Như hiểu Khúc Kim Tích. Khúc Kim Tích không thể chịu được chiêu khích tướng, đầu óc rất đơn giản, rất dễ mắc câu.

Tuy vậy Khúc Kim Tích còn chưa lên tiếng nói chuyện, một giọng nói đã chen ngang: “Cô Khúc.”

Là một chàng trai khôi ngô trẻ tuổi. Anh chàng đi tới với nụ cười tươi rói. Người xung quanh đồng loạt nhường đường, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì người này không phải ai khác mà chính là cậu chủ nhỏ của Đăng Huy — Lục Viễn.

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người nhìn Khúc Kim Tích thoát chốc biến đổi.

Khúc Kim Tích: “???”

Cô thật sự không quen biết người này, nguyên chủ chắc chắn cũng không quen.

— — — Chắc các bạn biết rồi, thay vì nữ chính nữ thứ, sắp xếp diễn viên bên Trung đa phần gọi là nữ một nữ hai nữ ba. Có thể hiểu nôm na nữ một là vai nữ có cảnh diễn nhiều nhất (nữ chính), nữ hai thì có cảnh diễn nhiều số hai, cứ vậy mà tính. Tương tự với các vai diễn nam. Cũng như ở Việt Nam mình, gọi thầy gọi cô nguyên là để thể hiện sự tôn trọng, ví dụ bên mình lâu lâu vẫn thấy các nghệ sĩ gọi thầy Hoài Linh, cô Kim Cương... Nhưng khác với Việt Nam là thường chỉ gọi thế với những nghệ sĩ thực sự gạo cội hay đã tới hàng nghệ sĩ ưu tú, nghệ sĩ nhân dân, cách xưng hô này lại khá được lạm dụng bên Trung, thậm chí cho cả người nhỏ tuổi hơn miễn là đối phương có danh tiếng hoặc địa vị hoặc độ nổi cao hơn một tí,

đôi khi thì chỉ đơn giản là nịnh nọt vì ô dù hoặc đang muốn nhờ vả.
Hơi giả tạo nhỉ =]]]]

Chương 18

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dường như Lục Viễn không hề chú ý tới bầu không khí xung quanh. Anh ta đi ngang đám đông, khẽ cúi người, nâng tay Khúc Kim Tích lên một vè rất quý ông, hôn khẽ lên đó một cái: “Đã lâu không gặp, còn tưởng hôm nay gửi lời mời, em sẽ không tới chứ.”

Lời anh ta không to không nhỏ, đủ cho mọi người quanh đây nghe rõ.

Nụ cười trên mặt Liễu Như phút chốc sượng cứng, ngón tay không biết từ lúc nào véo mạnh cánh tay Mạnh Thiên Hạo ở gần, trong đôi mắt điên cuồng chớp lên vẻ khó tin.

Sao có thể?!

Đứa ngu ngốc như Khúc Kim Tích, làm sao có thể có quan hệ gì với tay công tử Lục Viễn này? Bằng vào mắt xanh của Lục Viễn, làm sao có thể ưng mắt một đứa như thế?

Năm vừa rồi cô ta nương nhờ một lão già mới tạm lên đến hàng nghệ sĩ hạng ba. Còn Khúc Kim Tích bị cô ta khinh thường, scandal đầy rẫy, mờ nhạt tới không thể mờ nhạt hơn lại có thể leo lên Lục Viễn?

Càng nghĩ tay lại càng cấu mạnh. Mạnh Thiên Hạo đau tái cả mặt, ấy thế chỉ biết nhịn xuống, nhìn Khúc Kim Tích bằng sắc mặt âm u, ánh mắt lẫn lộn cả kinh lại nghi hoặc.

Khúc Kim Tích chạm vào cặp mắt hoa đào hút hồn của Lục Viễn, đầu không biết vì cơ gì đối phương lại muốn giúp một sao nữ nhỏ nhoi mình đầy tiếng xấu như cô, nhưng rốt thì người ta đã cho mình thể diện, tất nhiên cô phải phối hợp.

Cô chớp mắt tinh nghịch: “Anh đã có lời mời, ở đây lại nhiều người đẹp để ngắm, nhiều đồ ngon để thưởng thức như vậy, em không tới chẳng phải có lỗi với ý tốt của anh quá?”

Lục Viễn khẽ nhướn mày. Hiểu biết duy nhất của anh ta về Khúc Kim Tích có từ những scandal trên mạng. Nay gặp người thật, chỉ mới một ánh nhìn, một câu trao đổi, anh ta đã biết những tin đồn trên mạng về cô là không đúng.

“Đi thôi, qua bên kia.”

Khúc Kim Tích ngoắc tay vào khuỷu tay Lục Viễn.

“Kim Tích.” Trong mắt Liễu Như vụt lướt vẻ không cam tâm, giờ thấy Lục Viễn định dẫn Khúc Kim Tích đi khỏi, nét mặt cô ta đột nhiên trở nên nhu mì, lắc eo đi tới, “Không ngờ cậu lại quen cậu Lục, xin lỗi nhé, tại trước kia cậu hay bỏ tiền mua đủ cơ hội đi thăm... ôi...”

Dường như biết mình nói lỡ lời, cô ta lập tức dời chủ đề một cách rất giấu đầu hở đuôi: “Quen được với cậu Lục, mình thực sự mừng cho cậu.”

Kế đó nhìn Lục Viễn bằng ánh mắt tình tứ đong đầy, vẻ thẹn thùng lại lẫn hào phóng: “Cậu Lục, không biết cậu còn nhớ em không, tháng trước ở Minh Thành, em và...”

“Tuy là tôi thích người đẹp, nhưng không có nghĩa người đẹp nào tôi cũng quen hết cả.” Lục Viễn lạnh giọng ngắt lời, không nhìn cô ta lấy một cái đã dẫn Khúc Kim Tích đi.

Cứ nghĩ tới vẻ không dám tin và vắn vẹo khó che giấu trong một khoảnh khắc vụt lướt trên mặt Liễu Như, Khúc Kim Tích lại không nhịn được cười.

Đoán chừng Liễu Như không cam tâm cũng rất ganh ghét với cô vì có thể quen biết cậu công tử họ Lục này, muốn làm cô mất mặt ngay trước anh ta, nhân thể mượn cơ đó nói mấy câu với Lục công

tử, nếu sau này quan hệ có thể tiến thêm bước nữa thì quả không thể tốt hơn.

Ai ngờ Lục công tử hoàn toàn không để ý cô ta. Đoán hẳn từ giờ Liễu Như sẽ không thể vui vẻ được rồi.

Không thể không thừa nhận, tiết mục và mặt này quả là sừng hết biết.

Mà cùng với cuộc và mặt này, cảm xúc không thể khống chế sau khi trông thấy Liễu Như trong cơ thể cô cũng bình ổn lại.

Một mặt Khúc Kim Tích rất mừng, mặt khác lại ôm đầy nghi hoặc. Đi được một lát, cô buông tay Lục Viễn, cảm ơn chân thành: “Anh Lục, ban nãy cảm ơn anh.”

Lục Viễn liếc nhìn, kể đó quan sát cô thật kĩ lưỡng.

Khúc Kim Tích bị nhìn tới nổi tim siết lại, ngoài mặt thản nhiên, mỉm cười mặc anh ta soi xét. Bỗng Lục Viễn bật cười, lấy hai ly rượu vang từ cái bàn cạnh đó, một cho mình, một đưa Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích nhận lấy.

Lục Viễn cụng ly mình vào ly cô làm vang âm vang trong trẻo: “Em đẹp quá.”

Dứt lời thì ngửa đầu nhấp một ngụm, quay gót lẩn vào đám đông, mất hút.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô còn chưa hỏi vì sao anh ta giúp mình mà!

Lòng cô thấp thoáng một phỏng đoán, lại cảm thấy khó mà thể được.

Bấy giờ, Khúc Kim Tích tinh mắt trông thấy đạo diễn Hà Chiếu, tim dừng một nhịp, kể đó mọi suy nghĩ bay biến, chỉ còn lo nghĩ xem nên bắt chuyện với Hà Chiếu thế nào.

Cô chậm rãi đi tới. Người nói chuyện với Hà Chiếu trước đó đã đi. Kể cũng trùng hợp, Hà Chiếu quay lưng, vô tình va vào một bé trai đang bung bánh kem. Bánh kem quệt vào áo vest của ông, đứa bé cũng không chú ý, ôm mâm đi thẳng.

Trời cũng giúp cô rồi.

Hà Chiếu đang tìm thứ gì có thể lau bánh kem dính trên áo, một bàn tay trắng trẻo đầy đặn chìa tới, trong tay là khăn giấy: “Đạo diễn Hà, này.”

Hà Chiếu ngẩng đầu, kể đó nhận khăn: “Cảm ơn.”

Khúc Kim Tích: “Đừng khách sáo.”

“Cháu tên Khúc Kim Tích nhỉ.” Hà Chiếu chợt nói.

Khúc Kim Tích ngớ người. Cô còn đang nghĩ tiếp theo phải bắt chuyện với Hà Chiếu thế nào cho tự nhiên, không ngờ Hà Chiếu lại nói ra tên mình ngay được.

Cô chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhoi, dù cho scandal đầy mình, một đạo diễn gạo cội như Hà Chiếu đây cũng làm sao mà biết cô được.

“Là cháu ạ.” Cô căng mình gật đầu, cảm giác Hà Chiếu đã nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Hà Chiếu nhìn cô thêm cái nữa: “Đang nghĩ làm sao tôi nhận ra cháu được?”

Những đạo diễn gạo cội kiểu này đã gặp muôn hình muôn vẻ diễn viên nghệ sĩ, Khúc Kim Tích quyết đoán không che giấu nữa. Có khi trong đầu cô nghĩ gì, vị đạo diễn tên tuổi này đã thấu suốt hết rồi.

“Vâng ạ.” Không chừng thẳng thắn một chút, còn có thể gây được thiện cảm.

Hà Chiếu nói: “Mấy hôm trước vô tình nghe người khác nhắc tới cháu, lòng sinh tò mò, có lên mạng search ít thông tin.”

Mấy ngày trước mà ông bảo không phải là hôm Thẩm Thính cùng dùng bữa với đám bạn họ đấy chứ.

Khúc Kim Tích bỗng thấy xấu hổ. Lời chế tác Dư đã nói, thật sự không lấy gì làm dễ nghe.

“Là một diễn viên, khắc họa tốt nhân vật là trách nhiệm hàng đầu, vấn đề nhân phẩm tôi không bàn tới, miễn không ảnh hưởng tới bộ phim là được.”

Trong giới có rất nhiều nghệ sĩ vì áp lực lớn mà cuộc sống riêng tư hoặc nhiều hoặc ít đều có những thói xấu, mở một mắt nhắm một mắt là thái độ bình thường.

Khúc Kim Tích không rõ Hà Chiếu nói những lời này là có ý gì, cô chỉ biết ngoan ngoãn lắng nghe.

“Cháu biết Từ Kiến Sanh nhỉ.”

Từ Kiến Sanh chính là vị chế tác Dư kia.

Trước cặp mắt như dao của vị đạo diễn tên tuổi, Khúc Kim Tích gật đầu mà mặt không đổi sắc.

“Anh ta nhận xét cháu có diễn xuất tốt, tàn nhẫn với bản thân, cho cháu một cơ hội, rất có thể cháu sẽ nổi lên.” Hà Chiếu nói, “Cháu cũng cho là thế chứ?”

Khúc Kim Tích siết khế nắm tay. Trước cặp mắt đầy áp áp lực như thế, mỗi một tế bào thần kinh trên người cô đều căng chặt, kể đó thả lỏng nhoèn cười: “Vâng ạ.”

“Đạo diễn Hà.” Bấy giờ một người đàn ông đi tới, kề sát tai Hà Chiếu thì thầm điều gì. Hà Chiếu nói với người đó, “Lưu số điện thoại của cô này lại.”

Đoạn quay gót bỏ đi.

Người đàn ông ở lại. Khúc Kim Tích lập tức bừng tỉnh, đọc số điện thoại của mình cho anh ta, còn trịnh trọng nói rõ tên mình: “Tôi tên Khúc Kim Tích.”

Tuy rằng Hà Chiếu không nói rõ sẽ cho cô cơ hội, nhưng ông bảo người dưới lưu lại số điện thoại của mình, bản thân việc này đã là một dấu hiệu.

Sự việc tiến triển quá thuận lợi, thuận lợi tới mức cô thấy hơi siêu thực.

Tâm trạng đang vui vẻ, Khúc Kim Tích bắt đầu ăn uống thả ga, thi thoảng có người không quen biết, nhìn cô ưng mắt mà chủ động tới mời nháy.

Cô từ chối tất cả, cho đến khi Mạnh Thiên Hạo chẳng biết từ đâu mò tới.

“Tích Tích.” Anh chàng gọi lên tha thiết.

Khúc Kim Tích: “.....”

“Không đi theo Liễu Như của anh à?” Cô chân thành đặt câu hỏi.

Mặt Mạnh Thiên Hạo sượng đơ, vốn chính là anh ta bị Liễu Như sai tới tìm Khúc Kim Tích, dò hỏi xem Khúc Kim Tích đã làm thế nào để tạo quan hệ được với Lục Viễn.

“Tích Tích, em ghen rồi.” Anh ta bước lên một bước, kế đó nhếch mép cười tà, ý đồ giam Khúc Kim Tích vào vòng vây cơ thể mình, “Anh biết mà, em đang dối anh, anh... Á!”

Anh ta kêu lên đau đớn.

Khúc Kim Tích giẫm gót giày mười phân nhọn hoắt của mình lên chân trái anh ta: “Cung à, để ý hình tượng, đừng la hét chứ.”

Cô thông thả lướt qua như cánh bướm bay lượn, để lại Mạnh Thiên Hạo đau méo mặt tại chỗ.

Có lẽ do đã uống nhiều nước, sau khi ăn hết một lượt đồ ăn, Khúc Kim Tích muốn đi vệ sinh. Hỏi phục vụ, được biết vị trí phòng vệ sinh — phải băng qua một dãy hành lang.

Kế đó, cô trông thấy một bóng hình quen mắt.

Là Thẩm Thính!

Anh đã thay bộ đồ vest, làm bật lên vai rộng eo thon chân rất dài, mỗi cử động tay chân toát lên vẻ thanh nhã quý tộc, chỉ riêng sườn mặt đã đủ khiến người ta thất thần hú hét.

Đối diện anh là một cô gái xinh đẹp nèn nã. Mà dường như Thẩm Thính cũng phần nào dịu dàng hơn thường ngày, khóe môi khe khẽ cong lên.

Tự dưng Khúc Kim Tích sinh lòng tò mò, cô gái thế nào mới có thể khiến Thẩm Thính đối đãi dịu dàng như thế?

Đợi khi nhìn thêm mấy lượt, trong óc cô tự động hiện lên một vài hình ảnh khiến cô biết ngay đối phương là ai.

Người này tên Hạ Tri Tâm, thiên kim đại tiểu thư của họ Hạ. Họ Hạ và họ Thẩm đã giao hảo nhiều đời, Hạ Tri Tâm và Thẩm Thính là thanh mai trúc mã.

Đây là thông tin nguyên chủ biết được. Hình như nguyên chủ rất ngưỡng mộ Hạ Tri Tâm, trong ngưỡng mộ có lẫn tự ti và ganh ghét.

Còn như Khúc Kim Tích được biết, thì Hạ Tri Tâm là nữ chính trong sách, một thiên kim khuê các vốn tính nền nã dịu dàng, lại thích nam chính là một anh nghèo.

Để được ở bên nam chính, Hạ Tri Tâm không ngại rời bỏ gia đình, cam nguyện sống cuộc sống nghèo khổ cùng nam chính. Nhưng gia tộc không cho phép, cùng đường cô ấy đành cầu cứu Thẩm Thính.

Còn về tình tiết phần sau sẽ ra sao, Khúc Kim Tích không biết được — Ngay khi đọc tới khúc nữ phụ cùng tên với mình gặp nạn chết thảm, cô đã bỏ truyện.

Lúc ấy khi đọc truyện, cô vẫn luôn mặc định Thẩm Thính là nam phụ lớp dự phòng. Đại đa số tiểu thuyết tình yêu đều là như thế, nam phụ có dịu dàng có đối tốt với nữ chính hơn nữa cũng chỉ có thể cam chịu kiếp nam phụ.

“Đó là...”

“Khúc Kim Tích!”

Tiếng nói đột ngột vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Khúc Kim Tích. Khi bừng tỉnh, đối mặt với Thẩm Thính không biết đã lại gần từ khi nào. Cặp mắt Thẩm Thính nặng trĩu, không nhìn thấu cảm xúc bên trong.

“Em, em đi vệ sinh, ngang qua thôi!” Cô nói ngay, “Không phải cố tình nghe trộm nhìn trộm!”

Thẩm Thính nhú mày: “Em đang sợ cái gì?”

“Hả?”

“Tôi cũng đâu có đánh em.”

Khúc Kim Tích vô thức rụt cổ.

Thẩm Thính: “.....”

“Kim Tích, lâu rồi không gặp.” Hạ Tri Tâm cũng đi tới, cười bảo, “Hôm nay trông cậu đẹp quá.”

“Cảm ơn, cậu cũng rất đẹp.” Khúc Kim Tích lấy lại vẻ đoan trang.

Họ Hạ và họ Thẩm qua lại thân thiết, việc Thẩm Thính lấy Khúc Kim Tích, người ngoài không biết nhưng người quen thì đều hay chuyện. Hạ Tri Tâm tìm tới Thẩm Thính là muốn nhờ vả anh, không ngờ lại gặp phải Khúc Kim Tích.

Trước kia ấn tượng của cô về Khúc Kim Tích chỉ dừng ở bề ngoài “quá lố”, lúc nào cũng trang điểm lòe loẹt, lời nói ẩn giấu dao sắc, dễ xúc động.

Nhưng Khúc Kim Tích đã kết hôn với Thẩm Thính. Cô là người ngoài, không tiện nói gì.

Lần gặp mặt hôm nay lại cho cô một cảm giác khác hẳn. Hạ Tri Tâm thích thú nói: “Thế hai người nói chuyện, mình đi trước nhé.”

Hạ Tri Tâm vừa đi, bầu không khí đã trở nên lúng túng.

Khúc Kim Tích nhìn trái ngó phải, mong mỏi có ai đi ngang, không ngờ chỗ này chẳng ma nào ngó tới. Bên tai vang lên giọng nói êm ả riêng có ở Thẩm Thính: “Mẹ của bạn trai của Tri Tâm bệnh nặng, trong nước không tìm được bác sĩ, nhờ tôi giúp đỡ liên hệ với một bác sĩ ở nước ngoài.”

Thế này là đang giải thích với cô?

Khúc Kim Tích: “Ờ.”

Thẩm Thính ỷ có ưu thế chân dài, nhìn xuống cô từ trên cao, ánh mắt ấy... Khúc Kim Tích kẹp chặt hai chân, nói: “Em phải đi vệ sinh.”

Mặc kệ phản ứng của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích phi ngay vào phòng vệ sinh như chân bôi dầu. Trong này không ai, đến khi giải

quyết nhu cầu sinh lý xong, cứ nghĩ thế mà mình lại bị ánh mắt của Thẩm Thính dọa cho sồn cả ra quần, Khúc Kim Tích chỉ muốn đập đầu vào đầu hũ chết quách cho xong.

Dừng ngay!

Không được nghĩ nữa!

Tay cô chỉ mới chạm vào cửa buồng, một thứ dục cảm bất tường bỗng xộc lên trong dạ. Ngay giây sau, một tiếng cộp vang lên, cô ngã lăn ra đất, toàn thân như bị giam cầm, bó chặt, không thể động cựa.

Vào cái lúc thế này, thế mà cô lại đi biến hình!

Và lại còn không phải biến thành động vật — vì cô không tài nào cử động nổi!

Trời đất ơi! Cô đã biến thành cái quái gì rồi vậy?!

—

Thẩm Thính định quay về hội trường, một nam nghệ sĩ từng hợp tác đi về hướng này. Hai người nhân đó trò chuyện đôi câu rồi nam nghệ sĩ rời đi.

Sau đó Thẩm Thính phát hiện, Khúc Kim Tích vẫn chưa đi ra.

Bản dịch bạn đang đọc chỉ đăng tại địa chỉ duonglam.design.blog và [w3ttpad @namonade](mailto:w3ttpad@namonade) của người dịch, nếu đọc ở nơi khác tức bạn đã truy cập vào trang copy trái phép. Bản đăng ở trang copy có thể sai sót và sẽ không được cập nhật.

Nhắc đồng hồ ngó thời gian, đã hơn mười phút trôi qua. Do dự một lát, Thẩm Thính lấy điện thoại ra gọi vào số của Khúc Kim Tích.

Điện thoại gọi đi, không ai nghe máy.

Thẩm Thính: “.....”

Anh trở chân đi về hướng phòng vệ sinh, nhìn tấm biển phòng vệ sinh nữ, đôi mày cau chặt lại.

Sau một phút làm công tác tư tưởng, Thẩm Thính nhắm nghiền mắt. Khi mắt lại mở, chắc chắn xung quanh không có ai, anh lạnh mặt bước vào phòng vệ sinh nữ.

Để tránh có người đột ngột đi vào, sau khi vào trong anh đã khóa trái cửa lại.

“Khúc Kim Tích.”

Trong buồng vệ sinh, Khúc Kim Tích không biết mình đã biến thành thứ gì, thậm chí không thể lên tiếng. Cô cố gắng giật giật cơ thể, coi đó là lời đáp, hiềm nỗi cử động hổng có được QAQ

Thẩm Thính nhanh chóng chú ý tới căn buồng duy nhất đang đóng cửa. Anh cong ngón tay gõ cửa: “Khúc Kim Tích?”

Không ai trả lời.

Thẩm Thính hít một hơi sâu, kể đó hành động — anh cởi nút áo vest, đi vào căn buồng đang mở cửa bên cạnh, đẩy nắp bồn cầu, bước chân đạp lên, nhanh nhẹn bám lên vách tường rồi nhảy xuống căn buồng Khúc Kim Tích đang ở.

Sau đó nữa, anh trông thấy Khúc Kim Tích nằm lăn quay dưới đất, im lặng rất rất lâu.

Trên đất có một bức tượng chibi rất quen đang nằm lăn lóc.

Hồi sáng anh từng trông thấy bức tượng hình mình trong tay Khúc Kim Tích, còn bây giờ... Khúc Kim Tích tự biến thành tượng chibi, trang phục vẫn là cái váy tuyn trắng, giày cao gót mười phân, tuy vậy lại trong hình hài bức tượng chibi bằng gốm thu nhỏ, không thể cử động mảy may.

Thẩm Thính quay lưng lại, đôi vai bắt đầu run lên.

Khúc Kim Tích sốt cả ruột. Cô nằm trên đất có thể nhìn thấy trần nhà, tư thế nhay xuống oai hùng của Thẩm Thính lọt vào mắt cô, ấy thế đại lão lại mãi mà chẳng phản ứng gì.

Chí ít anh cũng cho tôi biết tôi đã biến thành cái gì rồi chứ!

Hoặc là, hoặc anh vớt tôi lên trước không được sao?

Không biết có phải nghe thấy tiếng rít gào trong nội tâm cô không, cô cảm thấy mình được nâng lên, tầm nhìn chao đảo, đối diện với cặp mắt ngậm cười của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích: “.....”

Toi rồi, cô có linh cảm tệ lắm.

“Muốn biết em biến thành gì rồi không?” Cả giọng nói Thẩm Thính cũng có vẻ thích thú.

Bức tượng chibi không thể trả lời anh, nhưng dường như anh có thể nhìn thấy sự bức thiết từ cặp mắt to ngộ nghĩnh ấy.

“Em sẽ biết thôi.” Thẩm Thính lại khẳng khẳng không nói, nắm chặt Khúc Kim Tích trong tay, đẩy cửa đi khỏi.

Khúc Kim Tích phát điên mất. Thẩm Thính khép tay lại, cả cơ thể cô bị kìm chặt trong tay anh, cảm giác như một cái ôm vậy. Thậm chí cô có thể cảm nhận được cả hơi ấm từ lòng bàn tay Thẩm Thính lan tới, men theo da thịt luồn sâu vào mạch máu.

Chết mất thôi!

Đến cùng mình đã biến thành cái gì rồi? Ngay cả tên già cả ít khi nói cười Thẩm Thính mà lại có thể cười đến mức đó!

Lúc cô biến thành rùa con anh ta cũng không cười đó biết không hả!

Thẩm Thính vượt phăng bộ đồ vest hơi nhăn nhúm vì ban nãy nhảy tường, mở cửa phòng vệ sinh, bước chân ra ngoài bỗng chững lại.

Một cô gái đang đứng ngoài cửa. Chạm tới ánh mắt Thẩm Thính, cô gái á lên một tiếng, mặt thoát chốc đỏ lừ: “Xin lỗi, xin lỗi anh, em đi nhầm phòng.”

Cô gái quay lưng phi ngay vào phòng vệ sinh nam bên cạnh.

“.....”

Thẩm Thính đơ mặt rảo bước rời khỏi.

Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xảy ra việc này, hẳn nhiên không thể ở lại buổi tiệc thêm. Thẩm Thính đi tìm Tần Tang, bảo y lo chuyện rời đi.

“Đi ngay bây giờ?” Tần Tang ngạc nhiên. Buổi tiệc mới bắt đầu được một nửa, Thẩm Thính còn là khách mời đặc biệt, rất dễ bị bàn tán.

Thẩm Thính tránh khỏi đám đông, buông lỏng năm ngón tay đang khép chặt. Khúc Kim Tích chibi moe ơ là moe nằm trong lòng bàn tay, im thít không động cựa, cặp mắt nhìn vào y lom lom.

Tần Tang e dè giấu biểu cảm như gập ma trên mặt: “... Cô Khúc biến thành?”

Thẩm Thính “ừ” một tiếng. Tần Tang không hỏi nhiều nữa. Y làm việc rất hiệu quả, chỉ chốc lát đã lo liệu mọi việc đâu đấy, phối hợp với vệ sĩ dẫn Thẩm Thính rời đi bằng cửa sau.

Cổng trước đông nghịt nhà báo, cửa sau cũng có phóng viên, chuyên canh me những nghệ sĩ bỏ về sớm. Nhân viên bảo vệ trong hội trường được phát huy công dụng, tốn khá thời gian mới vào được xe an toàn.

Nhưng chỉ vừa đặt mông, điện thoại của Lục Viễn đã réo tới.

Thẩm Thính liếc một cái, đặt Khúc Kim Tích tượng gốm đứng trên ghế. Tầm mắt Khúc Kim Tích cuối cùng đã rõ ràng, cuối cùng cũng đã bình thường.

Hiềm nỗi —

Cô không cử động được. Với hình thể và vị trí của cô hiện giờ, nơi mắt nhìn thấy được chỉ có lưng ghế dựa đằng trước, ngoài ra thì như mù tịt.

Khúc Kim Tích chảy hai hàng nước mắt chua xót, không khỏi vui mừng, may mà mắt còn chớp được để giảm bớt cay rát.

Bên cạnh là tiếng Thẩm Thính nói vào điện thoại: “Có việc, đi trước rồi.”

“Ông thì có thể có việc gì? Ông mới tới có bao lâu?!” Đầu kia điện thoại, Lục Viễn bực tức lại chuyển cười, “Không phải lại bị cô nàng mê trai nào quẩn lầy, không thể không chuồn trước đấy chứ?”

Thẩm Thính: “Không còn việc gì thì tôi cúp.”

“Ơ từ từ...” Lục Viễn ra chiều úp mở, “Không ngờ cô Khúc Kim Tích đó trang điểm nhẹ đi trông cũng xinh lắm, mà sao tự dừng lại tính chuyện nhờ tôi giải vây giúp cô ả vậy? Lệnh của ông cụ nhà ông hả? Lần trước tôi tới thăm cụ, cụ còn nói trắng ra là muốn sớm có cháu bé đấy, không phải ông định...”

“Ông nói nhiều quá.” Nói dứt lời, mặc kệ đầu kia la lên oai oái, Thẩm Thính quyết đoán cúp ngay điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Thẩm Thính liếc mắt ngó sang Khúc Kim Tích, khóe môi cong lên, nói: “Đi Tế Hòa.”

— Bệnh viện tư nhân nơi cụ Thẩm chữa trị.

Có lẽ do gần đây nhiều tin tốt quá mà tâm trạng cụ Thẩm cũng tốt lên theo, các chỉ số sức khỏe có khởi sắc với tốc độ mắt thường trông thấy, hiện giờ đã có thể xuống giường tự đi lại.

Khi Thẩm Thính đến, cụ Thẩm đang đánh cờ với ông bạn cùng nằm bệnh trong vườn hoa dưới tầng, bên cạnh là không ít cụ già

mặc đồ bệnh nhân vây quanh. Người rất đông, tuy vậy lại yên tĩnh lạ thường, ai nấy đều lom mắt vào bàn cờ, âm thầm kích động.

Đến lượt cụ Thắm hạ cờ, ông cụ lại ngồi im lìm mãi không động cựa. Ông bạn đối thủ chờ mãi chờ mãi, đậm nóng cả ruột: “Thắm già, tới lượt ông rồi.”

“Ông Thắm, đi đây này.” Một ông lão cười khà khà chỉ vào bàn cờ, ông bạn đối thủ phùng mang trợn mắt, “Xem cờ thì cứ xem đi, không được lên tiếng!”

“Ông nội.”

Bấy giờ đám đông tản ra, nhác trông bóng Thắm Thính, gương mặt đang cau có vì nước cờ tiếp theo của cụ Thắm tức thì bừng lên nụ cười — Cụ đã không muốn nhận thua, lại cũng chẳng muốn giờ què, Thắm Thính tới vừa hay đúng lúc.

“Cháu tôi đến rồi, mấy ông tiếp đi.”

Ông bạn đối thủ: “.....”

Cái điệu huênh hoang đắc ý sắp ngửi được luôn kìa, có cháu trai là giỏi lắm chắc.

Cụ Thắm thông thả đi tới, câu hỏi đầu tiên đã là: “Kim Tích không tới cùng cháu à?”

Thắm Thính lấy Khúc Kim Tích tượng gổm ra, đáp: “Cô ấy không tới được.”

Cụ Thắm vui cười nở cả mặt — Thằng cháu nói lời này thì rành rành là do trước đó nó với Kim Tích đang ở cùng nhau, nếu không làm sao mà biết con bé không thể tới.

Nom thấy bức tượng gổm, cụ Thắm xích lại quan sát: “Con búp bê nom giống Kim Tích quá, cháu đặt mua riêng đấy à?”

Thẩm Thính không đáp lại hỏi: “Ông thích cái này? Nếu ông thích, cháu để nó lại đây với ông.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Từ hai chữ “búp bê” trong lời cụ Thẩm, cô đã đoán được đại khái rằng mình đã biến thành thứ gì.

Thảo nào cô không thể cử động, chỉ có thể mặc Thẩm Thính táy máy — tốt xấu khi biến thành rùa con vẫn có thể động động mấy cái để bày tỏ cảm xúc của bản thân, còn có thể ăn cái gì lấp bụng.

Còn bây giờ???

Tự dưng Khúc Kim Tích thấy tương lai sao mà mờ mịt.

Quan trọng hơn nữa là, đạo diễn Hà Chiếu đã lưu số điện thoại của cô lại, ngộ nhỡ ông gọi điện cho cô, cô không thể nghe máy, vậy chẳng phải đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhường ấy?

Nỗi đau lan ra từ tim, Khúc Kim Tích chỉ ước được ngửa mặt lên trời mắng lớn “anh giai, đừng có đùa em gái nữa có được không?”.

Cô cứ cảm thấy sờ dĩ hiện giờ mình liên tục biến thành động vật một cách không kiểm soát, nguyên nhân chính vì ông trời đang phạt cô nhằm tội xuyên không.

Làm ơn đi, cũng có phải cô cố tình muốn xuyên đâu. Cô cũng chỉ mơ màng thế nào rồi tới đây thôi mà.

Cụ Thẩm làm sao biết được “ý nghĩa sâu xa” trong đó, chỉ cho đây là quà Thẩm Thính đặt mua riêng cho Khúc Kim Tích, trong dạ vui khôn xiết, lập tức lắc đầu: “Quà cháu tặng cho Kim Tích, đưa ông thế nào được.”

Ông cụ trả bức tượng gốm cho Thẩm Thính. Thẩm Thính khẽ nhướn mày: “Ông không lấy thật?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Chắc chắn Thẩm Thính cố ý!

Rồi lại nghĩ, có giỏi thì anh để tôi lại đây thật đi, đợi tới lúc tự dưng tôi biến thành người, xem có dọa cho ông cụ sợ phát bệnh luôn không.

Xí!

Thẩm Thính liếc cô một cái kín đáo.

“Thấy cháu chịu chung đụng với Kim Tích, ông vui lắm.” Cụ Thẩm vỗ vai Thẩm Thính, “Con gái thường thích những thứ dễ thương kiểu này, cháu tặng cho Kim Tích, chắc chắn nó sẽ thích.”

Thẩm Thính không phân bua, đi dạo cùng ông nội một vòng rồi dìu cụ về phòng bệnh.

Sau đó Thẩm Thính lại trở về căn hộ một chuyến. Khúc Kim Tích buộc đành phải theo anh đi khắp mọi nơi. Cuối cùng trong cái chòng chành chao đảo, cô thả lỏng bản thân, thiếp đi mất, lấy đó vượt qua quãng thời gian dài đằng đẳng không thể cử động hay nói chuyện.

Tần Tang phát hiện ấy thế Thẩm Thính cứ nhìn mãi bức tượng không rời mắt, khung cảnh rõ là lạ lùng. Tần Tang biết lúc này Khúc Kim Tích không thể nói chuyện, không nén nổi lòng tò mò, không biết giờ cô bị tiên sinh nhìn chăm chú thế thì trong bụng nghĩ ra sao.

Đồng thời cũng thấy tò mò trước hành động của Thẩm Thính, bèn hỏi: “Tiên sinh, anh đang nhìn gì vậy?”

Thẩm Thính ngược mắt, ánh mắt sâu thẳm. Chốc sau, anh nói với vẻ mặt vô cảm: “Thế mà cô ta lại ngủ rồi.”

Thế mà tiên sinh lại dùng tới cụm “thế mà”!

Tần Tang cả kinh, chuyển mắt nhìn bức tượng gốm, thoắt đã cau mày. Bức tượng bằng gốm sứ do Khúc Kim Tích biến thành kia đang mở to hai mắt, dáng điệu ngộ nghĩnh dễ thương, tiên sinh nhìn kiểu gì mà biết cô đang ngủ?

Dường như thấu tỏ nỗi nghi hoặc của Tần Tang, Thẩm Thính đặt đứng bức tượng lên bàn, chỉ vào cặp mắt: “Lúc trước chỗ này có ánh sáng.”

Một mặt Tần Tang âm thầm phân tích hàm ý trong lời Thẩm Thính thật nhanh, mặt khác chuyển sự chú ý vào cặp mắt bức tượng gốm.

Y có ấn tượng khá sâu sắc với đôi mắt Khúc Kim Tích — bông hoa đào ở đuôi mắt quá ư là nổi bật.

Lúc này quan sát đôi mắt đã biến thành gốm sứ, khi nhìn thật kĩ, quả thực nhận ra có chỗ khác lạ.

Ánh mắt quá u tối.

Nói theo cách thông thường, là không có thần thái.

Còn cặp mắt gốm sứ của trước đó, dấu rằng chỉ từ bút vẽ trên chất gốm mà ra, lại vẫn dường như biết nói chuyện.

Đặc biệt khi ở bệnh viện, lúc tiên sinh cố tình nói muốn để cô ở lại bệnh viện, đôi mắt của bức tượng gốm trông rõ là uất ức.

Bởi vậy, đây chính là nguyên nhân tiên sinh nhận ra Khúc Kim Tích đang ngủ.

Tần Tang không thể không cảm thán một câu: Cái cô họ Khúc này đúng là vô tâm thật, thế mà ngủ được cũng hay.

Do dự chốc lát, Tần Tang nói: “Cô Khúc lên hotsearch rồi.”

Lúc trước Tần Tang sẽ không chú ý tới tin tức về Khúc Kim Tích. Nhưng giờ tình hình đã khác, tất nhiên y cũng phải để tâm chuyện

của Khúc Kim Tích hơn.

Y quan sát nét mặt Thẩm Thính, đoạn mở điện thoại bấm vào hotsearch trên weibo.

Ánh mắt Thẩm Thính di chuyển sang màn hình điện thoại.

Tiêu đề hotsearch là: Khúc Kim Tích tham gia tiệc mừng của Đằng Huy — Ngay sau là một meme kinh hãi.

Thứ hạng của hotsearch này không cao, xếp hạng trên toàn là tin về những nghệ sĩ khác. Hotsearch này đứng hạng thứ mười hai, bấm vào thấy là video do một blogger đăng lên kèm theo ít hình động.

Có thể thấy là khi Khúc Kim Tích vào đến cửa hội trường, cô đã giẫm đôi cao gót mười phân phi vào hội trường như bay thế nào.

Bình luận chỉ có mấy ngàn, lượt share và like lại không hề ít.

Thẩm Thính lại nom bức tượng gốm sứ đang say ngủ, ngần ngừ đôi chốc, cuối cùng không nhịn được bấm vào mục bình luận.

Tần Tang mắt nhìn thẳng — bình thường tiên sinh còn chẳng ngó ngang bình luận về mình.

— “Đùa cái gì vậy, người này sao có thể là Khúc Kim Tích, cô ả đào đâu ra tư cách tham gia tiệc mừng của Đằng Huy.” Lượt like 1145.

— “Khúc Kim Tích là ai? Sao ai cũng mắng cổ vậy? Mị coi video thấy cô này kute dễ sợ, chạy nhanh ghê gớm, còn không sợ ngã, bái phục.” Lượt like 705.

— “Khúc Kim Tích trong ấn tượng của mị nom thế này này [bấm vào để xem hình]” Lượt like 1200.

Thẩm Thính bấm vào xem hình. Trong hình, chẳng biết Khúc Kim Tích đang ở đâu lúc nào mà mặc váy nâng ngực màu tím, đồ bó người, làm lộ rõ vóc dáng đẹp đẽ. Hiềm nỗi nửa dưới người lại đi một đôi tất lưới màu đen, còn phối với kiểu trang điểm đậm “thời thượng”, cơ hồ không vào mắt nổi.

Thẩm Thính cau mày lui ra. Anh không đọc bình luận nữa mà nhắc bức tượng gốm ra trước mắt, dường như đang so sánh.

Sau cùng, anh cho ra một kết luận: Trang điểm quả thực có thể đổi cả khuôn mặt.

—

Khúc Kim Tích tỉnh giấc. Nói cho chính xác, là cô bị một mùi thơm phức xộc vào mũi “rù quẩn” gọi dậy. Ngay khi mở mắt, thoát tiên cô suy xét lại kĩ càng sự việc trước đó.

Rồi thì tâm trí trở nên minh mẫn, biết hiện giờ mình là một bức tượng bằng gốm không thể cử động.

Liền ngay sau đó, cô phát hiện tầm nhìn của mình vô cùng thoáng rộng, gần như có thể thu trọn hơn nửa phòng khách vào trong mắt, hơn nữa còn có thể nhìn được vào tận trong bếp.

Có bóng người di động, mùi thơm thoảng ra từ chính căn phòng bếp, xem chừng Thẩm Thính đang nấu cơm.

Sau đó nữa, cô cảm thấy bụng mình bị siết chặt, dường như có thứ gì quẩn quanh bụng cô. Tay cô không thể cử động, cũng không thể ngẩng đầu, không thể sớm biết rõ đó là thứ gì.

Bấy giờ có tiếng bước chân vang lên, Khúc Kim Tích chỉ đành tạm thời dời sự chú ý khỏi thứ ràng quanh bụng mình, tức thì trông thấy Thẩm Thính mặc bộ đồ ở nhà bùng hai cái đĩa đi đến bàn ăn — một đĩa là cá kho, một đĩa là măng tây xào.

Anh mắt Thẩm Thính đột ngột chuyển sang, Khúc Kim Tích thành linh va vào mắt anh, bất giác muốn cười, lại phát hiện mình cười hồng có nổi.

Khúc Kim Tích: “.....”

Tim mị đau quá.

“Dậy rồi?” Thẩm Thính đi tới.

Khúc Kim Tích “ừ ừ” mấy tiếng trong dạ — Tuy cô không phải một người nói nhiều, nhưng không thể nói chuyện thực sự là khó chịu quá đi mất QAQ

Hình như có chỗ nào không đúng lắm. Khúc Kim Tích nhận ra ấy thế tầm mắt mình lại còn ở cao hơn cả Thẩm Thính — Cô bị Thẩm Thính đặt ở nơi nào rồi vậy?!

Cặp mắt của bức tượng gồm sáng rỡ lạ thường. Thẩm Thính nhìn cô, thần nhiên bảo: “Em biết mình ngủ bao lâu rồi không?”

Khúc Kim Tích hơi rầu vì tại sao Thẩm Thính lại biết mình đã ngủ, nghe Thẩm Thính tự hỏi tự đáp: “Bốn giờ đồng hồ.”

“Giờ đã là mười giờ rồi.”

Khúc Kim Tích nghĩ bụng: Cũng có phải cô cố tình ngủ lâu thế đâu, đây là việc không thể kiểm soát mà.

“Đói chưa?” Thẩm Thính lại hỏi.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô có thể cảm nhận được bụng mình đang kêu lên ròn rọt.

“Đói rồi thì tốt.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích: “?”

Bản dịch này chỉ đăng tại duonglam.design.blog và watt3d.namonade, nếu có xuất hiện ở nơi khác đều là bản copy trái phép. Bản copy thường sẽ có sai sót và sẽ không được cập nhật.

Ngay giây sau, cô trông thấy Thẩm Thính nở nụ cười mỉm lộng lẫy choáng ngợp, tức thì bị nụ cười này hạ gục. Đến khi sức tỉnh, phát hiện bụng mình bỗng siết căng, sau đó nữa thì rơi vệt xuống hết như đang chơi nhảy bungee.

Khúc Kim Tích: “???”

Cô nghe thấy Thẩm Thính nói: “Giữ em lâu quá nên tay dễ ra mồ hôi, đành dùng cách đơn giản này giúp em di chuyển.”

Từ tầm nhìn rung lắc liên hồi và cảm giác từ cơ thể truyền đến, trong khoảnh khắc Khúc Kim Tích nhận rõ tình cảnh hiện tại của mình —

Thẩm Thính lấy một sợi dây buộc cô lại, treo! Cô! Lên! Rồi!

Đến bên bàn ăn, Thẩm Thính đặt cô xuống. Bây giờ Khúc Kim Tích mới nhận ra đầu kia sợi dây là một chiếc đĩa.

Cũng tức là, bây giờ cô hết như miếng mồi câu vắt vẻo trên cần câu, cần câu được Thẩm Thính kìm giữ trong tay, cô không hề có sức phản kháng.

Thẩm Thính quét mắt nhìn tới, lấy hộp khăn giấy đặt xuống đối diện, lại đặt bức tượng gốm sứ lên hộp giấy, để ngay đối diện mình, độ cao vừa cho mắt chạm mắt.

Bây giờ anh mới thông dong ngời xuống, bắt đầu dùng bữa khuya bằng động tác nho nhả.

“Tuy là em không thể ăn được, nhưng tôi thấy em có vẻ đói rồi, ngửi mùi cho đỡ thèm cũng được.” Thẩm Thính săn sóc nói.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô không tìm được mình, bụng rít gào điên loạn: Là ai thả cái tên già cả xấu xa thù dai này ra đây!!!

Chương 20

Tài ebook: dtv-ebook.com

Cứ thế Khúc Kim Tích trăn mắt nom Thẩm Thính ăn hết bữa, lòng muốn nhắm mắt lại coi như không thấy, tuy vậy thứ mùi thơm nước luộc lách mọi ngả kia thì cứ mỗi lúc một nồng đượm. Không thể chịu nổi, cô đành phải mở mắt.

Để di dời sức chú ý, cô bắt đầu tự động chuyển những món ăn trước mặt thành những món mình ghét.

Ví dụ như rau mùi, mướp đắng, sấu riêng, cần tây, đậu bắp...

Khỏi nói chớ, hiệu quả lắm luôn. Khúc Kim Tích bắt đầu bình tĩnh lại.

“Muốn ăn không?” Khó lắm lòng mới lắng xuống, Thẩm Thính lại bỗng ngẩng đầu, thỉnh linh hỏi vậy.

Khúc Kim Tích chỉ muốn quay phắt đầu đi làm thính. Bất kể khuôn mặt này đẹp để cỡ nào, lúc này cũng vẫn đáng ghét cùng cực!

“Tôi chôn em vào trong bát cơm, em có thể ăn được không?” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích: “???”

“Không chừng cũng được đấy.” Thẩm Thính dăm chiêu, “Em cũng không thể chắc chắn là khi nào mình sẽ biến về. Ngộ nhớ mấy ngày sau vẫn tình trạng này, không ăn uống sẽ yếu đi đấy.”

Nghe xem, tốt bụng cỡ nào, dịu dàng biết mấy kia chứ.

Mợ nó chứ chôn cô vào bát cơm.

Anh muốn thử xem tôi có ăn được không, vậy cứ đút luôn cho tôi chẳng phải được rồi?!

Thẩm Thính đứng dậy, đi vào bếp, nom chừng là đi xới cơm.

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô có dự cảm rất tệ là trong khoảng thời gian biến thành tượng gốm này, mình sẽ bị Thẩm Thính “đày đọa” không còn ra hình người. Mệt cho cô hồi trước còn cảm thấy anh ta là người tốt QAQ

Một lát sau, Thẩm Thính đi ra khỏi bếp. Nhưng anh không mang bát ra mà cầm theo một cái muỗng, múc muỗng canh đưa tới bên miệng bức tượng gốm.

“Thử xem.” Anh nói.

Khúc Kim Tích có thể nhận thấy chiếc muỗng dí sát vào miệng. Cô hút một hơi, ấy thế nước canh thực sự có thể đi vào trong miệng!!!

Thẩm Thính đút canh cho bức tượng gốm khế nhướng mày, chỉ thấy nước canh trong muỗng đột nhiên giảm đi, cuối cùng hết sạch.

Khúc Kim Tích biến thành tượng gốm mà vẫn có thể ngủ, nói rõ trừ việc biến thành gốm và không thể cử động ra, những thứ khác đều không bị ảnh hưởng. Có thể lý giải điều này thành toàn thân cô đang bị nhốt chặt trong bức tượng gốm.

Người bình thường không ăn không uống nhiều nhất cầm cự được ba ngày, có nước thì có thể sống được bảy ngày. Khúc Kim Tích biến hình trong thời gian dài, mỗi khi biến hình đều không có dấu hiệu quy luật nhất định, rốt vẫn phải nghĩ cách xem cô có thể ăn được không.

May mà kết quả chứng minh suy đoán của anh là đúng.

Đút liền mấy muống canh, Thẩm Thính lại vào bếp xới một bát cơm, kiên nhẫn đút cho Khúc Kim Tích, thậm chí còn nhặt cả xương cá ra trước.

Khúc Kim Tích ăn tới nổi bụng nhấp nhô liên tục. Cô phải rút lại lời chê trách Thẩm Thính trước đó. Anh chàng này quả là người tốt nhất trần đời, là người giám hộ thích hợp nhất nhất nhất!

Ăn hết một bát cơm, Thẩm Thính xới thêm bát nữa.

Khúc Kim Tích nghĩ hiếm có khi Thẩm Thính dịu dàng lại săn sóc cỡ này, bèn ăn hết cả bát này nữa.

Thẩm Thính xới cơm lần thứ ba.

Khúc Kim Tích đã no lắm rồi. Trước ánh mắt Thẩm Thính, nghĩ một hồi, cô lại há miệng.

Bát cơm thứ ba cạn đáy, Thẩm Thính lại vào phòng bếp.

Khúc Kim Tích: “.....”

Ba bát, cô đã ăn ba bát rồi. Cô không có phải heo đầu nhá!

Lần này có thế nào cô cũng không ăn nổi nữa!

Đồ ăn trong muống không giảm đi, một nụ cười vụt lướt qua đáy mắt Thẩm Thính. Khúc Kim Tích không nhận ra, chỉ nghe thấy anh nói: “No rồi?”

“Bụng không nhỏ nhỉ.” Thẩm Thính nói, “Ba bát, giỏi đấy.”

Khúc Kim Tích ợ một hơi vì no, muốn khóc mà mắt ráo hoảnh, bụng căng chỉ muốn nằm xuống nghỉ luôn.

Cô cảm thấy là Thẩm Thính cố ý đút cho mình ăn nhiều như thế, đồng thời lại cảm thấy anh không cần thiết lãng phí nhiều thời gian cho cô ăn như vậy.

Có lẽ do cô đã nghĩ nhiều?

Bấy giờ, Thẩm Thính rút khăn giấy, lau sạch phần môi miệng của bức tượng gốm, động tác rất dịu dàng, có thể cảm giác được khăn giấy lướt qua môi mềm nhẹ. Chút hoài nghi của Khúc Kim Tích thoáng chốc bay biến —

Bất kể thế nào, Thẩm Thính cho cô ăn uống, cô nên biết ơn anh.

Chợt cô cảm thấy hơi xấu hổ, lại dùng ánh nhìn của phụ nữ sẫm soi gương mặt đẹp đẽ của Thẩm Thính. Thẩm Thính khi dịu dàng tỉ mỉ thực sự quá là ưng mắt, đẹp tới nỗi khiến tim cô...

Chữ “rung rinh” chưa kịp thoát ra, cơ thể đã rơi vào trạng thái mất trọng lực — Thẩm Thính nhắc đĩa, treo bức tượng gốm lên.

Khúc Kim Tích nghẹn lại trong bụng, bên tai là lời giải thích của Thẩm Thính: “Hoạt động tí đã, tốt cho tiêu hóa.”

Kể đó Khúc Kim Tích cứ mãi đu qua đưa lại một cách không kiểm soát trong không trung như bàn đu dây mãi mãi không ngừng nghỉ, chốc hạ thấp chốc vút cao, cặp mắt gốm ngộ nghĩnh chớp lên tia sáng không tha thiết sự sống.

Người ta nói lòng phụ nữ, như kim đáy bể, lời này đáng lý nên đổi thành — Lòng Thẩm Thính, như kim đáy bể.

Cô đã hoàn toàn không hiểu nổi gã đàn ông điển trai mà lại như “phân liệt” tới nay rồi.

—

Dọn dẹp xong tất cả, xách bức tượng gốm lên chơi đu dây cho đủ, cuối cùng lòng thiện của Thẩm Thính loe ngoe trời dậy, cời trói cho Khúc Kim Tích khỏi sợi dây buộc.

Khúc Kim Tích không say xe, nhưng cứ đu đưa mãi như thế, có không say thì lúc này cũng đã hơi váng vất. Nhưng không biết có phải vì “đu xích đu” hay không, ấy thế cô thật sự không thấy bụng căng í ách nữa, thậm chí còn hơi muốn ăn thêm.

Cô phát hiện Thẩm Thính lại bắt đầu ngắm soi mình bằng một thứ ánh mắt rất rất nặng nề, biết ngay ông chồng trên danh nghĩa này lại sắp bắt đầu chuyển chế độ thờ ơ xa cách rồi đây.

“Hành lý của em Mộc Thần đã đưa tới. Chỗ tôi không có phòng trống, chỉ còn một gian để đồ linh tinh. Ngày mai tôi sẽ bảo người ta dọn đồ ra, hai hôm nay em tạm ngủ sô pha vậy.”

“Nhưng xét tình trạng của em hiện giờ, kể cũng không cần vội.” Thẩm Thính thủng thẳng nói, “Tối nay có hai chỗ ngủ cho em chọn, sô pha và bàn trà, chọn một đi.”

Khúc Kim Tích: Đương nhiên phải là sô pha rồi!

“Xem ra em rất thích bàn trà.” Thẩm Thính nói, “Thế thì bàn trà vậy.”

Khúc Kim Tích: “.....”

“Em có mang món đồ chơi hồi sáng theo không?” Dường như Thẩm Thính không hề nhận ra vẻ bức thiết sắp sửa trào ra từ cặp mắt to của bức tượng gốm, tốc độ chuyển chủ đề làm Khúc Kim Tích không tài nào bắt kịp, chỉ biết cắm đầu đi theo tiết tấu của anh.

Thẩm Thính chibi thì tất nhiên cô có mang theo, đang để ngay trong hành lý.

“Xem chừng là có mang.” Thẩm Thính đứng dậy, kéo va li của Khúc Kim Tích ra.

Khúc Kim Tích trợn mắt há mồm. Điều làm cô ngạc nhiên không phải Thẩm Thính kéo va li của cô ra đây, mà là làm sao Thẩm Thính

đoán được ý cô?

Bây giờ cô chỉ là một bức tượng gốm thôi mà!

Trong lúc cô vất óc lo nghĩ, Thẩm Thính đã mở va li của cô ra. Trên cùng chính là Thẩm Thính chibi, được Khúc Kim Tích đặt trong ngăn lưới cùng một số món nhỏ nhỏ khác.

Thẩm Thính liếc mấy lượt, lấy bản thân bản chibi ra.

Anh nom Thẩm Thính tượng gốm, lại ngó ngó Khúc Kim Tích tượng gốm, trừ khác biệt giới tính, kiểu dáng chất liệu của Khúc Kim Tích khi biến hình đều giống Thẩm Thính chibi như khuôn đúc. Đặt hai bức tượng gốm đứng bên nhau, chiều cao y hệt.

Thậm chí cả màu sắc cơ thể cũng cực kì tương tự, thoát trông cứ như mặc đồ tình nhân.

Thẩm Thính miết đầu ngón tay trên Thẩm Thính chibi, một chốc sau, anh đặt bức tượng gốm xuống đối diện Khúc Kim Tích, làm cô chỉ cần mở mắt là có thể thấy ngay bộ mặt chibi của Thẩm Thính.

Trong những món đồ để trong ngăn lưới, có một cái khuy áo màu vàng, nom không bắt mắt.

Mấy giây sau, Thẩm Thính lấy cái khuy đó ra. Nút khuy có vò ngoài ánh lên như kim loại, rìa nút có mấy vết xước, dưới đèn soi rọi trông bề mặt thấp thoáng có cát chảy gợn gạo, lấp lánh rạng ngời.

Thẩm Thính biết rõ về chiếc khuy này hơn ai hết. Anh có một bộ vest đặt may riêng, chiếc khuy này y hệt như khuy của bộ vest đó.

Mỗi một chiếc khuy đều được chế tác riêng biệt, giá cả không hề rẻ, một nút có thể ngang với tiền lương một năm của dân văn phòng bình thường.

Lần trước Thẩm Thính tham gia hoạt động bị Khúc Kim Tích cố ý ngã nhào vào, khi đó anh đã mặc bộ vest có hàng cúc này. Lần ấy sau khi Khúc Kim Tích rời đi, Thẩm Thính mới nhận ra nút cúc trên tay áo phải biến đâu mất.

Sau đó nhân viên tìm hết một lượt mà không thấy đâu, Thẩm Thính bèn không tìm nữa. Nếu không phải giờ đột nhiên trông thấy chiếc khuya này, chưa chắc anh đã nhớ được việc ấy.

Anh quay lưng lại Khúc Kim Tích, cộng thêm giờ trước mặt Khúc Kim Tích còn có Thẩm Thính chibi chắn mất tầm nhìn, do đó cô chỉ có thể nhìn thấy anh lấy cái gì đó ra khỏi va li của mình, kể đó thì trở ra mãi không cử động.

Khúc Kim Tích soát lại kĩ càng những món đồ mình xếp vào va li, trừ những đồ dùng sinh hoạt thiết yếu cần dùng ra, hẳn cô không bỏ thứ gì có thể khiến Thẩm Thính hiểu lầm vào chứ.

Ngay cả đồ ngủ cô cũng chọn loại quần dài áo dài bảo thủ nhất, cam đoan sẽ không để xảy ra tình huống lúng túng.

Thẩm Thính rời thấy có điều khác lạ ở mặt sau khuya áo, lật lại xem, kề sát vào mắt để nhìn — ở mặt sau trơn nhẵn của chiếc khuya được khắc một chữ, một chữ “Thính”.

Nét chữ không quá nắn nót, dấu khắc nông sâu không đều, trông như dùng thứ gì tựa tựa đầu kim mà khắc ra.

Thẩm Thính thản nhiên coi thêm lúc nữa, cất khuya áo vào chỗ cũ, đóng va li lại. Kể đó anh không cho Khúc Kim Tích một cơ hội được quan sát nét mặt mình mà lập tức xách cô đặt lên sofa, lại vào phòng vệ sinh lấy mấy cái khăn mặt gấp lại đắp lên cho cô làm chăn.

“Ngủ đi.” Anh nói.

Khúc Kim Tích không còn cách nào, đành phải bắt đầu đếm cừu. Vài giây sau, cô cảm thấy “ổ chần” của mình bị nhét thứ gì vào.

Cố hết sức ngó mắt sang, cuối cùng cũng liếc thấy thứ được Thẩm Thính nhét vào là thứ gì — thế mà là bức tượng chibi hình anh ta.

Khúc Kim Tích: =_ =

Ai muốn ngủ cùng với anh chứ!

Nhưng Thẩm Thính không nghe thấy lời khẩn cầu trong nội tâm cô. Sau khi làm xong việc này một cách rất chi sẵn sóc, anh tắt đèn trong phòng khách, đi lên tầng hai.

Trong bóng tối, cứ hể nghĩ Thẩm Thính chibi đang nằm ngay bên mình, Khúc Kim Tích lại bút rút rút khó ở.

Chẳng biết đã đếm tới con cừu số bao nhiêu, lâu tới nỗi dường như cô nghe thấy tiếng tắt đèn từ tầng trên vẳng xuống, kể đó thì không biết gì nữa.

—

Thẩm Thính nằm mơ.

Trước mắt là một biển hoa, ngửa đầu nhìn lên là không cao khoáng đạt thăm thẳm màu ngọc bích. Tuy thế tầm mắt anh lại có điều gì là lạ, hơn nữa cơ thể cũng khác với bình thường.

Anh thử cử động.

Cảm giác nặng trĩu và đơ cứng đồng thời ập tới, tổn hết sức bình sinh mới khiến mình quen với cơ thể cồng kềnh này, chậm rãi dịch đi một bước.

Cử động này khiến anh cúi đầu nhìn rõ bộ dạng mình — áo, quần và giày nom sao quen mắt, hình như đã từng thấy ở đây.

Trong một khoảnh khắc, anh bỗng sức nhớ.

Là bức tượng gốm chibi!

Anh mơ thấy mình biến thành bức tượng chibi.

Cùng lúc đó, từ bụi cỏ đằng trước có tiếng vù vù khe khẽ văng tới, sau đó nữa lan ra hai bên. Một bức tượng gốm quen quen rì rì đi vào trong tầm mắt.

Khúc Kim Tích.

Không chỉ mơ bản thân biến thành bức tượng chibi, anh còn mơ thấy Khúc Kim Tích cũng biến thành tượng giống vậy.

Thầm Thính nghĩ mà khóc dở mếu dở.

Anh nhìn Khúc Kim Tích, lòng manh nha tò mò. Khúc Kim Tích trong mơ sẽ làm gì đây.

Ngay giây sau, bức tượng gốm nọ cũng trông thấy anh. Hình như nó sững ra chốc lát, liền ngay sau đó nhấc chân lao phăm phăm về phía anh, bổ nhào vào người anh.

Hai bức tượng gốm va mạnh vào nhau, phát ra thứ tiếng lanh lảnh mà rất vang.

Thầm Thính chỉ nghe một tiếng cộp, hình như tay phải anh đã vỡ mất một mảnh. Khúc Kim Tích cũng nhận ra điều này, bắt đầu tấn công mạnh bạo vào cánh tay anh.

Cạch

Rắc

Cạch cạch

Rắc rắc

.....

Ráng ban mai lùa vào qua khe cửa sổ, tiếng chuông báo thức vang lên từng lần từng lần. Người đàn ông điển trai trên giường cuối cùng đã mở mắt, trở người ngồi dậy, tắt báo thức, hàng mày cau chặt.

Anh nâng tay lên, ngần ngừ hai giây, xắn tay áo, lập tức trông thấy trên bắp tay có mấy vết bầm tím rõ là bắt mắt.

Thẩm Thính: “.....”

Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Khúc Kim Tích tỉnh dậy tâm trạng rất tốt, bởi vì đêm qua cô thực sự nằm mơ thấy bản Q của Thẩm Thính bị động!

Kết quả là một người đã không thể kiềm chế được, trong cơn mơ xông lên đánh bản Q Thẩm Thính một trận, trực tiếp đập nát hai cánh tay của anh.

Nếu không phải là sau này quá mệt, cô cảm thấy mình có thể đập nát anh thành từng mảnh.

Giấc mơ này khiến cô sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy bản Q Thẩm Thính nằm bên cạnh cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Không thể cử động, thính giác của cô cũng nhạy bén hơn rất nhiều, vểnh tai nghe thấy tiếng đi xuống cầu thang, điều này có nghĩa là Thẩm Thính cũng đã tỉnh dậy rồi.

Khúc Kim Tích đã mong chờ anh dịch chuyển mình một chút, luôn duy trì một tư thế nằm khiến vai của cô hơi đau.

Kết quả là đợi mãi đợi mãi, đợi đến khi có tiếng động từ trong bếp truyền đến, Thẩm Thính cũng không qua đây.

Không còn cách nào khác, chỉ đành phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Khi Tàn Tang đến, bánh mì của Thẩm Thính vừa mới nấu xong.

“Thưa anh, tôi mang canh sườn tới.” Cậu ta đặt hộp canh xuống, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính dường như biết được cậu ấy đang tìm kiếm cái gì, ánh mắt nhìn về phía sofa.

Tần Tang, người có sở trường đọc được thái độ của ông chủ, ngay lập tức hiểu rằng Thẩm Thính đang bảo cậu ấy gọi Khúc Kim Tích dậy.

Ông chủ có vẻ như không vui lắm, không lẽ đêm qua đã xảy ra chút chuyện không hay sao?

Trong lòng Tần Tang vừa suy nghĩ như vậy, vừa đi tới sô pha, khi nhìn thấy hai con búp bê gốm sứ nằm song song liền ho khan một tiếng.

Khúc Kim Tích đương nhiên không có cách nào đặt con búp bê gốm sứ bên cạnh mình được, điều duy nhất mà cô có thể làm...

Tần Tang chuyên nghiệp ngăn cản suy nghĩ đang tỏa ra trong lòng, cẩn thận nhìn vào mắt của búp bê gốm sứ, thấy bên trong lấp lánh ánh sáng, liền thăm dò gọi một tiếng: "Cô Khúc?"

Ánh sáng chớp chớp.

Xem ra đã tỉnh rồi.

"Chào buổi sáng." Sau khi Tần Tang chào hỏi xong, thuận tiện cũng cầm bản Q của Thẩm Thính lên, mang tới đặt trên bàn.

Khúc Kim Tích cảm động vô cùng, không ngừng nhìn chăm chăm vào Tần Tang, cho dù là búp bê, ánh mắt đó cũng quá nóng bỏng, Tần Tang da đầu cũng tê dại khi nhìn chăm chăm vào nó, liền nghe Thẩm Thính nói: "Cậu cho cô ấy ăn. "

Tần Tang nghi ngờ mình đã nghe nhầm rồi, làm sao có thể cho búp bê gốm sứ ăn thứ gì đó chứ?

Nhưng Thẩm Thính không có vẻ gì là đang nói đùa hay trêu chọc Khúc Kim Tích, vì vậy Tần Tang chỉ đành ôm nỗi nghi hoặc cực lớn bắt đầu cho Khúc Kim Tích ăn.

Ngay lúc nhìn thấy canh trong thìa biến mất, Tần Tang run tay suýt nữa làm rơi thìa, cũng may tố chất tâm lý của cậu ta quá cao, không có biểu hiện gì dị thường nào xuất hiện, đối mặt với hình ảnh kỳ lạ như vậy, cậu ta cũng không hỏi gì.

Người đều có thể trở thành một con búp bê, một con búp bê có thể ăn... dường như không có gì đáng ngạc nhiên.

Quả nhiên, có thể làm trợ lý cho Thẩm Thính đều không phải là người bình thường.

Khúc Kim Tích vừa ăn vừa thở dài.

Sau khi ăn sáng xong, Thẩm Thính ra ngoài làm việc, không cách nào mang theo búp bê gốm sứ.

Thứ nhất là không dễ dàng cho vào trong quần áo, dễ bị phồng lên.

Thứ hai, búp bê gốm sứ và Khúc Kim Tích giống y chang nhau như vậy, bị người ta nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ nhiều.

Cũng có thể để cô ấy dựa vào ghế sofa và xem TV.

Khúc Kim Tích cũng biết rằng đây là sự sắp xếp tốt nhất, thành thật mà nói, không tìm thấy bất kỳ ý kiến nào.

Khi Thẩm Thính đi ra ngoài, ma xui quỷ khiến lại quay đầu nhìn con búp bê gốm sứ trên ghế sofa, cảnh tượng trong giấc mơ đêm qua chợt hiện lên trong đầu anh: Khi anh biến thành búp bê, cho dù có thể hành động chậm chạp, nhưng toàn thân vẫn có một cảm giác rất khó chịu truyền đến. Còn Khúc Kim Tích thì thậm chí còn không thể cử động được.

Đối với một người bình thường mà nói, tất nhiên là không dễ chịu.

Vừa nghĩ đến đây, lòng anh chợt dịu lại, nói một câu: "Tôi sẽ nhanh chóng quay lại."

Những ai hiểu Thẩm Thính thì sẽ biết rằng giọng điệu này của anh đã coi như là cực kỳ dịu dàng rồi.

Vào thang máy, Tần Tang nhìn vẻ mặt của ông chủ, nói: "Cô Khúc rất đáng thương, cô ấy... có vẻ không giống lắm với trước đây."

Đây là tiếng thở dài từ trong trái tim của cậu ta.

Một người bình thường biến tới biến lui không thể kiểm soát, đến cả cơ thể mình cũng không khiên khống chế được, cái gì cũng không thể làm được, thật sự là trong lòng rất kinh hãi, đúng không?

Thẩm Thính nhắm mắt, không nói gì.

Sau khi Thẩm Thính đi, cả căn phòng đều yên lặng, chỉ còn lại tiếng TV.

Khúc Kim Tích không đổi kênh được, cho nên Tần Tang đã cố ý chỉnh kênh để xem phim không ngừng, lúc này nhân vật nam chính bên trong đang cầm súng pằng pằng pằng nên cô cũng phải dồn hết tâm trí vào phim, ít nhất như vậy thì thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn một chút.

Sau đó, Khúc Kim Tích bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Cái được gọi là người có ba cái gấp, từ sau khi biến thành một con búp bê, trừ việc không thể cử động, không thể nói và có thể ăn ra, cô luôn không có phản ứng nào khác.

Lúc đó vẫn còn may mắn, nếu không lỡ như bụng không thoải mái thì làm sao giải quyết được chứ?

Không ngờ rằng lúc này lại có phản ứng rồi!

Ngay cả khi sự khó chịu và sợ hãi do sự biến thân lặp đi lặp lại mang đến, Khúc Kim Tích cũng đều nhận rồi, hơn nữa cô an ủi mình là được trải nghiệm cuộc sống của một giống loài khác.

Hơn nữa, vận khí của cô cũng không tệ, ít nhất hiện tại cô còn có người bảo hộ, tuy rằng người bảo hộ rất thích bắt nạt cô, nhưng về phương diện chăm sóc cũng không có đối xử tệ với cô.

Nhưng bây giờ, Khúc Kim Tích thực sự muốn khóc. Vừa tức giận vừa uất ức.

Cô đã cố gắng chuyển hướng sự chú ý của mình bằng cách xem phim, nhưng mà có những chuyện không thể nào dựa chỉ vào chuyển hướng sự chú ý là hoàn toàn bỏ qua được. Trên TV có hiển thị thời gian. Khi cô cảm thấy đáng lẽ đã qua rất lâu rồi, nhìn lại thời gian, chẳng qua mới chỉ hơn mười phút.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô sắp phát điên lên rồi.

Tất cả sự bức bối, tức giận và phần nộ tích tụ trong lòng, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh. Ngay khi Khúc Kim Tích cảm thấy nhịp tim của mình quá nhanh để thở, kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa trên TV. Cô cử động rồi, lăn lông lốc từ ghế sofa xuống mặt đất.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, cơn đau đón kịch liệt từ mỗi tắc da thịt truyền đến, đau đến mức trước mắt Khúc Kim Tích đen kịt lại, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ như thể bị hút vào một hố sâu không đáy, không ngừng rơi xuống.

Không biết mất bao lâu, Khúc Kim Tích dần dần tỉnh lại, từ lần tỉnh lại này, cô biết mình đã trở lại thành người rồi, cơn đau đón kịch liệt như thể còn khắc sâu rõ ràng trong tâm trí khiến cô không tìm cách được mà rùng mình.

Cô buộc mình không nghĩ tới chuyện này, lật người đứng dậy khỏi mặt đất, lao vào phòng tắm nhanh nhất có thể.

Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý xong, Khúc Kim Tích thở phào nhẹ nhõm, chạy đi chạy lại vài vòng trong phòng khách, lúc này mới khiến bản thân giải thoát khỏi cảm giác hưng phấn biến lại thành người có thể thoải mái vận động.

Cảm giác tự do thật là quá tuyệt vời!

Quay đầu nhìn lại bản Q của Thẩm Thính trên bàn cà phê, nhớ tới bản thân đã bị treo lên làm mồi nhử đêm qua, Khúc Kim Tích xắn tay áo lên, tìm đũa và len, treo bản Q của Thẩm Thính lên ở nơi mà cô đã bị treo vào đêm qua.

Hoàn mỹ ~~

Sau khi tán thưởng kiệt tác của mình, cô kiểm tra điện thoại xem có cuộc gọi nhớ nào không - khi cô biến thành một con búp bê bằng gốm sứ, chiếc túi trên người cũng biến thành gốm sứ như cô.

Mở điện thoại ra, nhìn thấy hơn chục cuộc gọi nhớ, trái tim của Khúc Kim Tích đập loạn xạ, nhưng khi bấm vào xem thì không có cuộc gọi nào xa lạ.

Đầu tiên là của Thẩm Thính gọi. Nhìn vào thời gian là khi cô vừa biến thành một con búp bê trong phòng tắm của hội trường, Khúc Kim Tích hiểu rằng: Anh gọi điện thoại cho cô và không có ai bắt máy, vì vậy đoán ra rằng cô có thể đã biến đổi trong phòng tắm rồi. Cho nên mới có thể đến nhanh như vậy.

Ngoại trừ cái này, còn lại đều là người trong danh bạ, nhiều nhất là người quản lý.

Nhìn lại WeChat--

[Người quản lý: Cô có đi dự tiệc mừng của Đăng Huy không? Làm thế nào mà vào được?]

[Người quản lý: Cô đang ở đâu? Sao lại không trả lời điện thoại!]

[Người quản lý: Mau bắt máy đi!]

[Người quản lý: Đọc được tin nhắn thì gọi lại!]

[Người quản lý: Đừng chơi trò mất tích, có thứ tốt cho cô.]

...

Tin nhắn cuối cùng hiển thị vào một giờ trước.

Khúc Kim Tích suy nghĩ một lúc, gọi lại cho người quản lý.

“Từ hôm qua đến giờ cô chết ở nơi nào vậy!” Vừa bắt máy, người quản lý liền hét lên, “Cô lập tức tới công ty ngay bây giờ.”.

"Tới công ty làm cái gì?"

Người quản lý tiếp tục quát: "Nói cô ngốc hay là ngu vậy! Cô nói đến công ty làm cái gì sao? Chẳng lẽ cô thật sự có ý định Tuyết Tàng sao?"

Âm thanh quá lớn, lúc này Khúc Kim Tích không thể không chuyển điện thoại ra một chút. Theo tình hình trước đây, sau khi cô biến lại thành người, ít nhất sẽ không bị biến lại ngay lập tức, vì vậy cô liền đến công ty xem thử.

Nói không chừng sẽ có một công việc ngắn hạn để kiếm chút tiền.

“Được rồi, lát nữa tôi sẽ đến.” Ngừng một lúc, cô thản nhiên hỏi: “Địa chỉ công ty là gì? Hình như tôi có chút không nhớ rõ.”

Người quản lý âm thầm báo địa chỉ: "Nhanh lên."

Cúp điện thoại, Khúc Kim Tích thay quần áo, nhớ rằng vẫn chưa nói với Thẩm Thính là mình biến trở lại rồi, vì vậy liền mở ảnh đại diện WeChat của Thẩm Thính ra, suy nghĩ một lúc--

[Khúc Kim Tích: Anh Thẩm, tôi đã trở lại rồi.] Nhân tiện thêm một biểu tượng cảm xúc dễ thương.

Đợi một lúc cũng không thấy hồi âm, đoán chừng anh đang bận, cũng không làm phiền nữa, sau khi ra ngoài liền bắt taxi đến địa chỉ mà người quản lý cho.

Thẩm Thính đang tham gia một cuộc triển lãm trong phòng, người chủ trì cuộc triển lãm là vợ của một người bạn trong giới của Thẩm Thính. Chính vì nể mặt người bạn đó anh mới tham gia cuộc triển trong phòng này.

Người chủ trì tên là Mai Thiên Nhã, là một người quen thuộc với Thẩm Thính. Trong cuộc triển lãm, cô ấy càng tùy ý hơn rất nhiều. Sau khi cuộc triển lãm kết thúc, Mai Thiên Nhã tán gẫu mấy câu chuyện gia đình, sau đó nói: "Hôm nay là sinh nhật con gái tôi, buổi tối có tổ chức một bữa tiệc cho nó, anh có muốn đến không? Nó cứ nhắc mãi tới chú Thẩm mấy lần rồi. "

Lúc này, điện thoại của Thẩm Thính rung lên, anh bấm vào WeChat, nhìn thấy tin nhắn của Khúc Kim Tích, trong mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc: Nhanh như vậy đã biến lại rồi sao?

"Thẩm Thính?" Thấy anh sững sờ, nhìn chằm chằm vào điện thoại mà không lên tiếng, Mai Thiên Nhã có chút kinh ngạc, nếu như vừa rồi cô ấy nhìn không nhầm, Thẩm Thính hình như đã mỉm cười sao?

Một tin nhắn lại có thể khiến anh bật cười.

Điều này còn khó thấy hơn là việc chồng cô, một diễn viên hài nổi tiếng, diễn một vở bi kịch.

Thẩm Thính thu lại điện thoại: "Tranh Tranh đã ba tuổi rồi nhỉ? Đêm nay tôi có chuyện nên không đi được, lần sau sẽ gặp cô bé."

Năm giác quan của Mai Thiên Nhã với tư cách là người chủ trì khiến cô ấy ngửi thấy mùi dưa lớn, không thể nhận được hỏi, "Không phải là có chuyện gì rồi chứ?"

Chồng của Mai Thiên Nhã là Văn Nhạc và Thẩm Thính là bạn tốt, hai người bằng tuổi nhau, con gái Tranh Tranh của họ cũng có thể giúp làm nước tương rồi.

Còn Thẩm Thính mặc dù đã kết hôn nhưng cuộc hôn nhân này có chút gì đó quá kín đáo, là bạn của anh, ít nhiều cũng bất bình cho anh. Cô ấy nhìn trái nhìn phải, xác nhận chung quanh chỉ có hai người bọn họ, thấp giọng nói: "Khúc Kim Tích đó..."

Nếu như thực sự có một cô gái mà mình thích, trước tiên bạn phải thoát khỏi người vợ trên danh nghĩa đó mới được.

Cũng không biết là tâm lý gì, Thẩm Thính ánh mắt ngạc nhiên nhìn Mai Thiên Nhã, nói: "Cô ấy... không phải là không thể chịu nổi giống như trên mạng nói."

Mai Thiên Nhã: "???"

Không đúng, lúc đầu bọn họ nhắc đến Khúc Kim Tích trước mặt anh, anh sẽ đen mặt lại, đến mức bọn họ không thể nhắc đến nữa. Bây giờ đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng những không đen mặt mà còn lên tiếng bên vực Khúc Kim Tích, Mai Thiên Nhã suýt chút nữa cho rằng Thẩm Thính trước mặt đã làm thay đổi thành một người khác.

Thẩm Thính không muốn giải thích, các nhân viên khác chạy đến và chủ đề tạm thời chấm dứt, cho đến khi rời khỏi địa điểm triển lãm, Thẩm Thính lại đi thêm hai chuyến nữa. Đến 5 giờ chiều, anh bỏ lại bữa tiệc tối và trở về căn hộ.

Tần Tang khó hiểu: “Thưa anh, cô Khúc đã biến lại rồi vậy thì anh cũng không cần phải quay về trước, giám đốc Chương đã hẹn anh mấy lần rồi, nếu không đi thì có vẻ hơi không nể mặt anh ấy. ”

Thẩm Thính không nói gì.

Tần Tang nói đúng.

Chỉ là... lúc sáng anh đã nói sẽ về sớm, lời đã nói ra từ miệng anh, tương đương với một lời hứa, cho dù Khúc Kim Tích đã trở lại bình thường thì cũng nên giữ lời hứa.

Về đến chung cư, Tần Tang rời đi, Thẩm Thính từ trong thang máy đi ra, vừa mới đi hai bước liền dừng lại.

Anh vốn tưởng rằng Khúc Kim Tích nên ở trong phòng, lúc này đang ngồi xổm ở cửa, nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, đôi mắt sáng lên: "Anh Thẩm, anh đã về rồi sao?"

"Tại sao lại ở bên ngoài?"

“Cái đó, tôi đến công ty, lúc về không biết mật khẩu nên không vào được.” Khúc Kim Tích thò tay ra, vẻ mặt ngượng ngùng nói.

Thẩm Thính mặt không biểu cảm liếc nhìn cô, không nói gì, nhập mật khẩu trước mặt cô, bốn số tám, bốn số chín.

Khúc Kim Tích và Thẩm Thính lần lượt bước vào nhà, Khúc Kim Tích phát hiện bước chân của Thẩm Thính đột ngột dừng lại, đang thắc mắc thì thuận theo ánh mắt của anh, nhìn thấy phiên bản Q của Thẩm Thính bị treo lơ lửng trên không trung.

Khúc Kim Tích: "....."

Toi rồi.

Chương 22

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích không dám nói gì, chỉ làm một động tác, chạy tới với tốc độ nhanh nhất có thể gỡ con búp bê xuống, còn vố về nhẹ nhàng rồi đặt lên bàn cà phê. Sau cùng với tấm biển khôn khéo nở nụ cười ngây thơ vô hại với Thẩm Thính.

Cô cứ tưởng Thẩm Thính sẽ nói gì đó, nhưng không ngờ rằng Thẩm Thính chỉ liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Thay giày đi."

Khúc Kim Tích không những không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại còn có cảm giác cấp bách mưa gió sắp ập đến, áp lực của ông già này mang lại khi mặt không biểu cảm thực sự quá mạnh rồi!

"Dép của tôi ở trong vali," cô nói.

Thẩm Thính: "Muốn tôi lấy cho cô sao?"

"Không cần, không cần." Khúc Kim Tích vội vàng xua tay, cô nào dám làm phiền anh đại giá, cô lập tức kéo vali ra khỏi góc, sau khi đổi dép lê, cất đôi giày đã thay vào trong tủ giày khử trùng được đặc biệt chế tạo ở hành lang.

Bên trong toàn là giày của đàn ông, giày của cô sau khi đặt vào cũng không ăn nhập.

Nên làm gì tiếp theo đây?

Thẩm Thính lên lầu, Khúc Kim Tích chỉ đành lấy một số đồ dùng cần thiết hàng ngày trong vali ra, đợi Thẩm Thính để hỏi anh đặt nó ở đâu.

Không bao lâu sau, Thẩm Thính xuống lầu, anh thay một bộ quần áo ở nhà màu xám, khí chất lạnh lùng, lãnh đạm trên người dịu dàng

hơn không ít, cô chỉ vào mấy sản phẩm chăm sóc da trên bàn cà phê: "Anh Thẩm, tôi có thể đặt những thứ này vào phòng tắm được không?"

"Ừ." Thẩm Thính gật đầu.

Khúc Kim Tích đã được cho phép bắt đầu dọn đồ, để tránh phiền phức, cô chỉ mang theo những sản phẩm chăm sóc da quan trọng nhất, khăn tắm, kem đánh răng và dầu gội đầu.

Sau đó, cô phát hiện mình mang thiếu một thứ... sữa tắm.

Cũng may là có siêu thị trong khu chung cư nên lát nữa sẽ đi mua một chai.

Sắp xếp đồ đạc xong, đi ra khỏi phòng tắm, Thẩm Thính ngồi trên sofa, TV ở đối diện được bật lên nhưng anh không xem, ngón tay thon thả xinh đẹp tùy ý chơi đùa với bản Q của mình.

"Làm sao mà biến đổi trở lại?" Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là Thẩm Thính.

Hai lần trước từ động vật nhỏ biến thành con người đều có tình huống nhất định xảy ra - từ mèo biến thành người là bởi vì không muốn để Thẩm Thính tắm, từ con rùa nhỏ biến thành người trong phòng, mọi người bàn tán, còn đề cập đến Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích ngồi xuống ở phía bên kia của ghế sofa, Thẩm Thính ánh mắt vụt qua, có thể chắc chắn rằng cô đang ngồi ở vị trí cách xa anh nhất.

"Tôi cũng không rõ lắm, chỉ nhớ rằng cơ thể rất khó chịu, sau đó lăn ra đất vỡ tan tành. Khi tỉnh dậy thì biến đổi trở lại rồi." Cô ấy ngại khi nói rằng mình khó chịu là vì một tình huống sinh lý nào đó.

Thẩm Thính nhú mày: "Vỡ rồi sao?"

Khúc Kim Tích gật đầu, nghĩ đến cơn đau đớn kịch liệt đột ngột đến, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cái gì?” Nhận thấy sự hoảng sợ lóe lên dưới đáy mắt cô, Thẩm Thính trực tiếp dùng ánh mắt khóa chặt vào cô.

Khúc Kim Tích không còn cách nào khác, chỉ đành đem cảm giác lúc đó nói ra.

Thẩm Thính trầm mặc, ngón tay ngừng chuyển động, không nghịch búp bê nữa, chừng nửa phút sau, anh nói: “Theo cô nói như vậy, nếu như cô biến thành vật vô tri vô giác, cách nhanh chóng trở lại bình thường là trực tiếp phá hỏng. ”

Khúc Kim Tích nhấn mạnh: "Chỉ là có thể."

Lúc gồm sứ đó bị vỡ tan tành, mỗi tắc da thịt, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều cảm nhận được sự đau đớn xâm nhập vào, cô không muốn lại khoảng thời gian này một lần nữa.

Sẽ có bóng đen tâm lý!

Thẩm Thính liếc nhìn cô, lại đổi câu hỏi. "Cô đến công ty làm gì?"

Khúc Kim Tích: "Người quản lý của tôi gọi điện bảo tôi đi một chuyến."

"Có thu hoạch gì?"

“Thu hoạch không nhỏ.” Khúc Kim Tích không khỏi nở nụ cười.

Thẩm Thính lúc này mới phát hiện ra rằng khi cô cười, có một cặp xoáy nhỏ lấp ló nơi khóe miệng.

Mặc dù không kiếm được việc làm nhưng chuyển đi đến công ty lần này thực sự khiến Khúc Kim Tích trút một hơi ác khí.

...

Công ty quản lý mà Khúc Kim Tích đã ký hợp đồng là Vượng Đạt, nói một cách dễ hiểu, một công ty giải trí trung đẳng, và người quản lý của cô là Lưu Khoan, một người 30 tuổi bụng bia Địa Trung Hải.

Dưới trướng Lưu Khoan có tổng cộng năm nghệ sĩ, Cố Kim Tích chắc chắn là người lót đậm, trước đây vì quấy rối Thẩm Thính mà bị toàn bộ cư dân mạng mắng mỏ. Ban giám đốc công ty biết được tin tức, trực tiếp ra lệnh miễn tất cả mọi hoạt động của cô, tương đương với Tuyết Tàng.

Lưu Khoan niệm tình cô bình thường hiểu kính với anh ta, không nói cho cô biết chân tướng, chỉ bảo cô ở nhà đợi, sau này có cơ hội thì gọi cô quay lại.

Khúc Kim Tích đã tham gia vào bữa tiệc mừng của Đằng Huy và được lên hot search. Lúc đầu, Lưu Khoan không biết, nhưng một đồng nghiệp đã nói với anh ta, lúc này vừa nhìn liền sửng sốt.

Bữa tiệc chúc mừng của Đằng Huy, nghệ sĩ bình thường không đủ tư cách tham gia, cho dù muốn tham gia, bọn họ cũng phải nhờ vào các mối quan hệ mới có thể trà trộn vào được.

Còn Khúc Kim Tích không những có thư mời vào chính thức mà còn đích thân Thái tử gia của Đằng Huy mời, hơn nữa mặc một bộ trang phục vô cùng lộng lẫy tuyệt đẹp, khác xa với hình tượng trong quá khứ.

Bất kể trước đây cô như thế nào, có tin tức như vậy được nổ ra, công ty hiểu rằng cô vẫn còn giá trị, ra hiệu cho Lưu Khoan để Khúc Kim Tích đến công ty và đưa cho cô ấy một thông báo mới.

Khi Khúc Kim Tích đến công ty, trước tiên là gặp một số giám đốc điều hành cấp cao, trọng tâm ý nghĩa là hỏi cô có quen biết Lục Viễn không, mối quan hệ với anh ta là gì. Cô lập tức lên tiếng phủ nhận, nhưng cô càng phủ nhận, các quan chức cấp cao càng cho rằng cô cố tình che giấu, ngược lại đối với cô càng khách khí hơn.

Rời khỏi văn phòng lãnh đạo, Lưu Khoan đưa cô tới văn phòng quản lý với vẻ hưng phấn đè nén trong ánh mắt: "Cô nói thật cho tôi biết, Lục Viễn có phải đã bao cô rồi không?"

Khúc Kim Tích: "..."

Sự im lặng của cô khiến Lưu Khoan cho rằng đó là ngầm thừa nhận, anh ta nhìn Khúc Kim Tích, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên chưa xót nói một câu: "Chắc là cậu Lục đó ăn quá nhiều hải sâm và bào ngư, muốn thay đổi khẩu vị, mới chọn một người như cô."

Đoán chừng cũng cảm thấy mình nói có chút khó nghe, Khúc Kim Tích đã leo lên người Lục Viễn rồi, lỡ như cô thổi một chút hơi bên gối để giết mấy con thiêu thân thì người chịu thiệt chính là anh ta.

Vì vậy, anh ta nhẹ giọng nói một cách chân thành: "Đây là chuyện tốt. Có cậu Lục làm hậu bối, chỉ cần anh ta mở miệng, tài nguyên trong giới của cô sẽ không ngừng chảy ra. Kim Tích, cô sẽ sớm trở nên nổi tiếng."

"Cậu Lục bình thường thích cái gì?" Lưu Khoan tò mò hỏi.

Nếu như nắm vững sở thích của Lục Viễn, những nghệ sĩ nữ khác dưới trướng anh ta, nói không chừng có thể đi thử xem. Thế hệ thứ hai giàu có như Lục Viễn tuyệt đối sẽ không bao giờ chê phụ nữ nhiều.

Khúc Kim Tích nhìn thấy ánh mắt tính toán như vậy, chỉ cần động não suy nghĩ một chút, liền biết Lưu Khoan có chủ ý gì, cô chuyển đề tài: "Không phải anh nói tôi đến công ty có chuyện tốt sao? Là cái gì vậy?"

"Suýt nữa thì quên mất chuyện này rồi." Lưu Khoan mở ngăn kéo. "Trong khoảng thời gian này, cô đã nghỉ ngơi đầy đủ ở nhà rồi. Công ty đã thương lượng quyết định soạn thảo hợp đồng mới cho cô. Cô

xem thử, hợp đồng mới này tốt hơn nhiều so với bản gốc, là tôi đặc biệt đấu tranh cho cô. "

Trong đầu Khúc Kim Tích chợt lóe lên một đoạn ký ức, mức thù lao tương đương 2:8 với công ty sau khi hợp đồng ban đầu được ký trong năm năm.

Khúc Kim Tích hai, công ty tám.

"..."

Khúc Kim Tích nhìn vào hợp đồng hiện tại viết là 4:6, cao gấp đôi so với trước đây, và thời hạn hợp đồng đã được thay đổi thành mười năm.

Thật là... hào phóng.

Ánh mắt của Khúc Kim Tích hiện lên vẻ lạnh lùng, nguyên nhân của bản hợp đồng mới này có lẽ là vì biết được cô có quan hệ với Lục Viễn, nên đã in lại bản hợp đồng, muốn dùng đãi ngộ gấp đôi để thể hiện sự hào phóng và kỳ vọng của công ty đối với cô.

Nếu như là nguyên chủ, nói không chừng thật sự có thể đồng ý rồi.

Đây chính là chuyện tốt mà Lưu Khoan nói, chỉ cần cô ký vào hợp đồng mới, công ty sẽ sắp xếp thông báo tiếp theo cho cô. Nếu như cô không ký...

"Tôi muốn hủy hợp đồng." Khúc Kim Tích nói.

"Cô nói cái gì?" Lưu Khoan đang tìm bút cho cô ký, nghe được những lời này, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khúc Kim Tích nhìn chằm chằm vào ánh ta, gằn từng câu từng chữ: "Tôi nói, tôi muốn hủy bỏ hợp đồng."

"Cô có biết mình đang nói cái gì không?"

"Anh bị điếc rồi sao?"

"Cô đã ký hợp đồng năm năm rồi, thời gian còn chưa tới. Muốn chấm dứt hợp đồng, đó là vi phạm hợp đồng! Phạt gấp mười lần!" Lưu Khoan cười lạnh, tiền bồi thường hợp đồng không nhỏ, với chút gia sản đó của Khúc Kim Tích, có thể đền nổi không?

Cho dù leo lên được Lục Viễn, người sau cũng sẵn sàng bỏ ra trên mấy tỷ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho cô ta không? Làm sao có thể chứ.

Khúc Kim Tích bình tĩnh nói: "Nếu như thực sự nói vi phạm hợp đồng, có lẽ là các anh vi phạm hợp đồng trước."

"Điều 18 của hợp đồng nói rất rõ ràng: Hình tượng của Bên B bị tổn thất do tình huống đặc biệt của công việc, Bên A không được vô cớ dừng thông cáo của Bên B, không được cưỡng hành chấm dứt quan hệ lao động với Bên B."

"Tôi đã nhận được thư hủy hợp đồng do thư ký Trương gửi cách đây vài ngày và yêu cầu tôi ký tên vào. Mặc dù bây giờ tôi chưa ký vào thư hủy hợp đồng nhưng hình tượng của tôi vẫn chưa bị tổn hại, công ty lại cưỡng hành chấm dứt quan hệ lao động với tôi. Cho nên là các anh vi phạm hợp đồng. "

"Tôi có bằng chứng và ghi âm. Dù sao, tôi bây giờ cũng không có việc gì làm. Có thời gian đây đưa với các anh."

Nói xong, Khúc Kim Tích có chút khát, cầm lấy một chiếc cốc giấy sạch sẽ, lấy một cốc nước từ từ uống, vừa uống vừa quan sát Lưu Khoan.

Nói đến điều khoản thứ 18 của hợp đồng, vẫn là nguyên chủ thêm vào - nguyên chủ ký tên ban đầu là Vương Đạt, chính là khuôn mặt của cô mà anh ta nhìn trúng. Lúc đó, thấy cô có chút do dự và bất an, Lưu Khoan vì để cô ký, mới đồng ý bổ sung một điều khoản như vậy.

Khi đó suy nghĩ của anh ta rất đơn giản, Khúc Kim Tích một khuôn mặt đỏ, còn dưới trướng của anh ta không có nghệ sĩ nào có thể ra tay được, chỉ cần nâng Khúc Kim Tích lên, địa vị của anh ta cũng sẽ cao như thủy triều.

Chỉ là không ngờ rằng Khúc Kim Tích chỉ là một cục bùn không thể bám chặt vào tường.

Giờ đây, điều thỏa thuận bổ sung này, được vận dụng hợp lý, có thể giúp Khúc Kim Tích không phải trả tiền phạt do vi phạm hợp đồng.

Nếu như thật sự không được, cùng lắm thì nhờ nhà họ Thẩm tương trợ.

— Nguyên chủ vừa dùng các loại thủ đoạn với khát vọng nhận được sự đồng ý của Thẩm Thính, nhận sinh hoạt phí do nhà họ Thẩm cho hàng tháng, vừa có lòng tự trọng mạnh mẽ. Biết rằng nhà họ Thẩm ngoại trừ ông cụ Thẩm thích cô ra, những người khác đều không thích cô, chưa bao giờ muốn nhờ người nhà họ Thẩm giúp đỡ.

Khúc Kim Tích không hiểu mâu thuẫn của nguyên chủ, nhưng cô là người thực tế, nên nói thì phải nói - cô và Thẩm Thính còn chưa ly hôn, cô là vợ chủ của nhà họ Thẩm, ở bên ngoài quá khiếm nhã ngược lại càng khiến người nhà họ Thẩm coi thường.

Những tài sản này của cô bị Lưu Khoan hiểu nhầm là Lục Viễn cho cô. Về mặt của Lưu Khoan dường như mở được một xưởng nhuộm, cuối cùng anh ta phun ra một câu: "Cô về trước đi. Tôi sẽ thương lượng chuyện này với giám đốc Trần, có kết quả sẽ nói cho cô nghe."

Thậm chí, anh ta còn không dám nổi giận.

Bởi vì thay đổi thỏa thuận đó là anh ta đồng ý thay đổi, Khúc Kim Tích nhất quyết chấm dứt hợp đồng, anh ta không thể thoát khỏi

trách nhiệm, công ty nhất định sẽ quy trách nhiệm cho anh ta, tới lúc đó người thê thảm nhất chính là anh ta.

Lúc này, cần phải phải ổn định Khúc Kim Tích, Lưu Khoan đích thân tiễn Khúc Kim Tích ra khỏi công ty, dọc đường không ngừng nhẹ giọng thuyết phục.

Thiếu chút nữa nâng Khúc Kim Tích lên.

Khúc Kim Tích trở về căn hộ với tâm trạng sảng khoái, khi đến nơi mới phát hiện ra mình không có mật khẩu căn hộ, căn bản không thể vào được, có lòng muốn hỏi, lại nhớ tới tin nhắn trước đó mà mình gửi, Thẩm Thính vẫn chưa trả lời, quyết định chờ một lát rồi hỏi sau.

Kết quả không bao lâu sau, Thẩm Thính lại trở về sớm như vậy.

...

Khúc Kim Tích vô tình đem toàn bộ chi tiết của việc đến công ty kể ra một lượt, nói xong cô ấy có chút khô họng, thấy trong đĩa hoa quả có cam, cô đưa tay không chút do dự cầm lấy một quả rồi lột vỏ.

Vừa lột xong, đang định đút vào miệng mình, liền cảm thấy một ánh mắt như thiêu đốt rơi trên mu bàn tay mình.

Cam không dễ lột, nhưng Khúc Kim Tích lại bóc vỏ cam ra thành một bông hoa, thịt bên trong không bị hỏng, sau vài giây, cô lặng lẽ đưa quả cam qua.

Thẩm Thính liếc nhìn rồi nhận lấy nó.

Khúc Kim Tích đang chuẩn bị lột một quả cho mình thì điện thoại reo lên, cầm ra xem thì đó là tin nhắn do Thẩm Thính gửi.

Người đang ở ngay trước mặt cô, tại sao còn phải gửi tin nhắn cho cô chứ?

Thẩm Thính cụp mắt xuống, khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ không có biểu cảm gì, chỉ là động tác ưu nhã xé một miếng trái cây bỏ vào miệng.

Khúc Kim Tích bấm vào tin nhắn - một tấm danh thiếp được gửi bởi Thẩm Thính.

【Mạc Hoài Vũ】

“Anh ta là một luật sư. Việc chấm dứt hợp đồng với Vương Đạt, nếu có bất cứ thắc mắc gì, có thể tìm anh ta.” Trong khi đang bắn khoăn, giọng nói trầm ấm của Thẩm Thính vang lên bên tai.

Khúc Kim Tích sửng sờ, không nói lời cảm ơn, mà sau khi Thẩm Thính tiêu diệt xong quả cam, cô lại lấy quả cam vừa lột xong đưa qua lần nữa.

Thẩm Thính lấy khăn giấy lau miệng, hơi nhướn mày: "Ý gì vậy?"

Khúc Kim Tích với vẻ mặt nghiêm túc: "Lấy lòng."

Thẩm Thính không trả lời, ngả người ra sau, dựa vào ghế sofa, nhẹ giọng nói: "Tôi đói rồi."

Khúc Kim Tích đặt cam xuống: "Anh muốn ăn cái gì, tôi lập tức làm ngay."

Thẩm Thính: "Tuỳ cô."

...

Nửa giờ sau, Khúc Kim Tích bùng một tô mì hỗn hợp đến bàn.

Thẩm Thính dùng thìa khuấy nó, như cháo lòng, anh cau mày, ánh mắt không hài lòng nhìn Khúc Kim Tích.

Đáp lại ánh nhìn của anh, Khúc Kim Tích cẩn thận dè dặt và lễ thẳng lý hùng nói: "Anh bảo món gì thì tuỳ tôi, vậy thì tôi tùy tiện làm

một chút".

Không có gì sai.

Chương 23

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính ghen hòng không nói được lời nào, thấy anh cuối cùng cũng động đũa, Khúc Kim Tích cũng thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: "Vậy thì anh ăn trước đi, tôi xuống lầu mua một số vật dụng cần thiết hàng ngày."

Cô cũng không mong đợi Thẩm Thính có thể đáp lại cái gì, cời tạp dề và đi cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Siêu thị trong khu dân cư không lớn, có đầy đủ đồ dùng cần thiết, Khúc Kim Tích tuy tiện lấy thứ gì đó ra kiểm tra giá cả, đắt hơn siêu thị bên ngoài gấp đôi.

Xì.

Cô đi thẳng đến khu hóa mỹ phẩm. Siêu thị này không có loại sữa tắm cùng nhãn hiệu mà Khúc Kim Tích đã dùng trước đây, sau khi quét qua các kệ hàng, cô nhìn thấy loại sữa tắm mà Thẩm Thính dùng.

Như vậy có thể thấy rằng Thẩm Thính có lẽ cũng đã mua nó trong siêu thị này, não bộ hiện lên cảnh tượng Thẩm Thính đi đến siêu thị, Khúc Kim Tích ma xui quỷ khiến lấy một chai cùng loại với Thẩm Thính và bỏ vào xe đẩy.

Cân nhắc đến những tình huống khác, cô lại lấy một số sản phẩm của nữ giới, sau đó đi đến khu vực rau quả, chọn một số loại rau - không còn thứ gì trong tủ lạnh.

Sau cùng đi ngang qua kệ đồ ăn nhẹ, Khúc Kim Tích đảo mắt qua, ánh mắt lộ ra vẻ đấu tranh, cuối cùng, chống lại sự cám dỗ của đồ ăn nhẹ, trong sế đầy đã có mấy túi lớn.

Khi đang xếp hàng để thanh toán, đột nhiên nhận được tin nhắn của Thẩm Thính: [Hết sữa chua rồi.]

Khúc Kim Tích ý thức đọc hiểu trong đó, gõ vào màn hình: [Anh uống nhãn hiệu nào?]

Sau một giây một bức hình được gửi đến, một nhãn hiệu sữa chua nào đó.

Khúc Kim Tích chỉ đành rời khỏi quầy thu ngân, nhận lệnh đẩy chiếc xe vào lại, chọn hai hộp sữa chua.

Khi thanh toán, cô cảm thấy thật lo lắng.

Không phải lo lắng về vấn đề tiền bạc, mà là cô chỉ có hai tay, làm sao có thể cầm nhiều thứ như vậy.

Ngay cả nhân viên thu ngân cũng nhìn ra vẻ khó xử của cô, tốt bụng nói: "Sao cô không gọi điện thoại để người nhà xuống xách giúp?"

Nhân viên thu ngân vừa nói vừa dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Khúc Kim Tích, cảm thấy người này rất quen. Nhưng mà làm thu ngân ở khu chung cư này, đã thấy qua quá nhiều người quen mắt.

"Không cần đâu." Khúc Kim Tích suy nghĩ một chút, "Có dây không?"

Nhân viên thu ngân lắc đầu.

"Vậy thì cho tôi một cái túi rỗng."

Khúc Kim Tích xé chiếc túi rỗng và quấn nó thành một sợi dây, khâu hai hộp sữa chua lại với nhau và mang nó, tay trái lại lại là một chiếc túi lớn, di chuyển ra ngoài một cách khó khăn.

"Đó không phải là Khúc Kim Tích sao?" Vừa đi ra khỏi siêu thị, liền nghe thấy phía sau có một giọng nói truyền đến.

"Cô ấy cũng sống trong khu dân cư này sao?"

"Thực sự là cô ấy."

"Tôi vừa nhìn thấy rồi, khuôn mặt trong sáng, làn da vừa trắng vừa mịn màng. Người thật trông đẹp hơn trên mạng rất nhiều."

Còn có người chụp ảnh, Khúc Kim Tích không nói nên lời, đột nhiên quay lại: "Tôi không xách nổi nữa, có thể giúp tôi cầm một chút được không?"

Người đang bàn tán và chụp ảnh là một nam một nữ, dường như không ngờ rằng Khúc Kim Tích sẽ quay lại và nói chuyện với bọn họ một cách hào phóng như vậy, hai người nhìn nhau rồi lại nhìn vào chiếc túi trong tay của Khúc Kim Tích, cũng không biết trong đầu nghĩ cái gì, tay lôi tay chạy rồi.

Khúc Kim Tích: "..."

Điều khiến cô càng không ngờ tới là khi cô xách đồ vào thang máy và có thể đặt xuống rồi, tới lầu, vừa định bước ra khỏi thang máy thì nghe thấy một giọng nữ, có chút quen thuộc.

Khu chung cư này là hệ thống một hộ một tầng, nhà của Thẩm Thính ở tầng mười tám, vừa ra khỏi thang máy liền nghe một giọng nữ xuất hiện ở tầng mười tám sao?

"... Tôi vừa chuyển đến vào trưa nay. Tôi nghe nhà sản xuất Dur nói rằng hình như anh đang sống ở đây. Không kìm được hỏi về anh. Thật không ngờ anh lại sống ở tầng dưới. Sau này chúng ta sẽ là hàng xóm của nhau rồi. "

Giọng điệu quen thuộc, phán đoán là người quen, Khúc Kim Tích không dám ra ngoài, chỉ đành tiếp tục ở trong thang máy, ngón tay ấn giữ vào nút mở thang máy.

"Đây là bánh bao mà tôi tùy tiện làm vào buổi trưa. Anh có thể ăn thử."

"Cảm ơn, cô gói bánh rất đẹp," Thẩm Thính giọng nói trầm thấp không có chút cảm xúc nào, "Nhưng tôi không ăn bánh bao."

Khúc Kim Tích trong đầu tự động hiện lên Thẩm Thính mặt không biểu cảm nói "Tôi không ăn bánh bao", lúc này cuối cùng cô cũng lục ra được giọng nữ quen thuộc từ trong hồi ức của mình.

— — Ảnh hậu Từ Nam Nam.

Một nữ diễn viên mới nổi, lần trước gặp nhau trong bữa ăn, cô ta là người đầu tiên đề cập đến Khúc Kim Tích, sau đó suýt chút nữa phát hiện ra mình.

"Thật không ngờ, anh cũng là người kén ăn." Từ Nam Nam vẻ mặt tự nhiên thu tay lại và nói đùa, "Tôi cho rằng một người đàn ông như anh sẽ không kén ăn chứ."

"Sau này sẽ là hàng xóm rồi. Chuyện liên quan đến kịch bản cũng thuận tiện thảo luận hơn nhiều... A, tôi còn hầm canh trong nhà, tôi về trước đây."

Tiếng bước chân dần đến gần, Khúc Kim Tích nhả nút và thang máy đóng lại. Có cầu thang bộ bên cạnh, khoảng cách một tầng không đến mức phải chờ thang máy.

Cố ý đợi vài giây, Khúc Kim Tích mới nhấn nút, ngay khi cửa thang máy vừa mở ra, bóng người cao to thẳng tắp đứng trước mặt, mặc quần áo ở nhà, hai tay đút vào túi, lặng lẽ nhìn cô.

Khúc Kim Tích rung mình, ngay lập tức choáng váng.

Cho đến khi người đàn ông chân dài bước tới, cúi người xách hai hộp sữa chua lên một cách dễ dàng, xoay người đi ra khỏi thang máy.

Cô thấp thỏm đi theo vào nhà, làm sao Thẩm Thính biết được mình đang ở trong thang máy chứ? Là cố tình đợi ở đó, hay là trùng hợp?

Trên bàn ăn, Thẩm Thính đã ăn hai phần ba số mì hỗn hợp mà cô đã làm - khi làm xong, cô đã đặc biệt nếm thử, mùi vị không tồi.

Cô có chút an tâm.

Thẩm Thính không quan tâm đến cô, trực mở hộp sữa chua và lấy một lọ sữa chua ra, vừa uống vừa cho phần sữa chua còn lại vào tủ lạnh. Khúc Kim Tích chủ động bắt chuyện, cất rau vào tủ lạnh.

"Tôi không biết anh thích ăn cái gì, nên tùy tiện mua một ít."

Thẩm Thính dừng động tác, liếc mắt nhìn cô: "Tôi hiện tại không muốn nghe thấy hai chữ tùy tiện."

Khúc Kim Tích: "..."

Không phải là anh đã nói trước sao!

{Truyện được Edit & đăng tại yeungontinh.vn}

Thẩm Thính tiện tay ném một chai sữa chua cho cô: "Mọi thứ ở khu vực chung trong nhà cô đều có thể dùng. Không cần phải có biểu hiện như thể cô dùng rồi thì tôi sẽ tìm cô tính sổ. Tôi không ra tay với phụ nữ."

Khúc Kim Tích: "Ừ."

"Khu vực hoạt động trong nhà của tôi là ở tầng 2. Đó là khu vực riêng tư của tôi..."

"Anh yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không lên tầng hai." Khúc Kim Tích giơ tay thề.

Thẩm Thính nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, như thể đang phán đoán thật giả trong lời nói của cô.

"Tôi thề với nhân cách của mình." Dưới cái nhìn như vậy, Khúc Kim Tích phải bổ sung thêm một câu.

Thẩm Thính không tỏ rõ ý kiến, uống hết sữa chua và đi lên lầu.

Tầng hai là khu riêng tư của Thẩm Thính, anh trở lại tầng hai, tức là lầu một bây giờ chính là lãnh địa của mình.

Khúc Kim Tích liếc nhìn lầu hai, chắc chắn rằng Thẩm Thính sẽ không đi xuống, bắt người tại chỗ rồi ngồi xem TV trên sofa, khoảng nửa giờ sau, cửa bị gõ, Tần Tang bước vào.

"Cô Khúc."

Theo sau Tần Tang là hai công nhân mặc đồng phục đi vào, bọn họ mang theo một chiếc giường gấp.

Khúc Kim Tích vội vàng bỏ túi đồ ăn nhẹ xuống ghế sofa, Tần Tang liếc nhìn TV, trên TV là một bộ phim truyền hình về mẹ chồng nàng dâu, còn trong phim nữ phụ hung ác đang đánh nữ chính, chính là Khúc Kim Tích đóng.

Cậu ấy khoé mắt giật giật nói: "Cô tiếp tục xem đi, đừng để ý tới chúng tôi."

Các công nhân trước tiên đặt giường gấp xuống, Tần Tang dẫn bọn họ vào căn phòng nhỏ, lần lượt dọn những thứ đồ lớn trong căn phòng nhỏ ra.

Bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, Khúc Kim Tích lại xem được ba tập phim, Tần Tang cầm điện thoại di động cho cô xem ba bức ảnh, đó là hình ảnh chăn ga gối đệm, để cô ấy chọn màu.

Ba màu đen, trắng và xám.

Khúc Kim Tích xem đi xem lại mấy lần, cuối cùng ngẩng đầu lên: "Còn có màu khác không?"

Tần Tang nhìn cô nói: "... cô đợi một lát."

Một lúc sau, cậu ấy lại cho Khúc Kim Tích xem những bức hình khác, lần này không chỉ có nhiều màu sắc hơn mà còn có cả hoa văn nữa, Khúc Kim Tích chọn một con vịt nhỏ màu vàng.

Tần Tang gọi điện thoại.

Khi các công nhân sắp xếp xong căn phòng nhỏ và rời đi, Mộc Thần xách một chiếc túi lớn đến: Bên trong là bộ chăn con vịt nhỏ màu vàng mà Khúc Kim Tích muốn.

Diện tích căn phòng nhỏ chỉ vón vẹn hơn 20m², những đồ dùng lớn được dọn ra, còn lại những vật dụng nhỏ được sắp xếp ngăn nắp. Tần Tang còn chuẩn bị hai cái bình, một cái đặt trên bệ cửa sổ, một cái đặt trên bàn làm việc nhỏ, tổng thể đơn giản mà bình thường.

Một phòng ngủ đã được sắp xếp xong trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ.

"Cô Khúc, tôi giúp cô dọn giường." Tần Tang bắt đầu xắn tay áo.

"Không cần đâu, việc này tôi tự làm là được rồi." Khúc Kim Tích cảm thấy có chút xấu hổ.

Lúc này có tiếng bước chân từ trên lầu truyền đến, Thẩm Thính đi xuống lầu rồi.

"Thưa anh." Tần Tang nói với Thẩm Thính người đang đứng ở ngoài cửa, "sắp xếp gần xong rồi."

"Ừ." Thẩm Thính liếc nhìn một lượt, "Vất vả rồi, về đi."

Tần Tang và Mộc Thần rời đi, Khúc Kim Tích phát hiện Thẩm Thính đã vào phòng tắm, không dám nhìn thêm, lỡ như Thẩm Thính

cho rằng cô muốn nhìn trộm thì sao?

Cô mở vật dụng trên giường ra và trải nó một cách nhanh chóng.

Khi đang trải ga giường, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một câu: Cô đây có coi như là đang sống chung với Thẩm Thính không?

Không không không, nhiều nhất là giống như "thuê chung" mà thôi.

Các công nhân có thể đến chuyển đồ và dọn dẹp phòng lúc này, chắc chắn là ý của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích quyết định sau này có cơ hội thì nấu ăn cho Thẩm Thính.

Đợi cô trải xong con vịt nhỏ màu vàng, kéo va li vào phòng ngủ nhỏ, nhìn xung quanh chỉ thiếu một cái tủ, vậy thì sẽ hoàn mỹ rồi.

Cô quyết định đặt một cái trên mạng.

Bên ngoài có tiếng nói truyền đến, Khúc Kim Tích vội vàng chạy ra, nhìn thấy Thẩm Thính đi lên lầu, nhiệt tình nói: "Chúc ngủ ngon, anh Thẩm."

Thẩm Thính thân thể hơi khựng lại, quay đầu nhìn cô, im lặng vài giây rồi nói: "Ngủ ngon."

Qua một đêm, ngày hôm sau Khúc Kim Tích từ trong chăn vịt màu vàng bước ra dụi mắt nhìn thời gian, đã là chín giờ rưỡi rồi!

Cô chạy ra khỏi phòng, chỉ nhìn thoáng qua thì biết Thẩm Thính đã đi rồi, trên bàn còn có một bữa sáng chưa mở, hình như là Tần Tang mang đến cho Thẩm Thính, nhân tiện cũng mang cho cô một phần.

Khúc Kim Tích vừa ăn sáng vừa gửi tin nhắn WeChat cảm ơn Tần Tang.

Tần Tang đáp: [Là anh Thẩm bảo tôi mang cho cô.]

Khúc Kim Tích ngại gửi tin nhắn lại cho Thẩm Thính.

Trong ba ngày tiếp theo, Khúc Kim Tích không nhận được cuộc gọi từ phía Hà Chiêu, điều này buộc cô phải chấm dứt hợp đồng với Vượng Đạt một cách kiên quyết hơn.

Cô đã đến công ty hai lần rồi, Lưu Khoan tìm mọi cách để không đồng ý chấm dứt hợp đồng, còn đe dọa cô, Khúc Kim Tích bức xúc và tìm đến vị luật sư Mạc Hoài Vũ kia, thông qua anh chồng hờ của cô.

Cô không biết vị này chính là luật sư ly hôn đã đến Thành Cẩm Loan tìm cô để ký tên lần trước, đối phương cũng không nhắc đến chuyện này, rất công thức hoá tuyên bố rằng chuyện này cứ giao cho anh ta giải quyết là được.

Khúc Kim Tích biết rằng đây đều là công lao của Thẩm Thính, vì vậy sau khi lắp ráp tủ quần áo được giao đến xong, cô mặc tạp dề và lên kế hoạch thể hiện tài nghệ nấu ăn thực sự của mình.

Vì vậy, khi Thẩm Thính về đến nhà vào lúc chín giờ tối, Khúc Kim Tích chạy cộc cộc cộc qua: "Mệt rồi phải không? Tôi đã làm mấy món ăn rất đặc biệt, anh đến nếm thử xem?"

Thẩm Thính tay cởi cúc áo liền cứng đờ lại, nở nụ cười chào hỏi Khúc Kim Tích, ánh mắt khẽ động, rơi vào tạp dề trước trên người cô, với tóc rối bù sau đầu, cố định tóc hình như là đĩa. Bỗng chốc hiện lên một cảnh... người vợ ở nhà làm cơm xong và đợi chồng trở về.

Hô hấp của anh nhất thời có chút rối loạn, Khúc Kim Tích đương nhiên không để ý, thấy anh im lặng, cô mở tấm lưới che trên bàn ăn ra để lộ ra sáu món ăn tinh xảo đẹp mắt.

Đẹp nhất là món súp bí ngô, dùng nguyên một quả bí ngô làm thành, bên ngoài có chạm trổ một bức tranh, hai bên còn dùng hai con thỏ nhỏ bằng củ cà rốt để trang trí.

Gần như là một tác phẩm nghệ thuật.

Thẩm Thính trong đáy mắt loé lên một tia kinh ngạc.

Những thứ trên bàn này rất khác so với cái “tuyệt vời” lần trước, và lần trước trước nữa là mì trứng cà chua.

“Cô... cô làm sao?” Ánh mắt Thẩm Thính có chút trầm xuống.

"Vâng, đúng vậy." Khúc Kim Tích có chút chột dạ. Nguyên chủ đương nhiên sẽ không thể làm những món này. Nấu ăn khắc họa là một trong những kỹ năng của cô. Cô xoắn váy và nói một cách tự nhiên nhất có thể, "Tôi xem các hướng dẫn trên Internet, thử làm một chút. Lúc bắt đầu khá khó, nhưng mà thử một lúc, sau khi lên tay cũng không tồi. "

Thẩm Thính không nói gì.

“Hôm nay tôi đã ký đơn hủy hợp đồng xong rồi.” Khúc Kim Tích bị anh nhìn đến mức da đầu có chút tê dại, vội vàng bổ sung thêm một câu, “Nhân tiện, ăn mừng một chút.”

Thẩm Thính cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, định nói chuyện thì điện thoại di động của Khúc Kim Tích đột nhiên đổ chuông, cô cầm lên xem, là một số lạ--

"Xin chào cô Khúc, tôi là Biên Nguyên trợ lý của đạo diễn Hà, ngày mai cô có thời gian không?"

Khúc Kim Tích: "!!!"

Cô gần như theo phản xạ có điều kiện che ống nghe, hưng phấn nói với Thẩm Thính: "Trợ lý của đạo diễn Hà gọi điện cho tôi!"

Thẩm Thính hơi chuyển động lông mày.

Một giây tiếp theo, đồng tử của anh đột nhiên co rút lại, người đang hưng phấn trước mặt biến mất, điện thoại từ giữa không trung

rơi xuống, Thẩm Thính theo bản năng giơ tay bắt lấy điện thoại.

"Cô Khúc?"

Trên bàn ăn yên tĩnh vang lên tiếng "két" khe khẽ.

Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên bàn ăn có một con vịt nhỏ màu vàng chỉ to bằng lòng bàn tay, nó có bộ lông màu vàng óng ánh và mềm mại. Bởi vì kinh ngạc, nên cái đầu xù lông của nó bị nghiêng đi, đôi mắt nhỏ màu đen tràn đầy vẻ không thể nào tin nổi.

“Quack quack quack!” Điện thoại của Hà đạo diễn!

Thẩm Thính định thần lại, mở loa ngoài lên, Biên Nguyên ở đầu dây bên kia đã cau mày, suýt chút nữa muốn cúp máy thì nghe thấy một giọng nam trầm thấp quen thuộc: Khúc Kim Tích tạm thời có chút chuyện, tôi trả lời điện thoại thay cho cô ấy. "

Biên Nguyên có chút không hài lòng về hành vi để người khác nghe điện thoại của Khúc Kim Tích, nhưng che giấu đi: "Vậy xin anh hãy chuyển lời với cô ấy, nếu ngày mai cô ấy có thời gian thì đến tầng 26 của tòa nhà Vân Vụ lúc 3 giờ chiều. Sau khi đến thì gọi điện thoại. "

"Được."

Kết thúc cuộc gọi.

Thẩm Thính nhìn mấy con vịt nhỏ màu vàng đang vội vàng xoay quanh trên bàn, anh quay đầu lại, mất vài giây để quản lý biểu hiện sắc mặt của mình, khi quay đầu lại lần nữa, giọng nói của anh ta có chút buồn cười: “Lời của Biên Nguyên cô cũng nghe thấy rồi."

Đây chính là điều mà cô đang lo lắng.

Khúc Kim Tích lo lắng đến mức tung bay đôi cánh ngăn cùn cốn, cô cho rằng đạo diễn Hà không thể nào tìm cô, đã không ôm hy vọng gì nữa, không ngờ trợ lý Biên đột nhiên gọi điện thoại cho cô.

Nhưng vào một thời điểm quan trọng như vậy, cô lại biến thành một con vịt nhỏ màu vàng!

Khúc Kim Tích bực bội đến tức ngực.

Thẩm Thính kéo ghế ra ngồi xuống, cúi đầu nhìn con vịt nhỏ màu vàng. Anh luôn không thích động vật có lông, nhưng mà con vịt nhỏ màu vàng lông tơ trước mặt anh nhìn không chỉ bắt mắt mà còn rất đáng yêu.

Anh lặng lẽ ho khan một tiếng, vẻ mặt đương nhiên kiềm chế lại suy nghĩ, ngón tay gõ lên mặt bàn, thu hút sự chú ý của con vịt vàng nhỏ: "Cô có từng nghĩ qua, nếu như cô tham gia đóng phim của Hà đạo diễn, trong quá trình đóng phim liên biến thân thì phải làm sao?"

Khúc Kim Tích: "..."

Nhưng trước đó là anh đã bảo tôi đi tìm Hà Chiếu trong bữa tiệc ăn mừng.

Cô gằn giọng, nỗ lực muốn tiết lộ ý của mình.

Biến thân không theo quy luật quả thực là một mối nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng cũng không thể vì lý do này mà cô phải từ bỏ công việc và những thứ khác.

Hơn nữa, nếu như cô bị Hà Chiếu nhìn trúng, có thể vào cùng đoàn phim với Thẩm Thính, khi xảy ra sự cố, có Thẩm Thính làm người giám hộ... Nếu không, tại sao Thẩm Thính lại muốn để mình đi tìm Hà Chiếu xem thử.

Không lẽ, là mình đã nghe nhầm ý của Thẩm Thính sao?

Khúc Kim Tích trái tim thấp thỏm, nhất thời suy nghĩ hay là bỏ đi.

Đừng nghĩ đến chuyện quay phim, lúc bình thường thì ra ngoài tùy tiện tìm một công việc để làm, khi biến thân thì để Thẩm Thính

bảo vệ trong vài ngày, sau đó dùng phương pháp khác để bày tỏ lòng biết ơn.

Nhất thời lại cảm thấy không cam tâm, sự không cam tâm này xuất phát từ cảm xúc của nguyên chủ, cũng có của bản thân cô.

Nguyên chủ yêu thích diễn xuất, có cơ hội đóng phim, còn là cơ hội tốt như vậy, bất kể nguyên chủ trước đây phẩm cách như thế nào, cô đã xuyên qua đây thay thế cho nguyên chủ, cũng nên làm chút gì đó cho cô ấy.

Hơn nữa bản thân cô ấy...

Khúc Kim Tích theo bản năng muốn cắn ngón tay, quên mất mình bây giờ là một con vịt nhỏ màu vàng, đôi cánh nhỏ bé cũng không vươn tới được, lập tức cúi đầu che giấu những suy nghĩ phức tạp dâng trào trong lòng.

Nói tóm lại, cho dù là vì nguyên chủ hay là vì bản thân cô, cô đều muốn đóng phim.

Nhìn thấy chú vịt nhỏ màu vàng cúi đầu xuống, con vịt như thể chịu đả kích cực lớn, tay của Thẩm Thính không tự chủ giơ ra đặt chú vịt nhỏ màu vàng vào lòng bàn tay.

Đối diện với bàn tay không nghe lời này của Thẩm Thính: "..."

Khúc Kim Tích cũng sửng sờ, chú vịt ngơ ngác nhìn Thẩm Thính.

Thẩm Thính chuyển tầm mắt đi, ngáp ngừng, đặt chú vịt nhỏ màu vàng xuống lại, lại không biết rằng giọng nói của anh cũng đã dịu xuống, anh nói, "Cô rất muốn đóng phim của Hà Chiếu sao?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

Thẩm Thính: "Bây giờ là chín giờ rưỡi, chỉ cần cô biến đổi trở lại trước hai giờ chiều mai, cô sẽ có cơ hội."

“Quack.” Lỡ như không biến lại được thì sao.

Quy luật và thời gian biến thân của cô đều không giống nhau.

“Lần đầu tiên cô từ mèo biến lại thành người phải mất bốn tiếng đồng hồ.” Thẩm Thính bình tĩnh phân tích, “Lần thứ hai từ một con rùa nhỏ biến lại thành người phải mất hai ngày ba đêm; lần thứ ba biến thành một con búp bê phải mất mười lăm giờ. ”

"Không có bất kỳ quy luật về thời gian, nhưng cảm giác của bản thân có lẽ là rõ ràng nhất. Cô hãy suy nghĩ thật kỹ khi biến thân trở lại sẽ xảy ra chuyện gì. Đây sẽ là chìa khóa để cô có thể biến đổi trở lại vào ngày mai."

Khúc Kim Tích loạng choạng bước lên trên bàn, cẩn thận suy nghĩ lại:

Lần đầu tiên là không muốn để Thẩm Thính đi tắm.

Lần thứ hai là trong bàn ăn, cô cảm thấy khó chịu khi nghe bọn họ bàn tán về mình.

Lần thứ ba là vì vấn đề về sinh lý mà khó chịu, sau đó rơi khỏi ghế sofa biến thành người.

Không thể nghĩ ra mối liên hệ trong đó là gì, Khúc Kim Tích sục đồ vũ cánh, sau đó cô bình tĩnh lại, nâng đôi cánh nhỏ của mình lên, chôn vùi đầu đi.

Thẩm Thính liếc nhìn cô một cái, đột nhiên nói: "Hiện tại không cần lo lắng suy nghĩ, cách ngày mai còn có hơn mười tiếng đồng hồ, ăn cơm trước đi."

Cũng không biết có phải là giọng nói của Thẩm Thính quá nhẹ nhàng hay những lời của anh nói có lý, Khúc Kim Tích thực sự rất thoải mái.

Lo lắng cũng vô ích.

Cùng lắm là mất đi cơ hội lần này.

“Quack.” Anh nói đúng.

Để cảm ơn sự khai sáng của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích bước đến và dùng đầu xoa vào cổ tay của anh.

— — Vẫn phải dựa vào anh cho ăn, khi nên đáng yêu thì phải đáng yêu.

Lông tơ mềm mại của con vịt vàng nhỏ cọ xát vào da giữa cổ tay, mang đến cảm giác tê dại, Thẩm Thính bình tĩnh xoay cổ tay để giảm bớt cơn tê, nhưng không ngăn được động tác của con vịt vàng nhỏ này.

Sáu món ăn tinh tế đã được Khúc Kim Tích mất gần bốn tiếng đồng hồ để làm. Vốn dĩ dự định khi Thẩm Thính ăn, có thể giải thích ngụ ý trong đó, bây giờ thì hay rồi, cũng không thể dùng "Quack Quack Quack" để giải thích.

Trong lúc tuyệt vọng, Khúc Kim Tích vùi đầu để Thẩm Thính cho ăn.

Biến thành một chú vịt vàng nhỏ, dạ dày cũng nhỏ, Thẩm Thính mỗi món cho ăn một chút, lại cho cô húp một chút canh bí đỏ. Con vịt nhỏ màu vàng no căng không đi nổi.

Sau bữa ăn, theo thường lệ, Thẩm Thính tắm rửa xong thì đi lên tầng hai, không gian tầng một chỉ thuộc về một mình Khúc Kim Tích. Thẩm Thính bận rộn, hai người cũng chỉ có thể đụng mặt nhau vào buổi sáng và buổi tối, trò chuyện cũng không nhiều.

Lúc này, chú vịt nhỏ màu vàng đang đi về phía phòng ngủ với hai cái chân nhỏ, chỉ một chút là đi mệt rồi, cô dừng lại nghỉ ngơi vài giây rồi tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ vẫn còn chưa quen với việc đi lại bằng hai cái chân vịt nhỏ, khi đi lại không chỉ có chút lắc lư mà còn phải dang rộng đôi cánh để giữ thăng bằng.

Khung cảnh có chút quái dị.

Sự bình tĩnh còn sót lại khiến Thẩm Thính chỉ nhìn như vậy mà không lấy điện thoại ra thử chụp lại khung cảnh này.

Con vịt nhỏ màu vàng đi được khoảng hai phút, đi đến phòng ngủ nhỏ, sau đó sững người.

Bởi vì cô quên mất đóng chặt cửa phòng ngủ, còn cô bây giờ hoàn toàn không thể mở cửa phòng ngủ được.

"..."

Khúc Kim Tích hít một hơi thật sâu, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía xa như thể Thẩm Thính đang xem kịch, kêu lên một tiếng đáng thương, "Quack."

Dưới ánh mắt cầu xin của cô, đôi chân dài của Thẩm Thính sải bước, không chỉ mở cửa cho cô mà còn cúi người nhặt cô lên.

Khúc Kim Tích đột nhiên phát hiện ra rằng Thẩm Thính đối xử với chú vịt nhỏ màu vàng còn dịu dàng hơn nhiều so với khi cô biến thành một con búp bê trước đó.

Đàn ông quả nhiên không thể cưỡng lại những động vật lông tơ dễ thương.

Cô nhất thời không biết nên hạnh phúc hay là nên may mắn.

Bước vào cửa nhìn thấy con vịt nhỏ màu vàng trên giường, tâm trạng bình tĩnh không dễ gì có được của Khúc Kim Tích bắt đầu dao động, thậm chí khi Thẩm Thính nhìn thấy bộ ga giường hình con vịt nhỏ màu vàng trên giường, cũng khựng lại.

Ngoại trừ việc sắp xếp căn phòng nhỏ ban đầu, khi đó Thẩm Thính có nhìn lướt qua, sau đó anh không đến lại căn phòng này nữa.

Lúc đó Khúc Kim Tích còn chưa đặt chân, cho nên Thẩm Thính không biết Khúc Kim Tích đắp cái chân như thế nào.

Anh nhìn cái chân bông rồi lại nhìn xuống con vịt nhỏ màu vàng trên tay, một lúc sau lông mày mới từ từ nhúu lại.

Khúc Kim Tích không nhìn thấy được phản ứng của anh, cô nhìn chằm chằm vào chiếc chân bông, trong lòng quyết định: Đợi sau khi biến trở lại thành người, sẽ ngay lập tức thay chiếc chân bông khác!

Cô thích con vịt nhỏ màu vàng, nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn biến thành con vịt nhỏ màu vàng.

Phát hiện Thẩm Thính không nhúc nhích, Khúc Kim Tích không khỏi vỗ cánh. Thẩm Thính đặt cô lên giường, ánh mắt quét qua tủ quần áo mới trong góc, trên bàn cà phê nhỏ có một bức vẽ. Anh cầm nó lên xem là bản vẽ lắp ráp tủ quần áo.

“Cô đã lắp ráp nó sao?” Anh quay đầu hỏi.

Chiếc chân bông quá mềm mại, đến nỗi Khúc Kim Tích mới đi được hai bước suýt chút nữa ngã xuống, cứ trực tiếp nép vào đó, Thẩm Thính hỏi như vậy, cô liền nhìn thành quả lắp ráp của mình, rất tự hào gật đầu: “Ừ ~~”

Tự tay lắp ráp tủ quần áo, không chút kỹ thuật nào làm không được, Khúc Kim Tích thậm chí còn cảm thấy, Thẩm Thính sống trong nhung lụa đoán chừng cũng không thể lắp ráp, đột nhiên có một cảm giác hài lòng rằng cuối cùng mình cũng có thể vượt qua Thẩm Thính ở một nơi nào đó.

Thẩm Thính khẽ nhướng mày, đặt bản vẽ xuống, sau đó hỏi một câu mà trước giờ không bao giờ hỏi: “Hôm mà cô gặp tai nạn xe, tại

sao lại lái xe vào lan can?"

"Quack." Tôi có nói anh cũng không thể hiểu được.

Thẩm Thính xoay người ngồi xuống ghế sofa nhỏ trong phòng, đôi tay đan chéo, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Khúc Kim Tích: "Có phải là bởi vì nhìn thấy thứ gì đó mà tránh đi không?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

Nếu không phải là con mèo đó đột ngột nhảy ra ngoài, cô có thể vì tránh nó mà bẻ lái, dẫn tới chiếc xe mất tay lái đâm vào lan can bảo vệ sao... Khi tỉnh dậy, cô đã biến thành một con mèo rồi.

"Cô tránh con mèo sao?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô bắt đầu tự hỏi liệu Thẩm Thính có thể đọc được suy nghĩ hay không.

Sau đó, cô nghe thấy Thẩm Thính nhàn nhạt nói: "Trước khi biến thành mèo cô đã nhìn thấy con mèo; trước khi biến thành con búp bê, cô đã mua con búp bê của tôi; trước khi biến thành một con vịt nhỏ màu vàng, trên giường của cô đã dùng một bộ ga giường hình con vịt nhỏ màu vàng."

Theo lời của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích dần dần choáng váng.

"Trước khi cô biến thành con rùa nhỏ, đã từng nhìn thấy con rùa sao?"

Có nhìn thấy không?

Đương nhiên là đã nhìn thấy nó!

Khúc Kim Tích cẩn thận nhớ lại những gì đã xảy ra vào ngày cô biến thành một con rùa nhỏ, cô đi đến gặp một phó đạo diễn, kết quả

đối phương muốn để cô đóng phim cấp ba, cô nhất thời không thể kiềm chế được đánh gục đối phương, cầu cứu Thẩm Thính. Sau đó, Thẩm Thính đưa ra cho cô hai sự lựa chọn, một là chương trình thực tế, hai là phim truyền hình dài tập.

Cô đọc kịch bản rất lâu, sau đó thì trời đổ mưa sét đánh ầm ầm, cô biến thành một con rùa nhỏ.

Ngày hôm đó cô chưa nhìn thấy một con rùa thật sự, nhưng mà—

Khi cô dùng điện thoại di động, đã nhìn thấy nó trên điện thoại!

Thông qua ánh mắt thất thần của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính đã có được đáp án, anh kết luận một cách đơn giản và mạnh mẽ: "Căn cứ vào manh mối hiện tại, có thể xác định rằng thứ mà cô biến thành có liên quan đến những thứ mà cô đã thấy hôm đó."

Mặc dù nó vẫn là biến thân ngẫu nhiên, nhưng phạm vi được giảm xuống thành những gì được nhìn thấy trong ngày. Hơn nữa, chắc chắn, còn có thể liên quan đến những manh mối khác, chỉ là hiện tại nhất thời chưa tìm ra.

Khúc Kim Tích có chút vui mừng, cuối cùng cũng tìm được một chút quy luật. Cô nhìn Thẩm Thính với ánh mắt sùng bái. Cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Nếu như không có Thẩm Thính bình tĩnh phân tích, cô làm sao có thể tìm thấy chút quy luật này!

Nhìn thấy con vịt nhỏ màu vàng đang cao hứng, khoe miệng Thẩm Thính khẽ nhếch lên, lập tức đứng dậy.

Khúc Kim Tích biết rằng anh sẽ lên lầu, nhanh chóng nói lời chúc ngủ ngon, nhưng những gì nói ra lại là "quack quack", cô ghét bỏ kéo miệng xuống.

Tuy nhiên, Thẩm Thính giống như nghe hiểu, trả lời cô một câu: "Chúc ngủ ngon."

Chờ sau khi Thẩm Thính rời đi, Khúc Kim Tích đột nhiên tràn đầy năng lượng, bắt đầu cẩn thận nhớ lại cảm giác của mình khi biến lại thành con người.

Vừa nghĩ tới đây, đại não của cô lại bắt đầu đau nhức, khi không nhận được muốn đi ngủ trước, đột nhiên trong đầu có một tia sáng lóe lên, cô đột nhiên lật người--

Cái giá là sự tổn thương!

Mỗi lần thay đổi trở lại thành người, cô đều gặp phải sự “tổn thương”.

Khi cô biến thành mèo, Thẩm Thính đã cho cô đi tắm, với cô mà nói đó là tổn thương; những lời nói của Từ Nam Nam và Nhà sản xuất Vũ bị con rùa nhỏ là cô nghe thấy, là sự tổn thương; con búp bê rơi khỏi ghế sofa và vỡ ra, là tổn thương.

Cho nên--

Khi Thẩm Thính thức dậy vào ngày hôm sau, nghĩ rằng Khúc Kim Tích vẫn chưa biến đổi trở lại, không cách nào mở cửa, sau khi suy nghĩ về điều đó, anh mở tung cửa phòng ngủ nhỏ ra, đôi mắt quét về phía trước, lông mày đột nhiên cau lại.

Không có bóng dáng của con vịt nhỏ màu vàng trên giường.

Con vịt nhỏ màu vàng đâu rồi?

Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Khúc Kim Tích?"

Không có hồi âm.

Biến lại thành người và đi ra ngoài rồi sao?

Thẩm Thính cất bước muốn rời khỏi phòng ngủ, lúc này, một tiếng "quạc" đột nhiên vang lên trong phòng.

Bước chân Thẩm Thính dừng lại, anh quay người, thính giác của anh trước giờ vẫn luôn rất tốt, ánh mắt quét qua chiếc chăn bông con vịt màu vàng phẳng phiu, xác nhận âm thanh vừa rồi phát ra từ phía giường.

“Quạc.” Lại một tiếng kêu buồn bực vang lên.

Thẩm Thính nheo mắt, bước đến bên giường, nếu như Khúc Kim Tích tự chui vào trong chăn mà ngủ, anh cũng rất khâm phục lòng dũng cảm của cô.

Tuy nhiên, khi lật góc chăn lên tìm một vòng, nhưng không tìm thấy chú vịt nhỏ màu vàng đâu, Thẩm Thính chuyển mục tiêu xuống gối, dưới hai gối cũng không có bóng dáng của chú vịt vàng nhỏ.

Đột nhiên nghĩ đến một khả năng, trong đáy mắt Thẩm Thính nhanh chóng lướt qua một tia buồn cười, lùi lại phía sau hai bước, dứt khoát mở ga giường ra, cúi người nhìn về phía dưới giường.

Khúc Kim Tích: "..."

Cái chân nhỏ của chú vịt màu vàng hướng xuống đáy giường, lại còn treo ngược như thế này - một sợi chỉ mảnh buộc vào lòng bàn

chân của chú vịt, đầu sợi còn lại nối vào lỗ trên khung sắt dưới chân giường.

“Quạc.” Con vịt nhỏ màu vàng nhìn vào mắt của Thẩm Thính, nước mắt hối hận chảy ròng ròng.

Cô không muốn để Thẩm Thính nhìn thấy hình tượng ngu ngốc như vậy của mình, nhưng không thể nào không nhờ đến sự giúp đỡ của anh, bởi vì chỉ có anh mới có thể lật ngược cô lại vào lúc này, để cô không đến mức bị hong thành vịt khô.

Thẩm Thính im lặng hơn mười giây, mới giải cứu chú vịt nhỏ màu vàng dưới đáy giường.

Ngay khi chạm vào chiếc chăn bông mềm mại, Khúc Kim Tích nằm sấp trên đó, trước tiên là thở dài thoải mái một hơi rồi xòe cánh ra thành chữ đại. Toàn thân từ trên xuống dưới không có một chút sức lực nào, đầu óc quay cuồng, cả thế giới trong mắt cô toàn là những bóng đôi, bao gồm cả Thẩm Thính - người hiện tại đối với cô mà nói là một gã khổng lồ, biến thành vô số ảo ảnh trước mắt cô, còn không ngừng dao động qua lại.

Treo ngược cả đêm đã cướp đi một nửa tính mạng của cô.

“Sao lại thành ra như vậy?” Thẩm Thính nhíu mày, nửa là nghi hoặc nửa là tò mò.

Nghi hoặc là tại sao Khúc Kim Tích phải treo ngược mình dưới gầm giường, điều tò mò là cô, người đã biến thành một chú vịt nhỏ màu vàng, đã dùng phương pháp gì để treo ngược mình lên như vậy.

Còn treo một cách... có nghệ thuật như thế nữa chứ.

Nhớ lại hình ảnh vừa rồi, Thẩm Thính có thể dùng bốn từ mang tính nghệ thuật để hình dung.

Khúc Kim Tích ngược mắt lên nhìn anh một cách đáng thương, kêu một tiếng quạ yếu ớt.

Bây giờ cô hoa mắt chóng mặt, người mềm nhũn ra, muốn nôn lại nôn không được, chỗ nào cũng cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, cho dù muốn giải thích, lời mà cô nói Thẩm Thính cũng nghe không hiểu.

Kể từ khi suy đoán ra rằng chỉ số tổn thương là chìa khóa then chốt để mình biến trở lại thành người, suy nghĩ của Khúc Kim Tích đã trở nên linh hoạt. Lúc biến thành búp bê, búp bê bị vỡ thì cô sẽ biến lại thành người, nhưng bản thân con búp bê không có sự sống.

Con vịt nhỏ màu vàng là một con vật, cô không dám tùy tiện làm bậy - lúc đầu chỉ nghĩ là giả vờ vô ý ngã khỏi giường, nhưng con vịt nhỏ màu vàng không giống như con rùa nhỏ có mai, chịu được cú ngã như vậy.

Hình thái của chú vịt vàng bé bỏng vốn dĩ đã yếu ớt, lờn như ngã gãy chân gãy cổ, hoặc lờn như có bất trắc thì cái mạng nhỏ của cô không phải sẽ không còn nữa hay sao?

Việc thực hành này quá nguy hiểm, cô không dám đem tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Vì vậy, cô phải nghĩ ra một cách khác để tăng trị số tổn thương của mình, một cách sẽ không khiến tính mạng của mình gặp nguy hiểm. Suy nghĩ hồi lâu, cô nhìn thấy một sợi dây thừng ở góc ghế sofa, thứ mà sau khi cô mở gói hàng chuyển phát nhanh lại quên vứt đi.

Lúc này, Khúc Kim Tích nhớ đến khi mình biến thành một con búp bê, cảnh tượng Thẩm Thính dùng đĩa treo cô lên, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cô phải xuống giường.

Cô không dám nhảy xuống, may mà mỏ vịt cũng có chỗ hữu dụng, ga giường dường như gần rũ xuống đất, cô dùng mỏ vịt cắn chặt vào ga giường, từ từ tuột từ ga giường xuống đất, nhặt sợi chỉ lên.

Có sợi chỉ, cần một điểm tựa để buộc lên, cô ở dưới gầm giường xoay qua xoay lại, giường là giường gấp, cuối giường có một khung sắt, còn trên khung sắt vừa hay có một cái lỗ, cô có thể luồn chỉ vào trong cái lỗ này.

Điều còn lại là làm thế nào để luồn sợi chỉ, đây là một vấn đề nan giải- cô với không tới, trừ khi trèo trở lại lên giường.

Khi không có điều kiện thì cần phải tạo ra điều kiện, Khúc Kim Tích đi loanh quanh trong phòng ngủ, tìm kiếm tất cả những thứ có thể dùng được và còn có thể chuyển động nó được.

Trong phòng có hàng đồng quà của người hâm mộ gửi đến cho Thẩm Thính, cái lớn thì dọn đi, cái nhỏ thì giữ lại, xếp đặt ngay ngắn. Bên trên cùng là một hộp quà có dải ruy băng, cô đẩy một chút thì cảm giác bên trong trống rỗng, không nặng, có thể đẩy được, mặc dù rất tốn sức.

Khúc Kim Tích nhìn hộp quà rồi lại nhìn chiếc bàn cạnh giường, cuối cùng, phải mất hơn mười phút để dùng cơ thể của mình đẩy hộp quà đến bên cạnh chiếc bàn cạnh giường, sau khi đẩy tới nơi, cô cảm thấy cơ thể bị khoét rỗng.

Quá trình này cũng có thể coi là gia tăng "trị số tổn thương" cho bản thân, nhưng đáng tiếc là không có bất cứ cảm giác biến thân nào.

Khúc Kim Tích mượn dải ruy băng trên hộp quà để cố gắng trèo lên hộp quà, nằm nghỉ một lúc rồi nhảy lên chiếc bàn cạnh giường một cách khó khăn.

Cô đã mất nửa giờ để hoàn thành tất cả những điều này, cuối cùng mệt mỏi đến mức không thể vỗ cánh nổi.

Lúc này mới hiểu cái gọi là sức cùng lực kiệt. Nghĩ đến cái hẹn ngày mai với Hà Chiêu, Khúc Kim Tích lập tức tràn đầy sức lực, cô hít sâu một hơi, từ từ đầu giường đi tới trên giường, sải bước "chân vịt" đầy khí thế, nghiêng nghiêng vẹo vẹo, thành công đến cuối giường.

Rút sợi chỉ mảnh quấn quanh cổ xuống, dùng đủ mọi cách từ đầu, miệng và cánh, tưởng như đã biến chú vịt vàng nhỏ bé thành một thợ xiếc lành nghề thì cuối cùng, sợi chỉ cũng được luồn vào lỗ của khung sắt và làm một nút thắt.

Cuối cùng, cô coi như là tính xong độ dài của sợi chỉ, luồn một đầu còn lại của sợi chỉ vào chân trái của con vịt rồi đứng cảm từ góc giường nhảy xuống.

— — Bài nhảy bungee vịt mới được phát minh!

Khi nhảy xuống, đầu cô chỉ cách mặt đất khoảng năm cm.

Cô mệt đến mức toàn thân đau nhức, lại nhảy ở một khoảng cách cao như vậy, cánh và chân vịt cũng đau nhức, đến miệng cũng đau nhức vì dùng sắc cắn nên bị mài đau. Toàn thân từ trên xuống dưới chỗ nào cũng bủn rủn vì vận động quá mức.

Cô nghĩ, mệt thành như vậy thì trị số tổn thương chắc cũng đủ rồi đúng không.

Sau đó.....

Khúc Kim Tích nằm sấp trên giường, nức nở quạ một tiếng.

Cô hối hận, hối hận đến mức tím cả ruột, cô chẳng những không khiến mình biến thành người được mà còn treo ngược mình cả đêm.

Người đang còn sống sờ sờ lại tự đào hố chôn mình, hơn nữa là cái loại chôn đầy ngốc nghếch.

Nhìn thấy cô như thế này, cho dù Thẩm Thính không tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình nhưng cũng có thể tưởng tượng được độ khó của việc một chú vịt nhỏ màu vàng tự mình treo ngược là không hề thấp.

Không thể nào vô duyên vô cớ làm ra chuyện thiếu não như thế này được, trừ khi...

“Cô cho rằng nếu treo ngược mình sẽ có thể biến thành người sao?” Thẩm Thính đột ngột hỏi.

Khúc Kim Tích chậm rãi lắc đầu: Điểm mấu chốt không phải là treo ngược.

Thẩm Thính như có điều suy nghĩ, một lúc sau, như có thần giao cách cảm nói: "Điểm mấu chốt để biến thành người, chính là tạo thành trí số tồn thương đối với cô?"

Khúc Kim Tích nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Thính im lặng một lúc mới nói: "Có thể nghĩ ra phương pháp treo ngược này quả thật là thông minh."

Khúc Kim Tích: "..."

Sau khi bị Thẩm Thính đâm một nhát dao, cô càng ngày càng khó chịu, dứt khoát chui đầu vào trong chăn bông, không muốn làm cái gì nữa, chỉ nghĩ thôi cũng đã mệt.

Trong giây tiếp theo, cô cảm thấy chân trái của mình bị nhấc lên, Khúc Kim Tích giãy dụa, cuối cùng bỏ cuộc, để mặc cho Thẩm Thính muốn làm gì thì làm.

Chân vịt bị sợi dây thắt tạo nên vết hằn màu đỏ đậm.

“Cô thắt nút cũng không tồi, không để cái chân này bị buộc gãy.”
Thẩm Thính nhàn nhạt nói.

Khúc Kim Tích không lên tiếng.

Bên ngoài có âm thanh truyền đến, Tần Tang đã tới.

Cậu ta đặt món súp sườn như thường lệ lên bàn - mấy ngày nay, lúc cậu ta tới, Khúc Kim Tích và Thẩm Thính đều ăn sáng ở trên bàn, bữa sáng do Khúc Kim Tích nấu.

Hôm nay lại không có bất kỳ động tĩnh nào, cả hai người đều không thấy bóng dáng.

Tần Tang có chút kinh ngạc, liền phát hiện cửa phòng ngủ nhỏ đang mở ra, cậu ta do dự một lát bèn đi tới, vừa đúng lúc Thẩm Thính từ trong phòng ngủ bước ra.

Thấy vậy, Tần Tang vô cùng bình tĩnh.

Qua sự quan sát âm thầm của cậu ta trong khoảng thời gian này, việc ông chủ vào phòng của cô Khúc chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng không ngờ rằng điều đó lại xảy ra sớm như vậy.

Xem ra, cần phải thay đổi thái độ đối với cô Khúc rồi.

Trong lòng cậu ta đang suy nghĩ như vậy, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

"Hôm nay có những hoạt động gì?" Cậu ta còn chưa kịp nói, Thẩm Thính đã hỏi trước.

Tần Tang lập tức báo cáo hành trình: "Buổi sáng, hẹn gặp giám đốc Dư của Nhân Gia, buổi chiều đến Vân Vụ ký hợp đồng, buổi tối ghi hình "Mộng tưởng vũ đài". Anh là khách mời đặc biệt của kỳ này."

"Gặp mặt giám đốc Dư, cậu đi thay tôi."

Mặc dù Tần Tang rất ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh đáp lại, lúc gần đi còn liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ, với hiểu biết của cậu ta

về Thấm Thính thì sáng nay anh ôn hòa hơn trước rất nhiều lần.

— — Tần Tang đã hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Sau khi Tần Tang rời đi, Thấm Thính bưng một ít canh sườn định cho con vịt nhỏ màu vàng ăn, sau khi mang vào thf mới phát hiện ra rằng con vịt nhỏ màu vàng đã cuộn tròn thành một quả bóng và ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Người bình thường bị treo cả đêm cũng có thể xảy ra chuyện hướng chi là một con vịt nhỏ màu vàng. Trước đây Thấm Thính chưa từng nuôi động vật nhỏ, càng không nói đến có kinh nghiệm, nhưng mà bởi vì con rùa nhỏ lần trước nên anh cũng không lo lắng.

Quay trở lại tầng hai, Thấm Thính tìm ra một danh thiếp ở trong ngăn kéo phòng ngủ của mình.

— — Lâm Thiên Hà, Bệnh viện thú cưng Ái Tâm.

Tấm danh thiếp này là do bác sĩ thú y đưa cho anh, lần trước khi anh vượt đèn đỏ, mang theo một con rùa nhỏ lẳng lẳng đến tìm bác sĩ thú y vào nửa đêm, lúc đó linh cảm mách bảo danh thiếp này sẽ có chỗ dùng đến, vì vậy anh đã giữ nó lại.

Bây giờ có vẻ như linh cảm của anh đã đúng.

Thấm Thính gọi điện thoại cho Lâm Thiên Hà bằng điện thoại di động của mình.

Vang lên bốn tiếng rồi kết nối: "Đây là bệnh viện thú cưng Ái Tâm, tôi là Lâm Thiên Hà, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Xin chào." Giọng nói của Thấm Thính đột nhiên dừng lại, sau mấy giây anh mới nói xong phần còn lại: "Con vịt nhỏ màu vàng nuôi ở nhà tình cờ bị treo ngược cả đêm, bây giờ tinh thần có chút không ổn. Tôi muốn hỏi thử, có thể có di chứng gì không? "

Lâm Thiên Hà: "???"

"... Treo ngược cả đêm?" Đối mặt với một câu hỏi kỳ quái như vậy, bác sĩ thú y Lâm Thiên Hà đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước, vào rạng sáng có một vị khách đem một con rùa đen nhỏ ngủ trong nước ấm tới, cho rằng nó đã chết vì tai nạn ngoài ý muốn.

Không biết tại sao, anh ta lại cảm thấy vị khách này có chút quen thuộc.

Thẩm Thính "Ừ" một tiếng.

Lâm Thiên Hà: "Ai lại treo ngược con vịt cả đêm? Cho dù là vịt cũng không thể tra tấn như vậy."

"..." Thẩm Thính, "Là một con vịt nhỏ màu vàng."

Lâm Thiên Hà: "Không phải cũng là vịt sao?"

Thẩm Thính: "Có cần chú ý gì không?"

Lâm Thiên Hà: "Treo ngược cả đêm mà không chết cho thấy nó rất khỏe mạnh và tính mạng cũng rất ngoan cường. Anh nên quan sát một chút, xem thử có phản ứng tương đối khỏe mạnh trong vòng một tiếng đồng hồ hay không. Nếu như không có phản ứng nào trong vòng một tiếng thì thực sự lo lắng, anh có thể mang nó đến bệnh viện để tôi khám xem. "

"Nhưng tôi phải nói trước với anh. Nếu như trong một tiếng không có phản ứng thì tình huống có lẽ sẽ không tốt lắm."

Thẩm Thính cau mày, nói cảm ơn rồi cúp máy.

Một giờ sau, con vịt nhỏ màu vàng vẫn không có phản ứng, nhưng có thể nghe thấy tiếng thở, có thể cảm nhận được sự nhấp nhô ổn định khi đặt tay lên người.

“Khúc Kim Tích?” Thẩm Thính hạ thấp giọng, đem con vịt nhỏ màu vàng lại gần, lại khẽ gọi lần nữa.

Đợi vài giây, anh dứt khoát cầm chìa khóa xe, đội mũ và đeo khẩu trang, bỏ chú vịt nhỏ màu vàng vào túi áo khoác rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Chương 26

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Ra rồi, ra rồi. Chính là chiếc xe này.”

Khi Thẩm Thính đang lái xe rời khỏi cổng lớn của tiểu khu chạy vào đường chính, bên trong xe van ở bên kia, paparazzi ngồi ở ghế phụ lái dùng kính viễn vọng quan sát, phấn khích kêu lên một tiếng.

Vừa hét lên, ba người ngồi bên trong xe đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo lại. Nhị Lý cầm camera đang ngồi ở ghế sau giật mình một cái: “Không sai, đó chính là xe của Thẩm Thính. Tam Lưu, lái xe, mau đuổi theo!”

“Chờ đợi nửa tháng trời, cuối cùng cũng đợi được Thẩm Thính tự lái xe ra khỏi cửa.” Tài xế Tam Lưu cảm thán, chân nhấn ga đuổi theo.

Bình thường bọn họ thường bám theo xe bảo mẫu, nhưng có rất nhiều nhân viên, dù kỹ thuật lái xe của nhân viên có tốt thì bọn họ cũng không chụp được cái gì cả.

Hơn nữa, vệ sĩ của Thẩm Thính rất hung dữ. Có vệ sĩ ở đấy, bọn họ không dám làm càn.

Chỉ có thể ngồi xổm đợi Thẩm Thính tự mình ra khỏi cửa. Bây giờ, rốt cuộc cũng có cơ hội rồi.

“Một mình lái xe ra khỏi cửa, chắc là anh ta sẽ đi gặp người nào đó.” Nhị Lý đoán mò.

“Thẩm Thính ba mươi tuổi rồi. Đàn ông ở độ tuổi này, chắc chắn là có bạn gái, chỉ là có công khai hay không mà thôi.” Tam Lưu xắn tay áo lên: “Nếu chúng ta có thể chụp được ảnh hẹn hò của anh ta thì.... hi hi hi.”

Paparazzi thích nhất chụp những tin nóng mà mình tinh không muốn người khác biết. Sau khi chụp xong có rất nhiều công dụng. Hoặc là phát tán lên trên mạng lấy lưu lượng kiếm tiền, hoặc là giải quyết riêng với nghệ sĩ, còn không thì đem tin tức đó bán ra bên ngoài. Tóm lại là mặc kệ dùng phương pháp gì, chắc chắn sẽ có thể kiếm được một số khoảng thu lớn.

“Thẩm Thính sẽ đi đâu đây? Nhìn tốc độ lái xe của anh ta, cảm giác anh ta giống như đang rất sốt ruột.”

“Ừầy? Hình như đúng là vậy.”

“Mau mau mau đuổi theo, đừng để mất dấu!”

Kỹ thuật lái xe của Tam Lưu rất khá, cuối cùng cũng bám chặt đuôi xe sang của Thẩm Thính.

Đại Trương cầm camera chụp đuôi xe, một tiếng ‘tách’ vang lên, đã chụp xong: “Chiếc xe này cũng đáng giá mấy tỷ nhỉ.”

“Mình tinh thật giỏi kiếm tiền.” Nhị Lý nói rất ghen tỵ: “Nếu như gương mặt của tôi có thể đẹp trai thêm một chút, tôi cũng sẽ đi làm minh tinh.”

“Cậu đẹp giấc mơ đó đi.” Đại Trương và Tam Lưu cười rộ lên.

Qua một lúc, Đại Trương nói: “Đây đã sắp vòng vòng thứ 4 rồi. Anh ta vòng tới vòng lui, không phải là đã phát hiện ra chúng ta rồi chứ.”

“Không thể nào.” Tam Lưu nói chắc như đinh đóng cột: “Chúng ta dùng xe van, chiếc xe tồi tàn như vậy, làm sao anh ta có thể phát hiện được cơ chứ.”

Cuối cùng, bọn họ nhìn thấy xe của Thẩm Thính dừng ở một bãi đỗ xe ngoài cửa bệnh viện thú cưng. Tam Lưu lặng lẽ lái xe đi tới,

may mắn là vẫn còn nhiều chỗ đậu xe, đủ để nhét chiếc xe van tời tàn kia vào.

“Cái chết tiệt gì vậy, Thẩm Thính vào bệnh viện thú cưng ư!” Nhị Lý kinh ngạc, cầm sắp rơi xuống đất luôn rồi.

Đại Trương cầm camera mau chóng chụp ảnh, nhưng ở giữa có vật cản nên không chụp được.

Thương lượng một hồi, cuối cùng Nhị Lý với diện mạo bình thường bước xuống xe đi qua đó chụp. Nhị Lý cầm camera cỡ nhỏ, sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi đến gần bệnh viện thú cưng.

Qua một lúc, Đại Trương và Tam Lưu ở trên xe nhận được wechat của Nhị Lý gửi tới — —

[Hôm nay, Thẩm Thính nuôi một con vịt. Anh ta mang một con vịt đến bệnh viện thú cưng khám bệnh!]

Gửi thêm một tấm ảnh chụp Thẩm Thính đang bế một con vịt nhỏ màu vàng.

Đại Trương và Tam Lưu: “???”

Canh me nửa tháng trời chờ đợi Thẩm Thính tự mình ra khỏi cửa. Theo dõi hơn một tiếng, cho rằng sẽ chụp được một tin giật gân gì đó, kết quả thì sao? Thẩm Thính nuôi một con vịt!

Tại bệnh viện thú cưng.

Khi Thẩm Thính đến, Lâm Thiên Hà cũng đúng lúc đang tiễn một vị khách. Anh ta đang ở rửa tay thì nhìn thấy Thẩm Thính bước vào. Lâm Thiên Hà bị sốc vì hình ảnh đeo khẩu trang của anh không nhận được phải chớp mắt nhìn vài cái, thầm nghĩ: Cần trùm kín đến mức như vậy sao?

“Xin chào, anh cần gì?”

Thẩm Thính nói: “Tôi đã điện thoại trước cho cậu, con vịt vàng mà tôi nuôi...”

Lâm Thiên Hà bỗng nhiên hiểu ra: “Là anh à.”

Anh ta cứ cảm thấy vị khách này nhìn có chút quen mắt — — Tivi treo trên tường của cửa hàng thú cưng bây giờ đang chiếu một bộ phim truyền hình, rất trùng hợp, vai nam chính của bộ phim là do Thẩm Thính đóng.

Lâm Thiên Hà vứt bỏ những suy nghĩ kỳ quái ở trong đầu, anh ta nói: “Con vịt không phản ứng đúng không?”

“Ừ.” Thẩm Thính ôm con vịt vàng ở trong túi ra.

Lâm Thiên Hà nhận lấy. Nhìn thấy anh ta suýt chút nữa đụng đến vết thương ở trên chân của con vịt vàng, Thẩm Thính trầm giọng nói: “Chân của nó bị sợi dây quấn nên bị thương đấy.”

Lâm Thiên Hà đặt con vịt vàng ở trên bàn, hỏi: “Tại sao nó lại bị treo ngược lên cả một đêm vậy?”

Thẩm Thính: “... Ngoài ý muốn.”

Lâm Thiên Hà nhìn anh một cái, dường như anh ta đang nói: Ngoài ý muốn như thế nào mà treo ngược con vịt lên cả một đêm chứ?

Thẩm Thính không muốn giải thích, chỉ im lặng.

“Tôi cần phải kiểm tra thật kỹ.” Lâm Thiên Hà lấy ra một cái kính lúp và một cái ống nghe.

Thẩm Thính ngược mắt nhìn bản thân ở trong tivi, anh cau mày.

Nhị Lý nhìn thấy một vật gì đó hiện lên trên bức tường bằng kính, anh ta nghiêng đầu, đối mặt với một khuôn mặt bình thường xa lạ — — Nhị Lý và ánh mắt của Thẩm Thính cách một bức tường bằng

kính giao nhau. Anh ta quay đầu lại theo bản năng, may mắn trong lúc then chốt cuối cùng cũng có thể trốn được.

Anh ta dùng ống tay áo giấu camera đi, nhưng lại không cam lòng trở về bên trong xe như vậy. Sau khi đấu tranh nội tâm một hồi, anh ta dứt khoát bước vào bệnh viện thú cưng.

Lâm Thiên Hà vừa kiểm tra con vịt vàng vừa nói: “Xin chào, xin hỏi anh cần gì?”

“Tôi muốn xem đồ dùng dành cho thú cưng.” Nhị Lý nói, anh ta có thể cảm giác được Thẩm Thính đang nhìn mình, ánh mắt mang theo tầng tầng áp bách.

Khó trách đồng nghiệp trong nghề luôn nói, chụp lén Thẩm Thính áp lực rất lớn, quả thực đúng là như vậy.

Da đầu Nhị Lý có chút cảm giác ngứa ngáy.

Một lát sau, cảm giác áp bách kia biến mất, Thẩm Thính đã thu hồi ánh mắt.

Nhị Lý làm bộ vui vẻ xem đồ dùng dành cho thú cưng, thật ra lỗ tai của anh ta đang động lên, khoe mắt liếc nhìn con mèo ở bên kia, cẩn thận mở ra camera lên, chuẩn bị chụp một chút hình ảnh làm chứng cứ.

“Tình hình không được tốt lắm. Đề kháng của con vịt này khá kém, vốn không dễ sống tiếp.” Lâm Thiên Hà cất kính lúp và ống nghe, “Hiện tại nhịp tim của nó đập rất yếu, nhiệt độ cả người hơi cao, phát sốt rồi.”

Trong lòng Thẩm Thính trầm xuống.

Từ xưa đến nay, ai cũng không biết được nếu như người biến thành động vật chết đi rồi, cô còn có thể biến trở lại được không, cho dù cô biến trở lại được rồi thì sẽ như thế nào.

Suốt đường đi đến đây, mặc dù con vịt vàng vẫn luôn không có phản ứng gì, nhưng từ sự việc con rùa đen lần trước, trong lòng Thẩm Thính vẫn ôm một tia hy vọng, có lẽ con vịt vàng chỉ là ngủ giống như chết thôi.

Lời nói của Lâm Thiên Hà đã khiến tia hy vọng của anh hoàn toàn biến mất.

“Có thể dùng thuốc không?” Thẩm Thính nói: “Để nó hạ sốt trước.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Thiên Hà chữa trị cho một con vịt— — Chẳng có ai lại nuôi một con vịt cả. Cho dù trong quá trình nuôi dưỡng có xảy ra vấn đề thì bọn họ cũng sẽ không có lòng đưa nó đến bệnh viện thú cưng để chữa trị.

Một con vịt đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Anh ta nghe được sự khẩn trương và lo lắng trong giọng nói của vị khách này. Điều này khiến cho Lâm Thiên Hà càng có cảm giác quen thuộc, anh ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi xem thử có thể cho nó uống thuốc được không.”

Lâm Thiên Hà xoay người đi chuẩn bị, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, anh ta nhìn Thẩm Thính, chần chừ nói: “Lần trước, người đưa một con rùa đen tới chỗ tôi vào sáng sớm có phải là anh không?”

Thẩm Thính: “...Ừ.”

Nhị Lý: “!!!”

Anh ta lấy điện thoại ra, gửi tin tức cho Đại Trương và Tam Lưu: [Bác sĩ ở bệnh viện thú cưng này nói, lần trước Thẩm Thính còn mang một con rùa nhỏ đến đây!]

Đại trương: [... Thật bất ngờ.]

Tam Lưu: [Con rùa đen, con vịt vàng, Thẩm Thính sẽ nuôi những loài động vật không đáng tiền như vậy sao?]

Nhị Lý: [Con vịt mà anh ta nuôi phát sốt rồi. Bác sĩ nói cần phải uống thuốc.]

Đại trưởng: [Ặc.]

Nhị Lý: [Còn chụp nữa không?]

Tam Lưu: [Đợi một chút nữa, xem thử có thể nghe ngóng thêm cái gì nữa không.]

...

Lâm Thiên Hà cũng thật khiếp sợ, từ lúc anh ta nhận được điện thoại của Thẩm Thính nói anh nuôi một con vịt vàng bởi vì nó bị treo ngược một đêm mà xảy ra vấn đề. Anh ta cảm thấy cảnh tượng này giống như đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng không ngờ thật sự đúng là cùng một người.

Lâm Thiên Hà không biết nên nói cái gì mới tốt, đành nói: “Con rùa đen kia còn khỏe không?”

Thẩm Thính: “Khỏe.”

Lúc này, đôi mắt của Lâm Thiên Hà liếc nhìn màn hình tivi, trong màn hình vừa đúng là hình ảnh của Thẩm Thính đóng vai nam chính. Lâm Thiên Hà cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ cái gì rồi.

Đối với sự việc sáng sớm hôm trước, có một người cầm một con rùa đen tìm đến cửa, ấn tượng của anh ta đối với chuyện này khá sâu sắc. Ngày hôm sau còn kể lại cho nhân viên nghe, thuận tiện nói vị khách hàng đó khá giống siêu sao Thẩm Thính, sau đó lại khá bận nên chuyện này cũng dần quên đi.

Hiện tại.....

Lâm Thiên Hà nhìn tivi rồi lại nhìn vị khách hàng đang trùm kín mặt. Người bình thường ban ngày ban mặt lại còn đang là mùa hè che kín mít như vậy làm cái gì!

“Anh... Anh là...”

Phản ứng như vậy, Thẩm Thính đã gặp qua rất nhiều, anh trực tiếp gạt đầu: “Đúng vậy, phiền cậu giúp tôi chăm sóc con vịt vàng này.” Anh cũng không muốn bởi vì thân phận của mình mà trì hoãn thời gian.

Lâm Thiên Hà đành phải thu lại tâm tình khiếp sợ, vừa chuyên nghiệp tìm kiếm thuốc có thể cho con vịt vàng này uống vừa nghĩ thầm ở trong lòng: Đại minh tinh bình dân như vậy sao? Nuôi một con rùa đen và một con vịt vàng?

Thẩm Thính hơi khom lưng, dùng ngón tay khẽ vuốt ve con vịt vàng đang hôn mê. Từ phương hướng của Nhị Lý nhìn sang, có thể nhìn thấy khuôn mặt của anh hiện lên vẻ dịu dàng và đau lòng.

Nhị Lý kia bấm một cái ‘tách’, góc độ này, thần thái này khiến cho một người đàn ông như anh ta cũng có cảm giác rung động.

Anh ta không nhìn được, giơ tay lên dùng camera ở trong tay áo chụp một cái.

Thẩm Thính lập tức ngẩng đầu.

Toang, bị phát hiện rồi.

Đầu óc Nhị Lý quẩn lên, không hề nghĩ ngợi mà chạy thật nhanh ra cửa chính. Thẩm Thính cau mày lại, sau đó thu hồi ánh mắt, không thèm để ý đến anh ta.

Lâm Thiên Hà bị phản ứng bất ngờ của Nhị Lý dọa sợ: “Ôi trời?”

“Đó là paparazzi, không cần để ý tới.” Thẩm Thính thản nhiên nói.

Lâm Thiên Hà: “???”

Khó trách vừa rồi khi người đó bước vào, anh ta đã cảm giác động tác của đối phương rất kỳ lạ.

Bệnh viện thú cưng nho nhỏ này của anh ta giống như đang diễn một bộ phim điệp viên vô hình sao?

Thẩm Thính: “Xin lỗi.”

Lâm Thiên Hà hoàn hồn: “Không sao, không sao.”

Lúc phối thuốc, cuối cùng không nhịn được nữa, anh ta hỏi: “Anh thật sự là Thẩm Thính sao?”

Thẩm Thính lo lắng anh ta phân tâm sẽ phối sai thuốc, ánh mắt đang nhìn con vẹt vàng bỗng dịch chuyển, đưa tay ra tháo khẩu trang xuống.

Lâm Thiên Hà: “.....”

Lâm Thiên Hà rút cuộc cũng phối thuốc xong, anh ta lấy một cái kim tiêm hút thuốc vào trong. Sau khi biết khách hàng là siêu sao Thẩm Thính thì cách ăn nói của anh ta có chút thận trọng, ăn ngay nói thật: “Thuốc này tôi dựa vào kinh nghiệm của bản thân mà phối ra đấy. Tôi chưa bao giờ chữa trị cho vẹt nên cũng không biết có hiệu quả hay không.”

Tóm lại vẫn tốt hơn là không làm gì, ánh mắt của Thẩm Thính nặng nề, nói: “Làm phiền cậu rồi.”

Lâm Thiên Hà dùng tay cạy cái miệng dẹt dẹt của con vẹt ra, đút từng chút từng chút thuốc vào. Không biết có phải là do thuốc quá đắng hay là do thứ gì khác, con vẹt vẫn luôn không có phản ứng gì đột nhiên vỗ cánh, đôi mắt nhắm chặt có dấu hiệu sắp mở ra, trong cổ họng phát ra âm thanh nghẹn ngào nho nhỏ.

“Vịt ngoan, vịt ngoan, đừng nhổ ra, uống thuốc xong sẽ khỏe lại.”
Lâm Thiên Hà bịt miệng con vịt vàng lại, đôi mắt con vịt vàng vẫn chưa mở, nhưng đôi cánh và thân thể giấy giụa càng lúc càng lợi hại.

Thẩm Thính ôm con vịt vàng vào trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Tôi ở đây.”

Lâm Thiên Hà kinh ngạc, mở to mắt, sau khi anh ta nghe thấy Thẩm Thính nói xong ba chữ này, con vịt vàng lại thật sự yên tĩnh lại không còn giãy giụa nữa!

“Quạ.” Con vịt vàng phát ra một tiếng kêu yếu ớt mệt mỏi, đôi mắt cũng chậm rãi mở ra, con ngươi to tròn ướt át, giống như có nước mắt sắp trào ra. Sau đó, dường như nó cảm thấy an tâm mà nhắm mắt lại, thân thể nho nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Lâm Thiên Hà suýt chút nữa ngậy người luôn rồi.

Thân thể Thẩm Thính hơi cứng nhắc, một lát sau khẽ vuốt bộ lông xù xù trên thân thể của nó, anh hỏi Lâm Thiên Hà: “Phản ứng vừa rồi của nó là tốt là xấu?”

“Nó giấy giụa rất có lực, ham muốn sống mạnh như vậy nên sẽ sống sót thôi.” Lâm Thiên Hà khẳng định.

Sống lưng thẳng tắp của Thẩm Thính hơi buông lỏng, sau đó nhẹ nhàng kéo cái chân bị thương do sợi dây quấn lên: “Xin cậu giúp tôi băng bó cho nó.”

“Cái này.....” Lâm Thiên Hà nhìn một cái, bối rối nói: “Vết thương quá nhỏ, không băng bó được.”

Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính im lặng vài giây, không làm khó Lâm Thiên Hà nữa.

Lúc này có khách hàng khác tới, Thẩm Thính lại đeo khẩu trang vào, anh ôm con vịt vàng ngồi xuống băng ghế bên cạnh. Vị khách mới tới là một cô gái trẻ, cô ấy dẫn theo một con mèo ragdoll, sốt ruột nói với Lâm Thiên Hà: “Mấy hôm nay nó chẳng ăn uống gì, không biết là nó bị làm sao nữa.”

“Cô mới nuôi à?”

“Không phải, tôi nuôi nó hơn một năm nay rồi. Lúc trước vẫn tốt lắm, bây giờ tự dừng lại như vậy.”

Lâm Thiên Hà lấy con mèo ra khỏi túi: “Cô đừng sốt ruột, để tôi kiểm tra đã.”

“Bác sĩ, anh nhất định phải giúp tôi khám thật kỹ. Nếu như nó thật sự có vấn đề gì, chỉ cần có thể chữa được, làm gì tôi cùng bằng lòng.” Đôi mắt cô gái đã đỏ lên.

“Yên tâm đi, chỉ cần không mắc những bệnh nguy hiểm thì con mèo này sẽ không sao đâu.” Lâm Thiên Hà an ủi, liếc mắt nhìn Thẩm Thính ngồi bên cạnh. Vị siêu sao này đang cúi đầu nhìn con vịt vàng bằng ánh mắt dịu dàng.

Tâm trạng bất ổn của cô gái được Lâm Thiên Hà xoa dịu. Lâm Thiên Hà phải kiểm tra cho con mèo, cô gái vừa lo lắng vừa sợ hãi, không dám đứng đó nhìn mà cứ trông trái ngó phải, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Thẩm Thính.

Cô gái trẻ tuổi không hề hay biết người ngồi bên cạnh mình chính là nam thần Thẩm Thính mà mình hâm mộ. Cô ấy chỉ muốn tìm việc

để đánh lạc hướng những cảm xúc lo lắng sôi ruột trong lòng mình mà thôi. Cô gái trẻ quay sang nhìn thấy con vịt vàng trong lòng bàn tay Thẩm Thính, chủ động mở lời: “Hồi trước tôi cũng từng nuôi vịt con đó.”

“Nhưng không nuôi được bao lâu thì nó đã chết rồi.”

Thẩm Thính: “...”

Cô gái: “Tôi chăm nó rất kỹ nhưng không cẩn thận để nó bị ngã một lần. Tôi muốn đưa nó đến bệnh viện để bác sĩ khám cho nó, không chừng còn có thể cứu sống được nhưng bố mẹ tôi không đồng ý, cho rằng một con vịt không đáng bao nhiêu tiền, không muốn bỏ tiền khám cho nó.”

Thẩm Thính cụp mắt xuống.

Cô gái đan tay vào nhau, nhìn về phía Lâm Thiên Hà. Cô ấy có thể nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ của con mèo ragdoll nhà mình, trong lòng càng thêm sôi ruột, tiếp tục nói: “Anh chịu mang nó tới đây khám, chắc chắn nó sẽ khỏe lên.”

Cuối cùng thì cô gái cũng đã chịu nói lời dễ nghe, Thẩm Thính ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Cô gái xua tay.

Lâm Thiên Hà cất dụng cụ kiểm tra, quay sang nói với cô gái: “Trước đó cô đã cho con mèo ăn những gì?”

Cô gái lập tức nói ra một loạt tên các đồ ăn, còn nhấn mạnh rằng đồ ăn mình mua cho mèo nhà toàn là đồ ăn vật nhập khẩu, không chứa bất cứ chất phụ gia nào. Cô gái còn làm cơm cho con mèo ăn, chỉ thiếu xem nó như chủ mà cung phụng.

Lâm Thiên Hà cắt ngang chuỗi lời nói thao thao bất tuyệt của cô gái: “Nói thế này nhé, sở dĩ mèo nhà cô bỏ ăn mấy ngày hôm nay là

do mấy hôm trước nó đã ăn quá nhiều.”

Cô gái: “Hà?”

Lâm Thiên Hà thờ dãi: “Tôi kê một ít thuốc tiêu hóa, cô về nhớ cho nó uống. Mèo cũng như người vậy, ăn nhiều sẽ khó tiêu, đặc biệt là loại mèo yếu ớt giống như mèo ragdoll này thì cần chăm sóc rất kỹ. Cô đừng thấy nó thích ăn là cứ cho nó ăn mãi. Nó cũng giống như trẻ con vậy, dinh dưỡng có tốt đến mấy, đồ ăn có ngon đến mấy thì ăn quá nhiều cũng không tốt.”

“Cô phải khống chế lượng ăn, mặc dù con mèo béo lên trông sẽ dễ thương hơn nhưng béo quá thì những vấn đề về sức khỏe sẽ nổi nhau kéo tới. Cho nên nhất định phải chú ý.”

Cô gái gật đầu lia lịa, cuối cùng cảm ơn rồi rời đi.

Lâm Thiên Hà quay sang kiểm tra tình hình của con vẹt vàng.

“Thế nào rồi? Đã hạ sốt chưa?” Thẩm Thính hỏi.

Lâm Thiên Hà lấy nhiệt kế ra đo nhiệt độ, cuối cùng anh ta cười nói: “Chúc mừng, tuy chưa hoàn toàn hạ sốt nhưng nhiệt độ đã giảm không ít, nó sẽ không sao đâu.”

Câu nói khẳng định của bác sĩ khiến trái tim đang treo trên cao của Thẩm Thính cuối cùng cũng đã trở về chỗ cũ, anh nói: “Cảm ơn.”

Dựa theo kinh nghiệm bản thân, Lâm Thiên Hà pha cho con vẹt vàng một ít thuốc về uống tiếp, còn đưa cho Thẩm Thính một cái bơm kim tiêm để anh về cho vẹt uống thuốc dễ dàng hơn. Sau cùng xuất phát từ bản năng của một bác sĩ, anh ta dặn dò: “Lần sau nhất định phải chú ý, đừng để nó bị treo ngược nữa.”

Bỗng nhiên anh ta nhớ lại người đứng trước mặt mình là một siêu sao, lời nói này dường như có ý trách anh ngược đãi con vẹt vàng,

thế là anh ta muốn giải thích một chút nhưng Thẩm Thính đã gật đầu: “Tôi sẽ chú ý.”

Ngược lại lúc này Lâm Thiên Hà không biết nói gì nữa mới tốt. Thẩm Thính thanh toán tiền thuốc gấp đôi, Lâm Thiên Hà thật sự từ chối không nhận. Nhưng Thẩm Thính nói: “Lần sau có lẽ còn phải làm phiền cậu.”

Lâm Thiên Hà đành phải nhận tiền. Anh ta không biết rằng, lời nói này của Thẩm Thính không phải lời khách sáo.

—

Đại Trương, Nhị Lý, Tam Lưu vẫn chưa rời đi. Sau khi Nhị Lý bị Thẩm Thính dọa cho chạy lên xe, ba người ở trong xe bàn nhau một hồi thì quyết định tiếp tục bám đuôi.

— Thẩm Thính mang một con vịt vàng tới khám bệnh, sau đó sẽ làm gì nữa thì không biết, bọn họ vẫn nên tiếp tục đi theo.

Cho đến khi Thẩm Thính đi ra khỏi cửa bệnh viện, cả ba lập tức xốc lại tinh thần. Sau đó bọn họ phát hiện ra Thẩm Thính liếc mắt nhìn xung quanh rồi lập tức đã nhắm trúng chiếc xe cũ rích của bọn họ, anh còn đi về phía này.

“Anh ta phát, phát hiện rồi?”

“Không phải chứ, mắt anh ta đâu phải camera, làm sao có thể biết được chúng ta đang ở đây.”

“Nhưng anh ta đang đi về phía chúng ta kìa.”

“Không chừng đó chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Mẹ nó chứ trùng hợp! Tam Lưu, cậu còn ngần ngại làm gì, mau lái xe chạy đi!”

Tam Lưu hoàn hồn, lập tức khởi động xe, vội vội vàng vàng bỏ chạy.

“Không đúng, tại sao chúng ta phải chạy?”

“Đúng, việc gì phải chạy chứ!”

“Chúng ta có ba người, anh ta chỉ có một người, sợ cái gì?”

Cả ba đối mặt nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều nhát gan rời mắt, không một ai đề xuất chuyện đuổi theo nữa.

—

Thẩm Thính lên xe, vẫn đặt con vịt vàng lên ghế lái phụ, khởi động xe rời đi.

Chạy được nửa đường, con vịt vàng mãi không hề có động tĩnh cuối cùng cũng đã cử động.

Khúc Kim Tích mơ màng mở mắt. Cô nhớ láng máng là có người rót thứ gì đó cực kì đắng vào miệng mình, sau đó nghe thấy âm thanh của Thẩm Thính, chẳng hiểu sao bỗng an tâm lại, không chống cự được sự mệt mỏi trong tinh thần, ý thức lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Nhưng lần này tỉnh lại, tuy cơ thể vẫn còn khó chịu nhưng tinh thần lại thấy khá hơn nhiều.

“Quạ?” Đầu hơi choáng váng, cô nhận ra mình đang ở trên xe, quay sang bên cạnh thì nhìn thấy Thẩm Thính đang lái xe.

“Đã đỡ hơn chưa?” Thẩm Thính giảm tốc độ xe chậm lại, tìm một nơi có thể đậu xe.

Khúc Kim Tích chậm chạp gật gật.

Thẩm Thính tìm được một chỗ đậu xe, dừng xe hỏi: “Muốn uống nước không?”

Khúc Kim Tích lại gật đầu.

Cô cảm thấy khắp khoang miệng của mình ngập tràn vị đắng khiến cô rất không thoải mái, muốn nôn ra.

Thẩm Thính lấy bình nước, rót nước vào nắp bình rồi bế con vịt vàng lên để nó uống nước.

Sự dịu dàng của Thẩm Thính dọa Khúc Kim Tích hoảng sợ, lập tức không dám nhúc nhích — cảm giác Thẩm Thính biến thành một người khác vậy.

“Sao thế?” Giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên.

Khúc Kim Tích lại sợ anh đột ngột trở mặt, đành phải kiềm nén sự hoài nghi xuống, ngoan ngoãn uống hết nước trong nắp bình.

Không đủ!

Cô đang định nói thì Thẩm Thính đã rót thêm cho cô một nắp nữa. Khúc Kim Tích uống liền một hơi ba nắp mới thôi.

“Quạc quạc.” Cảm ơn.

“Đừng khách sáo.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích: “???”

Cô mở tròn mắt, vô cùng hoài nghi có phải Thẩm Thính nghe hiểu được ngôn ngữ ‘quạc quạc’ của cô hay không.

Thẩm Thính dễ dàng đọc được suy nghĩ của cô thông qua ánh mắt. Anh không giải thích, trực tiếp đặt cô lên tấm kính chắn gió trên đầu xe: “Còn nhớ việc đã xảy ra lúc trước không?”

Khúc Kim Tích chột dạ không dám nhìn anh. Nếu Thẩm Thính đã hỏi như vậy, bản thân chắc chắn lại rước thêm phiền phức cho anh rồi.

Cô muốn nói xin lỗi nhưng lại cảm thấy với bộ dạng hiện tại của mình mà xin lỗi thì thật thiếu thành ý quá, chỉ biết im lặng lắc đầu.

“Nói một cách đơn giản, cô sốt cao nên hôn mê, tôi mang cô đến bệnh viện thú cưng để khám.” Thẩm Thính nhìn thấu sự chột dạ của cô, ý cười lướt nhanh qua đáy mắt rồi lại nhanh chóng trở về vẻ lạnh nhạt bình thường, “Mà quá trình này đã bị paparazzi đã chụp được.”

“Tôi đoán không lâu nữa, nối tiếp sự việc vượt đèn đỏ nửa đêm hôm trước, tôi sẽ lại được lên hot search rồi.”

Khúc Kim Tích mấp máy miệng, cặp cánh nho nhỏ run run, cuối cùng ngay cả một tiếng ‘quạc’ cũng không dám phát ra, chỉ biết nhìn Thẩm Thính bằng ánh mắt đáng thương.

Thẩm Thính vẫn chưa nói hết: “Bây giờ là 12 giờ, còn ba tiếng nữa là đến giờ hẹn của cô với Hà Chiêu. Thời gian trôi qua lâu như vậy, tới giờ vẫn chưa biến trở về, cô biến...”

“Quạc!!!” Con vịt vàng đột nhiên gấp rút kêu lên, bởi vì cô cảm nhận thấy một luồng nhiệt nóng vừa xa lạ vừa quen thuộc đang chảy trong máu.

Thẩm Thính bỗng im lặng. Anh đoán được điều sẽ xảy ra, lập tức tóm lấy con vịt vàng đặt vào ghế phó lái nhưng đã chậm một giây rồi.

Ngay lập tức, một cơ thể mềm mại áp vào lồng ngực, mùi hương thoang thoảng quen thuộc xộc vào khoang mũi.

Hai tay Khúc Kim Tích chống trên đùi anh, cả hai tựa sát vào nhau trong một tư thế vô cùng mập mờ. Cô không dám cử động, bởi vì chỉ một cử động một chút thôi là mình sẽ chạm vào vào một nơi không nên chạm tới.

Cô cũng không dám ngẩng đầu, không dám nhìn biểu cảm của Thẩm Thính lúc này.

Anh ghét cô như thế.

Trước kia sở dĩ anh đối xử dịu dàng với những con vật do cô biến thành đó là vì cô đang trong hình thái động vật, còn bây giờ cô đã biến lại thành người...

Khúc Kim Tích muốn khóc mà không có nước mắt, tại sao mà mỗi lần biến hình đều phải trong tình cảnh ngại ngùng đến như vậy? Có thể có một lần bình thường được không!

“Cô còn muốn ôm tới khi nào?” Đỉnh đầu vang lên tiếng nói lạnh lùng của Thẩm Thính.

“Xin xin xin xin lỗi.” Khúc Kim Tích lắp ba lắp bắp, bỗng trượt tay, ngay sau đó cô cảm thấy một đôi tay bấu chặt lấy vai mình, gần như là nhấc cô từ dưới vô lăng lên ghế lái phụ.

Khúc Kim Tích lúng ta lúng túng ngồi yên, chiếc váy ngủ mặc ở nhà vào tối hôm qua không cẩn thận đã vén lên tới eo, cô giơ tay vội vàng kéo xuống. Đồng thời chiếc đĩa cắm trong tóc lại rơi ra, mái tóc dài xõa xuống. Cô vội vàng nhặt chiếc đĩa lên, lúc đứng dậy lại va vào cửa xe, cái đầu đã choáng váng lại thêm chóng mặt.

Một tay cô cầm đĩa, một tay ôm lấy chỗ bị đụng đau, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm Thính.

Kết quả là vừa mới ngẩng đầu lên đã đụng phải ánh mắt nặng nề của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích: “.....”

Sợ rồi.

Thẩm Thính: “Ngồi yên đó.”

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn ngồi im, nhét chiếc đĩa ra sau lưng, hai tay đặt trên đùi, dáng ngồi điển hình của một học sinh ngoan.

“Dây an toàn.”

“À à à.”

Cô lập tức thắt chặt dây an toàn.

Xe khởi động, Khúc Kim Tích lặng lẽ thở phào một hơi, dè dặt quay đầu, nhìn biểu cảm một bên mặt của Thẩm Thính... Bỏ đi, đọc hiểu thất bại.

“Anh Thẩm, cảm ơn anh.” Bầu không khí trong xe yên tĩnh đến lạ lùng, Khúc Kim Tích đắn đo rất lâu, cuối cùng phá vỡ sự im lặng, nên cảm ơn vẫn phải cảm ơn.

“Lần này lại gây phiền phức cho anh nữa rồi.”

Thẩm Thính không nói gì. Mãi đến khi xe dừng ở một giao lộ dừng đèn đỏ, anh khẽ nghiêng đầu: “Chân sao rồi?”

“Hả?” Khúc Kim Tích không phản ứng lại ngay, cô nhắc chân trái mình lên, mắt cá chân có một vết hằn màu tím tạo thành sự đối lập rõ ràng với làn da trắng ngần xung quanh, khiến người ta trông mà kinh hãi.

“Vẫn ổn, vẫn ổn.” Khúc Kim Tích nói. Khi cô là con vịt vàng, toàn bộ chân trái không có cảm giác gì. Sau khi biến lại thành người, cô đã cảm nhận được cơn đau ập đến.

Là việc tốt, vẫn chưa mất đi cái chân này.

Thẩm Thính liếc nhìn mấy lượt rồi mới thu hồi ánh mắt. Đèn đỏ qua đi, đèn xanh sáng lên, chiếc xe lại lăn bánh, cuối cùng dừng trước cửa một hiệu thuốc.

“Nếu đã biến trở về, thuốc bác sĩ Lâm cho không thể uống được nữa.”

Khúc Kim Tích hiểu ngay: “Tôi lập tức đi mua thuốc...”

Cô đang bị cảm, nếu không mau chóng chữa trị thì cô và Thẩm Thính ở cùng dưới một mái nhà, rất dễ lây bệnh cho anh.

Nhưng ngay khi cô mở cửa xe, bên tai bỗng vang lên một tiếng nói: “Ngồi yên đấy”. Theo bản năng cô không dám cử động, sau đó nhìn thấy Thẩm Thính đeo khẩu trang lên, kéo cửa xe đi xuống, bước vào tiệm thuốc.

Khúc Kim Tích: “???”

Chương 28

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc này ba người paparazzi đã trở về phòng làm việc, sắp xếp lại những hình ảnh đã chụp được.

“Có đăng không?”

“Đương nhiên phải đăng rồi!”

“Viết cap như thế nào?” Đại Trương nhúc đầu: “Tôi cảm thấy hình chụp được hôm nay chả có gì nổi bật cả.”

“Tôi cũng thấy vậy, đáng lẽ trước đó chúng ta nên tiếp tục bám theo anh ta.” Tam Lưu có chút đáng tiếc: “Nếu bám theo nữa, không chừng còn có thể chụp thêm được thứ gì khác, ví dụ như tin tức tại sao Thẩm Thính lại nuôi những loài như vẹt con và rùa con.”

Nhị Lý nguýt mắt: “Được rồi, đừng có nói chuyện đã qua nữa. Nhìn ánh mắt đó của Thẩm Thính, tôi chẳng dám bám theo, hai người dám bám theo sao.”

“Vả lại ban nãy tôi mới tìm kiếm trên mạng, fans của Thẩm Thính nói anh ta không thích động vật. Bây giờ anh ta lại đi nuôi vẹt nuôi rùa, đây cũng được coi là một điều bất ngờ.” Nhị Lý sục sôi nhiệt huyết, “Để tôi viết nội dung!”

Không thể lãng phí lần bám đuôi chụp hình này được.

Vậy nên không lâu sau, một blogger thương mại đăng một bài weibo, giật tít rằng mình nhận được một bản thảo từ fans, Thẩm Thính tự mình mang thú cưng nhỏ của nhà mình nuôi tới bệnh viện thú cưng, vô cùng gần gũi với cuộc sống.

Hình ảnh kèm theo là hình ảnh Thẩm Thính bế con vịt vàng trong tay ở bệnh viện thú cưng, anh còn cúi đầu dịu dàng nhìn nó nữa.

Cả bài viết này tiết lộ lời nói của Thẩm Thính đều là giả. Anh từng nói rằng mình không thích động vật nhưng bản thân thì âm thầm nuôi thú cưng trong nhà. Thẩm Thính thích nuôi thú cưng có thể lạnh lùng đến thế nào? Chắc chắn là một người dịu dàng, ngoài lạnh trong nóng!

Blogger điên cuồng chém gió.

Đại Trương và Tam Lưu đọc bài, khó hiểu nói: “Nhị Lý, cậu nói này, không phải chúng ta muốn bơi đến Thẩm Thính sao? Cậu viết như thế là đang khen Thẩm Thính có lòng yêu thương động vật à! Nào cậu hòng rồi hả?!”

“Đấy gọi là sách lược! Mặc kệ có bơi đến Thẩm Thính hay không, chỉ cần blogger chịu mua tin tức của chúng ta là được rồi.” Nhị Lý nói: “Quan trọng là gì? Đương nhiên là kiếm tiền rồi!”

Đại Trương và Tam Lưu nghe vậy, bọn họ cảm thấy Nhị Lý nói cũng có lý.

Và lại, Thẩm Thính đưa một con vịt con tới bệnh viện thú cưng khám bệnh, việc này muốn bơi đến cũng chẳng thể bơi đến được.

Thế là ba người cùng dồn tâm trí chú ý vào tin tức. Nếu hotsearch có dấu hiệu hạ nhiệt thì cũng phải bỏ tiền để mua hạng cao hơn.

Cũng may, sau khi bài viết được đăng lên, không cần bọn họ lao tâm khổ trí, những trang blog khác cũng đã share lại, ngay lập tức khiến sự việc nóng lên.

Mặc dù Thẩm Thính đang nổi đình nổi đám, nhưng những thông tin cá nhân của anh vẫn rất hiếm khi để lộ ra. Các fans rất muốn tìm hiểu về cuộc sống riêng tư của Idol nhà mình trông như thế nào nhưng khó mà tìm được.

Bây giờ đột nhiên nổ ra hotsearch Thẩm Thính nuôi thú cưng, các fans ôm trong lòng sự hoài nghi và kinh ngạc khổng lồ bấm vào đọc tin. Ngay sau khi nhìn thấy hình ảnh, các fans đều bùng nổ.

[Trời ơi! Đây là Thẩm Thính sao? Đây thật sự là Thẩm Thính sao?]

[Thẩm Thính trong ấn tượng của tôi là một cậu ấm cao quý. Cho dù cuộc sống riêng tư, đoán chừng cũng sẽ cực kỳ nho nhã quý phái. Không ngờ anh ấy không chỉ nuôi thú cưng mà lại còn dịu dàng đến như vậy! Tôi quá yêu anh ấy rồi moa moa moa.]

[Chồng tôi là người dịu dàng nhất trần đời. Ai không phục thì tới cãi tay đôi với tôi!]

[Ai nói Thẩm Thính lạnh lẽo không dễ gần đâu? Mở to con mắt chó ra mà nhìn đi, Thẩm Thính của chúng tôi dịu dàng sắp chảy nước rồi đấy. Thấy chưa hả!]

[Mặc dù tôi cũng muốn liếm màn hình lắm, nhưng mà! Tôi nhớ trong một buổi phỏng vấn, anh nhà từng nói là không thích nuôi thú cưng. Đặc biệt những loài có lông mà. Tại vì anh ấy thích sạch sẽ, không thích lông bay lung tung! Nhưng bây giờ thế mà anh ấy lại đi bế một con vịt vàng, lại còn bế một cách dịu dàng như vậy. Trời ơi, là ai đã khiến anh ấy thích động vật thế?]

[Fuck! Bà chị lâu trên đưng có nói vậy! Chồng tôi vẫn luôn độc thân, sẽ không có chuyện đó đâu nhé. Anh ấy là của tôi!]

.....

Mà hiện tại, nhân vật “ai” đã khiến Thẩm Thính thích thú cưng mà các fans đang phỏng đoán kia, cô đang ở trong khu căn hộ, ôm điện thoại đọc những bình luận này.

Bàn tay lướt điện thoại của Khúc Kim Tích run run. Thẩm Thính đã lên lầu thay quần áo. Cô biết anh sắp đến cao ốc Vân Vụ để ký

hợp đồng, mà Hà Chiêu cũng hẹn cô ở cao ốc Vân Vụ.

Trước khi Thẩm Thính lên lầu, anh đã bảo cô sửa soạn thay quần áo. Khúc Kim Tích quay về phòng mình, cô nhớ ra chuyện paparazzi đã chụp được Thẩm Thính nên bèn mở điện thoại vào weibo xem, quả nhiên thấy tin này ngay trên bảng hotsearch.

Không biết Thẩm Thính đọc được tin tức này sẽ nghĩ như thế nào.

Khúc Kim Tích lặng lẽ mở tấm hình mà blogger đăng lên, cô phóng to hình ra xem cho kỹ.

Lúc ấy cô đang hôn mê, hoàn toàn mất đi tri giác.

Thẩm Thính... trông có vẻ rất dịu dàng.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt nhìn viên thuốc đặt trên giường. Đó là thuốc mà Thẩm Thính vào tiệm thuốc mua cho cô. Không chỉ có vậy, sau đó anh còn dừng xe một lần nữa để đi vào một nhà hàng mua cho cô ít cháo nóng để ăn lót bụng.

Đối với sự quan tâm và dịu dàng của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích lại không cảm thấy vui, thay vào đó là bất an và thấp thòm — cô cảm thấy Thẩm Thính đã coi cô giống như thú cưng mất rồi.

Bởi vì cô cứ liên tục biến hình, trong mắt Thẩm Thính, cô đã không còn là người nữa.

Nếu không, sao anh có thể đột nhiên đối xử tốt với cô như thế — bởi vì anh thích con vịt vàng do cô biến thành nên khi cô biến trở về, anh cũng yêu ai yêu cả đường đi mà thôi!

Khúc Kim Tích siết chặt ngón tay, trong lòng không nhịn được liền suy nghĩ lung tung: Nếu như lần sau cô biến thành loài vật không phải loài mà Thẩm Thính thích, anh có chịu nuôi cô nữa không?

Khúc Kim Tích không biết nên vui mừng hay nên rầu rĩ nữa.

Đối với Thẩm Thính, cô đã không còn là con người nữa rồi.

“Thay đồ xong chưa?” Tiếng gõ cửa vang lên.

Khúc Kim Tích giật mình hoàn hồn lại — xem đi, trước kia Thẩm Thính chưa từng chủ động gõ cửa phòng cô.

“Xong, xong ngay đây.” Khúc Kim Tích khập khiễng chạy tới tủ quần áo, mở tủ ra bắt đầu thay đồ.

Thay đồ xong, Khúc Kim Tích chậm chạp bước ra khỏi phòng. Thẩm Thính không có trong phòng khách, nhưng nhà bếp lại có tiếng động truyền ra.

Cô đi vào nhà bếp, thấy Thẩm Thính đang hâm nóng món ăn mà cô làm tối qua.

“Thời gian gấp rút, giờ nấu ăn thì không kịp, cứ ăn tạm thế đi.”
Dường như anh biết cô tới nên không quay đầu lại mà nói với cô.

“Được.” Khúc Kim Tích mau chóng gạt đầu: “Cái kia... anh lên hot search rồi.”

“Ừ.”

Khúc Kim Tích không tìm được lời nào để nói tiếp, cô chỉ biết im lặng cầm chén đĩa dọn lên bàn. Thẩm Thính đã hâm đồ ăn gần xong.

Cả hai ngồi xuống bàn ăn. Thẩm Thính nhìn cô một cái, bình thản nói: “Cần tôi đút cô ăn sao?”

“Không không không.” Khúc Kim Tích cúi đầu ăn cơm.

Sau bữa cơm, cô chủ động rửa bát. Thẩm Thính nói: “Trong ngăn kéo có thuốc mỡ, nếu cô không muốn lết cái chân què quặt này đến

gặp Hà Chiêu thì bây giờ tốt nhất là nên đi xử lý cái chân của mình đi.”

Khúc Kim Tích đành phải ngoan ngoãn ngồi yên trên sofa, lấy thuốc mỡ bắt đầu bôi lên vết hằn trên chân.

Không đúng, sao cô lại nghe lời Thẩm Thính như vậy chứ?

Anh bảo cô làm gì thì cô lập tức làm cái đó sao?

Nhưng nghĩ lại một chút, bây giờ cô ăn của người ta, ở nhà của người ta. Sau khi biến hình còn phải nhờ người ta nuôi dưỡng, bị bệnh cũng phải cần người ta đưa tới bệnh viện. Khiến cho người ta bị paparazzi chụp trộm mà lên hot search...

Từng việc từng việc đều là cô làm phiền anh. Cô nợ người ta nhiều như vậy, không nghe lời anh thì nghe lời ai?

Khó chịu, muốn khóc.

Khúc Kim Tích cam chịu xoa chân, loại vết thương này chỉ có chịu đau xoa cho vết bầm tan đi thì mới mau khỏi.

Cô đang nắn chân thì Tần Tang tới.

Tần Tang đã thay mặt Thẩm Thính xử lý sự việc ban sáng, lúc này cậu ta tới đón anh đến cao ốc Vân Vụ.

Vừa mới vào cửa, Tần Tang đã ngửi thấy mùi thuốc mỡ gay mũi, sau đó lập tức nhìn thấy cảnh tượng Khúc Kim Tích ngồi bóp chân. Bước chân cậu ta dừng lại, thốt lên một câu: “Cô Khúc, cô biến trở lại rồi sao?”

Thẩm Thính lên hot search, Tần Tang nhanh chóng biết chuyện bởi vì quản lý Chu Lệ đã gọi điện cho Tần Tang, hỏi cậu ta đó là chuyện gì.

Người trong ekip của Thẩm Thính biết anh không thích thú cưng. Nhưng trong ekip, người hiểu anh nhất chỉ có Tần Tang — Cậu ta là người đi theo Thẩm Thính ngay từ khi anh mới bước vào showbiz. Bọn họ không biết thân phận thực sự của Tần Tang, chỉ biết cậu ta là một cậu ấm con nhà giàu.

Rất nhiều việc tìm Thẩm Thính chưa chắc đã có thể hiểu rõ, nhưng ngược lại đi tìm Tần Tang là có thể biết rõ đầu đuôi mọi chuyện. Đó cũng là nguyên nhân mà sau khi hotsearch xuất hiện, Chu Lị không tìm Thẩm Thính mà gọi điện cho Tần Tang.

Nhận được tin tức, Tần Tang lập tức hiểu ngay là đã có chuyện gì — chắc chắn con vịt vàng đó là do Khúc Kim Tích biến thành.

Lập tức nhớ đến ban sáng cậu ta nhìn thấy Thẩm Thính đi ra từ phòng riêng của Khúc Kim Tích, bây giờ mới biết là mình đã hiểu lầm hai người.

Thế là giải quyết công việc xong xuôi, Tần Tang kiếm cớ từ chối Chu Lị đang muốn đi theo mình. Cậu ta trở về căn hộ, ai ngờ vừa mới mở cửa đã trông thấy hình người của Khúc Kim Tích.

Ừm... Nói ra thì cậu ta vẫn muốn nhìn thử hình dáng con vịt vàng kia...

Đương nhiên, ý nghĩ này của Tần Tang được che giấu rất tốt.

Khúc Kim Tích ngại ngùng nói: “Đã gây phiền phức cho ông chủ của cậu rồi.”

“Cô Khúc khách sáo quá.” Tần Tang mỉm cười. Nếu là trước kia, chắc chắn Thẩm Thính sẽ không vui. Nhưng bây giờ...

Thẩm Thính đi ra khỏi bếp.

Tần Tang thu lại nụ cười, trở về dáng điệu trợ lý đắc lực thường ngày, bước lên báo cáo tình hình cuộc gặp với tổng giám đốc Dư cho

Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích không muốn nghe nhưng hai người kia không có ý tránh cô, dù không muốn nghe thì những thông tin này cũng tự động lọt vào tai cô bảy, tám phần.

Nghe xong, cô đưa ra một kết luận: Hình như Thẩm Thính sắp mở công ty giải trí.

Lúc này, Thẩm Thính nhìn sang Khúc Kim Tích. Cô lo lắng anh nghĩ rằng cô đang nghe trộm, vội vã cúi đầu, bộ dạng tội chẳng nghe thấy gì hết.

Thẩm Thính: "..."

Tần Tang nhin cười.

Thẩm Thính liếc nhìn cậu ta, ngay lập tức Tần Tang trở về bộ mặt vô cảm.

"Còn đau không?" Thẩm Thính lại gần, anh nhìn Khúc Kim Tích từ trên xuống. Hai tay cô dính đầy thuốc mỡ, "Không sao, đã đỡ hơn nhiều rồi."

Thẩm Thính gật đầu: "Đi rửa sạch đi, chuẩn bị đi thôi."

Khúc Kim Tích ngây người: "?"

Thẩm Thính nhìn cô. Cô nhìn anh. Tần Tang ho nhẹ một tiếng, đánh tan sự yên lặng: "Cô Khúc, cô và anh Thẩm đều phải tới cao ốc Vân Vụ. Nếu điểm đến đã giống nhau, chúng ta có thể đi chung."

Khúc Kim Tích thật sự không ngờ Thẩm Thính lại chịu chờ mình cùng đi đến cao ốc Vân Vụ. Anh không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

"Vây... vậy không tốt lắm đâu." Khúc Kim Tích vốn định tự bắt xe đi: "Nhỡ đâu bị người ta nhìn thấy..."

Tần Tang nói: “Không sao, không cùng nhau xuống xe, chú ý một chút là được.”

Thẩm Thính nhắc cổ tay, khế cau mày: “Ờ người ra đó làm gì?”

Khúc Kim Tích im lặng đi vào nhà vệ sinh rửa sạch tay. Sợ mùi thuốc không tan hết, cô còn xịt một ít nước hoa lên chân, đợi nước hoa tỏa mùi mới bước ra khỏi phòng.

Khi cô đi ra thì phát hiện Thẩm Thính đã thay đồ mới. Anh đổi sang bộ vest màu trắng trông trẻ trung hơn, vẻ đẹp trai khiến người khác không thể dời mắt.

Cô lại nhìn sang bộ đồ của mình, phía dưới là một chiếc váy ngắn màu lam nhạt tới gối, vừa nãy ở trong nhà vệ sinh còn tiện tay tết một bên tóc thành đuôi sam. Cô không trang điểm, chỉ tô son cho sắc mặt tươi tắn hơn mà thôi.

Đứng bên cạnh Thẩm Thính, chả hiểu sao bọn họ rất giống mặc đồ tình nhân.

Khi Khúc Kim Tích thay giày thì nhìn thấy vết bầm trên cổ chân, cô cảm thấy mình cần dùng một thứ gì đó để che nó đi.

“Cô Khúc, cô dùng cái này đi.” Tần Tang gỡ cái vòng gỗ đàn hương trên cổ tay mình xuống: “Thử xem có che đi được không.”

“Cảm ơn.” Bản thân Khúc Kim Tích không tìm được món đồ nào thích hợp, đành nhận ý tốt của Tần Tang.

Đeo vòng lên cổ chân, vừa khéo che đi được vết bầm dử tợn.

Thẩm Thính không nhìn kỹ, anh cau mày lại, không nói gì mà mở cửa đi ra trước tiên.

Nửa tiếng sau, xe chạy đến cao ốc Vân Vụ, nhưng bên ngoài tòa nhà lại có một rừng phóng viên đang vây kín.

Anh mắt Thẩm Thính chuyển lạnh: “Có chuyện gì thế?”

Tần Tang liếc Khúc Kim Tích một cái, tự dưng thấy như mồ hôi lạnh đang tuôn ra, áp lực như núi đè: “Tôi gọi điện hỏi thử.”

Khúc Kim Tích tự giác cúi đầu, lén lút nhìn ra bên ngoài.

Nếu để phóng viên thấy cô ngồi trên xe Thẩm Thính, Khúc Kim Tích cảm thấy mình không thể trông thấy mặt trời vào ngày mai.

“Không hay rồi, bọn họ chạy qua đây rồi!” Đúng lúc ấy, tài xế bỗng kêu lên một tiếng.

Thẩm Thính chưa kịp nói gì, Tần Tang đã nhìn thấy Khúc Kim Tích nhanh như chớp bật tai lại, xoay người chui ngay xuống ghế ngồi.

Mọi người trong xe: “...”

Chương 29

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính nhìn Khúc Kim Tích: “Cô làm gì vậy?”

Vị trí phía dưới ghế ngồi cũng không rộng, Khúc Kim Tích không thể nhét trọn cả người mình vào trong, cô trả lời Thẩm Thính một cách khó khăn: “Trốn chứ sao. Tránh không cho phóng viên nhìn thấy tôi.”

Tần Tang cố hết sức kiềm chế không để cho mình lộ biểu cảm gì khác thường, cậu ta giải thích: “Cô Khúc, cửa sổ xe có dán tấm phim chống nhìn trộm. Từ bên ngoài không thể nhìn vào bên trong đâu.”

Khúc Kim Tích: “...”

Cô lặng lẽ ngẩng lên, ánh mắt cô chạm vào ánh mắt Thẩm Thính, cảm thấy mình nhìn thấy hai chữ — ngu xuẩn trong mắt anh.

Cô chỉ muốn quay về một giây trước để bóp chết bản thân. Bóp chết cái đứa đã tự chui đầu xuống ghế.

“Ha ha ha ha.” Khúc Kim Tích cười khan hai tiếng, cô lẳng lặng ngồi dậy, trở về ghế ngồi của mình.

Một lúc lâu, đám phóng viên đã vây kín lại đây.

Phóng viên truyền thông muốn biết rõ Thẩm Thính đang ở trong chiếc xe nào là việc vô cùng đơn giản. Bọn họ đã nhận được tin tức từ trước. Hôm nay, Thẩm Thính sẽ tới cao ốc Vân Vụ ký hợp đồng. Đúng lúc Thẩm Thính vì chuyện nuôi vịt nuôi rùa mà lên hot search, bọn họ liền lập tức đến cao ốc Vân Vụ để mai phục.

Cách một lớp cửa kính xe vẫn có thể thấy rõ sự nhiệt tình của bọn họ.

Khúc Kim Tích vô thức bịt kín mắt, trong lòng lo lắng nhớ đâu một vài phóng viên nhìn thấy cô thì toang.

Phóng viên đứng đông nghịt ở con đường vào bãi đậu xe, bọn họ không tản đi thì chiếc xe không vào bãi đỗ xe được. Tần Tang gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng bảo vệ của Vân Vụ cũng chạy tới tách đám phóng viên đó ra, chiếc xe thuận lợi chạy vào bãi đỗ.

“Cô Khúc, cô đợi lát nữa rồi hẵng xuống xe là được.” Tần Tang nói.

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn gật đầu, cô nhìn theo Thẩm Thính xuống xe trong sự bảo vệ của Tần Tang và Mộc Thần.

Lúc này, trong xe chỉ còn lại cô và tài xế.

Tài xế là người của nhà họ Thẩm.

Khúc Kim Tích từng gặp ông ta vài lần, cô có ấn tượng với người này.

Tài xế cứ vài giây lại nhìn cô một lần, cô muốn không chú ý đến cũng khó.

Khúc Kim Tích biết tài xế đang nghi hoặc điều gì — Thẩm Thính chở cô cùng nhau tới Vân Vụ.

Khi tài xế lại nhìn cô một lần nữa thông qua kính chiếu hậu, Khúc Kim Tích chỉ biết ngẩng đầu, mỉm cười thân thiện. Tài xế cuống quýt dời mắt đi ngay lập tức, ông ta không dám nhìn thêm nữa.

Khúc Kim Tích nhìn đồng hồ, hai giờ rưỡi. Cô đang nghĩ có nên xuống xe không thì wechat thông báo, tin nhắn từ Tần Tang: [Cô Khúc, cô có thể lên rồi.]

[Được.]

Khúc Kim Tích chào tài xế một tiếng, cô bước vào thang máy bấm số tầng hai mươi mốt. Thang máy đi lên, dừng lại ở tầng một.

Có không ít người đi vào. Khúc Kim Tích cúi thấp đầu, đứng ra tuốt đằng sau.

Thang máy đi lên từng tầng rồi dừng lại rồi lại đi lên tiếp, cuối cùng chỉ còn lại một mình Khúc Kim Tích và một anh chàng mặc đồ thoải mái, đội mũ lưỡi trai.

Không gian trong thang máy trở nên rộng rãi. Anh chàng kia bước hai bước về sau, gỡ mũ lưỡi trai ra. Bỗng nhiên nhớ đến đằng sau còn có người, động tác của anh ta dừng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía sau.

Ánh mắt của Khúc Kim Tích và ánh mắt của anh ta chạm nhau.

“Khúc Kim Tích?” Anh chàng cau mày, giọng điệu lưỡng lự.

Khúc Kim Tích: “...”

Ai đây?

Vẻ ngờ ngàng trong mắt cô quá rõ ràng, chỉ thiếu nước hỏi thẳng “anh là ai”. Chàng trai cứng đờ, nói một câu chẳng rõ ý nghĩa: “Em đúng là quý nhân hay quên.”

Nghe giọng điệu này, Khúc Kim Tích đoán lại đây là người có thù với nguyên chủ. Cô không biết nói gì thì mới tốt, chỉ biết nhìn anh ta rồi cười cười.

Mỉm cười là biểu cảm xã giao cơ bản nhất.

Cô bắt đầu lục tung trong trí óc, xem xem có tìm được kí ức nào về người này hay không. Đối phương đẹp trai ngời ngời, đội mũ lưỡi trai, rõ ràng là không muốn để người khác nhận ra mình. Đã thế anh ta còn xuất hiện trong cao ốc Vân Vụ.

Hơn nữa, chàng trai này từ khi anh ta bước vào đã không ấn một tầng nào khác. Vậy tức là anh ta cũng tới tầng hai mươi mốt.

Bởi vậy có thể thấy được, rất khả năng đối phương là nghệ sĩ.

Khi ý nghĩ trong đầu sắp sửa nổi lên mặt nước, thang máy kêu một tiếng ‘ting’ báo hiệu đã tới tầng hai mươi mốt. Cửa thang máy mở ra, anh chàng nọ bỏ đi một mạch không ngoái đầu lại. Khúc Kim Tích dừng lại vài giây rồi mới bước ra khỏi thang máy.

Biên Nguyên đã nói, sau khi đến tầng hai mốt cô phải gọi điện cho anh ta. Khúc Kim Tích gọi vào số Biên Nguyên, đối phương bảo cô đứng yên tại chỗ đợi anh ta.

Đợi chừng năm phút, Khúc Kim Tích nhìn thấy một anh chàng trẻ tuổi mặc vest đi giày da bước tới.

“Tôi là Biên Nguyên.” Biên Nguyên nói thẳng: “Đi theo tôi.”

Lời chào hỏi của Khúc Kim Tích định nói đành phải nuốt ngược vào trong bụng.

Biên Nguyên dẫn Khúc Kim Tích tới trước một phòng họp. Trên đường đi gặp không ít người, ai nấy cũng nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

“Đó không phải Khúc Kim Tích sao?”

“Trợ lý Biên dẫn cô ta tới làm gì?”

“Đúng là cô ta rồi. Chẳng lẽ là đạo diễn Hà tìm cô ta sao?”

“Chắc không phải đâu.”

“Vừa nãy Thẩm Thính cũng mới tới. Mọi người chú ý một chút, đừng để cô ta tiếp cận Thẩm Thính.”

Tiếc rằng tai của Khúc Kim Tích quá thính, những lời bàn tán rầm rì này đều lọt hết vào tai cô.

Cô âm thầm thở dài, thầm nghĩ bất kể thế nào cũng phải tránh gặp mặt Thẩm Thính.

Anh tới ký hợp đồng, chắc là sẽ xong nhanh thôi.

Sau khi ký xong liệu anh có đợi cô không...

Khúc Kim Tích cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều rồi. Thẩm Thính có thể chờ cô đi cùng đã là tốt lắm rồi. Sao anh có thể đợi cô xong chuyện rồi cùng nhau về nhà được chứ.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, cô bước vào phòng họp, nhận ra ở bên trong đã có một nam một nữ.

Nữ trông xinh xắn ngọt ngào nhưng cô không quen. Còn nam thì... vừa hay chính là người cô đã gặp trong thang máy.

“Ô Xu, Dự Đồng, cô ấy là Khúc Kim Tích.” Biên Nguyên nói: “Các người ở đây đợi một chút. Lát nữa đạo diễn Hà sẽ đến gặp các người.”

Biên Nguyên nói xong thì đi ra khỏi phòng.

Tô Xu hào phóng chìa tay ra: “Chào chị, hai hôm trước vừa thấy tin tức của chị trên mạng. Hôm nay đã gặp người thật rồi. Ở ngoài trông chị đẹp hơn trên mạng đấy.”

Nụ cười của cô ta trông rất là ngọt ngào, rất dễ khiến người ta nảy sinh thiện cảm.

Khúc Kim Tích bắt tay: “Chào cô.”

Từ phản ứng của Tô Xu có thể nhìn ra, cô ta chắc là một nghệ sĩ mới.

Sau đó là Dự Đồng. Ngay khi Biên Nguyên vừa nói ra cái tên Dự Đồng, trong não của Khúc Kim Tích dường như “ting” lên một tiếng, ký ức về Dự Đồng tự động ùa về.

Sắp xếp lại một lượt ký ức, cả người Khúc Kim Tích dần ra.

Dự Đồng lại là mối tình đầu của nguyên chủ!

Dự Đồng và nguyên chủ là bạn cùng lớp hồi đại học. Hai người từng yêu đương hai năm, tình cảm vốn dĩ rất tốt, nhưng vì sự chen chân của Liễu Tư mà nguyên chủ đã chia tay Dự Đồng.

Đương nhiên, nguyên chủ của khi ấy không hề biết rằng sở dĩ mình và Dự Đồng chia tay là do Liễu Tư phá đám. Tóm lại cô ấy đơn phương đòi chấm dứt đoạn tình cảm. Sau đó khi học năm tư, nguyên chủ nhận một bộ phim chiếu mạng, chính thức ra mắt.

Cố gắng hai năm, trở thành một sao nữ tuyến mười tám. Sau đó nữa thì gặp ông cụ Thẩm, kết hôn với Thẩm Thính.

Còn Dự Đồng thì sau khi chia tay với Khúc Kim Tích lại khá may mắn. Anh ta đóng vai nam tư phản diện trong một phim điện ảnh, cảnh diễn không nhiều nhưng nhờ thể hiện tốt mà được công chúng chú ý.

Nhờ vai phản diện này mà Dự Đồng nổi lên. Anh ta lọt vào được mắt xanh của đạo diễn, ký hợp đồng với một công ty giải trí khá tầm cỡ. Hiện nay đã được coi là nghệ sĩ hạng hai, chỉ thiếu một cơ hội để nổi đình nổi đám.

Hèn chi ở trong thang máy, ánh mắt Dự Đồng nhìn cô cứ là lạ.

Không có ký ức còn tốt, bây giờ nhớ được rồi, Khúc Kim Tích nhìn Dự Đồng cứ có cảm giác bức bối ngại ngùng khó tả — dường như cảm xúc của nguyên chủ đang quấy phá.

“Khúc Kim Tích, đạo diễn Hà bảo chị thử vai nào vậy?” Tô Xu tò mò hỏi một cách rất tự nhiên.

Khúc Kim Tích trả lời: “Tôi cũng không biết, đạo diễn Hà chưa nói.”

“Sao lại thế được.” Tô Xu ngạc nhiên mở tròn mắt: “Trợ lý Biên là trợ lý riêng của đạo diễn Hà, chị được anh ta đích thân dẫn vào đây. Tôi còn tưởng chị thân thiết với đạo diễn Hà lắm ấy chứ, ít nhất phải thân hơn chúng tôi.”

Khúc Kim Tích không biết đối phương nói như thế là vô ý hay cố tình. Cô nhìn Tô Xu, khẽ mỉm cười, đáp: “Tôi chỉ là không tìm được chỗ này. Tình cờ gặp trợ lý Biên nên nhờ anh ta dẫn tới thôi.”

Tô Xu phồng má lên, sau đó quay đầu, trông có vẻ muốn bắt chuyện với Dụ Đồng. Nhưng Dụ Đồng chỉ ngược mắt nhìn Khúc Kim Tích một lần, sau đó thì vẫn luôn cúi đầu, nhắm mắt ngồi yên trên ghế. Chỉ cần là người đều sẽ nhận ra anh ta không muốn nói chuyện.

Trong ba người, địa vị của Dụ Đồng là cao nhất, Tô Xu ngay cả Khúc Kim Tích đều biết, tất nhiên không thể không biết Dụ Đồng. Nhìn thấy Dụ Đồng như thế này, Tô Xu cũng không dám làm phiền.

Thực ra trước khi Khúc Kim Tích đi vào, cô ta và Dụ Đồng đã có nói chuyện vài câu. Nhưng từ lúc Khúc Kim Tích xuất hiện, Dụ Đồng lại trở nên như thế... có thể thấy Dụ Đồng rất ghét Khúc Kim Tích.

Tô Xu là sinh viên Học viện Điện ảnh. Trong nhà có một chút bối cảnh, tổn không ít công sức mới giành được cơ hội tới Vân Vụ gặp mặt Hà Chiếu vào ngày hôm nay.

Tô Xu đã nhận được tin mật: Hà Chiếu còn thiếu vai nữ phụ chính, lần này cô ta tới chính là để thử vai nữ phụ chính.

Vốn tưởng rằng chỉ có một mình mình, nào ngờ đột nhiên có một Khúc Kim Tích trên trời nhảy xuống. Điều này có nghĩa Khúc Kim

Tích chính là đối thủ cạnh tranh của mình rồi.

Mặc dù không rõ vì sao mà Hà Chiếu lại tìm đến Khúc Kim Tích scandal đầy mình, nhưng Tô Xu vẫn không dám chủ quan. Tốt xấu gì thì Khúc Kim Tích cũng đã từng đóng phim, còn cô ta thì chỉ mới được học trên ghế nhà trường, chưa có kinh nghiệm thực chiến, không thể khinh thường đối thủ.

Nhưng, cô ta vốn muốn dò hỏi có phải Khúc Kim Tích tới để thử vai nữ phụ chính hay không, không ngờ đối phương lại hẹp hòi không chịu nói.

Cái loại phụ nữ danh tiếng ở trên mạng không tốt, chắc chắn nhân phẩm cũng chẳng ra gì, cô ta chỉ cần chú ý nhiều hơn là được.

Hơn mười phút sau, Biên Nguyên đẩy cánh cửa phòng họp: “Dụ Đồng, anh ra đây.”

Dụ Đồng mở mắt, đứng dậy rời khỏi, không quay lại lần nào nữa.

Khúc Kim Tích khẽ thở phào. Đoán chừng sau này không còn cơ hội gặp mặt anh chàng người yêu cũ này rồi.

“Chị Kim Tích.” Tô Xu lại bắt chuyện: “Thầy Dụ được trợ lý Biên gọi đi rồi, chị nói có phải anh ta đi thử vai không?”

Khúc Kim Tích: “Tôi không biết.”

Tô Xu: “...”

Tô Xu còn muốn nói thêm gì nữa nhưng cửa lại mở ra một lần nữa. Lần này người bước vào lại là Hà Chiếu, không chỉ một mình Hà Chiếu mà đi theo sau ông ta chính là —

Thẩm Thính.

Mí mắt Khúc Kim Tích chớp chớp, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng hít thở của Tô Xu ở bên cạnh. Tô Xu đứng bật dậy khỏi ghế

ngồi, kích động giống như sắp ngất đến nơi.

“Đạo diễn Hà, Thẩm, thầy Thẩm.”

So với sự kích động của Tô Xu, phản ứng của Khúc Kim Tích chậm hơn gấp mấy lần. Cô từ tốn đứng dậy, phát hiện không biết nên nói cái gì, chỉ đành im lặng.

Hà Chiếu gật gù, đầu tiên ông ta nhìn Tô Xu, lại chuyển mắt nhìn sang Khúc Kim Tích, sau đó nói với Thẩm Thính: “Vai nữ phụ chính tôi định để hai cô bé này diễn thử. Tô Xu là sinh viên Học viện Điện ảnh, Khúc Kim Tích... Tôi cũng không cần giới thiệu nhiều. Đợi lát nữa xem tình hình thử vai, cậu quyết định đi.”

Khúc Kim Tích: “???”

Tô Xu hét ầm trong bụng.

Trời ơi, mình đã giẫm trúng vận phân chó gì đây!

Hà Chiếu lại để cho Thẩm Thính chọn vai nữ phụ chính!

Sự việc lúc trước Khúc Kim Tích lao vào Thẩm Thính trước con mắt bao nhiêu con người đã ồn ào trên khắp các trang mạng. Chắc chắn Thẩm Thính rất ghét Khúc Kim Tích, làm sao có thể chọn chị ta cho vai nữ phụ chính được.

Cho dù chị ta diễn thật hay đi chăng nữa, thế thì đã sao?

Vai nữ phụ chính, một trăm phần trăm là nằm trong túi của mình rồi.

Hành động đầu tiên của Khúc Kim Tích không phải nhìn Thẩm Thính mà là ngó sang Tô Xu bên cạnh. Quả nhiên cô gái này vẫn còn là sinh viên đại học chưa trải đời, nét vui mừng lộ rõ trên mặt, biểu cảm trên mặt viết rõ ràng một câu “mình thắng chắc rồi”.

Cô im lặng, chuyển mắt nhìn sang Thẩm Thính.

Người bảo cô tới tìm Hà Chiêu là Thẩm Thính.

Bây giờ cô thành công được Hà Chiêu liên hệ, trao cho cơ hội thử vai nữ phụ chính.

Cuối cùng, vai diễn lại cho Thẩm Thính định đoạt.

Vòng tới vòng lui, quyền quyết định vẫn nằm trong tay Thẩm Thính. Khúc Kim Tích thầm nghĩ, có cần lấy điện thoại nhắn tin cho Thẩm Thính, thử đi cửa sau không?

Ý nghĩ này chỉ mới lóe lên, ánh nhìn lạnh như băng của Thẩm Thính bỗng đảo tới khiến cho da đầu Khúc Kim Tích tê dại, não bộ lập tức trở nên trống rỗng.

Đi cửa sau cái con khỉ.

Chương 30

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hà Chiếu đưa cho mỗi người một phần tài liệu: “Cho hai cô mười phút để đọc. Mười phút sau bắt đầu diễn thử.”

Nói là tài liệu nhưng trên thực tế chỉ là một tờ giấy. Trên giấy thậm chí không viết rõ tên nhân vật, chỉ có một đoạn văn ngắn giới thiệu bối cảnh mà thôi.

Đại ý là một vị hộ quốc đại tướng quân một lòng vì nước liều mình đổ máu nơi sa trường, chiến đấu vì đất nước. Mà trong kinh thành lại có người hãm hại đại tướng quân, ông ta gièm pha với hoàng đế, khiến hoàng đế tưởng rằng đại tướng quân công cao lấn át chủ. Tại bữa tiệc chúc mừng đại tướng quân chiến thắng quay về, ông ta muốn đổ lên đầu đại tướng quân cái tội danh dâm loạn với phi tử của vua, bị hoàng thượng ban cho cái chết.

Vai Khúc Kim Tích phải diễn thử chính là vai sủng phi này, cô ấy phối hợp với hoàng đế hãm hại đại tướng quân.

Mà vị sủng phi này lại từng là vị hôn thê của đại tướng quân.

Đây là bối cảnh, còn phân đoạn cần diễn thì chỉ có một câu: Sủng phi không muốn đại tướng quân chết, lại không thể làm trái lệnh vua, cô ta phải làm thế nào mới có thể bảo toàn mạng sống của mình, lại bảo vệ được đại tướng quân?

Khúc Kim Tích: “...”

Đây là thử vai sao?

Con nghe con mới sinh không sợ hổ - Tô Xu cuối cùng cũng không nhịn nổi: “Hà, đạo diễn Hà, không có kịch bản cho phân đoạn này sao?”

Phân đoạn diễn thử mà không có kịch bản thì phải diễn như thế nào chứ?

“Không có.” Hà Chiêu ngồi xuống ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn: “Hai cô tự do phát huy.”

Tô Xu cắn môi, cô ta rụt rè nhìn Thẩm Thính. Thẩm Thính không hề nhìn Tô Xu một cái, chỉ cúi đầu nhỏ tiếng thảo luận với Hà Chiêu.

Không sao, dù sao Thẩm Thính không thể chọn Khúc Kim Tích, cô ta sẽ thành công thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Xu lại nhìn sang Khúc Kim Tích. Nhưng mà tóc đã che khuất mặt Khúc Kim Tích, cô ta không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt của Khúc Kim Tích trông như thế nào.

Mười phút sau, Hà Chiêu nói: “Tô Xu diễn trước đi.”

Tô Xu mừng rỡ. Cô ta quan niệm rằng diễn thử trước sẽ dễ tạo được ấn tượng ban đầu hơn, chỉ cần cô ta biểu hiện không tệ, chắc chắn sẽ có thể đè đầu Khúc Kim Tích.

Muốn diễn như thế nào là lựa chọn của bản thân diễn viên. Tô Xu liếc nhìn Thẩm Thính, muốn nhờ Thẩm Thính vào vai đại tướng quân, nhưng cô ta biết chắc chắn Thẩm Thính sẽ không đồng ý. Và lại cho dù Thẩm Thính nhận lời, cô ta cũng sợ đến lúc đó sẽ căng thẳng mà phát huy không đúng thực lực.

Cuối cùng cô ta hít một hơi thật sâu, đập tan hết những ý nghĩ trong đầu, diễn chay với không khí.

Khúc Kim Tích thoải mái quan sát màn biểu diễn của đối phương. Là sinh viên được học hành bài bản, lại là người mới chưa có kinh nghiệm diễn xuất thực chiến, biểu hiện của Tô Xu đã rất tốt rồi. Biểu cảm tinh tế của cô ta, động tác và cả cách xử lý thoại đều đạt chuẩn — lời thoại là do chính Tô Xu nghĩ ra tại hiện trường.

Trong một khoảng thời gian ngắn mà làm được như thế, rất có tài năng.

Khúc Kim Tích nhìn sang Hà Chiếu và Thẩm Thính. Cả hai đều không để lộ biểu cảm gì, không thể dò đoán đáp án từ nét mặt họ.

Mấy phút sau, Tô Xu lau nước mắt, viền mắt còn hồng hồng: “Đạo diễn Hà, thầy Thẩm, tôi diễn xong rồi ạ.”

Hà Chiếu gật đầu: “Khúc Kim Tích.”

Khúc Kim Tích đứng dậy. Tô Xu siết chặt nắm đấm, thì thầm nói: “Chị Kim Tích cố lên nhé.”

Khúc Kim Tích: “...”

Em gái ơi, tóm tắt lại cái điệu bộ đặc ý của cô kia đi có được không?

Khúc Kim Tích nhìn Thẩm Thính. Ngay khi chạm vào ánh mắt cô nhìn sang, lập tức trong lòng anh xẹt qua một cảm giác chẳng lành.

Quả nhiên, anh nghe thấy giọng nói vô cùng thành khẩn của Khúc Kim Tích: “Anh Thẩm, tôi có thể nhờ anh diễn vai đại tướng quân được không?”

Vừa nói xong, bàn tay đang cầm bút của Hà Chiếu cứng lại. Biểu cảm trên mặt Thẩm Thính vẫn không thay đổi, không nói một lời.

Tô Xu nắm chặt tay lại, ánh mắt hiện lên dòng chữ ‘không thể tin được’: Chị ta lại mở miệng mời Thẩm Thính diễn cùng! Sao chị ta dám!

Khúc Kim Tích nói: “Anh chỉ cần ngồi yên ở đó là được rồi. Anh có đồng ý không?”

Tô Xu ngạc nhiên vì độ mặt dày của Khúc Kim Tích. Nhìn đi, thầy Thẩm chắc chắn sẽ từ chối, khiến chị ta khó xử.

Một giây sau, trong căn phòng vang lên giọng nói lãnh đạm của Thẩm Thính: “Được.”

Tô Xu: “...”

Đầu Tô Xu cứng ngắc, đến cả tư duy cũng đều đông đặc lại, hoàn toàn không hiểu nổi tại sao Thẩm Thính lại đồng ý.

Ở đây không ai để ý tới biểu cảm của Tô Xu. Thẩm Thính phối hợp ngồi ở giữa. Nhưng anh thay đổi tư thế, chân hơi mở rộng, lưng thẳng như sống bút, đôi tay khoác hờ trên tay vịn của ghế, ánh mắt giống như có điện nhìn chăm chăm vào Khúc Kim Tích.

Anh không chỉ đồng ý diễn vai đại tướng quân, thậm chí anh còn lập tức nhập vai, đẩy cảm xúc cho Khúc Kim Tích!

Tô Xu tức nghẹn cả lồng ngực. Nhất định là do thầy Thẩm quá lịch sự thôi. Khúc Kim Tích mời anh vào vai đại tướng quân ở trước mặt mọi người, anh không tiện từ chối. Hơn nữa tố chất nghề nghiệp đã khiến anh lập tức đặt mình vào vai diễn, không cho phép bản thân lười biếng đối đãi.

Anh chỉ vì nghề nghiệp của mình, tuyệt đối không phải là giúp Khúc Kim Tích nhập vai.

Trong đầu của Tô Xu chỉ nghĩ về Thẩm Thính, sức chú ý đều dồn cả vào Thẩm Thính, tới nỗi khi Khúc Kim Tích nói mình đã diễn xong, Tô Xu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Cái gì? Diễn xong rồi sao?

Mình còn chưa nhìn rõ nữa!

Hà Chiếu dùng bút viết cái gì đó lên giấy, sau đó nói với Thẩm thính: “Bây giờ cậu quyết định luôn hay đợi sau này mới quyết định?”

Thẩm Thính im lặng hai giây, ngón tay thon dài chỉ vào Khúc Kim Tích: “Chọn cô ấy đi.”

Nói xong, anh và Hà Chiêu cùng nhau rời khỏi phòng họp, không để lại bất cứ lời giải thích nào. Biên Nguyên mau chóng bước vào: “Cô Khúc, mời đi theo tôi.”

Chẳng có ai để ý đến Tô Xu.

Tô Xu ngồi một mình trong phòng họp trống trải, mờ mịt không cam lòng, tại sao người cuối cùng được chọn lại là Khúc Kim Tích?

Một nhân viên đi qua: “Tô Xu, cô có thể đi rồi.”

Tô Xu nhận ra cô ta. Người này có quan hệ khá thân thiết với một bậc cha chú trong gia đình cô ta. Tô Xu có thể tới Vân Vụ thử vai nữ phụ chính đều là công lao của người này: “Chị Luck, tại sao? Tại sao lại chọn Khúc Kim Tích?”

“Không phải thầy Thẩm ghét Khúc Kim Tích lắm sao? Tại sao anh ấy lại chọn Khúc Kim Tích? Thật không công bằng!” Tô Xu uất ức rơi nước mắt. Nghĩ tới Khúc Kim Tích được Biên Nguyên dẫn vào và cả những bình luận về đối phương trên mạng, Tô Xu bắt đầu phỏng đoán: “Có phải chị ta đã dùng cách gì mua chuộc...”

“Trời ơi! Im miệng!” Luck lao tới bịt miệng Tô Xu: “Đây là Vân Vụ, em đang nói gì vậy!”

Tô Xu lại khóc to hơn, trong lòng khẳng định là bọn họ đi cửa sau. Tô Xu vẫn không đến nỗi quá ngốc, cuối cùng không nói rõ ra, chỉ nói: “Em không cam tâm, rõ ràng em diễn tốt hơn Khúc Kim Tích, cuối cùng dựa vào đâu mà lại chọn chị ta.”

Luck nói khô cả cổ mới khuyên được cô ta quay về. Trên đường về trường học, Tô Xu nhận được một video Luck gửi tới — video quay cảnh thử vai của Khúc Kim Tích, điều đã bị Tô Xu sơ ý bỏ lỡ.

Trong video, Khúc Kim Tích lảo đảo đi tới trước mặt Thẩm Thính. Gương mặt cô lộ rõ vẻ say rượu, dường đã uống rất nhiều rượu, cặp mắt long lanh ngập nước, nhưng lại vô hồn.

Trong cơn say mịm mùng, cô nhìn Thẩm Thính, không tiến lại gần thêm nữa, bỗng “ồ” lên một tiếng: “Ngươi là thái giám của cung nào, lại dám xông vào tắm điện của bốn cung?”

Vừa dứt lời, cô loạng choạng ngã nhào ra đất, ngủ mê man.

Tô Xu xem đi xem lại video mấy lần. Lúc này, Luck lại gửi video quay cảnh Tô Xu diễn thử tới.

Tô Xu dùng hành động, ánh mắt, ngôn từ để nói cho đại tướng quân biết hoàng đế muốn cô ấy hãm hại đại tướng quân, làm nổi bật cảnh tượng vô cùng bi tráng.

Khúc Kim Tích thì dùng “cơn say” để né tránh, mà khi cô nhìn Thẩm Thính, lại lưỡng lự chớp mắt một cái, thể hiện cô đã nhận ra đại tướng quân, nhưng mà cô vẫn nói đối phương là thái giám.

Một câu thoại, một dáng vẻ say rượu, thể hiện đơn giản mà súc tích ý cần biểu đạt.

Sau khi ra khỏi phòng họp, Khúc Kim Tích không còn nhìn thấy Thẩm Thính nữa. Cô chỉ nhận được tin nhắn của Thẩm Thính, sau khi cô xong việc tự bắt xe về căn hộ.

— Buổi tối Thẩm Thính phải đi quay chương trình.

Khúc Kim Tích ký hợp đồng ở cao ốc Vân Vụ: Vai sủng phi của hoàng đế trong phim điện ảnh kì ảo cổ trang được đầu tư lớn “Mưu Trang”, tính số cảnh thì là vai nữ phụ chính.

Hợp đồng soạn theo kiểu cơ bản tiêu chuẩn nhất, nhưng vai diễn này do cô tự kiếm được, cô không có công ty quản lý, không có ekip

riêng, có nghĩa là thù lao mà cô kiếm được không cần chia phần trăm cho công ty.

Cho dù thù lao có thấp thì cũng hoàn toàn rơi vào túi của một mình cô.

Khúc Kim Tích đếm chuỗi số không đằng sau con số, đôi mắt không nhin được cong cong — cát xê cho vai nữ chính của phim đầu tư vốn lớn, quả nhiên cao hơn cát xê cho vai nữ phụ vô danh ất ơ nào đó không ít.

Ai lại chê tiền nhiều cơ chứ.

Ký hợp đồng xong, cô mới nhận được kịch bản của “Muru Trang”. Thời gian vào đoàn phim là đầu tháng sau, vẫn còn một tuần nữa.

Khúc Kim Tích rời khỏi cao ốc Vân Vụ, trở về căn hộ trong tâm trạng vui tươi hơn hở, không kiềm được sự phấn khích, gửi tin nhắn wechat cho Thẩm Thính: [Anh Thẩm, cảm ơn anh.]

Cô cảm thấy chắc chắn Thẩm Thính đã châm chước — cho nên cuối cùng mới chọn cô.

[Khi nào anh quay chương trình xong? Tôi làm cơm trước, đợi anh về.]

[Anh muốn ăn gì? Cứ chọn thoải mái.]

[Anh yên tâm, đảm bảo sẽ làm anh vừa lòng.]

Gửi liền mấy tin nhắn mới chọt vỡ ra có phải mình gửi nhiều quá rồi không. Khúc Kim Tích khẽ cử động ngón tay, muốn xóa tin nhắn đi rồi gửi lại, không ngờ Thẩm Thính đã nhanh chóng trả lời: [Mười một giờ rồi, không chọn. Đừng bỏ rau thơm với hành.]

[Được, thuộc hạ đã rõ.]

...

Thẩm Thính đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại, bảo thợ trang điểm tiếp tục làm việc.

Mắt nhắm lại, trong đầu anh lại hiện lên cảnh tượng khi Khúc Kim Tích diễn thử trong phòng họp.

“Tần Tang.” Một lúc sau, anh nói: “Tìm những vai diễn mà Khúc Kim Tích từng diễn lúc trước cho tôi.”

“Vâng.” Tần Tang đáp.

—

Khúc Kim Tích trở về căn hộ, đầu tiên là kiểm kê hết một lượt các nguyên liệu trong tủ lạnh. Sau khi xác định được tối nay sẽ làm món gì, cô bắt đầu đọc kịch bản.

Vai nữ phụ chính trong “Muru Trang”, Tạ Trường Tịch đã được hứa hôn cho đại tướng quân từ khi còn trong bụng mẹ. Hai người lớn lên bên nhau, khổ nỗi hoàng thượng nhìn trúng nhan sắc và phép thuật của Tạ Trường Tịch. Dưới sự ép bức của hoàng quyền, cô ấy phải vào cung trở thành sủng phi của hoàng đế.

Cuối cùng chết trong chính vòng xoáy của hoàng quyền.

Nhưng, nam chính trong “Muru trang” không phải hoàng đế cũng chẳng phải đại tướng quân, mà là quốc sư.

Thẩm Thính đóng vai quốc sư.

Tạ Trường Tịch là sư muội của quốc sư, giữa đôi bên có không ít cảnh quay cùng nhau, lại chỉ có tình cảm huynh muội đơn thuần.

Không thể không nói, Khúc Kim Tích thầm thở phào một hơi trong bụng. Nếu là vai diễn có dính líu tình cảm với Thẩm Thính, cho dù dùng tới cả năng lực chuyên môn của đời trước, cô của lúc này cũng không thể gánh nổi, đến lúc đó nhất định sẽ xảy ra chuyện.

~

~

Vẫn may vẫn may.

Đầu tiên Khúc Kim Tích đọc hết một lượt kịch bản, nhìn thấy gần đến giờ liền vào nhà bếp bận rộn. Mười một giờ đã làm cơm xong, gần tới mười một giờ rưỡi thì Thẩm Thính trở về.

Thẩm Thính quay chương trình hết cả buổi tối, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Khúc Kim Tích biết điều ngậm miệng, bày sẵn bát đĩa.

“Cô không ăn trước à?” Thẩm Thính chợt hỏi.

Khúc Kim Tích ngơ ngác: “Đợi anh về mà.”

Thẩm Thính nhìn cô chăm chú một hồi, sau đó rời mắt.

Cơm nước xong xuôi, Khúc Kim Tích đi rửa bát — cô không dám ăn nhiều, vai diễn sủng phi trong kịch bản là mỹ nhân hàng đầu thiên hạ. Lúc ký hợp đồng, Hà Chiếu bắt buộc cô phải giảm năm ký. Vậy nên kể từ hôm nay, cô phải nghĩ cách để giảm cân.

Thẩm Thính cởi áo khoác, kéo cà vạt, ngồi trên sofa, nhìn thấy kịch bản đặt ở trên bàn.

Dừng một chút, anh cầm kịch bản lên xem, lật xem vài tờ đã ghi không ít lời chú giải.

Khúc Kim Tích rửa bát xong đi ra đã nghe Thẩm Thính hỏi: “Lúc diễn thử, tại sao phải gọi tôi là thái giám?”

Giọng điệu khờ dại của anh.

Khúc Kim Tích: “...”

“Tôi tùy tiện bịa ra một câu thoại thôi, thuận miệng mà nói thôi.”
Khúc Kim Tích dè dặt giải thích: “Tuyệt đối không có ý khác.”

“Ờ.” Thẩm Thính thản nhiên nói: “Ý là cô vốn có ý nghĩ khác.”

Có thôi đi không. Khúc Kim Tích không nhịn được tức giận nói một câu: “Anh cảm thấy tôi có ý gì?”

Nhìn thấy đôi mắt Thẩm Thính đang nhìn mình, cô lập tức hối hận.

Chương 31

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một mỹ nữ áo xanh đang quỳ trên tảng đá ẩm ướt, sống lưng thẳng như sống bút, mưa trút xuống đỉnh đầu. Nước mưa ướt đầm mái tóc cô, chảy dọc xuống gò má gần như không mở mắt nổi.

Nhưng cô vẫn nhìn vào cánh cổng lớn đang khép chặt ở đằng trước. Gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự cứng rắn và quyết liệt, giọng nói phát ra lại mang theo sự thê lương: “Cha, con gái không gả.”

Bên trong cửa không phát ra một âm thanh nào. Mưa to giống như trút nước, cô vẫn cứ thẳng lưng quỳ gối, mãi cho đến khi ngã xuống mặt đất.

“Tốt lắm, qua rồi.” Ống kính dời đi, Hà Chiếu dùng loa kêu dừng. Xe phun nước dừng lại, Khúc Kim Tích dầm mưa đang té xỉu trên mặt đất bỗng đứng dậy.

Bây giờ đang là mùa hạ, bộ trang phục trên người dày tới mấy lớp nhưng mà cảnh quay này cô đã phải quay đến ba lần. Mỗi một lần Hà Chiếu đều nói tốt, nhưng ông ta vẫn yêu cầu cô quay lại, đến lần này mới hét lên “qua rồi”.

Dầm “mưa” hơn bốn mươi phút đồng hồ. Mặc dù bây giờ đang giữa mùa hè nhưng mà Khúc Kim Tích vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Trợ lý đoàn phim lấy cái khăn bông cỡ lớn đưa cô.

“Cảm ơn.” Khúc Kim Tích nhận lấy.

Trợ lý đoàn phim lại đưa cô một cốc trà gừng đường đỏ: “Đừng khách sáo.”

Sau khi Khúc Kim Tích vào đoàn phim, người trong đoàn phim đều biết những tin tức về cô ở trên mạng. Đa phần đều không thèm để ý đến cô. Nhưng vì cô là nữ phụ chính, ngoài mặt vẫn phải xã giao đầy đủ.

Nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian, lại phát hiện Khúc Kim Tích hoàn toàn khác với lời đồn trên mạng.

Khúc Kim Tích bùng trà gừng đường đỏ ngồi xuống băng ghế bên cạnh. Tạm thời cô không thể thay đồ vì vẫn còn cảnh diễn với diễn viên đóng vai cha mình trong phim. Nhưng đối phương chưa tới nên cảnh quay phải hoãn lại, đợi người ta tới cô phải quay bù.

Điều này có nghĩa là lát nữa cô còn phải dầm mưa tiếp.

Cô đã ở đoàn phim được hơn nửa tháng. Cô và Thẩm Thính chia nhau ra vào đoàn phim, một trước một sau. Cả hai ở cùng một khách sạn nhưng khác tầng lầu. Nửa tháng nay vận may của cô khá tốt, chỉ biến hình có một lần.

— Cô biến hình ngay trong phòng khách sạn, cô biến thành một cái cốc. Có trời mới biết tại sao cô lại biến thành cốc.

Nghĩ tới sự việc khi biến thành búp bê bằng gốm lúc trước, Khúc Kim Tích cắn răng, dùng hết sức lực toàn thân, tốn không ít thời gian cuối cùng mới đẩy được mình ngã xuống đất. Quả nhiên, ngay khi cơn đau lan khắp toàn thân, cô đã biến trở về.

Từ sau lần biến hình ấy cô vẫn luôn bình thường. Điều này khiến Khúc Kim Tích vừa yên tâm lại vừa không dám yên tâm.

Ai mà biết bao giờ thì cô sẽ lại biến hình nữa.

Mà trong nửa tháng này, tuy cô và Thẩm Thính ở cùng đoàn phim nhưng vẫn chưa được sắp xếp một cảnh quay chung nào – cho nên cô với anh chưa từng ở chung một khung hình.

May mà khi Khúc Kim Tích uống hết cốc trà gừng đường đỏ, cuối cùng diễn viên đóng vai cha của cô trong phim đã tới.

Diễn viên này đã có tuổi, gần đây ông ấy bị cảm nhẹ, cơ thể không được khỏe lắm. Vì là tiền bối trong giới, một diễn viên hạng A trong nước nên ông ấy đến trễ cũng không ai dám nói gì.

Đã quay xong cảnh bổ sung, vị diễn viên lớn tuổi nhìn Khúc Kim Tích nói: “Không tệ.”

Nhân tiện chỉ dạy Khúc Kim Tích – đây chính là nguyên nhân Khúc Kim Tích không hề có một chút oán giận nào. Tính cách vị diễn viên lớn tuổi này rất ôn hòa, ông ấy cũng không biết những tin đồn về Khúc Kim Tích ở trên mạng, thỉnh thoảng có thời gian sẽ diễn giải kịch bản cho cô.

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn lắng nghe, tiền bối thấy vậy lại càng thêm quý mến cô.

Quay xong cảnh này, cuối cùng Khúc Kim Tích đã có thể về phòng hóa trang thay quần áo và kiểu tóc. Vì điều kiện có hạn nên cô không có cách nào tắm rửa sạch sẽ, chỉ dành vội vàng lau sơ người – sau đó còn phải đổi cảnh quay phân đoạn khác.

Thay đồ xong, stylist bắt đầu tạo kiểu tóc. Hôm nay Khúc Kim Tích dậy sớm, đêm qua lại ngủ muộn, tinh thần rất mệt mỏi, muốn nhân cơ hội này chớp mắt ngủ bù một lúc.

Lúc này —

“Thầy Dụ.” Bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, sau đó có một người đi vào.

Là Dụ Đồng.

Khúc Kim Tích: “.....”

Nếu nói điều cô lo lắng nhất là việc biến hình không kiểm soát, vậy thì điều cô phiền não nhất chính là việc Dự Đồng đóng vai hoàng đế đa nghi u ám trong “Muru Trang”.

Giữa hai người có không ít cảnh quay chung.

Trong đoàn phim chỉ có nữ chính nam chính mới có phòng trang điểm riêng, còn những diễn viên khác đều dùng chung một phòng trang điểm.

Điều này có nghĩa là mỗi ngày Khúc Kim Tích đều có thể chạm mặt Dự Đồng trong phòng trang điểm.

Lúc ký hợp đồng, cô không hề biết Dự Đồng sẽ đóng vai hoàng đế. Trên hợp đồng không viết.

Lúc ấy cô còn tưởng rằng mình sẽ không gặp lại Dự Đồng nữa.

Kết quả... bây giờ ngày nào cũng chạm mặt mỗi tình đầu.

Bản thân cô thì không sao, nhưng tình cảm của nguyên chủ cứ luôn quấy phá. Ít nhất thì mỗi lần nhìn thấy Dự Đồng, Khúc Kim Tích đều sẽ bị ảnh hưởng, cảm thấy có chút khó chịu.

Bởi vì, hồi đó là nguyên chủ đá Dự Đồng – tuy rằng Liễu Tư chen chân phá rối là một nguyên nhân lớn, nhưng bản thân nguyên chủ cũng không tin Dự Đồng, cô ấy hoàn toàn không nghe Dự Đồng giải thích mà đơn phương nằng nặc đòi chia tay.

Có thể nói là Dự Đồng hoàn toàn vô tội trong chuyện này.

Trong số các diễn viên ở đây, Dự Đồng là người có địa vị cao nhất, tất nhiên nhân viên đoàn phim sẽ thiên vị anh ta. Dự Đồng vừa vào phòng trang điểm đã có không ít người chào hỏi anh ta. Anh ta có đến mấy người hóa trang tạo hình.

Không giống như Khúc Kim Tích, chỉ hai người.

Đối lập rõ ràng.

Dụ Đồng không nhiệt tình nhưng cũng chẳng lạnh nhạt, anh ta trả lời tất cả mọi người, ngồi xuống ghế.

“Thầy Dụ, da thầy hơi khô đó, cần phải bổ sung độ ẩm. Tôi có thể dùng loại dưỡng ẩm này không?”

“Thầy Dụ, tóc giả sẽ siết hơi chặt, thầy ráng chịu đựng một chút.”

Đây vốn là công việc thường ngày. Nhưng trước khi làm việc này, mấy nhân viên đều sẽ nhẹ nhàng giống như mưa phún nói lại một lần, thái độ phải gọi là rất dịu dàng.

Còn bên phía Khúc Kim Tích, thợ trang điểm sẽ chẳng quan tâm lúc tạo hình cho cô có chải tóc mạnh quá không, có làm da đầu của cô đau không. Suốt cả quá trình vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm giống như Dung ma ma trong phim Hoàn Châu Cách Cách. Anh ta cố gắng tạo hình cho cô nhanh nhất có thể.

Ai bảo cô không nổi tiếng, lại dính đầy scandal chứ.

Tạo hình xong xuôi, nhân viên đoàn phim tới báo trường quay đã dựng xong. Các diễn viên ra chuẩn bị, Khúc Kim Tích xách bộ cung trang đẹp để lộng lẫy. Cô không có trợ lý, nhân viên trường quay thì bận những việc khác, không có ai giúp cô cho nên cô chỉ đành tự xách váy đi ra trường quay.

Thực ra điều này làm Khúc Kim Tích rất khó hiểu. Bộ cung trang này cũng không rẻ, phải đặt chuyên gia chế tác, hình thêu trên váy là hình thêu tay, cho dù cô không lên tiếng nhân viên đoàn phim cũng nên giúp đỡ — chẳng lẽ không sợ cô làm hỏng đồ sao?

Dụ Đồng đang đi ở phía trước bỗng dừng lại. Khúc Kim Tích đi sau lưng anh ta cũng dừng lại theo, liền nghe Dụ Đồng nói: “Nếu như trang phục diễn bị làm rách hoặc làm bẩn, cảnh sau còn có thể quay được không?”

Trợ lý bên cạnh anh ta nói: “Với tính cách của đạo diễn Hà thì không thể.”

Vậy nên Dự Đồng quay đầu lại, nhìn Khúc Kim Tích, cau mày.

“Cô Khúc, tôi nâng váy giúp cô.” Sau mấy giây im lặng, sắc mặt một nhân viên khẽ thay đổi, lập tức ra hiệu với một cô gái đứng cạnh mình. Cô gái kia hiểu ý, vội vã chạy tới nâng váy cho Khúc Kim Tích.

Dự Đồng quay người bỏ đi.

Trong giây lát, Khúc Kim Tích hiểu ra điều gì, cô cười nói: “Không cần đâu, tự tôi có thể làm được.”

Cô không để cho cô gái đó giúp đỡ, dứt khoát túm gọn bộ cung trang, tuy động tác không được tao nhã lắm nhưng có thể giữ toàn bộ tà váy trên tay, sẽ không để váy bị dơ hoặc bị rách.

Trợ lý của Dự Đồng đi ở phía trước bỗng phát hiện sắc mặt nghệ sĩ nhà mình trở nên khá tệ, nghĩ một hồi trong lòng đã hiểu, cậu ta nhỏ giọng nói: “Anh Đồng, cái cô Khúc Kim Tích đó đúng là không biết điều, vừa nãy anh giúp cô ta, cô ta lại chẳng chịu cảm kích.”

Người có con mắt tinh tế đều biết rõ đám nhân viên đang cố tình làm khó Khúc Kim Tích, không chịu nâng váy giúp cô. Nếu ra đến trường quay mà trang phục diễn bị vấn đề gì, Hà Chiếu là kiểu đạo diễn vô cùng kỹ tính về phương diện phục trang và đạo cụ. Chỉ cần ông ta phát hiện ra vấn đề, Khúc Kim Tích không thể tránh một trận dạy dỗ.

Thậm chí còn có thể hoãn quay phim để giải quyết phục trang. Lúc đó, chuyện này sẽ làm lỡ thời gian của tất cả mọi người, ai mà vui cho nổi?

Cho dù Khúc Kim Tích muốn giải thích là vì không có ai nâng váy cho mình, nhưng khi giải thích cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ đắc tội

với phân nửa người trong đoàn phim – chẳng phải đang nói người trong đoàn phim bắt nạt cô sao.

Thế nên vừa nãy nghệ sĩ nhà mình mới giúp Khúc Kim Tích.

Dụ Đồng không nói gì, vẻ mặt khó coi đi ra trường quay, sau khi vào trường quay sắc mặt lại trở về vẻ ôn hòa như cũ, lễ phép chào hỏi tổ đạo diễn.

Sau đó Khúc Kim Tích đến. Cô chậm rãi buông tà váy, có một vài chỗ đã bị nhăn, cô vuốt phẳng nó lại, âm thầm lắc lắc cánh tay đang đau nhức, nói với Hà Chiếu: “Đạo diễn.”

Hà Chiếu nhìn về phía bên này, không nói gì.

Mọi công tác chuẩn bị đã xong, chính thức ghi hình. Trước đó Khúc Kim Tích và Dụ Đồng đã quay chung mấy cảnh, trong cuộc sống riêng tư giữa hai người không hề trao đổi qua lại nhưng trên phim trường lại có sự ăn ý.

Dụ Đồng là một diễn viên chuyên nghiệp.

Có đôi khi hai người chỉ cần quay một lần là đã qua.

Nhưng hôm nay không biết tại sao, trạng thái của Dụ Đồng không tốt lắm, mà Khúc Kim Tích lại có cảnh quỳ lạy. Cuối cùng khi quay xong tất cả các cảnh hôm nay đã quá thời gian tan làm thường ngày, đầu gối cũng có chút đau nhức.

Khúc Kim Tích trở về phòng trang điểm tẩy trang, thay sang một bộ đồ bình thường, toàn thân trở nên thoải mái nhẹ nhàng, thuận tiện xoa nắn nắn đầu gối đang nhức mỏi.

Đoàn phim có phát đồ ăn xế chiều. Đúng lúc cô đang đói meo cả bụng. Cô không có trợ lý, không thể bảo trợ lý đi lấy đồ ăn cho mình, tẩy trang được một nửa thì đã bùng bộ mặt nhem nhuốc đi ra nhận đồ ăn.

— Một hộp trái cây, hai cái bánh ngọt và một cốc trà sữa.

“Bữa xế chiều nay là do thầy Thẩm mời đó.” Khi nhận đồ ăn, Khúc Kim Tích nghe nhân viên phụ trách nói như thế.

Thẩm Thính đang ghi hình ở tổ khác.

Về lại phòng trang điểm, Khúc Kim Tích phát hiện thợ trang điểm tẩy trang cho mình đã đi đâu mất.

Cô: “...”

“Cô Khúc, thật ngại quá, vừa nãy anh Vương nói cô Văn cần thợ trang điểm nên chị Lý đành phải qua đó. Ở đây có sẵn bông tẩy trang rồi, cô tự tẩy trang đi.” Một nhân viên nói.

Khúc Kim Tích hút ngụm trà sữa, vị sữa đậm đà an ủi cô. Đó là hương vị mà cô thích. Cô híp mắt cười: “Được.”

Ánh mắt nhân viên chớp chớp, sau đó rời đi.

Khúc Kim Tích lục túi xách của mình, tìm được khăn tẩy trang lau lên mặt, tẩy trang xong rồi thì ngồi ăn bánh kem.

Ăn được một lúc, Dụ Đồng đi vào.

Bên cạnh anh ta chẳng có ai đi theo cả, mà người trong phòng trang điểm chẳng biết từ lúc nào cũng đã đi hết.

Ở đây chỉ còn lại mỗi hai người họ. Khúc Kim Tích nuốt miếng bánh cuối cùng xuống. Cô nhận ra Dụ Đồng đang nhìn chăm chăm vào hộp trái cây của mình. Cô do dự một lúc, trong lòng có chút không nỡ nhưng đưa trái cây của mình sang: “Anh ăn không?”

Đáp lại cô là một nụ cười lạnh lùng. Một tiếng rít vang lên, Dụ Đồng kéo mạnh ghế ngồi xuống.

Khúc Kim Tích nhún vai, tự mở hộp trái cây, ăn sạch sành sanh.

Dù sao thì cô đã chủ động hỏi, thể hiện ý tốt, chỉ là đối phương không chịu nhận mà thôi.

“Khúc Kim Tích, đạo diễn Hà bảo em giảm cân, em giảm kiểu đấy hả?” Dụ Đồng đột nhiên nói: “Hay là đồ ăn của Thẩm Thính mua nên em thà béo cũng muốn ăn?”

Khúc Kim Tích bỗng cảm thấy trái cây trong miệng chẳng ngon nữa: “Tôi... chỉ là đói thôi.”

Dụ Đồng “hừ” một tiếng.

Khúc Kim Tích nhìn hộp trái cây. Trong thời gian quay phim này, cô đã ăn không ít, không chỉ không béo lên mà còn gầy đi mấy cân. Nghĩ tới đó, cô bỗng cảm thấy lo lắng.

“Không sao, không béo được.” Cô nói.

Dứt lời, vẻ mặt Dụ Đồng càng khó coi hơn nữa. Khúc Kim Tích không hiểu tại sao anh ta không vui. Dù sao cô đã tẩy trang gần xong, hôm nay lại không còn cảnh quay nữa. Cô liền xách túi chuẩn bị rời đi.

Đi được hai bước, cô bỗng nhớ ra: “Đúng rồi, chuyện vừa nãy cảm ơn anh. Tôi biết anh đang giúp tôi. Nhưng đã có người rắc tâm muốn phục trang của tôi xảy ra vấn đề, làm cho mọi người chán ghét. Nếu thật sự để người ta giúp tôi nâng váy thì còn dễ gặp chuyện hơn. Đến lúc đó tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.”

Chương 32

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tối hôm ấy, Khúc Kim Tích đang nằm trên giường khách sạn đọc kịch bản cho cảnh quay ngày mai thì bỗng nhận được tin nhắn wechat của trợ lý đoàn phim.

[Cô Khúc, thật ngại quá, cảnh quay ngày mai của cô có sự thay đổi. Tôi sẽ gửi lịch trình mới cho cô.]

Khúc Kim Tích nhanh chóng nhận được một tệp tài liệu. Cô tải xuống xem thử, im lặng.

Theo như lịch trình trước đó, ngày mai cô có tổng cộng ba cảnh quay. Hai cảnh quay chung với Dụ Đồng, một cảnh quay chung với đại tướng quân – vai đại tướng quân do một diễn viên mới đảm nhiệm. Nhưng trong đoàn phim đồn rằng người này là cậu ấm con nhà giàu, anh ta là người của bố già tư bản. Bình thường rất hay làm chậm tiến độ quay. Mọi người bàn tán sau lưng anh ta rất nhiều nhưng chưa có ai dám nói thẳng mặt.

Bây giờ có sự thay đổi, cảnh quay của cô với Dụ Đồng chỉ còn lại một cảnh, cảnh quay với đại tướng quân thì bị cắt sạch sẽ, chỉ còn hai cảnh quay quần chúng, vai diễn chủ chốt là nam chính nữ chính.

Trọng điểm là nhân vật nữ phụ chính của cô sẽ đánh nữ chính một bạt tai.

Có nghĩa là cô phải tát ảnh hậu Từ Nam Nam một cái. Hơn nữa, cô sẽ có cảnh quay chung với Từ Nam Nam và cả Thẩm Thính. Cảnh quay này xung đột rất mạnh.

Từ khi vào đoàn phim tới giờ, cô chưa từng quay chung với Thẩm Thính. Tất nhiên cũng chưa từng gặp Từ Nam Nam, nhưng mỗi ngày cô đều nghe được tin tức về Từ Nam Nam.

Ví dụ Từ Nam Nam mời cả đoàn phim ăn uống – cô cũng được hưởng ké.

Ví dụ “Muru trang” là bộ phim đầu tiên Từ Nam Nam tham gia sau khi tái xuất. Các fans của Từ Nam Nam đều rất mừng rỡ. Bọn họ rủ nhau đến thăm cô ta. Từ Nam Nam đối xử với fans rất tốt, cô ta còn sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

Ví dụ Từ Nam Nam chưa từng giờ chứng ngôi sao, đối với ai cũng tươi cười thân thiện, đã đẹp lại còn dịu dàng.

Ví dụ hai người Từ Nam Nam và Thẩm Thính đứng cạnh nhau, nhìn bọn họ trông vô cùng giống một Couple...

.....

Ngoài mặt Khúc Kim Tích không tiện bình luận, nhưng mà Khúc Kim Tích nhớ lại cảnh tượng ở trong nhà hàng lần trước. Quả thực Từ Nam Nam vẫn luôn lấy lòng Thẩm Thính. Cùng là con gái, tất nhiên cô có thể nhìn thấu ý đồ của Từ Nam Nam.

Nhưng thái độ của Thẩm Thính vô cùng lạnh nhạt, ý tứ của anh rất rõ ràng.

Khúc Kim Tích không thân thiết với Từ Nam Nam. Theo lý mà nói, cảnh quay có xung đột dữ dội như vậy nên được sắp xếp vào phần cuối cùng. Ít nhất cũng phải để cô diễn cùng nam chính nữ chính được vài cảnh rồi hẵng quay mới hợp lý chứ.

Đột nhiên không hề báo trước đã đẩy cảnh này lên trước, Khúc Kim Tích không thể không nghĩ nhiều.

Cô vẫn đang suy nghĩ xem, có phải mình đã đắc tội ai trong đoàn phim mới khiến đối phương âm thầm ngáng chân mình. Nhưng danh tiếng nguyên chủ vốn dĩ đã rất tệ, bây giờ cô nhìn ai cũng thấy người đó giống như là người có thù với mình. Bây giờ lại thêm chuyện đột ngột đổi cảnh nữa.

Khúc Kim Tích lăn qua lăn lại trên giường, lăn được vài vòng, cuối cùng bấm vào avatar wechat của Thẩm Thính.

Giao diện trò chuyện dừng ở câu [Anh Thẩm ngủ ngon] mà cô nhấc trước khi đi ngủ vào hôm qua. Nửa tiếng sau Thẩm Thính mới đáp lại một câu [Ngủ ngon].

Lúc ấy cô đã ngủ say như chết rồi.

Nửa tháng nay, cuộc trò chuyện giữa cô và Thẩm Thính chỉ giới hạn trong việc báo bình an mỗi tối, không nói một câu dư thừa nào.

Vì chuyện này mà đi tìm anh, liệu có phải hơi quá đường đột không?

Nghĩ đến vấn đề đấy, Khúc Kim Tích lại do dự. Chỉ là sắp xếp lại cảnh quay thôi mà, cô nên nhân cơ hội này đọc lại kịch bản cho kỹ.

Ngày mai phải diễn chung với nhiều diễn viên gạo cội, không thể lơ là được.

Vậy nên Khúc Kim Tích quyết định không gọi điện cho Thẩm Thính để nghe ngóng nữa. Lát nữa ngủ dậy báo vẫn bình an là được rồi. Nhưng ngay khi cô chuẩn bị đặt điện thoại xuống thì điện thoại bỗng rung lên, giao diện trò chuyện hiện lên một tin nhắn.

Thẩm Thính nhắn tin tới.

Khúc Kim Tích: "..."

Có cần trùng hợp thế không hả?

Thẩm Thính: "Nhận được cảnh quay mới đổi chưa?"

Khúc Kim Tích không kịp nghĩ nhiều, lập tức trả lời: "Nhận được rồi."

Thẩm Thính: "Lên đây."

Khúc Kim Tích:???

Cô bị hai chữ này làm giật mình, ngồi bật dậy trên giường, đọc đi đọc lại mấy lần. Cô đang chờ đợi Thẩm Thính thu hồi tin nhắn, rồi anh sẽ gửi lại một câu “nhắn nhầm”.

Chờ đủ năm phút chẵn, Thẩm Thính nhắn thêm một tin nhắn nữa.

Thẩm Thính: “?”

Khúc Kim Tích: “...”

Cô cẩn thận gõ gõ màn hình: “Bây giờ đang ở đoàn phim, hình như không hay lắm.”

Không phải đang ở căn hộ, nếu cô lên tầng trên tìm Thẩm Thính, để người ta trông thấy thì... cô đã có thể nghĩ ra hotsearch ngày mai sẽ giật tít như thế nào rồi – Khúc Kim Tích nửa đêm canh ba quấy rối Thẩm Thính, có hình có video có chân tướng!

Chỉ nghĩ tới cảnh tượng này thôi, Khúc Kim Tích đã rùng mình ớn lạnh.

Không phải cô sợ, chỉ là cô hiểu rõ thực tế, cô không muốn chịu những lời mắng chửi không cần thiết.

Một giây sau, chuông điện thoại reo lên, tên người gọi đến: Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích bắt máy.

“Lên đây.” Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Thính vang lên bên tai. Khúc Kim Tích kinh ngạc, đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ vào đoàn phim được nửa tháng, cô vào Thẩm Thính nói chuyện điện thoại với nhau: “Đoàn phim đi ăn liên hoan rồi. Tầng mười hai không có ai hết.”

Khúc Kim Tích cũng không hỏi tại sao đoàn phim đi ăn mà lại không gọi mình. Sau khi nghe xong lời nói của Thẩm Thính, cô lập

tức thở phào một hơi, cựa mình bước xuống giường: “Tôi lên ngay đây.”

“Cầm theo kịch bản.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Khúc Kim Tích ôm điện thoại và kịch bản chạy như bay ra bên ngoài. Khi ra đến cửa, cô nhớ ra mình đang mặc một chiếc váy ngủ thì chợt phanh lại. Cô dùng tốc độ nhanh nhất để thay một bộ áo ni quần dài, sau đó rời khỏi phòng.

Cô ở tầng chín, dọc đường đi ra thang máy không hề gặp ai. Nghĩ một lúc, cô vẫn nên kéo mũ của áo khoác đội lên đầu.

—

1208, phòng của Thẩm Thính.

Thẩm Thính cúp máy, Tần Tang hỏi ngay: “Ông chủ, có cần tôi xuống đón cô Khúc không?”

Thẩm Thính nhìn cậu ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tần Tang không nói nữa, vì cậu ta hiểu Khúc Kim Tích vô cùng lo lắng bị người ta trông thấy mình qua lại với Thẩm Thính. Mà cậu ta lại là trợ lý thân cận của Thẩm Thính, cả đoàn phim không ai không biết cậu ta.

Cậu ta xuống đón Khúc Kim Tích, để người ta trông thấy cũng chẳng khác gì thấy Khúc Kim Tích và Thẩm Thính ở bên nhau.

Thực ra liên quan đến điều này, Tần Tang vẫn luôn thắc mắc.

Lúc trước Khúc Kim Tích một lòng muốn tiếp cận Thẩm Thính, cô nghĩ đủ mọi cách để lại gần Thẩm Thính. Mục đích là muốn tạo ra scandal, muốn mượn Thẩm Thính để nổi tiếng, dù bị mắng chửi cũng cô cũng chẳng quan tâm.

Nhưng bây giờ thì cô giống như trở thành một người khác vậy.

Tần Tang lặng lẽ đánh giá Thẩm Thính. Với hiểu biết của cậu ta về Thẩm Thính, cậu ta tin chắc rằng Thẩm Thính cũng đang thắc mắc về vấn đề này.

“Bánh ngọt hồi chiều còn không?” Thẩm Thính hỏi.

“Vẫn còn.” Tần Tang lấy mấy cái bánh ngọt được đóng gói tinh xảo trong góc phòng ra, cậu ta mở gói bánh ra: “Muộn thế này rồi, cô Khúc ăn vào liệu có béo lên không?”

Cậu ta biết vai diễn này của Khúc Kim Tích cần phải giảm cân.

Thẩm Thính cau mày, cuối cùng ngược ánh mắt lên khỏi kịch bản: “Cậu không cảm thấy dạo này cô ấy gầy đi rồi sao?”

Tần Tang: “...”

Cậu ta... không thấy như vậy.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, âm thanh giống như kẻ trộm gõ cửa vậy. Trong đầu Tần Tang lập tức xuất hiện một cảnh tượng: Khúc Kim Tích đang trông trái ngó phải, sau đó giơ tay lên lút gõ cửa.

Khi mở cửa ra, mới phát hiện cảnh tượng mà mình tưởng tượng là sự thật.

Tần Tang: “...”

Khúc Kim Tích trèm kín mít không lộ kẽ hở, gần như chỉ chừa hai con mắt. Trông thấy Tần Tang, cô buông bàn tay đang đề mũ, giơ giơ kịch bản trong tay lên, chào hỏi: “Hi.”

Có Tần Tang ở đây, cô yên tâm hơn rồi.

Dù cho thật sự không may bị người ta phát hiện, có Tần Tang ở ngay bên cạnh, cô cũng không phải gánh tội danh quấy rối.

Tần Tang đứng hình hai giây, sau đó cậu ta mới nghiêng người né sang một bên, mời Khúc Kim Tích vào trong.

Đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích tới phòng Thẩm Thính. Phòng của diễn viên chính vô cùng xa xỉ. Phòng của Thẩm Thính là một phòng xép, Tần Tang ở cùng phòng với anh nhưng cậu ta ở một căn phòng khác.

Trong phòng có đầy đủ tất cả những đồ gia dụng, còn có một nhà bếp rộng rãi, có thể so sánh với một căn hộ nhỏ -- thậm chí các thiết bị trong nhà còn tốt hơn căn hộ bình thường.

Khúc Kim Tích quan sát một vòng, sau đó nhớ ra mình cũng là người có biệt thự, mới bình tĩnh thu hồi ánh mắt. Cô nhìn sang người đàn ông tuấn tú đang ngồi cầm kịch bản trên sofa.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống cơ thể, bộ đồ màu trắng mặc ở nhà khiến vẻ lạnh lùng nghiêm nghị của anh trở nên ôn hòa hơn, một cặp kính gác trên sống mũi – đây là hình tượng cô chưa từng nhìn thấy khi ở căn hộ.

Anh giống hệt một thầy giáo dạy học tao nhã, lịch sự. Quả nhiên người đẹp thì mặc cái gì cũng ra phong cách nam thần.

Mãi cho đến khi Thẩm Thính ngẩng đầu lên, Khúc Kim Tích lập tức giấu đi biểu cảm trên mặt, khéo léo cười một cái: “Anh Thẩm, anh tìm tôi có việc gì không?”

Thẩm Thính lướt mắt qua quyển kịch bản cuộn tròn trong tay cô, lại nhìn sang dáng vẻ giống như học sinh phạm lỗi của cô, nụ cười vụt chớp rồi tan trong đáy mắt, sau đó nhàn nhạt nói: “Không phải cô đã biết rồi sao?”

“Tôi cũng không chắc chắn lắm.” Khúc Kim Tích cười tí mắt. Trong lúc cô đi lên đây đã cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy nguyên nhân mà Thẩm Thính gọi cô lên đây chắc là để tập thoại. Nếu không cô

thực sự không thể tìm được một lý do nào khác khiến anh có thể gọi cô lên đây.

Bây giờ nghe chính miệng Thẩm Thính thừa nhận, phải gọi là vui sướng.

Cô đã xem phim Thẩm Thính đóng, thực lòng cô cảm thấy anh diễn rất tốt. Có thể tập trước với diễn viên thực lực như thế, đây chính là cơ hội để cô tiến bộ nhanh chóng đồng thời còn có thể khiến cô hiểu sâu hơn về vai diễn.

Diễn tập trước, ngày mai lên phim trường mới có thể phát huy tốt hơn.

Điều này có nghĩa là Thẩm Thính đang ngầm giúp cô sao?

Thẩm Thính nhìn cái bánh ngọt đặt trên bàn, hơi hột nói: “Cái bánh này lúc chiều tôi mua nhưng chưa ăn hết, cô thích thì có thể nếm thử.”

“Đúng lúc tôi đang đói!” Khúc Kim Tích xoa bụng, mừng rỡ, “Tôi còn chưa ăn cơm tối.”

Thẩm Thính cau mày: “Chưa ăn cơm sao?”

Khúc Kim Tích ngồi xuống sofa ở phía bên kia, cầm lấy bánh kem cắn một miếng, vị sữa đậm đà lan tỏa khắp khoang miệng. Cô hạnh phúc híp mắt lại: “Tối nay tôi không có cảnh quay nên ngại không đi lấy cơm của đoàn phim. Về khách sạn rồi lại không muốn đi đâu nữa. Đặt đồ ăn thì người ta không giao, lười đi tới đi lui... thôi thì coi như giảm cân luôn.”

Thẩm Thính nghe xong, liếc mắt nhìn cô đang ăn ngấu ngiến, sau đó cụp mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Khúc Kim Tích đã giải quyết xong cái bánh ngọt, cô thấy hơi khát, muốn uống một ngụm nước để trơn cổ. Tần Tang đưa cho cô một

cốc cam ép, cô nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Việc tôi nên làm.” Tần Tang bị nụ cười của cô cuốn hút, bất giác cũng cười theo, sau đó cậu ta đứng lùi ra một bên.

Ăn no uống đủ, Khúc Kim Tích mở kịch bản ra: “Vậy chúng ta bắt đầu nhé?”

Thẩm Thính: “Ừm.”

Ngày mai có hai cảnh quay quần chúng, số thoại giữa Khúc Kim Tích và Thẩm Thính thực ra chỉ có ba câu. Hai người diễn thử ba lần, Tần Tang đứng bên cạnh xem bọn họ diễn.

Trước kia cậu ta chỉ chú ý tới Thẩm Thính, bất cứ lúc nào cũng chú ý đến anh.

Cậu ta biết rất rõ trạng thái khi đóng phim Thẩm Thính trông như thế nào, nhưng khi trông thấy Khúc Kim Tích chấp kịch bản ra sau lưng diễn cùng Thẩm Thính, cậu ta phát hiện... dường như cô gái này đang phát sáng.

Từ trong mắt cô, cậu ta có thể cảm nhận được sự nhiệt tình vô bờ bến với diễn xuất, chỉ cần nhìn một cái, liền có thể cảm nhận được cô đã đắm chìm vào trong nhân vật mà mình sắm vai, chìm đắm trong niềm hân hoan không gì có thể thay thế được.

Tần Tang cúi đầu.

“Được rồi.”

Mãi cho đến khi Thẩm Thính nói dừng, Khúc Kim Tích quăng kịch bản đi, cô nhìn anh bằng ánh mắt sáng lấp lánh: “Có phải lần này đã tốt hơn lần trước một chút rồi không?”

“Ừm.” Thẩm Thính phát hiện ngoại trừ nói “ừm” ra thì anh biết nói câu nào khác.

Anh vốn nghĩ... lịch quay bị đổi, ngày mai anh có cảnh quay chung với cô, giờ tập trước để tránh mai có lầm lỗi.

Bây giờ phát hiện, hình như sự lo lắng của anh là dư thừa.

Khúc Kim Tích vỗ tay nho nhỏ, cô nhìn đồng hồ, mới đó mà đã một tiếng trôi qua: “Mười rưỡi rồi, chắc mọi người cũng sắp về, tôi đi trước nhé?”

Lần này Thẩm Thính không “ừm” nữa, chỉ gật đầu.

Tần Tang muốn tiễn cô về.

“Không cần đâu, tôi tự đi được.” Khúc Kim Tích xua tay: “Ngủ ngon, mai gặp lại.”

Cô cười híp mắt đi ra cửa, ló đầu nhìn ra bên ngoài. Xác nhận xung quanh an toàn liền đi ra. Vừa mới đóng cửa đã nghe tiếng thang máy mở ra, cùng lúc đó –

“Đạo diễn Hà ngủ ngon nhé, ngày mai gặp. Chế tác Dư, tối nay anh uống không ít rồi, nhớ bảo trợ lý pha cho anh một bát canh giải rượu, đừng để ngày mai lại bị đau đầu.”

Là giọng nói của Từ Nam Nam.

Khúc Kim Tích cũng không biết tại sao mình có thể lập tức nhận ra giọng nói của Từ Nam Nam. Cô hít mạnh một hơi, dùng tốc độ giống như ma quỷ lao nhanh về phòng, đóng cửa lại, dùng cơ thể đè lên cánh cửa.

Tần Tang: “?”

Thẩm Thính nhìn sang.

Khúc Kim Tích chỉ ra bên ngoài. Chưa kịp nói gì, tiếng gõ cửa đều đều đã vang lên.

“Thẩm Thính.” Giọng nữ nhỏ nhẹ: “Là tôi.”

Khúc Kim Tích: “...”

Cô bước lên, nhỏ giọng nói: “Hay là tôi vào nhà vệ sinh trốn nha?”

Thẩm Thính nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, bỗng đứng dậy, nhấc chân đi ra cửa, mở cửa.

Khúc Kim Tích: “!!!”

Một âm thanh ‘vù’ xuất hiện trong đầu cô, chẳng buồn nghĩ ngợi đã bay qua sô pha, chui xuống dưới gầm bàn.

Khóe miệng Tần Tang giật giật.

Chương 33

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính quay đầu lại, anh nhìn thấy Khúc Kim Tích biến mất khỏi phòng khách. Sắc mặt của anh trầm xuống, lạnh lùng nhìn Từ Nam Nam: “Có việc gì không?”

Gương mặt trang điểm kĩ càng của Từ Nam Nam hơi sượng cứng nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường: “Buổi liên hoan này rất vui, anh không tham gia, mọi người có chút thất vọng.”

Ánh mắt của Thẩm Thính không có bất cứ dao động nào: “Trong nhóm diễn viên chính, trừ tôi ra vẫn còn có người khác không tham gia mà.”

“Sao mà giống được chứ. Anh là Thẩm Thính đấy.” Nụ cười của Từ Nam Nam rất dịu dàng và trang nhã.

Thẩm Thính: “Không phải cũng là diễn viên sao?”

Từ Nam Nam thấy hơi khó xử. Bình thường tuy Thẩm Thính nói chuyện lạnh lùng nhưng vẫn giữ phong độ quý ông lịch sự. Đâu giống như bây giờ, cô ta nói một câu là anh đáp lại một câu.

Tâm trạng anh đang rất tệ.

Suy đoán ra được kết quả này, Từ Nam Nam vô thức muốn tìm hiểu sâu hơn. Nhưng ngay khi chạm tới ánh mắt của Thẩm Thính, cô ta biết đây không phải lựa chọn tối ưu, tiếp tục chỉ phản tác dụng mà thôi.

“Anh nói đúng.” Từ Nam Nam mỉm cười: “Muộn rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai gặp.”

Thẩm Thính hờ hững gật đầu, đợi Từ Nam Nam quay lưng rồi đi rồi đóng cửa.

Trợ lý của Từ Nam Nam quan sát từng biểu cảm rất nhỏ trên mặt cô ta, dè dặt nói: “Chị Nam Nam, vừa nãy Thẩm Thính quá đáng thật đấy.”

Từ Nam Nam hít sâu một hơi, cô ta lạnh lùng nhìn trợ lý: “Liên quan gì tới cô!”

“Chị Nam Nam, em xin lỗi.” Trợ lý vội vàng cúi đầu, lùi về sau hai bước.

—

Thẩm Thính quay người bước vào phòng khách. Tàn Tang giờ một ngón tay chỉ xuống dưới bàn trà.

Bàn trà là loại bàn chữ nhật bằng gỗ lê, hai cạnh ngắn bọc kín gỗ. May mà không gian bên dưới đủ lớn, một mình Khúc Kim Tích dư sức chui vào đó.

— Cũng may không gian bên dưới bàn trà đủ rộng, nếu không chẳng biết cô Khúc sẽ nhét mình vào đâu nữa. Tàn Tang thầm nghĩ.

Thẩm Thính nhắm mắt rồi lại mở ra, nét mặt trở về bình thường: “Ra đây.”

Mấy giây sau, dưới bàn trà không hề có động tĩnh gì.

Khóe môi Thẩm Thính khẽ giật giật. Tàn Tang cũng có dự cảm không lành. Cậu ta vòng qua sofa, khom lưng nhìn xuống.

Mấy giây sau, cậu ta lấy ra một cái... nữa ăn bánh kem ở dưới bàn trà.

Thẩm Thính: “...”

“Cô đúng thật là...” Anh dừng lại một chút, cuối cùng sắp xếp lại câu từ: “Có thể biến thành cái gì bình thường mà thực dụng hơn được không?”

Nĩa ăn bánh kem? Khúc Kim Tích: Tôi cũng muốn lắm chứ!

Mẹ nó, sớm biết như thế thì tôi đã không chui xuống gầm bàn rồi.

Thẩm Thính nhận lấy cái nĩa từ tay Tần Tang, quan sát thật kỹ. Cái nĩa do Khúc Kim Tích biến thành có chất liệu không giống những cái nĩa khác, trông lấp lánh và trắng sáng hơn.

Hơn nữa...

Anh đưa cái nĩa gần vào mắt, đầu cuống nĩa dường như là một khuôn mặt tí hon. Đây là gương mặt của Khúc Kim Tích, một gương mặt tràn đầy vẻ ấm ức.

Thẩm Thính chợt phát giác hình như thị lực của mình tốt quá mức bình thường. Anh nhìn thấy khuôn mặt bé tí kia đang cau có, còn nhắm chặt mắt lại nữa.

Khúc Kim Tích đâu thể ngờ Thẩm Thính lại nhìn mình gần đến như vậy. Hơi thở của anh phả khắp toàn thân cô khiến cả cơ thể của cô bị hơi thở của anh bao phủ. Cô thực sự không chịu nổi, chỉ có thể nhắm mắt lại.

Thẩm Thính nheo mắt, đưa cái nĩa ra xa một chút.

Anh có thể nhìn rõ, gương mặt be bé ở cuống nĩa đang dần ra, mắt cũng đã mở ra.

Không hiểu sao, anh loáng thoáng nghe được tiếng thở nhẹ nhõm.

Khúc Kim Tích căng thẳng lắm rồi. Khi biến thành tượng gốm và cốc thủy tinh, chỉ cần cô cố gắng tự làm mình rơi vỡ là có thể biến trở

về.

Nhưng giờ biến thành nĩa nhựa, căn bản không thể ngã mà vỡ được, chỉ còn cách mượn ngoại lực bẻ đôi cô ra thì mới biến về được!

Ngoại lực này...

Cô nhìn Thẩm Thính bằng ánh mắt mong ngóng, hi vọng Thẩm Thính có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng mình.

Bẻ đi.

Xin anh mau bẻ đi mà.

Mặc kệ đau đớn như thế nào, chỉ cần có thể biến trở về là được. Ngày mai còn có cảnh quay đó!

Nhưng Thẩm Thính chỉ quan sát cô một lát rồi đặt cô xuống bàn. Cầm kịch bản thông dong về phòng ngủ.

Quay lại đây!

Khúc Kim Tích không thể phát ra âm thanh la hét.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Thẩm Thính, Tần Tang nhìn cái nĩa bánh kem một mình cô đơn ở trên bàn, không nhịn được cười, đi theo Thẩm Thính vào phòng ngủ.

Đóng cửa lại.

“Ông chủ, nếu cô Khúc không biến về được, cảnh quay ngày mai phải làm thế nào?” Dù rất buồn cười, nhưng cười xong rồi thì lại suy nghĩ về việc biến hình của Khúc Kim Tích, ngày mai sẽ phiền phức đấy.

Ngày mai Khúc Kim Tích không thể đến trường quay, mọi người đều phải chờ đợi. Nếu không tìm được cô sẽ khiến cho rất nhiều

người tức giận.

Thẩm Thính cau mày: “Có cách có thể khiến cô ấy lập tức biến trở về.”

Tần Tang kinh ngạc.

“Bẻ gãy cô ấy.”

“... Bẻ gãy.” Tần Tang cũng bất giác cau mày theo: “Chắc sẽ đau lắm.”

Thẩm Thính liếc cậu ta một cái. Tần Tang lập tức biết mình đã nói lời vô nghĩa.

Có thể không đau được sao.

“Vậy... có bẻ không?” Một lát sau, Tần Tang hỏi.

Thẩm Thính đi đến bên cửa sổ. Ngoài kia tràn đầy ánh đèn xanh đỏ, cho dù bây giờ đã là mười rưỡi đêm nhưng mà con phố vẫn tấp nập xe cộ và người đi đường.

“Bẻ đi.” Một lúc sau, Thẩm Thính nhìn ra cửa sổ nói.

Đương nhiên việc này phải do trợ lý làm rồi. Tần Tang lấy hết dũng khí đi ra khỏi phòng, vừa mới mở cửa, đằng sau đã phát ra tiếng: “Đợi đã.”

Cậu ta quay đầu lại.

Ông chủ xoay người, xoa trán: “Đợi đến sáng mai đi. Nếu như sáng mai cô ấy còn chưa biến trở về thì hãy bẻ gãy.”

Tần Tang đi ra thông báo tin này cho Khúc Kim Tích. Sau khi Khúc Kim Tích nghe xong liền rầu rĩ. Điều này nghĩa là cô phải tiếp tục ở trong phòng Thẩm Thính sao?

Sáng mai biến trở về, đến lúc đó mọi người đều đã ngủ dậy, sao mà cô về phòng mình được đây.

Cô muốn bẻ ngay bây giờ!

Đáng tiếc không ai nghe thấy tiếng gào khóc trong lòng cô. Tần Tang chu đáo lấy khăn tay sạch làm giường cho cô, còn gấp khăn lại đắp lên người cô.

Vốn là định đắp toàn thân, suy nghĩ một hồi, Tần Tang để lộ ra phần cuống nĩa ra – chắc đây là cái đầu, không nên khiến cô khó chịu.

Sau đó, Tần Tang cầm cô vào phòng của Thẩm Thính: “Ông chủ, để ở phòng khách hay phòng anh...”

Khúc Kim Tích: “...”

Tôi cảm ơn sự quan tâm của anh.

Thẩm Thính: “... Phòng khách.”

Tần Tang chứng lại, cậu ta hơi tiếc nuối mang Khúc Kim Tích về phòng khách.

Cuối cùng thì Khúc Kim Tích cũng đã bình tĩnh lại. Thôi cứ để mai tính tiếp, lỡ đâu tới sáng mai cô tự biến trở về thì không cần phải chịu nỗi khổ đau đớn toàn thân, cũng là một việc tốt.

Trong lòng cầu nguyện, cô chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng ngủ, Thẩm Thính vốn đã thu dọn xong xuôi sắp sửa lên giường đi ngủ nhưng anh lại do dự một chút, mở cửa phòng ra. Phòng khách chìm trong bóng tối, cửa phòng Tần Tang đã khép chặt.

Thẩm Thính chậm rãi đi ra phòng khách, cúi xuống nhìn cái nĩa bánh kem được bọc trong khăn tay nằm trên bàn.

Nhìn hơn mười giây, anh kết luận: Con vịt vàng vẫn dễ thương hơn.

Thẩm Thính mở mắt, nhìn thấy bản thân đang ngâm mình trong suối nước nóng. Anh hiểu ra: Lại nằm mơ rồi.

Anh thả lỏng người dựa vào thành bể, nhắm mắt hưởng thụ suối nước nóng trong mơ. Không lâu sau, dòng nước êm ả xung quanh bắt đầu gợn sóng, cùng lúc đó, tiếng quạc quạc quen thuộc truyền đến.

Mở mắt nhìn, đằng xa xa, một dải màu vàng đang tiến tới. Khi lại gần, anh mới nhận ra đó là một đàn vịt vàng, cơ thể con nào con nấy lắc lư bơi lội trông cứ ngốc nghếch. Con vịt bơi đầu là nhỏ nhất nhưng lại là con hung hăng nhất.

Nó vẫy vẫy cặp cánh nhỏ xíu, cái mỏ vịt dẹp lép kẹp chặt một cái... nĩa lấp lánh.

Con vịt đó lao thẳng tới anh như vũ bão, nhảy lên nhảy xuống dùng cái nĩa trong miệng đâm anh điên cuồng.

.....

Chuông báo thức reo vang, người đàn ông trên giường mở mắt. Vẻ mặt không có biểu cảm gì tắt chuông báo thức, vén chăn xuống giường. Cùng lúc khi anh mở cửa, Tần Tang đang bận rộn làm bữa sáng trong bếp nói lớn: “Ông chủ.”

Thẩm Thính: “...”

Tần Tang: “?”

Cậu ta cảm giác được sát khí từ trên người Thẩm Thính tỏa ra, chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Cô Khúc vẫn chưa biến về.” Tần Tang dè dặt nói.

Thẩm Thính “ừ” một tiếng.

Anh đi ra phòng khách. Gương mặt nhỏ trên cuống nĩa đang nhắm nghiền mắt ngủ say sưa. Trong mơ, Thẩm Thính bị con vẹt con ngậm nĩa bánh kem đâm chọc nguyên đêm, lúc này trông thấy khuôn mặt đó bỗng nhiên không biết nên khóc hay nên cười.

“Khúc Kim Tích.” Anh cầm cái nĩa lên, gập ngón tay gõ nhẹ vào nĩa.

Tần Tang: “...”

Cậu ta lặng lẽ lùi vào trong bếp.

Bữa sáng hôm nay Tần Tang làm cho ba người ăn. Khi làm xong đi ra, trong phòng khách đã có thêm một người.

Sắc mặt của Khúc Kim Tích trắng bệch ngồi trên sô pha. Thẩm Thính nhíu mày đứng bên cạnh, tay trái vươn ra rồi lại rút về.

“Không sao không sao, một lát nữa sẽ ổn thôi.” Khúc Kim Tích ngẩng đầu, mỉm cười.

Thẩm Thính rời mắt, ngồi xuống sô pha phía bên kia.

Bầu không khí trầm lắng. Khúc Kim Tích chỉ muốn lập tức xuống lầu. Tần Tang bưng bữa sáng đi ra, đầu tiên liếc nhìn Thẩm Thính, sau đó nói: “Cô Khúc, ăn sáng xong hãy đi. Bây giờ vẫn còn sớm.”

Bây giờ mới sáu giờ.

Có câu trước lạ sau quen, khi cơn đau tan đi, Khúc Kim Tích tỉnh táo lại, sắc mặt trở về vẻ hồng hào: “Vậy tôi không khách sáo nha.”

Cô thật sự đói bụng.

Ăn xong bữa sáng, Khúc Kim Tích xuống tầng về phòng của mình. Vận may của cô vô cùng tốt, trên đường không đụng phải ai.

Cô tranh thủ chạy ra phim trường, coi như không bị trễ.

Đầu tiên là cảnh quay của cô với Dự Đồng. Điều khiến cô không ngờ được là xung quanh chỉ có hai người bọn họ. Dự Đồng trưng ra bộ mặt xám xịt hỏi: “Đêm qua cô đã đi đâu?”

“Hả?”

Dự Đồng lạnh lùng nói: “Đột nhiên sắp xếp lại cảnh quay mới, trợ lý Biên bảo tôi tìm cô ráp thoại trước. Tôi nhắn wechat nhưng cô không trả lời. Tôi gọi điện thoại cô cũng không nghe máy, gõ cửa cũng không ai mở. Cô không đi ăn với mọi người, đáng lý nên ở trong phòng chứ, thế mà trong phòng lại không có ai.”

“Tôi có việc, ra ngoài một chuyến.” Khúc Kim Tích nói.

Sao lại trùng hợp như thế, Biên Nguyên bảo bọn họ tập thoại trước, còn cô lại ở trên tầng mười hai.

“Vậy sao.” Trong giọng nói của Dự Đồng có vẻ châm chọc: “Sao tôi lại thấy cô vào thang máy, thang máy dừng ở tầng mười hai nhỉ.”

Khúc Kim Tích: “...”

Đêm qua lúc cô lên tầng đã bị Dự Đồng nhìn thấy sao?

Nhưng khi ra cửa cô đã nhìn trái ngó phải, chắc chắn hành lang không có ai mà.

Sắc mặt của cô không đổi, đáp: “Tôi tìm chị Trương.”

Chị Trương là tổng phụ trách của đoàn phim, người thân của Hà Chiếu cho nên cũng ở tầng mười hai.

Dự Đồng nhìn cô, ánh mắt lại có sự thay đổi, cuối cùng nói một câu: “Thẩm Thính có thân phận gì, cô hiểu rõ. Anh ta căn bản không nhìn trúng cô đâu. Đừng có vì muốn trèo cao mà chuyện ghê tởm gì cũng làm được!”

Nói xong anh ta phất tay áo rời đi.

Khúc Kim Tích ngồi trên ghế dựa, tiếp tục đọc kịch bản, nhưng sao càng đọc càng không có một chữ nào vào đầu.

Cảm xúc trong lòng rất khó chịu, không phải của cô mà là của nguyên chủ.

Cô không thể nhớ tất cả chi tiết ngày xưa khi nguyên chủ và Dụ Đồng bên nhau. Nhưng dựa theo những kí ức hiện tại, thực ra nguyên chủ cũng không hề thích Thẩm Thính. Sau khi kết hôn với Thẩm Thính, cô ấy nghĩ đủ phương cách để tiếp cận Thẩm Thính, làm anh chú ý tới mình, mục đích rất đơn giản – mượn Thẩm Thính để leo lên.

Người cô ấy thích thật sự là Dụ Đồng. Chỉ là bị Liễu Tư chen chân quấy phá, trong cơn đau khổ đã bỗng bột chia tay. Về sau gặp được ông cụ Thẩm, việc kết hôn với Thẩm Thính có thể mang tới vô số lợi ích cho nên cô ấy mới đồng ý mà không hề do dự.

Đợi đã –

Bỗng trong đầu Khúc Kim Tích hiện lên gương mặt của Mạnh Thiên Hạo. Cô lấy điện thoại ra tìm kiếm hình ảnh của Mạnh Thiên Hạo, sau đó tìm kiếm hình ảnh Dụ Đồng.

“...”

Ánh mắt Mạnh Thiên Hạo cực kỳ giống Dụ Đồng!

Phát hiện điều này khiến da đầu Khúc Kim Tích tê rần lên.

Cầm tiền của nhà họ Thẩm để nuôi trai, mà chàng trai này lại còn có cặp mắt giống y hệt mối tình đầu. Cô ấy mượn nó để nhưng nhớ vương vấn mối tình đầu.

Như thế thì quý ngài giàu có Thẩm Thính... nguyên chủ chẳng hề thích con người anh ta, cô ấy chỉ mưu cầu danh tiếng và bối cảnh của anh ta, mục đích vô cùng rõ ràng.

Nguyên chủ, cô đúng là một nhân tài.

Khúc Kim Tích hơi thích nguyên chủ rồi nha. Những việc cô ấy làm quả thật nên bị chửi, nhưng đó là vì cô ấy quá ngu ngốc. Chỉ cần cô ấy có chút đầu óc, sự việc sẽ không ra đến nông nổi như bây giờ.

Nói đến cùng cô ấy đã không còn người thân, bị bạn bè phản bội, chia tay với người yêu, cô đơn lẻ loi, chẳng còn gì cả. Cô ấy chỉ có thể dùng phương pháp mà mình có thể nghĩ ra để giành lấy thứ mình muốn.

Cho dù những phương pháp này là sai lầm.

Chương 34

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích buồn một lúc rồi nhanh chóng xua tan đi những cảm xúc của nguyên chủ, khôi phục lại trạng thái bình thường. Hoàn thành cảnh quay với Dự Đồng, tiếp theo là cảnh quay quần chúng lấy nam chính nữ chính làm trung tâm.

Người ở trường quay rất đông. Khúc Kim Tích chui vào một góc nhỏ, vừa làm tóc vừa đọc kịch bản. Cảnh diễn của cô với Thẩm Thính không có vấn đề gì, nhưng còn cảnh quay với Từ Nam Nam...

Từ Nam Nam là ảnh hậu, mặc dù cô ta vì kết hôn mà rời khỏi showbiz nhưng địa vị thì vẫn còn như cũ. Hơn nữa sau khi ly hôn, Từ Nam Nam được chia một khoản tài sản lớn. Cho dù cô ta không tham gia đóng phim thì số tài khoản đó cũng đủ cho Từ Nam Nam tiêu xài cả đời.

Nghe nói Từ Nam cũng đầu tư vào “Muru Trang”, vậy nên từ trên xuống dưới đoàn phim chẳng có ai dám vô lễ với Từ Nam Nam cả.

Mà cảnh quay đầu tiên của Khúc Kim Tích và Từ Nam Nam lại là cảnh cô xông lên đánh cô ta.

Xét về phương diện lai lịch, thân phận và địa vị thì Từ Nam Nam đều là tiền bối. Cảnh quay này chỉ cần Khúc Kim Tích sơ sẩy một chút thôi sẽ tự rước lấy phiền phức cho mình.

Hướng hồ trực giác còn mách bảo cô rằng Từ Nam Nam có địch ý với cô – lần trước ở nhà hàng đối phương cố ý nhắc đến cô ở trước mặt mọi người, cô có thể nhận ra điều này.

Không lâu sau, cô nghe bên ngoài có người nói: “Thầy Thẩm và cô Từ đến rồi.”

“Thầy Thẩm đẹp trai quá đi.”

“Hình như anh ấy cười với tôi kìa.”

“Sao có thể chứ. Cô đừng giờ chứng mê trai nữa.”

“Cô Từ dịu dàng ghê, cô ấy mới dặn tôi cẩn thận kẻo ngã đó.”

“Tôi nhận ra người càng nổi tiếng càng không có thói kiêu ngạo. Cô Từ còn là ảnh hậu đó. Trông cô khá là bình dị.”

“Cho nên có rất nhiều người thích cô ấy. Đó là điều đương nhiên.”

.....

Khúc Kim Tích nghe thấy một tiếng cười trào phúng, tiếng cười này vang lên ngay bên cạnh. Cô chậm rãi quay đầu, ghế trống bên tay phải đã có một người ngồi. Đó là một cô gái trẻ tuổi, nhưng kiểu tóc lại là tạo hình của phụ nữ già dặn.

Cô nhớ rồi.

Người này tên Mạnh Nghệ, cô ta từng đóng mấy bộ phim truyền hình. Mấy năm trước nổi lên, nhưng hai năm gần đây thì không có tác phẩm nào nổi bật, xét về độ nổi tiếng còn thua cả hạng sao tuyến mười tám scandal đầy mình giống như Khúc Kim Tích.

Mạnh Nghệ không lớn tuổi nhưng lại đóng vai mẹ của Từ Nam Nam trong “Muru Trang”. Cảnh quay của cô ấy không nhiều, mấy hôm trước từng gặp nhau, còn nói chuyện mấy câu.

“Cô chính là Khúc Kim Tích?”

“Ừm.”

“À.”

.....

Phía trên chính là đoạn đối thoại của bọn họ khi đó.

Lúc này các nhân viên đều đang khen Từ Nam Nam, tiếng cười của Mạnh Nghệ cũng xen lẫn vào trong đó. Mặc dù không quá rõ ràng nhưng ai bảo lỗi tai của Khúc Kim Tích rất thính cơ chứ.

Mạnh Nghệ nhìn sang. Khúc Kim Tích đáp lại một nụ cười lễ phép.

“Là cô à.” Mạnh Nghệ chắc một tiếng: “Cô không cảm thấy đám người này rất giả tạo sao. Sao bọn họ không khen cô ta lên trời luôn đi?”

Khúc Kim Tích để ý thấy chàng trai đang tạo hình cho Mạnh Nghệ cứng người lại, trợ lý của Mạnh Nghệ đứng bên cạnh cũng điên cuồng nháy mắt với nghệ sĩ nhà mình, đồng thời ánh mắt liếc sang Khúc Kim Tích biểu thị sự xin lỗi và bất lực.

Trong nhóm diễn viên chính của đoàn phim, trừ Khúc Kim Tích ra, các diễn viên khác đều có trợ lý.

Khúc Kim Tích không đáp lời này. Cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt, nhìn vào cái mũi.

Mạnh Nghệ liếc cô một cái: “Nếu tôi là cô, bây giờ tôi sẽ đi tìm đạo diễn. Tốt nhất là hủy bỏ cảnh quay này đi hoặc đổi thành cảnh khác.”

Khúc Kim Tích nhú mày.

Đổi cảnh tại trường quay là việc bình thường, nhưng ai cũng biết một vai nữ phụ chính như cô thì làm gì có quyền nói chuyện đó. Cô đi tìm Hà Chiêu đòi đổi cảnh? Lý do là gì chứ?

“Bà cô của tôi ơi, cô đừng nói nữa có được không.” Trợ lý của Mạnh Nghệ không nhịn nổi nữa, ghé sát tai Mạnh Nghệ nói nhỏ.

Mạnh Nghệ lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Cô nghe hay không thì tùy.”

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Khúc Kim Tích chưa kịp suy nghĩ thì Từ Nam Nam đã đi vào căn phòng trang điểm ồn ào này. Không chỉ Từ Nam Nam đi vào mà Thẩm Thính cũng đi vào theo.

Cả phòng trang điểm sôi nổi, tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu vang lên. Khúc Kim Tích liếc nhìn ra bên ngoài, quá đông người, cô chỉ nghe được mỗi tiếng nói của Từ Nam Nam, không nghe được tiếng Thẩm Thính.

Cô ngồi im, tiếp tục tạo hình.

Sau đó nữa, cô nghe thấy —

“Khúc Kim Tích đang ở đâu vậy?” Giọng nói dịu dàng vang lên.

“Cô Từ, cô Khúc đang tạo hình ở bên này.”

Đám đông tách ra, Từ Nam Nam mặc trang phục diễn đi tới.

Người ta là người có địa vị, là nữ chính, là tiền bối, Khúc Kim Tích đứng dậy, chào hỏi: “Chào cô Từ.”

“Không cần khách sáo vậy đâu. Cô ngồi đi, tôi chỉ qua xem thử cô bé lát nữa sẽ diễn cùng mình thôi.” Tuy tuổi cô ta đã hơn ba mươi tuổi nhưng vì chăm sóc tốt nên làn da của Từ Nam Nam vẫn căng mịn bóng nước, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo, trông giống như gái hai mươi. Cô ta gọi Khúc Kim Tích là cô bé, đương nhiên là để thể hiện sự thân thiết của tiền bối và vãn bối. Để cho người ta nghe thấy cũng sẽ cho rằng Từ Nam Nam rất thân thiện và dịu dàng.

Không ngờ, Khúc Kim Tích lại là nữ phụ chính, có không ít cảnh diễn cùng nam chính và nữ chính. Từ Nam Nam đã đọc kịch bản, tất nhiên cô ta đã biết về Khúc Kim Tích.

Từ Nam Nam chỉ lớn hơn Khúc Kim Tích một vài tuổi thôi. Cô ta gọi Khúc Kim Tích là “cô bé” chẳng qua chỉ muốn nói cho mọi người biết là Khúc Kim Tích và mình không ở cùng một cấp bậc.

“Trước kia hợp tác với những diễn viên khác toàn là tôi đánh người ta. Ở ngoài đời cũng chưa từng bị đánh bao giờ. Lần này phải chịu đánh, ngược lại cũng là một trải nghiệm mới.” Từ Nam Nam tiếp tục hòa nhã nói: “Một lát nữa chính thức quay hình, cô không cần kiêng dè tôi, cứ đánh thật là được. Như thế thì mới có thể tạo ra hiệu ứng chân thật nhất.”

Vừa nói xong, không ít người lộ ra vẻ mặt không đành lòng. Thậm chí một số người là fan của Từ Nam Nam còn ra vẻ đau lòng, ánh mắt nhìn Khúc Kim Tích đã có biến đổi.

Diễn viên quả là một nghề nghiệp vất vả. Để hoàn thành tốt cảnh quay, bị đánh bị thương là việc khó tránh khỏi.

Còn một số người bên ngoài muốn xách giày cho Từ Nam Nam cũng không xứng, lại muốn đánh cả Từ Nam Nam ở trong phim.

Khúc Kim Tích: “...”

Thẩm Thính đứng ở một nơi không xa. Khúc Kim Tích nhìn sang anh, hạ quyết tâm, cô mỉm cười nói: “Cô Từ, thật ra tôi đang muốn tìm chị đây.”

“Tìm tôi có việc gì vậy?” Từ Nam Nam nói: “Không sao, chỉ cần có thể giúp được, tôi sẽ cố gắng giúp.”

“Vừa nãy tôi đọc kỹ kịch bản, tôi thấy lý do Tạ Trường Tịch đánh Khương Thiện Vi là vì tuân theo mệnh lệnh của hoàng đế. Nhưng với tính cách của Tạ Trường Tịch, Khương Thiện Vi là người sư huynh mà cô ấy tôn trọng, chắc chắn trong lòng cô ấy sẽ suy nghĩ tìm một cách vẹn toàn, không nhất định phải đánh Khương Thiện Vi.”

Anh mắt Từ Nam Nam sáng lên: “Ý cô là... muốn đổi cảnh này sao?”

“Tất nhiên không phải.” Khúc Kim Tích không hề hoang mang, trả lời: “Ý của tôi là, cảnh tát có thể bỏ đi, sau đó lời thoại của tôi chỉnh sửa lại một chút. Lời thoại của anh Thẩm với những thầy cô khác thì vẫn giữ nguyên.”

Từ Nam Nam: “Việc này tôi nói cũng vô dụng, phải được đạo diễn đồng ý.”

“Lát nữa tôi đi tìm đạo diễn.” Khúc Kim Tích khéo léo nở một nụ cười, sau đó vỗ ngực: “Cô Từ xinh đẹp lại dịu dàng như thế, tôi thực sự không dám ra tay với cô. Lỡ đâu không khống chế được sức lực mà làm cô bị thương, fans của cô sẽ ăn thịt tôi mất.”

Cô nói câu này bằng giọng điệu đùa giỡn, Từ Nam Nam lại không biết đáp trả như thế nào. Cuối cùng chỉ khách sáo nói thêm mấy câu rồi rời khỏi phòng trang điểm.

Từ Nam Nam đi rồi, Thẩm Thính cũng đi luôn. Mọi người lại bắt đầu xì xào buôn chuyện Thẩm Thính đi chung với Từ Nam Nam.

Khi mới ra mắt, Thẩm Thính và Từ Nam Nam đã hợp tác đóng chung một bộ phim. Hai người bọn họ trở thành cặp đôi tình đầu trong mắt bao người, rất nhiều fans hi vọng nhìn thấy bọn họ trở thành một cặp đôi ngoài đời thật.

Nhìn tình huống hiện tại, rất có khả năng sẽ đúng như bọn họ mong muốn.

Khúc Kim Tích mặc kệ những tiếng bàn tán xung quanh. Đợi mọi người giải tán, ai làm việc của người nấy, Mạnh Nghệ nói một câu: “Cô cũng không gốc nhỉ?”

Khi Từ Nam Nam và Thẩm Thính tới, trong suốt quá trình đó, Mạnh Nghệ chỉ ngồi yên trên ghế bấm điện thoại. Ngay cả khi Từ

Nam Nam chủ động chào hỏi cô ta cũng chỉ ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên gọi một tiếng “con gái”.

Đương nhiên Từ Nam Nam rất hào phóng hòa theo Mạnh Nghệ, cô ta gọi một tiếng “mẹ”.

Nghĩ tới việc này, Khúc Kim Tích lại buồn cười.

Có thể khẳng định: Mạnh Nghệ rất ghét Từ Nam Nam, ghét cay ghét đắng.

Cô không nghĩ được, Mạnh Nghệ lấy can đảm từ đâu mà dám thái độ với Từ Nam Nam. Khúc Kim Tích cười nói: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Bất kể mục đích của Mạnh Nghệ là gì, việc đổi cảnh sát này chỉ có lợi chứ không có hại với Khúc Kim Tích.

Từ Nam Nam là tiền bối, cho dù cô đánh Từ Nam Nam ở trong phim theo yêu cầu của kịch bản – Nếu sau này Từ Nam Nam khóc lóc khó chịu hoặc giả vờ khuôn mặt xuất hiện vấn đề gì, để lộ bất cứ tin tức gì ra bên ngoài cũng đã nghiêm trọng hơn việc Khúc Kim Tích ngã vào Thẩm Thính trước kia.

Việc kia chỉ là kén một chút danh tiếng của Thẩm Thính, nhiều nhất cũng chỉ làm người khác chú ý mắt thôi.

Còn việc này thì sẽ bị nói thành độc ác, ganh ghét với khuôn mặt của Từ Nam Nam, muốn nhân cơ hội này hủy đi gương mặt của người ta, một diễn viên tuyến mười tám không quyền không thế mà lại dám ngông cuồng tới vậy?

Hậu quả sẽ ra sao, khỏi cần nghĩ cũng biết được.

— Chỉ cần Từ Nam Nam muốn chinh cô, không thiếu gì cách.

Tất nhiên, những điều trên chỉ là phỏng đoán. Nhưng trong đoàn phim có người âm thầm ngắm chân cô, bây giờ cô vẫn chưa biết được đó là ai, tốt nhất vẫn nên đề phòng trước mọi tình huống bất lợi.

“Không liên quan tới tôi.” Mạnh Nghê liếc mắt: “Tôi cũng không thích cô, đừng có bắt quàng làm họ.”

Khúc Kim Tích: “...”

—

Tạo hình xong, Khúc Kim Tích đi tìm đạo diễn, tìm một vòng thì gặp Biên Nguyên. Nhận được sự giúp đỡ của Biên Nguyên, cuối cùng tìm được đến góc này.

Thẩm Thính cũng ở đây.

“Cô Khúc.” Tần Tang nhìn thấy Khúc Kim Tích trước, tươi cười chào đón.

Biên Nguyên: “???”

Biên Nguyên là trợ lý của Hà Chiếu, bình thường hay qua lại với Tần Tang. Tần Tang cũng giống như ông chủ của cậu ta, nổi tiếng với khuôn mặt vô cảm, chưa từng thấy cậu ta cười tươi như vậy, mà đối tượng nhận được nụ cười đó lại là... Khúc Kim Tích.

Nhìn thấy sắc mặt của Biên Nguyên, Tần Tang thầm ho khan một tiếng, mau chóng khôi phục lại biểu cảm bình thường, không nói chuyện với Khúc Kim Tích, đứng gọn sang một bên như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Biên Nguyên: “?????”

Cái phản ứng này lại càng giấu đầu lòi đuôi.

Biên Nguyên nhìn nhìn Khúc Kim Tích, lại ngó sang nhìn Tần Tang.

Khúc Kim Tích cúi đầu, thông minh im lặng.

“Đạo diễn, cô Khúc tìm ông.” Vừa dứt lời, Biên Nguyên ôm một bụng nghi hoặc rời đi.

Hà Chiêu và Thẩm Thính đang thảo luận về bộ phim thì Khúc Kim Tích đi đến. Hà Chiêu ngẩng đầu hỏi cô: “Có chuyện gì?”

Khúc Kim Tích kể lại tình huống một cách ngắn gọn, Hà Chiêu nghe xong liền nhíu mày: “Cách nghĩ của cô quả thật không tệ, nhưng điểm xung đột của cảnh quay này chính là ở cái tát đó. Cần có nó để đẩy xung đột lên cao, cô hiểu chứ?”

Khúc Kim Tích đang định nói thêm gì nữa thì Thẩm Thính đã thản nhiên chen lời: “Một cái tát thì phiền diện quá, không bằng sửa lại lời thoại của tôi với cô ta. Để tôi chất vấn cô ta, đẩy xung đột lên cao.”

Hà Chiêu: “...”

Đây có còn là Thẩm Thính trong ấn tượng của ông ta không?

Ông ta kinh ngạc nhìn Thẩm Thính. Khuôn mặt của Thẩm Thính vẫn thản nhiên, không thể nhìn ra bất cứ biểu cảm gì.

Lúc này.

“Đạo diễn, Dụ Đồng tìm ông.”

Dụ Đồng đi tới.

Anh ta không ngờ rằng Khúc Kim Tích và Thẩm Thính đều ở đây. Dụ Đồng dừng lại vài giây, sau đó bình tĩnh bước đến: “Đạo diễn, thầy Thẩm.”

Anh ta ngó lơ Khúc Kim Tích.

Những người khác không chú ý, nhưng Thẩm Thính thì khẽ nheo mắt.

“Cậu lại có chuyện gì nữa?” Hà Chiếu hỏi.

Trong cảnh này, Dụ Đồng đóng vai hoàng đế, cũng tham gia diễn xuất. Anh ta nói: “Tôi cảm thấy hoàng đế sai khiến Tạ Trường Tịch tát Khương Thiện Vi một cái chỉ là để ra oai với quốc sư. Điều này không thực sự hợp lý.”

Hà Chiếu nhìn anh ta rồi lại nhìn Khúc Kim Tích, cuối cùng lại nhìn sang Thẩm Thính.

Mấy giây sau, ông ta nói: “Cho nên... cả ba cô cậu đều không muốn để Tạ Trường Tịch tát Khương Thiện Vi đúng không?”

Dụ Đồng ngăn người, anh ta không nhìn Khúc Kim Tích, ánh mắt vô thức nhìn sang Thẩm Thính. Sau đó Thẩm Thính giãn rộng đôi lông mày đang cau có, giọng nói bình thản: “Chúng tôi chỉ đang thảo luận kịch bản, nên dùng cách nào thì hợp lý cho cảnh quay này mà thôi.”

Chương 35

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Hà Chiếu tổng hợp ý kiến của ba người, bỏ phân đoạn tăt đi. Sau đó, sửa đổi mấy câu thoại giữa Khúc Kim Tích và Thẩm Thính. Còn phần diễn của Dự Đồng và những người khác vẫn giữ nguyên.

Từ Nam Nam nhận được thông báo của trợ lý đoàn phim, cô ta hỏi trợ lý: “Khúc Kim Tích đi tìm đạo diễn rồi sao?”

Trợ lý đoàn phim nói: “Đúng vậy. Nhưng tôi nghe nói hình như lúc đó thầy Thẩm và thầy Dự cũng có mặt. Cả hai người đều đồng ý bỏ cảnh tăt này đi.”

Trợ lý mỉm cười: “Cô Từ, đây là việc tốt. Cô không cần chịu khổ nữa rồi. Lỡ đâu gặp sự cố gì, mặt của cô...”

Cô ta nói đến đây thì lại thôi. Cô ta lấy lòng Từ Nam Nam nhưng cũng không nói rõ tên Khúc Kim Tích.

Đều là người tinh ranh, biết cái gì nên nói cái gì không nên

Trợ lý đoàn phim rời đi.

Từ Nam Nam nói với trợ lý của mình: “Cô đi nghe ngóng một chút. Chuyện đó rốt cuộc là như thế nào.”

“Vâng, chị Nam Nam.”

Không lâu sau, trợ lý trở về: “Lúc Khúc Kim Tích tìm đạo diễn, thầy Thẩm cũng ở đó. Một lúc sau thì Dự Đồng cũng đến, cuối cùng Khúc Kim Tích và Dự Đồng cùng nhau rời đi. Trông bọn họ có vẻ khá thân thiết, bọn họ có không ít cảnh diễn chung với nhau.”

“Hơn nữa...” Trợ lý ngập ngừng vài giây, nói tiếp: “Hôm nay chị Vương bảo em là hình như Dự Đồng cũng không ghét Khúc Kim Tích lắm. Hôm qua anh ta còn giúp đỡ Khúc Kim Tích nữa.”

Trợ lý thuật lại chuyện Dự Đồng giải vây việc nâng váy cho Khúc Kim Tích, nhưng mà Khúc Kim Tích không cảm kích cho Từ Nam Nam nghe.

Từ Nam Nam không có biểu cảm gì, im lặng lướt điện thoại, một lát sau “ừ” một tiếng.

Trợ lý không dám nói thêm gì nữa.

Trợ lý thực sự không hiểu nổi, tại sao Từ Nam Nam lại để ý Khúc Kim Tích như thế.

Việc nâng váy là do Từ Nam Nam bảo cô ta ngầm trao đổi với chị Vương, không cần làm quá lộ liễu để tránh bị điều tra ra.

Một sao nữ tuyến mười tám mà thôi. Có cần phải làm đến thế không.

Trợ lý vô tình liếc nhìn sang điện thoại của Từ Nam Nam, liền nhìn thấy hình ảnh hiển thị trên điện thoại – Khúc Kim Tích ngã vào lòng Thẩm Thính.

Cô ta biết chuyện này. Chính vì chuyện này mà Khúc Kim Tích bị cả netizen mắng chửi, dám công khai quấy rối Thẩm Thính, hưởng ké danh tiếng của Thẩm Thính, không chửi Khúc Kim Tích thì chửi ai chứ.

Ngay lập tức, trợ lý hiểu ra: Nguyên nhân mà Từ Nam Nam ghét Khúc Kim Tích chính vì chuyện này. Bởi vậy sau khi vào đoàn phim, cô ta mới âm thầm bảo trợ lý ra hiệu với nhân viên đoàn phim, giờ một vài thủ đoạn không được quang minh chính đại với Khúc Kim Tích.

Trợ lý chậm rãi rời mắt, giả vờ như chưa từng nhìn thấy gì.

—

Các diễn viên trong cảnh quay này đều là người có kinh nghiệm, bọn họ đều đã chuẩn bị rập thoại từ trước, khi ra quay chính thức chỉ cần quay ba lần là qua. Hoàn thành cảnh quay, một diễn viên khách mời đặc biệt bỗng nói: “Người diễn vai sủng phi vừa nãy là ai thế?”

Phó đạo diễn nghe vậy liền chỉ sang Khúc Kim Tích, cô đã hoàn thành xong cảnh quay nhưng vẫn chưa vội rời đi: “Ông Mạc, cô gái đó ở bên kia.”

Khúc Kim Tích đang bê dụng cụ giúp một cô gái, cô định làm xong sẽ về phòng trang điểm nhưng lại phát hiện có không ít người đang nhìn mình. Cô quay đầu lại xem thử, lễ phép nói: “Chào ông Mạc ạ.”

Thời trẻ ông Mạc là diễn viên nhận được rất nhiều giải thưởng, sau này lui về hậu trường làm đạo diễn. Các tác phẩm của ông ấy cũng giành được rất nhiều giải thưởng. Sau đó nữa thì tuổi tác đã lớn, sức khỏe suy giảm nên ông ấy nghỉ hưu về quê, không làm công việc này nữa.

Thi thoảng ông Mạc sẽ nhận một vài vai diễn khách mời đặc biệt trong phim, coi như ra ngoài vận động cho khuây khỏa.

“Cháu tên gì?”

“Cháu tên Khúc Kim Tích.”

Ông Mạc gật đầu: “Cháu là sinh viên chính quy hả?”

“... Vâng.”

Ông Mạc cau mày: “Thật là hiếm có, lúc diễn xuất trông cháu rất có thần thái. Cố gắng chăm chỉ, sau này sẽ trở thành một diễn viên giỏi.”

Vừa dứt lời, ông ấy chấp tay sau lưng thông dong rời đi.

Những người bên trong đại sảnh đang nhìn Khúc Kim Tích, có khá nhiều người đang nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Nếu như là người khác nói ra lời này có lẽ cũng sẽ chẳng có việc gì. Nhưng mà người nói ra những lời này lại là ông Mạc. Những diễn viên thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh hoặc những người từng giành vô số giải thưởng rồi lùi về phía sau hậu trường, hơn một nửa đều từng được ông Mạc nâng đỡ.

Địa vị của ông ấy ở trong giới vô cùng cao. Mặc dù hiện giờ ông ấy đã không còn hoạt động nữa.

Bây giờ, chính miệng ông ấy khen Khúc Kim Tích – diễn viên có thể nhận được lời khen diễn có thần thái của ông ấy hoặc là các ngôi sao lớn trong showbiz, hoặc là minh tinh đã về hưu.

Tuy rằng Khúc Kim Tích có vô vàn scandal, nhưng mà ai biết được tương lai cô sẽ ra sao, giới giải trí luôn thay đổi.

Vì vậy, Khúc Kim Tích nhận ra, kể từ hôm đó trở đi, khi cô đến đoàn phim, nhân viên trong đoàn phim đã thân thiện hơn hẳn, không còn thờ ơ với cô như trước nữa.

Người sống trong showbiz, làm gì cũng phải chừa lại đường lui.

Cô vẫn híp mắt tươi cười, giống như không hề hay biết gì cả.

Sau đó cô diễn chung với Thẩm Thính, mỗi ngày thời gian Khúc Kim Tích quay chung với anh đã nhiều lên. Lâu lâu Thẩm Thính sẽ gọi cô lên ráp thoại trước, mặc dù mỗi lần Khúc Kim Tích đều thấp thỏm lo lắng nhưng cuối cùng cô vẫn vui vẻ nghe lời.

Bởi vì —

Trong phòng Thẩm Thính có rất nhiều đồ ăn ngon.

Tần Tang nói những thứ này đều do đoàn phim mang tới. Thẩm Thính lại không ăn, cậu ta cũng không ăn hết, bỏ đi thì uống lắm.

Ở đoàn phim, Khúc Kim Tích làm gì có được đãi ngộ như thế. Cô đoán đây là quà đặc biệt chỉ dành riêng cho nam chính. Dù sao anh cho thì cô ăn thôi, lượng công việc mỗi ngày đều rất lớn, cô ăn nhiều cũng không lo béo.

Cảnh quay của cô và Từ Nam Nam thì ít hơn rất nhiều. Có cảnh chỉ có hai người họ thậm chí còn không có cảnh nào. Thịnh thoảng có cảnh quay cùng nhau, Từ Nam Nam luôn thể hiện ra vẻ dịu dàng rộng lượng, nói nói cười cười với Khúc Kim Tích, người ngoài nhìn vào sẽ thấy mối quan hệ của hai người bọn họ trông vô cùng thân thiện.

Cô ta còn thường xuyên mời Khúc Kim Tích ăn đồ ngọt.

Bởi vì cô ta nói rằng: “Nghe nói cô thích ăn đồ ngọt, hồi tôi còn trẻ như cô bây giờ tôi cũng thích ăn đồ ngọt lắm. Tôi ăn như thế nào cũng không béo. Nhưng bây giờ thì không ăn được nữa rồi. Nếu cô thích thì đừng khách sáo.”

Bánh kem bơ, bánh kem sô cô la, các loại sôcôla khác, còn có cả trà sữa đều được thường xuyên được đưa tới phim trường, sau khi đưa tới rồi thì cô ta sẽ mời cô nếm thử.

Khúc Kim Tích cũng không khách sáo, cô thoải mái ăn hết, dùng hành động để chứng minh bản thân thật sự có cơ địa ăn hoài cũng không béo.

Cô nhận ra mỗi lần Từ Nam Nam nhìn cô, nét mặt của cô ta lập tức trở nên sượng cứng.

Hôm nay, Khúc Kim Tích đã xong việc, một hộp bánh kem sô cô la được đặt ở trên bàn. Cô thay một bộ đồ bình thường, chuẩn bị về khách sạn, tất nhiên không quên ăn miếng bánh kem để xoa dịu cái bụng đang đói này.

“Em là heo sao?” Đang ăn ngon, Dụ Đồng đã thay đồ xong, đáng ra anh ta nên rời đi lại bỗng nhiên xuất hiện: “Ngày nào cũng ăn mấy cái thứ nhiều calo như thế, em không sợ sẽ biến thành một con lợn béo hả?”

Khúc Kim Tích: “Cô Từ tặng đấy.”

“Cô ta đưa thì em ăn à? Vậy cô ta đưa thuốc độc cho em, em vẫn ăn đúng không?” Mặt Dụ Đồng xám xịt như mây đen sắp mưa: “Anh còn tưởng bao nhiêu năm trôi qua, đầu của em sẽ phát triển thêm nhiều nơ ron thần kinh hơn. Không ngờ chẳng những không nhiều lên mà còn ít đi nữa! Nếu một ngày nào đó, em chết rồi thì đó cũng là bị sự ngu ngốc của bản thân hại chết!”

Khúc Kim Tích vẫn không nói gì. Dụ Đồng sai bước đi tới, cướp lấy hộp bánh kem trong tay cô, quăng vào thùng rác.

Thật đáng tiếc.

Khúc Kim Tích nhú mày. Từ Nam Nam rất hào phóng, bánh ngọt mà cô ta tặng cho cô hoàn toàn được mua từ những cửa hàng nổi tiếng, giá cả không hề rẻ, mùi vị rất đẳng cấp.

Dụ Đồng quay đầu nhìn thấy vẻ mặt không nỡ của cô, tức giận muốn bể phối.

“Em nghĩ Từ Nam Nam có lòng tốt sao?” Anh ta hít một hơi thật sâu. Nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cô ta muốn em béo lên, em đã hiểu chưa!”

“Tôi biết.” Khúc Kim Tích gật đầu: “Nhưng tôi ăn nhiều vậy mà có béo đâu.”

Dụ Đồng: “...”

Dụ Đồng: “Em không sợ cô ta bỏ thứ gì vào sao?”

“Cả đoàn phim đều biết cô ta thích tặng đồ ngọt cho tôi. Nếu tôi ăn đồ cô ta tặng mà có xảy ra chuyện gì. Anh nói xem là tôi thiệt hay là cô ta thiệt hơn?” Khúc Kim Tích cong mắt: “Vả lại tôi không có ngốc đến vậy.”

“Ngày nào tôi cũng ăn nhiều vậy nhưng vẫn không béo, còn đi qua đi lại trước mắt cô ta, trong lòng cô ta có thể vui nổi sao?” Lời này đã quá rõ ràng, Khúc Kim Tích cũng chẳng nói điều.

Dụ Đồng nhìn gương mặt tươi cười ở trước mặt, trong mắt xẹt qua một tia hoảng hốt.

Hóa ra cô đã biết hết.

Anh ta tưởng rằng cô không biết.

Từ trước đến nay, đầu óc của cô thẳng đuột, sẽ không nói chuyện vòng vo.

Những dòng suy nghĩ miên man bị anh ta ngắt đoạn, Dụ Đồng cười lạnh: “Xem ra em đều hiểu hết.”

“Tôi không ngốc như vậy.”

“Năm đó ở trường sao em lại...” Dụ Đồng vừa định nói ra, lập tức im bặt.

Anh ta nhìn Khúc Kim Tích, vài giây sau liền dời tầm mắt.

Khúc Kim Tích cười hi hi nói: “Chính là vì hồi trước ngốc quá nên bây giờ phải học cách thông minh lên.”

Dụ Đồng hừ một tiếng, xoay người rời đi, đi ra đến cửa lại dừng bước: “Khúc Kim Tích, nếu em đã thông minh hơn xưa, vậy chuyện năm ấy, em có hối hận không?”

Trong đầu Khúc Kim Tích bỗng hiện lên kí ức xưa cũ... “Chuyện năm ấy” mà Dụ Đồng nói, liệu có phải đang nói đến chuyện chia tay

không.

“Tôi...”

“Bỏ đi.” Dụ Đồng ngắt lời, “Anh lười nghe em nói.”

Anh ta bỏ đi.

Lần này thì Khúc Kim Tích thật sự đau đầu.

Không phải Dụ Đồng vẫn... còn tình cảm với nguyên chủ đấy chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này, nếu không tại sao anh ta lại vô duyên vô cớ giúp cô. Lần này lại còn cất công đến tận cửa nhắc nhở cô như vậy.

Phải làm sao bây giờ.

Nếu là nguyên chủ, có lẽ cô ấy sẽ rất vui. Ngay lúc này Khúc Kim Tích đã có thể cảm nhận được một nỗi hân hoan không thuộc về mình đang bùng lên trong đáy lòng.

Vấn đề là cô không phải nguyên chủ.

Cô cần rằng nén nỗi niềm hân hoan đó xuống.

Cô ghét nhất là giải quyết mấy vấn đề về chuyện tình cảm!

Trong lòng Khúc Kim Tích hò hét một hồi, quyết định sau này tránh được thì phải tránh. Kiểu con trai cao ngạo như Dụ Đồng, nhìn thấy thái độ của cô là chắc chắn sẽ tự hiểu rõ.

Mặc dù có lẽ sẽ khiến anh ta đau lòng, nhưng đây là cách tốt nhất.

Hơn nữa, biết đâu được là do mình nghĩ nhiều mà thôi. Người ta nhớ tình cũ chưa chắc đã vì còn yêu, lỡ đâu chỉ là xuất phát từ sự

quen biết khi xưa mà không muốn cô gặp họa nên anh ta mới ra tay giúp đỡ mà thôi.

Là cô tự mình đa tình, suy nghĩ quá nhiều.

Không có đồ ngọt lót dạ, trên đường Khúc Kim Tích về nhà – đoàn phim không cấp xe cho cô, cô phải tự liên hệ hoặc mượn xe của đoàn phim hoặc gọi xe ngoài.

Tự bắt xe còn nhanh hơn.

Vậy nên mỗi lần tan làm Khúc Kim Tích đều tự bắt xe về. Lần này cô không bảo tài xế chở mình tới cổng khách sạn mà yêu cầu dừng ở một con phố ẩm thực ở gần khách sạn.

Cô phải đi lấp đầy cái bụng mình đã.

Ngay khi sắp bước chân vào khu phố ẩm thực, cô bỗng sực nhớ ra, phố ăn vặt này có bán đủ tất cả mọi thứ, còn cô thì sẽ biến thành một trong số những đồ vật mà cô nhìn thấy trong ngày hôm đó.

Không sợ chuyện biết trước, chỉ sợ chuyện chưa phòng. Trải qua một cuộc đấu tranh trong tâm lý, Khúc Kim Tích chậm rãi rút cái chân đang đi về phía phố ẩm thực. Cô tìm một băng ghế bên đường rồi ngồi xuống, lấy điện thoại ra, quyết định: Gọi đồ ăn giao tới!

Chưa kịp chọn món thì từ bên cạnh đã có một mùi hương thơm nức mũi bay tới. Cô xoay người theo hướng mùi hương, nhìn thấy một quầy đồ nướng.

Đã lâu lắm rồi cô không được ăn đồ nướng.

Khúc Kim Tích có chút động lòng.

“Tiểu Hoa, con đừng chạy nhanh như thế, nghe lời!” Khúc Kim Tích chỉ mới đứng dậy, chuẩn bị đi tới quầy đồ nướng thì bỗng có một thứ từ đằng sau lao tới, dọa cô giật cả mình.

Hóa ra là một con heo cảnh mặc áo có chữ Phúc, nó béo giống như quả bóng tròn. Người chủ dắt nó cảm thấy áy náy nói: “Thật ngại quá.”

“Không sao.” Khúc Kim Tích lắc đầu, thấy người chủ bị con heo nhỏ kéo chạy đi.

Đây là người dắt heo hay là heo dắt người vậy.

Khúc Kim Tích lắc lắc đầu, cất điện thoại vào túi, chậm rãi đi tới quầy đồ nướng. Giây tiếp theo, chân của cô đã đạp vào một khoảng không.

Hôm nay, Thẩm Thính có cảnh quay đêm. Cảnh quay còn chưa bắt đầu, anh đang ngồi chờ đợi. Anh có phòng trang điểm riêng, lúc này đang cúi đầu đọc kịch bản cho cảnh quay đêm nay.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng nhiên rung lên, mạch suy nghĩ của anh bị kéo ra khỏi kịch bản, anh cầm điện thoại lên, là Khúc Kim Tích gọi tới.

Thẩm Thính nhíu mày lại. Vào đoàn phim đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích gọi điện cho anh. Bình thường có chuyện gì bọn họ toàn liên lạc qua wechat.

Trong lòng anh lướt qua vô số phỏng đoán, anh bấm nút nghe máy.

Mấy giây sau, từ trong loa điện thoại vọng ra một tiếng “ụt ụt” vừa xấu hổ vừa tức giận.

Chương 36

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vừa ngắt điện thoại, Thẩm Thính lập tức gọi điện thoại cho Tần Tang: "Mau gọi xe đi, tôi phải lập tức ra ngoài."

Tần Tang vội vàng đẩy cửa bước vào: "Anh Thẩm, đã xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Thính mặc vest chỉnh tề, đang chuẩn bị cởi áo khoác ra, cũng không lừa gạt cậu ta: "Khúc Kim Tích lại biến hình."

Tần Tang hỏi lại theo bản năng: "Biến thành cái gì?"

"Không biết."

"Cô ấy đang ở khách sạn à?"

Thẩm Thính đưa định vị của Khúc Kim Tích cho cậu ta xem, nói: "Đang ở bên ngoài."

Tần Tang nói: "Anh cứ như vậy mà đi ra ngoài thật sự không tiện, nếu không... để tôi đi ra ngoài giúp cô ấy?"

Động tác của Thẩm Thính dừng lại một chút.

Hiện tại anh đã ăn mặc chỉnh tề, phù hợp với vai diễn của mình, bối cảnh cũng đang được dàn dựng, không biết khi nào thì chính thức quay phim, nếu như hiện tại anh đi giúp Khúc Kim Tích, lỡ may lúc đang đi trên đường thì bắt đầu cảnh quay, anh lại không ở đó, điều này khiến mọi người mất thời gian chờ đợi.

Tần Tang quan sát sắc mặt của anh, trầm giọng nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa cô Khúc về một cách an toàn."

Thẩm Thính cân nhắc một chút, sau đó cũng gật đầu.

Tần Tang lập tức tăng tốc, đi theo định vị đến chỗ Khúc Kim Tích.

"Có một con heo đất ở đây, đúng là đáng yêu."

"Oa, nó còn ôm di động, chủ nhân của nó đâu?"

"Chủ nhân của nó cũng thật dũng cảm, lại dám để cho một con lợn con cầm điện thoại, cũng không sợ bị người ta bị cướp sao."

"Không thấy chủ nhân của nó đâu."

...

Một con heo con màu hồng đang ngồi nghỉ ngơi phía dưới ghế, không ít người đi qua nhìn thấy đều theo bản năng mà liếc mắt nhìn nó một cái, con heo này cũng thật may mắn, chưa ai động vào nó.

Khúc Kim Tích buồn bã nhìn vào điện thoại di động.

Vừa rồi cô đã gọi cho Thẩm Thính, không biết khi nào anh mới tới.

Cô nhìn đến màu hồng nhạt trên người, không khỏi cười khổ: Thật may mắn con lợn con này có thể ẩn màn hình để giúp cô gọi điện thoại.

Mặc dù trong suốt cuộc gọi, cô chỉ khịt mũi, Thẩm Thính cũng chỉ bảo cô "ở im một chỗ chờ đợi."

Chờ đợi rất lâu, cô nghe được rất nhiều lời bàn luận, gắt gao cúi đầu, không cho phép bản thân ngẩng đầu lên, miễn sao không bị ai đó kéo ra khỏi ghế rồi ném ra bên ngoài.

Nhưng mà điều cô mong muốn lại không xảy ra, cho dù cô không đi ra ngoài thì cũng có thứ ép cô phải ra ngoài.

Khi âm thanh lẩm bẩm vang lên, Khúc Kim Tích chậm rãi ngẩng đầu liền nhìn thấy một cái đầu quen thuộc, đây là con heo to lớn mà trước khi cô biến thân đã gặp!

Đây đúng là kỳ phùng địch thủ.

Tuy rằng bọn họ không phải kẻ thù của nhau, nhưng mà... nếu như cô không nhìn thấy nó thì làm sao có thể biến thành một con heo con.

Khúc Kim Tích thật sự bức bối, không để ý đến con heo đó, lập tức quay người, đưa lưng về phía nó.

Chủ nhân của con heo Tiểu Hoa kia khó hiểu nhìn vật cứng nhà mình lại chui xuống ghế, còn kéo lại không được, không thể làm gì khác hơn là cúi người nhìn xuống, vừa nhìn liền phát hiện Khúc Kim Tích.

"Chặc chặc chặc, thật là đáng yêu." Cô gái vốn dĩ rất thích những con heo nhỏ bé, nhìn thấy con heo bé nhỏ màu hồng còn đẹp hơn thú cưng nhà mình thì không nhịn được mà lên tiếng.

"Tiểu Hoa, mày mau đi ra, đừng dọa đến nó." Cô gái mạnh mẽ kéo con heo mình nuôi ra, sau đó kích động không ngừng giống như uống phải thuốc kích thích, liên tục lẩm bẩm nói nhỏ, muốn bắt Khúc Kim Tích về nuôi.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô vừa đẩy điện thoại di động ra vừa lùi lại phía sau, cuối cùng bị ép đến chân ghế, cả người đều bị lộ ra ngoài.

Cảnh tượng này hấp dẫn không ít người xung quanh.

Điều khiến cô không biết nói gì là con lợn tên Tiểu Hoa kia không gặp được đồng bọn, liền cùng chủ nhân của nó ra sức kéo cô ra

ngoài, Khúc Kim Tích càng lùi lại phía sau càng bị kéo mạnh mẽ ra ngoài.

Khúc Kim Tích nổi giận!

Bọn họ dám khinh thường cô sao!

Vì thế khi con heo Tiểu Hoa kia chạy đến chỗ cô một lần nữa, Khúc Kim Tích liền hừ một tiếng.

Con heo kia sững sờ tại chỗ giống như bị ấn nút tạm dừng hoạt động, một lát sau cái mũi khể động đây, uất ức hừ hai tiếng nhưng cũng không có bạo phát cơn tức giận hay khóc lóc om sòm mà quay trở lại bên cạnh chân chủ nhân.

Cô gái nhìn thú cưng của mình, không một chút đau lòng khi thấy thú cưng bị khinh thường mà ngược lại cô gái còn cười ha ha: "Đáng đời! Ai bảo mày đi trêu chọc nó!"

Cô gái vừa nói xong thì ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm, nói: "Nhóc, chủ nhân của mày đâu?"

Là người nuôi heo, cô gái biết, con heo nhỏ là cô đây chính là một thú cưng, hơn nữa còn vô cùng thông minh, hình như còn trải qua huấn luyện, có thể hiểu được lời nói của con người.

Hơn nữa thông qua ánh mắt của con heo con này, cô gái có thể cảm nhận được đây là một con heo con vô cùng lanh lợi, so với con heo cô ấy nuôi, mỗi ngày chỉ biết ăn ăn thì thông minh hơn rất nhiều.

Cô gái vô cùng thích con heo con này, đang có ý định dụ dỗ thì chú ý tới con heo con vẫn đang dùng chân che cái điện thoại di động lại, cô gái hỏi: "Mày đang đợi chủ nhân của mày sao?"

Khúc Kim Tích lùi lại vào một góc.

"Mày đừng sợ, tao sẽ không làm tổn thương mày." Cô gái nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng: "Mày có đói bụng không?"

Cô gái tùy tiện lấy trong túi ra một cái chân giò hun khói, xé thành từng miếng nhỏ rồi đưa về phía Khúc Kim Tích, con heo đang yên tĩnh ở bên cạnh như một chú gà con đột nhiên nhào tới như hổ vồ mồi, ngậm mất miếng chân giò.

Cô gái: ""..."

Cô ấy ghét bỏ mà đẩy Tiểu Hoa ra: "Tiểu Hoa ngu ngốc, tao đang tìm vợ cho mày đấy, biết không! Đừng có làm phiền tao."

Khúc Kim Tích:"..."

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt cô gái kia, quyết định sẽ nhớ kỹ khuôn mặt của cô ấy!

Cũng may rốt cuộc Tần Tang cũng tới.

Vừa dừng xe, hai mắt của Tần Tang nhìn lướt qua xung quanh, rất nhanh đã có thể nhìn thấy con động vật mà Khúc Kim Tích biến thành.

Sau đó cậu ta liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh nhìn con vật đó, trực giác mách bảo cậu ta, con heo con kia có lẽ chính là Khúc Kim Tích biến thành.

Chen vào đám đông, Tần Tang nghe được âm thanh "ủn ỉn", tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng khi nhìn thấy con heo con màu hồng cầm điện thoại di động chạy về phía mình, động tác của Tần Tang thoáng dừng lại.

Cậu ta cầm lấy điện thoại di động chụp lại cảnh tượng đó.

Khúc Kim Tích dừng bước: "?"

Ánh mắt của Tần Tang giao với ánh mắt của con heo, một lát sau, cậu ta yên lặng cắt điện thoại đi, cũng khẳng định: Con heo này một trăm phần trăm là do Khúc Kim Tích biến thành.

Cậu ta tiến lên ôm lấy con heo con, cô gái hỏi: "Anh là chủ nhân của nó sao?"

Tần Tang nghĩ trong lòng, cậu ta đâu dám làm chủ nhân của cô, chỉ nói: "Tôi chỉ là người nuôi dưỡng nó."

Những người xung quanh vừa nghe nói như vậy, ánh mắt lại hướng về phía Tần Tang, đánh giá cậu ta một lượt từ trên xuống dưới, lập tức có thể tưởng tượng ra hình ảnh người nuôi dưỡng con heo con này rất giàu.

Bảo sao bên cạnh con heo này lại có điện thoại di động.

Mấy năm nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy một con heo nào đẹp như con heo này.

Những người xung quanh dần dần tản ra, chỉ còn lại cô gái và Tiểu Hoa, Tần Tang lên tiếng hỏi: "Còn có chuyện gì nữa không?"

Cô gái vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn con heo con nằm trong lòng cậu ta, nói: "Đây thật sự là con vật do anh nuôi?"

Tần Tang: "Cô muốn nói gì?"

Cô gái giống như bị ghen lời.

Đối phương ăn mặc sang trọng như vậy không đến mức vì một con heo con mà nói dối, cô ấy đành phải kéo Tiểu Hoa lùi lại.

Tần Tang bế con heo con lên xe, thấy con heo vẫn cứ yên lặng không lên tiếng, nghĩ một chút, bèn nói: "Cậu chủ đang ở hậu trường, chuẩn bị diễn, nhân viên công tác đều đang chờ anh ấy, anh ấy không thể đi ra ngoài cho nên nhờ tôi đi đón cô."

"Cũng may vừa rồi cô không bị cô gái kia..." Tần Tang dừng lại, tự dừng hiểu được hành động chưa diễn ra của cô gái kia, cũng may Khúc Kim Tích chưa bị đối phương cưỡng chế ôm đi.

Khúc Kim Tích cúi đầu thấp hơn.

Hiện tại cô không muốn nói chuyện, cũng không biết phải nói gì.

Tần Tang cũng không nói nhiều lời, hóm hỉnh bấm điện thoại gọi điện cho Thẩm Thính.

"Anh Thẩm, tôi đã gặp được cô Khúc rồi."

Khúc Kim Tích tưởng tượng đến cảnh gặp Thẩm Thính trong hình dạng này, đầu cô như muốn nổ tung.

"Cô ấy biến thành cái gì?" Giọng nói của Thẩm Thính vô cùng trầm tĩnh.

"Này..." Tần Tang ngập ngừng, cậu ta xoay người nhìn con heo con màu hồng đang ngồi trên ghế, nói: "Anh nhìn thấy sẽ biết."

Thẩm Thính nhíu mày lại.

"Tôi đưa cô ấy đến trường quay hay mang về khách sạn?"

Khúc Kim Tích ngẩng phắt đầu lên, cô không muốn đến trường quay, cô muốn về khách sạn trốn đi!

Bất chấp sự xấu hổ và giận dữ, Khúc Kim Tích lại một lần nữa phát ra tiếng nói lầm bầm, giọng nói rất lớn, cố gắng thể hiện cho đối phương biết sự cự tuyệt của cô trong việc đến trường quay.

Thẩm Thính nghe thấy thanh âm lầm bầm đầy lo lắng truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia, trong đầu sàng lọc ra những con vật phát ra tiếng như vậy, ước chừng qua vài giây, anh nói: "Đưa đến khách sạn đi."

Tần Tang truyền đạt lại ý tứ của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích thở nhẹ một hơi, không phát ra tiếng, lại cuộn mình trên ghế.

Tần Tang dường như đồng cảm với tâm trạng của Khúc Kim Tích, tuy nhiên cũng chỉ đồng cảm, bản thân chưa từng trải qua, không thể hiểu hết tâm trạng của cô. Nhưng cậu ta là trợ lý của Thẩm Thính, hay giúp anh xử lý những việc vặt vãnh như vậy, cậu ta cũng giống với sếp của mình, không giỏi chuyện an ủi người khác.

Cuối cùng, Tần Tang cũng nói một câu: "Cô Khúc, hiện tại cô trông vô cùng đáng yêu."

Khúc Kim Tích: "..."

Cậu ta không nên nói những lời này.

Phát hiện ra sau khi bản thân cậu ta nói những lời an ủi thì Khúc Kim Tích càng yên lặng hơn, Tần Tang cũng biết điều không nói nữa, lái xe một mạch đến khách sạn, ôm con heo con xuống xe.

Tiến vào thang máy, tình cờ không may chạm mặt Từ Nam Nam, bên cạnh cô ta có rất nhiều nhân viên hậu cần, nhìn thấy Tần Tang, mọi người đều sửng sốt.

Sắc mặt của Tần Tang không chút thay đổi, cậu ta khẽ gật đầu với Từ Nam Nam, dùng giọng điệu xa cách nói: ""Cô Từ."

Mọi người đều biết, Tần Tang chính là cánh tay đắc lực của Thẩm Thính, nên cả đoàn phim đối với Tần Tang vô cùng kiêng nể, không ai vì thân phận trợ lý mà khinh thường cậu ta.

"Này...Là thú cưng anh nuôi dưỡng?" Từ Nam Nam không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tần Tang trả lời: "Nhặt được ở trên đường."

Vừa nghe thấy cậu ta nói nhặt được ở trên đường, Từ Nam Nam liền nhú mào lùi lại phía sau vài bước, nhân viên hậu cần cũng nhanh chóng bước lên phía trước ngăn cách hai người.

Từ Nam Nam: "Anh muốn mang nó về phòng sao? Thẩm Thính có biết việc này không?"

"Cậu chủ biết."

Từ Nam Nam nhú chặt mào, ánh mắt nhìn về phía con heo, đáy mắt hiện lên sự chán ghét: "Anh ấy biết thật sao? Loại động vật tùy tiện nhặt ở trên đường, điều đầu tiên anh cần làm là đưa đến bệnh viện kiểm tra, anh cứ như vậy mà mang về phòng, nhớ may xảy ra vấn đề gì, lây bệnh sang cho Thẩm Thính thì làm sao bây giờ?"

Tần Tang không nói gì, Từ Nam Nam nhận ra phản ứng của bản thân có chút thái quá, nhưng cô ta không thể chịu được cảnh bản thân lại đi chung thang máy với một con heo, hơn nữa còn là một con heo con được tùy tiện nhặt ở đường.

Ai mà biết liệu trên người nó mang theo biết bao nhiêu mầm mống gây bệnh.

Trợ lý của cô ta lập tức tiến lên hòa giải: "Trợ lý Tần, Nam Nam chỉ là lo lắng cho sức khỏe của anh Thẩm thôi."

"Tôi thay mặt cậu chủ cảm ơn cô Từ." Tần Tang chỉ nói một câu sau đó cũng không muốn nói thêm gì. Cậu ta xoay người ấn nút xuống một tầng.

Thang máy dừng lại ở tầng sáu, Tần Tang bế con heo con ra khỏi thang máy để bước sang thang máy khác rồi lên tầng mười hai.

Vào lúc cậu ta bước ra khỏi thang máy, Từ Nam Nam cùng đám người của cô ta vẫn còn đứng ngoài hành lang, quay đầu lại nhìn thấy cậu ta bước vào thang máy khác, sắc mặt Từ Nam Nam liền biến đổi.

Tần Tang vẫn lịch thiệp, quay lại gật đầu coi như chào đám người đó, sau đó mở cửa phòng Thẩm Thính, ôm con heo con bước vào trong.

Sắc mặt Từ Nam Nam xanh mét, tức giận bước vào phòng của mình.

Cái gì vậy! Một trợ lý mà dám đối xử với cô ta như vậy?

Những nhân viên đứng xung quanh cô ta đều im lặng, lúc này không ai dám lên tiếng nói chuyện.

"Cô Khúc, cô ở trong này đợi một lát, tôi đi đến hậu trường, cậu chủ ở bên kia cần sự giúp đỡ của tôi." Sau khi Tần Tang đặt Khúc Kim Thư ở trên sofa, lấy đồ ăn đặt lên bàn liền lên tiếng.

Khúc Kim Tích gật đầu, nâng móng trước lên.

"..." Cảm ơn.

Cô không lên tiếng được.

Tần Tang cũng cầm móng trước của cô, mỉm cười rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Khúc Kim Tích, cô đói đến mức bụng đánh cả vào lưng, đối mặt với một bàn toàn thức ăn ngon liền không giữ ý, nhưng ngay sau đó cô phát hiện ra một sự thật khiến người ta hoảng sợ, thì ra...

Bộ móng của cô không với tới bàn trà!

Chương 37

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tần Tang trở lại hậu trường, Thẩm Thính đang diễn, cậu ta đành phải đứng yên lặng ở một bên chờ anh, đến khi Thẩm Thính hoàn thành cảnh quay, mới tiến lên nói: "Vừa rồi khi quay trở về khách sạn thì tôi chạm mặt cô Từ."

Thẩm Thính liếc mắt nhìn cậu ta một cái, Tần Tang không phải là người thích nói chuyện phiếm.

Tần Tang lên tiếng nói tiếp: "Cô Từ vô cùng ghét Khúc Kim Tích, còn cho rằng cô Khúc không sạch sẽ."

Thẩm Thính nhú mày, trong mắt hiện lên sự tức giận.

Những chuyện về Từ Nam Nam, Tần Tang cũng chỉ nói hai câu như vậy, sau đó cậu ta lấy điện thoại di động ra, trong giọng nói không khống chế được lộ ra ý cười: "Cậu chủ, anh... chuẩn bị sẵn sàng."

Thẩm Thính vừa uống ngụm nước, nghe thấy những lời đó liền đặt chén thủy tinh xuống. Tần Tang đem ảnh chụp Khúc Kim Tích trong điện thoại mà hồi nãy chụp được cho Thẩm Thính xem.

Trên màn hình điện thoại là hình một con heo con màu hồng với bốn chân ngắn ngủi đang chạy về phía trước, sau đó đột ngột dừng lại, ngơ ngác, sau đó khiếp sợ ngẩng đầu...

Thẩm Thính chậm rãi rời tầm mắt.

Tần Tang từ tốn lùi lại phía sau, nhìn thấy Thẩm Thính đang cúi đầu, bả vai run run.

Nghĩ lại dáng vẻ của Khúc Kim Tích không nhìn được mà nở nụ cười.

"Hai người...Đang cười cái gì vậy?" Đạo diễn Hà cầm loa đi tới, nhìn Thẩm Thính bằng ánh mắt khó hiểu. Tần Tang cười ông ta còn có thể hiểu được, nhưng Thẩm Thính lại cười như vậy khiến ông ta vô cùng khó hiểu.

Thẩm Thính ngẩng đầu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, không hề mang theo ý cười, đạo diễn Hà vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rồi ông ta nhìn nhầm?

Thẩm Thính nói: "Diễn xuất có vấn đề gì không?"

Hà Chiếu nhìn anh, cuối cùng không tiếp tục chủ đề nữa, cười nói: "Cảnh diễn của diễn viên đóng thế cậu có vấn đề, cần cậu đích thân quay lại cảnh cuối."

"Được."

"Thắt lưng có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì."

Thẩm Thành từng đóng phim mà bị thương ở thắt lưng, có đôi khi phải sử dụng đến diễn viên đóng thế, tuy nhiên chỉ khi nào thực sự cần thiết mới dùng đến thế thân, hơn nữa khi nhận phỏng vấn anh cũng không giấu diếm mà nói bản thân có diễn viên đóng thế.

Diễn viên dùng diễn viên đóng thế là chuyện bình thường, cho dù là một diễn viên chuyên nghiệp đến đâu cũng không thể đóng hết các cảnh quay một cách chọn vẹn, chính vì thế mà cần đến người đóng thế.

Thẩm Thính không dùng diễn viên đóng thế một cách cố định, nhưng về chuyện trả thù lao cho người đóng thế, anh đứng số hai thì

không ai dám nhận số một, chính vì vậy những diễn viên đóng thế vô cùng vui vẻ mà hợp tác với Thẩm Thính.

"Chuẩn bị đi."

Hà Chiếu rời đi, Tần Tang có chút lo lắng, Thẩm Thính liếc nhìn anh một cái, đột nhiên nói: "Có để lại đồ ăn không?"

Tần Tang biết ý trong câu nói của anh nghĩa là gì, gật đầu: "Để lại một bàn, đủ cho cô Khúc ăn."

Thẩm Thính không nói gì nữa, chuyên tâm vào diễn xuất.

Thời điểm chấm dứt buổi diễn và tẩy trang đã là hai giờ sáng, trở lại khách sạn, trước khi bước vào phòng, Thẩm Thính theo bản năng mà dừng bước.

Lúc này có lẽ Khúc Kim Tích đã ngủ.

Đúng là Khúc Kim Tích quả thật đã ngủ gật, cô tựa vào sofa cuộn thành một cục tròn, ngủ ngon lành.

"Cô Khúc không hề đụng đến mấy thứ này." Tần Tang đảo mắt qua bàn trà, cậu ta lấy ra không ít hoa quả bánh kẹo và thịt, cái gì cũng có.

Thẩm Thính nhíu mày: "Cậu không mở những thứ này ra sao?"

"Mở ra rồi ạ." Ông chủ cho rằng cậu ta không cẩn thận, Tần Tang cầm lấy một túi bánh ngọt to, miệng túi đã được mở ra.

Thẩm Thính bước đến gần nhìn con heo con đang nằm trên sofa, sau lại nhìn lại bàn trà, đúng lúc này, con heo nằm trên sofa khẽ giật giật, sau đó mở mắt.

Giật mình!

Khúc Kim Tích vừa mở mắt đã nhìn thấy Thẩm Thính đang nhìn cô chăm chăm, trong lòng không hiểu sao lại hiện lên cảm xúc xấu hổ, rõ ràng trước đây khi cô biến thành một số động vật khác đều không có cảm xúc như vậy.

Tưởng tượng đến cảnh bản thân biến thành heo con, cô thật sự muốn tìm một cái hố để chui xuống.

Cô vốn dĩ nằm im trên sô pha không nhúc nhích bởi cô biết rõ rằng một khi đã nhảy xuống sô pha, muốn quay trở lại với tình trạng bốn chân như hiện tại là điều không thể.

Rơi vào đường cùng, cô đành phải ngồi im trên sô pha nghịch điện thoại một cách ngây ngốc với bốn chân, nhưng chân lợn thật sự không tiện một chút nào, cô chơi một lát rồi cũng bỏ cuộc vì chán nản, cuối cùng nằm úp xuống sô pha mà ngủ gật, ngủ một mạch đến tận bây giờ.

"Sao không ăn đồ ăn trên bàn?" Thấy cô đã tỉnh, Thẩm Thính cố ý hạ giọng hỏi: "Không hợp khẩu vị?"

Khúc Kim Tích nhìn về phía Tần Tang.

Tần Tang: "?"

Khúc Kim Tích tràn đầy oán hận, cô đứng yên rồi duỗi cái chân ngắn ngủn về phía bàn, cả thân nhoài ra cũng không thể với tới bàn trà.

Cô lùi lại phía sau, nhìn chăm chăm vào hai người, một lần nữa nằm úp sấp tại chỗ, đôi mắt và hai cái tai màu hồng phấn cũng cụp cuống.

"..."

Yên lặng.

Một sự im lặng đáng xấu hổ.

Tần Tang nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo như cá chết từ Thẩm Thính, sống lưng lạnh toát. Cậu ta... cậu ta chưa từng nuôi qua heo con, làm sao có thể biết được chân heo lại ngắn như vậy, cũng không nghĩ đến chuyện con heo lại không với tới bàn trà.

Cậu ta nghĩ cho dù cô không với tới thì nhảy lên bàn cũng được mà...

Tần Tang nhận thức được bản thân chưa làm việc một cách tỉ mỉ nên tự trở lại phòng ngủ, cho rằng hiện tại Khúc Kim Tích không muốn nhìn thấy mình.

Thẩm Thính ho nhẹ một tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng, Khúc Kim Tích cảm thấy ghế sofa lún xuống, biết anh đang ngồi, cô yên lặng xoay người, mặt hướng về phía anh.

"Bây giờ ăn cũng không muộn." Thẩm Thính lấy một miếng bánh ngọt trên bàn đưa tới bên miệng cô.

Khúc Kim Tích rất cuộc cũng không thể để cho cái bụng của bản thân đói khát quá mức, đành khuất phục Thẩm Thính, cúi đầu xuống ăn.

Thẩm Thính nói cô ăn không nhiều, nhưng thực ra Khúc Kim Tích ăn rất nhiều, tận khi cô no đến mức ợ hơi mới dừng lại.

"Ngày mai cô có đi diễn không?" Thẩm Thính hỏi.

Khúc Kim Tích lắc đầu, đây là lý do khiến cô vô cùng bức bối, nhưng cũng không phải nguyên nhân đặc biệt, hai ngày sau cô không hề có cảnh diễn.

Khóe miệng Thẩm Thính hiện lên ý cười: "Vậy hai ngày tiếp theo cô cứ ở lại đây, khi nào biến trở lại hình dạng con người thì trở về."

Khúc Kim Tích tiếp tục gật đầu.

Cô vẫn yên lặng, tinh thần chưa phấn chấn lên được.

Thẩm Thính nhíu mày, còn nhớ rõ lần trước cô biến thành hình dạng của một con vịt nhỏ màu vàng, anh do dự một chút, sau đó ngón tay thon dài đặt lên vành tai của con heo: "Ngay cả con rùa con cô cũng biến thành rồi, sau này còn có thể biến thành những thứ cổ quái hơn nữa, cũng chỉ là biến thành một con heo con mà thôi, không nhất thiết phải để ý chuyện này."

Khúc Kim Tích ngẩng đầu.

Cho dù Khúc Kim Tích có biến thành động vật như thế nào, đôi mắt của cô vẫn luôn hiện lên ánh sáng.

Thẩm Thính nhìn cô vài giây, sau đó lấy ra điện thoại di động rồi chụp vài tấm ảnh đặt trước mặt cô, tiếp đó liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Chờ khi anh đi xa, Khúc Kim Tích mới cúi đầu, nhìn thấy hình ảnh một con heo con trông vô cùng hoạt bát, đáng yêu.

Thẩm Thính đang an ủi bản thân cô sao?

Lúc này Khúc Kim Tích mới phản ứng lại.

Sau khi biến thành heo con, cô lâm vào tình trạng ghét bỏ bản thân.

Con heo trong mắt mọi người chính là một con gia súc xấu xí, bẩn thỉu, không có lấy một ưu điểm gì, hơn nữa, heo chính là điềm xấu.

Cô không nghĩ đến có một ngày bản thân lại dùng dáng vẻ này để đối mặt với Thẩm Thính, nhưng cô phải ở bên cạnh anh để anh bảo vệ. Lúc này rốt cuộc cô cũng hiểu được, sở dĩ bản thân cô ghét bỏ

chính mình bởi vì sợ sau khi Thẩm Thính nhìn thấy dáng vẻ cô biến thành heo sẽ chê bai cô.

Thẩm Thính là người giám hộ, nếu anh chê bai cô giống như thái độ của Từ Nam Nam ở trong thang máy, như vậy cô thật sự không biết phải làm thế nào để đối mặt với anh.

Nhưng mà Thẩm Thính không những không chê bai cô mà ngược lại còn an ủi cô.

Sự chán nản trong lòng Khúc Kim Tích dần dần vơi đi.

Vì vậy, khi Thẩm Thính tắm rửa xong, mở cửa phòng tắm bước ra, anh liền nhìn thấy một con heo con đang nở nụ cười toe toét.

Thẩm Thính: "..."

Khúc Kim Tích đẩy điện thoại di động ở dưới chân ra trước mặt Thẩm Thính, màn hình điện thoại sáng lên, anh nhíu mày nhìn, chỉ thấy trên màn hình điện thoại là dòng chữ: "Tôi nghĩ mình nên tắm rửa."

Anh ngẩng đầu, Khúc Kim Tích cẩn thận dùng móng ở chân cọ vào dép anh, ý bảo: Có được không?

Thẩm Thính nhíu mày: "Có cần tôi nhắc nhở cô không, lần đầu tiên khi cô biến thành mèo, tôi giúp cô tắm rửa, lúc đó cô đã làm tôi bị thương."

Khúc Kim Tích cố gắng dùng bộ móng phía trước đánh chữ, một hồi sau liền đánh ra một dòng chữ: "Thật xin lỗi."

Cô nhìn Thẩm Thính bằng đôi mắt trông ngóng.

Thật ra cô cũng không muốn để Thẩm Thính tắm rửa cho bản thân, nhưng mà những lời Từ Nam Nam nói trong thang máy luôn canh cánh trong lòng, hơn nữa cô cũng chui rúc dưới gầm ghế, trên

người dính không ít bụi, Thẩm Thính là người ưa sạch sẽ, anh không nói cũng không ghét bỏ cô nhưng cô cũng lo lắng cho anh.

Thẩm Thính đứng yên tại chỗ trong vài giây, sau đó ném ra một câu "Chờ" rồi quay lại phòng tắm, đổ đầy nước ấm vào bồn rửa, thử nhiệt độ của nước.

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn đứng chờ ở cửa, chờ Thẩm Thính bế cô bỏ vào bồn tắm: "Nước như vậy được rồi chứ?"

"Ỉn ỉn ỉn!" Khúc Kim Tích thoải mái khẽ nhắm hai mắt lại, không nhìn được mà phát ra âm thanh sung sướng.

Nhận thấy bản thân đã quá phấn khích, cô lập tức yên lặng, sau đó cô nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khẽ.

Hai má Khúc Kim Tích lập tức đỏ ửng lên.

Sau hơn mười phút tắm rửa, Thẩm Thính phát hiện heo con khi được tắm rửa sạch sẽ nhìn lại càng hồng hơn, cả người ướt sũng đứng tại chỗ trông vừa đáng thương lại mang theo vài phần đáng yêu.

Không hề xấu xí một chút nào.

Anh lấy khăn tắm của chính mình bọc lấy heo con, bế cô trở lại trên sofa: "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

Khúc Kim Tích theo bản năng muốn nói câu chúc ngủ ngon, nhưng thật may đã nhớ tới thân phận hiện tại của bản thân, đành nhìn xuống những lời muốn nói.

Thẩm Thính sờ vào vành tai bé nhỏ của cô, cảm thấy vô cùng thích thú, nhất thời không thể buông tay, cũng may từ trước đến nay anh luôn là một con người kiềm chế cảm xúc rất tốt, khắc chế bản thân, anh thu tay lại, nói: "Ngủ ngon."

Nói rồi anh tắt điện trong phòng rồi quay về phòng của chính mình.

Vừa rồi Khúc Kim Tích ngủ nhiều như vậy, lúc này khó có thể ngủ luôn được, cô cuộn mình trong chiếc khăn tắm của Thẩm Thính, thuận tiện dùng móng trước nhấc khăn tắm lên, ngửi ngửi, thật là thơm.

Khúc Kim Tích chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết, nhưng cô đã nằm mơ.

Trong giấc mơ là hình ảnh không tốt đẹp, cô mơ thấy bản thân mình và một đám heo đang đứng chung ở một chỗ, Thẩm Thính đứng ngay trước mặt, bản thân cô muốn cất tiếng gọi để khiến anh có thể phân biệt được cô.

Chỉ cần Thẩm Thính chọn một con, những con heo khác sẽ bị đem đi tiêu hủy, Khúc Kim Tích vô cùng khẩn thiết, mong anh sẽ chọn trúng mình, nhưng cô đột nhiên tỉnh dậy, không thể mơ được kết quả cuối cùng anh có chọn đúng cô hay không.

Một đám heo giống y như nhau, chắc chắn Thẩm Thính sẽ không nhận ra cô.

May sao đó chỉ là giấc mơ.

Sau khi tỉnh lại Khúc Kim Tích cảm thấy vô cùng may mắn, đầu óc còn chưa tỉnh táo hẳn đã nghe thấy giọng nói của Tần Tang: "Cô Khúc, chào buổi sáng."

Khúc Kim Tích lắc lư cái đầu coi như đáp lại.

Bữa sáng qua đi, Thẩm Thính và Tần Tang đến trường quay, lần này Tần Tang đã rút kinh nghiệm, đem toàn bộ thức ăn đặt trên mặt đất để Khúc Kim Tích có thể ăn một cách dễ dàng, còn chuẩn bị một cái túi lớn để sau khi Khúc Kim Tích ăn xong sẽ vứt rác vào đó.

Đồng thời cạnh sofa còn có một cái ghế con, Khúc Kim Tích có thể thuận tiện lên xuống sofa.

Để giết thời gian, Khúc Kim Tích dùng điện thoại để xem phim, đôi thì ăn uống, thời gian cứ như vậy mà trôi qua một cách nhanh chóng.

Xem được nửa chương trình, một quảng cáo xuất hiện, ở giữa trang quảng cáo xuất hiện hình ảnh của Dụ Đồng, xuất phát từ sự tò mò, Khúc Kim Tích ấn vào trang quảng cáo, phát hiện anh ta chính là người đại diện phát ngôn cho một game online.

Dù sao cũng không có việc gì làm, Khúc Kim Tích thuận tay ấn vào chữ đăng ký.

Sau khi hoàn thành mọi thủ tục, cô vẫn chưa chơi trò chơi nào, coi như để luyện tập cho mình khi trong dáng vẻ của một con heo, Khúc Kim Tích chậm rãi ấn vào nút bắt đầu trò chơi.

Sau một thời gian làm những bước cơ bản, cô thắng cấp cùng người trong đội chiến đấu, Khúc Kim Tích vô cùng hào hứng nhất nút chọn đấu với đồng đội.

Không đội nào có sự tham gia của cô là chiến thắng cả, toàn bộ đều bị cô hại chết, những thao tác của cô không có vấn đề gì, điều quan trọng chính là động tác của Khúc Kim Tích không nhanh.

Đồng đội vô cùng khó chịu, dùng những lời nặng nề mà mắng cô chơi giống như học sinh tiểu học, Khúc Kim Tích chán nản gõ chữ: "Anh à, tôi mới có sáu tuổi, còn chưa học tiểu học."

Đồng đội: "..."

Dù sao trong phòng cũng không có ai, chỉ có một mình cô, Khúc Kim Tích vui vẻ đến mức cười lăn lê trên đất, miệng không ngừng phát ra những tiếng khịt khịt, cô vui đến mức không nghe thấy tiếng mở cửa cạch cạch.

Là nhân viên dọn vệ sinh của khách sạn.

Tổng cộng có ba bà dì dọn dẹp, họ đều mặc đồng phục của khách sạn, trong tay cầm những dụng cụ dọn dẹp vô cùng chuyên nghiệp, chân đi giày đế bằng, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khịt khịt rất quen thuộc, nhóm dọn vệ sinh liền sững người.

Những năm gần đây, mọi người có sở thích nuôi thú cưng là heo sao?

Khúc Kim Tích lập tức ngậm chặt miệng lại.

Từ từ ngẩng đầu, ánh mắt cô giao với ánh mắt của ba bà dì, vài giây sau, cô yên lặng ấn lên màn hình màu đen.

"..."

Nhóm bà dì trầm mặc quét dọn, một bà dì lớn tuổi nhất trong ba người thấy đồ ăn vương vãi trên mặt đất, cố tình nhặt lên, để ý bốn phía xung quanh sau đó đặt chúng vào một cái túi rồi để lên ngăn tủ cao.

Khúc Kim Tích: "..."

"Có lên nhặt điện thoại lên không?" Một bà dì nói: "Đừng để con heo này phá hỏng, lúc chúng ta đến đã thấy đồ đạc bị nó phá nát."

Hai người khác nghe cũng thấy có lý, lập tức nhặt điện thoại dưới chân Khúc Kim Tích lên, kiên quyết không để cho cô cầm nó nữa.

Như vậy cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay ác ma của bà dì kia lấy đi điện thoại sau đó đặt vào ngăn tủ.

Làm xong mọi chuyện, nhóm bà dì đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khúc Kim Tích: "..."

Tuyệt vọng.

Chương 38

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiện trường tổ kịch

Thẩm Thính vừa hoàn thành một cảnh quay, ngồi nghỉ ngơi trên ghế salon để đợi diễn cảnh tiếp theo, anh mở một vài trang web bằng điện thoại di động rồi tìm tòi một số tư liệu liên quan đến heo tiểu hương.

Đa phần dân cư mạng đều nói rằng heo là loại động vật rất dễ nuôi, cho ăn gì liền ăn đấy, thích sạch sẽ, thông minh lại hoạt bát, đây là giống heo nuôi mãi không lớn.

Giống heo này khá phổ biến, vì thế mà có nhiều bình luận phía dưới cho rằng giống heo tiểu hương này sẽ lớn lên, nó không lớn lên bởi vì người chăm sóc không chăm sóc nó đúng cách.

Hai bên tranh luận vô cùng gay gắt.

Nhiều cư dân mạng cho rằng heo tiểu hương sẽ không lớn, bọn họ còn chụp những bức ảnh về giống heo này mà bọn họ nuôi, nhìn vô cùng nhỏ nhắn, đáng yêu và nhanh nhẹn.

Một số bộ phận khác lại cho rằng heo tiểu hương sẽ lớn, họ còn đăng hẳn những bức ảnh heo tiểu hương vô cùng to béo, sau đó những cư dân mạng khác đều bày tỏ cảm xúc ha ha.

Thẩm Thính nhìn hình ảnh trong điện thoại, chỉ thấy bức ảnh được cư dân mạng đăng tải là một con heo vô cùng béo, nhìn qua trông không khác những con heo tiểu hương khác.

"Tôi cười chết mất, anh đã cho nó ăn những gì vậy? Sao có thể lớn như vậy."

"Con heo tiểu hương của tôi thật sự không hề lớn lên tí nào! Sợ đã mua phải heo giả."

"Béo như vậy, nói thật, vào năm mới có thể... Ha ha ha."

"Tuyệt đối đã mua sai giống, nếu không chính là bị người bán heo lừa rồi. Để nhận biết nó có phải là thật hay không chỉ còn cách gửi mùi trên người nó, nếu không phải, thì..."

...

Ngón tay Thẩm Thính lướt xuống phía dưới, xem những bình luận phía sau bức ảnh, khóe miệng không tự giác mà nhếch lên, hồi tưởng đến hình ảnh con heo con mà Khúc Kim Tích biến thành, so với hình ảnh con heo trong điện thoại di động...

Anh ngừng suy nghĩ, không cho bản thân nghĩ thêm nữa.

"Hiếm khi thấy anh nghịch điện thoại trên phim trường." Từ Nam Nam đi tới, cười nói: "Anh xem gì vậy?"

Thẩm Thính tắt điện thoại di động, cầm kịch bản ở bên cạnh lên: "Tùy tiện xem linh tinh."

Từ Nam Nam cũng không để ý đến thái độ lạnh nhạt của anh, chỉ ngồi xuống ghế bên cạnh, trợ lý của cô ta đưa cho cô ta một chai trà. Từ Nam Nam nói: "Đây là trà dinh dưỡng tôi đã pha, rất tốt cho tinh thần, anh có muốn uống thử không?"

"Cảm ơn." Thẩm Thính nói: "Không cần."

Từ Nam Nam tự nhiên uống một ngụm rồi đóng nắp trà lại, cô ta nói: "Hôm qua khi ở thang máy tôi gặp trợ lý của anh, trên tay anh ta còn bế theo một con heo, nói là nhặt ở trên đường."

"Ở phòng tôi, làm sao vậy?" Thẩm Thính nhướn mày, lạnh nhạt nhìn về phía cô ta, Từ Nam Nam đang định nói tiếp nhưng nhìn thấy

ánh mắt của anh, lời muốn nói lại nuốt trở về.

Cô ta cúi đầu điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, sau khi khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng liền ngẩng đầu: "Không có gì, chỉ là nhớ đến chuyện anh không thích động vật, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta đóng phim chung, có một con mèo nhỏ lao về phía anh, toàn thân anh cứng đờ tại chỗ, không dám cử động."

Nói xong cô ta còn nở một nụ cười: "Khiến cho những cảnh quay trước đó của chúng ta đều bị hủy."

"Vậy sao?" Thẩm Thính thản nhiên nói: "Lâu lắm rồi, không nhớ rõ nữa."

Nụ cười trên khuôn mặt Từ Nam Nam có chút miễn cưỡng, bàn tay giấu trong trang phục cổ trang rộng thùng thình đã siết chặt đến mức nổi cả gân xanh.

Mỗi ngày cô ta đều cố gắng quan tâm đến Thẩm Thính, cô ta chắc chắn anh biết chuyện này, hơn nữa cô ta tin rằng bản thân luôn thể hiện rất tốt, nhưng thái độ của anh từ đầu đến cuối lại giống nhau, hoàn toàn không để ý đến cô ta.

Rõ ràng ban đầu khi bọn họ hợp tác với nhau, thái độ của anh không như bây giờ.

Khi đó anh luôn tươi cười với cô ta.

Là bởi vì bản thân cô ta từng kết hôn rồi ly hôn cho nên anh mới chê bai cô ta như thế.

Ngoại trừ điểm ấy ra, bản thân cô ta đâu còn điểm gì khiến anh tỏ ra thái độ xa cách như vậy?

Địa vị, dáng người, ngoại hình, tài năng... Cô ta không hề thiếu!

Ngay cả Khúc Kim Tích đã từng làm những chuyện đáng ghê tởm trong quá khứ, hiện tại lại cùng một tổ diễn với anh cũng không khiến anh có thái độ xa cách, thậm chí anh còn nói chuyện với Khúc Kim Tích.

Nhưng tại sao anh lại lạnh nhạt với cô ta.

"Chị Nam Nam." Tiếng gọi của trợ lý khiến Từ Nam Nam hoàn hồn, ngừng suy nghĩ lại, phát hiện Thẩm Thính đã sớm không còn ngồi ở ghế nghỉ nữa.

Trợ lý bị sắc mặt của Từ Nam Nam dọa cho khiếp sợ, cố gắng di chuyển thân thể lên phía trước, kiên trì nói: "Anh Thẩm đã rời đi từ nãy rồi."

"Chị Nam Nam, đây là trường quay, có rất nhiều người đang nhìn." Trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở.

Từ Nam Nam: "Cô lại đây."

Trợ lý cúi đầu, bước vài bước nhỏ về phía trước, ngón tay nhỏ nhắn, tinh xảo của Từ Nam Nam đặt vào cánh tay của trợ lý, sau đó hung hăng véo mạnh.

Trợ lý đau đến mức cả người run lên, chỉ có thể cúi đầu xuống cắn răng chịu đựng, làm ra dáng vẻ như đang nói chuyện với Từ Nam Nam.

Từ Nam Nam cười tươi rói, ngón tay véo cánh tay trợ lý càng dùng sức hơn.

Thẩm Thính đi toilet, đang rửa tay thì ngoài cửa có tiếng bước chân, là Dụ Đồng.

"Thầy Thẩm." Dụ Đồng khẽ dừng bước, lễ phép chào hỏi.

Thẩm Thính chỉ gật đầu coi như đáp lại, lau khô tay vào khăn tay sau đó rời khỏi toilet, Dụ Đồng bỗng nhiên ngăn anh lại.

"Thầy Thẩm."

"Có chuyện gì sao?" Thẩm Thính xoay người.

Dụ Đồng không thể không thẳng lưng khi đối diện với Thẩm Thính, mặc dù chiều cao của anh ta ngang với Thẩm Thính, anh ta nói: "Tôi chỉ muốn nói, thật ra Khúc Kim Tích không phải người quá tệ, cô ấy..."

Thẩm Thính đánh gãy lời anh ta: "Anh hiểu cô ấy sao?"

"Không phải." Dụ Đồng lắc đầu.

Thẩm Thính: "Vậy tại sao anh phải nói giúp cô ấy?"

Dụ Đồng biết bản thân có lẽ đã làm ra chuyện không đúng, hành động này của anh ta có lẽ sẽ khiến Thẩm Thính càng ghét Khúc Kim Tích, như vậy cũng tốt.

Như vậy có thể chặt đứt suy nghĩ trong đầu Khúc Kim Tích, Thẩm Thính không phải người cô có thể chọc vào.

"Tôi cùng học đại học với cô ấy." Dụ Đồng xin lỗi nói: "... Thực xin lỗi, thầy Thẩm, là tôi không suy nghĩ kỹ."

"Không có việc gì." Thẩm Thính xoay người rời đi.

Tần Tang đang xem xét một vài cảnh quay, Thẩm Thính sẽ diễn cảnh treo cổ vào đoạn kết, phải chuẩn bị phòng hộ thật tốt, tránh ảnh hưởng đến thắt lưng đang bị thương của Thẩm Thính.

Sau khi trao đổi xong, cậu ta đi tìm Thẩm Thính, với tư cách là một trợ lý, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết được chuyện gì xảy ra.

"Anh Thẩm."

Trong tay Thẩm Thính đang cầm một miếng ngọc bội, đầu ngón tay thon dài vuốt ve miếng ngọc màu xanh, vài giây sau, anh nói: "Cậu liên hệ với Diêu Lệ, bảo anh ta điều tra những chuyện trước kia Khúc Kim Tích từng trải qua, đặc biệt là thời đại học."

Tần Tang: "Vâng"

"Khoan đã." Thẩm Thính đeo miếng ngọc bội vào thắt lưng, thản nhiên nói: "Thôi đi."

Tần Tang: "?"

Hôm nay Dự Đồng chỉ có một cảnh quay, đến giữa trưa liền hoàn thành, ngồi trong xe, trợ lý hỏi anh ta muốn quay về khách sạn hay ra ngoài ăn cơm.

"Đi ra ngoài." Dự Đồng lên tiếng nói: "Tôi sẽ tìm người đi cùng."

Trợ lý tò mò hỏi: "Tìm ai vậy?"

Tính cách của Dự Đồng có chút cô độc, thời gian làm ở tổ kịch lâu như vậy, anh ta nhận không biết bao nhiêu vai diễn, thấy người quen thì lễ phép chào hỏi, không thì sẽ không chủ động lấy lòng người khác.

Có một nhóm diễn viên phụ, ngoài nam nữ chính ra thì không bắt chuyện với ai khác.

Số còn lại thì nói chuyện tương đối sôi nổi.

Thi thoảng Khúc Kim Tích sẽ nói một vài câu, nhưng khi cô vừa lên tiếng, bầu không khí lập tức trở nên tẻ nhạt, sau đó cô sẽ không lên tiếng nữa.

Dự Đồng không thích nói chuyện với bọn họ, chỉ khi nào có chuyện gì liên quan đến anh ta, anh ta mới lên tiếng.

Thân là trợ lý, cậu ta hiểu rõ Dự Đồng không thân với bất kỳ một ai trong tổ diễn, vậy anh ta mời ai đi ăn cơm?

"Khúc Kim Tích." Dự Đồng thuận miệng nói, không nhìn biểu cảm kinh ngạc của trợ lý, anh nhìn vào avatar của Khúc Kim Tích.

Đã từng xóa đi.

Nhưng bởi vì ở chung một tổ diễn nên nó đã được thêm trở lại.

"Ra ngoài ăn cơm, có chuyện muốn nói với em."

Sau khi tin nhắn được gửi đi, ước chừng khoảng hai phút không thấy tin nhắn phản hồi lại, anh ta do dự rồi lại nhấn thêm một tin nhắn: "Trả lời nhanh một chút."

Tin nhắn được gửi đi nhưng vẫn như trước, không có hồi đáp.

Sắc mặt của Dự Đồng trong nhất thời trở nên vô cùng khó coi, trợ lý ngồi bên cạnh thấy sắc mặt anh ta thay đổi, nhỏ giọng nói: "Có lẽ là không thấy được tin nhắn, sao anh không gọi điện cho cô Khúc?"

Cậu ta vẫn luôn đi theo Dự Đồng, nhưng lại hoàn toàn không biết từ khi nào mà mối quan hệ của Dự Đồng với Khúc Kim Tích lại trở nên thân thiết đến mức có thể cùng nhau ăn cơm.

Bảo sao lần trước anh ta giúp Khúc Kim Tích.

Nếu hiện tại nghệ sĩ có suy nghĩ như vậy, làm một trợ lý, đương nhiên phải hết mình hỗ trợ. Cậu ta nghĩ rằng: hiện tại có wechat rồi, có thể nhắn tin qua ứng dụng đó, nhưng nếu không liên hệ được với đối phương thì có thể trực tiếp gọi điện, như vậy có phải là nhanh hơn không.

Lại nghĩ tới khuôn mặt của Khúc Kim Tích... Bỏ qua những mặt khác, khuôn mặt của cô đúng thật là đẹp.

Dụ Đồng trực tiếp ném điện thoại xuống ghế ngồi bên cạnh, trợ lý sợ tới mức run bần bật, không dám nói nhiều.

"Về khách sạn." Dụ Đồng lạnh giọng lên tiếng.

Dụ Đồng ở tầng chín, anh ta biết Khúc Kim Tức không biết anh ta cũng ở tầng chín, hơn nữa còn ở cạnh phòng cô.

"Gõ cửa." Đi đến cửa phòng của Khúc Kim Tích, Dụ Đồng ra hiệu cho trợ lý.

Trợ lý nhìn trái rồi lại nhìn phải, xác nhận không có ai, Dụ Đồng tức giận: "Cậu nhìn cái gì vậy, tôi tìm cô ấy muốn nói chuyện một cách rõ ràng, không có gì phải lén lút."

Trợ lý khó xử mà gõ cửa, gõ một hồi lâu cũng không có ai đáp lại, cậu ta quay đầu lại nói: ""Anh Đồng, hình như không có ai ở phòng."

Trợ lý quẹt thẻ mở cửa phòng, nhìn thấy anh ta cởi áo khoác vứt lên giường, không hiểu nghệ sĩ nhà cậu ta hôm nay làm sao lại nổi giận như vậy, tính tình Dụ Đồng tuy có chút quái gở, cũng rất khó hầu hạ, nhưng không đến mức dễ mất bình tĩnh như vậy.

Không ai biết được rằng Khúc Kim Tích không liên lạc lại với Dụ Đồng là bởi vì có lý do. Hiện tại cô đang ở phòng của Thẩm Thính, đôi mắt luyến tiếc nhìn vào chiếc điện thoại và đồ ăn đang để trên kệ tủ.

Cô cứ đứng như vậy một hồi lâu.

Thậm chí cô còn có ý định trèo lên ghế để lấy đồ, nhưng lại chỉ có thể trèo lên cái ghế ngắn, mà chiếc tủ lại quá cao, không thể nào với tới được.

Thêm nữa, cho dù cô có kéo được chiếc ghế cao đến cạnh tủ thì cũng không thể trèo lên được.

Chỉ đành từ bỏ.

Cô biết có người gọi điện thoại cho mình, nhưng lại không biết đó là ai, dù sao cũng không có khả năng là Tần Tang hay Thẩm Thính, bọn họ biết tình huống hiện tại của cô, sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Thật sự không còn cách nào khác, Khúc Kim Tích chỉ có thể ngủ.

Cho đến tận buổi tối khi Thẩm Thính kết thúc công việc mà trở về.

Lúc này Khúc Kim Tích đã tỉnh giấc, nghe được tiếng mở cửa, cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thẩm Thính vừa vào đến cửa đã thấy cảnh tượng một con heo con đứng đợi sẵn, đuôi còn không ngừng vẫy như đang chào đón chủ nhân, anh nhíu mày: "Cô ngủi được mùi của tôi cho nên mới chạy nhanh ra cửa để đón?"

Khúc Kim Tích: "?"

Trong tay Tần Tang còn cầm theo hộp cơm hộp, khẽ xoay người, nhìn về phía con heo con, nói: "Cô Khúc, cậu chủ cố ý dẫn tôi mua bữa tối cho cô."

Khúc Kim Tích cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, bụng đói đến mức khiến cô cảm thấy hiện tại bản thân có thể nuốt chửng cả một con trâu!

Thẩm Thính và Tần Tang phát hiện con heo con này có chút khác lạ, cảm giác giống như chỉ ở trong phòng một ngày khiến cho heo con vô cùng tiều tụy.

Ở trong phòng có đồ ăn, có điện thoại di động, vậy tại sao lại có dáng vẻ này.

Rất nhanh Thẩm Thính đã phát hiện ra có vấn đề. Điện thoại di động và đồ ăn vặt của heo con đều bị đặt ở trên bàn cao, anh nhú mào, Khúc Kim Tích không có khả năng mang nó lên đó.

Cúi đầu nhìn vào ánh mắt đầy đáng thương của con heo, Thẩm Thính chuyển sang nhìn Tần Tang. Tần Tang nghĩ nghĩ, chần chừ nói: "Mỗi ngày đều có nhân viên đến dọn phòng..."

Còn chưa nói hết câu, trên mặt con heo con liền hiện lên vẻ phẫn nộ, sau đó hừ một tiếng, vươn móng vuốt đập thật mạnh lên một đất như để dọa người khác.

Động tác này khiến cho hai người đàn ông trước mặt hiểu ra những chuyện cô đã trải qua. Tần Tang cuối cùng cũng phải cười ha ha, phá vỡ đi nguyên tắc của một trợ lý chuyên nghiệp.

"Thực xin lỗi cô Khúc." Tần Tang cười tươi, sau đó bước vào phòng.

Cô yên lặng ngẩng đầu, nhìn Tần Tang bước nhanh chóng vào phòng ngủ.

Khúc Kim Tích: "..."

Trong nháy mắt, cô muốn bỏ nhà ra đi.

Chương 39

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích ở trong phòng Thẩm Thính hai ngày, sau khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn vào ngày thứ nhất, ngày hôm sau Thẩm Thính căn dặn Tần Tang liên hệ với quản lý khách sạn bảo họ không cần cho người đến quét dọn phòng.

Vì thế mà Khúc Kim Tích có thể vượt qua ngày dài một cách thoải mái, tiếp tục cuộc sống tốt đẹp chỉ có ăn và ngủ. Khi cô nhìn thấy tin nhắn từ wechat của Dự Đồng thì chậm rãi nhắn lại một câu: "Tôi về nhà rồi."

Dự Đồng không nhắn lại, Khúc Kim Tích đương nhiên cũng không vội vàng mà tìm cách liên hệ lại, tuy nhiên cho đến khi trời tối cũng không có dấu hiệu biến trở lại, cô bắt đầu lo lắng, ngày mai cô phải đến tổ kịch sớm.

Điều khiến cho cô lo ngại nhất chính là đêm nay khi Thẩm Thính kết thúc công việc trở về còn đưa theo cả đạo diễn Hà về phòng.

Cũng không thèm nói trước với cô một tiếng.

Hà Chiếu vừa bước vào cửa liền thấy một chú heo con màu hồng, hai vị đồng nghiệp bị dọa cho sợ hãi nhảy dựng cả lên. Hà Chiếu còn nheo ánh mắt lại hỏi: "Cái này... Cậu nuôi nó khi nào?"

Thẩm Thính thản nhiên nói: "Tần Tang nhặt nó ở ven đường."

Tần Tang đi pha trà, nghe thấy Thẩm Thính kêu bọn họ ngồi xuống, chỉ có con heo vẫn đứng nguyên tại chỗ, không có ý định nhúc nhích.

Vừa nghe Thẩm Thính nói con heo này do Tần Tang nhặt ở bên đường thì hai vị đồng nghiệp không khỏi liếc mắt nhìn về phía cô,

nhưng sau đó cũng không còn dồn sự chú ý vào sự xuất hiện của con heo mà tập trung bàn chuyện chính.

Khúc Kim Tích thở khế một hơi, từ từ lùi vào một góc, cho dù Tần Tang bí mật ra hiệu bảo cô đi ra nhưng cô cũng làm như không để ý.

Tần Tang cảm thấy khó xử, đành phải nhân lúc bọn họ không chú ý mà đưa cho cô một chút thức ăn.

Tần Tang đã ở cùng với con heo trong hai ngày. Những kỹ năng về chăm sóc động vật cậu ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay mà không cần đến sự chỉ dạy của giáo viên, chỉ cần trong tay có thức ăn, cậu ta sẽ nghĩ ngay đến việc cho Khúc Kim Tích ăn.

Khúc Kim Tích cũng không từ chối, theo bản năng mà ăn như chết đói.

Sau đó cô nghe được giám đốc sản xuất âm thanh nói: "...Tạ Trường Tịch có rất nhiều đất diễn, so với Thượng Khương Vy thì có nhiều cơ hội để thể hiện hơn."

Nghe thấy tên nhân vật mình đóng, Khúc Kim Tích bị thu hút, lỗ tai dựng thẳng lên.

Khúc Kim Tích nhú mày, Tạ Trường Tịch, vai nữ phụ, số phân cảnh chỉ bằng một nửa so với Từ Nam Nam, lấy đâu ra nhiều đất diễn? Chẳng lẽ nhà sản xuất không đọc kịch bản sao.

Bởi vì cô không muốn mọi người chú ý đến cho nên lùi vào một góc khuất của phòng khách, cho nên chỉ nghe thấy câu được câu mất, Khúc Kim Tích do dự một lát sau đó ỷ vào thân phận là một con heo hiện tại của mình mà đánh liều đi tới gần chỗ bọn họ, tiện đà ngồi ngòai xồm phía sau ghế sofa nghe họ bàn luận.

Ngòai đây có thể nghe rõ cuộc hội thoại của ba người bọn họ.

Thì ra nhà sản xuất cho từng vai diễn của Tạ Trường Tịch có nhiều phân cảnh đến nỗi sắp đuổi kịp nữ chính, cho nên cảm thấy không ổn, muốn cắt vai diễn của Tạ Trường Tịch nhưng đạo diễn Hà lại không đồng ý với quan điểm của giám đốc sản xuất.

Nhưng giám đốc sản xuất dù gì cũng là thành viên của ban quản lý, hơn nữa còn là bạn của đạo diễn Hà, hai người lại đang đứng ở hai lập trường khác nhau, để không xảy ra tranh chấp liền tìm đến Thẩm Thính, muốn nghe ý kiến của anh.

Có rất nhiều cảnh quay quan trọng liên quan đến Tạ Trường Tịch, nếu phải xóa đi cảnh diễn của Tạ Trường Tịch, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến vai diễn của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích không nhìn thấy Thẩm Thính cho nên không biết anh đang có phản ứng như thế nào, một lúc lâu sau nghe được tiếng ly trà đặt lên bàn, sau đó giọng nói lạnh nhạt của Thẩm Thính vang lên: "Dư Chế, tôi không đồng ý quan điểm với anh, vai diễn Tạ Trường Tịch đóng góp một phần quan trọng trong bộ phim, điều này đã nói rõ trong kịch bản. Hiện tại anh lại muốn cắt giảm vai diễn của cô ấy, điều này có khác gì xóa đi một phần ấn tượng trong bộ phim. Xuất hiện nửa vời, điều này khiến cho những cảnh quay trong phim trở nên nhạt nhẽo, hướng hồ đây còn là một bộ phim điện ảnh?"

Giám đốc sản xuất Dư nhú mày.

Hà Chiếu im lặng uống một ngụm trà, trong mắt hiện lên ý cười, Thẩm Thính quả nhiên đứng về phía ông ta.

Cho dù là nhà lãnh đạo cũng sẽ có những thời điểm rơi vào tình cảnh khó xử, hướng hồ là một nhà sản xuất.

"Nhưng mà Khương Thiện Vy mới là nữ chính." Giám đốc sản xuất Dư nói: "Không thể để cho nữ phụ nổi bật hơn nữ chính, đến khi phim điện ảnh được công chiếu, người xem sẽ vô cùng phẫn nộ."

Thẩm Thính nhíu mày: "Tôi đã đọc kịch bản hơn mười lần, thấy đất diễn của nữ phụ chỉ bằng một nửa nữ chính, sao có thể nổi bật hơn nữ chính được?"

Giám đốc sản xuất: "..."

Ông ta nghĩ bản thân đã ám chỉ một cách rõ ràng, nhưng không ngờ rằng sau khi Thẩm Thính nghe xong mọi chuyện lại không hề kiêng nể mà ngược lại còn biến cục diễn trở nên xấu hổ như vậy.

Tạ Trường Tịch là vai diễn do Khúc Kim Tích thủ vai, trước đây Thẩm Thính vô cùng ghét Khúc Kim Tích, nếu có thể giảm bớt phân cảnh diễn của Khúc Kim Tích trong phim, anh nhất định sẽ rất vui mừng.

Nhưng tại sao mọi chuyện không giống với suy đoán của ông ta.

"Được rồi, giám đốc sản xuất Dư à, Thẩm Thính cũng cho rằng không nên cắt bớt đất diễn của Tạ Trường Tịch, ông cũng đừng suy nghĩ nhiều quá." Hà Chiếu mở miệng hòa giải: "Ông yên tâm đi, tôi biết chừng mực, nữ phụ sẽ không chèn ép được nữ chính."

Giám đốc sản xuất Dư Chế có chút bức bối: "Được rồi, để tôi gọi điện cho tổng giám đốc Lưu."

Giám đốc sản xuất mượn cơ hội rời đi, Hà Chiếu vẫn ở lại, nhìn Thẩm Thính rồi nói: "Tối hôm qua Từ Nam Nam tới tìm tôi nói muốn thêm vài cảnh diễn với cậu."

Sắc mặt Thẩm Thính không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Cho nên mới phải cắt đi vài cảnh diễn của Tạ Trường Tịch?"

"Chính xác mà nói, cô ta muốn xóa vai diễn của Khúc Kim Tích." Hà Chiếu bổ sung: "Nói thật, trước khi đến tìm cậu, tôi đã nghĩ cậu sẽ đồng ý với ý kiến của Dư Chế, dù sao thì cậu cũng vô cùng ghét Khúc Kim Tích."

Hà Chiếu cũng có quan hệ tốt với Thẩm Thính cho nên cũng không che giấu anh mà trực tiếp nói thẳng.

Tần Tang không biết đã đứng ở sau sô pha của Hà Chiếu từ khi nào, cậu ta hướng về phía Thẩm Thính ra hiệu Khúc Kim Tích đang ở sau lưng.

Thẩm Thính: "..."

Anh phát hiện mấy ngày này Tần Tang vô cùng hoạt bát.

"Làm diễn viên, điều cơ bản nhất chính là diễn xuất tốt, chuyện thích hay không thích cần phải bỏ sang một bên." Thẩm Thính nói.

Dừng một chút, lại bổ sung thêm: "Hơn nữa, từ trước đến nay tôi cũng không ghét Khúc Kim Tích."

Hà Chiếu: "?"

"Nhưng mà." Hà Chiếu phản ứng lại: "Dựa vào thân phận của cậu mà nói, không nhất thiết phải so đo như vậy, lãng phí thời gian."

Thẩm Thính: "..."

"Ông Mạc nói cô ấy diễn xuất có hồn, cho cô ấy một cơ hội có lẽ cô ấy sẽ phát huy được năng lực của mình." Hà Chiếu nói xong câu này thì lập tức đứng dậy rời đi, Thẩm Thính tiễn ông ta.

Sau khi đóng cửa lại, Thẩm Thính ngồi lại trên sô pha, vốn dĩ trên sô pha là một con heo nhưng hiện tại ngồi ở đó lại là một con người.

Khúc Kim Tích đã biến trở lại.

Trong mắt Thẩm Thính hiện lên sự tiếc nuối, chưa kịp sờ đã tai của con heo con thì cô đã biến trở lại thành người, anh nói: "Đều đã nghe thấy hết rồi?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

Thẩm Thính nhú mào: "Không định đứng dậy?"

Khúc Kim Tích nhỏ giọng nói: "... Chân ngồi xồm lâu nên bị tê."

Một lát sau, một bàn tay thon dài đưa ra trước mặt cô, Khúc Kim Tích yên nặng nâng tầm mắt lên nhìn, dựa vào lực tay của anh mà đứng lên, một bên chân đã tê dại khiến mặt cô nhăn lại, nhịn không được mà bám lấy sô pha nhằm giảm bớt sự tê nhức.

Tần Tang cố tình chuẩn bị bữa tối thịnh soạn đặt lên bàn, vừa rồi có nhà sản xuất phim cùng Hà Chiêu nên cậu ta không tiện lấy ra.

Vào lúc ăn cơm, Thẩm Thính bỗng nhiên lên tiếng: "Cách tốt nhất để tẩy sạch mọi đồn đoán về mình chính là diễn thật tốt, biết chưa?"

"Tôi biết rồi." Khúc Kim Tích miệng còn đầy cơm, nói: "Anh Thẩm, cảm ơn anh."

Anh đã nói với Hà Chiêu rằng anh không hề chán ghét cô.

Trực giác của Khúc Kim Tích mách bảo rằng anh đang nói giúp cô, mặc kệ điều đó có đúng hay không, tóm lại những lời này khiến cho cô càng thêm thoải mái với anh hơn.

Ăn uống no say.

"Tôi về trước đây." Nói xong, Khúc Kim Tích theo bản năng mà chạm vào tay Thẩm Thính.

"..." Con heo con luôn dùng móng của mình để cạo vào Thẩm Thính, hiện tại cô lại quên mất bản thân đã biến trở lại thành người.

Khúc Kim Tích có chút ngại ngùng buông tay, cô vẫy tay chào Tần Tang, sau khi xác nhận bên ngoài an toàn liền chạy nhanh như chớp về phòng của mình.

Sau khi cô rời đi, Tần Tang nhìn bốn phía xung quanh, vô thức nói ra một câu: "Bỗng nhiên tôi cảm thấy căn phòng thiếu đi cái gì đó."

Thẩm Thính nhìn về phía cậu ta bằng ánh mắt lạnh như băng.

Tần Tang lập tức ngậm miệng.

Khúc Kim Tích vừa chạy đến cửa phòng, đang định lấy thẻ mở cửa liền thấy cửa phòng bên cạnh mở ra, cô hoảng sợ, sao lại là Dụ Đồng?

Phòng sát bên phòng cô chính là phòng của Dụ Đồng?

Dụ Đồng đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, da đầu của Khúc Kim Tích không ngừng run lên, nắm chặt tay nắm cửa, mở miệng nói một câu khô cằn: "Chào buổi tối."

Đáp lại lời của cô chính là tiếng đóng cửa thật mạnh.

Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích không hiểu chuyện gì liền bước vào phòng, đầu tiên chính là tắm rửa thật thơm tho, thay quần áo ngủ thoải mái, sau đó tựa người vào thành giường đọc kịch bản, "nghỉ" hai ngày rồi, đã đến lúc cô chuyên tâm vào công việc.

Qua một lát, có tiếng gõ cửa.

Ở trong tổ diễn lâu như vậy, phòng của Khúc Kim Tích chỉ bị mỗi nhân viên công tác ở khách sạn gõ.

Cô cứ tưởng là nhân viên khách sạn gọi, chỉ sửa sang lại quần áo một chút, chắc chắn rằng dáng vẻ của bản thân không lôi thôi mới bước ra mở cửa.

"..."

Dụ Đồng cười nhạt: ""Bất ngờ không? Cô nghĩ người tới là ai?"

Bàn tay đặt phía sau cửa của Khúc Kim Tích không ngừng cào cào tay nắm cửa, nhìn dáng vẻ hiện tại của Dụ Đồng rất giống với

những tên phản diện!

"Đã trễ thế này rồi, có chuyện gì sao?"

"Cô Khúc, ngày mai anh Đồng có một cảnh diễn với cô, anh ấy đến tìm cô để diễn thử trước." Phía sau Dụ Đồng, một giọng nói cứng cáp của đàn ông vang lên, Khúc Kim Tích mở to cánh cửa ra mới thấy được người đứng sau anh ta chính là trợ lý của Dụ Đồng.

Dụ Đồng nâng cánh tay nhìn vào đồng hồ, cất giọng lạnh lùng với Khúc Kim Tích: "Hiện tại mới có tám giờ bốn một phút bốn mươi hai giây, như vậy đã là muộn rồi sao?"

Trợ lý không khỏi toát mồ hôi hột, người nghệ sĩ này đúng là không kiêng nể gì ai, đối với phụ nữ mà cũng không thềm chau chuốt từ ngữ, không hổ danh ế bằng thực lực.

"Cô Khúc, ý của anh Đồng chính là bây giờ cũng không được xem là quá muộn, nếu cô có thời gian rảnh thì có thể cùng anh ấy diễn trước cảnh ngày mai không?"

Trợ lý phải vắt hết óc mới có thể khiến bầu không khí bớt trở nên căng thẳng giữa hai nghệ sĩ với nhau.

"Đương nhiên có thể." Khúc Kim Tích nói: "Anh xem nên đi đâu diễn thì thích hợp."

Dụ Đồng hí mắt lại: "Đi đâu?"

Khúc Kim Tích: "Nếu không chúng ta đến khu vực nghỉ ngơi cho khách? Lúc này có lẽ không có người."

Dụ Đồng: "..."

Trợ lý: "..."

Dụ Đồng trực tiếp đẩy cửa ra, cất bước tiến vào, quay đầu lại gần từng tiếng với Khúc Kim Tích: "Ngay tại đây."

"Cô không cần lo lắng tôi làm gì với cô, cứ mở cửa ra cũng được."

Khúc Kim Tích cân nhắc một chút, quả thực cô đã mở cửa ra.

Dụ Đồng: "..."

Sắc mặt trợ lý giống như bị táo bón, đứng ở cửa không được mà không đi cũng không được.

Sao cậu ta lại cảm thấy Dụ Đồng bị Khúc Kim Tích ghét bỏ.

Khúc Kim Tích lời nói ngay thật: "Hiện tại tôi và anh cùng trong một đoàn diễn, nếu để người khác nhìn thấy chúng ta ở chung phòng, không biết được sẽ loan truyền ra loại tin tức như thế nào, mở cửa ra như vậy cũng tốt, sẽ không bị người khác hiểu lầm."

Cô lại nhìn trợ lý, nếu cô nhớ không nhầm thì trợ lý này họ Trương, cô nói: "Anh Trương, anh có muốn chụp ảnh hay quay lại video không?"

Một câu "anh Trương" khiến cho hai má của trợ lý đỏ ửng lên, cậu ta xua xua tay nói: "Cô Khúc gọi tôi là Tiểu Trương là được rồi."

Không ngờ đến Khúc Kim Tích lại khách khí như vậy.

Tiểu Trương cảm thấy trước kia bản thân có lẽ đã hiểu lầm gì về Khúc Kim Tích cho nên mới có ấn tượng không tốt với cô.

Sắc mặt Dụ Đồng không chút thay đổi, anh ta cầm lấy kịch bản, nhìn chăm chăm vào Khúc Kim Tích, không nói lời nào mà trực tiếp bắt đầu.

"Quý xuống!" Anh ta trầm giọng quát lên một tiếng, ánh mắt có vài phân hung ác.

Trong cảnh này, hoàng đế nghi ngờ Tạ Trương Tích có ý đồ khác cho nên đã thử thách Tạ Trương Tích, mọi hành động cùng từ ngữ

đều không che giấu được hành động đa nghi cùng âm hiểm của hoàng đế.

Kỹ năng diễn xuất của Dụ Đồng vô cùng tốt, một từ "quỳ xuống" trực tiếp dọa Tiểu Trương sợ tới mức run rẩy, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ trên mặt đất.

Cậu ta đứng cạnh cửa nhìn Khúc Kim Tích, chỉ thấy trong nháy mắt cô đã hóa thân vào nhân vật, đuổi kịp tiết tấu của Dụ Đồng, hai chân khụy xuống, quỳ sụp xuống đất, đầu đập trên mặt đất: ""Hoàng thượng bớt giận."

Cùng lúc đó, những tay săn ảnh bí mật chụp trộm diễn viên mỗi ngày cũng bắt đầu tìm tới. Dụ Đồng không khác gì một miếng thịt tươi, hai năm qua, lượng người tìm kiếm tên anh ta cứ tăng vùn vụt, có hai nhiếp ảnh gia chuyên săn tin về anh ta.

Đáng tiếc họ vẫn không chụp được gì.

Mà hôm nay hai người săn ảnh cùng cũng tìm được cơ hội, Dụ Đồng rời khỏi phòng, còn tưởng rằng không chụp được gì, không nghĩ tới anh ta lại vào phòng của Khúc Kim Tích!

Bọn họ hưng phấn, kích động, sục sôi!

"Mau chụp, mau chụp! Ngày mai chúng ta nhất định phải để những những hình ảnh này lên tiêu đề của tạp chí!"

Một lát sau.

"Quái gì vậy, hình như không thích hợp lắm, anh mau đến đây xem! Sao không thấy mặt Khúc Kim Tích?"

"Gì vậy?"

Chương 40

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tên chụp ảnh còn lại bị những lời nói của đồng nghiệp dọa cho sợ hãi, cuống quýt dùng camera điều chỉnh tầm ngắm, sau khi nhìn kỹ liền nói với đồng nghiệp: "Vừa rồi bị sô pha ngăn cản, còn mặt đâu, anh cho rằng đầu cô ta đâu rồi? Buổi tối đừng nói những lời kinh khủng như vậy!"

Người đồng nghiệp phản nộ: "Hai người bị làm sao vậy, căn bản là không chụp được Khúc Kim Tích, Dự Đồng di chuyển rồi..."

Sau đó Dự Đồng chỉ chuyển, khiến cho bọn họ không thể chụp được gì, cũng chỉ có thể chụp được cánh cửa đang mở rộng cùng với trợ lý Tiểu Trương.

"Này...Giống như không phải đang có tư tình với nhau, hình như họ đang tập diễn..."

Hai người săn ảnh liếc nhìn nhau, tên cầm đầu quát: "Quan tâm họ làm cái gì để làm gì, tiếp tục chụp, chụp mười bức cũng phải lấy được một bức rõ nét chứ!"

Nửa giờ sau, sau khi hai người săn ảnh thay đổi vô số góc chụp, do ngồi xổm mà chân cũng tê rần, cuối cùng trơ mắt nhìn Dự Đồng cùng trợ lý của anh ta rời khỏi phòng của Khúc Kim Tích, sau đó cô đóng cửa lại, đi đến bên cửa sổ kéo rèm lại.

"..."

Như vậy đã xong rồi sao?

Còn chưa chụp được gì!

"Không đúng, sao tôi cứ cảm thấy rèm cửa được vén lên để thể hiện cho người khác biết hai người bọn họ làm chuyện ngay thẳng?"

"... Được rồi, anh im miệng đi."

Hai thợ săn ảnh nhìn nhau, im lặng không biết nên nói gì.

Đêm hôm đó vào lúc mười một giờ ba mươi phút, bỗng có một từ khóa hiển thị trên mạng xã hội: Dụ Đồng và Khúc Kim Tích ở chung một phòng trong khách sạn.

Đây là một vài hình ảnh nho nhỏ minh chứng cho việc Dụ Đồng và Khúc Kim Tích ở chung phòng, hành động vô cùng ám muội, trợ lý không xuất hiện, lại hẹn nhau vào buổi tối trong khách sạn, tiêu đề bắt mắt như vậy cho nên chỉ trong vài phút, hàng chục bình luận đã tăng lên đến vài trăm nghìn.

"Dụ Đồng và Khúc Kim Tích? Không! Tuyệt đối không có khả năng."

"Tin tức giả mạo, mọi người đừng nên tin."

"Cười chết mất, anh Đồng sao có thể thích một người phụ nữ như Khúc Kim Tích được cơ chứ?"

"Anh Đồng đang quay phim trong tổ làm phim, người này không phải anh ấy, đây không phải Dụ Đồng của chúng tôi."

"Ha ha, mấy chục cái bình luận thì làm được cái gì? Khúc Kim Tích không khác gì yêu nữ. Trước kia không phải đã bị Thẩm Thính mắng cho phát nhục sao, hiện tại lại muốn dây dưa với anh Đồng?"

...

Tần Tang cầm điện thoại lao nhanh ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Thính đang ngồi ở phòng khách đọc kịch bản.

"Anh Thẩm, cô Khúc lại lọt top tìm kiếm."

Thẩm Thính cầm lấy điện thoại di động của Tần Tang, nhìn qua một lát, sắc mặt không chút biểu cảm, một lúc sau mới trả lại điện thoại.

Không lâu sau, cư dân mạng phát hiện hot search này đã biến mất giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Nhất định là Khúc Kim Tích muốn dựa vào sự nổi tiếng của Dụ Đồng để lọt vào hot search, chính vì vậy mà Dụ Đồng đã cho người gỡ bài viết xuống."

"Ha ha ha, Khúc Kim Tích nhất định là bị bể mặt, đáng đời."

"Cô ta đúng là một con quỷ"

"Nhìn ảnh có thể thấy Dụ Đồng là người đi tìm Khúc Kim Tích, vậy tại sao lại mắng Khúc Kim Tích?"

"Tất cả đều cho rằng đây không phải anh Đồng, không nên suy đoán lung tung!"

...

Không có trên hot search, lượng bình luận của quần chúng cũng giảm bớt dần, chỉ còn lại một phần nhỏ vẫn có chấp tranh luận đến cùng.

Ngay sau đó, người hâm mộ của Dụ Đồng bất chợt phát hiện anh ta đã cập nhật một trạng thái mới.

Dụ Đồng phản bác lại một bình luận tiêu cực: "Mù sao? Không thấy chúng tôi đang diễn cảnh tiếp theo sao?"

Đồng thời anh ta đăng tải hai bức ảnh chụp cùng Khúc Kim Tích trong quá trình diễn tập.

Dụ Đồng có gần hai mươi nghìn người hâm mộ, trong đó có hơn một nghìn người hâm mộ anh ta một cách điên cuồng, khi thấy hai

bức ảnh đó liền trực tiếp vào bình luận.

"Anh Đồng! Đây là hình ảnh của hai người trong quá trình diễn tập sao?"

"Trời ơi, thái độ của anh đây sao? Không hổ danh là người đàn ông tôi thích.""

Trọng điểm là Khúc Kim Tích cùng một tổ diễn với anh sao? @Dụ Đồng."

"Anh phải cẩn thận, nhất định đừng tiếp xúc với Khúc Kim Tích."

"Chồng tôi đẹp trai quá! Những ong bướm xung quanh đầy nhưng chồng tôi chỉ tập trung vào phát triển sự nghiệp, làm sao có chuyện dính vào yêu đương. Cho dù có yêu đương đi chăng nữa cũng nhất định không chọn Khúc Kim Tích (Vô cùng không hợp)."

"Tôi chỉ có một nghi vấn, sao Khúc Kim Tích lại xinh đẹp như vậy? Ngay cả khi bị chụp trộm với độ phân giải ảnh không cao cũng không thể giấu được khuôn mặt xinh đẹp."

"Cùng quan điểm, tôi cũng giống với anh, tôi đặc biệt thích vẻ đẹp của Khúc Kim Tích."

...

Người được bàn tán sôi nổi trên mạng là Khúc Kim Tích giờ phút này đang cuộn mình trong chiếc chăn bông mà ngủ một cách thoải mái, cho đến tận sáng hôm sau khi đồng hồ báo thức vang lên, cô mới thức giấc, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi phóng xe đến trường quay.

Vừa đến trường quay liền phát hiện ánh mắt của những nhân viên ở đây nhìn cô có chút kỳ lạ. Lúc trang điểm, cô gặp Mạnh Nghị, người đóng vai mẹ của Từ Nam Nam, cô ấy ngồi phía sau cô, nói:

"Cứ nghĩ cô và Dụ Đồng không quen biết, không ngờ mối quan hệ của hai người cũng không tệ."

Khúc Kim Tích: "?"

Mạnh Nghê: "Biểu cảm hiện tại của cô là thế nào, nó khiến tôi nghĩ cô vô tội."

Nói xong cô ấy cất bước đi.

Khúc Kim Tích: "?"

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Khúc Kim Tích không có thời gian rảnh để xem điện thoại, lại không có trợ lý nên cô không biết những tin đồn ở trên mạng. Tuy nhiên vì hôm qua cô và Dụ Đồng đã tập trước kịch bản cho nên những cảnh quay hôm nay cả hai đều quay một cách thuận lợi.

Mãi cho đến khi kết thúc công việc, vào lúc ăn cơm Khúc Kim Tích đọc tin nhắn mới biết chuyện gì đang xảy ra, người theo dõi trang weibo của cô có hơn một nghìn, nhưng không mấy người là thực sự thích cô, bọn họ chủ yếu là mắng chửi cô. Rất ít khi có một tin nhắn hay bình luận nào khen ngợi cô, những lúc như vậy cô đều rất kinh ngạc.

"Thầy Thẩm mời mọi người ăn cơm." Một giọng nói phấn khích vang lên khiến cho dòng suy nghĩ của Khúc Kim Tích quay trở lại, quay đầu lại nhìn nhìn thấy Tần Tang cùng một nhân viên công tác trong hậu trường đang bê một thùng lớn.

Hậu trường cảnh trở nên náo nhiệt, có cơm đương nhiên là chuyện tốt, hơn nữa đây là còn Thẩm Thính hào phóng mời mọi người, không ít người nhìn về phía Thẩm Thính mà nói lời cảm ơn, Tần Tang liên tục gật đầu, ánh mắt quét nhìn về bốn phía xung quanh.

Khúc Kim Tích đang ngồi trên ghế dựa, phía trước cô là một cái bàn nhỏ, những người khác đều túm tụm tập năm tập ba cùng nhau nói chuyện, không thì cùng trợ lý của mình bàn việc, chỉ có cô ngồi một mình.

Tần Tang nhíu mày.

Lại nhìn sang Dự Đồng, anh ta ngồi một bên, cách Khúc Kim Tích khá xa, hai người ở trong hậu trường không hề thảo luận gì với nhau.

Khúc Kim Tích đứng dậy, bước mấy bước đã đến cạnh cậu ta.

Tần Tang tự giác nở nụ cười, tự mình cầm hộp cơm đưa cho Khúc Kim Tích, nhiều người không chú ý đến cảnh tượng này, sau đó Tần Tang nhanh chóng rời đi.

Khúc Kim Tích mở hộp cơm ra, trong nháy mắt liền kinh ngạc vô cùng, hộp cơm có ba ngăn, còn có cả thịt kho tàu, trang trí đẹp mắt, hương vị không thể chê, khác hoàn toàn những hộp cơm của người khác trong tổ diễn.

Hộp cơm rất ngon cho nên Khúc Kim Tích đành bỏ lại chuyện đang đồn đoán trên mạng, ngay sau đó cô phát hiện hộp cơm của những người khác chỉ có hai ngăn, chỉ có duy nhất hộp cơm của cô là ba ngăn.

Là Tần Tang lấy nhầm hay thực ra cậu ta cố ý mang nó cho cô?

Nhưng mà bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày Thẩm Thính đều tặng cơm cho người trong đoàn phim, lần nào cũng là Tần Tang mang cơm đến đưa cho cô, hộp cơm của Khúc Kim Tích lúc nào cũng là ba ngăn, vài ngày liên tục như vậy, Khúc Kim Tích cũng không phải kẻ ngốc mà không nhận ra.

Buổi tối, trước khi cô đi ngủ liền nhận tin báo bản thân không sao, không nhịn được mà hỏi: "Cái kia...Mỗi ngày Tần Tang đều mang

cơm cho đoàn phim, như vậy có phải quá xa xỉ rồi không?"

Thẩm Thính mời mọi người ăn cơm, vừa nhìn đã biết giá cả không hề rẻ, một hộp thì không sao nhưng mỗi ngày có đến mấy trăm cái miệng ăn, chỉ tính đến chi phí mua cơm cho mọi người đã lên đến mấy triệu...

Thẩm Thính: "Ăn không ngon sao?"

Khúc Kim Tích: "Ăn ngon!"

Khúc Kim Tích tựa người vào thành giường, muốn hỏi Thẩm Thính rằng liệu anh có phải đặc biệt chuẩn bị cho cô hộp cơm khác với mọi người, sợ bị những người khác trong tổ phim biết hộp cơm của cô khác với mọi người, lại lo lắng những điều đó là do bản thân tự đa tình.

Nhỡ may Thẩm Thính không có ý như vậy, đơn giản chỉ muốn mời mọi người ăn cơm.

Thẩm Thính: "Cô muốn nói điều gì?"

Khúc Kim Tích: "Tôi có thể hỏi anh một suất cơm trị giá bao nhiêu tiền không?"

Thẩm Thính: "Tám mươi."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô cảm giác bản thân đang đau lòng thay anh.

Do dự vài giây, Khúc Kim Tích mặc kệ bản thân có phải tự mình đa tình hay không liền hỏi: "Anh vì muốn mang cơm cho tôi nên mới mời mọi người cùng ăn sao?"

Một lát sau mới thấy Thẩm Thính nhả lại: "Tôi muốn nuôi heo."

Sau khi nhận được câu trả lời, Khúc Kim Tích không khỏi tức giận.

Ngày hôm sau khi đến tổ kịch, giữa trưa Thẩm Thính lại tặng cơm cho mọi người, Khúc Kim Tích lui về một góc, cậu ta phát những hộp cơm bình thường cho người trong tổ kịch, nhìn vô cùng hòa đồng.

Nhưng mà...

"Cô Khúc còn chưa đến lấy cơm." Tần Tang nói một câu, đa số những người có mặt đều liếc nhìn về phần cơm của Khúc Kim Tích sau đó xoay người rời đi.

"Anh Tần thật nhiệt tình, còn tự tay đưa cơm cho Khúc Kim Tích, thầy Thẩm đúng là có tâm, ngay cả một chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng phải nhờ trợ lý lớn như anh Tần đây thì mới yên tâm, hơn nữa còn mất một khoản tiền để mời chúng tôi."

"Đúng vậy, nếu tôi là Thẩm Thính, nhất định sẽ không quan tâm đến Khúc Kim Tích."

"Không có biện pháp nào khác, Khúc Kim Tích cùng thầy Thẩm có khá nhiều cảnh diễn chung, chỉ có thể thấy rằng thầy Thẩm là một người tốt."

...

Khúc Kim Tích ăn hộp cơm sang trọng, giả vờ như không nghe thấy những lời đó, nhìn người khác ăn cơm một cách vui vẻ, trong lòng cô không hiểu sao lại dâng lên một nỗi chua xót.

Tối hôm đó, thông qua Tần Tang mà Khúc Kim Tích biết được ngày mai cô có một cảnh diễn chung với Thẩm Thính, liền nhắn tin cho Thẩm Thính: "Anh Thẩm, tôi có thể cùng anh diễn trước cảnh ngày mai không?"

Thẩm Thính cũng muốn luyện trước cảnh ngày mai với bạn diễn.

Thẩm Thính: "Được."

Khúc Kim Tích thay quần áo chỉnh tề, trước lạ sau quen, hiện tại đi lên lầu tìm Thẩm Thính cũng không phải lần đầu tiên cho nên không quá ngại.

Không ngờ vừa mở cửa ra, phòng bên cạnh cũng mở cửa, Dụ Đồng đi đến, nhìn thấy dáng vẻ lén lút của cô, ánh mắt nhú lại: "Cô muốn đi đâu?"

Khúc Kim Tích: "..."

Nói gì bây giờ?

"Không đi đâu cả, tôi chỉ muốn ra ngoài đi dạo mà thôi." Cô mỉm cười làm như không có chuyện gì mà trả lời.

Dụ Đồng nhìn cô một lát, không nói gì, sau đó đóng cửa lại rồi đi về phía trước, vừa đi được hai bước liền dừng lại, quay đầu nhìn cô nói: "Tôi đi ra ngoài ăn bữa khuya, tiện thể cũng có chuyện muốn bàn cùng cô, đi cùng đi?"

Khúc Kim Tích cự tuyệt: "Lần trước những hình ảnh cùng anh diễn xuất đã bị tung lên mạng, hiện tại còn đi ăn khuya, nếu như bị phóng viên chụp ảnh được, như vậy thì rắc rối, hay là thôi đi."

"Được." Dụ Đồng nói: "Tôi hỏi cô, cô muốn bản thân lên hot search để nổi tiếng hơn?"

"Đương nhiên là không phải, lúc ấy tôi đang ngủ, hơn nữa chẳng phải tôi cũng đã nói với anh rồi sao, tôi hoàn toàn không biết chuyện này lại lên hot search."

Sau khi biết chuyện này, để tránh Dụ Đồng hiểu nhầm, Khúc Kim Tích đã nhắn tin giải thích với anh ta rằng không phải cô muốn lợi dụng việc này mà lên hot search, đồng thời chuyện này cũng không phải cô phát tán, cô không hề có chụp ảnh anh ta.

Cô chính trực nhìn thẳng vào Dụ Đồng: "Không phải anh cũng muốn lên hot search đấy chứ?"

Dụ Đồng rời đi với sắc mặt u ám.

Khúc Kim Tích nhanh chóng nhận ra bản thân đã quá lờ, đợi một lát sau khi tâm tình đã ổn định có mới lên tầng mười hai.

Nhẹ nhàng gõ cửa, không nghĩ tới người ra mở cửa sẽ là Thẩm Thính, Khúc Kim Tích kinh ngạc, theo bản năng nói: "Tần Tang đâu?"

Thẩm Thính thản nhiên đáp lại: "Cô đến đây để tìm cậu ta?"

Khúc Kim Tích lập tức lắc đầu, cô chỉ là không ngờ đến anh là người mở cửa, mọi lần trước khi cô lên đây đều là Tần Tang mở cửa.

Thẩm Thính né người sang một bên để Khúc Kim Tích đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ có mỗi mình Thẩm Thính, Khúc Kim Tích nghi hoặc nhìn xung quanh liền phát hiện, từ trước đến nay cho dù là ở phim trường hay ở nhà Tần Tang đều luôn bên cạnh anh, nhưng hiện tại lại không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

"Trợ lý cũng có quyền ra ngoài thả lỏng." Giọng nói lạnh nhạt của Thẩm Thính vang lên, một lần nữa anh ngồi trở lại trên sofa, không để ý mà nói: "Sao lần này lại lên lâu như vậy?"

Thẩm Thính thuận tay mở vài trang kịch bản, nói: "Nghe nói hai người cùng học chung thời đại học."

Khúc Kim Tích bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, bản thân đã kết hôn với Thẩm Thính, liệu nhà họ Thẩm có điều tra về chuyện tình cảm trước đây của cô không?

Nếu điều tra ra, liệu Thẩm Thính có biết?

Nhìn dáng vẻ này, có lẽ anh không biết.

Khoan đã, biết cũng đâu có sao, Thẩm Thính cũng không ghen, cô đang suy nghĩ cái gì vậy.

Chẳng qua bọn họ chưa thành công trong việc ly hôn cho nên anh chú ý đến cô một chút.

"Đúng vậy." Khúc Kim Tích gật đầu: "Nhưng đã lâu rồi chúng tôi không liên lạc với nhau, lần này không ngờ lại trùng hợp ở chung một tổ diễn."

Cô quan sát biểu cảm trên mặt Thẩm Thính sau nói mới thành khẩn nói: "Anh yên tâm, trước khi ly hôn với anh, tôi nhất định sẽ giữ khoảng cách với những người đàn ông khác."

"Lúc trước với Mạnh Thiên Hạo..." Nếu như đề tài xoay quanh vấn đề này, Khúc Kim Tích muốn thử cứu hồi ấn tượng của người giám hộ là anh đối với cô.

"Chuyện quá khứ không cần nói." Thẩm Thính nâng ánh mắt lên nhìn, thản nhiên nói: "Cô rất muốn ly hôn?"

Ánh mắt sắc bén của Khúc Kim Tích nhận ra rằng sắc mặt của Thẩm Thính không tốt, sự tức giận hiện rõ lên khuôn mặt, chẳng lẽ cô đã nói sai câu nào khiến anh mất hứng?

Là bởi vì cô nói ra cái tên Mạnh Thiên Hạo?

Nhưng mà cô chính là dùng tiền của Thẩm Thính để nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm, đây chính là đội nón xanh cho anh, tuy rằng chuyện này không phải là thật nhưng khó có thể giải thích được.

Không đợi Khúc Kim Tích nghĩ ra câu trả lời vẹn cả đôi đường, Thẩm Thính nhìn cô một cái, cầm lấy kịch bản: "Đoạn này bắt đầu từ cảnh nào?"

Nhanh chóng chuyển đề tài, đi vào đề tài chính, Khúc Kim Tích quyết tâm đặt mọi suy nghĩ vào kịch bản. Thời gian nhanh chóng trôi

qua, hai người cùng nhau diễn trước cảnh quay ngày mai hai lần.

Khúc Kim Tích uống một ngụm nước để ấm giọng, Thẩm Thính chỉ vào một túi đặt trên bàn: "Tần Tang vừa mới mang cái này về, cầm ăn đi."

Sau khi được sự cho phép, Khúc Kim Tích cũng không nghĩ nhiều mà mở gói ra ăn, là một túi hoa quả ngọt, nhìn chúng vô cùng đáng yêu.

Cô vừa định há miệng liền đột nhiên nhớ tới chuyện được tặng cơm, sau đó nghĩ đến câu nói tối hôm kia của Thẩm Thính: Tôi muốn nuôi heo.

Động tác chậm lại, sau đó bỏ chúng lại trong túi.

Thẩm Thính chậm rãi nâng ánh mắt.

Chống lại ánh mắt của anh, Khúc Kim Tích nói một câu: "Không ăn, tôi không phải là heo."

Thẩm Thính dùng điện thoại rồi ấn vào một bức ảnh, sau đó đưa cho Khúc Kim Tích.

Màn hình là một con heo con màu hồng nhạt đang cắn bánh bích quy vị chocolate.

Khúc Kim Tích: "..."

"Tôi, tôi về đây." Nhìn thấy bức ảnh con heo tham ăn này, Khúc Kim Tích chỉ biết phản bác lại một cách yếu ớt.

"Còn nữa, một phần cơm có giá quá đắt, mời bọn họ ăn một bữa là được rồi, ngày nào cũng mời, còn tưởng anh đang làm từ thiện."

Thẩm Thính nhìn chăm chăm vào cô, vài giây sau mới nói: "Ngày mai Tần Tang sẽ không mang đến nữa."

Khúc Kim Tích nhẹ nhàng thở khẽ ra một hơi, lại cảm thấy có chút hối hận. Ngày mai không mang cơm đến nữa, như vậy cô sẽ không được ăn những suất cơm ngon miệng.

"Bắt đầu từ ngày mai, giữa trưa đến phòng hóa trang của tôi ăn cơm." Giây tiếp theo lời nói của Thẩm Thính liền phá vỡ những suy nghĩ của Khúc Kim Tích.

""Hả?"

"Làm sao?"

"Hậu, hậu trường nhiều người như vậy, sẽ bị chú ý." Khúc Kim Tích sợ tới mức nói lắp.

Khóe miệng Thẩm Thính nhếch lên, nói: "Cô thông minh như vậy, chẳng lẽ không có cách nào trốn đi?"

"Tôi..." Phải nói như thế nào đây.

Cái gì? Thẩm Thính khen cô thông minh, ách... Trọng điểm không phải cái này, Khúc Kim Tích nắm chặt áo, nói: "Tôi không đến có được không?"

Thẩm Thính tựa lưng vào ghế, đôi chân thon dài, tao nhã khẽ vắt lên nhau, hai tay đặt lên đầu gối, ánh mắt hướng về phía Khúc Kim Tích, một lát sau, thản nhiên mở miệng: "Kế hoạch nuôi heo của tôi còn chưa kết thúc, cô không đến, lần sau biến hình đừng nghĩ đến chuyện nhờ tôi làm người giám hộ."

Khúc Kim Tích: "..."

Uy hiếp, đây chính là uy hiếp!

Chương 41

Tải ebook: dtv-ebook.com

Người phụ trách hậu cần phát cơm hộp mỗi ngày cho đoàn phim là một ông chú hơn bốn mươi tuổi mập mạp, lúc nào cũng cười nhiệt tình với người khác, mọi người cũng thân thiết gọi chú Mập.

“Chú Mập ơi, cơm hộp hôm nay là gì thế ạ?” Một nhân viên công tác vừa cầm cơm hộp vừa hỏi.

Chú Mập cười ha ha: “Không cần biết là gì đâu, không phải thầy Thẩm mời mọi người thêm bữa hay sao?”

“Hôm nay không có.” Nhân viên công tác vừa nghe thì vẻ mặt đau khổ: “Lại không được ăn cơm đùi gà thơm ngát rồi.”

Chú Mập cũng không bất ngờ, nghề sĩ cho nhân viên công tác thêm bữa ăn là chuyện thường xảy ra, nhưng cũng không thể ngày nào cũng thêm bữa. Thẩm Thính mời liên tiếp mấy ngày, đã vô cùng hào phóng rồi.

Chú Mập an ủi đôi câu, nhân viên công tác cầm cơm hộp rời đi. Một lát sau, chú Mập nói với đồng nghiệp Tiểu Lý cùng phát cơm hộp với mình: “Cậu có thấy có gì đó không ổn không?”

Tiểu Lý: “Sao thế?”

Chú Mập: “Bình thường cơm hộp được đưa tới, Tạ Trường Tịch luôn là người chạy tới nhanh nhất, chẳng có chút tự giác của vai nữ số hai chút nào, thế mà hôm nay lại không tới.”

Tiểu Lý chậm hai giây mới hiểu được “Tạ Trường Tịch” trong lời chú Mập là Khúc Kim Tích, cậu ta gãi đầu một cái: “Thật đúng thế... Nhưng mà có thể người ta ra ngoài ăn rồi.”

Dù gì cũng là nữ hai mà.

“Thật không?” Chú Mập cau mày: “Cậu để đó, tôi đi tìm cô ấy thử xem.”

Vừa nói vừa cầm còm hộp chuẩn bị đi tìm người.

Tiểu Lý cực kỳ kinh ngạc: “Chú Mập, chú nhớ cô ấy như thế làm gì? Người ta không để ý tới chú đâu.”

“Sao nói chuyện khó nghe thế? Con gái tôi cũng không kém cô ấy bao nhiêu đâu. Người ta là một cô gái nhỏ, những diễn viên khác đều có trợ lý, chỉ mình cô ấy không có, tôi đi giúp đưa còm hộp thì sao nào?” Hiếm khi thấy chú Mập nghiêm mặt: “Hai ngày trước xe thức ăn bị đổ, Tạ Trường Tịch còn giúp chúng tôi sửa sang lại. Cậu xem có diễn viên nào chịu giúp những người làm việc vất như chúng ta đây?”

Tiểu Lý bị chú Mập nói có chút xấu hổ, còn không phải do mọi người đều nói nhân phẩm Khúc Kim Tích không ra gì hay sao... Cậu ta cũng không hiểu, chỉ nói theo phong trào thôi.

Một lát sau, Tiểu Lý thấy chú Mập cầm còm hộp trở lại: “Không tìm được à? Vậy chắc chắn là ra ngoài ăn rồi.”

Chú Mập không nói gì, nhưng vẫn cảm thấy không đúng.

Chỉ cần Khúc Kim Tích có cảnh quay thì trường quay sẽ không bao giờ thừa còm hộp. Bình thường có nghệ sĩ mời khách cô cũng sẽ không quên, tới ăn vô cùng tích cực, chẳng có chút giá của nghệ sĩ nào cả.

Tất nhiên, Khúc Kim Tích cũng đã từng mời mọi người rồi, chỉ là số lần không nhiều mà thôi.

Ai bảo bây giờ cô nghèo chứ QAQ.

Mà “Tạ Trường Tịch”, người chú Mập đang lo lắng giờ phút này đang tìm đủ mọi cách để tránh ánh mắt mọi người, chạy vào phòng trang điểm của Thẩm Thính.

Mặc dù trường quay rất nhiều người, dễ bị nhìn thấy, nhưng chính vì có nhiều người, tới giờ cơm thì tất cả mọi người đều đói, nghĩ để làm sao lấp đầy bụng mình, còn ai có tâm tư chú ý những người khác nữa.

Nếu thật sự đụng phải người khác thì nói đi tìm đạo diễn. Phòng nghỉ ngơi của đạo diễn với phòng trang điểm của Thẩm Thính ở cùng một chỗ.

Cho nên, Khúc Kim Tích thành công tránh khỏi mọi người đi tới phòng trang điểm của Thẩm Thính, vừa muốn gõ thì cửa lại mở ra.

Thẩm Thính mặc trang phục xanh nhạt, đội tóc giả, trên đỉnh đầu cài một cây trâm ngọc, thanh phong lãng nguyệt đứng ở cửa, hơi nhú mào: “Quả nhiên cô thông minh.”

Khúc Kim Tích biết anh chỉ việc cô tránh khỏi mọi người, phòng má. Nghe thấy có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, lại bởi vì có Thẩm Thính đứng ở cửa cản trở, một tay còn chống ở cạnh cửa, cô quỳnh lên liền chui qua cánh tay anh.

Thẩm Thính: “...”

“Thầy Thẩm.” Nhân viên công tác nhìn thấy Thẩm Thính thì lễ phép chào hỏi.

Thẩm Thính khẽ gật đầu, đóng cửa lại.

Xoay người lại nhìn một cái, Khúc Kim Tích đứng ở chính giữa, gương đôi mắt to tò mò quan sát xung quanh.

Đây là lần đầu tiên cô tới phòng trang điểm của Thẩm Thính. Nói là phòng trang điểm, thật ra thì giống một cái phòng nghỉ hơn, còn có

một cái ghế sofa nhỏ, nhưng mà toàn thể không gian nhỏ, chắc khoảng mười mét vuông.

Nhưng mà...

Cơm đâu!!!

Cô bất chấp sự nguy hiểm của tính mạng một đường thám thính mà tới, mục đích chính là ăn cơm hộp lớn, kết quả trong phòng chẳng có gì hết!

“Nè nè... Không có cơm à.” Khúc Kim Tích sờ sờ cái bụng trống rỗng xẹp lép, không phải đã bàn xong kế hoạch nuôi heo rồi sao, cô nhận hết.

Thẩm Thính thu hết những biến hóa trong biểu cảm trên gương mặt cô vào trong mắt, đáy mắt xẹt qua nụ cười: “Gấp cái gì chứ, Tần Tang đi lấy rồi.”

“Trên bàn có bánh ngọt, đói thì ăn chút trước đi.”

Mắt Khúc Kim Tích sáng lên, chạy thẳng tới mở ra, tốt bụng hỏi: “Anh muốn ăn không?”

Thẩm Thính lắc đầu.

Lúc một cái bánh ngọt sắp bị Khúc Kim Tích tiêu diệt hoàn toàn thì Tần Tang trở lại, trong tay xách một cái hộp cơm lớn.

Ôi chao.

Khúc Kim Tích có linh cảm bữa này trong hộp này còn phong phú hơn cơm hộp ba ngăn trước đó.

Quả nhiên, thế mà là năm món mặn, một món canh!

Tần Tang bày món ăn xong thì phải rời đi, Khúc Kim Tích khó hiểu: “Cậu không ăn chung à?”

Tần Tang nào dám ở lại ăn chung. Nếu ngay cả năng lực quan sát cũng không có thì cậu ta còn làm trợ lý đặc biệt cái gì nữa?

“Tôi đã hẹn ăn chung với những trợ lý khác rồi.” Cậu ta nói: “Anh Thẩm, cô Khúc, bữa trưa ngon miệng.”

Tần Tang rời đi, Khúc Kim Tích cũng không suy nghĩ nhiều. Cũng thường xuyên ăn chung với Thẩm Thính ở nhà, cô cũng đã quen rồi.

“Hai người chúng ta ăn có hơi nhiều quá.” Khúc Kim Tích nói: “Cũng không thể so với ở nhà, ăn không hết còn có thể để lại ăn sau.”

Thẩm Thính ưu nhã gấp một miếng cá: “Muốn không lãng phí thì ăn nhiều một chút.”

Khúc Kim Tích u oán nhìn anh một cái, thật đúng là nuôi heo mà.

Thẩm Thính đột nhiên cau mày, Khúc Kim Tích nói: “Sao thế?”

Thẩm Thính ho khan một tiếng, lấy khăn giấy phun miếng cá trong miệng ra, nhàn nhạt nói: “Có xương.”

Khúc Kim Tích nhìn miếng cá, một miếng cá diếc hấp, bởi vì mang về nên màu sắc không quá giống khi mới ra lò.

Cô tách đôi đĩa ra, gấp đại một miếng cá, tỉ mỉ gỡ hết xương, sau đó gấp vào trong bát Thẩm Thính.

Thẩm Thính ngẩng đầu nhìn cô.

Khúc Kim Tích chớp chớp đôi mắt to: “Đây là vì cảm ơn kế hoạch nuôi heo của anh.”

Khóe miệng Thẩm Thính cong lên, ăn miếng cá.

Sau khi ăn xong, Khúc Kim Tích hài lòng quay lại trường quay. Mặc dù quá trình không bị ai nhìn thấy, hơi quanh co một chút nhưng

kết quả vô cùng tốt đẹp – một bữa cơm lớn ngon lành.

Sau đó cô đựng phải chú Mập.

“Tạ Trường Tịch, sao ban nãy cháu không tới lấy cơm hộp? Đã ăn chưa? Còn giữ phần cho cháu này.”

“Ăn rồi ạ.” Mắt Khúc Kim Tích cong cong: “Cảm ơn chú Mập, sau này không cần cố ý phần cháu đâu ạ, sau này cháu không ăn cơm hộp nữa.”

Chú Mập sững sốt một chút, nói ngược trở lại: “Công ty cháu chịu điều trợ lý chuẩn bị cơm cho cháu rồi à?”

Khúc Kim Tích nhất thời chột dạ: “Cũng không kém bao nhiêu ạ.”

Cô thế này coi như là được chuẩn bị cơm rồi?

Còn trợ lý ấy à... Trường hợp như cô còn chưa mời được.

Buổi chiều có cảnh quay khá lớn, hoàng đế tuyên Khương Thiện Vi và Khương mẫu vào cung gặp mặt, Tạ Trường Tịch được quốc sư dẫn dò, có thể cố gắng hết sức giúp Khương Thiện Vi một tay.

Cho nên cô cũng có cảnh, cô và Khương Thiện Vi không đối thoại, ngược lại cô có đối thoại với Khương mẫu.

Nói cách khác, Khúc Kim Tích và Mạnh Nghệ có một cảnh diễn đối đầu.

Trường quay xảy ra chút tai nạn nho nhỏ khi diễn, lúc Khúc Kim Tích và Mạnh Nghệ đối diễn, ống thu âm treo trên đầu đột nhiên rơi xuống, Mạnh Nghệ theo bản năng tránh sang bên cạnh, người đứng bên cạnh cô ấy chính là Từ Nam Nam, bị cô ấy xô ngã xuống đất, phát ra tiếng vang rất lớn.

Trong lúc đang hỗn loạn thì ống thu âm rớt xuống bị Khúc Kim Tích bắt lấy.

Mọi người: “...”

Khúc Kim Tích yên lặng bỏ xuống, cô chỉ thuận tay bắt lấy thôi.

Từ Nam Nam bị ngã không nhẹ, mặc dù trong mắt mọi người thì cú ngã này không nghiêm trọng lắm. Nhưng mà cô ta là nữ số một, cũng đầu tư vào tổ làm phim, đồng thời địa vị còn ở đó, ngay cả Hà Chiếu cũng không dám khinh thường cô ta. Cảnh quay này tạm thời dừng lại, để trợ lý đỡ cô ta qua bên cạnh,

Trợ lý của Mạnh Nghê nhỏ giọng thúc giục Mạnh Nghê đi xin lỗi lần nữa – sau khi xô ngã Từ Nam Nam, Mạnh Nghê đã xin lỗi rồi, nhưng lúc đó Từ Nam Nam không phản ứng với cô ấy, sau đó mấy người bên cạnh cô ta tách Mạnh Nghê ra.

“Làm ra vẻ cho ai xem? Có buồn nôn không cơ chứ.” Mạnh Nghê cười nhạo một tiếng.

Khúc Kim Tích lặng lẽ cách xa chốn thị phi – cho dù là Mạnh Nghê vô tình xô ngã Từ Nam Nam hay là cố ý đẩy ngã thì Mạnh Nghê ghét Từ Nam Nam là thật, cô cũng không muốn bị cuốn vào.

Cũng không lâu sau, sân khấu tuyên bố bởi vì bấp chân Từ Nam Nam đụng bị thương, cảnh quay này tạm thời gác lại, hiện những cảnh khác đang bố trí không kịp.

Hà Chiếu nhìn theo bóng dáng của Khúc Kim Tích, rồi lại nhìn kịch bản, sau đó điều Khúc Kim Tích tới một tổ khác của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích vui tươi hơn hờ chuyển tới tổ của Thẩm Thính, lúc đi qua thì Thẩm Thính đang treo mình trên dây cáp, bay từ hồ bên này qua bên kia.

Dưới tình huống như thế, diễn viên treo dây cáp ở trường quay không tính là đẹp mắt – nhưng hình ảnh cuối cùng được chiếu khi ra phim thì đã được trải qua sự chỉnh sửa hậu kỳ, giữ lại những tinh hoa và nhìn tự nhiên để đẹp mắt nhất.

Trên thực tế, đeo dây cáp lên người rất khó chịu, mà người ở giữa không trung cũng không mượn được lực, có một vài động tác sẽ rất gắng sức hoặc là khó coi.

Nhưng mà những sự cố này hoàn toàn không xuất hiện trên người Thẩm Thính.

Con người quốc sư được xây dựng với hình tượng đa mưu túc trí, luôn đặt thiên hạ trong lòng, nhưng bởi vì bẩm sinh mang bệnh, chắc chắn không sống được qua năm hai mươi lăm tuổi. Cho dù thân thể yếu ớt, nhưng hắn vẫn luyện được huyền thuật và công phu xuất thần nhập hóa, bước lên hàng ngũ cao thủ tuyệt đỉnh đương thời.

Khi cả người Thẩm Thính khoác trường bào nguyệt bạch treo dây cáp nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ, ở trong mắt mọi người, không phải anh đang dựa vào dây cáp mà bay lượn mà là thật sự biết bay.

Khúc Kim Tích hiểu tại sao Thẩm Thính lại có nhiều fan như thế, thế giới nhan cầu chính là như thế đó.

Thẩm Thính quay xong, mọi người vây lại, không ai chú ý tới Khúc Kim Tích, cô yên lặng lui qua một bên, vẫn là một trợ lý của tổ phim nhìn thấy cô: “Cô Khúc, cô chờ một chút đã nhé. Chúng tôi đã nhận được thông báo của đạo diễn Hà, tiện quay luôn đoạn phim của cô với thầy Thẩm, nhưng mà phải thông báo với thầy Thẩm trước đã. Thầy Thẩm vừa mới treo dây cáp, eo anh ấy bị thương, phải kéo dài thời gian.”

Khúc Kim Tích bắt được điểm chính của mấy câu này, eo Thẩm Thính bị thương?

Cô không nhịn được hỏi: “Không có diễn viên đóng thế à?”

“Diễn viên đóng thế của thầy Thẩm xảy ra chút vấn đề, mấy ngày nay cũng chưa tìm được người thích hợp.” Trợ lý tổ phim nói xong thì kinh ngạc phát hiện mình tiết lộ hơi nhiều, xoay người rời đi.

Khúc Kim Tích đợi gần một tiếng mới có người thông báo cho cô là có thể quay. Sau đó cô nhìn thấy Tần Tang, người ta cũng cười với cô một cái, cậu ta rót cho cô một ly trà hoa quả theo bản năng, còn chuẩn bị một chút quà vặt.

Tập thể nhân viên công tác: “?”

Tần Tang: “...”

Cậu ta từ từ rút tay lại, lui đến sau lưng Thẩm Thính.

Nhân viên công tác dụi dụi mắt mình, hoài nghi có phải đã nhìn lầm rồi hay không.

Chắc chắn là nhìn lầm rồi, trợ lý của Thẩm Thính sao lại sẵn sốc Khúc Kim Tích được... Đúng thế, trong lòng bọn họ không hện mà cùng bật ra hai chữ “sẵn sốc”.

Bầu không khí có chút quỷ dị.

Người trong cuộc cũng không bị ảnh hưởng.

“Anh Thẩm.” Khúc Kim Tích khách sáo nói: “Lát nữa làm phiền anh rồi.”

Trước khi đối diện với Thẩm Thính, cô cũng sẽ khách sáo mấy câu.

Sau đó quay phim như thường. Ở trong phim, Khúc Kim Tích gọi Thẩm Thính là sư huynh, nhưng có thể là do quá thuận miệng, nửa đường có một đoạn ống kính kéo ra xa, hai người đi về phía trước, cách xa nhân viên công tác, vì thế cô đợi thời cơ hỏi một câu: “Sư huynh, eo anh không sao chứ?”

“Cắt.” Phó đạo diễn cầm loa: “Thầy Thẩm, lúc này bước chân cậu dừng lại.”

Thẩm Thính: “Xin lỗi.”

“Không sao, không sao.” Thái độ của phó đạo diễn rất tốt: “Chúng ta làm lại lần nữa.”

Khúc Kim Tích âm thầm chặc lưỡi. Lần trước khi cô gặp phó đạo diễn đang quay, vị phó đạo diễn này còn nóng tính hơn cả Hà Chiếu, có diễn viên phạm sai lầm thông thường dẫn đến quay lại, anh ta cứ mắng liên tiếp.

Bao gồm cả lần Khúc Kim Tích vô tình chắn ống kính cũng bị mắng.

...

Cuối cùng khi quay xong đã là mười hai giờ đêm. Cảnh của Khúc Kim Tích không trể như thế, nhưng bởi vì có một vài cảnh cô phải ra sau quay nên mới khiến công việc kết thúc trể như thế.

Tháo lớp trang điểm rồi rời khỏi trường quay nhanh một chút, Khúc Kim Tích dùng ứng dụng đặt xe. Đợi một lúc thì một chiếc xe RV lái tới, cửa ra mở ra, Tần Tang xuống xe: “Cô Khúc, cô mau lên đi.”

Khúc Kim Tích phản xạ có điều kiện nhìn bốn phía.

“Cô yên tâm, không có ai đâu.” Tần Tang vừa buồn cười vừa đành chịu.

Khúc Kim Tích vui vẻ chui lên, hủy bỏ xe vừa đặt, tiết kiệm một khoản tiền đó.

Thẩm Thính nửa dựa ở chỗ ngồi, đã thay tóc giả và trang phục diễn, đang đeo một cái máy mát xa, nhắm mắt lại.

“Cô Khúc.” Tần Tang lại lấy một túi ăn ra: “Thức ăn đêm anh Thẩm chuẩn bị cho cô.”

Mở ra nhìn một cái, là đồ nướng.

Khúc Kim Tích: “...”

Vừa nói nhiều như thế không ăn nổi, vừa ăn hết thịt nướng. Sau khi ăn xong mới phát hiện Thẩm Thính đã mở mắt ra từ lúc nào, đang nhìn mình.

Khúc Kim Tích dùng khăn giấy lau dầu ở khóe miệng.

“No rồi?” Thẩm Thính hỏi.

Khúc Kim Tích: “No rồi, no rồi.”

“Vẫn còn đồ ăn khác nữa.”

“Không được không được.” Cô vội vàng xua tay.

Tần Tang xoay người, bả vai không ngừng run rẩy.

Khúc Kim Tích: “...”

“Ngày mai có cảnh không?” Thẩm Thính lại hỏi. Nhìn bộ dáng của anh, có vẻ là thuận miệng hỏi

“Buổi tối có một cảnh, ban ngày không có.” Khúc Kim Tích cũng tùy ý hỏi lại: “Anh thì sao?”

Thẩm Thính: “Cả ngày.”

Khúc Kim Tích lộ ra vẻ mặt đồng cảm: “Nam số một quay nhiều hơn một chút cũng là chuyện bình thường.”

Thẩm Thính không nói gì.

Khúc Kim Tích liếc nhìn eo anh, vết thương ở eo có vẻ rất nghiêm trọng.

Anh không thích nguyên chủ, không chạm vào nguyên chủ, bên cạnh không có người phụ nữ nào, đàn ông ba mươi tuổi rồi, chẳng

lẽ... ỉ?

Hai mắt đang nhìn chỗ không cần thiết thì chợt nghe giọng nói trầm trầm: “Cô đang nhìn gì vậy?”

Ngẩng đầu một cái liền đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Thính, cô bị dọa sợ mà da đầu tê dại, vội chuyển mắt sang hướng khác: “Không không không, tôi không nhìn gì hết.”

Vẻ mặt muốn che giấu nhưng lại càng lộ khiến Thẩm Thính nhắm mắt lại, nhiệt độ trong xe đột nhiên hạ xuống. Khúc Kim Tích lặng lẽ nhìn Thẩm Thính, ánh mắt tỏ ý: Tôi nói gì sai à?

Tần Tang:...

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cậu ta dờn tầm mắt đi.

Anh Thẩm rất giỏi đọc chi tiết trên vẻ mặt người khác, hơn nữa biểu cảm ban nãy Khúc Kim Tích lộ ra... quá mức rõ ràng, ngay cả cậu ta cũng nhìn ra, sao anh Thẩm có thể không nhìn ra được?

Tới trước khách sạn, Khúc Kim Tích có lòng muốn xuống xe rời đi trước, mới vừa đứng lên, một giây tiếp theo một loại dự cảm không tốt bao trùm lấy cô.

Keng một tiếng, bên trong buồng xe phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Thẩm Thính từ từ mở mắt, bóng dáng của người trước mặt đã biến mất, trên mặt đất có một món đồ nhìn quen mắt đang nằm đó – đó là trâm ngọc Thẩm Thính cài lúc quay phim.

Giống nhau như đúc.

Mấy giây sau, trâm ngọc trên đất ương ngạnh nghênh lên tới độ cao khoảng hai centimet, dường như thể lực đã chống đỡ hết nổi mà bình tĩnh nằm lại mặt đất.

Nhìn cây trâm ngọc cô đơn năm đó, thực sự có cảm giác đau buồn chết trong lòng nhiều một ít.

Thẩm Thính cúi đầu xuống, tay nắm lại đặt trước miệng, cuối cùng không nhin được mà phát ra một trận cười.

Khúc Kim Tích: “...”

Lần thứ N không thể yêu thương nổi.

Chương 42

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng sớm tới đoàn phim, thợ trang điểm và thợ tạo hình đã bắt đầu làm việc.

“Thầy Thẩm, chúng tôi phải dán tóc giả lên.” Thợ tạo hình bọc tóc Thẩm Thính dưới lưới, dán từng chút từng chút nhựa cao su ở rìa tóc giả vào trên đầu Thẩm Thính.

Cho tới khi tóc giả dán xong, người trong gương nháy mắt trở thành quốc sư đại nhân vạn người ngưỡng mộ.

Thợ tạo hình cầm trâm ngọc bên cạnh lên.

Đoàn phim không thiếu tiền, đầu tư số tiền rất lớn ở phương diện đạo cụ quay phim, mỗi một đạo cụ nghệ sĩ dùng tới phần lớn đều là mời chuyên gia chế tác.

Tỷ như cây trâm ngọc này, nó đại biểu cho quốc sư, đã trải qua thiết kế và điêu khắc mà thành, giá cả không hề rẻ.

“Dùng cái này đi.” Thợ tạo hình vừa định cầm trâm ngọc lên, Thẩm Thính bỗng lấy ra một cây trâm ngọc giống thế như đúc.

Thợ trang điểm và thợ hóa trang nhất thời đơ tại chỗ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một cái, mặt đầy vẻ nghi ngờ muốn hỏi nhưng không dám hỏi.

Rõ ràng trâm ngọc chỉ có một cái duy nhất, sao thầy Thẩm lại có một cái giống y đúc như thế?

Nhưng đây là yêu cầu của Thẩm Thính, mặc dù sự nghi ngờ của thợ tạo hình sắp lộ hết ra mặt cũng chỉ có thể bỏ cây trâm ngọc ban

đầu xuống, nhận lấy cây trâm của Thẩm Thính.

Một khi cầm vào tay, thợ tạo hình liền biết trâm ngọc này chỉ giống ở vẻ bề ngoài với cái kia, xúc cảm hoàn toàn khác nhau.

Cái này hơi nặng một chút, cảm nhận rất trôi chảy, cầm trong tay ôn ôn hòa hòa, tựa như dùng ngọc thượng hạng khắc nên.

Trong đầu thợ tạo hình thoáng qua một câu nói: Hàng thật khác với hàng giả.

Của Thẩm Thính là hàng thật.

Của đoàn phim chỉ là hàng giả.

Khúc Kim Tích cam chịu số phận tiếp nhận sự thật mình sắp phải đọi trên đầu Thẩm Thính cả một ngày.

Cô tìm vui trong khổ, ở trên đầu Thẩm Thính cũng không tệ, nếu có ai dám ngang ngược trên đầu anh, chắc chắn mình là người đầu tiên, cũng là duy nhất.

Sự an ủi này rất có hiệu quả, chỉ là trâm ngọc cài nghiêng trên tóc, cho nên bây giờ tầm mắt Khúc Kim Tích hơi bị lệch đi, còn lại những cái khác không có vấn đề gì hết. Cũng bởi vì cô đứng cao nên cũng thấy xa hơn.

Tạo hình và trang điểm đã xong, Thẩm Thính vào phòng thay đồ diễn, có mấy nhân viên công tác vây quanh Thẩm Thính giúp anh thay.

Trong mắt mỗi cô gái tuổi hơi nhỏ hơn một chút đều không giấu được sự sung sướng – giúp Thẩm Thính thay quần áo quả thật đáng để sung sướng.

Thấy vậy Khúc Kim Tích không thể không cảm thán cái thế giới nhan cầu này.

Lúc Thẩm Thính nghe được bối cảnh vẫn chưa được bố trí xong, Hà Chiếu đang giảng kịch cho Dự Đồng, cảnh phim này là hai người bọn họ đối diễn.

“Cậu tới đúng lúc lắm.” Hà Chiếu nói: “Trước khi khai máy, hai người diễn thử một lần đi. Hoàng đế, cậu chú ý tới cảm xúc của mình, bây giờ cậu không còn sùng bái và lệ thuộc và quốc sư nữa, mà là kiên kỵ và không hài lòng, nhưng cậu lại không thể không dựa vào sự giúp đỡ của cậu ta, những thứ này cậu phải nhin trong lòng, dùng ánh mắt không rõ ràng để lộ ra sự vừa kính vừa hận của cậu đối với quốc sư.”

Dự Đồng trịnh trọng gật đầu: “Tôi biết rồi thưa đạo diễn.”

Hà Chiếu không có gì để hướng dẫn cho Thẩm Thính. Ông ta liếc nhìn Thẩm Thính, vừa nhìn một cái, ánh mắt đã chạm tới trâm ngọc trên đầu anh: “Cây trâm xảy ra chuyện gì thế? Không phải cây trước kia đúng không?”

Thẩm Thính: “...”

Ngay cả Khúc Kim Tích cũng kinh hãi, làm một đạo diễn, mỗi ngày bận rộn như con quay, sao ông ta lại phát hiện ra trâm ngọc không giống với trước kia chứ.

Bề ngoài đều y hệt nhau mà.

“Tôi đã cố ý để người khác làm một cái y với nguyên mẫu, sau này sưu tầm lại.” Thẩm Thính nhàn nhạt nói: “Sao ông lại nhìn ra được?”

Hà Chiếu nói một câu: “Nó đang sáng lên.”

Ông ta không hỏi nhiều chuyện trâm ngọc, Thẩm Thính tự bỏ tiền điêu khắc một cây trâm ngọc mới là tự do của anh. Ngược lại sau khi Khúc Kim Tích nghe xong lời Hà Chiếu, muốn cố gắng nhìn thử xem chỗ nào trên người mình đang sáng lên.

Cố gắng nửa ngày cũng chỉ xoay được nửa vòng trong tóc Thẩm Thính, chẳng thấy được cái gì, tầm mắt còn thay đổi. Cô chỉ đành cố gắng dùng sức một lần nữa chuyển mình về vị trí cũ.

Trong lúc vô tình Dụ Đồng ngẩng đầu lên, lướt qua đỉnh đầu Thẩm Thính, mày nhíu lại: Sao cậu ta lại thấy trâm ngọc trên đầu Thẩm Thính đang động đậy cơ chứ?

Định thần nhìn lại lần nữa, trâm ngọc yên ắng không có gì khác thường.

Chắc là nhìn lầm rồi, cậu ta tưởng tượng ra mà thôi.

Ban đầu Khúc Kim Tích còn thấy háo hức, sau đó nhìn đến mệt, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ. Chờ cô vừa mới tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở mắt ra thì nghe thấy âm thanh lẩm bẩm.

“... Thiên hạ này vốn nên là của ngươi, ch không phải là họ Tiêu. Ngươi vì hấn mà mưu tính nhiều như thế, hấn có từng cảm kích ngươi hay không? Đôi mắt hấn đã bị quyền lực che mờ rồi, hấn đang có ý muốn giết ngươi!”

Khúc Kim Tích nhất thời tỉnh táo, phát hiện Thẩm Thính đang quay, bây giờ anh đang đối diện với Từ Nam Nam.

Thế mà cô lại ngủ lâu như vậy.

Khúc Kim Tích có chút xấu hổ, cô không thấy được vẻ mặt Thẩm Thính, lại có thể thấy được Từ Nam Nam gần trong gang tấc. Sau đó cô phát hiện ra Từ Nam Nam muốn tới gần Thẩm Thính, anh tránh được.

Như vậy có thể thấy rằng nếu Thẩm Thính không muốn cô gái nào tới gần mình thì thật đúng là không ai có thể gần gũi.

Khó trách trước đó nguyên chủ không thành công.

Quay xong một cảnh phim, nửa đường nghỉ ngơi bổ trang, lần đầu tiên Từ Nam Nam không tới tìm Thẩm Thính nói chuyện mà là đi tìm Hà Chiếu.

Thẩm Thính thì lấy trâm ngọc trong tóc xuống, đặt lên bàn.

Khúc Kim Tích đối mặt với mặt anh, liền nhớ lại hình ảnh tối qua bị Thẩm Thính ấn dưới gối.

Thằng già này vì trả thù cô nghi ngờ eo anh không bình thường, tàn nhẫn không để cô có cơ hội ngủ yên, đặt cô dưới gối, đầu của anh còn đè lên trên gối.

Hại cô sau khi ngủ thì nằm mơ, mơ mình biến thành Tôn hầu tử bị Ngũ Chỉ sơn đè một đêm.

Trường quay rất nhiều người, tất nhiên Thẩm Thính sẽ không nói chuyện với cây trâm ngọc. Anh nghịch trâm ngọc trong tay, một lúc thì xoay trâm ngọc vòng vòng, lúc sau lại chọc chọc đầu trâm ngọc lên đùi.

Người khác nhìn thấy nơm nớp lo sợ anh làm hỏng trâm ngọc.

Khúc Kim Tích: "..."

Mặc dù hơi quay cuồng một chút nhưng mà hoạt động như thế khiến cả người cô thoải mái hơn so với trước đó.

Vốn cô có thể trực tiếp làm mình ngã xuống rồi biến trở về, nhưng Thẩm Thính chưa cho cô cơ hội đó.

Vừa nghĩ tới buổi tối còn có cảnh, cô sớm muộn gì cũng phải ngã đau một lần biến trở về, cô liền sức lực phấn chấn, dùng đầu trâm đâm vào đầu Thẩm Thính.

Có câu nói là chết sớm siêu sinh sớm, cô muốn biến trở về sớm một chút, cũng thoải mái hơn biến thành một cây trâm ngọc cứ đợi

trên đầu Thẩm Thính.

Hết lần này tới lần khác cô không động đậy được, chỉ có thể mặc Thẩm Thính muốn làm gì thì làm QAQ.

“Nghe nói cây trâm ngọc này là anh tự mình tìm người làm, thế thì thích nhỉ, mỗi lần nghỉ ngơi đều có thể lấy xuống nghịch một chút.”
Từ Nam Nam một lần nữa chủ động đi tới bắt chuyện.

Bên cạnh Thẩm Thính có một cái ghế, cô ta thuận thế ngồi xuống, chống cằm cười híp mắt nhìn anh. Thẩm Thính nhàn nhạt ừ một tiếng, xoay trâm ngọc một cái rồi mặt đối diện với Từ Nam Nam.

Từ Nam Nam thấy anh phản ứng với mình, cười càng sâu hơn. Cô ta nhìn trâm ngọc: “Mặc dù trước kia anh cài cây trâm đó, nhưng chất liệu của cái này tốt hơn nhiều, cũng đẹp hơn nữa. Dùng ngọc gì điêu khắc vậy? Lúc về tôi cũng muốn kêu người ta điêu khắc một cái cất làm kỷ niệm.”

Thẩm Thính: “Cô cảm thấy đây là ngọc gì?”

Từ Nam Nam suy nghĩ một chút, nói: “Hòa Điền?”

Thẩm Thính chỉ cười không nói, Từ Nam Nam cho là mình đã đoán đúng, lại thấy anh cúi đầu nhìn trâm ngọc, khóe miệng nhếch lên một độ cong vui vẻ, tâm tình vốn đang nhảy nhót vui vẻ thì nhất thời bị một loại buồn bã chua xót lấp đầy.

Ngay cả một cây trâm ngọc chất lượng hơi tốt một chút anh ấy cũng có thể thích, tại sao lại không thích mình?

Nghĩ tới đâu, đôi mắt xinh đẹp của Từ Nam Nam liếc qua trâm ngọc: “Tôi có thể xem một chút không?”

“Xin lỗi.” Thẩm Thính nói: “Đạo diễn báo bắt đầu kìa.” Anh cài trâm ngọc lại trở về tóc, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Từ Nam Nam cứng đờ tại chỗ.

Thẩm Thính bóp vùng giữa hai lông mày một cái, thu cảm xúc lại, để mình vui đầu vào quay phim.

Lúc này anh nhất thời không nhận được dùng mấy phần khoe khoang trong lòng biểu hiện sự yêu thích trâm ngọc do Khúc Kim Tích biến thành với Từ Nam Nam, hành động này không phù hợp với tính cách của anh.

Dĩ nhiên Khúc Kim Tích không biết suy nghĩ trong lòng anh, cũng không biết bây giờ đã là mấy giờ, tám buổi tối cô có cảnh đó!

Đúng lúc này, mấy người đột nhiên xông lại, một người trong đó lo lắng nói: “Đạo diễn Hà, tôi ở đoàn phim bên cạnh. Đoàn của chúng tôi cháy rồi, hết lần này tới lần khác cửa ra vào bị chặn xe, xe cứu hỏa tạm thời không vào được, có thể mượn chút người giúp chúng tôi dập lửa không?”

Trong khu quay chụp không chỉ có một đoàn quay phim, có tận mấy đoàn phim sát nhau, có lúc còn dùng chung một lều.

Cháy là chuyện lớn đó.

Hà Chiếu lập tức để người tổ chức nhân viên lại tới đoàn phim cách vách hỗ trợ.

“Nhớ phải chú ý an toàn.”

Số người mượn đi hơn nửa, tạm thời không quay phim được. Chỉ chốc lát sau liền nghe nói đoàn phim cách vách có diễn viên bị thương. Mặc dù không phải đoàn phim của mình xảy ra chuyện, nhưng mà hai đoàn cách nhau gần như thế, trong lòng mọi người cũng lo lắng, bàn tán sôi nổi.

Thẩm Thính trở lại phòng trang điểm tháo lớp hóa trang ra.

Tin tức đoàn phim cách vách xảy ra cháy đã truyền tới internet, nổ tung hot search. Tần Tang tiện tay mở ra thì thấy tên một người

quen.

Cậu ta cau mày tại chỗ, qua mấy phút thì tiến lên một bước, liếc nhìn cây trâm ngọc Thẩm Thính đang cầm nghịch trong tay, thấp giọng nói: “Anh Thẩm.”

Thẩm Thính ngược mắt lên, hai người đối mặt. Một lát sau Thẩm Thính để trâm ngọc lên bàn trang điểm, đứng dậy đi tới một góc.

Khúc Kim Tích: “???”

Đây là đang tránh cô để nói thầm ư?

Tần Tang đưa điện thoại cho Thẩm Thính, ánh mắt anh lướt qua điện thoại.

“Mạnh Thiên Hạo bị bỏng.”

“Người bị thương ở đoàn phim cách vách là anh ta?” Ánh mắt Thẩm Thính lạnh như băng.

Tần Tang gật đầu.

Chuyện giữa Mạnh Thiên Hạo và Khúc Kim Tích chỉ cần tra một chút liền biết, Tần Tang cũng do do dự dự mãi mới báo chuyện này lên.

Thẩm Thính mở gif hot search ra, Mạnh Thiên Hạo bị thương không ít, tiêu đề viết đang cấp cứu. Anh vốn không có ấn tượng gì tới Mạnh Thiên Hạo, thậm chí còn chẳng để người này vào trong lòng.

Ánh mắt thâm trầm quét qua mấy cái gif này, Thẩm Thính lại trở về chỗ ngồi, dựng trâm ngọc lên.

Khúc Kim Tích: “?”

Thẩm Thính thấp giọng nói: “Chịu đựng.”

Anh đặt trâm ngọc lên bàn trang điểm, đầu ngón tay thon dài do dự giữa không trung mấy giây, cuối cùng dờn tầm mắt đẩy trâm ngọc từ trên bàn xuống.

Trâm ngọc theo tiếng mà rơi xuống, phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Đau nhức quen thuộc cuốn lấy toàn thân, Khúc Kim Tích giật giật tay, biết mình đã biến trở lại. Chờ sự đau đớn chậm rãi qua đi, cô thở phào một cái, mở mắt ra liền đối mặt với tầm mắt Thẩm Thính.

Cô theo bản năng nở nụ cười, cũng vận động cơ duỗi một chút, thân thể mình hoạt động có hơi cứng nhắc.

Thẩm Thính: "..."

Yên lặng rút cánh tay muốn đỡ cô lại, Thẩm Thính chuyển màn hình điện thoại về phía cô, Khúc Kim Tích liếc nhìn: "Ồ, diễn viên đó bị thương nặng thật đấy."

Thẩm Thính lướt sang hình ảnh kế tiếp, đây là một tấm hình của diễn viên bình thường, Khúc Kim Tích cẩn thận nhìn một chút, kịp phản ứng lại: "Người bị thương là Mạnh Thiên Hạo???"

Mắt Thẩm Thính hơi híp lại.

Bầu không khí đột nhiên trở nên quỷ dị, Tần Tang nhắm mắt nói: "Cô Khúc, nếu cô muốn tới bệnh viện thăm..."

"Chờ đã." Khúc Kim Tích giơ tay lên: "Tôi tới bệnh viện làm gì?"

Cuối cùng Khúc Kim Tích cũng biết Thẩm Thính mang về mặt cao thâm khó lường này là vì sao, thì ra là cho rằng cô sẽ đau lòng khổ sở vì Mạnh Thiên Hạo bị thương hay gì?

"Anh Thẩm, anh đã quên rằng tên hai chúng ta vẫn còn đang ở trên cùng một tờ giấy chứng nhận hay sao?" Khúc Kim Tích nắm tay

lại, nhất thời kích động bật thốt lên: “Anh là chồng tôi, những người đàn ông khác tôi đều không quen!”

Dứt lời, phòng trang điểm yên tĩnh tới mức một cái kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tần Tang: “...”

Tôi không phải là đàn ông à?

Chương 43

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cửa phòng trang điểm bỗng nhiên bị gõ.

“Xin chào thầy Thẩm, tôi là Dụ Đồng.”

Khúc Kim Tích vừa nghe là Dụ Đồng, theo bản năng liền muốn tránh, nếu như bị anh ta phát hiện mình ở trong phòng trang điểm của Thẩm Thính, vậy không biết anh ta sẽ nghĩ như thế nào đây.

Nhưng mà không gian trong phòng trang điểm lớn như thế, liếc qua là thấy ngay, nếu như cô có muốn trốn cũng chẳng có chỗ trốn.

“Nếu cô là bạn học chung thời đại học với Dụ Đồng, có quen biết nhau thì cô căng thẳng cái gì?” Chân mày Thẩm Thính khẽ nhướng lên, hời hợt nói.

Mỗi lần Khúc Kim Tích ở đây, có ai đó gõ cửa cô cũng chột dạ, hận không thể cách xa anh tám nghìn mét, chỉ sợ bị người ta thấy bọn họ ở chung một phòng.

Khúc Kim Tích: “...”

Thẩm Thính không để ý tới cô nữa, gật đầu với Tần Tang, sau đó cậu ta ra mở cửa.

“Trợ lý Tần.”

“Anh Dụ.”

Dụ Đồng vừa vào cửa liền thấy Thẩm Thính đang đứng bên cạnh Khúc Kim Tích, khoảng cách giữa cô và Thẩm Thính rất gần, thậm chí còn chưa tới nửa mét, gần như là sát vào nhau.

Sự khiếp sợ trong mắt Dụ Đồng không che giấu được, cho tới khi đối diện với ánh mắt Thẩm Thính mới lấy lại tinh thần, nhưng quên mất phải mở miệng như thế nào.

Tại sao Khúc Kim Tích lại ở trong phòng trang điểm của Thẩm Thính? Cô tới đây lúc nào? Thẩm Thính rất ghét cô, sao hết lần này tới lần khác hai người lại gần nhau như thế? Khúc Kim Tích muốn làm cái gì? Thẩm Thính cũng muốn làm gì? Giữa hai người bọn họ đã hòa thuận rồi?

Đầu óc Dụ Đồng ong ong.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Thẩm Thính đứng lên, tay áo anh quét qua Khúc Kim Tích mà cô cũng không phát hiện. Thấy Dụ Đồng im lặng, trong mắt thoáng quá sự khiếp sợ, cô không thể làm gì khác hơn là chủ động nói: “Tôi tới tìm thầy Thẩm hỏi chút chuyện về cảnh quay.”

Khóe mắt Thẩm Thính quét qua người cô rồi chuyển về Dụ Đồng, nhíu mày lại.

Dụ Đồng khống chế rất tốt biểu cảm của mình, khôi phục lại bình thường, anh ta nói: “Thầy Thẩm, tôi tới tìm anh là muốn thương lượng cảnh quay ngày mai với anh. Tôi có một ý tưởng của riêng mình muốn tham khảo với anh một chút.”

Thẩm Thính còn chưa lên tiếng, Khúc Kim Tích đã vội nói: “Đúng lúc tôi cũng hỏi xong rồi. Anh Thẩm, các anh trò chuyện đi, tôi đi trước nhé.”

Cô vội vã đi tới cạnh cửa rồi quay đầu nói một câu: “Cảm ơn anh Thẩm.” Đã đóng kịch thì phải đóng cho trót.

Chạy ra ngoài như một làn khói, Khúc Kim Tích thở phào một hơi thật dài. Cô quên đi khúc nhạc đệm này, đón xe trở về khách sạn.

Trên đường về cô cầm điện thoại xem hot search liên quan tới Mạnh Thiên Hạo. Nếu không phải xảy ra chuyện, cô cũng không biết Mạnh Thiên Hạo ở đoàn phim cách vách.

Mặc dù Mạnh Thiên Hạo không phải thứ tốt gì, nhưng Khúc Kim Tích không đến nỗi cười trên sự đau khổ của người khác sau khi đối phương xảy ra chuyện thảm như vậy.

Cô cau mày xem hết tin tức. Đoàn phim bên cạnh không lên tiếng, tin tức mới nhất là Mạnh Thiên Hạo đã được cấp cứu xong, nhưng cơ thể bị bỏng ba mươi phần trăm. Bị thương nặng như thế, chỉ sợ sau này không làm diễn viên được nữa.

Lướt rồi lại lướt, cô thấy mọi người trong nhóm Wechat của đoàn phim đều bàn chuyện của đoàn cách vách, cả mấy trăm tin nhắn đều đang thốn thức nghĩ mà sợ.

Lúc này một tin nhắn được chuyển tiếp bởi chuyên viên ánh sáng tổ A: “Không phải cháy, là bởi vì có người cố ý mượn đạo cụ phóng hỏa, mục tiêu chính là Mạnh Thiên Hạo.”

Tin nhắn này vừa gửi đi, trong nhóm ngừng lại trong nháy mắt.

Nhưng mà hai giây sau, tin nhắn bị thu hồi, chuyên viên ánh sáng nhanh chóng gửi lại: “Xin lỗi, gửi nhầm rồi.”

Tên chuyên viên ánh sáng kia bấy giờ đang hối hận xanh cả ruột. Thật ra anh ta đang trò chuyện riêng với một người bạn ở đoàn phim kế bên, đối phương tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, kể lại cho anh ta. Một drama lớn như thế, chuyên viên ánh sáng không nhìn được mà nói với bạn của mình, kết quả không cẩn thận gửi vào trong nhóm.

Loại chuyện không biết thực hư như thế nào này, mấy người nói với nhau đôi câu lúc chẳng có ai thì không sao, nhưng đặt ở trong một nhóm lớn mấy trăm người thì không quá thích hợp.

Nếu có ai đó nhanh chóng chụp ảnh màn hình lại, nói không chừng anh ta cũng bị vạ lây.

Chuyên viên ánh sáng giận tới mức đánh mạnh lên tay mình mấy cái, chỉ có thể cầu nguyện tốt nhất không ai chụp màn hình lại, không ai loan truyền đi.

Cũng không lâu sau trên internet lại nhảy ra một cái hot search liên quan tới chuyện Mạnh Thiên Hạo. Hot search nêu Mạnh Thiên Hạo là đúng người đúng tội, bởi vì anh ta quyến rũ phụ nữ đã có chồng, cấm cho phú thương một cái sừng, dẫn đến phú thương giận dữ nên ra tay với anh ta, nên mới có tình huống như thế.

Thế nhưng phú thương đó là ai, người phụ nữ có chồng là ai thì internet chưa nói, nhưng mà liên tiếp có tin tức tuồn ra Mạnh Thiên Hạo dựa vào phụ nữ mà lên chức.

Mạnh Thiên Hạo bằng vào vẻ bề ngoài xuất sắc, giả bộ làm người đàn ông si tình, quyến rũ rất nhiều cô gái vì anh ta mà dừng chân, không thiếu những nữ nghệ sĩ trong giới.

Trong lòng Khúc Kim Tích toát ra dự cảm không lành.

Sự thực là nguyên chủ đã từng “bao nuôi” Mạnh Thiên Hạo, nếu còn lưu lại chứng cứ gì...

Mà nguyên chủ kia đầu óc đơn giản, trước mắt Khúc Kim Tích biến thành màu đen, sau khi trở lại khách sạn cô vẫn luôn chú ý động tĩnh trên internet. Đúng như dự đoán, dự cảm mơ hồ của cô trở thành sự thật.

Blog kia tiếp tục phát tán mạnh những hình ảnh chụp chung tương đối lộ liễu của Mạnh Thiên Hạo và các nữ nghệ sĩ.

Trong đó có mấy nữ nghệ sĩ tuổi tác khá lớn, gần như đã rời khỏi giới, họ đều đã có gia đình. Sau đó là Liễu Tư, cô ta và Mạnh Thiên Hạo đang thân thiết với nhau trong một căn phòng nhỏ.

Cuối cùng là Khúc Kim Tích.

So sánh với mấy tấm hình lộ liễu trước đó, tấm hình chụp chung của Khúc Kim Tích và Mạnh Thiên Hạo rất bình thường. Chỗ bất bình thường duy nhất chính là Khúc Kim Tích đưa tiền cho Mạnh Thiên Hạo.

Khúc Kim Tích: “...”

Ngay lập tức, vô số những cư dân mạng đồng cảm với Mạnh Thiên Hạo lập tức thay đổi sắc mặt, tiếng mắng chửi điên cuồng xuất hiện dưới weibo những nữ nghệ sĩ.

Cái này gọi là một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng. Mạnh Thiên Hạo không phải là thứ tốt gì, vậy những nữ nghệ sĩ này tất nhiên cũng không phải.

Điện thoại của Khúc Kim Tích không ngừng rung lên, đó là tin nhắn riêng của cư dân mạng, cô bấm vào một cái:

‘Loại đàn bà thấp kém như cô còn dám đi quấy rối Thẩm Thính, cô còn rác rưởi dơ bẩn hơn cả nước cống thối.’

Lời nói trong tin nhắn riêng quá khó nghe, Khúc Kim Tích cau mày thoát ra.

Cô có chút mờ mịt, nhất thời không biết nên làm gì.

Nếu như có team, vậy lúc này team sẽ giúp cô bày mưu tính kế, nhưng cô không có.

Hoặc là cô có thể tìm Thẩm Thính, nhưng mà cô dựa vào đâu mà đi tìm anh giúp đỡ cơ chứ?

Nguyên chủ bao nuôi Mạnh Thiên Hạo là sự thật, chỉ là bây giờ người ta tưởng sự thật này ra mà thôi. Cho dù nói giữa nguyên chủ và Mạnh Thiên Hạo chỉ tồn tại quan hệ tiền bạc thì ai tin?

Khúc Kim Tích do dự một chút, mở bình luận trên hot search ra:

“Ơm, Liễu Tư tôi thích lại là như thế à?”

“Trời ạ, Trần Mỹ Dung đã bốn mươi tám tuổi rồi đó, ngày nào cô ta cũng khoe chồng với con trai đó.”

“... Chỉ biết than một câu rằng giới quyền quý thật rối loạn.”

“Lớp trang điểm đó của Khúc Kim Tích đúng là dọa chết người. Nhưng mà có sao nói vậy, trong mấy tấm hình này thì tấm của Khúc Kim Tích là bình thường rất rồi.”

Bình luận này được hơn nghìn like, cũng có mấy trăm comment trả lời.

“Mặc dù thế... Nhưng tôi cảm thấy Khúc Kim Tích trang điểm thế này mà Mạnh Thiên Hạo vẫn để ý?”

“Nói thật ra ấy, Khúc Kim Tích không qua nổi cái tuyển mười tám. Cho dù cô ta muốn bao nuôi Mạnh Thiên Hạo thì cô ta có tiền sao? Nếu như cô ta là con nhà giàu thì phải lăn lộn lắm như thế trong giới hay sao?”

“Tôi cảm thấy bạn nói rất đúng.”

“Tôi không phải fan của Khúc Kim Tích, nhưng lần xem Khúc Kim Tích giẫm trên giày cao gót đi thăm đồ, tôi cảm thấy cô ấy không giống thứ người như vậy.”

“Mạnh Thiên Hạo vẫn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, bỗng nhiên tuôn ra những chuyện này của anh ta, rõ ràng có người chỉnh anh ta, có phải là thật hay không còn chưa biết, mọi người hãy hóng drama một cách lý tính.”

“Thật ra thì tôi rất thích Khúc Kim Tích, bây giờ cô ấy rất đẹp.”

“Trước sau không giống nhau, nếu mặt này mà không chỉnh sửa thì tôi livestream ăn bàn phím, nhưng mà chỉnh cũng không tệ ha.”

“Không phải chỉnh đâu, chỉ cần nhìn cẩn thận là có thể nhìn ra là vấn đề về trang điểm. Trước đó Khúc Kim Tích trang điểm như thế, căn cơ có tốt hơn nữa cũng chẳng đỡ nổi kiểu trang điểm này.”

Bình luận dưới hot search nằm ngoài dự đoán của Khúc Kim Tích, lời mắng cô ngược lại không nhiều.

Có vẻ là do hình của cô có sự so sánh quá rõ ràng so với những tấm khác, hoặc là còn có những nguyên nhân khác, tóm lại là vẫn nhìn được.

Xem rồi xem, điện thoại đột nhiên hiển thị: Thẩm Thính.

Tay Khúc Kim Tích run nhẹ một cái, nhấn vào biểu tượng màu đỏ.

Vào thời điểm như thế này, cô không dám đối mặt với Thẩm Thính nhất, khó xử lắm.

Wechat vang lên, là một tấm ảnh Dự Đồng gửi tới. Cô còn chưa thấy rõ, tấm hình đã biến mất, thông báo Dự Đồng đã thu hồi.

Mấy phút sau, cửa bị gõ vang. Khúc Kim Tích bước tới cạnh cửa, thông qua mắt mèo nhìn thấy bên ngoài chính là Dự Đồng và trợ lý Tiểu Trương của anh ta.

Suy nghĩ một chút, Khúc Kim Tích mở cửa ra.

“Cô Khúc.” Người mở miệng đầu tiên chính là Tiểu Trương.

Sau khi Dự Đồng trao đổi xong chuyện cảnh quay với Thẩm Thính rồi rời đi, trên đường về Dự Đồng lướt điện thoại, sắc mặt anh ta lập tức âm trầm.

Tiểu Trương yên lặng liếc nhìn, phát hiện tin tức nghệ sĩ nhà mình xem có liên quan tới Khúc Kim Tích. Chờ sau khi xem xong tin tức

trên internet, Tiểu Trương không nhịn được nói một câu: “Không nhìn ra Khúc Kim Tích là người như vậy luôn, nghèo thành như thế rồi mà vẫn còn có thể...”

Câu tiếp theo không dám nói ra nữa khi cậu ta ngẩng lên nhìn ánh mắt Dụ Đồng.

Cậu ta không hiểu, tính cách như Dụ Đồng này sao lại “vừa ý” Khúc Kim Tích chứ?

Sở dĩ vừa ý phải thêm ngoặc kép là bởi vì Tiểu Trương còn chưa quá chắc chắn – Nói vừa ý là bởi vì bình thường Dụ Đồng biểu hiện hoàn toàn không quen Khúc Kim Tích, không thấy nói năng gì, lúc có tin tức của cô thì lại đặc biệt chú ý.

Tiểu Trương càng không có thiện cảm với Mạnh Thiên Hạo, một diễn viên tuyến mười tám không biết từ đâu nhảy ra, thời gian trước bỗng nhiên dính cái danh “Tiểu Dụ Đồng” mà thu hút lưu lượng, rõ ràng đang cộ độ hot của Dụ Đồng.

Hiện công ty đang quyết định nâng mạnh Dụ Đồng, âm thầm cảnh cáo công ty đối phương, lúc mới để danh hiệu “Tiểu Dụ Đồng” ai ai cũng biết biến mất trước.

Nếu không cho nhắc tới Khúc Kim Tích, Tiểu Trương đổi cách khác: “Anh Đồng, nói tới ánh mắt của Mạnh Thiên Hạo có chút giống với anh, những thứ khác thì chẳng giống gì hết, đúng là...”

“Cậu cũng cảm thấy giống?” Dụ Đồng cắt ngang cậu ta.

Tiểu Trương dùng hai ngón tay đặt cách nhau một đoạn: “Chỉ có một chút xíu như vậy thôi.”

Tiếp theo Dụ Đồng không nói gì nữa, sau đó tới một khách sạn, trực tiếp gõ cửa phòng Khúc Kim Tích, Tiểu Trương chỉ có thể mờ mịt đuổi theo nhịp bước của anh ta.

...

Khúc Kim Tích cười nói: “Có chuyện gì không?”

Tiểu Trương phục sát đất, lúc này rồi mà Khúc Kim Tích vẫn còn cười được – Cậu ta cũng không tin chuyện lớn như thế Khúc Kim Tích sẽ không biết.

Dụ Đồng đi thẳng vào trong, Khúc Kim Tích bị động tác bất ngờ của anh ta hù dọa phải lui về sau, Dụ Đồng liền đi vào.

Tiểu Trương không thể làm gì khác hơn là yên lặng đuổi theo, cũng rất sẵn sóc đóng cửa phòng lại.

Khúc Kim Tích: “...”

“Giữa em và Mạnh Thiên Hạo xảy ra chuyện gì?” Dụ Đồng ép sát Khúc Kim Tích, trong mắt như có tia lửa: “Một mặt hàng như thế em cũng có thể vừa ý?!”

Khúc Kim Tích bị anh ta ép đến bên tường, da đầu Tiểu Trương tê dại, từ bên này của cậu ta nhìn sang, nhìn thấy nào cũng thấy giống như nghệ sĩ nhà mình làm điều bất chính với Khúc Kim Tích, cậu ta lấy dũng khí: “Anh Đồng, chuyện này không được...”

“Im miệng!” Dụ Đồng gầm một tiếng trầm thấp.

Tiểu Trương cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy anh ta nổi giận như thế, rụt cổ lại, cũng không dám thở mạnh dù chỉ một chút.

“Khúc Kim Tích! Em có thể tự trọng một chút hay không hả!” Một tay Dụ Đồng nắm lấy bả vai Khúc Kim Tích, một tay khác chống lên tường, trực tiếp chặn kín đường lui của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích không ngừng kêu khổ. Vốn cô không ngờ Dụ Đồng sẽ phản ứng mạnh mẽ như thế, cô định đẩy anh ta ra mà chẳng nhúc nhích.

“Ban đầu em hỏi cũng không hỏi, trực tiếp chia tay với anh. Anh tìm em khắp nơi, muốn giải thích với em mà làm thế nào cũng chẳng tìm được em! Wechat, điện thoại, tất cả em đều chặn!” Lừa giận trong mắt Dự Đồng càng lớn: “Tình cảm ba năm của chúng ta mà không chống lại nổi mấy tấm hình photoshop của mấy người đó sao! Cho dù em không tin tưởng anh cũng không được làm ra hành động ngu ngốc như thế!”

Đối mặt với chất vấn như vậy, trong lòng Khúc Kim Tích kêu gào, đó không phải là tình cảm của cô, là của nguyên chủ mà.

Cô cố gắng khống chế tình cảm của nguyên chủ, không muốn để nguyên chủ lại bị tình cảm ảnh hưởng, sự yên lặng của cô đã kích thích đến Dự Đồng.

“Em nói gì đi!”

Khúc Kim Tích nặn ra mấy chữ: “Tôi không biết nên nói cái gì.”

Cô có thể nói sau khi nguyên chủ biết được chân tướng thì hối hận? Nhưng mà hối hận thì được ích lợi gì?

Nguyên chủ là một người cứng đầu, người bình thường hành động cực đoan như thế, cho dù hối hận cũng sẽ không trở về nữa, bởi vì có một số việc đã xảy ra rồi thì không thể cứu vãn được.

Hơn nữa khi đó cô ấy đã gặp phải ông cụ Thẩm.

Một bên là mối tình đầu mới vừa chớm nở, một bên là nhà họ Thẩm gia tài to lớn, cuối cùng nguyên chủ lựa chọn cái thứ hai.

Sự tự trọng duy nhất của cô ấy là khi không có được điều mình muốn từ Thẩm Thính, cũng không quay đầu lại tìm Dự Đồng, mà là tìm Mạnh Thiên Hạo có mấy phần tương tự Dự Đồng.

Chẳng qua là cô ấy cô đơn, cảm thấy có chút lạnh lẽo, muốn dùng tiền mua một phần ấm áp, dù phần ấm áp này là giả, bị tiểu bạch

kiểm lừa cũng chẳng sao cả.

Nhưng thỉnh thoảng ký ức này cũng sẽ xuất hiện trong đầu Khúc Kim Tích, khiến cô cảm nhận được tâm trạng của nguyên chủ.

Nếu như nguyên chủ thông minh một chút, hoặc là cô ấy không cực đoan thì chuyện cũng sẽ không biến thành như vậy, thế thì cô cũng không xuyên không tới.

Nhưng mà trách ai cho được.

Khúc Kim Tích suy nghĩ một chốc, muốn trách cũng chỉ có thể trách tác giả của quyển sách này, là tác giả vẽ ra tính cách và những việc nguyên chủ phải trải qua.

“Khúc Kim Tích!” Nhận thấy Khúc Kim Tích mất hồn, Dụ Đồng giận không kiềm chế nổi, nhìn gương mặt trước mắt này, lý trí hoàn toàn biến mất, chợt cúi đầu.

Khúc Kim Tích: “!!!”

Trong nháy mắt đó, trong đầu Khúc Kim Tích hiện lên gương mặt Thẩm Thính. Gương mặt này trên đầu đội một chiếc nón màu xanh biếc khiến người ta nhức mắt.

Cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, Khúc Kim Tích hết đá rồi lại đập, đầu húc thẳng về phía Dụ Đồng, cũng không biết cô đập vào đâu, chỉ nghe thấy Dụ Đồng phát ra tiếng hừ vì bị đau, bàn tay nắm bả vai cô buông ra.

Cô lập tức tìm cơ hội chạy tới mép giường, cảm giác khoảng cách đủ an toàn mới dừng lại.

“Anh Đồng, anh không sao chứ?” Tiểu Trương bị một loạt biến cố này làm cho kinh ngạc nửa ngày không kịp phản ứng, cho tới khi Dụ Đồng che miệng lại cúi người xuống mới mau chóng chạy tới.

Khúc Kim Tích sờ cái đầu đau đống của mình, lại nhìn cánh tay che miệng của Dụ Đồng, dưới mũi trào ra hai luồng máu đỏ tươi.

Tiểu Trương lật đật cầm khăn giấy, sắc mặt Dụ Đồng trắng bệch, vẫn khom người như cũ, gân xanh ở huyết thái dương và cổ nổi lên.

Tầm mắt Khúc Kim Tích yên lặng nhìn xuống dưới eo anh ta, sau đó lại nhìn chân mình.

Hình như, hình như... đá phải chỗ nên đá rồi.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, có lòng muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy vào lúc này mình nói cái gì cũng không thích hợp.

Nhưng cô chẳng hối hận chút nào đâu!

Một lúc lâu sau, sắc mặt tái nhợt của Dụ Đồng khôi phục lại bình tĩnh, cuối cùng anh ta cũng không cúi người nữa. Ánh mắt anh ta dờn từng tắc từng tắc về phía Khúc Kim Tích, trong không khí dần xuất hiện vẻ căng thẳng.

Đúng lúc này, cửa lại bị gõ một lần nữa. Khúc Kim Tích vội vã xông về phía cửa.

Không cần biết là ai tới, chỉ cần không phải Thẩm Thính thì đều có thể giải cứu cô.

Mở cửa ra.

“Mở cửa cũng mau đấy.” Thẩm Thính đứng ngoài cửa nhàn nhạt mở miệng.

Khúc Kim Tích: “...”

Đòi mạng.

Chương 44

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dường như Thẩm Thính không thấy được sự tuyệt vọng trong mắt Khúc Kim Tích, anh liếc nhìn cánh cửa chỉ mở ra một khe hở, híp mắt lại nói: “Tôi không dám đảm bảo nếu còn tiếp tục đứng ở bên ngoài sẽ không bị những người khác nhìn thấy đâu.”

Cho Khúc Kim Tích một trăm cái lá gan cô cũng không dám trực tiếp nhốt Thẩm Thính ngoài cửa như thế.

Ông trời đúng là thích trêu ngươi cô, không muốn để Thẩm Thính tới thì hết lần này tới lần khác anh lại tới, còn vào tình huống như thế này.

Đúng là nhìn cô không thuận mắt mà!

Thấy Khúc Kim Tích vẫn không có phản ứng, lần này ngay cả Tần Tang ở bên cạnh cũng cảm giác được sự không bình thường.

Sau khi hot search xuất hiện, Thẩm Thính đang trên đường đi gặp một người bạn, Tần Tang không biết anh sẽ xử lý như thế nào, nhưng cậu ta tự nhiên kể lại toàn bộ tình huống cho anh nghe. Thẩm Thính yên lặng một hồi rồi kêu tài xế đổi đường trở về khách sạn, lủi hẹn với bạn lại.

Một đường cấp tốc chạy tới, Khúc Kim Tích lại do dự, cho dù là trợ lý riêng, đồng thời cũng từng cho cô ăn, Tần Tang không thể lắm mồm nói một câu: “Cô Khúc, cô có chỗ nào không tiện à?”

Ngầm ý là mau mở cửa đón anh Thẩm vào.

Khúc Kim Tích hít sâu một hơi, dù sao chìa đầu ra là một đao, rút đầu lại cũng là một đao, cô điều chỉnh lại biểu cảm của mình, lộ ra vẻ

mặt kinh ngạc và vui mừng: “Không có, không có. Chẳng qua là tôi không ngờ anh Thẩm sẽ đến nên có chút ngạc nhiên.”

Cô kéo cửa ra.

Sau khi Thẩm Thính và Tần Tang bước vào phòng, Khúc Kim Tích vừa đóng cửa vừa nhanh chóng nói: “Thật là đúng lúc, ban nãy Dụ Đồng cũng tới tìm tôi. Mọi người tới tìm tôi là vì cảnh quay ngày mai à?”

Cô quyết định đánh đòn phủ đầu: “Đúng là làm phiền các anh quá rồi.”

Ánh mắt Thẩm Thính và Dụ Đồng đã đụng vào nhau giữa không trung.

Tần Tang hơi cúi đầu, vào những lúc như thế này, cho dù tình huống có bất ngờ hơn nữa, có người ngoài ở đây cũng phải giữ vững sự bình tĩnh cơ bản nhất. Đây coi như là sự dày công rèn luyện trong nghề trợ lý.

So sánh với trợ lý Tiểu Trương của Dụ Đồng thì không có được giác ngộ cao như thế, miệng cậu ta tròn thành một hình chữ O, một tay giơ lên chỉ, cả người cứng đờ tại chỗ.

Vừa mới biết được nghề sĩ nhà mình đã từng lui tới với Khúc Kim Tích, lúc này còn bị Khúc Kim Tích làm bị thương không thể diễn tả nổi, quay đầu lại Khúc Kim Tích bị toàn mạng xã hội ghét nhất lại được Thẩm Thính tìm tới cửa.

Chuyện này...

Những tin tức này quá kích thích, kích thích cậu ta tới mức có chút không tiêu hóa nổi.

Sau khi âm cuối của Khúc Kim Tích biến mất trong căn phòng, bên trong phòng rơi vào một loại yên tĩnh quỷ dị. Ước chừng qua

khoảng mấy giây, sắc mặt Thẩm Thính không đổi mở miệng, giọng nói không cao không thấp, đánh vỡ sự yên lặng: “Cũng có chút trùng hợp.”

Sau lời Thẩm Thính, trong thời gian ngắn Dụ Đồng cũng lấy lại sự tỉnh táo, có chút cứng ngắc nói: “Thầy Thẩm.”

Khúc Kim Tích dọn ghế tới: “Mời anh Thẩm ngồi.”

Thẩm Thính nhìn cô một cái rồi cũng ngồi xuống.

Khúc Kim Tích lại dời một cái ghế khác tới bên cạnh Dụ Đồng: “Anh cũng ngồi đi.”

“Không cần.” Nơi nào đó vẫn hơi nhói đau, Dụ Đồng nhìn gương mặt này của cô, chỉ cảm thấy sợi dây thần kinh trong đầu căng thẳng giật giật, không khống chế được tâm tình của mình. Anh dời tầm mắt đi, nói với Thẩm Thính: “Nếu thầy Thẩm tới tìm cô thì tôi xin phép đi trước.”

Vừa nói liền sai bước rồi, lúc cất bước động đến chỗ đau, động tác ngừng một chút, sau đó sắc mặt âm trầm rồi đi.

Tiểu Trương đuổi sát theo sau, hai người trở lại phòng cách vách.

“Anh Đồng, chi bằng tới bệnh viện kiểm tra một chút?” Thấy vẻ mặt Dụ Đồng vẫn khó coi như cũ, Tiểu Trương không tự chủ kẹp chân lại, nghĩ một chút thôi đã thấy đau rồi.

“Đi cái gì mà đi!” Dụ Đồng chỉ cảm thấy một bụng tức không có chỗ trút, trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh vừa rồi, còn có cả Thẩm Thính.

Tiểu Trương cẩn thận liếc nhìn vẻ mặt anh ta, không cẩn thận hỏi lên suy nghĩ trong lòng: “Mối tình đầu ngu ngốc mà anh từng nói chính là Khúc Kim Tích à?”

Từ khi Dự Đồng ra mắt tới nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, mặc dù không đến mức cực kỳ hot nhưng không thiếu tài nguyên, công ty cũng coi trọng anh ta.

Muốn lăng xê một nghệ sĩ, tất nhiên phải hiểu tình huống của anh ta. Công ty đưa ra một loạt kế hoạch trong tương lai với anh ta, trong đó có một cái: Trong thời kỳ sự nghiệp lên cao, cấm nói chuyện yêu đương.

Tất nhiên tình sử trước kia sẽ bị hỏi – lẽ đâu có bất hòa gì đó, sau khi hot sẽ dây dưa ra.

Khi đó Dự Đồng đối mặt với câu hỏi của mấy người họ chỉ hơi hợt nói một cái: “Lúc học đại học đã từng có, chia tay rồi.”

Hỏi nguyên nhân.

Anh ta nói: “Quá ngu ngốc.”

Thấy anh ta không nói quá nhiều, khi nhắc tới đoạn tình cảm này không có bất kỳ cảm xúc gì, mọi người nhất trí cho rằng không có gì. Sau đó khi Tiểu Trương đã quen thuộc với Dự Đồng, biết được chuyện này thì lặng lẽ chửi thề lúc không có ai.

Dự Đồng có vẻ ngoài đẹp trai, có kỹ năng diễn xuất hiếm thấy trong các nghệ sĩ trẻ tuổi, về tính cách thì đối nhân xử thế cũng ở mức thượng thừa. Một người đàn ông như thế, rốt cuộc là cô gái kia phải ngu ngốc như thế nào mà không giữ chặt lấy?

Cuối cùng bây giờ cũng biết cô gái đó là ai.

Tâm trạng Dự Đồng vốn đang ở bên bờ vách núi, hết lần này tới lần khác trở lý còn nóng lòng muốn đẩy lưng anh ta. Anh ta từ từ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hàm chứa sát khí khiến da đầu người ta tê dại.

Cuối cùng Tiểu Trương cũng ý thức được nguy hiểm, lập tức lui về sau, ngậm chặt miệng, không nói thêm gì nữa.

Nhưng cậu ta quan sát biểu cảm của nghệ sĩ nhà mình, nhất thời khó mà phân tích anh ta đang tức giận vì chuyện của Khúc Kim Tích hay thái độ của cậu ta, hay là đang khiếp sợ không tưởng tượng nổi tại sao Thẩm Thính lại đi tìm Khúc Kim Tích, lại thấy giữa bọn họ không có bất hòa, thậm chí có thể nói là thân mật.

Trong đầu Tiểu Trương bỗng xuất hiện một ý nghĩ: Ban đầu Khúc Kim Tích này làm phiền Thẩm Thính, chẳng lẽ Thẩm Thính thật sự có ý với cô ta rồi bị cô ta công phá ư?

Cô ta đúng là quá lợi hại.

Tiểu Trương cảm thấy kính nể Khúc Kim Tích.

Cùng lúc đó, sau khi Dụ Đồng rời khỏi phòng, Khúc Kim Tích thật sự thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà cô còn chưa thở ra hết liền đối diện với sự hờ hững của Thẩm Thính, ánh mắt nhìn một cái đã khiến cô muốn nhận tội, đền tội.

Khúc Kim Tích: “...”

Đang lúc cô suy nghĩ xem nếu Thẩm Thính hỏi tới Dụ Đồng, cô nên lừa gạt hay là ra đầu thú thì Thẩm Thính đã thu hồi ánh mắt chèn ép đáng sợ kia lại, nói: “Chuyện hot search, cô định giải quyết như thế nào?”

Căn bản chẳng hỏi gì cả.

Trái tim Khúc Kim Tích bay lơ lửng bây giờ đã trở về mặt đất. Đúng thế, Thẩm Thính biết cô và Dụ Đồng là bạn học chung thời đại học, bạn học chung thời đại học tới tìm cô là điều rất bình thường, lại nói cô và Dụ Đồng có nhiều cảnh đối diễn như thế, Thẩm Thính thật sự hỏi mới là có vấn đề.

Cô và Thẩm Thính trừ hai tờ giấy kết hôn và anh là người giám hộ của cô ra thì chẳng có quan hệ đặc biệt gì.

Là chính cô tự chột dạ cho nên mới thấp thỏm không yên, suy diễn ra vở kịch lớn vừa rồi.

Trong nháy mắt Khúc Kim Tích không còn hoảng hốt nữa.

Dù sao Thẩm Thính đã sớm biết về chuyện hư hỏng kia của cô và Mạnh Thiên Hạo, cái nời này dù sao cũng phải là cô đội.

Cô thành thật lắc đầu: “Tôi không biết.”

Dụ Đồng và Thẩm Thính người đến trước kẻ đến sau, trái lại làm phân tán sự lo lắng của cô đối với hot search. Danh tiếng của cô vốn không tốt lắm nên cô không quan tâm thêm những thứ khác nữa, nợ nhiều không lo.

“Nhưng mà tôi chỉ cho Mạnh Thiên Hạo một ít tiền thôi.” Khúc Kim Tích giơ tay: “Tôi thề, giữa tôi với anh ta chỉ có quan hệ tiền bạc.”

Trước đó Thẩm Thính không muốn nghe cô nói, lần này Khúc Kim Tích quyết định cho dù anh có muốn nghe hay không, có đồng ý tin tưởng hay không, cô cũng phải nói rõ ràng.

Thẩm Thính nhìn cô.

Khúc Kim Tích lục lợi ký ức có liên quan tới Mạnh Thiên Hạo của nguyên chủ, cô nói: “Có lúc tâm trạng tôi không tốt lắm sẽ tìm Mạnh Thiên Hạo tán gẫu một chút, anh ta sẽ nói vào lời để an ủi tôi... Như thế thì tôi sẽ dễ chịu hơn một xíu.”

Thẩm Thính rũ mắt, sau một lát thì nói: “Lịch sử cuộc nói chuyện, lịch sử giao dịch có ở đây không?”

“Có! Tôi chụp màn hình lại rồi!”

Cái hôm mà Khúc Kim Tích xuyên qua, sau khi hiểu hoàn toàn tình huống liền đề phòng chụp màn hình lại tất cả lịch sử cuộc nói chuyện giữa nguyên chủ và Mạnh Thiên Hạo, có thể lấy ra làm chứng trong bất cứ tình huống nào.

Sau đó Mạnh Thiên Hạo đã xóa cô – sự thật chứng minh cô đề phòng chụp lịch sử trò chuyện trước rất quan trọng.

“Gửi hết cho Tần Tang.” Thẩm Thính đứng lên đi ra ngoài.

Lời này hiển nhiên là muốn giúp cô. Khúc Kim Tích có chút ngại ngùng và áy náy đối với việc Thẩm Thính không quan tâm tới hiềm khích trước trước mà giúp đỡ cô.

Thật ra thì anh hoàn toàn có thể mặc kệ cô.

“Cảm ơn anh Thẩm.”

Cho dù Thẩm Thính là vì mặt mũi của nhà họ Thẩm hay là khoảng thời gian này hai người chung sống tốt đẹp, anh đều đáng để cô cảm ơn chân thành.

Người đàn ông này đúng là lịch lãm và quyến rũ, có tiền, có nhan sắc, có địa vị, hào phóng không tính toán, quả thật là cực phẩm để kết đôi trong đám đàn ông.

Thẩm Thính dừng bước, Khúc Kim Tích còn tưởng anh sẽ nói một câu “Không phải là vì cô, là vì ông nội”, nhưng Thẩm Thính chẳng nói gì. Tần Tang để lại cho Khúc Kim Tích một ánh mắt “cô yên tâm”, sau đó hai người rời đi.

Sau khi xuất hiện hot search liên quan tới việc Mạnh Thiên Hạo mượn phụ nữ để lên đời, những nữ nghệ sĩ dính líu tới vụ việc đó cũng thi nhau lên hot search. Có vẻ là team của các cô ấy đang cố gắng cứu vãn hết sức. Sau khi hot search về mấy vị nghệ sĩ này biến mất, chỉ còn lại một mình Khúc Kim Tích ở trên đó, vẫn đang ở hàng trước.

Sau đó lại xuất hiện mấy drama trong giới giải trí khác, rõ ràng cho thấy có người điều khiển sau lưng, cho những nữ nghệ sĩ này một đao chắn đường.

Nhưng làm gì cũng không ngăn được sự nhiệt tình quá mức của dân mạng, các hot search đã biến mất liên tục xuất hiện lần nữa. Những nữ nghệ sĩ này cuối cùng cũng ngồi không yên, phòng làm việc hoặc người quản lý weibo lên tiếng, cho thấy là hình photoshop, chuyện này là do người ta tung tin vịt.

Nhất là Liễu Tư, bây giờ con đường phát triển của cô ta rất tốt, chuyện này mà không dập xuống được, cô ta sẽ không có tiền đồ trong giới nữa

Nhưng mà blogger kia cũng ác, lại chia sẻ một weibo nữa. Lần này không phải hình ảnh mà là video, càng lộ liễu hơn.

“Nói là ảnh photoshop tung tin vịt? Tự nhìn xem đi, phải để tôi tung video gốc ra mới im miệng?”

Quần chúng hóng phốt phía dưới: “Tại sao không có Khúc Kim Tích?”

Chủ blog này ngược lại cũng ngay thẳng, trả lời: “Cô ấy không có nhiều, nhưng mà chuyện này không thể loại bỏ khả năng giữa cô ấy và Mạnh Thiên Hạo không có loại quan hệ đó.” Đồng thời gửi thêm mấy hình ảnh.

Mấy tấm hình này là ảnh Mạnh Thiên Hạo chia sẻ bên vòng bạn bè, đại ý là cảm ơn Khúc Kim Tích mua cho anh ta cái gì, thêm một bài thơ thâm tình.

“Đm, giọng điệu của bài thơ này cũng mắc ói quá đấy.”

“Sao tôi lại có cảm giác Khúc Kim Tích bị Mạnh Thiên Hạo lừa nhỉ?”

“Có khả năng là Khúc Kim Tích vốn không biết Mạnh Thiên Hạo là ai, yêu đương bình thường với Mạnh Thiên Hạo, tiêu tiền cho anh ta, kết quả không ngờ Mạnh Thiên Hạo đồng thời cấu kết với mấy người phụ nữ liền không nhả?”

“Nói như vậy thì hai người Khúc Kim Tích và Liễu Tư vô tội? Chẳng qua mấy cô ấy bị lừa mà thôi. Còn mấy người như Trần Mỹ Dung, có con trai có con gái có chồng, bốn mươi năm mươi tuổi rồi, chẳng lẽ không có sức phán đoán? Ngoại tình rõ ràng rành rành, không đáng để đồng cảm.”

...

Chủ blog tên là Lưu Thái Xuân, gã hưng phấn ngồi sau màn hình máy tính nhìn việc lớn trên weibo do một tay mình dựng nên

Gã vốn là một thợ sửa máy tính, trong lúc vô tình sửa phải máy tính của Mạnh Thiên Hạo, phát hiện vô số tài liệu cực hot bên trong, lúc này không còn đạo đức nghề nghiệp mà lấy đi.

Vốn là Lưu Thái Xuân dùng những tài liệu này để uy hiếp Mạnh Thiên Hạo đòi tiền, uy hiếp mấy lần Mạnh Thiên Hạo ngoan ngoãn đưa tiền cho gã, nhưng không ngờ mấy ngày sau đó Mạnh Thiên Hạo mượn người chinh gã.

Mạnh Thiên Hạo không dám để lộ những tư liệu kia ra ngoài, những người phụ nữ anh ta cấu kết kia tất nhiên cũng không dám. Một mình Lưu Thái Xuân không thắng được bọn họ, vì thế cầm tài liệu trốn đi, chuẩn bị làm một vụ lớn.

Đầu tiên gã lặng lẽ gửi một phần tài liệu liên quan tới phú bà nào đó cho phí thương, mượn đao giết người mà, gã cũng sẽ làm.

Tin tức Mạnh Thiên Hạo bị bong vừa ra, Lưu Thái Xuân cũng biết thời cơ của mình đã đến. Khoảng thời gian này cuộc sống trốn đông núp tây đã khiến gã chất chồng vô số bất mãn, dứt khoát tuôn ra hết cả luôn, cứ để cho mình sáng khoái trước đã rồi tính sau.

Trong những tài liệu này, mỗi một người phụ nữ mà Mạnh Thiên Hạo thông đồng đều có những video không thể miêu tả. Trong đó ở file tài liệu tên Khúc Kim Tích, chỉ có rất ít hình ảnh, ảnh thân thiết thì một tấm cũng không có.

Ngược lại có một đoạn video ngắn, là Mạnh Thiên Hạo muốn quấy rối Khúc Kim Tích, bị Khúc Kim Tích vừa đánh vừa chửi. Gã đoán rằng sở dĩ Mạnh Thiên Hạo lưu cái video này lại là vì muốn uy hiếp Khúc Kim Tích.

Nhìn lại toàn bộ quá trình, cô gái tên Khúc Kim Tích này chính là cây ATM của Mạnh Thiên Hạo. Mặc dù mỗi lần số lượng không nhiều, nhưng mà cộng lại cũng chẳng ít. Trừ tiền mặt còn có một vài đồ hàng hiệu.

Thấy vậy thật khiến người ta muốn đi bổ não Khúc Kim Tích ra xem rốt cuộc bên trong đó có chứa nước hay không... Dù gì cũng là nghệ sĩ, sao lại có thể ngu ngốc tới mức này?

Tất nhiên Lưu Thái Xuân sẽ không đồng cảm với Khúc Kim Tích, gã chỉ phụ trách làm lớn chuyện này, nhìn những ngôi sao với vẻ bề ngoài vinh quang này vì những việc làm âm thầm của gã mà ngã xuống khỏi thành đàn, chỉ mới nghĩ một chút thôi đã sung sướng không thôi.

Đúng lúc này, điện thoại để bên cạnh gã reo lên, là một dãy số xa lạ.

Lưu Thái Xuân đã đổi số điện thoại từ lâu, cuối cùng cũng có chút chột dạ. Gã không dám nghe điện thoại, vươn tay tắt bỏ.

Qua mấy phút, cánh cửa căn phòng đơn gã mới thuê bỗng bị đập vang.

Lưu Thái Xuân mắng hai tiếng, cho là người đàn ông thuê chung còn lại. Gã vứt bỏ thuốc lá trong tay, hùng hùng hổ hổ mở cửa.

Một người mặc quần áo đen vọt vào.

Rạng sáng, các cư dân mạng thích thức đêm cũng thích hóng drama phát hiện chủ blog thần bí kia lại đăng một weibo mới.

Bài đăng mới là: Tôi phải nói thật nhất chính là Khúc Kim Tích. Trong chỗ tài liệu tôi lấy được, cô ấy không chỉ bị Mạnh Thiên Hạo lừa tiền, còn lừa tình cảm, thậm chí không thể nói.

Kèm theo mấy tấm ảnh và một đoạn video.

Đêm đó, cụm từ #Khúc Kim Tích quá thảm# bỗng nhảy tót lên đầu bảng hot search.

Sáng sớm Khúc Kim Tích thức dậy, do dự mấy giây thì mở weibo ra, tin nhắn riêng suýt chút nữa làm nổ tung hộp tin của cô, mất cả nửa phút mới vào được.

Mở ngẫu nhiên một tin nhắn riêng ra:

“Chị gái nhỏ đáng thương ời, là do em hiểu lầm chị, sau này tìm đàn ông nhất định phải sáng mắt lên nha, ôm một cái nào.”

Còn gửi thêm một icon chó Corgi bán manh.

Khúc Kim Tích:???

Cô dụi mắt một cái, lại mở thêm mấy tin nhắn riêng nữa theo bản năng:

“Quá thảm, thảm tới mức tôi quyết định tha thứ chuyện trước đây cô làm phiền Thẩm Thính.”

“Cô gái nhỏ, sau này phải cẩn thận vào nhé.”

“Tích Tích đừng khóc, tôi cũng biết cô không phải loại người như thế, đừng sợ, sau này cô có chúng tôi rồi.”

“Xin lỗi, tôi rút lại lời mắng cô khi trước. Cô đúng là một cô gái vô cùng, vô cùng tốt.”

“Thì ra cô ngốc như vậy... Cái tên cận bã Mạnh Thiên Hạo đó chém ngàn đao, đày xuống mười tám tầng địa ngục cũng không quá đáng!”

...

Khúc Kim Tích: “...”

Cô kinh ngạc tới mức không nói ra lời, sau đó bịch bịch bịch chạy tới bên cửa sổ mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn lên trời, chắc chắn mặt trời mọc lên từ phía đông.

Vậy nên, trong một đêm rồi đã xảy ra chuyện gì?

Cô đầu óc trống rỗng, tay run rẩy thì điện thoại của Thẩm Thính gọi tới.

Vừa được nối máy, dưới chân cô bỗng trống rỗng, điện thoại rơi xuống đất, sau khi vang lên một tiếng cộp thì màn hình hiển thị đã được kết nối.

Thẩm Thính không nghe thấy tiếng gì, đợi mấy giây rồi nói: “Sao thế?”

Hồi lâu sau, đáp lại anh chính là một âm thanh đè thấp... “Áu ầu.”

Chương 45

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính cúp điện thoại, xoa xoa mi tâm, thật may mắn là anh cũng mới vừa thức dậy, chưa phải tới trường quay.

Anh kéo ngăn kéo bên cạnh giường ra, bên trong có một tấm thẻ mở cửa phòng – là phòng Khúc Kim Tích.

Trước đó vì lo lắng Khúc Kim Tích biến thân trong phòng, không có cách nào mở cửa nên lần đầu tiên cô tới khách sạn liền xin thêm một tấm thẻ mở cửa phòng đưa cho Thẩm Thính.

Từ trước tới giờ anh chưa từng sử dụng một lần nào.

Mà nay cuối cùng cũng phải đụng tới.

Tần Tang đang nấu đồ ăn sáng trong phòng bếp, anh liếc nhìn, không làm kinh động tới Tần Tang mà một mình rời khỏi phòng.

Đụng phải mấy người khác ở tầng lầu này trong thang máy, Thẩm Thính hơi cúi đầu, đối phương đang nói chuyện phiếm, cũng không chú ý.

Tới tầng chín, hành lang không một bóng người, Thẩm Thính bước nhanh tới trước cửa phòng Khúc Kim Tích, lấy thẻ mở cửa mở ra.

Tiểu Trương cầm đồ ăn sáng mua cho Dụ Đồng bước ra từ trong thang máy dụi mắt một cái. Gì kia, hình như cậu ta thấy một người đàn ông bước vào phòng Khúc Kim Tích, hơn nữa bóng lưng người đàn ông đó còn quen mắt như vậy...

Tim Tiểu Trương đập loạn, đầu nặng óc nhẹ mở cửa phòng Dụ Đồng ra. Dụ Đồng vẫn đang nằm trên giường chưa dậy, Tiểu Trương

không biết có nên nói chuyện này cho nghệ sĩ nhà mình biết hay không.

Tối qua tới rất khuya Dự Đồng mới ngủ - rạng sáng ba giờ nhắn tin cho cậu ta nói muốn ăn sủi cỏ hấp/

Tiểu Trương ngồi trên ghế sofa: Nếu người đàn ông kia thật sự là Thẩm Thính, mới sáng sớm anh ta đã bước vào phòng Khúc Kim Tích, nói rõ quan hệ hai người tuyệt đối không phải quan hệ bình thường.

Mặc dù cậu ta thích nghệ sĩ nhà mình, thừa nhận Dự Đồng ưu tú. Nhưng mà trên thực tế, nghệ sĩ nhà mình so sánh với Thẩm Thính, cho tới giờ thì phương diện nào cũng kém Thẩm Thính.

Mắt Khúc Kim Tích lại không mù.

Nếu mà nói chuyện này cho Dự Đồng thì anh ta sẽ phản ứng như thế nào?

Mặt Tiểu Trương đầy vẻ rối rắm.

Sau khi Thẩm Thính cà mở cửa bước vào, mắt quét một vòng, không nhìn thấy bóng dáng Khúc Kim Tích.

Anh không biết Khúc Kim Tích biến thành cái gì, nhưng có thể phát ra tiếng “Áu áu”, trong ấn tượng cũng chỉ quanh quẩn vài loại động vật.

Mấy giây sau, ánh mắt anh dừng bên rèm cửa sổ - chỗ đó nhô lên một cục nho nhỏ, kéo theo rèm cửa sổ run rẩy nhẹ.

Trong mắt Thẩm Thính có ý cười, trốn không dám gặp anh, rõ ràng đã biến thành một loại động vật không như ý muốn.

Anh lại loại bỏ mấy lựa chọn.

“Là tôi, đi ra đi.”

Rèm cửa sổ lại run mấy cái, có thể thấy cô đang giãy giụa hoặc là vẫn đang làm công tác tư tưởng. Thẩm Thính lại nhìn giường lớn hơi lộn xộn, dép vẫn còn ở bên mép giường.

Anh ngồi xuống mép giường, nhìn rèm cửa sổ, nói: “Bảy giờ tôi phải tới trường quay rồi, bây giờ đã sáu giờ, cô chắc chắn phải phí thời gian nữa?”

Suy nghĩ một chút, lại có ý tốt bổ sung một câu: “Kế hoạch nuôi heo tôi cũng áp dụng rồi, tôi cũng không ngại thêm chương trình nuôi chó mỗi ngày đâu.”

Rèm cửa sổ nhất thời không run rẩy nữa.

Khóe miệng Thẩm Thính nhếch lên: Xem ra là anh đã đoán đúng.

Từ từ, dưới rèm cửa sổ có một thân thể nhỏ lông lá mềm mại chui ra.

Đây là một bé chó Corgi, cái tai nho nhỏ rũ xuống, bốn chân nhỏ ngắn trông như là lê từ trong rèm cửa sổ lê ra, sau đó nâng đôi mắt to tròn nhìn Thẩm Thính.

Thẩm Thính nhìn thấy sự tui thân cực lớn từ trong đôi mắt to tròn lanh lợi.

Anh nín cười, theo bản năng điều chỉnh giọng nói dịu dàng đi: “Đáng yêu quá.”

Khúc Kim Tích: “Áu...”

“Không tin?” Cúi thấp người xuống bế bé Corgi lên, đi tới phòng tắm, giờ cô lên trước gương.

Khúc Kim Tích nhìn thấy hình dáng của mình hiện tại ở trong gương, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi biết mình biến thành chó, trong đầu cô hiện lên cái nhãn dán chó Corgi kia – con vật cô đã gặp sau khi tỉnh dậy chỉ có nhãn dán đó thôi.

Trong suy nghĩ của cô, trong các loại chó được gọi là dễ thương lành lợi chỉ có mình Pomeranian. Những giống chó khác không con nào là không ngang ngược, rất tinh nghịch, đặc biệt là Husky, một tay phá nhà điêu luyện.

Cô bỗng nhiên kịp phản ứng lại, cô hẳn nên cảm ơn anh bạn trên mạng kia gửi hình không phải là một cái nhãn dán chó Husky – nếu thật sự biến thành Husky thì thật đúng là không dám tưởng tượng.

Khá tốt khi biến thành bé Corgi, ít nhất trên phương diện giá trị nhan sắc thì nó chiếm được bốn chữ mềm mại đáng yêu.

Hơn nữa... dường như Thẩm Thính rất thích những loài động vật lông lá, cho nên lần này mình biến thành bé Corgi, hẳn anh rất vui vẻ nhỉ?

Khúc Kim Tích nhìn chằm chằm Thẩm Thính trong gương, quả nhiên thấy Thẩm Thính đang cong khóe miệng.

Sự buồn bã cuối cùng cũng biến mất.

Cô an ủi mình: So với biến thành heo con thì tốt hơn nhiều rồi.

Tiểu Trương cẩn thận dán lỗ tai vào cửa, nghe tiếng bên ngoài. Sau khi cậu ta mơ hồ nhìn thấy người đàn ông là Thẩm Thính bước vào phòng Khúc Kim Tích, bây giờ đã qua mười phút.

Cuối cùng cậu ta cũng nghe thấy tiếng.

Tiểu Trương lặng lẽ hé cửa thành một cái khe nhỏ, nhìn sang bên cạnh.

!!!

Đúng thật là Thẩm Thính, cậu ta không nhìn lầm!

Đúng lúc này, ánh mắt Thẩm Thính đột nhiên quay lại, Tiểu Trương sợ run một cái, lật đật lui về sau.

Thẩm Thính thu ánh mắt lại, đóng cửa rồi ôm bé Corgi lên tầng.

Vào thang máy, anh giống như vô tình hỏi: “Bên trái cô là Dụ Đồng ở?”

Đầu nhỏ của Khúc Kim Tích đặt lên cánh tay Thẩm Thính, nhẹ gật đầu một cái.

Thẩm Thính không nói gì nữa.

Vừa ra khỏi thang máy thì gặp phải Hà Chiếu và trợ lý Biên Nguyên của ông ta.

Hai bên chào hỏi nhau, ánh mắt Hà Chiếu rơi vào trong ngực anh, mặt đầy kinh ngạc: “Sáng sớm cậu bế một con chó từ đâu về vậy?”

“Là Corgi.” Thẩm Thính nắm cái tai mềm mại của bé Corgi, sửa lại cách nói của Hà Chiếu: “Nhặt được ở ven đường.”

Hà Chiếu không nhịn được vui vẻ: “Cậu và trợ lý của cậu đúng là thích nhặt đồ ở ven đường mà.”

Thẩm Thính cười cười. Hai bên tách ra, Thẩm Thính trở về phòng, Hà Chiếu và Biên Nguyên bước vào thang máy.

Biên Nguyên thở dài: “Không ngờ thầy Thẩm lại thích động vật, không phải cậu ta không thích sao?”

“Là người thì sẽ thay đổi.” Hà Chiếu cũng có chút bất ngờ: “Trong phòng cậu ta không phải còn có heo sao?”

Biên Nguyên bỗng ra hình ảnh Thẩm Thính ôm heo: “...”

Tiểu Trương bị ánh mắt Thẩm Thính rồi sau đó không dám nhìn nữa, lật đặt đóng cửa lại, quay đầu liền đối diện với Dụ Đồng mới vừa ngồi dậy từ trên giường.

Dụ Đồng vẫn chưa tỉnh hẳn, thấy cậu ta thì nói: “Cậu lén lén lút lút đứng cạnh cửa làm gì đấy?”

Tiểu Trương: “Anh Đồng...”

Lúc thức dậy Dụ Đồng rất dễ quạo, mặt anh ta đen sì mà tung chăn xuống giường. Tiểu Trương xoắn xuýt rồi lại xoắn xuýt – lần này không phải cậu ta xoắn xuýt chuyện Thẩm Thính sáng sớm đã vào phòng Khúc Kim Tích, mà là Thẩm Thính vào phòng Khúc Kim Tích khoảng mười phút, lúc đi ra trong tay lại bế một bé chó nhỏ!

Tại sao trong phòng Khúc Kim Tích lại có thể có một con chó?

Cũng không thể khi trên mạng xảy ra chuyện lớn như thế, Khúc Kim Tích vẫn còn có tâm trạng đi nuôi chó, hơn nữa... con chó này từ đâu ra?

Dụ Đồng rửa mặt xong bước ra từ phòng tắm, thấy trợ lý vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt trông như mở tiệm nhuộm màu, cau mày nói: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói thẳng.”

“À ừm anh Đồng, lúc nãy tôi thấy thầy Thẩm vào phòng Khúc Kim Tích, sau đó bế một con chó đi ra.” Cuối cùng Tiểu Trương vẫn không nén nổi nữa: “Có phải là do thầy Thẩm nuôi một con chó nhưng mà anh ấy tự nuôi không thuận lợi lắm nên để cho Khúc Kim Tích nuôi tạm thời không? Cho nên tối hôm qua thầy Thẩm mới chủ động tìm đến Khúc Kim Tích?”

Dụ Đồng không nói gì. Một lát sau, mặt không đổi sắc thay quần áo ngủ: “Liên quan gì tới tôi.”

Tần Tang làm xong bữa sáng, phát hiện cửa phòng Thẩm Thính đóng kín, bình thường giờ này Thẩm Thính đã dậy rồi.

Nhìn đồng hồ, cậu ta gõ nhẹ cửa phòng ngủ: “Anh Thẩm, anh nên rời giường rồi.”

Kết quả cửa phòng ngủ không mở ra, ngược lại cửa chính mở. Quay đầu nhìn lại, Tần Tang không kịp suy đoán tại sao Thẩm Thính lại đi vào từ bên ngoài, sự chú ý của cậu ta hoàn toàn bị bé Corgi trên tay Thẩm Thính kia hấp dẫn.

“Đáng yêu quá.” Tần Tang bật thốt lên, sau đó mới hiểu ra: “Cô Khúc?”

Bé Corgi ngẩng đầu nhìn về phía cậu ta, “Áu ầu” một tiếng.

Tần Tang kiềm chế đôi tay có xúc động muốn ôm cô một cái. Vốn tưởng rằng bé heo trắng trẻo mềm mại đã dễ thương lắm rồi, không ngờ bé Corgi lông lá cũng có thể đánh trúng trái tim thẳng nam của cậu ta trong nháy mắt.

Không sao, đợi lát nữa anh Thẩm không bế thì cậu ta lại tìm cơ hội ôm một cái, Tần Tang thầm nghĩ.

Tần Tang dùng một chén đồ đầy sữa bò, Thẩm Thính đặt bé Corgi lên bàn, Khúc Kim Tích ngửi được mùi sữa thơm không tự chủ bước tới.

Biến thành bé Corgi không lớn tuổi lắm, tứ chi vẫn chưa lớn khiến cho cô không giữ được lực, dẫn đến đi đường cứ lắc đảo nghiêng ngả.

Điều này khiến cô cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là “yếu ớt”. Ngay cả đi bộ cũng tốn sức như thế, thậm chí cô cũng không dám nghĩ quá nhiều, nghĩ nhiều quá thì đầu sẽ chóng mặt, buồn ngủ.

Thẩm Thính xé một miếng thịt xông khói cho Khúc Kim Tích, đợi Khúc Kim Tích nuốt vào trong bụng mới phát hiện không đúng – Cô! Không! Có! Răng!

“Thế nào rồi?” Bé Corgi với đôi tai vẫn luôn vểnh lên tựa như bị nhấn nút tạm dừng, ngay đơ trên bàn không nhúc nhích. Thẩm Thính cau mày, liếc nhìn miếng thịt trong tay.

Lúc biến thành heo nhỏ, Tần Tang làm bữa sáng, lần nào Khúc Kim Tích cũng ăn thịt xông khói trước rồi ăn những thứ khác nữa.

Tần Tang cũng không nhịn được nhìn về phía thịt xông khói, cậu ta xác nhận mình đã nấu chín – hơn nữa cho dù thịt xông khói không nấu cũng có thể ăn.

Khúc Kim Tích giơ một cái móng nhỏ chỉ chỉ khăn giấy trên bàn, Tần Tang lập tức rút một tờ giấy đưa cho cô. Thẩm Thính liếc mắt nhìn Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích đặt tờ giấy dưới chân giẫm lên, phun bỏ miếng thịt xông khói không cần nổi ra ngoài – cô muốn trực tiếp nuốt xuống nhưng lo bị hóc.

Vì để cho người giám hộ của cô biết tại sao phải nhổ thịt xông khói ra, Khúc Kim Tích do dự một chút, cuối cùng há miệng ra với Thẩm Thính, lộ ra phần lợi hồng hồng.

Thẩm Thính: “...”

Tần Tang: “...”

Tần Tang nhanh chóng dùng điện thoại tra một hồi, nói: “Anh Thẩm, căn cứ vào giống loài và hình thể của cô Khúc bây giờ, hẳn là cô ấy mới vừa đầy tháng không lâu.”

Nói cách khác, Khúc Kim Tích biến thành một bé Corgi vẫn chưa dứt sữa.

“ ... ”

Khúc Kim Tích buồn bã cúi đầu tiếp tục uống sữa, chỉ có mùi sữa bò thơm ngát mới có thể làm dịu tâm tình của cô.

Tần Tang thấy cô như thế thì có chút không nhịn được, vươn tay ra xoa đầu bé Corgi, cảm giác quá tuyệt vời!

“Cô yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ sữa bò cho cô, cô thích uống loại nào?”

Hai giây sau, Tần Tang chợt thấy da ở chỗ mu bàn tay hơi nóng, cậu ta từ từ ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Thẩm Thính, Tần Tang lập tức rút tay về, thoáng cái khôi phục hình tượng trợ lý tinh anh: “Anh Thẩm, tôi đi mua chút sữa bò rồi về ngay.”

Cho tới khi Tần Tang rời đi, Thẩm Thính mới lên tiếng: “Không cần nổi thịt xông khói, vậy thử một chút bánh mì đi.”

Anh xé một mẫu bánh mì cho Khúc Kim Tích, nửa ngày cô mới nuốt được một mẫu, vị bánh mì mất đi sức hấp dẫn đối với cô, cứ như nuốt cỏ khô ấy.

Khúc Kim Tích lắc đầu một cái, từ chối Thẩm Thính dứt, tiếp tục uống sữa bò.

Uống rồi uống, cơn buồn ngủ vô biên dâng trào, Khúc Kim Tích biết điều này không đúng, cô vừa mới thức dậy chưa được bao lâu, sao có thể buồn ngủ như thế?

Nhưng mà mắt cô sắp không mở ra nổi nữa, lắc lắc đầu, muốn để mình tỉnh táo một chút. Mà một cái lắc kia khiến cô càng mệt hơn.

Mắt thấy cô sắp cảm mặt vào trong chén sữa bò, Thẩm Thính nhanh tay đẩy sữa bò ra. Anh bế lấy bé Corgi, cau mày, đang yên đang lành sao tự nhiên lại như quả cà héo thế này?

Anh nâng cằm nhỏ của bé Corgi lên, ngón tay thuận tiện gãi gãi: “Khúc Kim Tích.”

Khúc Kim Tích tỉnh táo chớp mắt một cái, sau đó mở mí mắt sắp khép lại ra, nghe thấy Thẩm Thính hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

“Áu áu ~” Cô thoải mái mà kêu một tiếng, đầu theo bản năng dụi vào trong ngực Thẩm Thính.

Mùi trên người Thẩm Thính thật dễ ngủ.

Trước khi ý thức rơi vào giấc ngủ say, Khúc Kim Tích chỉ có một suy nghĩ duy nhất này.

Thân thể Thẩm Thính hơi cứng lại, rồi sau đó thả lỏng.

Cũng không lâu lắm, bé Corgi đang ngủ đang hoảng hốt dụi đi dụi lại trong ngực anh. Thẩm Thính mặc áo sơ mi đơn giản, bị cô cọ như thế thì nút áo sơ mi bị mở ra.

Một giây tiếp theo, cái đầu lông lá chính xác tìm được cơ hội chui vào trong, thậm chí còn liếm liếm!

“Khúc! Kim! Tích!”

Sắc mặt Thẩm Thính biến đổi, phản xạ có điều kiện túm gáy bé Corgi xách lên, để cô lơ lửng giữa không trung.

Đột nhiên lơ lửng khiến Khúc Kim Tích tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, cảm giác thân thể mất đi trọng lực khiến mắt cô còn chưa mở ra, từ trong cổ họng đã phát ra những tiếng “Áu áu áu áu”.

Cùng lúc đó, Tần Tang xách một túi sữa bỏ trở về, vừa mở cửa liền thấy hình ảnh bé Corgi bị Thẩm Thính tàn nhẫn treo lơ lửng giữa không trung.

Da đầu Tần Tang tê dại, lập tức đóng cửa lại, sai bước đi qua: “Anh Thẩm, cô ấy là cô Khúc đó, cô ấy vừa mới đầy tháng thôi!”

Chương 46

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính quay đầu nhìn Tần Tang đang vội vàng chạy tới, tầm mắt hạ xuống dưới này, đột nhiên Tần Tang hoàn hồn, biết mình lại đi quá giới hạn.

Nhưng... vì cục cưng Corgi, Tần Tang không những không lùi bước mà ngược lại còn vươn tay ra cứu cục cưng Corgi giữa không trung.

“Anh Thẩm, nhắc cún con lên trên không trung như thế này là một hành động rất đáng sợ đối với nó.” Tần Tang bất chấp khó khăn, gian nan nói: “Lúc trở lại tôi đã điều tra tài liệu rồi.”

Nói xong, cậu ta cực kỳ có ý thức, bế cục cưng Corgi đưa lại cho Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích "vừa đầy tháng" đã hoàn toàn tỉnh táo sau khi trải qua cú tung này, cô ngây người nhìn Thẩm Thính ngay trước mặt, đưa tay ra mà không hề nghĩ ngợi gì, đó là hành động cầu xin một cái ôm.

Sắc mặt của Thẩm Thính biến đổi mấy hồi, cuối cùng nhận lấy cục cưng Corgi.

"Áu." Khúc Kim Tích dụi dụi vào tay anh.

Thẩm Thính: "..."

Bỏ đi, cần gì phải so đo với một đứa vừa đầy tháng.

Trái tim lơ lửng giữa không trung của Tần Tang cuối cùng cũng rơi trở lại chỗ cũ, mặc dù không biết tại sao anh Thẩm lại bế cô Khúc lên

giữa không trung để trừng phạt, nhưng may mắn thay, "ngọn lửa" của anh Thẩm đã tan biến.

“Hôm nay cô có lịch quay à?” Anh vừa vuốt ve tai cục cưng Corgi vừa thẩm vấn.

Khúc Kim Tích hơi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, hôm nay cô có quay một ngày. Vì hôm qua đoàn phim bên cạnh kết thúc công việc sớm nên trường quay được sắp xếp cảnh quay rất dày đặc.

Nhưng dù có vội đến đâu cũng vô ích, cô cũng nhất định phải vắng mặt.

Thẩm Thính cầm điện thoại di động của cô lên: "Mật khẩu là gì?"

Khúc Kim Tích cố hết sức loay hoay với móng vuốt để bấm, khi bấm xong số đầu tiên, Thẩm Thính hỏi: "Giống mật khẩu cổng biệt thự à?"

Khúc Kim Tích lại gật đầu. Cô không biết Thẩm Thính định làm gì với điện thoại di động của mình, bất kể anh có làm gì cũng mặc kệ, vì cô đều chỉ có thể quan sát từ bên cạnh.

Mở khóa, Thẩm Thính vào WeChat của Khúc Kim Tích.

Thẩm Thính không bao giờ động vào đồ đạc cá nhân của người khác, đặc biệt là điện thoại di động và những thứ khác liên quan đến chuyện nhạy cảm, nay lại vì Khúc Kim Tích mà phá luật.

Anh lịch sự không đi xem bạn của Khúc Kim Tích là những ai, chỉ trực tiếp tìm kiếm với từ "Biên" và kết quả xuất hiện với hình đại diện là "Trợ lý Biên Nguyên", nhấp vào và soạn một tin nhắn trong hộp nhập liệu.

Khúc Kim Tích theo dõi toàn bộ quá trình, Thẩm Thính đang xin phép nghỉ với đoàn làm phim thay cho cô.

Sự kinh ngạc to lớn đánh trúng Khúc Kim Tích: Sao trên đời lại có một người đàn ông chu đáo như Thẩm Thính, có thể nghĩ đến việc dùng điện thoại di động bắt chước giọng văn của cô để xin phép đoàn phim.

Tin nhắn của Thẩm Thính là: “Trợ lý Biên, rất xin lỗi, hôm nay tôi không thể đến đoàn phim.”

Biên Nguyên nhanh chóng hồi âm: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao cô không nói sớm hơn.”

Nói chung, bình thường nếu thật sự thành viên đoàn làm phim không thể đến phim trường thì cần phải xin phép trước.

Khi Thẩm Thính đi làm, anh không bao giờ xin nghỉ vì những lý do không đặc biệt, mà ngay cả khi xin nghỉ, phản hồi nhận được đều tràn ngập nịnh nọt và thận trọng.

Anh không tiếp xúc nhiều với Biên Nguyên, với tư cách là trợ lý của Hà Chiếu, đương nhiên địa vị trong đoàn của Bên Nguyên cao hơn một bậc.

Trong ấn tượng, Biên Nguyên là một trợ lý lịch sự và chuyên nghiệp, câu trả lời này dường như không có bất kỳ ý nào khác nhưng nó khiến Thẩm Thính khó chịu một cách khó hiểu.

Sự khó chịu này là vì thái độ của Biên Nguyên đối với Khúc Kim Tích.

Điều này khiến anh nhận ra rằng ở trong đoàn Khúc Kim Tích không được hoan nghênh cho lắm.

“Anh Thẩm, để tôi nói chuyện với Biên Nguyên.” Tần Tang lên tiếng đúng lúc.

Thẩm Thính nhìn cục cưng Corgi, ý muốn xin sự cho phép để đưa điện thoại cho Tần Tang nhưng lại phát hiện mi mắt cô nhú lại, rõ

ràng là muốn ngủ tiếp.

Sau hai giây khựng lại, Thẩm Thính đưa điện thoại cho Tần Tang. Với tư cách là một trợ lý ưu tú chuyên nghiệp, Tần Tang bắt chước giọng điệu của Khúc Kim Tích và soạn ra một lý do rất hợp lý...

Cô cần đi xử lý những tin tức về mình ở trên mạng để tránh ảnh hưởng đến việc tuyên truyền sau này của đoàn phim.

Vì vậy việc giả mạo này đã thành công.

Xét thấy hiện tại Khúc Kim Tích không có khả năng tự bảo vệ mình, phải có người chăm sóc, để cô một mình trong phòng khách sạn còn chưa được, cho nên Thẩm Thính đưa cô theo đến trường quay, đặc biệt để Tần Tang chăm sóc cho cô.

Về vấn đề này, Tần Tang còn cố ý chuẩn bị một chiếc chăn nhỏ, ôm bé Corgi vào lòng trong một lớp chăn bông, cách một lớp chăn rồi thì hẳn anh Thẩm sẽ hài lòng.

Hài lòng hay không thì qua thần thái của anh Tần Tang cũng không nhìn ra được, nhưng anh Thẩm không còn nhìn cậu ta bằng ánh mắt sorn da gà nữa.

Ngay khi có mặt trên phim trường, bé Corgi đã nhanh chóng chiếm được cảm tình của nhiều người cả nam lẫn nữ.

"Thật là một cún con đáng yêu, đáng vẽ Thẩm Thính ôm cún con vào lòng thật quá dịu dàng."

"Những người đàn ông thích động vật nhỏ trông lại càng đẹp trai."

"Cái gì chứ... Các người không thấy trợ lý Tần cũng rất tuần tú à."

"Đó là Corgi bé nhỏ, Corgi khi còn nhỏ đáng yêu vậy sao?!"

Đoàn làm phim vừa bận rộn vừa mệt mỏi, hầu hết tất cả những con vật có thể nhìn thấy đều là ngựa cao lớn. Những loài vật nhỏ dễ

thương như cục cưng Corgi xuất hiện trên phim trường nên vừa thấy đã ngay lập tức trở thành tâm điểm.

Ngay cả khi bé Corgi được Tần Tang ôm trong tay, hai mắt của họ cũng không nhin được muốn liếc nhìn nó, nhân tiện tết nó một cái.

Tuy nhiên, chính là vì bé Corgi đang được Tần Tang ôm trong tay, trợ lý của Thẩm Thính, nên hầu hết mọi người đều chỉ dám đứng từ xa quan sát, không dám bước tới.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến các diễn viên hơi lớn tuổi, tuy họ không bằng các diễn viên chính trong nhóm nhưng đều là đàn anh đàn chị, ngay cả đạo diễn cũng phải nể nang, khi họ yêu cầu ôm một cái hay sờ soạng bé Corgi, Tần Tang từ chối thì không hay lắm.

Vì vậy, một Khúc Kim Tích đang chìm trong giấc ngủ không hề hay biết mình đã bị mấy bàn tay liên luân phiên ôm lấy, tới lúc trở về tay Tần Tang vẫn đang ngủ ngon lành, Tần Tang thấy vậy mới thờ phào nhẹ nhõm.

Một diễn viên khách mời lớn tuổi đóng vai thái hoàng thái hậu đi qua, nhìn thấy bé Corgi thì nói: "Bé Corgi này chỉ vừa mới đầy tháng à, răng sữa còn chưa mọc nên nuôi trong nhà để chăm sóc cho tốt, sao có thể mang đến nơi lộn xộn như trường quay chứ?"

"Cô Mai." Tần Tang giải thích: "Hồi sáng anh Thẩm mới nhất được ở ven đường, để trong khách sạn không có ai chăm sóc nên đành phải mang qua đây."

Cô Mai đã gần bảy mươi tuổi, thân hình khỏe mạnh, ở nhà thích làm vườn trồng hoa với cây cỏ, nuôi thú cưng, khi trông thấy một chú chó con nhỏ thì không khỏi lo lắng.

"Nhất được à?" Cô Mai cười: "Cả cậu với Thẩm Thính đều không có kinh nghiệm nuôi chó nhỉ, vậy để cô nuôi nó cho. Cô có kinh nghiệm nên đảm bảo sẽ nuôi nó vừa trắng vừa mập."

Tần Tang: "..."

“Ai nói Thẩm Thính không có kinh nghiệm.” Không biết Hà Chiếu đã đến gần từ khi nào: “Lão Mai, đừng lo lắng về chuyện này. Trong nhà Thẩm Thính còn có một con heo cưng, nuôi dưỡng tốt lắm.”

Mắt cô Mai sáng lên: "Là loại heo không lớn lên sao?"

“Đúng vậy.” Tần Tang bình tĩnh đáp: “Nhưng hôm qua anh Thẩm có gửi heo con cho một người bạn nuôi rồi.”

Cô Mai có ánh mắt tiếc nuối.

“Nếu Thẩm Thính cũng thích động vật, vậy tôi sẽ không tranh nữa.” Cô Mai nói: “Cho tôi ôm một cái.”

Tần Tang cẩn thận giao bé Corgi cho cô Mai.

Mọi chuyện cứ thế xảy ra cho đến đúng lúc Khúc Kim Tích tỉnh dậy.

Mở mắt ra, không phải là khuôn mặt như thần tiên của Thẩm Thính mà lại là khuôn mặt đầy nếp nhăn không giận dữ vẫn có uy nghiêm được trang điểm của bà cụ trong cung đình.

Cú sốc do nó mang lại có cảm giác giống như một mỹ nữ trong nháy mắt biến thành nữ quỷ. Khúc Kim Tích phát ra tiếng "Gràooo", vừa vặn lúc Tần Tang buông cô ra, trong khoảnh khắc đó cô Mai đỡ lấy cô, nhưng cô lại vịn vẹo người, kết quả là cô Mai đã không đỡ được cô, cô trực tiếp rơi từ giữa không trung xuống!

Khúc Kim Tích nhận thức được sự nguy hiểm đã dựng lông lên. Vào thời điểm nguy cấp, một chiếc đệm êm ái bên cạnh cô bay tới, khó khăn lắm mới đệm ở dưới người cô, là Dụ Đồng.

Anh ta đã ở hiện trường từ lâu, quay cảnh phim với Thẩm Thính, thấy Tần Tang đang bế cục cưng Corgi mà chăm sóc cẩn thận nên

để ý.

Dĩ nhiên anh ta không quên Tiểu Trương nói Thẩm Thính đã vào phòng của Khúc Kim Tích vào sáng sớm, sau đó ôm một con cún rờ đi.

Vậy mà Tần Tang lại nói với bên ngoài rằng nó là con cún Thẩm Thính nhặt được ở ven đường, hẳn là ý của Thẩm Thính.

Mặc dù là một hành động bình thường nhưng lại không đề cập đến Khúc Kim Tích, tại sao con cún được Khúc Kim Tích nuôi phải đổi thành của Thẩm Thính? Khúc Kim Tích bắt đầu nuôi nó từ khi nào? Sao hôm nay cô đột ngột xin nghỉ? Vì tin tức trên mạng? Cả một đêm hương gió nghịch chuyển dữ dội như vậy, là ai đã bí mật giúp đỡ cô? Thẩm Thính chẳng?

Trong đầu Dụ Đồng xuất hiện vô số câu hỏi, anh ta cấm mình không được nghĩ về những điều này và cũng cảnh báo bản thân rằng chuyện của Khúc Kim Tích không liên quan gì đến mình, nhưng không khống chế được suy nghĩ, hiện tại khi nhìn thấy con cún này sẽ lại bất giác nghĩ đến cô.

Khi cục cưng Corgi rơi từ giữa không trung xuống, anh ta đã đá vào đệm dưới chân của mình theo phản xạ có điều kiện. Lúc đó, điều anh ta nghĩ tới chính là nếu nó thực sự là con cún mà Khúc Kim Tích nuôi, nếu nó rơi xuống mà chết, liệu cô có buồn hay không?

“Anh Đồng.” Lần đầu tiên Tiểu Trương bị phản xạ thần thánh tới từ nghệ sĩ nhà mình làm cho giật thót, đang định phán một câu “Cừ muốn chết” để tăng bốc thì khi quay đầu lại đối mặt với biểu cảm vô cùng khó coi của Dụ Đồng.

Đương nhiên anh ta không biết được lúc này Dụ Đồng chán ghét sự do dự của mình, lại nhất thời tức giận vì Khúc Kim Tích hậu đậu vô tình.

Cô rõ ràng không có một chút ý định nối lại tình xưa nào nhưng tại sao anh ta lại còn suy nghĩ lung tung ở đây cơ chứ?

Khúc Kim Tích không có cảm giác khó chịu nào ngoại trừ việc móng vuốt hơi tê.

Lúc này, tất cả mọi người đều tấm tắc khen Dụ Đồng phản ứng nhanh, nếu không có anh ta đá đệm êm đến đỡ được cục cưng Corgi thì sợ là tình hình của cục cưng Corgi sẽ rất tệ.

Khúc Kim Tích ỷ vào việc giờ đây mình đã là Corgi, loạng choạng bước về phía Dụ Đồng, chính Dụ Đồng đã cứu cô, vì vậy ít nhất cô cũng nên bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Vốn dĩ Tần Tang muốn bế bé Corgi lên nhưng khi thấy cô đi về phía Dụ Đồng, cậu ta đành phải dừng lại mà đuổi theo sau.

“Anh Đồng, con cún con đó đang bò về phía anh.” Tiểu Trương nói.

Bé Corgi có đôi chân ngắn cộng thêm không đủ sức, thoát nhìn thì Khúc Kim Tích tiêu sái trông như đang bò trên mặt đất.

“Mắt tôi không mù.” Dụ Đồng tức mình.

Cuối cùng thì Khúc Kim Tích cũng bò được đến chỗ Dụ Đồng và thở dốc một hơi, sau khi cơ thể lấy lại được chút sức lực, cô vươn chân trước của mình ra và chọc chọc vào phần trên giày của Dụ Đồng.

"Gâu." Cảm ơn.

Dụ Đồng:???

Khúc Kim Tích quay lại nhìn Tần Tang, trong giây lát người kia đã hiểu ra, cúi người ôm cô vào lòng.

“Chắc là nó muốn nói cảm ơn đấy.” Cô Mai, chuyên gia về thú cưng trên mạng: “Corgi thuộc chi chó và có chỉ số IQ rất cao. Đừng chỉ thấy nó mới đầy tháng, nó đã có thể nhận thức được môi trường xung quanh rồi.”

“Thật sự là một cục cưng thông minh.” Cô Mai yêu thương vuốt ve trên cái đầu nhỏ bé của cục cưng Corgi, Khúc Kim Tích muốn trốn cũng không trốn đi đâu được.

Sau đó cô buồn bã phát hiện ra rằng được bà cụ vuốt ve khiến cô cảm thấy rất thoải mái! Thoải mái đến mức cô tự động nhích đầu qua để được chạm vào.

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính quay xong, Tần Tang vội vàng nhanh chóng ôm bé Corgi vào lòng.

Nhân viên xung quanh ít nhiều cũng liếc về phía bên này, liền chứng kiến cảnh nam thần quốc dân đang véo tai Corgi bé bỏng rất quen thuộc, biểu cảm dịu dàng hiếm thấy.

“Nghe nói Dự Đồng đã cứu cô.” Một tay Thẩm Thính nắm lấy tai của bé Corgi, một tay vô thức cầm móng vuốt nhỏ có lông mềm như nhung lên xoa nhẹ.

Khúc Kim Tích dễ chịu nên buồn ngủ đến nỗi lười gật đầu.

"Cô có vẻ rất thích Dự Đồng nhỉ, lại còn là bạn thời đại học. Hay là vậy đi, lát nữa giao cô cho anh ta chăm sóc thì thế nào?"

Đến đây thì ngay lập tức cơn buồn ngủ của Khúc Kim Tích biến mất gần hết theo những lời Thẩm Thính nói.

“Ngaoooo!” Đừng mà...!

Tâm trí của Khúc Kim Tích quay cuồng, tự hỏi không biết đã mắc tội lỗi nào với người giám hộ mà khiến anh muốn bỏ rơi mình, nên bây giờ cô chỉ có thể... chỉ có thể hành động như đang thả thính và làm nũng.

Chó phải phải làm nũng như thế nào đây?

Khúc Kim Tích do dự, rồi đột nhiên lăn lộn trong vòng tay của Thẩm Thính, lộ ra một cái bụng trắng nõn và mềm mại, đôi tai nhỏ cúp xuống, đôi mắt to ướt át nhìn anh chăm chú một cách đáng thương.

Sau khi suy nghĩ đã nhớ lại các động tác đặc trưng của chó, vì vậy... Bé Corgi há miệng và thè chiếc lưỡi hồng của mình ra.

Tới đây! Hãy xem tôi đây đáng yêu làm sao, tận hưởng cho thỏa thích đi! Chiều muộn hôm đó, trên bảng xếp hạng tìm kiếm xuất hiện một cụm từ khóa: “Thẩm Thính cười dịu dàng”.

Chương 47

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cách đây không lâu, Thẩm Thính có lên hot search vì anh mang thú cưng của mình là con vịt vàng tới bệnh viện khám bệnh, có hình ảnh có người thật chứng thực cho các fans biết rằng nam thần nhà họ không phải loại người ghét động vật như thiên hạ đồn mà thay vào đó, anh còn là một người rất yêu quý động vật nữa.

Có điều, tiếp sau đó không có thêm tin tức về Thẩm Thính, fan cứng ngày ngày lướt weibo của anh xem có tin gì mới được đăng lên không, trưởng fan club cũng bị các fan dí hỏi chuyện, fan ai cũng muốn biết tình hình mới nhất của nam thần.

Trưởng fan club kiên nhẫn trả lời fan: "Nam thần đang quay phim mới, mọi người không phải lo lắng đâu."

Trưởng fan club ngầm cũng có tí quan hệ với ekip quan hệ công chúng của Thẩm Thính, lúc bình thường thì cô ấy hay nhận được tin tức cá nhân của Thẩm Thính sớm hơn so với người khác. Sau khi sàng lọc lại những thông tin mình nhận được, xác thực là có thể công bố ra bên ngoài thì cô mới đăng lên cho fan biết.

Bên cạnh việc tuyên truyền thì cô ấy còn làm cả việc ngăn chặn tin tức nữa.

Chẳng hạn, cô ấy nhận được tin Từ Nam Nam muốn gắn mình với Thẩm Thính để tạo đề tài, còn muốn phim giả tình thật nữa, trưởng fan club loanh quanh trong cái giới này lâu vậy rồi, chỉ cần nghe ekip quan hệ công chúng của Thẩm Thính nhắc nhẹ là cô ấy biết cần phải giải quyết chuyện này như nào rồi.

Trên mạng hoàn toàn sóng yên biển lặng, không hề có tí tin nào dính đến chủ đề về Thẩm Thính và Từ Nam Nam chắc chắn là có

công của trưởng fan club.

Nhưng mà dạo này tin tức về Thẩm Thính ở trên mạng quá ít, trưởng fan club lại không ở đoàn làm phim nên không biết được tình trạng của anh giờ đang như nào, xong nhìn đồng tin nhắn riêng mà các fan kêu gào đòi tin tức, cô ấy cũng cảm thấy có hơi bị rén.

Bây giờ sao trẻ đông như lá rụng mùa thu, showbiz cũng chẳng hề thiếu trai xinh gái đẹp mà đa số dân mạng lại là thanh thiếu niên, sự kiên nhẫn chỉ có hạn. Có khi hôm nay bọn họ chỉ cần trông thấy một nghệ sĩ nam đẹp trai là lập tức trở thành fan được rồi, ngày hôm sau gặp một nghệ sĩ nam đẹp trai khác thì sẽ lập tức vứt bỏ người thứ nhất một cách vô tình, đổi sang người thứ hai.

Do đó, nghệ sĩ cần phải có fan cứng cho mình.

Thẩm Thính sẽ không tự mình làm những việc như vậy, ekip của anh làm, kể cả trưởng fan club của anh cũng chỉ nghĩ đơn giản là muốn có nhiều người thích anh hơn và trở thành fan của anh.

Trưởng fan club đã làm những việc như này nhiều rồi nên là làm cái được ngay.

Cuối cùng thì xế chiều hôm nay cũng có một chị gái mà cô ấy quen gửi thông tin của fan cứng cho cô.

Một video.

Thẩm Thính đang ngồi trên ghế dựa để nghỉ, một chú chó corgi đang nằm trong lòng anh, nó chống vó lên trời để lộ vùng bụng trắng như tuyết, chân trước cố lay tay của Thẩm Thính, sau đó, anh giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bụng cho nó, miệng khẽ cong lên, trông thật là dịu dàng.

Bất cứ một cô gái nào cũng sẽ bị hình ảnh này tác động mạnh!

Trưởng fan club vừa trầm trồ vẻ đẹp của nam thần, vừa khen chó corgi đáng yêu quá, đồng thời cũng nhanh chóng nghĩ xem nên viết bài như nào để đăng lên. Sau khi cô đăng lên weibo xong, chưa được bao lâu, nụ cười của Thẩm Thính đã lên hot search rồi.

Trưởng fan club ghi lại thời gian thực trên bảng xếp hạng hot search, từ vị trí thứ hai mươi ban đầu đã leo lên vị trí thứ ba chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả đều dựa vào khả năng của fan, không tốn một đồng nào cả.

Có thể thấy được trọng tâm của hot search là việc Thẩm Thính mỉm cười khiến người ta sốc luôn, thấy bảo là Thẩm Thính ra mắt bao nhiêu năm như vậy nhưng trong ảnh hoặc video mà anh xuất hiện công khai thì số lần anh cười có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên anh mới có danh hiệu là nam thần lạnh lùng! Nhưng bằng vào cái nhan sắc ấy và khả năng diễn xuất thần, anh vẫn khiến cho các cô gái mê mẩn không biết đường về.

Thế mới thấy là được thấy Thẩm Thính cười là việc khó như thế nào.

Kết quả, lúc nhấp vào hot search thì 80% sự quan tâm của cộng đồng mạng bị chuyển hết sang chú chó corgi.

"Ở nhà tôi có nuôi chó corgi với husky, mấy hôm rồi phải phá nhà, vốn là tôi định giao chó corgi cho bạn còn giữ lại chó husky nhưng giờ xem video này xong, tôi quyết định sẽ giữ lại chó corgi, còn husky thì tiễn chân lên đường."

"Sao tôi không biết là chó corgi đáng yêu như này nhỉ, nhóc corgi này là sao đây trời?"

"Đậu xanh! Đáng yêu chết mất thôi!"

"Nó còn nhỏ như vậy mà đã biết làm nũng với Thẩm Thính rồi, lại có thêm một kẻ bại trận trước nhan sắc của Thẩm Thính rồi, lại còn

là một con chó nữa chứ."

"Đáng yêu quá đi, tôi vừa mới search giá thử, không đắt, có thể mua một con được!"

"Tôi vừa mới nhận nuôi một con rùa đen với một nhóc vịt vàng, hu hu, lại nổi hứng muốn nuôi thêm một chú chó corgi tương tự với ông xã rồi."

"Tôi không hâm mộ chú chó đâu, tôi hâm mộ Thẩm Thính cơ, nuôi được một chú chó đáng yêu như thế, anh chính là người thắng cuộc trong cuộc đời này đấy!"

"@Thẩm Thính, hình như anh nuôi hơi nhiều thú cưng phải không?"

Ngay sau đó, có thêm một bình luận xuất hiện: "Chen ngang phát, nghe bảo chú chó corgi này do Thẩm Thính nhặt được ven đường á. Ngoài ra thì anh ấy còn nuôi một chú heo ở khách sạn nữa, loại heo cảnh mini không bao giờ lớn ấy."

Bình luận này do một tài khoản V màu cam gửi, tác giả đã được chứng nhận weibo, khoảng năm mươi vạn fan, bình luận cuối cùng của nick đó được trả lời tới tấp, cuối cùng lên top mục bình luận, tăng hơn một nghìn fan, có tới mấy nghìn lượt trả lời, đa phần là hỏi có ảnh chụp không.

May mà blogger tài khoản V màu cam này cũng có não, thấy tốt thì dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Mà không ai ngờ là, sau khi hot search xuất hiện, weibo vốn không được update của Thẩm Thính lại có bài đăng lên.

[Thẩm Thính V: Nên đặt tên gì cho nó đây? [xem hình ảnh]]

Trong ảnh, nhóc chó corgi ôm bình sữa neinei, có thể thấy được đây là ảnh chụp vì nó đang ngơ ngác đối diện với camera.

Các fan sao có thể ngờ được rằng thế mà Thẩm Thính lại đăng bài mới về nhóc chó corgi đó chứ, nên ai cũng nhiệt tình lao vào, tuyệt nhiên không có ai để ý là bản thân Thẩm Thính không có xuất hiện trong ảnh.

Fan nhanh nhẹn tải ảnh về để lưu giữ, đồng thời edit thành đủ kiểu meme khác nhau trong nháy mắt và bắt đầu mở cuộc thi về meme.

Tôi là ai, đây là đâu, tôi đang làm gì.jpg

Ngơ ~ing.jpg

Ba ba, rót thêm sữa cho con đi.jpg

...

Trong số đó, meme [Ba ba, rót thêm sữa cho con đi.jpg] được nhiều like và phản hồi nhất, thế nên là, mọi người đều là quên mất nội dung thực sự của bài đăng weibo này là gì rồi.

Bình thường Thẩm Thính không hề quan tâm đến weibo, sau khi có hot search anh mới biết. Đúng lúc nhóc con bên cạnh đang ôm bình sữa tươi, chẳng biết anh nghĩ sao mà lại lấy điện thoại chụp một tấm rồi đăng lên weibo.

Anh lướt phần bình luận, những người thật sự để ý muốn giúp ở trên mạng rất ít, đa số đang bận edit meme.

Thấy dân mạng đăng meme [Ba ba, rót thêm sữa cho con đi.jpg], anh hơi nhúc nhích ngón tay, bấm like cho ảnh đó, đồng thời tải nó về.

Thẩm Thính bấm like có ý gì hả?

Tức là anh thích cái meme đó thôi.

Người edit cái meme đấy sướng như bay lên trời, nhiều người trả lời cô ấy: "Người chị em, meme cô edit sắp nổi rồi đấy, nam thần khen cô kìa!"

Tần Tang vừa vui vừa buồn với đồng tin tức trên mạng. Vui vì nhóc chó corgi được nhiều người thích, cậu ta nhìn về phía nó, nếu không phải cậu ta tận mắt chứng kiến Khúc Kim Tích biến thân thì thật sự là cậu ta không tài nào liên kết được hình ảnh giữa nó với cô.

Điều cậu ta lo chính là có nhiều người để ý đến nhóc chó corgi như vậy thì hai hôm nữa, Khúc Kim Tích biến thân về như cũ, nhóc chó corgi biến mất liệu có khiến người khác hoài nghi hay không.

Cậu ta kể nỗi lo của mình cho Thẩm Thính.

Thẩm Thính nói kiểu băng quơ: "Nếu thật sự có người hỏi thì cứ bảo là tặng bạn thôi."

Tần Tang: "..."

Dù sao thì cũng không thể dùng cái cớ như vậy chứ.

Có điều, nhìn dáng vẻ của Thẩm Thính, Tần Tang đành phải nuốt ngược câu nói vào trong, cùng lắm thì sau này cậu ta chịu khó để ý một chút, cố gắng không để Khúc Kim Tích sau khi biến thân thành động vật xuất hiện trong tầm mắt của công chúng.

Khúc Kim Tích ngủ thơm mùi sữa, rồi lại tỉnh giấc trong hương thơm của sữa, nhận ra là họ đã quay lại khách sạn rồi.

Cô đang ngủ trên ghế sofa mềm mại.

Thẩm Thính ngồi bên cạnh, khoác áo ngủ màu trắng, cúi đầu đọc tài liệu trên tay.

Khúc Kim Tích xoay người lại ngắm nhìn nhan sắc xuất thần của người giám hộ. Vừa mở mắt ra đã đập vào mắt nhan sắc bực này,

cảm giác như vừa trúng thưởng vậy, khiến người ta cảm thấy sung sướng.

"Dậy rồi à?" Thẩm Thính không ngẩng đầu lên mà giơ một bình sữa mới sang: "Tần Tang pha bằng sữa bột đấy, uống thử xem."

Khúc Kim Tích liếc mắt về phía bình sữa trống trơn bên cạnh mình rồi lại bám sang bình sữa Thẩm Thính đang giơ sát trước mặt mình, mắt cô chuyển dần lên phía núm vú cao su trên bình sữa, nhất thời không kìm được nuốt nước bọt.

Núm cao su ở bình sữa cho người dùng to như vậy, nghĩ một tí là thấy xấu hổ rồi.

Má Khúc Kim Tích dần nóng lên, may mà có bộ lông che giúp, không để cho người khác nhận ra được suy nghĩ bên trong của cô.

Cô bắt đầu cảm thấy rối rắm, uống hay là không uống đây?

Thẩm Thính dời mắt khỏi tập tài liệu, quay sang nhóc chó corgi vẫn cứ ôm bình sữa không nhúc nhích: "Không thích uống? Hay là vẫn còn nóng?"

Nói xong thì anh cầm lại bình sữa, thử kiểm tra nhiệt độ thêm lần nữa, xác nhận là nó không còn nóng thì đưa lại cho Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích lẳng lặng lắc đầu.

Thôi được rồi, núm cao su thì núm cao su, có ai quy định là người lớn không được phép dùng núm cao su đâu chứ!

Khúc Kim Tích cắn vào núm cao su, hương sữa bột pha không giống với hương sữa bình thường, sữa bột vị đậm hơn, cô mút chùn chụt, hoàn toàn quên mất là Thẩm Thính đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đợi đến khi cô uống xong giọt cuối cùng trong bình sữa, cảm thấy tiếc nuối muốn mút thêm chút nữa thì bình sữa đã bị một bàn tay thon dài cầm đi mất, sau đó, bàn tay ấy cầm khăn tay tới lau miệng cho cô.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô có thể tự mình làm mà!

Thẩm Thính dường như không hề ý thức được hành động của mình đột ngột như nào, động tác tự nhiên như thể đã làm vô số lần rồi, khiến Khúc Kim Tích cảm thấy ngại không dám phản ứng quá mức, tránh mình chuyện bé xé ra to.

"Tối nay muốn ngủ ở đâu nào? Sau đó, cô nghe thấy Thẩm Thính hỏi mình: "Sô pha hay là phòng ngủ?"

Khúc Kim Tích dè dặt ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn liếc mang liếc dọc về phía Thẩm Thính.

"Gâu gâu..." Phòng ngủ chỉ phòng ngủ của quý ngài đây hay là phòng ngủ của Tần Tang vậy?

Ngôn ngữ của loài chó nhưng Thẩm Thính nhanh chóng hiểu được ý cô chỉ bằng ánh mắt, đáy mắt gợn lên ý cười, anh nói: "Cô muốn ngủ ở phòng tôi hay phòng Tần Tang hả?"

Về mặt cảm xúc thì đương nhiên Khúc Kim Tích muốn chọn phòng Thẩm Thính, được nhìn gương mặt đẹp trai như vậy, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy vui rồi. Nhưng mà lí trí thì lại đang nhắc cô rằng chắc là Thẩm Thính sẽ không bằng lòng cho cô vào phòng anh ngủ đâu.

Nếu như anh chịu thì đã không nhắc tới Tần Tang rồi, để cô vào luôn phòng anh là xong.

Cô cảm thấy Thẩm Thính hỏi chuyện này vì muốn cô tự giác một chút.

Đúng lúc Tần Tang bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Khúc Kim Tích xoay đầu nhìn về phía mình, thầm kêu khổ tổng lòng.

Nhưng như vậy cũng không đồng nghĩa với việc cô chọn Tần Tang. Đùa cái gì vậy, Tần Tang là trợ lý của Thẩm Thính, tuy cô hay được Tần Tang cho ăn, bản thân cô cũng rất thích Tần Tang nhưng vậy cũng không có nghĩa là cô chịu ở cùng một phòng với Tần Tang đâu nhé.

Lựa chọn của cô là... sô pha.

Nhưng do cô quá thông thả, nên cô còn chưa kịp xoay đầu lại để bò một vòng quanh sô pha để biểu đạt ý định ngủ trên sô pha của mình, Tần Tang đã vội lên tiếng trước.

"Cô Khúc, cô không... không thể ngủ cùng với tôi được đâu." E rằng đây là lần đầu tiên kể từ khi nhậm chức tới nay, một người chuyên nghiệp như Tần Tang lại nói lắp.

Khúc Kim Tích: "???"

Ai muốn ngủ với cậu ta chứ hả!

Tần Tang ra khỏi phòng để rót cho mình một cốc nước nhưng giờ cậu ta chẳng dám rót nước nữa, cũng không dám ngó thử Thẩm Thính xem anh thế nào mà lùi dần về phía phòng như là phản xạ có điều kiện, nhanh chóng đóng cửa lại, định coi như mình chưa từng ra ngoài.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô ngẩng đầu lên thì lập tức đối diện với đôi mắt có vẻ nặng nề của Thẩm Tích.

"Khó mà biết cô thích Tần Tang tới vậy đấy." Thẩm Thính bình thản ôm cô dậy, đi thẳng tới trước cửa phòng ngủ của Tần Tang: "Mở cửa."

Tần Tang cứng còng người lại mở cửa ra, bốn mắt nhìn nhau với Khúc Kim Tích, vẻ mặt cậu ta kiêu: "Cô Khúc, cô hại chết tôi rồi."

Thẩm Thính mặt không biểu cảm đẩy nhóc chó corgi vào trong lòng Tần Tang.

Giờ cho Tần Tang mượn một trăm lá gan thì cậu ta cũng không dám nhận!

May mà chưa để cậu ta phản ứng lại, nhóc chó corgi đã sửa rồi, bốn chân quơ quào ra vẻ muốn quay về lòng Thẩm Thính.

Tần Tang đầu lóe sáng, nhanh chóng nói: "Anh, anh hiểu nhầm ý của cô Khúc rồi, cô ấy muốn ngủ phòng anh ấy, có phải không cô Khúc?"

Bấu chặt vào quần áo của Thẩm Thính nhằm tránh để anh giao mình cho Tần Tang, Khúc Kim Tích chẳng nghĩ gì mà gật luôn.

Nếu vào phòng Tần Tang ngủ thật, đến lúc cô trở lại thành người thì còn ở chung với Tần Tang kiểu gì được nữa cơ chứ.

Thẩm Thính cúi đầu: "Muốn ngủ với tôi?"

Khúc Kim Tích: "Gâu!" Muốn!

Thẩm Thính ôm cô quay về phòng mình, Tần Tang trán toát mồ hôi lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi, nhanh chóng đóng cửa lại.

Cảm nhận được là mình được Thẩm Thính đặt lên trên giường rồi, Khúc Kim Tích mới giật mình nhận ra...

Tối nay, cô với Thẩm Thính sẽ cùng nhau ngủ trên một chiếc giường?

Thẩm Thính mà lại chịu ngủ chung với cô ý hả?

Đầu cô loạn hết cả lên, trước mắt tối đen, cô ngẩng cái đầu lông mượt như nhung lên, đúng lúc nhìn thấy dây buộc áo tắm của Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích: "!"

Cúi đầu trông thấy gương mặt hoảng sợ của chú chó corgi, Thẩm Thính nhanh tay cởi áo ngủ xong vút lên trên giường, trùm kín chú chó corgi luôn.

Sau khi thay đồ ngủ thoải mái, anh quay đầu nhìn lại thấy một cục bông nho nhỏ đang nhô ra ở chỗ lúc nãy, nhưng mà cô chưa có bò hẳn ra ngoài được mà chỉ nhô ra một chút, giống như kiến bò trên chảo lửa.

Trông thấy khe hở dưới cái áo ngủ, Thẩm Thính cúi người xuống, nổi hứng chơi xấu đè tay xuống.

Khúc Kim Tích: "Gâu gâu gâu!"

Sao lại không chui ra được nhỉ?

Chương 48

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích mơ hồ cảm thấy bản thân bị một đám lông mềm mại bao vây, bên tai là đủ loại tiếng chó sủa.

Cô bỗng nhiên ý thức được mình đã bị bọn buôn bán chó bắt trộm, đang bị giam cùng một đàn chó khác. Bọn buôn bán chó muốn đưa cô đến nhà hàng làm thịt.

Nghe thấy những con chó khác đang gào khóc một cách phẫn nộ và bất lực, trong lòng Khúc Kim Tích vô cùng sợ hãi, cô vô thức tìm kiếm bóng dáng của Thẩm Thính, cô không muốn bị đưa đến nhà hàng.

Nhưng nhìn quanh một vòng thì chỉ thấy đủ loại chó, cơ thể bọn chúng đều to hơn cô, bọn họ đang bị nhốt trong một cái lồng.

Cô ra sức chen chúc luồn lách, cuối cùng cũng chen đến bên mép của cái lồng. Nhưng khe hở của cái lồng rất nhỏ, cô căn bản không chui ra được.

Lúc này có một người đàn ông cầm móc sắt xuất hiện. Khúc Kim Tích hiểu rằng đối phương chính là kẻ buôn chó. Cô cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn thấy rõ mặt của kẻ buôn chó, nhưng cho dù cô nhìn như thế nào thì cũng không nhìn rõ được.

Cô rất sốt ruột.

Ngay sau đó, khung cảnh liền thay đổi. Cô phát hiện ra mình đang ở trên một chiếc xe máy, kẻ buôn chó đang lái xe. Những con chó bên cạnh đã đói đến mức không còn sức lực để mà kêu thành tiếng nữa. Khúc Kim Tích vừa nghĩ đến việc mình sắp bị đưa đến nhà hàng, không lâu sau sẽ biến thành một món ăn trên bàn ăn thì sợ đến mức run rẩy cả người.

Xe máy dừng lại trước đèn đỏ, cô vội vàng nhìn thấy một bóng dáng thon dài quen thuộc đang đứng bên đường.

Là Thẩm Thính!

Khúc Kim Tích dùng toàn bộ sức lực của bản thân để gào thét, hi vọng anh có thể nghe thấy. Nhưng Thẩm Thính chỉ liếc nhìn qua bên này một cái thì đã thu hồi ánh mắt.

Cô nhất thời bật khóc.

.....

Ba giờ sáng, Thẩm Thính từ trong bóng tối giật mình tỉnh giấc. Cục cưng Corgi đang vùi vào lòng anh ngủ say đột nhiên vùng vẫy không ngừng, bốn cái móng chân liên tục đá vào người anh.

Anh bật đèn ngồi dậy thì thấy cục cưng Corgi đang nhắm mắt kêu ư ử, âm thanh đó là loại âm thanh vừa nghe thấy đã cảm nhận được rằng cô đang rất khó chịu.

Thẩm Thính lập tức cau mày, đặt tay bao phủ lên đầu của cục cưng Corgi nhẹ nhàng vỗ về. Anh vừa định lên tiếng thì cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Cục cưng Corgi nhỏ bé biến mất, thay vào đó là khóe mắt đang ngấn lệ của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích mở mắt ra, nước mắt còn sót lại cùng với sự ngỡ ngàng mờ mịt khiến cô trông rất đáng thương.

Một người đang cúi đầu, một người đang ngẩng đầu, ánh mắt của hai người nhìn nhau. Căn phòng yên lặng đến đáng sợ.

“Sao lại khóc rồi?” Thẩm Thính hỏi.

Khúc Kim Tích vô thức trả lời: “Tôi nằm mơ thấy mình bị bọn buôn bán chó bắt đi bán. Tôi nhìn thấy anh ở trên đường liền cầu xin anh

giúp đỡ, nhưng anh chỉ nhìn một cái rồi không để ý nữa.”

“Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ thực sự trở thành đồ ăn trong miệng người khác.” Khúc Kim Tích bình tĩnh trở lại, nặng nề thở ra một hơi: “May chỉ là mơ.”

Không hiểu sao lại mơ một giấc mơ kinh khủng như vậy, lại còn rất chân thực, khiến cô suýt chút nữa không phân biệt được rõ giữa giấc mơ và hiện thực.

Cô đắm chìm trong giấc mộng khiến bản thân bị ngã xuống, nhất thời không chú ý đến rằng mình đã biến trở lại, còn đang nằm trong lòng Thẩm Thính.

Thẩm Thính nghe xong nội dung giấc mơ của cô thì rũ mắt im lặng, không biết là đang nghĩ gì. Không đẩy Khúc Kim Tích ra, cũng không bảo Khúc Kim Tích tự mình rời đi.

Cho đến khi....

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ, là Tần Tang thức dậy đi tiểu đêm.

Khúc Kim Tích lập tức phục hồi tinh thần. Lúc cô biến thành chó Corgi nhỏ thì trên người cô đang mặc váy ngủ. Dưới chất vải mỏng manh, cô thậm chí còn cảm nhận được sức lực của vòng eo cường tráng và nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của Thẩm Thính.

“ ”

Một ngọn lửa nhỏ lập tức lan ra khắp da dẻ của cơ thể cô, khiến cả người cô đều nóng lên. Nhất là gương mặt, trong nháy mắt đã đỏ như máu.

Cô căn bản không dám nhìn Thẩm Thính, cuống quýt bật dậy từ trên người anh. Động tác quá nhanh chóng khiến cô không cẩn thận mà ngã từ trên giường xuống đất, vang lên một tiếng ‘bịch’.

Tần Tang đi tiểu đêm xong đang uống nước thì nghe thấy âm thanh truyền đến từ trong phòng Thẩm Thính, cậu ta cho rằng Thẩm Thính có gì cần liền đi đến cửa hạ giọng hỏi: “Sếp?”

“Không sao.” Một lúc sau, bên trong cánh cửa truyền đến giọng nói bình thường của Thẩm Thính, Tần Tang nghe vậy liền quay về phòng mình.

Khúc Kim Tích mặc kệ cái mông bị ngã đau của mình, cũng không rảnh để suy nghĩ xem hình tượng của mình bây giờ nhếch nhác đến mức nào. Cô từ dưới đất đứng dậy, đón lấy tầm mắt của Thẩm Thính, có chút lúng túng nói: “Tôi, bây giờ tôi sẽ về tầng dưới.”

Thẩm Thính không nói gì, ánh mắt của anh rơi vào chân của Khúc Kim Tích.

Khi Khúc Kim Tích biến thành chó Corgi thì trên người chỉ mặc đồ ngủ, ngay cả giày cũng không đi, lúc này đang đi chân trần trên sàn nhà, trắng đến mức như đang phát sáng, ngón chân mượt mà xinh xắn đang bất an chuyển động.

Thẩm Thính dời tầm mắt, một lúc lâu sau mới ‘ừ’ một tiếng.

Bầu không khí đang xấu hổ, Khúc Kim Tích có chút không được tự nhiên, cô nghĩ rằng Thẩm Thính cũng đang mất tự nhiên như mình. Lúc cô còn là chó Corgi thì còn đỡ, cứ đối xử với cô như một con thú cưng là được. Vậy nên Thẩm Thính mới tình nguyện ôm cô cùng ngủ.

Bây giờ cô biến về thành người, dựa theo tính cách của Thẩm Thính nói không chừng còn đang ghét bỏ ấy chứ.

“Ờm...thế phòng ở đâu vậy?” Cô mở lời phá vỡ sự yên lặng.

Thẩm Thính xuống giường.

Tuy rằng bình thường Khúc Kim Tích hay ở cùng một không gian với Thẩm Thính, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ở trong một không gian riêng tư như phòng ngủ này.

Cô không tự chủ được mà lui về sau hai bước.

Thẩm Thính kéo ngăn kéo ra, lấy ra thẻ mở cửa phòng của Khúc Kim Tích, ngay cả điện thoại trong tủ đầu giường cũng đồng thời đưa cho cô.

“Cảm ơn.” Khúc Kim Tích nhận lấy, nhận ra là không biết nên nói gì, liền nói: “Vậy tôi đi đây, ngủ ngon.”

“Chờ đã.”

Thẩm Thính mở cửa phòng ngủ, bật đèn phòng khách. Khúc Kim Tích đi theo phía sau anh, nhìn thấy Thẩm Thính tìm ra một đôi dép lê dùng một lần trong ngăn tủ ở cửa ra vào đặt trước mặt cô.

Khúc Kim Tích vội vàng đi vào.

Cô vừa định mở cửa lớn ra thì phía sau lại có một câu ‘đợi đã’ vang lên.

Khúc Kim Tích quay đầu lại: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cẩn thận không để người khác nhìn thấy.”

Thẩm Thính đứng cách đó không xa, ngọn đèn trên đỉnh đầu bao phủ lấy anh, tạo nên một chút vắng lặng nhàn nhạt mà không lạnh lẽo.

“.....” Anh nói: “Đi đi.”

Khúc Kim Tích như được đại xá, lập tức mở cửa ra ngoài.

Nhìn cánh cửa đang đóng chặt, lông mày của Thẩm Thính nhíu lại.

Ngày hôm sau, Thẩm Thính đi đến phim trường không mang theo cục cưng Corgi khiến không ít người tiếc nuối.

Cô Mai yêu thú cưng kia còn đang nghĩ đến việc đóng phim xong sẽ đến phòng của Thẩm Thính thăm Corgi nhỏ bé.

Tần Tang chỉ đành tìm một lý do cắt đứt suy nghĩ của cô Mai này.

Vừa nghĩ đến việc Corgi biến trở về, Tần Tang vẫn có chút thất vọng. Lúc sáng dậy làm đồ ăn sáng cậu ta còn cố ý pha sữa bột cho cục cưng Corgi, kết quả là Thẩm Thính nói với cậu ta rằng Khúc Kim Tích đã quay về rồi.

Liên tưởng đến tiếng ‘bịch’ mà hôm qua nghe được từ trong phòng của Thẩm Thính khi rời giường, Tần Tang lập tức hiểu được, đồng thời cũng có chút nghi ngờ: “Lần này thời gian cô Khúc biến trở về rất ngắn.”

Khúc Kim Tích từ động vật biến thành người đa số là trong vòng hai đến ba ngày, lần này lại chỉ có một ngày, cậu ta suy đoán: “Liệu có phải cô Khúc và anh ngủ chung nên thời gian trở nên ngắn hơn hay không?”

Thẩm Thính nhìn cậu ta một cái.

Da đầu của Tần Tang tê dại, kinh ngạc phát hiện ra mình lại vượt quá bốn phân liền lập tức im miệng.

Thẩm Thính trả lời cậu ta: “Bị dọa sợ.”

Tần Tang: “?”

“Mơ thấy ác mộng.” Thẩm Thính kể lại giấc mơ của Khúc Kim Tích cho Tần Tang, cuối cùng hỏi: “Như vậy chứng minh lên điều gì?”

Tần Tang vừa vui vẻ vì sắp đồng ý nói với mình những điều này, lại vừa lo lắng thấp thỏm.

Từ khi Khúc Kim Tích bắt đầu biến thành các loại động vật nhỏ, sắp trở thành người giám hộ của cô, sắp dường như đã có chút thay đổi.

Trước đây Thẩm Thính sẽ không để lộ quá nhiều tâm tình của bản thân với người bên cạnh, lại càng không chủ động hỏi cậu ta như hiện giờ, dường như đang trưng cầu ý kiến của cậu ta.

Tần Tang lo rằng mình nói sai, cân nhắc một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Có lẽ là cô Khúc có chút kính nể anh.”

Thẩm Thính không nói gì nữa.

Tần Tang cũng không dám quấy rầy anh.

Sau một lúc, Thẩm Thính lại hỏi: “Tôi rất hung dữ với cô ấy à?”

“Cái này thì thật sự là không có.” Tần Tang lập tức trả lời.

Trên thực tế thì với những việc mà Khúc Kim Tích đã từng làm trước đây, Thẩm Thính còn có thể ôn hòa nhã nhặn với cô thì đã là rất có phong độ rồi.

Tần Tang luôn cảm thấy Khúc Kim Tích đã thay đổi đi không ít, chỉ ít là khiến người ta có hảo cảm hơn trước đây nhiều, không khiến người ta sinh ra tâm lý chán ghét nữa.

“Thẩm Thính.” Lúc này Từ Nam Nam đi đến: “Đây là đặc sản của nhà bạn tôi.”

Trợ lý đưa ra một cái hộp nhỏ.

Hai ngày nay Từ Nam Nam xin nghỉ không ở trong đoàn phim, hôm nay vừa đến thì liền đưa cho mỗi diễn viên một món quà nhỏ.

Tần Tang nhận thay, Thẩm Thính thản nhiên đáp: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.” Từ Nam Nam ngồi xuống bên cạnh cười nói: “Trong hai ngày tôi không ở đây đoàn phim xảy ra thật nhiều chuyện. Vừa rồi tôi gặp được nhà sản xuất Dư, ông ấy đang rầu rĩ vì chuyện của nữ phụ trong đoàn phim của chúng ta đang làm ồn ỹ trên mạng, có thể sẽ ảnh hưởng đến tuyên truyền hậu kỳ của phim.”

Thẩm Thính: “Chuyện gì?”

Từ Nam Nam khựng lại. Cô ta tưởng rằng Thẩm Thính đã biết chuyện trên mạng của Khúc Kim Tích. Cho dù anh không quan tâm tin tức của Khúc Kim Tích thì nhóm của anh cũng sẽ quan tâm rồi báo cáo cho anh biết.

Lần trước cô ta đến tìm nhà sản xuất Dư, bày tỏ một cách uyển chuyển rằng muốn cắt giảm đất diễn của Khúc Kim Tích. Kết quả, chỉ trong chớp mắt nhà sản xuất Dư đã nói với cô ta rằng không cắt được, nói rằng Hà Chiếu và Thẩm Thính đều không đồng ý cắt đất diễn của nữ phụ.

Từ Nam Nam không thể làm gì khác ngoài nuốt cục tức này xuống.

Hiện tại trên mạng đang lan truyền chuyện của Khúc Kim Tích, tuy rằng tình thế đã thay đổi, nhưng hình tượng của Khúc Kim Tích bị hao tổn là sự thực. Lúc này lại ra tay với Khúc Kim Tích thì cho dù là Hà Chiếu cũng sẽ cân nhắc.

Không ngờ rằng Thẩm Thính lại biểu hiện hoàn toàn không biết chuyện gì, khiến câu nói tiếp theo của cô ta không ra khỏi miệng được. Nếu nói ra thì quá trắng trợn rồi.

Từ Nam Nam cười miễn cưỡng: “Anh không biết cũng tốt. Miễn để bị ảnh hưởng bởi những chuyện linh tinh này.”

Thẩm Thính: “Ừ.”

Sự tức tối trong lòng Từ Nam Nam kết lại đen kịt, cô ta đứng dậy trở lại phòng hóa trang của mình, quét hết mọi thứ trên bàn xuống đất. Trợ lý nhìn thấy nhưng không thể trách, chỉ có thể núp vào một góc tránh cho mình bị vạ lây.

“Khúc Kim Tích ở đâu?” Sắc mặt của Từ Nam Nam vô cùng khó coi.

Trợ lý cẩn thận đáp: “Hình như là xin nghỉ, hôm nay không đến phim trường.”

“Vậy thì là ở khách sạn rồi.” Sắc mặt của Từ Nam Nam chậm chậm khôi phục lại bình thường: “Cô nói với lão Trương tặng một món quà qua đó, nói với cô ta rằng tối nay tôi hẹn cô ta ăn cơm.”

Trợ lý: “Vâng.”

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Khúc Kim Tích nằm trong khách sạn lướt điện thoại. Sau khi biến thành Corgi cô không hề có cơ hội xem tin tức trên mạng. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà cô có thêm không ít fan, những lời mắng mỏ cô cũng rất ít.

Thậm chí còn có cư dân mạng lấy việc này của cô ra để bào chữa cho việc cô quấy rối Thẩm Thính.

Nói rằng nguyên nhân cô quấy rối Thẩm Thính chắc chắn là do Mạnh Thiên Hạo xúi giục nên mới làm ra một việc ngu xuẩn như vậy. Người có chút đầu óc thì sẽ không dùng phương thức quấy rối để thu hút sự chú ý từ sự nổi tiếng của Thẩm Thính.

Nếu như Khúc Kim Tích bị xúi giục hoặc là do Mạnh Thiên Hạo yêu cầu cô làm như vậy thì là do cô đầu óc đơn giản. Bị Mạnh Thiên Hạo lừa tình lừa tiền lại còn bị lừa đảo rằng đi quấy rối Thẩm Thính là có thể đứng vững được.

Về phần nguyên do?

Là vì Khúc Kim Tích không nổi tiếng, có nghĩa là cô không kiếm được nhiều tiền, mà thu hút sự chú ý từ Thẩm Thính thì cho dù bị cả mạng xã hội mắng chửi nhưng chí ít sẽ được rất nhiều người nhớ tên. Rồi sẽ có người đến đưa công việc cho cô.

Có công việc thì sẽ có tiền.

Cư dân mạng kể ra một vở kịch rõ ràng logic lập tức khiến Khúc Kim Tích càng thêm thảm hại. Con người trước nay đều đồng cảm với kẻ yếu, một khi đặt Khúc Kim Tích lên chuỗi logic này thì mọi người sẽ cảm thấy cô cũng là người bị hại, không nên trách móc quá nặng nề.

Khúc Kim Tích không thể không cảm thán hiệu suất làm việc của Thẩm Thính, tránh khả năng cô bị cả mạng xã hội mắng chửi, còn thuận thế tẩy sạch tin xấu cho cô.

Tuy rằng không thể thật sự tẩy sạch nhưng đã vấn hồi hình tượng của cô lên không ít. Cô còn thiếu một tác phẩm tốt nữa thì mới có thể tẩy sạch thật sự.

Những nữ nghệ sĩ bị lộ ra cùng cô lại bị mắng đến mức không ra gì. Chồng của người diễn viên tên Trần Mỹ Dung đã đưa văn bản ly hôn. Những người đã kết hôn còn lại có lẽ là vì giữ mặt mũi nên đã tắt tính năng bình luận trên weibo.

Người thảm hại nhất chính là Liễu Tư.

Trong những người bị bóc phốt thì chỉ có cô ta và Khúc Kim Tích là độc thân chưa kết hôn. Khúc Kim Tích được cư dân mạng xót thương, Liễu Tư lại hoàn toàn ngược lại.

Đầu tiên, Liễu Tư đã từng có một người bạn trai là người trong giới. Đã từng công khai, sau đó chia tay trong hòa bình.

Sau đó cư dân mạng phát hiện ra rằng, trên ảnh thân mật giữa cô ta và Mạnh Thiên Hạo bị lộ ra có thời gian ngày tháng. Những bức ảnh này xảy ra trong lúc cô ta và Mạnh Thiên Hạo chưa chia tay.

Vậy có nghĩa rằng cô ta và Mạnh Thiên Hạo đã quấn quýt lấy nhau trong tình trạng mình đã có bạn trai, không khác gì so với những nữ nghệ sĩ đã kết hôn kia.

Hơn nữa trong những bức ảnh bị lộ ra có ảnh về cuộc nói chuyện của Liễu Tư và Mạnh Thiên Hạo. Trong nhật ký trò chuyện, Liễu Tư ngang nhiên bảo Mạnh Thiên Hạo đi lừa Khúc Kim Tích. Nói rằng cô rất ngu ngốc, chỉ cần giả vờ cho cô một chút thâm tình rồi nói yêu cầu với cô thì cô sẽ đồng ý.

Lại có người đào ra được rằng Liễu Tư và Khúc Kim Tích từng là bạn tốt, còn có ảnh chụp chung làm bằng chứng.

Đủ loại tin tức bùng nổ đập lên người Liễu Tư, ép cô ta đến mức phải tắt bình luận trên weibo, bị người của công ty cưỡng chế không được phép xuất hiện bên ngoài.

Vốn dĩ Khúc Kim Tích không biết được tình trạng gần đây của cô ta. Nhưng cách đây không lâu cô nhận được một cuộc điện thoại từ người lạ, vừa mới nghe máy thì đã nghe được sự chất vấn ác độc của một người phụ nữ: “Khúc Kim Tích, có phải cô đâm sau lưng tôi hay không? Con tiện nhân này! Mà dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ? Thủ đoạn, dung mạo, thân hình....tao có chỗ nào không hơn mày? Dựa vào đâu mà thứ ngu dốt như mày lại được Dụ Đồng yêu thích, sau khi chia tay còn khiến anh ta nhớ mãi không quên?”

Liễu Tư ở đầu dây bên kia cười một cách điên dại: “Mày có biết sau khi mày nói chia tay với Dụ Đồng rồi biến mất thì anh ta sống như thế nào không? Anh ta đi tìm mày như một người điên. Anh ta còn cầu xin tao nói cho anh ta biết hành tung của mày. Dụ Đồng cao ngạo như vậy mà lại buông bỏ sự tự tôn cơ bản nhất vì mày. Vậy là tao nói cho anh ta biết nguyên nhân mày muốn chia tay, còn cho anh

ta xem bức ảnh photoshop mà tao làm. Anh ta tức đến phát điên, còn suýt nữa đánh chết tao.”

“Thứ ngu dốt như mày căn bản không xứng với anh ta! Ngay cả một sợi tóc cũng không xứng!” Cô ta vừa khóc vừa cười: “ Tao bảo Mạnh Thiên Hạo xúi giục mày đi quấy rối Thẩm Thính chính là muốn để Dụ Đồng thấy được bộ dạng ngu xuẩn buồn nôn của mày, không ngờ mày thực sự mắc câu. Khúc Kim Tích, con tiện nhân như mày sao có thể so với những điểm tốt của tao chứ?”

Những câu tiếp theo Khúc Kim Tích không muốn nghe nữa. Cô cúp điện thoại, xoay người nằm nằm trên giường, thực sự không thể hiểu nổi sự oán hận của Liễu Tư với nguyên chủ.

Nguyên chủ sớm mất đi bố mẹ, từ nhỏ là do bà nội nuôi dưỡng. Sau đó bà nội mất, cô ấy hoàn toàn dựa vào chính mình.

Những điều từng trải qua lúc nhỏ khiến trong lòng cô ấy tự ti. Vì tự ti nên càng có lòng tự ái. Yêu đương với Dụ Đồng, Dụ Đồng quá ưu tú, ưu tú đến mức cô ấy càng ngày càng mất tự tin. Đúng như lời Liễu Tư nói, cô ấy không xứng với Dụ Đồng.

Vậy là trong lòng cô ấy cũng cho bản thân mình một định nghĩa không xứng với Dụ Đồng, cho đến khi Liễu Tư đứng ra gây khó dễ, cô ấy liền không chút do dự mà tin tưởng.

Cho dù nguyên chủ có lỗi với Dụ Đồng nhưng cô ấy không hề có lỗi với Liễu Tư. Cô ta lại chỉ vì đố kị với nguyên chủ mà không tiếc bất cứ giá nào phá hoại tất cả mọi thứ mà nguyên chủ nên có ư?

Khúc Kim Tích thở dài, lau đi khóe mắt ngập lệ vì ảnh hưởng tâm tình của nguyên chủ. Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, cô điều chỉnh lại tâm trạng rồi nhìn qua mắt mèo, phát hiện ra là tài xế của Từ Nam Nam, cô đã từng gặp vài lần.

Tài xế của Từ Nam Nam tìm cô làm gì?

Khúc Kim Tích nghi hoặc mở cửa: “Lão Trương, có chuyện gì không?”

“Cô Khúc.” Lão Trương đưa ra một cái hộp: “Cái này là cô Từ bảo tôi đưa cho cô. Tối nay cô có rảnh không, cô Từ muốn mời cô ăn cơm.”

Tuy rằng không hiểu tại sao Từ Nam Nam muốn mời cô ăn cơm, nhưng vừa lúc cũng có thể đi xem xem đối phương sẽ làm gì.

Hơn nữa, theo phong cách làm việc của Từ Nam Nam, mời ăn cơm chắc chắn sẽ mời một bữa hoành tráng.

Có đồ ăn ngon, không đi thì uổng.

“Có thời gian, lúc nào cũng được.” Khúc Kim Tích hí mắt cười.

Lão Trương: “Được, đợi cô Từ xác định địa điểm xong sẽ nói với cô thời gian cụ thể.”

Tiến lão Trương đi, Khúc Kim Tích vừa định mở hộp ra xem bên trong là cái gì, không ngờ lại nhận được một tin nhắn của Thẩm Thính.

(Buổi tối ra ngoài ăn cơm.)

Khúc Kim Tích: “....”

Chuyện gì vậy? Tối nay nam nữ chính đều muốn mời cô đi ăn một bữa thật to?

Chương 49

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lòng Khúc Kim Tích đang so sánh hậu quả của việc đi ăn cùng với nam chính và nữ chính bị chụp được:

Bị chụp được khi ăn cơm với nữ chính nhiều nhất chỉ thể hiện được trong đoàn phim có mối quan hệ tốt. Nếu đi ăn cơm với Thẩm Thính bị chụp được...

Nghĩ đến tên mình bị treo trên hotsearch cùng với Thẩm Thính, cuối cùng Khúc Kim Tích quyết định lựa chọn ăn cơm với nữ chính.

Ở hiện trường Thẩm Thính để cho Tần Tang đi nhìn xem có nhà hàng nào có danh tiếng tương đối tốt không, lúc này điện thoại rung lên một tiếng, là tin nhắn lại của Khúc Kim Tích: [Ăn cơm với anh quá dễ bị chụp được.] phía sau còn có biểu cảm con thỏ quỳ xuống rủ tai.

Ý là: Không, tôi không đi.

Thẩm Thính: "..."

"Anh Thẩm, nhà hàng Tùng Hoa Đình này không tệ." Tần Tang nói, "Tôi đặt phòng ở đây nhé?"

"Không cần." Thẩm Thính cất điện thoại di động.

Tần Tang: "?"

Không phải nói là dẫn cô Khúc đi ra ngoài ăn sao.

Nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Thẩm Thính, cậu ta cũng không làm gì khác hơn là đề nghị ngờ xuống đáy lòng.

Lúc trễ một chút, Khúc Kim Tích nhận được tin nhắn của trợ lý Từ Nam Nam, nói Từ Nam Nam đã đặt một phòng bao Tùng Hoa Đình, thời gian là tám giờ.

Khúc Kim Tích tìm kiếm trên mạng một chút, phát hiện Tùng Hoa Đình này rất nổi tiếng, trong ví không có nhiều tiền thì không dám vào đây ăn cơm.

Cô sửa soạn một phen, trang điểm nhẹ nhàng, bảy giờ ba mươi cô đến phòng bao. Đến lúc phục vụ dẫn cô đến, Từ Nam Nam vẫn chưa đến, phòng bao vô cùng rộng rãi và sang trọng, cô nhìn một cái, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Thời gian đã đến tám giờ, Từ Nam Nam vẫn chưa đến.

Trái lại trợ lý của cô ta lại gửi tin nhắn giải thích, nói trên đường từ phim trường đến đây bị kẹt xe.

Khúc Kim Tích trả lời lại không sao.

Nhà hàng nổi tiếng đúng là không giống nhau, trong phòng bao không hề thiếu đồ ăn vặt, còn có ti vi nữa. Cô dứt khoát đi đến ghế salon, bật tivi lên xem.

Tám giờ bốn mươi, cuối cùng Từ Nam Nam cũng lưỡng lự đến chậm.

"Tiểu Khúc, xin lỗi, để cho cô đợi lâu rồi." Khi nhìn thấy Khúc Kim Tích thoải mái xem tivi, sắc mặt Từ Nam Nam cứng đờ lại, sau đó khôi phục lại vẻ đoan trang rộng rãi.

"Chị Nam Nam." Khúc Kim Tích cười đứng lên, "Không có chuyện gì, dù sao tôi cũng đang rảnh, xem ti vi rồi chờ chị cũng được, rất vừa vặn."

Từ Nam Nam thường tặng đồ ăn cho Khúc Kim Tích, vừa mới bắt đầu cô còn cười híp mắt bày tỏ cảm ơn cô Từ, Từ Nam Nam nói

không cần khách khí như vậy, Khúc Kim Tích cũng thuận thể gọi cô ta một tiếng chị Nam Nam.

Mỗi lần nghe Khúc Kim Tích kêu mình là chị, Từ Nam Nam luôn có cảm giác đối phương đang cố ý, nhưng nhìn nụ cười đúng mực của Khúc Kim Tích, lại cảm thấy chắc do mình đa nghi.

Nếu như Khúc Kim Tích thật sự là một người thông minh, sao có thể ăn nhiều thức ăn do cô ta tặng được chứ.

Dù cho diễn trò cũng không cần phải làm đến trình độ như vậy, nhưng làm cho cô ta tức giận là, Khúc Kim Tích ăn nhiều như vậy, lại không mập một chút nào!

"Ngồi đi, muốn ăn gì thì cứ gọi." Từ Nam Nam nói, "Hai ngày nay tôi không đến đoàn phim, nhìn cô lại thấy gầy rồi, cái này không được, cho dù là nữ minh tinh cũng phải yêu quý bản thân, không nên quá liều, tránh cho cả người đều bệnh tật, lớn tuổi mới biết khó chịu."

Cô ta giống như một người chị quan tâm dặn dò.

"Cảm ơn chị Nam Nam, vậy tôi sẽ không khách sáo." Khúc Kim Tích gọi một hơi mười món ăn mà cô đã chọn trước.

Trong mắt Từ Nam Nam lộ ra sự khinh miệt, quả nhiên là một quý nghèo không lên được mặt bàn, toàn thân trên dưới cũng chỉ có gương mặt được xem là ưu điểm.

Nhìn chăm chăm vào gò má trắng nõn trong suốt của Khúc Kim Tích, Tần Tang che dấu sự đổ kỵ ở trong lòng rất tốt.

Đúng vậy, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận, Khúc Kim Tích trẻ tuổi hơn cô ta, dù ngày nào cô ta cũng dùng mỹ phẩm dưỡng da đắt nhất, nhưng người hơn ba mươi tuổi lại vô cùng khác biệt với người chỉ hơn hai mươi tuổi.

Rất nhanh, thức ăn đã được bưng lên, Khúc Kim Tích liếc nhìn một cái, vô cùng ngon mắt. Không tồi, cô thoải mái thông thả ăn từng món. Từ Nam Nam tìm cô nhất định là có chuyện, giờ phút này cô chỉ cần đóng vai ăn cơm là được.

"Tiểu Khúc." Từ Nam Nam hoàn toàn không động đũa, "Tuy nói đây là chuyện riêng của cô, nhưng được xem là tiền bối của cô, thấy cô xảy ra loại chuyện kia, tôi lo lắng thay cô. Khán giả luôn hà khắc đối với nữ minh tinh, nếu như cô cần giúp đỡ cái gì, cứ việc nói với tôi, có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp."

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì ạ?"

"Tôi biết cô đau lòng." Giọng nói của Từ Nam Nam lại càng thêm ôn nhu, "Nhưng chuyện đã xảy ra, đau lòng cũng không có ích gì. Cả đời người phụ nữ, luôn sẽ gặp được một hai tra nam, chỉ cần xem như một đoạn từng trải đặc biệt trong cuộc đời chúng ta là được, cũng có thể giúp chúng ta nhanh chóng trưởng thành."

Khúc Kim Tích cười một tiếng, cũng không nói gì.

Từ Nam Nam uống một ngụm trái cây, âm thầm quan sát Khúc Kim Tích, coi nụ cười của cô là nụ cười che dấu sự đau khổ, cong môi một cái, cô ta tiếp tục nói: "Ở chỗ này tôi quen biết một số người, nếu như cô muốn báo thù Mạnh Thiên Hạo xả giận thì tôi có thể cho cô phương thức liên lạc của của bọn họ."

Khúc Kim Tích múc cho mình một chén canh, nghe Từ Nam Nam nói, không biết còn tưởng rằng các cô là bạn thân nữa chứ.

Cô mơ hồ nói hai câu: "Cảm ơn chị Nam Nam, nhưng mà... quá khứ cứ để quá khứ trôi qua đi."

"Aiz." Từ Nam Nam thờ dãi nói, "Cô đó, chính là quá trẻ tuổi, tính cách quá mềm yếu mới có thể dễ dàng chịu thiệt như vậy."

"Đúng rồi." Cô ta như nhớ được cái gì đó, sắc mặt lập tức trở nên rất nghiêm túc, "Trên mạng, tin tức được tuôn ra đều là của Mạnh Thiên Hạo và những người khác, không liên quan đến cô, đây là chuyện tốt, nhưng cô có thể chắc chắn sẽ không bị truyền ra lần nữa chứ? Nếu như có, chúng ta vẫn nên chuẩn bị sớm một chút. Một mình cô, không có đoàn đội quản lý, nếu thật sự xảy ra tình huống đó thì không chỉ ảnh hưởng đến chính cô mà còn ảnh hưởng đến cả đoàn phim nữa."

Từ Nam Nam đặt một tay lên bàn, một tay khác lặng lẽ đút vào túi xách mở bút thu âm.

Cô ta đã sớm bảo trợ lý điều tra, Khúc Kim Tích không có công ty quản lý, càng không có đoàn đội, cô chỉ có một mình. Tin tức liên quan đến cô bị chuyển hướng trên mạng chứng tỏ có người ở sau lưng giúp cô.

Nếu như Khúc Kim Tích có kim chủ chống lưng, sao ngay cả một người trợ lý cũng không có, nếu như không có kim chủ đứng sau lưng, thì tại sao lại có người âm thầm giúp cô, quá không hợp lý.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Khúc Kim Tích thừa nhận từng cùng Mạnh Thiên Hạo bên nhau, cũng bày tỏ có hình và video thân mật gì đó. Nhưng hết lần này đến lần khác người tung tin lên mạng lại chỉ những người khác, kiên quyết nói giữa Khúc Kim Tích và Mạnh Thiên Hạo không có gì cả.

Một khi tin tức này được tuôn ra, lấy khả năng tự bổ não của dân mạng, bọn họ sẽ cho rằng tất cả đều là Khúc Kim Tích thao túng, mục đích vì quá yêu Mạnh Thiên Hạo, biết được Mạnh Thiên Hạo có những người phụ nữ khác, vừa muốn kéo những người đó xuống nước. Thuận thế tẩy trắng cho bản thân bị lừa gạt, sẽ được dân mạng đồng tình, lại có thể lấy được độ chú ý và nhiệt độ, như vậy sao không làm.

Đến lúc đó, dù cho có người âm thầm giúp đỡ Khúc Kim Tích, nhưng có bản thu âm do Khúc Kim Tích chính miệng thừa nhận, mặc

kệ có tẩy như thế nào thì cũng không thể tẩy trắng được.

Điều kiện tiên quyết là nhất định phải để Khúc Kim Tích chủ động thừa nhận.

Một đôi trai gái yêu nhau sẽ không có lúc thân mật sao? Khúc Kim Tích bị Mạnh Thiên Hạo lừa gạt tiền lẫn tình cảm, sao biết không bị lừa gạt thân thể? Hơn nữa Khúc Kim Tích còn có tiền án quấy rối Thẩm Thính, dù việc đó là cô bị Mạnh Thiên Hạo giật dây. Nếu cô nghe lời Mạnh Thiên Hạo như vậy, đó không phải nói lên Mạnh Thiên Hạo có yêu cầu gì, cô cũng sẽ đồng ý sao?

Chắc Khúc Kim Tích cũng chột dạ, nhưng bởi vì có người ở trong bóng tối giúp cô nên mới làm cho cô là người bị hại, lấy được sự đồng tình của dân mạng.

Lúc này Từ Nam Nam làm một tiền bối, dịu dàng an ủi hậu bối là Khúc Kim Tích. Khúc Kim Tích đầu óc vừa đơn giản lại vừa không có những bạn bè khác, lẻ loi một mình, trong lòng chịu áp lực cực lớn, rất dễ dàng nói ra những lời bình thường không muốn nói ra.

Cho nên, đối phó với loại người đầu óc đơn giản này, có rất nhiều phương pháp.

Từ Nam Nam lo lắng nhìn Khúc Kim Tích, trong mắt tràn đầy nỗi buồn làm cho người ta cảm thấy cô ta rất chân thành.

Làm một ảnh hậu, ít nhất kỹ thuật diễn xuất của Từ Nam Nam rất xuất sắc.

Sau khi Khúc Kim Tích nghe xong, có chút dờ khóc dờ cười. Có lúc, trong một số tình huống, quả thật con người dễ dàng tin tưởng người quen, nhất là có vài người rất giỏi đánh trúng vào sườn mềm của người khác.

Cũng giống như những thứ được tuyên truyền để tẩy não kia, hoặc là một số trò lừa bịp thông thường. Người ở trong đó không có

cách nào ý thức được là trò lừa, nhưng sau đó tỉnh lại suy nghĩ lại, khắp nơi đều có sơ hở.

Giống như Từ Nam Nam, đầu tiên là mời cô ăn cơm, biểu hiện vừa dịu dàng vừa hào phóng, tiếp đó bày tỏ sự cảm phần đối với chuyện của Khúc Kim Tích, đạt được sự đồng tình của người trong cuộc.

Cho người khác một cảm giác "Người ấy đang đứng về phía tôi, lo lắng cho tôi".

Sau đó Từ Nam Nam sẽ hướng dẫn từng bước để thực sự đạt được mục đích của mình. Lúc này trong tiềm thức của Khúc Kim Tích đã coi cô ta như người bên mình, không để ý sẽ nói ra những lời cô ta muốn biết.

Chờ khi phát hiện không đúng, thì đã không thể thu lại lời nói được rồi.

Nếu người gặp phải chuyện này là nguyên chủ có đầu óc đơn giản kia thì không chừng cô ấy đã nói hết ra.

Khúc Kim Tích để đũa xuống, vành mắt từ từ đỏ lên.

"Chị Nam Nam, chị biết không, tôi là một người rất truyền thống." Giọng nói của cô ghen ngào, giống như là đang vô cùng khó chịu, nhưng lại muốn gượng ép mạnh mẽ lên.

"Cha mẹ tôi đều qua đời sớm, tôi được bà nội nuôi lớn, sau đó bà nội tôi cũng không còn nữa. Một mình tôi đánh liều đi ra ngoài kiếm tiền, tuổi còn nhỏ, có lúc làm việc khó tránh khỏi không suy nghĩ chu đáo." Cô dùng khăn giấy lau nước mắt, "Cũng tại tôi quá ngu ngốc, cảm thấy có một người yêu tôi cả thể xác lẫn tinh thần, từ bỏ tất cả vì tôi, tôi không thể đáp lại chỉ có thể ở bên cạnh anh ta lúc khó khăn, tiền cố gắng kiếm được cũng cho anh ta."

"Bây giờ tôi cũng vui mừng, thật may tôi vẫn luôn nhớ lời bà nội nói với tôi, con gái lớn rồi thì nên nói chuyện yêu đương, nhưng cũng phải bảo vệ mình thật tốt, không để cho mình bị tổn thương."

Ý trong lời này chính là, tôi là một cô gái truyền thống được bà nội nuôi lớn, sẽ không tùy tiện làm bậy với đàn ông, cho nên khi ở cùng với Mạnh Thiên Hạo từ tiền ra thì không có bất kỳ quan hệ gì, là Mạnh Thiên Hạo lừa tôi. Mà trước kia tôi đã làm những chuyện sai trái là bởi vì tuổi nhỏ, suy nghĩ không thấu đáo, mới có thể phạm lỗi sai như vậy.

Nghe một chút đều là vẻ thành khẩn và chân thành, hơn nữa kết hợp với nước mắt và giọng nói nghẹn ngào, cho dù là ai thì cũng sẽ tin lời của cô là sự thật.

Từ Nam Nam: "..."

Đây không phải là câu trả lời trong tưởng tượng của cô ta!

Khóc xong, Khúc Kim Tích còn dùng khăn giấy hung hăng lau mũi, lau đến khi chớp mũi đã đỏ hồng, cô dùng ánh mắt đỏ hồng nhìn Từ Nam Nam, giống như một con thỏ nhỏ đáng thương: "Cảm ơn chị Nam Nam, cho đến nay, chị là tiền bối đầu tiên suy nghĩ cho tôi, chị đối với tôi tốt như vậy, tôi thật sự rất cảm ơn chị."

Từ Nam Nam: "..."

Cô ta bị tiếng "người tốt" chặn đến tức ngực.

Cô ta nhìn Khúc Kim Tích, lại không có cách nào từ trong dáng vẻ của cô đoán ra là cô đang diễn hay là nói thật. Từ Nam Nam biết kế của mình đã thất bại, cô ta hít sâu một hơi, cố gắng giữ cho sắc mặt mình như bình thường.

Nhưng cô ta không muốn ngồi ở chỗ này một giây một phút nào nữa, bởi vì ở chỗ này cô ta sẽ không khống chế được mà trực tiếp trở mặt. Bây giờ vẫn chưa đến lúc trở mặt nhau.

Bên ngoài trợ lý nhận được lệnh, đẩy cửa vào: "Chị Nam Nam, tổng giám đốc Lưu tìm chị."

"Này..." Từ Nam Nam nhăn mày.

Khúc Kim Tích nhìn cô ta diễn, hết sức thân thiện nói: "Không sao đâu chị Nam Nam, chị đi làm chuyện của mình đi. Chỉ là để cho chị tốn kém rồi, mời tôi ăn cơm, bản thân chị còn chưa ăn đâu."

Cô cố ý nhấn mạnh bốn chữ "Mời tôi ăn cơm", nếu không lỡ như Từ Nam Nam không tính trả tiền mà đi mất thì làm sao?

Mặc dù Từ Nam Nam là loại người thích thể diện, hẳn sẽ không làm ra loại chuyện này như "lỡ như" thì sao.

"Không cần khách sáo như vậy, tôi đi trước, cô cứ từ từ ăn." Từ Nam Nam và trợ lý rời khỏi phòng bao.

Vừa ra khỏi cửa, nụ cười giả tạo trên mặt cô ta đã biến mất, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước, sải bước đi về phía trước.

Tâm trạng Khúc Kim Tích vui vẻ lau nước mắt, nhìn thức ăn ngon trên bàn, khẩu vị tốt hơn lúc nãy.

Bất thành linh điện thoại reo lên, cô đang lột cua, cũng không xem ai gọi đến mà trực tiếp bấm nhận.

"Ở đâu?" Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói dễ nghe quen thuộc.

Tay Khúc Kim Tích run lên một cái, thiếu chút nữa bị kèm dâm vào tay, cẩn thận nhìn lại màn hình điện thoại, hàng chữ "Giám hộ đại nhân không thể chọc" hiện trên màn hình.

Cũng không biết tại sao, nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, cô có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "Đang ở trong phòng."

"Rất tốt, " Qua mấy giây, trong loa điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng không có bất kỳ vui mừng nào: "Vậy đi ra mở cửa đi."

Khúc Kim Tích: "...???"

Thẩm Thính sẽ không ở ngay trước cửa phòng cô chứ!

Trong nháy mắt, con cua trước mặt không còn thơm nữa.

Chương 50

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Thật ra thì khoảng thời gian này tiếp xúc với Khúc Kim Tích, quả thật cô ấy không xấu như trên mạng nói."

"Tôi đã nói tin tức trên mạng không thể tin hết được, nhưng cô ấy cũng quá ngốc đi, lại bị tra nam lừa gạt lâu như vậy."

"Có thể là yêu đến ngu đầu."

"Còn có thể nói người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem thì sáng suốt."

"Cô ấy tới kìa, đừng nói nữa!"

Một ngày mới bắt đầu, Khúc Kim Tích đến phim trường, nhận được vô số ánh mắt khác thường, cô coi như không nhìn thấy, về mặt bình thường đến phòng hóa trang.

"Cô Khúc." Thái độ của thợ trang điểm khách khí hơn lúc trước rất nhiều, "Trước uống một chút nước bổ sung nước, tôi giúp cô đánh nền."

"Cảm ơn."

Chờ thợ trang điểm vuốt tóc chỗ chân mày của Khúc Kim Tích lên, phát hiện trên da chỗ kia có vết máu ứ đọng.

"Sáng sớm hôm nay đứng lên thì vô tình đụng phải góc bàn cho nên bị bầm đen một cục." Khúc Kim Tích giải thích, "Làm phiền cô chút nữa dùng phấn che lại."

"Được." Thợ trang điểm tin lời giải thích này.

Khúc Kim Tích lặng lẽ thờ phào một cái.

Nhớ tới mảng máu ứ đọng này, cô lại muốn khóc.

Cái gọi là nói một lời nói dối thì phải dùng vô số lời nói dối khác để lấp vào. Tối hôm qua trong phòng bao, cô nói dối Thẩm Thính mình đang ở trong phòng, Thẩm Thính lại nói cô ra mở cửa, bất đắc dĩ cô không thể làm khác hơn là tiếp tục nói dối, nói mình đang tắm.

Sau đó Thẩm Thính không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Theo lý hần là cô nên ngồi lại tiếp tục nên ăn thì ăn nên uống thì uống, nhưng nhìn thức ăn đầy bàn, cô lại hoảng sợ không ăn được.

Lỡ như... Lỡ như Thẩm Thính vẫn luôn chờ ngoài cửa phòng cô thì sao?

Mặc dù khả năng này là con số không nhưng không phải là không xảy ra mà.

Lại nói, lỡ như người giám hộ tìm cô là có chuyện gì đó muốn nói.

Hơn nữa chuyện liên quan đến cô, cũng chưa nói cảm ơn Thẩm Thính. Nghĩ như vậy, cô không thể nào còn ăn vào nữa, bỏ con cua to nhất vào trong túi mang đi, xách trở về khách sạn.

Phát hiện trước cửa không có người, quả thật cô thờ phào nhẹ nhõm, kết quả phòng cách vách Dự Đồng đột nhiên mở cửa ra. Vừa nhìn thấy anh ta, đầu Khúc Kim Tích liền đau, trong đầu cô chuyển qua chuyển lại những lời nói trong điện thoại... Vì vậy, lấy con cua bự ra đưa tới: "Chị Nam Nam mời, cho anh."

Cô mở to mắt nhìn con cua bự này, nhin đau bỏ những thứ yêu thích.

Dự Đồng nhìn một cái, không động.

Khúc Kim Tích: "Ăn ngon lắm."

Dụ Đồng: "Từ Nam Nam mời em ăn cơm?"

"Ừ." Khúc Kim Tích biết anh ta muốn nói gì, "Anh yên tâm, tôi không nói gì hết."

Dụ Đồng hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về phòng, không nhận con cua lớn.

Khúc Kim Tích nhún vai, xách con cua lớn trở về phòng, thay quần áo ngủ, gửi tin nhắn cho Thẩm Thính: Anh Thẩm, anh đang ở trong phòng sao? Tôi tắm xong rồi.

Thẩm Thính: Ừ.

Vì vậy Khúc Kim Tích xách theo con cua lớn, một đường đi như linh hồn, lén lén lút lút đi tới tầng mười hai nhẹ nhàng gõ cửa.

Đợi chừng một phút, cũng không ai mở cửa.

Bất đắc dĩ, Khúc Kim Tích gửi tin nhắn: "Anh Thẩm, tôi ở trước cửa phòng anh."

Sau một lát, Thẩm Thính trả lời: "Đang tắm."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô cảm thấy Thẩm Thính đang cố ý trả thù cô, lại cảm thấy chắc Thẩm Thính sẽ không ngây thơ như vậy.

Sau khi trở lại phòng mình, cô lại lặng lẽ gửi tin nhắn cho Tần Tang, hỏi bọn họ đang ở đâu.

Tần Tang: Tôi và anh Thẩm đang ở bên ngoài.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô tức giận lột con cua lớn, kết quả lúc lột dùng lực quá lớn, không kịp thu lực, bị cái vỏ của con cua đập vào đuôi lông mày, đau

đến nỗi nước mắt chảy ra.

Sau đó Khúc Kim Tích nuốt nước mắt ăn xong con cua, rửa mặt đi ngủ. Sáng hôm sau tỉnh lại, phát hiện chỗ lông mày bị đập thành một khối bầm đen.

Cô luôn cảm thấy bởi vì cô nói dối Thẩm Thính nên mới xui xẻo như vậy.

Mấy ngày kế tiếp Khúc Kim Tích cũng không biến thân, buổi trưa mỗi ngày cô vẫn đến phòng hóa trang của Thẩm Thính ăn ké đồ ăn nhưng phần lớn lúc cô đến, chỉ có Tần Tang, Thẩm Thính không có.

Chuyện này làm cho cô âm thầm suy đoán, chẳng lẽ ngày đó thật sự đã chọc vào Thẩm Thính không vui, cho nên anh cố ý không gặp cô?

"Cô Khúc hiểu lầm rồi." Có lúc Tần Tang không hiểu được tâm trạng của Thẩm Thính, nhưng vẫn có thể hiểu được vẻ mặt đang thể hiện ra của cô, "Anh Thẩm bận rộn mỗi ngày, cũng chỉ có buổi trưa là có thời gian cho nên đã đi xử lý chuyện công ty."

Khúc Kim Tích nhớ ra, Thẩm Thính muốn mở công ty giải trí, trái lại cô không có suy nghĩ gì, chỉ là tò mò mà thôi, "Mở công ty cũng không đơn giản, lúc nào thì khai trương."

Đáy mắt Tần Tang thoáng qua ý cười, nói: "Khoảng cuối năm là có thể triển khai hoạt động."

"Nhanh như vậy sao." Khúc Kim Tích tròn hai mắt, lại suy nghĩ một chút có sự hỗ trợ của nhà họ Thẩm, Thẩm Thính muốn mở công ty giải trí, nhanh một chút nữa cũng không thành vấn đề.

Tần Tang nhìn vẻ mặt của cô, cũng không biết cô lại suy nghĩ đến những chuyện gì, cậu ta không quấy rầy cô, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Thẩm Thính: Cô Khúc hỏi chuyện của công ty.

Lúc Thẩm Thính không ở phòng hóa trang, Tần Tang sẽ giống như trong cuộc họp, báo cáo tình huống của Khúc Kim Tích cho Thẩm Thính.

Cậu ta biết, mặc dù anh Thẩm không trả lời nhưng nhất định có xem, hơn nữa còn là tình nguyện xem.

Lại qua hai ngày, cuối cùng tin tức trên mạng liên quan đến Khúc Kim Tích đã vơi đi gần hết, có đưa mới, dân mạng cũng không chú ý quá nhiều đến chuyện cũ.

Khúc Kim Tích nhìn một triệu fans mới tăng kia, cảm khái vô cùng, đặc biệt là cô mới quay xong một cảnh cảm xúc kịch liệt.

Tin tức tướng quân chết truyền đến, trong cung Tạ Trường Tịch lấy được tin tức, khóc lóc thảm thiết, cuối cùng không ngăn cản được hoàng đế giết tướng quân.

Đúng lúc hoàng đế đến, thấy dáng vẻ bi thương của nàng, dưới sự tức giận đầy ngã nạng, Tạ Trường Tịch không nhịn được muốn vận dụng pháp thuật đánh bị thương hoàng đế. Không khéo chính là, sát thủ nước khác lén vào hoàng cung hành thích vua. Lúc hoàng đế đến tìm nàng, cho Võ vệ bốn phía lui ra, vì vậy xung quanh chỉ có Tạ Trường Tịch bảo vệ hoàng đế.

Cuối cùng, Tạ Trường Tịch liều chết bảo vệ hoàng đế, chết trong ngực của hoàng đế.

Cảnh lĩnh cơm hộp* là cảnh quan trọng trong phim, với lại phía sau còn có diễn viên quần chúng khác, vì vậy hôm nay quay cảnh lần đầu tiên cũng là lần duy nhất Tạ Trường Tịch và hoàng đế đánh nhau như vợ chồng bình thường.

*Lĩnh cơm hộp có thể hiểu là một nhân vật vì tình tiết hoặc kịch bản sắp đặt mà chết đi hoặc hết vai, nói ngắn gọn là “bay màu” khỏi bộ phim.

Hoàng đế vừa giận vừa đau:

Giận là chàng đợi nàng lâu như vậy, nàng lại không biết phải trái, không coi mình ra gì.

Đau là phi tử mình sủng ái, nhưng nàng yêu thương lại là loạn thần tặc tử có dã tâm bưng bưng chỉ muốn cướp giang sơn của chàng.

Lòng Tạ Trường Tịch như tro tàn:

Nàng ở trong hậu cung, tâm nguyện duy nhất chỉ muốn người nàng quan tâm không bị hoàng quyền làm hại, bình an, nguyện cho thiên hạ thái bình không có chiến tranh.

Nhưng mặc cho nàng cố ý hòa giải, cuối cùng cũng không chống lại được hoàng quyền cao cao tại thượng kia.

Người nàng quan tâm hoặc là chết, hoặc đã thay đổi, tất cả đều không thể trở về bộ dạng lần đầu tiên gặp nữa.

Đối với Khúc Kim Tích và Dụ Đồng mà nói thay đổi tình cảm trong cảnh này rất nặng, tổng cộng hai người quay hơn mười lần, đạo diễn mới hài lòng cho qua.

Quay phim khó tránh khỏi sẽ bị thương, cảnh Tạ Trường Tịch bị hoàng đế đẩy ngã xuống đất, Hà Chiêu yêu cầu phải là trạng thái chân thật, quay hơn mười lần, Khúc Kim Tích té hơn mười lần, cho dù cùi chỏ và đầu gối có quần áo che cũng bị trầy da.

Nhưng cô không nói.

Vết thương nhỏ này không đáng kể.

Nhưng tâm trạng vẫn chưa ổn định lại, một chốc khó mà khôi phục lại được, cho nên nhìn thấy trên Weibo có nhiều hơn một triệu fan hâm mộ, còn có tin nhắn riêng khích lệ chân thành của những

người hâm mộ, cô cũng cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút châm chọc.

Nếu như nguyên chủ vẫn còn, chắc sẽ rất vui mừng.

Tiểu Trương chạy đến: "Cô Khúc, đây là anh Đồng bảo tôi đưa cho cô." Cậu ta đưa cho cô một chai thuốc thoa ngoài da.

"Nếu trên người có chỗ bị trầy da có thể thoa một chút, phòng ngừa bị nhiễm trùng."

Tiểu Trương cũng không chờ Khúc Kim Tích nói chuyện, trực tiếp nhét thuốc vào tay cô, xoay người chạy đi.

Khúc Kim Tích cầm thuốc, thất thần, sau một lát, có một giọng nói kéo cô trở về.

"Cô Khúc, cô Khúc."

Cô ngẩng đầu lên, là một cô gái mặt tròn có chút mập mập, trong tay cầm một cái túi, bên trong có không ít thuốc thoa ngoài da tiêu sưng.

Khúc Kim Tích: "..."

Hình như cô không quen cô gái này.

"Trợ lý Tần nhờ tôi đưa cho cô." Cô gái mặt tròn hạ thấp giọng, nhét túi vào trong ngực Khúc Kim Tích, xoay người chạy đi.

Khúc Kim Tích nhìn túi một chút, nhin không được vui vẻ cảm thán: Vẫn là Tần Tang biết quan tâm.

Cô không dùng thuốc của Tiểu Trương cho, nguyên chủ đã thiếu Dụ Đồng quá nhiều, cô không muốn lại thiếu nợ Dụ Đồng nữa, đợi một lát tìm cơ hội trả thuốc lại cho anh ta.

Nhưng không đột cô trả thuốc, chợt nghe trong đám người vang lên giọng nói "Có người té xỉu", Khúc Kim Tích sợ hết hồn. Hiện tại đã vào thu, thời tiết dần lạnh, tốt hơn lúc mới vào vào đoàn phim, ngày ngày đều có người bị cảm nắng.

"Thầy Dụ!"

"Mọi người tản ra một chút, đừng vây quanh Dụ Đồng."

Khúc Kim Tích đứng lên, người té xỉu là Dụ Đồng?

Cô chợt nhớ đến lúc quay phim, trước đó mấy lần Dụ Đồng không nhập vai, Hà Chiếu mắng anh ta không chút nỗ lực vì hại cô té nhiều lần. Mặc dù Dụ Đồng không xin lỗi nhưng bộ dạng kia, không nói xin lỗi còn khó chịu hơn nói xin lỗi, Khúc Kim Tích nói không ngại, nhưng sắc mặt của Dụ Đồng càng khó coi hơn.

Cô cho rằng bởi vì nguyên nhân là từ cảnh quay, hoặc trang điểm gì đó, hơn nữa trợ lý Tiểu Trương cũng rất bình thường, hoàn toàn không phát hiện Dụ Đồng không thoải mái.

Đừng nói hù sợ người xung quanh, ngay cả Tiểu Trương cũng bị dọa sợ, rõ ràng lúc anh Đồng bảo cậu ta đưa thuốc cho Khúc Kim Tích còn rất bình thường mà, sao đột nhiên lại té xỉu.

Bác sĩ đi theo đoàn phim vội vàng chạy đến, sờ trán Dụ Đồng một cái, khuôn mặt liền thay đổi: "Nóng như vậy, cậu ta đang sốt."

Chuyện lên cơn sốt có thể lớn có thể nhỏ, Dụ Đồng lại là nam hai, Hà Chiếu lập tức để cho người đưa Dụ Đồng đến bệnh viện gần nhất, lại để phó đạo diễn đi cùng.

Cách đám người Khúc Kim Tích chỉ có thể từ khe hở thấy được sắc mặt rất trắng của Dụ Đồng.

Trong lòng cô cũng rất hoảng sợ, phần lớn là cảm xúc của nguyên chủ, còn một bộ phận đến từ chính cô. Mặc kệ như thế nào Dụ Đồng

là một diễn viên ưu tú, bỏ những nhân tố khác, dù là bạn bình thường cũng không có cách nào thờ ơ được.

Chỉ mong anh ta không sao.

Thiếu Dụ Đồng, Khúc Kim Tích bị chuyển đến tổ C, tổ của Thẩm Thính.

Thẩm Thính mới vừa quay xong cảnh kế tiếp, Tần Tang tiến lên phía trước nói: "Anh Thẩm, dựa theo lệnh của anh, đã đưa thuốc cho cô Khúc rồi."

"Ừ."

"Chờ một lát cô Khúc sẽ đến." Tần Tang nói: "Dụ Đồng cảm nặng sốt cao ngất đi, đưa đến bệnh viện rồi, tạm thời không thể quay được."

Thẩm Thính dừng động tác một lát, rồi sau đó khôi phục lại bình thường.

Một giây sau, Khúc Kim Tích và diễn viên quần chúng ngồi xe đi đến.

Đây là chuyện làm cho các cô gái nhỏ trong tổ phim vui đến hòng rồi, không nghĩ đến diễn viên quần chúng như các cô cũng có một ngày được ngồi cùng xe với nữ hai.

Có thể thấy ở trong tổ, Khúc Kim Tích có bao nhiêu mộc mạc.

Vừa vui vẻ vừa đồng tình với Khúc Kim Tích.

"Cảm giác cô ấy thật thê thảm."

"Thật sự vô cùng đồng tình với cô ấy, có thể thấy vóc người đẹp cũng không có tác dụng gì, còn phải có đầu óc, mới không bị lừa gạt."

"Nói thật nếu không phải tin tức bị tuồng ra thì tôi cũng không biết Mạnh Thiên Hạo là loại người như thế, nhìn rất đẹp trai, trước đó tôi còn hâm mộ anh ta."

"Chuyện này đã làm thức tỉnh chúng ta, sau này tìm đàn ông, nhất định phải lau mắt thật kỹ, đừng tìm bạn trai trong thùng rác."

Khúc Kim Tích: "..."

Nếu biết ngồi cùng xe với cô, có thể nói nhỏ một chút không, đừng nói lớn như vậy chứ?

"Một lát nữa có thể gặp được thầy Thẩm Thính, thật hưng phấn."

"Nếu có thể chụp ảnh chung, nếu không sờ tay một chút cũng được."

"Vóc người của thầy Thẩm Thính thật đẹp, bên trong phim Liệt Sát của anh ấy có một cảnh tắm, rất hấp dẫn nha. Tôi có ảnh đó, các cô muốn xem không?"

"Xem xem xem, gửi cho tôi!!!"

Khúc Kim Tích: "..."

Nhìn lại nhìn, Khúc Kim Tích cầm điện thoại lên, quay đầu nói: "Có thể gửi cho tôi nữa không?"

Diễn viên quần chúng: "..."

Chương 51

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Cô đang nhìn cái gì vậy?" Lúc đi đến, Thẩm Thính phát hiện Khúc Kim Tích thỉnh thoảng cứ nhìn chăm chăm nơi nào đó trên người anh rồi ngẩn người, anh nhú mày, giọng nói trong trẻo vang lên.

"Không, không có gì." Khúc Kim Tích lập tức tỉnh táo lại, tập trung tinh thần, "Chủ yếu là do anh quá đẹp nên tôi bị khí chất phi phàm của anh làm cho chấn động."

Thẩm Thính: "..."

Nhân viên công tác xung quanh: "..."

Hôm nay, cảnh quay của hai người đều cần móc dây treo, đây cũng là cảnh diễn đầu tiên của Khúc Kim Tích trong suốt một tháng qua kể từ khi vào tổ.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Sau khi móc dây treo lên người, Khúc Kim Tích lập tức hiểu rõ vì sao diễn viên đều không thích treo dây cáp. Đừng nhìn bay đến bay đi trên trời giống tiên nữ phiêu phiêu rất đẹp mắt, trên thực tế dây treo bó chặt eo và đùi, nếu thời gian lâu, bị bong một lớp da cũng là chuyện có thể xảy ra.

Nhân viên chỉ đạo võ thuật dạy Khúc Kim Tích từng động tác một — có một số động tác chuyên nghiệp mà diễn viên thực sự làm không được thì lúc ấy mới dùng diễn viên đóng thế, có thể làm được thì đạo diễn đều sẽ để diễn viên tự mình ra trận.

"Cô yên tâm đi, hít thở nhẹ nhàng, sẽ không rơi đâu." Nhân viên công tác thấy khuôn mặt của Khúc Kim Tích hơi trắng bệch, vội vàng an ủi một câu — rất nhiều diễn viên dùng dây treo đều sẽ sợ.

Khúc Kim Tích cũng không phải sợ móc dây treo, cô nhìn thực cảnh cách đó không xa, đó là một chỗ sườn núi thấp, chợt nhớ tới kết cục của nguyên chủ trong sách: Quay phim bị quăng xuống vách núi, thịt nát xương tan mà chết.

Mặc dù chỉ là một sườn núi thấp nhưng dù vậy thì cũng có chút nguy hiểm.

Kết quả sợ điều gì thì điều đó sẽ đến, khi Khúc Kim Tích bay đến lần thứ ba, cô nghe được một tiếng "răng rắc" không rõ ràng lắm. Cũng may, lúc này đã đến đoạn cô phải rơi xuống đất, người cô lao đảo hướng về phía trước không dùng được lực, người bị quăng xuống đất, lăn một vòng.

Lúc lăn, eo đập vào một khối đá nhô ra, cơn đau đón ập đến trong nháy mắt, trong đầu Khúc Kim Tích hiện ra một loạt hình ảnh động đã diễn ra kia—

Thẩm Thính đứng trong phòng tắm, nửa thân trên để trần, nước từ vòi hoa sen chảy dọc theo đường cong của các thớ cơ bắp và dần biến mất ở chỗ lõm xuống của phần thắt lưng.

Chỉ dùng hai chữ gợi cảm để miêu tả thì không đủ.

Phiên bản Vip: Nam sắc. Quyến rũ.

Lúc Khúc Kim Tích lăn lộn, cô vẫn dùng tay che đầu lại, ngoại trừ trên lưng bị một tảng đá đập đau đến mức tạm thời mất lực thì các chỗ khác ngược lại đều ổn.

Cô nằm rạp trên mặt đất, bên tai là âm thanh kinh hoàng của nhân viên công tác tại hiện trường. Người chỉ đạo võ thuật bảo nhân viên không nên động vào Khúc Kim Tích, bởi vì không xác định được mức độ đau đớn của cô bao nhiêu, tùy tiện động vào thân thể cô rất có thể làm vết thương nặng thêm.

Khúc Kim Tích từ từ muốn đứng lên nhưng không thành công.

Vừa rồi cô rơi chật vật như vậy, Thẩm Thính thấy được chưa? Khẳng định là anh đã thấy được.

Được rồi, dù sao bộ dạng thảm nhất của cô thì anh cũng từng thấy rồi mà.

Lúc này, cô ngược lại hi vọng nhân viên công tác lui ra xa một tý, đừng có coi cô như là gấu trúc mà vây quanh lại.

"Gọi xe cứu thương." Một lát sau, cô nghe thấy một tiếng hét to trong những âm thanh nhốn nháo ở bên cạnh, đây chắc chắn là tiếng của Thẩm Thính.

Cô dừng một chút rồi ngẩng đầu lên.

"Cô Khúc cử động rồi!" Một nhân viên công tác ngạc nhiên kêu lên, hóa ra sau khi Khúc Kim Tích lăn vài vòng trên đất rồi dừng lại thì tất cả mọi người cho là cô đã ngất đi.

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên liền thấy trang phục diễn của Thẩm Thính.

Bởi vì Thẩm Thính xuất hiện nên âm thanh chung quanh nhỏ đi không ít.

"Cô có thể cử động được không?" Tiếng nói của Thẩm Thính rất thấp, mấy nhân viên công tác ở gần đấy không hiểu nhưng cũng không dám thở mạnh.

Khúc Kim Tích gật gật đầu.

Thẩm Thính nhìn cô một cái, lại hỏi: "Đau ở chỗ nào?"

"Eo." Khúc Kim Tích nhin đau nói, "Bị tảng đá quẹt qua."

Nhân viên công tác nghe thấy là do bị tảng đá quẹt qua thì đều thở phào, sau đó muốn tiến lên đỡ Khúc Kim Tích.

"Đừng đụng vào cô ấy." Thẩm Thính lên tiếng.

Nhân viên công tác bị giật nảy mình, ngượng ngùng rút tay về.

Lại nhìn về mặt không biểu cảm của Thẩm Thính, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể nhận ra anh đang tức giận.

Đám người nghĩ: Đương nhiên là phải tức giận rồi.

Khúc Kim Tích móc dây treo xong thì đến lượt Thẩm Thính, nếu Khúc Kim Tích không có xảy ra việc gì, vậy tiếp theo đến phiên của Thẩm Thính có lẽ sẽ xảy ra chuyện.

Thật ra, vốn dĩ là Thẩm Thính phải quay trước nhưng bởi vì trang phục có vấn đề nên Khúc Kim Tích mới phải diễn trước.

Nói như vậy, giống như là Khúc Kim Tích thay Thẩm Thính ngăn cản một kiếp nạn.

Lúc này, trục trặc của dây treo cũng đã kiểm tra ra, là do bị xuống cấp. Nhân viên công tác phụ trách kiểm tra móc treo vì việc tư nên lười làm, trước khi dùng cũng không kiểm tra. Anh ta nghĩ một ngày không kiểm tra chắc cũng không vấn đề gì, hơn nữa trước đó người chỉ đạo võ thuật cũng treo móc lên bay qua bay lại mấy lần cũng không bị làm sao.

...

Phó đạo diễn mắng nhân viên công tác này một trận, cũng tự mình tới xin lỗi Khúc Kim Tích.

"Cô Khúc, thầy Thẩm, thật xin lỗi hai người." Thái độ của Phó đạo diễn rất thành khẩn, diễn viên vì sơ suất của đoàn làm phim mà bị thương, đoàn làm phim nên chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Cũng may là không xảy ra chuyện gì lớn, nếu như thực sự xảy ra chuyện lớn thì hôm nay anh ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho tổ C.

Thẩm Thính cũng ở đây, chuyện này cũng không phải một mình anh ta có thể gánh được.

Nghĩ như vậy, trong lòng anh ta vừa cảm thấy may mắn là người té chính là Khúc Kim Tích, cho nên thái độ của anh ta đối với Khúc Kim Tích lại càng niềm nở hơn.

"Có cẳng cứu thương không?" Thẩm Thính hỏi.

Không đợi phó đạo diễn lên tiếng, Khúc Kim Tích vội nói: "Không cần không cần, tôi cũng không có việc gì."

Cô còn không đến mức phải dùng cẳng cứu thương khiêng đi, đúng lúc chậm một chút cũng không sao, Khúc Kim Tích dùng bàn tay chống lên đất thử đứng lên. Nhưng tay cô vừa mới chạm đất, bên tai đã nghe được tiếng vải vóc ma sát với nhau, tiếp theo — — một đôi tay xuyên qua tay của cô, dùng tư thế bế trẻ con ôm cô từ trên mặt đất lên.

Khúc Kim Tích: "..."

Bốn phía lặng im như tờ.

Sau khi ôm Khúc Kim Tích xong, Thẩm Thính lấy một tay đặt sau lưng Khúc Kim Tích, đồng thời anh bước nửa bước, để Khúc Kim Tích dựa vào trên người mình, nếu nhìn qua thì trông giống như Thẩm Thính ôm Khúc Kim Tích ở trong ngực.

Hình ảnh rất hài hòa, rất đẹp mắt.

Có một số người có trí nhớ tốt khó tránh khỏi nhớ tới mấy tháng trước, Khúc Kim Tích ngang nhiên quấy rối Thẩm Thính, nhào vào người anh, ăn vạ không chịu đi xuống khiến anh đen mặt.

Có người chuyển một cái ghế đến, Thẩm Thính cẩn thận đỡ Khúc Kim Tích ngồi xuống.

"Không được." Khúc Kim Tích rên lên một tiếng, trán đổ mồ hôi lạnh. Cô không dám ngồi xuống, vừa rồi mới làm dịu cơn đau nhức ở eo nhưng trong nháy mắt cơn đau lại truyền khắp toàn bộ eo, giống như bị vô số cây kim châm chích.

Lúc này không thể quan tâm người chung quanh nghĩ gì được nữa, bởi vì Khúc Kim Tích có chút sợ hãi. Lúc đầu cô chỉ cho rằng bị tảng đá quẹt trúng nên bị thương, nhiều nhất chỉ là bị bầm tím một chút, đau nhức một lúc là sẽ hết.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy bản thân không thể ngồi, trong đầu cô lập tức hiện lên mấy chữ "tê liệt", "xe lăn", "cưa", dọa cô nắm chặt lấy quần áo của Thẩm Thính.

Nếu thật sự tàn tật thì cô chắc chắn không muốn sống nữa.

"Không có việc gì, xe cứu thương sẽ đến nhanh thôi." Tiếng nói của Thẩm Thính vừa trầm thấp lại nhu hòa hóa giải nỗi bất an của Khúc Kim Tích: " Cô thử nhấc chân đi hai bước xem."

Tay của Thẩm Thính thuận thế nắm chặt tay Khúc Kim Tích, lòng bàn tay ấm áp tiếp xúc với làn da, lan vào trong lòng Khúc Kim Tích, bao phủ lấy đáy lòng của cô, khiến cho những bối rối và bất an dần dần biến mất.

Khúc Kim Tích nhấc chân đi một bước.

Cơn đau tê liệt truyền đến, cô rốt cuộc cũng ý thức được, cơn đau đón vừa rồi khi muốn ngồi xuống không phải đều đến từ eo mà còn có chân trái.

Chân trái của cô bị tẹo rồi.

"Giữ cô ấy." Lời này là Thẩm Thính nói với Tần Tang ở bên cạnh, sau khi để cậu ta thay thế vị trí của anh, đỡ lấy Khúc Kim Tích thì Thẩm Thính dời bước đến trước người cô, xoay người nhấc váy của cô lên, cởi giày ra.

Cổ chân chân trái của Khúc Kim Tích đã sưng to như một cái bánh bao nhỏ.

Cô nhìn thoáng qua rồi thở phào một cái.

Chỉ cần không phải eo không thể cử động thì cái khác đều không sao cả.

.....

Ở một bệnh viện nào đó.

Sau khi Dụ Đồng được đưa vào bệnh viện, được bác sĩ chẩn trị, nhiệt độ cơ thể anh ta đã hạ xuống và cũng đã tỉnh lại.

"Anh Đồng, anh quả thật đã dọa tôi sợ muốn chết." Trong lòng Tiểu Trương vẫn còn sợ hãi: "Hiện tại anh cảm thấy có đỡ hơn chút nào hay không?"

Dụ Đồng xoa mi tâm, tầm mắt mông lung.

Anh ta vừa mơ một giấc mơ.

Nội dung cụ thể của giấc mơ thì anh ta nhớ không rõ, nhưng anh ta nhớ mình mơ tới Khúc Kim Tích, cô vẫn cứ khóc mãi, không ngừng nói xin lỗi với anh ta.

"Anh Đồng?" Thấy Dụ Đồng không phản ứng, trái tim của Tiểu Trương đập điên cuồng, anh ta sẽ không...không phải đã xảy ra vấn đề gì rồi chứ.

"Khúc Kim Tích..."

Tiểu Trương lập tức chua xót thay nghệ sĩ nhà mình, lúc này còn nghĩ tới Khúc Kim Tích, đây chắc là anh ta đã mê muội cô ấy rồi.

"Cô Khúc đang ở Studio rồi." Tiểu Trương lấy điện thoại di động ra, nói: "Trước đó cô ấy còn nhắn tin qua Wechat cho tôi, nhưng anh

vẫn chưa tỉnh."

Câu ta đưa lịch sử trò chuyện cho Dụ Đồng nhìn.

Dụ Đồng nhìn xong, đầu óc có chút rối loạn, vô thức tìm điện thoại di động của mình.

"Anh Đồng, anh tìm cái gì?"

"Điện thoại."

"Ở đây." Tiểu Trương vội vàng lấy điện thoại ra rồi đưa cho Dụ Đồng, Dụ Đồng nhận lấy, ấn mở giao diện danh bạ điện thoại, cấp tốc bấm ra một chuỗi số.

Ngay khi sắp ấn gọi, anh ta đột nhiên lấy lại tinh thần — — Sau khi chia tay, Khúc Kim Tích liền đổi tất cả phương thức liên lạc, cái số này đã bị đổi từ lâu rồi.

Sau khi đến đoàn làm phim, mặc dù lại thêm Wechat với Khúc Kim Tích, nhưng hai người họ chưa từng tán gẫu với nhau chứ đừng nói đến việc hỏi số điện thoại di động.

Y tá thông báo Tiểu Trương đi lấy thuốc.

Một lát sau, Tiểu Trương cầm theo thuốc trở về.

"Anh Đồng!"

Trong đầu Dụ Đồng vẫn đang chìm nổi dằng vè Khúc Kim Tích khóc lóc nói xin lỗi trong mơ, bị âm thanh hưng phấn của Tiểu Trương làm cho giật mình, tất cả hình ảnh biến mất, anh ta tức giận nói: "Chuyện gì?"

"Khúc Kim Tích đến bệnh viện." Tiểu Trương nói.

Thân hình Dụ Đồng hơi cứng lại.

"Nhưng mà cô ấy là ngồi xe lăn tới." Tiểu Trương gãi gãi đầu: "Vừa rồi lúc tôi đi lấy thuốc có nhìn thấy, nhưng mà..."

Cậu ta chần chờ.

"Nhưng mà cái gì?" Dụ Đồng nhíu mày: "Cái gì gọi là ngồi lên xe lăn?"

Tiểu Trương thở dài, dù sao chuyện này có giấu diếm cũng không gạt được: "Thầy Thắm đẩy xe lăn, nghe nói dây cáp gặp trục trặc, lúc quay bị ngã."

Dụ Đồng biến sắc.

"Nhưng mà chỉ bị thương ở eo và chân, Thầy Thắm cũng đi cùng." Tiểu Trương lập tức nói.

Chân mày của Dụ Đồng nhíu chặt hơn: "Hôm nay, cô ấy trừ quay cùng tôi thì không có quay cảnh nào khác."

"Còn không phải là do anh té xỉu phải đưa bệnh viện nên đạo diễn Hà mới điều cô ấy đến C tổ quay cùng thầy Thắm, kết quả là..." Tiểu Trương nhất thời cảm thán, đầu óc chưa kịp suy nghĩ đã nói ngay, "Anh Đồng, hai người các anh thật sự không hổ là đã từng là một đôi, anh bị cảm mạo, sốt đến té xỉu, đảo mắt một cái cô ấy đu dây treo mà bị ngã, lần lượt vào cùng bệnh viện, thật..."

Chợt cảm thấy không đúng, Tiểu Trương vội vàng im miệng, hận không thể bóp chết lời mình mới vừa nói ra.

Cùng lúc đó, Khúc Kim Tích được đưa đến bệnh viện, kết quả kiểm tra cũng đã lấy.

Eo phía bên phải bị thương phần cơ bắp, không ảnh hưởng đến nội tạng. Cổ chân trái bị trật khớp, cần phải bó thạch cao.

Những chỗ khác chỉ trầy da một chút, không quan trọng, không có bất cứ vấn đề gì.

Phó đạo diễn hỏi: "Vậy cái này phải tĩnh dưỡng bao lâu?"

Bác sĩ vuốt chòm râu dài, nói: "Chưa từng nghe qua một câu, bị thương gân cốt phải tĩnh dưỡng một trăm ngày à."

Ông liếc mắt nhìn Khúc Kim Tích và Thẩm Thính, hai người đều mặc đồ hóa trang, rồi nói: "Các người đang quay phim?"

Bình thường hay có diễn viên mặc đồ hóa trang đến bệnh viện nên bác sĩ đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Phó đạo diễn vừa gật đầu vừa nhìn Thẩm Thính — — đưa Khúc Kim Tích đến bệnh viện, đáng lý ra chỉ cần hai trợ lý của đoàn làm phim đi theo là được rồi, nhưng lại không ngờ Thẩm Thính không nói hai lời đã đi theo lên xe cứu thương.

Thẩm Thính cũng đã lên, phó đạo diễn không lên thì không được nên anh ta đành phải vội vàng giao công việc cho một vị phó đạo diễn khác, cùng đi theo bọn họ đến bệnh viện.

Kết quả sau khi đến bệnh viện, tất cả sự việc toàn do một mình Tần Tang xử lý, nhìn dáng vẻ kia giống như là muốn chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với Khúc Kim Tích.

Trong lòng Phó đạo diễn khó tránh khỏi nghĩ thầm, Thẩm Thính đối xử với Khúc Kim Tích có vẻ như là rất để ý ấ ý nhỉ? Nhưng là làm sao có thể có chuyện đó được chứ.

Nhất định là ảo giác của anh ta.

Lúc này anh ta nghe thấy tiếng nói của Khúc Kim Tích: "Bác sĩ, ngài không phải nói có thể bó xương sao? Ngài có thể giúp tôi làm nhanh chút được không, tôi không sợ đau. Chúng tôi còn phải quay phim, nếu cái chân này không thể đi lại sớm được thì rất rắc rối."

Khúc Kim Tích nhin đau nâng chân qua.

Bác sĩ có thể thông qua phương pháp bó xương, giảm bớt thời gian mà người bệnh phải nằm trên giường, tăng tốc độ khép lại của vết thương.

"Vậy cô cố gắng nhin đau một chút." Bác sĩ nói, đầu tiên là nhìn phó đạo diễn mập mạp vẫn luôn không ngừng đổ mồ hôi, tiếp đó nhìn về phía Thẩm Thính mặc đồ hóa trang màu xanh nhạt - người vẫn luôn trầm mặc không nói gì. ng cũng rất biết chọn những người có diện mạo đẹp để nói chuyện: "Anh đến giữ chặt cô ấy, đừng để cô ấy cử động lung tung."

Thẩm Thính vòng qua xe lăn, đến bên cạnh Khúc Kim Tích, sau đó ngược mắt nhìn ông.

Từ khi xảy ra chuyện đến bây giờ, cô không hề khóc nhưng ánh mắt nhìn anh lại không tự giác lộ ra một chút tủ thân mà ngay cả chính cô cũng không biết.

Đây chính là cảm xúc khi đứng trước người mà mình tin tưởng, mà ngay cả cô cũng không biết.

Đáy lòng Thẩm Thính đột nhiên run lên một cái.

Anh mở miệng nói: "Cô thích kiểu người như thế nào?"

Khúc Kim Tích: "?"

Phát hiện Thẩm Thính đang nghiêm túc hỏi mình, Khúc Kim Tích đành phải thành thật trả lời: "Đẹp trai, khỏe mạnh."

Bác sĩ đã nâng cái chân sưng như cái bánh bao của Khúc Kim Tích lên.

Thẩm Thính: "Thích ăn loại rau quả nào nhất?"

Người giám hộ của cô làm sao vậy, sao lại hỏi cô những vấn đề này?

Nguyên chủ hân không có tiết lộ với anh bản thân thích ăn cái gì đâu nhỉ? Khúc Kim Tích bèn trả lời: "Tôi không kén ăn, cái gì cũng ăn được."

"Có đúng vậy không?" Tay áo dài của Thẩm Thính khẽ nhúc nhích: "Sao tôi lại nhớ rằng, xưa nay cô xào rau đều sẽ không bỏ rau thơm, cũng chưa từng nhìn thấy cô mua rau thơm bao giờ."

Khúc Kim Tích cãi lại: "Rau thơm cũng không phải đồ ăn, đó là gia vị."

"Ồ?"

Khúc Kim Tích lập tức chột dạ.

Quả thật là cô rất ghét rau thơm, ngửi được mùi nhưng lại không ăn được cái thứ kia — ở nhà cũng chưa từng mua rau thơm bao giờ.

Phó đạo diễn: "?"

Sự chú ý của anh ta chuyển dời từ chân của Khúc Kim Tích về phía hai người.

Đoạn đối thoại này nghe... không, rất không bình thường.

Bác sĩ bắt đầu động thủ.

Cơ thể của Khúc Kim Tích liên tục run lên, đau đến mức thiết chút nữa cô đã hét lên. Hai tay Thẩm Thính nắm ở bả vai cô, hơi cúi người, bên trong tầm mắt của cô chỉ có anh.

"Cuối tuần sau là sinh nhật của mẹ, chúng ta sẽ về nhà cũ." Thẩm Thính nói.

"... Hà?" Lần này Khúc Kim Tích lại rời lực chú ý ra khỏi chân mình, trong khoảng thời gian này thả lỏng quá mức khiến cô suýt nữa quên mất trên cô còn có một người mẹ chồng!

Mẫu chốt là từ trong ký ức nguyên chủ cùng bà Thắm kia gặp mặt nhau mấy lần cho thấy bà mẹ chồng này rất lợi hại.

Cô nhin không được kéo tay áo của Thắm Thính: "Nhất định phải trở về sao?"

Thắm Thính thu động tác nhỏ này vào trong mắt, khoe môi hơi nhếch lên: "Cô cảm thấy thế nào?"

"Thế nhưng chân của tôi..."

Bác sĩ thu tay lại, râu mép vểnh lên: "Làm sao? Cô đang chất vấn y thuật của tôi? Cái chân này của cô nếu một tuần sau không thể khá hơn sáu mươi phần trăm thì tôi tặng cô danh dự của tôi."

Khúc Kim Tích yên lặng nuốt lời muốn nói vào trong.

Cô giật cái chân đã được xử lý xong của mình, nghe thấy bác sĩ nói: "Vén quần áo lên, tôi xem vết thương ở eo một chút."

Xử lý xong vết thương, Khúc Kim Tích được xếp tới một phòng bệnh đơn, eo của cô còn cần phải châm cứu cho nên cô phải nằm viện mấy ngày.

Trên mặt phó đạo lộ vẻ "ngghi ngờ nhân sinh", anh ta thậm chí cảm thấy bản thân không nên tới, có tới thì cũng đừng lên tiếng.

Lúc đi đến phòng bệnh, đụng phải Tiểu Trương ở hành lang, phó đạo diễn rất cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện: "Tiểu Trương, thầy Dụ cũng ở bệnh viện này sao?"

"Trần Đạo, đúng vậy, anh Đồng ở ngay phòng này." Tiểu Trương chỉ cánh cửa phía sau, lại thấy Khúc Kim Tích đang ngồi trên xe lăn

và Thẩm Thính đang đẩy xe lăn thì nói: "Cô Khúc, cô không có sao chứ?"

"Không có việc gì." Khúc Kim Tích nói: "Dụ Đồng tỉnh rồi sao?"

Thẩm Thính cúi đầu nhìn cô một cái.

"Tỉnh rồi."

"Anh ta không sao chứ?"

"Đã bớt nóng rồi ạ." Tiểu Trương nói xong, cẩn thận từng li từng tí quay sang chào hỏi Thẩm Thính, "Thầy Thẩm, anh cũng tới ạ?"

Phó đạo diễn cũng không biết gân não gấn sai hay là dựng đứng mà lại nói: "Thầy Thẩm, anh đưa cô Khúc về bệnh phòng trước, tôi đi thăm thầy Dụ một chút."

Phòng bệnh của Khúc Kim Tích ở ngay sát vách với Dụ Đồng.

Dụ Đồng không có việc gì, Khúc Kim Tích cũng yên lòng, thẩm Thính đẩy cô tiến vào phòng bệnh.

"Tôi nhìn thấy có người đang chụp ảnh chúng ta." Bọn họ mặc đồ hóa trang, không khiến người ta chú ý cũng khó, cũng may trong bệnh viện không có nhiều người trẻ tuổi nên người nhận ra Thẩm Thính hẳn là cũng không nhiều.

Khúc Kim Tích đã bỏ qua suy nghĩ 'nếu tin tức bị tuôn ra thì trên mạng sẽ như thế nào'. Hiện tại cô đang sầu não không biết phải đối mặt với người mẹ chồng kia ra sao đây.

"Anh Thẩm." Khúc Kim Tích lắp bắp mở miệng, cô cảm thấy mình có thể không cần phải về nhà cũ, mẹ chồng chưa chắc đã muốn gặp cô: "Anh..."

Lời mới vừa nói ra miệng, cảm giác quen thuộc truyền đến.

NO! Không thể nào!

Trong tầm mắt của Thẩm Thính, cô gái với khuôn mặt sợ hãi biến mất trong nháy mắt, trên xe lăn lại thêm một con cua nhỏ, to lắm cũng chỉ gần bằng lòng bàn tay.

"..."

Chương 52

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích hoàn toàn ngơ ngời.

Cô không biết mình biến thành cái gì nhưng thân thể truyền đến cảm giác khiến cô có một loại dự cảm không tốt — — bởi vì cô cảm giác mình có nhiều thêm mấy chân!

— — Lúc đầu eo cùng chân đều rất đau, hiện tại tập trung ở trên đùi, dẫn đến hai đùi không cách nào động đậy.

Con mắt của cua mọc ở trên đầu, ánh mắt không có cách nào nhìn thấy toàn bộ cơ thể. Thậm chí ngay cả Thẩm Thính, lúc này cô cũng chỉ có thể nhìn thấy một nửa thân thể của anh chứ không nhìn thấy mặt! Càng không biết hiện tại anh có biểu cảm gì.

Lúc này, cô chợt phát hiện tay cô có thể cử động, cô cuống quýt giơ tay lên xem xét...

Trời ơi, cái thứ này làm sao nhìn quen mắt thế?

Càng, cái càng?

Cùng lúc đó, Thẩm Thính nâng con cua nhỏ từ trên xe lăn lên, Khúc Kim Tích cũng rốt cục có thể nhìn thấy mặt anh.

"Cô đúng là biết tìm phiền phức cho tôi." Đuôi lông mày của anh khẽ nhếch lên giống như cười mà không phải cười: "Đợi lát nữa bác sĩ tới ghim kim, tôi phải giải thích như thế nào về việc đối tượng ghim kim đột nhiên biến mất, hả?"

Con cua nhỏ múa càng quơ qua quơ lại, thương tâm.

Đây là một con cua nhỏ màu xanh, tổng thể hiện lên màu xanh đen, nhưng mà hai cái càng nhỏ và nhọn hơi hồng, Thẩm Thính dùng ngón tay nâng hai cái càng của con cua nhỏ lên.

Khúc Kim Tích ngửa tay, không khống chế được càng mà kẹp ngón tay của anh.

"Sức lực vẫn còn lớn." Thẩm Thính rút ngón tay về, nơi bị kẹp có hai vết lõm xuống.

Khúc Kim Tích: "..."

Chuyện này không liên quan đến tôi!

Tần Tang vừa đi đóng tiền về, bước vào cửa phát hiện trên xe lăn trống không, trên giường cũng không có ai.

"Ông chủ, cô Khúc đâu?" Thẩm Thính giang hai tay chỉ.

Tần Tang: "..."

Sau một lát, Tần Tang nói: "Vết thương ở chân cô Khúc phải làm sao bây giờ."

Kết hợp châm cứu mới có thể nhanh chóng tốt lên, hiện tại biến thành con cua... Trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh một con cua ghim kim.

Tần Tang cúi đầu, khống chế suy nghĩ của bản thân.

Thẩm Thính nhíu mày.

Còn có thể làm sao nữa, chỉ có chờ Khúc Kim Tích biến trở về rồi tính sau.

"Cậu đi tìm bác sĩ đem..." Lời còn chưa dứt, bác sĩ kia đã mang theo túi châm cứu, đẩy cửa ra hỏi: "Người đâu rồi?"

Thẩm Thính: "..."

Hiện tại gặp loại tình huống này, anh chỉ có thể nói Khúc Kim Tích có việc gấp nên đã đi trước.

"Đi rồi?" Nghe Tần Tang giải thích xong, bác sĩ dựng râu trềng mắt: "Cô ta không muốn chân khỏi có đúng không, gọi điện thoại cho cô ta kêu cô ta nhanh chóng trở về ngay."

Nói rồi ông lại nhìn Thẩm Thính: "Hai người không phải một đôi sao? Vậy mà anh lại để bạn gái bị thương ở chân rồi đi một mình, anh có phải là đàn ông hay không!"

Bác sĩ cũng mặc kệ người trước mắt có phải là minh tinh hay không, mở miệng ra là quở trách một trận.

Thẩm Thính: "..."

Anh cúi đầu nhìn con cua nhỏ trên tay mình, giống như biết mình gây phiền phức cho anh, hai cái càng nhỏ kẹp chặt.

Sau khi nói hết lời, cuối cùng cũng mời được bác sĩ rời đi.

"Anh Đồng." Tiểu Trương mở hộp đồ ăn mua ở bên ngoài ra cho Dụ Đồng, rồi nói: "Tôi vừa hỏi thăm, Khúc Kim Tích không có nằm viện, đột nhiên nói có chuyện gấp nên rời đi."

Cậu ta vừa nói vừa nheo mắt nhìn Dụ Đồng, thấy anh ta không tỏ thái độ gì thì yên lòng nói tiếp: "Chân của cô ấy bị thương tới giờ vẫn là do Thẩm Thính đẩy xe lăn giúp, kết quả lúc rời đi là tự mình đi, Thẩm Thính cũng không có ngăn cản. Anh nói xem tại sao lại như vậy?"

"Có phải là do Thẩm Thính nói cái gì khó nghe, nên Khúc Kim Tích trong cơn tức giận đã bỏ đi hay không?" Cậu ta đưa bát canh gà cho Dụ Đồng.

Dụ Đồng không nói chuyện, nhận lấy bát canh uống một hớp.

Tiểu Trương tự cảm thấy mình đã nói xong tình hình nên cũng không ở lại quấy rầy Dụ Đồng.

Thật ra, cậu ta cảm thấy không đáng thay cho nghệ sĩ nhà mình.

Mặc dù Khúc Kim Tích có vẻ ngoài xinh đẹp, cậu ta cũng rất thích cô, cảm thấy cô không giống như trên mạng nói cho nên mới đáng giá để nghệ sĩ nhà mình nhớ thương. Nhưng trong khoảng thời gian này, cậu ta quan sát thấy Khúc Kim Tích căn bản không có để Dụ Đồng ở trong lòng, mỗi ngày vui vẻ, không tim không phổi, thế là cậu ta liền cảm thấy có chút không công bằng.

Cái gọi là cũ không mất đi thì mới sẽ không đến, Khúc Kim Tích cũng đã quên quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, anh Đồng cũng đừng nên có nhớ thương người ta nữa chứ.

Huống chi còn việc của Mạnh Thiên Hạo nữa.

Từ khi Dụ Đồng mới ra mắt, Tiểu Trương đã đi theo anh ta, tính cách của nghệ sĩ nhà mình tuyệt đối là người giữ mình trong sạch, bên người tuy có bạn gái nhưng chưa từng gần gũi quá mức, không chế tạo ra bất kỳ chủ đề bàn tán gì.

Thỉnh thoảng có bộ phim mới ra, công ty yêu cầu cùng nữ chính tạo CP, anh cũng chỉ là diễn xuất ở trước mặt người khác mà thôi.

Kết quả Khúc Kim Tích thì hay rồi, sau khi chia tay lại có mùa xuân thứ hai, mặc dù là bị 'tra nam' lừa nhưng cũng là do tâm trí cô không kiên định, cứ thế nhanh chóng quên anh Đồng.

Nhưng anh Đồng cũng thật là "ngốc", bằng không làm sao lại bị lừa đến mức thảm như vậy.

Cậu ta muốn nói nghệ sĩ nhà mình nên quên Khúc Kim Tích đi, bên cạnh anh có rất nhiều cô gái xinh đẹp thích anh — — Sau khi

quay xong bộ phim lần trước, nữ chính có thiện cảm với Dụ Đồng, theo đuổi anh một thời gian, nhưng Dụ Đồng không đáp lại nên nữ chính mới từ bỏ.

Cậu ta chỉ có thể hi vọng nghệ sĩ nhà mình có thể tỉnh ngộ sớm một chút.

Tiểu Trương suy nghĩ miên man ở trong lòng, bất thành linh nghe được Dụ Đồng hỏi: "Tôi không có việc gì, cậu giúp tôi đi làm thủ tục xuất viện đi."

"Không được!" Tiểu Trương chưa kịp nói thì trước cửa truyền đến một giọng nói nghiêm nghị.

Là người đại diện của Dụ Đồng, kéo vali hùng hổ đi vào.

Người đại diện của Dụ Đồng tên là Kiều Tử Ngôn, một trong những người đại diện kim bài nổi tiếng ở trong nước, công ty cố ý sắp xếp anh ta dẫn dắt Dụ Đồng, chính là định dùng toàn lực nâng đỡ Dụ Đồng lên.

Vừa nhìn thấy Kiều Tử Ngôn, Tiểu Trương lập tức đứng lên: "Ngôn, anh Ngôn, sao anh lại tới đây?"

Ở công ty Kiều Tử Ngôn nổi tiếng là nghiêm khắc, trước khi Tiểu Trương vào tổ, Kiều Tử Ngôn dặn đi dặn lại là phải chăm sóc Dụ Đồng thật tốt, nếu không thì trừ tiền lương.

Kiều Tử Ngôn không nhìn cậu ta mà đóng cửa phòng bệnh lại, đi đến bên giường nhìn về phía Dụ Đồng, ánh mắt rất sắc bén: "Anh và Khúc Kim Tích kia là chuyện thế nào? Anh gửi cho tôi gửi tin nói là đề cử một người trong công ty, tại sao lại là Khúc Kim Tích?"

Tiểu Trương miệng há thành hình chữ O, cậu ta hoàn toàn không biết nghệ sĩ nhà mình muốn công ty ký hợp đồng với Khúc Kim Tích!

Công ty Quang Ngu của Dụ Đồng ở trong giới giải trí nổi tiếng là công ty lớn, có thể đứng vào top mười, nghệ sĩ dưới trướng vô số. Rất nhiều người đều là nghệ sĩ kỳ cựu, mà điều kiện để ký hợp đồng với Quang Ngu rất hà khắc. Đối với nghệ sĩ bình thường, Quang Ngu đều không thèm để ý tới.

Khúc Kim Tích không có công ty, không có đoàn đội, đây là việc mọi người đều biết. Cô là một nữ diễn viên tuyến mười tám, cho dù hiện tại được đóng vai nữ hai nhưng cũng chỉ có thể nói rõ vận may của cô rất tốt. Còn nữa, danh tiếng hiện tại của cô chẳng ra sao cả, công ty lớn như Quang Ngu sẽ không cần nhắc đến cô.

Dụ Đồng không tỏ vẻ gì, trả lời: "Tôi chỉ cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của cô ấy không tệ mà thôi, cho cô ấy một cơ hội, cô ấy sẽ nổi tiếng."

Lúc anh ta nói chuyện, mắt lờm Tiểu Trương.

Tiểu Trương lập tức hiểu ý: Anh Đồng là đang cảnh cáo mình không nên nói quan hệ cũ của anh ta và Khúc Kim Tích cho Kiều Từ Ngôn biết.

Bên kia, Khúc Kim Tích bị Thẩm Thính bỏ vào một bình cá nhỏ, vì để cho cô không cảm thấy nhàm chán, anh còn thả một ít cá vàng vào trong bể.

Bọn cá vàng vây quanh Khúc Kim Tích, thỉnh thoảng đến trêu chọc cô một chút.

Khúc Kim Tích: "..."

"Bò một cái cho tôi xem một chút." Thẩm Thính cố ý nói.

Khúc Kim Tích cố gắng để cho mình quay người, đưa lưng về phía anh.

Nhưng sau khi đợi cô vất vả dùng sáu chân xoay người, vừa ngẩng đầu nhìn lên thì mặt Thẩm Thính vẫn ở trước mắt.

— — Không phải cô không quay người, mà là Thẩm Thính bung bề cá quay một vòng.

Khúc Kim Tích: "....."

Trái tim thật mệt mỏi.

Cũng may, Hà Chiếu đến khiến cho Thẩm Thính tạm thời không trêu đùa con cua nhỏ là cô nữa.

Hà Chiếu đã giải vây cho Khúc Kim Tích.

Quay phim cổ trang, diễn viên bị thương thật ra là chuyện thường, việc này là không thể nào tránh khỏi, mọi người đều thông cảm cho nhau.

Lấy vị trí của Khúc Kim Tích, cô còn chưa đến mức khiến Hà Chiếu tự mình đến hỏi thăm. Nhưng mà cô đến bệnh viện, sau đó lại đột nhiên rời đi, hiện tại không liên lạc được với cô, không cách nào biết được tình huống của cô. Lỡ như xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì thì đoàn làm phim phải gánh trách nhiệm rất lớn.

Vậy mà Khúc Kim Tích lại không có trợ lý, ở trong tổ cũng không nghe nói cô chơi thân với ai, muốn nghe ngóng chuyện của cô cũng không cách nào nghe ngóng được.

Nhưng mà lúc Khúc Kim Tích rời đi, người cuối cùng nhìn thấy cô là Thẩm Thính.

Cho nên Hà Chiếu mới đến tìm Thẩm Thính.

Lại nói, trước khi đến tìm Thẩm Thính, phó đạo diễn vẫn luôn dẫn đo mãi, cuối cùng quyết định thuật lại tình huống nhìn thấy trong bệnh viện cho Hà Chiếu nghe toàn bộ.

— — Có thể lên làm đạo diễn thì đều là người xuất sắc, cái nào nên nói, cái nào nói không nên nói, trong lòng họ rất rõ ràng.

Nhưng mà trong quan hệ của Thẩm Thính và Khúc Kim Tích... Phó đạo diễn thực sự không đoán được, anh ta cảm thấy vẫn nên nói cho Hà Chiếu nghe.

"Ngài nói, hai người này có phải là một đôi hay không?"

Hà Chiếu hỏi ngược một câu: "Anh cảm thấy thế nào?"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng." Phó đạo diễn lắc đầu theo phản xạ có điều kiện, khuôn mặt béo nhăn thành một cục. Thẩm Thính làm sao có thể thích Khúc Kim Tích được.

"Bất kể có phải hay không thì cũng nên chú ý đi." Hà Chiếu nói câu, "Khúc Kim Tích nhất định sẽ nổi tiếng."

Phó đạo diễn lập tức nghiêm túc, xem ra, sau này anh ta không thể lạnh nhạt với Khúc Kim Tích được rồi.

...

Hà Chiếu tới cũng không phí lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Cậu xác định Khúc Kim Tích không có việc gì?"

"Cô ấy không có việc gì." Thẩm Thính đáp.

Hà Chiếu gật đầu, lại lấy ra một phần danh sách đưa cho Thẩm Thính: "Tên ở trên này có một số là người xuất thân chính quy, có một số chỉ diễn sân khấu kịch, ngoại hình cũng không tệ lắm, cậu có thể xem qua. Công ty của cậu vừa đi vào hoạt động, ký mấy người diễn viên danh tiếng lớn là để củng cố, còn bồi dưỡng người mới để bản thân sử dụng mới là cách làm đúng đắn."

Muốn đưa một số minh tinh đến công ty mới thì ít nhất phải có phúc lợi tốt hơn công ty cũ mới được — — Dù như vậy thì cũng rất

khó mà đưa được.

Cũng may, chỉ mình Thẩm Thính cũng đã có thể củng cố công ty của mình rồi.

"Đúng rồi." Hà Chiếu nhớ tới việc mà phó đạo diễn nói, đột nhiên nói, "Hôm qua Lưu Thiên Dương của Ninh Mông Entertainment gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có ấn tượng thế nào đối với Khúc Kim Tích, xem ra là muốn ký hợp đồng với cô ấy."

Ninh Mông Entertainment cũng là công ty lớn nổi tiếng ở trong nước, nhưng mà nó nổi tiếng đa phần là bởi vì nghệ sĩ của công ty — công ty của bọn họ đi một con đường không bình thường.

Ví dụ như nghệ sĩ nào đó bị những bình luận tiêu cực làm cho nổi tiếng thì bọn họ sẽ ký hợp đồng với nghệ sĩ đó, sau khi ký xong lại lãng xê, khi nổi tiếng rồi thì tiếp tục lãng xê cho đến khi không nổi tiếng nữa thì thôi.

Thẩm Thính: "Ồ."

"Chỉ phản ứng như vậy thôi à?"

"Chứ sao nữa?"

"Tôi cho là cậu muốn ký hợp đồng với Khúc Kim Tích." Hà Chiếu nói thẳng, "Chẳng lẽ không phải?"

Khúc Kim Tích bị đám cá vàng làm phiền, nhạy bén nghe được tên của mình, đáng tiếc cách một tầng nước cộng thêm một lớp thủy tinh, nghe không rõ bọn họ nói cái gì, cô sốt ruột đến độ duỗi chân ra bám lên thành bể muốn leo ra ngoài.

Thẩm Thính nhìn về bể cá, mỉm cười: "Không vội."

Hà Chiếu nhìn anh, sau đó cười sâu xa.

"..." Sắc mặt của Thẩm Thính khôi phục lại vẻ lạnh nhạt.

Sau khi Hà Chiếu rời đi, Thẩm Thính quay về trước bể cá, duỗi đầu ngón tay chọc tấm kính thủy tinh: "Muốn đi ra?"

Khúc Kim Tích dùng sáu cái chân có thể cử động, gõ lên kính đáp lại.

Kết quả Thẩm Thính lại quay người đi.

Khúc Kim Tích: "..."

Sau một lát, Khúc Kim Tích nghe được tiếng của Thẩm Thính: "Bác sĩ Lâm, tôi là Thẩm Thính."

Đầu dây bên kia là bác sĩ thú y Lâm Thiên Hà đang mơ màng, bởi vì anh ta không ngờ Thẩm Thính lại gọi điện thoại cho anh ta!

Anh ta hỏi: "Là con vịt nhỏ màu vàng không thoải mái sao? Hay là con rùa nhỏ kia?"

"... Đều không phải." Thẩm Thính dừng một chút rồi nói, "Một con cua xanh có hai cái chân bị thương không thể động, anh có thể chữa được không?"

Lâm Thiên Hà: "?"

Anh ta nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Chương 53

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiếp tục im lặng thêm năm giây, Lâm Thiên Hà mới trả lời: "Cái này... xin lỗi tôi không làm được."

Anh ta chưa từng nghe nói, cua bị gãy chân còn muốn trị khỏi — — Bình thường nếu gặp tình huống này thì anh ta đã nấu lên ăn rồi.

"Nhưng mà." Nghĩ đến những sở thích không muốn để người ta biết kia của Thẩm Thính, Lâm Thiên Hà nhịn không được nói một câu, "Anh có thể thử dùng băng vải quấn xem?"

"Cảm ơn." Thẩm Thính lễ phép đáp lời, sau đó cúp điện thoại, tha cho bác sĩ Lâm.

Khúc Kim Tích nhìn thấy Thẩm Thính đi về phía mình, cô liên tục không ngừng lùi về phía sau, kết quả là bị sức nâng của nước ảnh hưởng, vừa sợ ý một chút đã bị lật người, mặc cho cô dùng sức như thế nào thì vẫn không lật người lại được.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô chợt nhớ tới mình hình ảnh mình biến thành con rùa đen nhỏ.

Trước lạ sau quen, tỉnh táo chờ đợi, quả nhiên, không đợi bao lâu sau, cô đã cảm giác được dòng nước đang gợn sóng là do Thẩm Thính đưa tay vào bắt cô lôi ra phía ngoài.

"Bác sĩ Lâm nói, chân của cô có thể dùng băng vải để bó lại, có ích cho việc khôi phục, tôi nghĩ cô nên thử một chút."

Lúc Tần Tang trở về, đập vào mắt là cảnh ông chủ nhà mình đang dùng băng vải quấn hai chân không thể động đậy của con cua nhỏ,

cuối cùng còn dùng phần phải thừa lại quấn quanh thân của một vòng, biến con của xanh thành con của trắng.

Tần Tang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nói một lời.

Nội tâm thì nói: Cậu ta cảm thấy, cô Khúc biến thành của nhỏ cũng rất đáng yêu!

Độ nóng của vụ việc Mạnh Thiên Hạo cùng mấy nghệ sĩ nữ tiếp tục ròng rã một tuần mới chậm rãi hạ nhiệt.

Đến mức cư dân mạng cũng không đọc tin tức ở trên weibo nữa, luôn cảm thấy tẻ nhạt vô vị. Nhưng mà, phần lớn hotsearch đều là mấy cái trước, nhìn nội dung thì đã biết là mua hotsearch rồi, không đáng để xem.

Mãi đến khi có một nick nhỏ mới đăng kí đột nhiên gửi lên mấy tấm ảnh cùng một cái sticker ‘xem thường’, đồng thời tag nick của các nhà marketing nổi tiếng vào. Tiêu đề rất kinh dị: 【 Khúc Kim Tích tự sát 】

Hình ảnh được chụp rất mờ hồ, nhưng miễn cưỡng có thể thấy rõ người bên trong ảnh đúng là Khúc Kim Tích, người nọ ngồi ở trên xe lăn, cúi đầu, dáng vẻ có thể chết bất cứ lúc nào.

Người đẩy xe lăn chỉ lộ ra một phần cơ thể rất nhỏ, ở bên trong phần bình luận cũng chỉ rõ ra là Khúc Kim Tích nhưng không cách nào thấy là ai đang đẩy xe lăn giúp cô.

Ngoại trừ nhân viên công tác ra thì còn ai vào đây được chứ.

Lúc đầu, nhiệt độ hotsearch của Khúc Kim Tích đã hạ xuống một chút, kết quả đột nhiên xuất hiện một tin tức như thế, thêm cả tiêu đề đầy tính lừa dối, cho tới sau khi đám dân mạng thấy rõ ảnh chụp, đến tám mươi phần trăm người đều tin tưởng sự việc này, cho rằng Khúc Kim Tích thật tự sát.

Độ nóng lên rất cao và cũng rất nhanh, chen vào tận cả bảng hotsearch.

Hiện tại, Khúc Kim Tích đã có một ít fans nhỏ, bọn họ ở trên mạng điều tra tiểu sử của Khúc Kim Tích, phần tiểu sử cũng không được đổi mới mà vẫn hiển thị như lúc đầu.

Những fan hâm mộ này không biết Khúc Kim Tích đã kết thúc hợp đồng với quản lý công ty cũ, tìm tới weibo của công ty cũ, mắng công ty không bảo vệ tốt Khúc Kim Tích.

Công ty Nguyên Kinh Kỳ cũng không phải một công ty lớn gì, nhìn thấy mình vì Khúc Kim Tích mà bị chửi, trực tiếp đăng hình ảnh kết thúc hợp đồng của họ và Khúc Kim Tích ra để giải thích, cũng thuận thể bôi nhọ Khúc Kim Tích, ngầm chửi đầu óc cô có bệnh, không được bình thường.

Bên trên Weibo có rất nhiều người gọi là "Huyền học đại sư", mỗi khi trong giới giải trí có chuyện lớn tuôn ra thì những huyền học đại sư này sẽ cùng nhau xuất hiện, xem tướng cho các minh tinh, nghệ sĩ, nhấn nhủ một số lời vớ vẩn.

Sau khi xảy ra một trận chửi nhau ngầm ở công ty cũ, một ID tên là 【Đại sư xem tướng Trương Ly Huyền】 tung một video Khúc Kim Tích tự sát trên Weibo kèm theo mấy thuật ngữ huyền học khó hiểu. Đại ý là trong tên của Khúc Kim Tích mang ẩn ý là hồng nhan bạc mệnh, dễ dàng xử trí theo cảm tính, tướng mạo cũng là mỹ nhân, nhiều thăng trầm. Cuối cùng lại đưa ra kết luận, nguyên nhân Khúc Kim Tích tự sát là do không chịu được sự dày vò sâu trong nội tâm, tinh thần nhất định có bệnh, nên lúc này mới lựa chọn cách tự sát.

Đảo mắt, bệnh trầm cảm của Khúc Kim Tích không biết đến từ đâu cũng leo lên trên bảng hotsearch.

【Quá thảm, quá đáng thương, hành vi từ bỏ sinh mệnh của mình vì một tên cặn bã, khiến bản thân đau đớn, kẻ thù sung sướng.】

【Ai chưa từng mạng Khúc Kim Tích giờ tay nào.】

【Không biết hiện tại Khúc Kim Tích thế nào rồi, hy vọng cô ấy không có việc gì.】

【Cảm giác cô nhất định là đang tuyệt vọng tới cùng cực mới tự sát. 】【

【Thật ra, tôi vẫn cảm thấy, tinh thần của Khúc Kim Tích có phải đã xảy ra vấn đề gì rồi hay không. Trước đó, chúng ta không nên mặc kệ cô ấy, chỉ là lúc đó tôi không dám nói giúp cho cô ấy câu nào, nói một câu thì sẽ bị fans hâm mộ của Thẩm Thính bóp thành chó ngay. 】【

【Tầng trên, nói Khúc Kim Tích thì nói mỗi Khúc Kim Tích thôi, đừng kéo Thẩm Thính của chúng tôi xuống, anh của chúng tôi đang quay phim ở bên trong đoàn làm phim đấy, cái gì cũng không biết.】

【Khổ quá, tuyệt vời rồi, không có một một mảnh bông tuyết nào vô tội cả.】

...

"Ông chủ, hiệu quả của hotsearch không tệ." Tần Tang nói, "Fans hâm mộ của cô Khúc trên Weibo đã tăng hơn một trăm vạn."

Liên quan tới hotsearch "Khúc Kim Tích tự sát", người đứng phía sau chỉ đạo tất cả là Tần Tang, mà việc này tất nhiên là được sự đồng ý của Thẩm Thính.

Trước kia Khúc Kim Tích cho dân mạng một ấn tượng quá không tốt, cho dù là bởi vì chuyện của Mạnh Thiên Hạo mà cô đã tẩy trắng không ít nhưng danh tiếng vẫn không dễ nghe.

Đã vậy thì dứt khoát cho hình tượng của cô thảm đến cùng.

Công ty mới của Thẩm Thính mặc dù còn chưa chính thức bắt đầu hoạt động nhưng bộ phận PR đã bắt đầu triển khai quy mô lớn, trước kia là một mình quản lý của Thẩm Thính tuyên truyền, hiện tại âm thầm điều khiển tin tức của Khúc Kim Tích, và nhiều cách khác.

Thông qua hotsearch lần này, hình ảnh coi trọng tình cảm của Khúc Kim Tích được dựng lên.

Hình ảnh "coi trọng tình cảm" nếu so sánh với hình ảnh "ngu ngốc" thì tốt hơn nhiều.

Ngón tay của Thẩm Thính lướt nhanh trên màn hình, gần như là không nhìn thấy bình luận mắng Khúc Kim Tích, khoe môi hơi cong lên. Anh cất điện thoại, nhìn về phía bể cá nhỏ trên bàn trang điểm — —

Đến trường quay, anh cũng mang theo bể cá tới đặt ở trong phòng hóa trang.

Con cua nhỏ nấp ở bên cạnh, ngủ đến nổi nổi cả bong bóng, bọn cá vàng nhỏ rất có linh tính, vây quanh ở bên cạnh con cua nhỏ thành một vòng tròn.

Thẩm Thính ở bên ngoài bể thủy tinh, chọc chọc con cua nhỏ, bọn cá vàng nhỏ sợ hãi rời đi, chỉ có mỗi con cua nhỏ là không có bất kỳ phản ứng nào.

Thật sự là ngủ đến nổi sét đánh cũng không tỉnh, Thẩm Thính bật cười.

Từ sau khi Kiều Tử Ngôn tới đây, Dự Đồng bị trông coi rất chặt, ngay cả điện thoại cũng bị tịch thu, chỉ cho phép anh ta đọc kịch bản, hoặc là đọc các loại sách có liên quan đến phim. Vẫn là Tiểu Trương lén đưa điện thoại di động của mình cho Dự Đồng mượn, lúc này người nọ mới biết được việc Khúc Kim Tích lên trên hotsearch.

Bệnh trầm cảm? Tự sát?

Sắc mặt Dụ Đồng tối sầm — — Cái dáng vẻ không tim không phổi kia của Khúc Kim Tích giống như là mắc bệnh trầm cảm lắm à?

Rõ ràng có người ở sau lưng cố ý bôi đen Khúc Kim Tích, Dụ Đồng nhú mày, Tiểu Trương nhỏ giọng nói: "Cũng không biết là ai giúp Khúc Kim Tích tẩy trắng."

"Tẩy trắng?" Dụ Đồng ngẩng đầu, "Có ý gì?"

Tiểu Trương cảm thán nghệ sĩ nhà mình suy nghĩ về loại việc lục đục này quá đơn thuần rồi, cậu ta giải thích: "Chúng ta đều biết là Khúc Kim Tích tự sát và mắc bệnh trầm cảm là giả nhưng mà dân mạng không biết. Tin tức này vừa đăng ra ngoài, đám dân mạng có thể không đồng tình sao? Có đôi khi, nghệ sĩ giả thảm một chút cũng rất có thể hút fans."

"Trước đó, trong số những cái bình luận kia, có rất nhiều bình luận mắng Khúc Kim Tích, hiện tại tất cả mọi người lại đang cầu khẩn cho Khúc Kim Tích bình an, phía sau Khúc Kim Tích lại không có đồng đội, chỉ có thể nói rõ có người bí mật giúp cô ấy."

Cậu ta vô cùng hoài nghi người đó chính là nghệ sĩ nhà mình.

"Không phải tôi." Sắc mặt Dụ Đồng lạnh nhạt, anh ta nói: "Tôi không có cái suy nghĩ kia."

Với anh ta mà nói, bình luận của đám dân mạng chẳng qua là một giọt mực trên tờ giấy trắng mà thôi nên cũng có thể không cần để ý.

"Anh Đồng, nếu không tôi liên lạc với cô ấy xem sao nhé?" Tiểu Trương dẫn đo nói, nhân cơ hội lúc này Kiều Tử Ngôn đã đi toilet.

Cậu ta có Wechat của Khúc Kim Tích, chỉ là không có sự cho phép của Dụ Đồng, cậu ta không dám chủ động liên hệ với cô.

Dụ Đồng lạnh lùng nhìn về phía cậu ta, trong mắt lộ ra hai chữ
— — cậu dâm!

Tiểu Trương bất đắc dĩ.

Vừa lo lắng lại vừa sống chết không muốn liên hệ, Tiểu Trương thực sự không hiểu rõ tâm tư của nghệ sĩ nhà mình.

Cùng lúc đó, cửa sổ phòng hóa trang của Thẩm Thính bị đẩy ra một nửa, một cái chân nhỏ đầy lông xù xù thò vào, đẩy cửa sổ ra một chút, tiếp đó, nó thông thả nhảy xuống.

— — Là một con mèo Dragon Li mập mạp.

Con mắt tròn xoe của nó nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, sau đó dừng lại ở bể cá nhỏ trên bàn trang điểm.

Con mèo Dragon Li dùng chân sau đập một cái, dễ dàng nhảy lên mặt bàn, đầu xích lại gần.

Bỗng nghe thấy âm thanh mơ hồ gì đó, Khúc Kim Tích mơ màng mở to mắt.

— — Khi cô phát hiện mình đang ngâm mình ở trong nước, cái chân nhỏ không thể động đây kia sẽ trở nên vô cùng dễ chịu thì cho rằng ngâm nước có thể trị vết thương ở chân và vùng eo bị tổn thương của mình.

Thế là dùng càng vung tay với Thẩm Thính nửa ngày, lúc mệt đến nỗi cô sắp đứng không vững thì anh rút cuộc cũng hiểu ý cô muốn biểu đạt, luôn đặt cô ở trong nước.

Ngâm trong nước, cô lại muốn đi ngủ, hai ngày nay, hơn hai phần ba thời gian là cô dùng để ngủ.

Ánh mắt dần dần trở nên sáng tỏ, nhưng mà làm sao lại là lạ, giống như có đồ vật gì dán ở bên trên bể cá thủy tinh, là Thẩm Thính

à?

Khúc Kim Tích muốn lùi lại một chút, muốn thấy rõ thứ dán vào mặt bình là cái gì, chợt thấy dòng nước bị quấy lên, bọn cá vàng bị dọa sợ, sau đó cô liền thấy trước mắt nhanh chóng xuất hiện một cái vuốt đầy lông nhìn rất quen mắt, không chờ cô kịp phản ứng, thân thể bỗng nhẹ bẫng — cái vuốt đầy lông này tóm lấy cô.

Cho đến khi rời khỏi bể cá, Khúc Kim Tích mới nhìn rõ thứ mang mình ra khỏi bể cá chính là một con mèo Dragon Li mập mạp.

"Meo." Mèo Dragon Li ném con cua xuống đất, Khúc Kim Tích bị rơi xuống, đầu óc chao đảo, tiếp đó, nó bắt đầu liếm lông trên chân trước của mình.

Khúc Kim Tích không biết mèo có ăn cua hay không nhưng nhìn con mèo to lớn không biết từ đâu xuất hiện này sắp ra tay với cô thì cô cảm thấy có chút không ổn.

Bản năng sống còn khiến cô đề cao tốc độ của mình lên N lần, cô đi ngang về phía phía ghế sofa, quyết định tiến đến gần ghế sofa hơn để trốn.

Nhưng mà con mèo Dragon Li không cho cô cơ hội kia.

Nó trực tiếp nâng một cái móng vuốt khác lên đặt ở trên lưng Khúc Kim Tích, làm cho cô không có khả năng chạy trốn.

Hành lang ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, mèo Dragon Li dường như có chút sợ hãi, nhanh chóng cắn con cua nhỏ trên đất, thuận tiện quay trở về.

Sức bật của con mèo mọi người đều biết, thân thể của Khúc Kim Tích trực tiếp bật lên theo, lấy sức nhảy của một con mèo trưởng thành, cô thể bay lên cao tới hai mét, nếu có đồ vật để mượn lực, bảo bọn chúng trèo tường cũng không phải là vấn đề khó.

Khúc Kim Tích bị mèo Dragon Li cắn trong miệng, người thấy mùi của bạc hà mèo làm cho cô hắt xì không ngừng, phun không ít bong bóng. Mà con mèo chạy lại nhanh, cô cắn bản không cách nào tưởng tượng nên dùng cách nào để tự cứu mình từ trong miệng con mèo Dragon Li này.

Cuối cùng, nơi con mèo Dragon Li dừng lại là toilet nam của đoàn làm phim, nó cũng rất thông minh, cho rằng mình trộm đồ ăn nên phải tìm một nơi an toàn để ăn.

— Toilet nam chính là nơi nó cho rằng an toàn, động tác của nó quen thuộc vô cùng, đảo mắt đã tiến vào một căn phòng, còn đóng cửa lại, có thể thấy được, không phải lần đầu tiên nó làm chuyện này.

Làm xong những việc này, nó chuẩn bị thả con cua xuống, nghiên cứu làm sao để ăn con cua.

Lúc này, mèo Dragon Li chợt thấy trên thân con cua nhỏ càng ngày càng nóng, nóng đến mức khiến nó 'méo' một tiếng, lập tức há mồm nhả ra.

Một giây sau, căn phòng chật hẹp nháy mắt có thêm một cô gái mặc đồ hóa trang phức tạp.

"Meo?" Mèo Dragon Li mơ màng, dùng móng vuốt cào váy của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích: "..."

Không để ý tới việc "báo thù", thừa dịp không có ai, Khúc Kim Tích kéo cửa ra đi về phía trước. Vừa đi mấy bước, cô chợt nghe được phía cửa có bước chân truyền đến tiếng và tiếng đàn ông trò chuyện.

Da đầu tê dại, Khúc Kim Tích nhào về phía cửa phòng, phịch một tiếng, giữ cửa khóa trái.

Ba người đàn ông vừa mới tiến vào, không hiểu ra sao nhìn về phía cửa còn đang rung lắc. Khúc Kim Tích không dám thở mạnh, cô xoay người ôm con mèo Dragon Li, che miệng của nó lại, không cho nó kêu ra tiếng.

Qua mấy phút, Khúc Kim Tích nghe được tiếng mấy người đàn ông kia rời đi, cô nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị nhanh chân đi ra ngoài.

Vừa mở cửa — —

"Thầy Dụ." Bên ngoài có người kêu lên.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô đành phải lùi về phòng.

Dụ Đồng vào toilet, mở khóa vòi nước rửa tay.

Khúc Kim Tích mặc niệm mau xong việc nhanh lên, mau lên, khoảng độ nửa phút, lại có người tiến vào.

"Thầy Thẩm." Dụ Đồng từ trong gương nhìn thấy người đàn ông bước vào, ánh mắt nheo lại.

Thẩm Thính gật đầu tỏ vẻ đáp lại, vặn một vòi nước ở bên khác ra.

Khúc Kim Tích: "..."

Lại là Thẩm Thính!

Một lát sau, Dụ Đồng nói: "Thầy Thẩm nhìn thấy hotsearch ở trên mạng chưa?"

Thẩm Thính: "Cái hotsearch gì?"

Dụ Đồng nghiêng đầu, dùng giọng điệu nói chuyện phiếm: "Liên quan tới việc Khúc Kim Tích tự sát."

Khúc Kim Tích: "?"

Tự sát? Sao cô làm mà cô lại không biết?

"Tôi không chú ý tới những thứ này." Thẩm Thính nhàn nhạt đáp lại.

Dụ Đồng: "Trên mạng nói Khúc Kim Tích mắc bệnh trầm cảm, anh cảm thấy là thật không?"

Khúc Kim Tích: "?"

Cô bị bệnh trầm cảm lúc nào vậy?

Động tác xoa tay của Thẩm Thính dừng lại, anh đưa mắt nhìn về phía Dụ Đồng, vừa muốn nói chuyện — —

"A — —!" Trong căn phòng nào đó vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Khúc Kim Tích: "..."

Lờm con mèo Dragon Li đột nhiên cắn cô một ngụm, cô siết chặt nắm đấm, vẻ mặt tuyệt vọng.

Bọn họ... chắc sẽ không có nghe được tiếng cô phát ra... nhỉ?

"Ai?" Dụ Đồng nhíu mày, tiếng hét vừa rồi kia là tiếng của phụ nữ, có một phụ nữ trốn ở toilet nam?

Fan cuồng? Chụp lén?

Thẩm Thính tới gần cửa căn phòng kia, tiếng nói trầm thấp mang theo vẻ tức giận: "Đi ra."

Thật lâu sau không có phản ứng gì, trong mắt của anh hiện lên vẻ rét lạnh, quay sang nói với Dụ Đồng: "Gọi điện thoại cho bảo vệ."

Nghệ sĩ bị chụp lén, nhìn trộm việc cá nhân là việc thường xảy ra. Nhưng mà chụp lén ở tận bên trong đoàn làm phim, cố ý trốn vào toilet nam để chụp lén hoặc là những mục đích khác không thể để cho ai biết, vậy thì không phải chỉ khiến người ta kinh tởm mà là phạm pháp.

Khúc Kim Tích và Thẩm Thính ở chung lâu như vậy, nghe thấy giọng điệu của anh thì biết không ổn rồi. Đầu óc cô quỳnh lên, nghĩ ra một cách trao đổi ám hiệu với Thẩm Thính: "Meo meo, cạc cạc, hừ hừ, ngoau..."

Ý lạnh trong mắt Thẩm Thính bỗng nhiên cứng đờ, biểu cảm của anh chợt mất khống chế.

Chương 54

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc Dự Đồng đã gọi điện thoại thì Thẩm Thính làm một động tác mà trước kia anh tuyệt đối sẽ không làm — tiến lên một bước, đoạt lấy điện thoại của Dự Đồng, nhấn nút cúp máy.

"Thầy Thẩm?" Dự Đồng nhú mào.

"..." Khuôn mặt của Thẩm Thính rất tự nhiên trả di động lại cho anh ta, giọng nói bình thản, không một chút gợn sóng, "Nếu là fan cuồng thì cho cô ấy chút mặt mũi."

Dự Đồng: "?"

Là anh bảo tôi gọi bảo vệ mà.

Anh ta nhìn về phía cửa phòng, paparazzi hú ra vài tiếng động vật là muốn bày tỏ cái gì? Thái độ của Thẩm Thính tại sao bỗng nhiên trở nên là lạ.

"Thầy Thẩm nói rất có lý, vậy thì giải quyết riêng đi." Dự Đồng đóng cửa toilet lại, "Chúng tôi sẽ không gọi bảo vệ, còn chưa ra à?"

Khúc Kim Tích quyết định giả chết đến cùng.

Dự Đồng mất hết kiên nhẫn: "Còn chưa ra..."

Điện thoại di động của anh ta rung lên ò ò, là người đại diện Kiều Tử Ngôn gọi tới, bảo anh ta lập tức đến studio vì có việc gấp.

"Anh đi làm chuyện của anh đi, nơi này để tôi xử lý cho." Toilet yên tĩnh đến mức Thẩm Thính cũng nghe được lời nói của Kiều Tử Ngôn trong điện thoại.

Kiều Tử Ngôn hối thúc, Dụ Đồng không còn cách nào, đành phải nhìn lại cánh cửa đang đóng chặt, sắc mặt u ám rời đi.

"Ra đi." Thẩm Thính bóp bóp mi tâm.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Khúc Kim Tích mặc đồ hóa trang rón rén nhô một cái đầu ra.

Thẩm Thính vừa nhìn thấy cô ôm con mèo Dragon Li và bàn tay đầy dấu răng của cô thì anh nhú mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Khúc Kim Tích chán ghét, ném con mèo Dragon Li lên trên mặt đất, nó ngao kêu một tiếng, xù lông rồi cấp tốc bỏ chạy.

"Con mèo kia chạy đến phòng hóa trang cấp tôi tới nơi này, nó còn cắn tôi một cái." Nếu không phải con mèo Dragon Li đột nhiên cắn cô thì cô cũng sẽ không bị phát hiện.

Lúc này Khúc Kim Tích đã không còn tức giận được nữa, chuyện đã xảy ra có tức giận nữa cũng vô dụng.

"Thật xin lỗi, lại gây thêm rắc rối cho anh rồi." Cô buồn bã nói.

"Nhưng mà may mắn gặp được anh, nếu không phải anh thì tôi cũng không biết nên làm cái gì mới tốt." Điện thoại di động của cô còn để ở khách sạn, Thẩm Thính không mang tới.

Hơn nữa nếu như Dụ Đồng phát hiện là cô thì cô làm sao giải thích đây? Chẳng lẽ lại nói, hai ngày nay mình biến mất là bởi vì nhầm chán cho nên chạy vào toilet nam trốn anh ta sao?

Có quỷ mới tin.

"Chân cô như thế nào rồi, có thể đi lại được không?" Sắc mặt của Thẩm Thính nhìn không ra giận hờn, anh vừa hỏi vừa gọi điện thoại cho Tần Tang.

"Đã tốt hơn nhiều rồi." Đối với chuyện này, Khúc Kim Tích rất vui mừng, biến thành cua, ngâm mình trong nước hai ngày, vết thương trên eo cô cơ bản đã không đau nữa, nhưng mà chân còn không thể vận động mạnh được, bước đi tập tễnh thì có thể.

Không giống như vết thương mới bị hôm trước, đứng cũng không thể đứng được.

Còn giúp cô tiết kiệm được thời gian chăm cứu.

Thẩm Thính nói với Tần Tang đang ở đầu điện thoại bên kia: "Mang một bộ quần áo kiểu nữ đến toilet."

Tần Tang sừng sốt hai giây mới đáp.

Sau đó, Khúc Kim Tích được Thẩm Thính yểm hộ, đi đến toilet nữ.

Thẩm Thính đứng ở hành lang đối diện toilet, tốc độ của Tần Tang rất nhanh, không bao lâu sau đã mang theo một cái túi tới.

"Ông chủ."

Thẩm Thính tới gần cửa toilet nữ: "Không có ai, cô đi ra đi."

Khúc Kim Tích xách váy, chậm rãi đi tới.

Tần Tang hóa đá: "... Cô Khúc! Làm sao cô lại ở đây?"

Không phải đang ở trong phòng hóa trang sao, cho dù biến thân thì cũng nên ở trong phòng hóa trang mới đúng chứ.

"Một lời khó nói hết." Trong lòng Khúc Kim Tích chua xót, cô nói, "Lát nữa giải thích với anh."

Cô và Tần Tang nói chuyện rất thoải mái, không cần phải nghiêm túc như ở trước mặt Thẩm Thính.

Chú ý tới điểm này, lông mày của Thẩm Thính nhíu lại, mắt anh nhìn Tần Tang, chợt thấy không vừa mắt cậu ta.

Tần Tang: "?"

Chờ khi Khúc Kim Tích thay quần áo, Thẩm Thính nói: "Gọi cho Mộc Thần, đưa cô ấy đi trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh."

Thẩm Thính đứng ở chỗ này quá làm cho người khác chú ý, cũng may trên người Tần Tang từ trước đến nay luôn mang hai cái điện thoại, tạm thời đưa một cái cho Khúc Kim Tích, sau đó cô được Mộc Thần hộ tống, thần không biết quỷ không hay rời khỏi đoàn làm phim.

"Thầy Thẩm." Nhìn thấy Thẩm Thính trở lại hiện trường, Dụ Đồng tìm một cơ hội đi tới.

Thẩm Thính biết ý của anh ta, lạnh nhạt giải thích: "Là một nhân viên công tác của tổ chúng tôi đi tìm một con mèo nên vào nhầm toilet nam, sợ bị hiểu lầm mới không dám ra."

Thật sự mà nói, anh cũng không hề nói dối — Khúc Kim Tích đúng là cũng là "nhân viên công tác" trong đoàn làm phim.

Chẳng biết tại sao, bình thường Thẩm Thính không đến mức nói dối trong loại trường hợp này, nhưng Dụ Đồng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đợi khi về chỗ của mình, Dụ Đồng bảo Tiểu Trương đi hỏi hôm nay trong đoàn làm phim có nữ nhân viên nào đi nhầm vào toilet nam hay không.

Tiểu Trương tuổi còn trẻ, ăn nói ngon ngọt, ở đoàn làm phim được ví von là chú chim non, biết rất nhiều bí mật và không ít lời đồn, bảo cậu ta đi nghe ngóng thì không có ai thích hợp bằng.

Tiểu Trương nghe xong, mang vè mặt cầu xin nói: "Anh Đồng, anh bảo tôi làm sao nghe ngóng vấn đề này chứ. Nếu con gái đi nhầm toilet đó là việc xấu hổ cỡ nào, loại việc này, nhiều nhất chỉ nói với bạn thân thôi chứ làm sao lại giống trống khua chiêng, chỗ nào cũng nói được."

Cậu ta than vãn xong thì lại hỏi tiếp: "Chuyện này rất quan trọng sao?"

Từ sâu trong lòng có một dự cảm khiến Dự Đồng nói: "Có thể điều tra thì điều tra đi."

Nghệ sĩ nhà mình cũng đã nói như vậy rồi, Tiểu Trương đành phải đồng ý, bắt đầu suy nghĩ làm như thế nào mới có thể hỏi thăm các chị gái trong đoàn làm phim về chuyện này.

Khúc Kim Tích đến trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh tiêm vắc xin, đến khi tiêm xong, việc đầu tiên là cô gửi tin tức cho Tần Tang, hỏi Thẩm Thính có phải đang nghỉ ngơi hay không, sau khi nhận được câu trả lời là "phải", cô gọi điện thoại cho Thẩm Thính.

"Anh Thẩm, tôi đã tiêm xong vắc xin rồi."

Thẩm Thính "Ừ" một tiếng: "Mộc Thần sẽ đưa cô đi bệnh viện."

"Hờ?" Cô kịp phản ứng, "Không cần, tôi cảm thấy chân của tôi chỉ hai ngày nữa là sẽ tốt lên thôi."

"Không muốn đi à?" Thẩm Thính đẽ giọng nói xuống, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự áp bách.

Khúc Kim Tích lập tức đổi giọng: "Đi, tôi lập tức đi ngay."

Sau khi cúp điện thoại, Khúc Kim Tích lại đi tới bệnh viện sau ba ngày 'bỏ trốn', người khám vẫn là bác sĩ kia.

Khúc Kim Tích đã thay đồ trang điểm, lúc đầu bác sĩ không nhận ra cô, mãi đến khi Khúc Kim Tích nói chuyện, ông mới nhớ tới, râu trắng nhếch lên: "Làm sao bây giờ cô mới đến? Chân cũng không cần phải không?"

Nói xong, ông kéo ống quần của Khúc Kim Tích lên. "A" một tiếng, chỗ treo chân ba ngày trước rõ ràng sưng to như bánh màn thầu hiện tại đã giảm sưng một chút rồi, chỉ còn lại một ít máu ứ đọng lại thôi.

Bác sĩ ngẩng đầu.

Khúc Kim Tích cố gắng không chột dạ, cười nói: "Nhờ có bác sĩ bó xương cho tôi, bằng không thì sao tôi có thể đỡ nhanh như vậy được."

Lời vỗ mông ngựa này đập vào trong tâm khảm của bác sĩ, ông ấy không khỏi nói: "Đó là chuyện tất nhiên, nghề y tổ truyền trăm năm của tôi đấy..."

Nhưng mà hình hình hồi phục của cô gái này cũng thật là nhanh.

Dựa theo suy tính của ông, mỗi ngày giúp Khúc Kim Tích bó xương một lần, châm cứu hai lần, sau một tuần, có thể xuống giường đi lại là hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng lúc này mới ba ngày mà thôi, ông chỉ giúp cô bó xương một lần, lúc ấy, cô gái này lại đột nhiên bỏ chạy.

Cuối cùng ông chỉ có thể cảm thán một câu, sức khỏe của tuổi trẻ thật là tốt.

"Bác sĩ nhìn chân của tôi này, muốn lành lặn như lúc ban đầu thì phải mất mấy ngày vậy?" Khúc Kim Tích hỏi.

Bác sĩ sờ lên xương chân: "Kết hợp với châm cứu thì chắc chỉ ba bốn ngày."

"Vậy nếu như tôi không châm cứu, cứ để nó tự nhiên như thế này thì mất bao nhiêu ngày thì có thể khỏi?"

"Làm sao?" Bác sĩ ngẩng đầu, "Lại không muốn chữa trị?"

"Không phải ạ." Từ trước đến nay Khúc Kim Tích rất lễ phép với người lớn tuổi, "Tôi còn phải quay phim nữa, muốn tiết kiệm chút thời gian."

Bác sĩ nhìn cô một cái, nói: "Khả năng hồi phục của cô rất tốt, chắc mười ngày nửa tháng, xem tình huống của cô rồi nói sau."

Không đợi Khúc Kim Tích nói xong, bác sĩ lại nói: "Mấy người trẻ tuổi các cô ý mình còn trẻ, không coi những vết thương nhỏ này ra gì cả, vì công việc mà làm bị thương thân thể của mình. Bây giờ cô chủ quan, cảm thấy không có việc gì nhưng chờ tuổi cô đã già rồi thì chỉ biết hối hận mà thôi."

...

Cuối cùng, Khúc Kim Tích ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia, để bác sĩ châm cứu chân của mình thành con nhím.

Châm cứu cũng không đau lắm, chỉ đau vào lúc sau, khi bác sĩ cầm mấy cây châm, nắm đuôi châm vẽ tròn, Khúc Kim Tích đành phải bịt mắt, che lại khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn của mình.

Nhưng cô nhìn không thấy được, Mộc Thần mặt không biểu cảm coi mình làm không khí bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra chụp mấy tấm ảnh của cô, sau đó gửi qua Wechat cho Tần Tang, người nọ lại cấp tốc chuyển tiếp cho Thẩm Thính.

Đối với việc này, Khúc Kim Tích không hề biết.

Mặc dù quá trình châm cứu không hề dễ chịu, nhưng khi đã đủ giờ rồi, sau khi bác sĩ rút châm về, Khúc Kim Tích thả chân đất, vừa đi vài bước, cô đã cảm giác tốt hơn nhiều so với trước đó.

Trước đó cô đi khắp khiêng, tốc độ đi tương đối chậm, cảm giác đau hơn bình thường rất nhiều, hiện tại cảm giác đau đã dịu đi không ít, thậm chí còn có thể thử tăng lực chân.

Tạm biệt bác sĩ, Khúc Kim Tích chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị trở về khách sạn.

Bộ dáng cô chậm rãi đi trên đường, không ai dò dẫm, rơi vào trong mắt người có lòng tốt là yếu ớt, đáng thương và bất lực.

Mấy tên phóng viên truyền thông cầm máy chụp hình, không biết từ nơi hẻo lánh nào lao ra, dừng lại chụp Khúc Kim Tích khiến cô hoàn toàn sửng sốt.

"Khúc Kim Tích, xin hỏi tại sao cô muốn tự sát? Vì Mạnh Thiên Hạo sao? Chuyện này có đáng giá không?"

"Khúc Kim Tích, lúc cô tự sát có nghĩ đến cha mẹ của mình không?"

"Khúc Kim Tích, nghe nói cô mắc bệnh trầm cảm, từ khi nào vậy? Bình thường cô có hành xử quá khích hay không?"...

Khúc Kim Tích: "..."

Bởi vì muốn họ giữ khoảng cách nhất định với Khúc Kim Tích, cộng thêm những người này xông tới quá đột ngột, tận đến giờ phút này, Mộc Thần mới xông lên, đẩy đám người này ra, giúp Khúc Kim Tích lên xe.

Những người này còn không chịu thôi, đuổi theo xe, điên cuồng chụp ảnh.

"Cô Khúc, thật xin lỗi." Mộc Thần xin lỗi, "Là do tôi sơ sẩy."

Lấy danh tiếng của Khúc Kim Tích, đi ra bên ngoài không ngại trang, bình thường không ai có thể nhận ra cô chứ đừng nói đến

những paparazzi kia.

Nhưng mà lúc tên của Khúc Kim Tích nằm trên bảng hotsearch, độ nóng luôn lên cao mà không giảm thì luôn có người tìm bệnh viện Khúc Kim Tích thường đi là bệnh viện nào, nhưng làm cách nào cũng tìm không ra. Thế là những người này thông qua sàng lọc và loại trừ, lần lượt điều tra trong số những bệnh viện ở gần, Khúc Kim Tích có thể sẽ đi bệnh viện nào.

Từ bệnh viện đi ra, Khúc Kim Tích đứng lúc đụng phải bọn họ.

"Không sao." Khúc Kim Tích xoa tay, "Chuyện này không phải lỗi của anh."

Hiện tại rốt cuộc cô cũng có thời gian nghĩ đến việc hotsearch, cô đang tốt như vậy, đột nhiên tuôn ra tin tức cô tự sát và bệnh trầm cảm làm gì?

Mở Weibo ra, đọc tin tức có liên quan đến mình một lượt, sau khi xem xong, Khúc Kim Tích xoa xoa tay, trên cánh tay nổi hết da gà... Những tin tức này truyền đi có bài bản hẳn hoi, ngay cả cô đọc xong cũng suýt chút nữa thì tin.

Cái này là ai làm đây?

Khúc Kim Tích vô thức cắn đầu ngón tay, lâm vào trầm tư.

Nếu như là kẻ thù của cô muốn trả thù cô, không cần thiết phải viết thảm như vậy, khiến toàn mạng xã hội đau lòng, còn để cô tăng nhiều fan như vậy.

Nhưng nếu như có người giúp cô, vì sao lại muốn đem ảnh chụp cô bị thương nói thành tự sát, còn nói cô mắc bệnh trầm cảm, lỡ như cô bị lộ tẩy thì sao?

Đám dân mạng đồng cảm, cố gắng an ủi cô, đảo mắt lại phát hiện mình bị lừa, vậy thì cô chẳng phải là sẽ bị đám dân mạng bôi đen đến

chết hay sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu Khúc Kim Tích đột nhiên hiện ra một bóng người — —

Không phải là Dụ Đồng làm đấy chứ.

Cô hoàn toàn loại bỏ Thẩm Thính, tiềm thức của cô cho rằng anh sẽ không lãng phí thời gian dùng cách này giúp cô tẩy trắng.

Càng nghĩ Khúc Kim Tích càng cảm thấy, khả năng là Dụ Đồng rất lớn, cô lập tức đứng ngồi không yên.

Cô hẳn là nên nói chuyện cùng Dụ Đồng một chút.

Từ lần trước ở trong phòng Dụ Đồng muốn động thủ với cô, Khúc Kim Tích đã muốn trốn tránh anh ta. Cô nghĩ rằng mình đã tỏ thái độ rõ ràng như vậy, dựa vào tính tình cao ngạo của anh ta thì chắc anh ta sẽ biết nên làm thế nào.

Cô không phải không nghĩ tới nói tình huống thật cho Dụ Đồng, nhưng nếu như cô nói thẳng mình không phải là nguyên chủ, không thể biết trước được anh ta có thể tin hay không. Giả sử anh ta tin, vậy thì tương đương với việc nói cho Dụ Đồng, nguyên chủ đã chết, không ở trên thế giới này nữa, anh ta có thể tiếp nhận được không?

Lỡ như, anh ta cho rằng là cô hại nguyên chủ, từ đó làm ra hành động quá khích thì làm sao?

Cô muốn nghĩ một cách nào đó mà sau khi nói xong chân tướng, không phải thốt lên câu "Tôi không phải Khúc Kim Tích ban đầu" mà vẫn có thể giải quyết hết vấn đề.

Khúc Kim Tích đau đầu vuốt huyệt Thái Dương.

Trở lại khách sạn, trong tay cô cầm thẻ phòng của Thẩm Thính nên cô chỉ có thể về phòng của anh. Một đường xảy ra nhiều vấn đề

nhưng không có nguy hiểm, cuối cùng cô cũng vào được phòng anh.

Túi xách của cô vẫn đặt ở trên ghế salon, cô lấy điện thoại di động của mình ra, máy đã hết pin tự động tắt nguồn.

Khúc Kim Tích nhấc túi xách lên, chuẩn bị về phòng của mình, nghĩ một lúc, cô lại để túi xách về chỗ cũ.

Thẩm Thính bảo Mộc Thần trở thành lái xe của cô, đi tiêm vắc xin, đi khám bác sĩ, xong việc rồi xách túi đi thẳng một mạch, nói một câu cảm ơn ở trên Wechat thì quá qua loa.

Làm gì cũng phải chờ Thẩm Thính trở về, trực tiếp cảm ơn anh một tiếng rồi về dưới lầu mới đúng lẽ.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, đều là Thẩm Thính chăm sóc cô, cô chưa làm được cái gì cho anh cả, nghĩ như vậy, Khúc Kim Tích chợt cảm thấy rất xấu hổ.

Nghĩ rằng việc hưởng thụ sự chăm sóc của người giám hộ như lẽ đương nhiên, như thế này là không được rồi.

Thú cưng được chủ nhân nuôi như bảo bối, đều biết điều, luôn muốn có thể báo ơn chủ nhân, sao cô có thể ngay cả thú cưng cũng không bằng cơ chứ!

Khúc Kim Tích thầm phỉ nhổ bản thân mình xong thì lại chậm rãi đi vào phòng bếp.

Lúc ở nhà trọ, cô thường hay xuống bếp, sau khi vào đoàn làm phim, một bữa cơm cô cũng không làm cho Thẩm Thính, mà ngược lại Thẩm Thính thay đổi nhiều cách cho cô ăn.

— — Mặc dù là lấy danh nghĩa nuôi heo.

Mở tủ lạnh ra, nguyên liệu nấu ăn bên trong không có nhiều lắm, phần lớn là nguyên liệu nấu ăn cho bữa sáng.

Cô lấy ra một hộp sữa tươi, một túi bột mì nhỏ, lại nhìn các loại hoa quả tươi trên bàn trà, Khúc Kim Tích nảy ra một suy nghĩ, quyết định làm một chiếc bánh kem hoa quả.

Sau đó lại dùng phần mềm trong điện thoại, đặt người ta giao một ít nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cô muốn cho Thẩm Thính một bất ngờ!

Hôm nay Thẩm Thính có cảnh quay đêm, quay tới mười một giờ mới kết thúc. Trên đường trở về, anh lướt điện thoại, thấy nhìn mấy tấm hình — — là lúc Khúc Kim Tích ra bệnh viện, bị mấy tên phóng viên ngăn lại, hỏi mấy câu hỏi.

Khúc Kim Tích không trả lời, nhưng những ký giả này dựa vào ảnh vừa chụp được mà nói lung tung một trận, bộ phận PR do Tần Tang quản lý rất chú ý đến tin tức của Khúc Kim Tích, thế là ngăn thông tin này lại không cho phát tán ra ngoài.

"Mấy nhà truyền thông này tên là gì?"

Tần Tang lập tức báo tên ra.

Sau một lát, Thẩm Thính thản nhiên nói: "Chặn hết đi."

"Vâng." Tần Tang có chút kích động, mặc dù đây là chuyện nằm trong dự liệu.

Khi vào thang máy khách sạn, Tần Tang muốn theo lầu chín — — thời gian này, dựa theo tính tình của Khúc Kim Tích thì nhất định cô đã về phòng của mình rồi.

"Về tầng 12."

Tần Tang đành phải lướt qua tầng 9.

Một giây quẹt thẻ vào phòng kia, hai người đàn ông đồng thời khẽ giật mình, bởi vì trong phòng lóe lên ánh đèn ấm áp, trừ điều đó ra thì

còn bay một mùi thơm nồng nàn.

Trên mặt bàn bày biện năm sáu đĩa đồ ăn tinh xảo, ở giữa đặt một cái bánh kem loại nhỏ ngon mắt, bên trên viết có mấy chữ: Sư huynh vất vả rồi.

Phong cách ấm áp lại hạnh phúc.

Một giây sau, một bóng người từ phòng bếp nhảy ra — — đó là Khúc Kim Tích nghe được tiếng động chạy ra, nhưng vì đứng lâu, chân bị thương có hơi đau nhức cho nên cô bèn nhảy lò cò đi ra.

Trong tay còn cầm một chân gà kho gặm dở.

Khúc Kim Tích và Thẩm Thính nhìn nhau, cô chậm rãi thả chân của mình xuống, đồng thời nhanh chóng giơ tay lau mỡ trên miệng, cố gắng làm cho bản thân có một chút hình tượng thực nữ.

Chương 55

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Anh Thẩm, cô Khúc, tôi về phòng trước." Tần Tang biết điều đi về phòng của mình để tránh làm bóng đèn.

Khúc Kim Tích đang định nói ăn cùng nhau đi nhưng sau khi liếc nhìn Thẩm Thính thì cô đã nuốt câu đó lại.

Cô cảm giác hình như Thẩm Thính không vui.

"Cả đêm ở lại đây làm những việc này?" Cuối cùng Thẩm Thính cũng lên tiếng.

Khúc Kim Tích sờ mũi: "Dù sao thì cũng không có việc gì để làm."

Ánh mắt của Thẩm Thính di chuyển xuống dưới chân cô, Khúc Kim Tích lập tức nói: "Bác sĩ đã châm cứu cho tôi rồi, hai ba ngày sau là sẽ ổn thôi."

"Để tôi xem nào." Thẩm Thính đi tới, Khúc Kim Tích đành phải kéo ống quần lên, cô tưởng anh chỉ nhìn thoáng qua thôi, không ngờ anh lại ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Ngồi xổm, ngồi xổm xuống?!

Khúc Kim Tích cứng đờ cả người, đầu óc ong ong, cẩn thận hạ mắt xuống nhìn thấy phần ót của Thẩm Thính.

Sau mấy giây, Thẩm Thính đứng dậy, Khúc Kim Tích nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, phần sau tai bắt đầu đỏ lên.

Sau đêm đó, cô cảm thấy dường như có một sự thay đổi giữa cô và Thẩm Thính, nhưng cô không biết cụ thể là thay đổi gì, cảm giác rất khó nói.

Sau khi cô trở lại phim trường, chuyện đầu tiên cô làm là đi xin lỗi Hà Chiếu, không nên rời đi mà không nói một lời nào, vì đột ngột nhận được điện thoại từ người nhà, trong nhà có chuyện gấp nên cô phải trở về, sau đó điện thoại hết pin... Nói chung là cô có lý do.

Cũng may là cô không sao, vết thương ở chân cũng đã lành, không ảnh hưởng đến việc quay phim nên chuyện này cũng cứ thế mà qua.

Ban đầu, Khúc Kim Tích muốn tìm Dụ Đồng để nói chuyện nhưng kết quả là anh ta lại phớt lờ cô.

Dù cô muốn tiến tới nói gì đó thì Dụ Đồng cũng đi ra chỗ khác, bọn họ không cùng xuất hiện một chỗ, ngoại trừ diễn chung với nhau.

Mặc dù Khúc Kim Tích cảm thấy thái độ của anh ta hơi lạ nhưng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Dụ Đồng xa lánh cô thì càng tốt.

Tiểu Trương cảm thấy gần đây nghệ sĩ của mình rất kỳ lạ, lần trước anh ta bảo cậu ta đi hỏi xem có nhân viên nào đi nhầm phòng toilet nam không, Tiểu Trương đi hỏi một vòng, không thấy ai nói có ai đi nhầm cả.

Nhưng có một số người nói rằng hình như thấy Khúc Kim Tích ở trong toilet, Tiểu Trương không biết nên khóc hay nên cười, chân Khúc Kim Tích bị thương phải xin nghỉ, sao có thể xuất hiện trong toilet của phim trường được.

Cậu ta nói tin tức buồn cười này cho Dụ Đồng, không ngờ nghe xong thì sắc mặt Dụ Đồng thay đổi, không nói gì một lúc lâu. Sau đó, một khi cậu ta nhắc đến Khúc Kim Tích thì Dụ Đồng sẽ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu ta.

Tiểu Trương thật sự không hiểu suy nghĩ của nghệ sĩ nhà mình.

"Anh Ngôn đâu?" Uống xong một ngụm, Dụ Đồng hỏi.

Tiểu Trương nhìn thấy sắc mặt của anh ta, nói: "Đi tìm người kia rồi ạ."

Cậu ta không dám nhắc đến tên Khúc Kim Tích.

Thấy Dụ Đồng không lên tiếng, Tiểu Trương cẩn thận nói: "Không phải trước đây anh đề cử cô ấy đến công ty của chúng ta sao, bây giờ cô ấy đến đây, anh Ngôn lại tự mình đi gặp cô ấy."

Đối mặt với người đàn ông đột nhiên chạy đến và tự giới thiệu mình là "Kiều Tử Ngôn, người quản lý của Dụ Đồng", Khúc Kim Tích chớp mắt ngây người ra.

Sao quản lý của Dụ Đồng lại tìm cô vậy?

Chẳng lẽ anh ta biết nguyên chủ là người yêu cũ của Dụ Đồng nên mới tới cảnh cáo cô, để cô không đi cọ nhiệt Dụ Đồng?

Trời thấy còn thương, nguyên chủ cũng chưa từng cọ nhiệt với anh ta lần nào.

"Xin hỏi anh Kiều có chuyện gì không?"

Kiều Tử Ngôn cố ý để qua hai ngày mới đến tìm Khúc Kim Tích. Trong hai ngày đó, anh ta quan sát cô trên phim trường. Khúc Kim Tích và Dụ Đồng là một trong những người có nhiều bộ phim truyền hình ngang sức nhau, cuối cùng anh ta cũng hiểu lời nói của Dụ Đồng: "Cô ấy có kỹ năng diễn xuất tốt, cho cô ấy một cơ hội, cô ấy sẽ nổi tiếng." có nghĩa gì.

Công bằng mà nói, với tư cách là một người quản lý mát tay, Kiều Tử Ngôn đã làm cho rất nhiều nghệ sĩ trở lên nổi tiếng, có thể nhìn ra được trên người người này có tố chất làm người nổi tiếng hay không.

Trước đây anh ta không biết Khúc Kim Tích, nhưng xem tin tức trên mạng, anh ta không thích Khúc Kim Tích.

Nhưng hôm nay quan sát Khúc Kim Tích ở phim trường, mới phát hiện ra cô gái này là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa.

Vì muốn quan sát Khúc Kim Tích nên trong khoảng thời gian này, anh ta cũng theo dõi tất cả những tin tức ồn ào trên mạng của Khúc Kim Tích, có lẽ thật sự là do một người đàn ông nào đó nên mới khiến bản thân rơi vào cảnh chật vật như vậy.

Kiều Từ Ngôn đắn đo, cuối cùng đã đưa ra quyết định.

Cho nên anh ta mới trực tiếp đến tìm Khúc Kim Tích, nói thẳng vào vấn đề: "Cô Khúc, không biết cô có hứng thú gia nhập vào công ty của chúng tôi để phát triển không?"

Khúc Kim Tích: "...?"

Quang Ngu của Dự Đồng là một trong những công ty lớn trong ngành, vậy mà lại chủ động mời cô ký hợp đồng?!

Khoan đã, chắc không phải là ý của Dự Đồng đấy chứ?

Da đầu của Khúc Kim Tích tê dại, cô không nghĩ ngợi gì mà nói: "Xin lỗi, tôi không có ý định đó, tôi chỉ muốn được tự do thoải mái, cảm ơn ý tốt của anh."

Sợ Kiều Từ Ngôn sẽ lấy Dự Đồng ra, Khúc Kim Tích nảy ra một ý tưởng: "Tôi phải đi thay quần áo, đi trước đây."

Thấy dáng vẻ chạy trốn chết của Khúc Kim Tích, Kiều Từ Ngôn: "..."

Chẳng lẽ Quang Ngu của bọn họ là nước lữ, thú dữ hay sao?

Có bao nhiêu nghệ sĩ muốn ký hợp đồng với một công ty lớn và tốt như vậy sẽ có được nhiều tài nguyên và cơ hội, Khúc Kim Tích thì

ngược lại, từ chối không chút nghĩ ngợi.

Công ty lớn có rất nhiều lợi ích, ít nhất là hợp đồng sẽ không quá khắc nghiệt với nghệ sĩ, có một số công ty vì muốn hút máu nghệ sĩ mà hầu hết đều ký hợp đồng bán thân.

Ở phương diện này, Quang Ngu có tiếng là đối xử tốt.

Một nghệ sĩ tuyến mười tám như Khúc Kim Tích được ký hợp đồng với Quang Ngu có thể nói là như một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Kiều Tử Ngôn thất bại trở về nói với Dụ Đồng: "Khúc Kim Tích từ chối lời mời của tôi, cậu và cô ấy thật sự không có mối quan hệ gì khác?"

Dường như Dụ Đồng đã đoán trước được chuyện này, mặt anh ta không chút thay đổi nói: "Nói không có quan hệ gì là không có quan hệ gì, anh nghĩ tôi và cô ấy có quan hệ gì?"

Kiều Tử Ngôn hơi nhượng mảy, không nói gì.

Kể từ khi Khúc Kim Tích quay xong cảnh nhận 'cơm hộp', các phân đoạn chính đã quay gần hết, còn lại là một vài đoạn nhỏ, nên lịch trình của cô thừa hơn rất nhiều, còn trống hai ngày cuối tuần.

Khúc Kim Tích nhớ ra một chuyện, cuối tuần này tổ chức sinh nhật cho mẹ Thẩm. Cô lặng lẽ hỏi Tần Tang, cậu ta nói hai ngày cuối tuần Thẩm Thính có rất nhiều cảnh quay.

Ý nói anh không có thời gian.

Vì vậy lúc ở bệnh viện, trước khi về nhà cũ mẹ Thẩm đã nói đừng tổ chức sinh nhật cho bà.

Cô cũng không dám chủ động nhắc tới, chẳng may Thẩm Thính đã quên, cô nhắc lại anh nhớ ra thì phải làm sao.

Thấy trời đã khuya, cũng không nhận được chỉ thị nào của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích dần dần yên lòng, cô quyết định đến lúc đó gửi lời chúc mừng sinh nhật cho mẹ Thẩm qua Wechat là được.

Dù sao thì mẹ Thẩm cũng không vui khi gặp cô.

Đã lâu rồi không chơi game, Khúc Kim Tích mở game lần trước biến thành lợn con chơi tiếp. Gần đây, thứ hạng của cô đã tăng lên, đương nhiên tay con người nhanh hơn móng heo. Nhưng kỹ năng của cô không giỏi, khi chơi không có cao thủ dẫn dắt thì thường sẽ gặp trở ngại.

Mới vừa đánh xong một trận, bắt đầu có cảm giác muốn đại sát tứ phương thì có một dòng thông báo hiện lên ở đầu màn hình.

(Thẩm Thính: Xuống nhà, về nhà cũ.)

Khúc Kim Tích run tay, bấm nhầm kỹ năng, giết chết đồng đội của mình.

Không quan tâm đến việc giết nhầm đồng đội của mình, cô lập tức thoát khỏi game và trả lời:

(Khúc Kim Tích: Bây giờ?)

(Thẩm Thính: Ừm.)

Khúc Kim Tích khóc không ra nước mắt, lại hỏi thêm một câu:
(Không phải anh có nhiều cảnh quay sao?)

(Thẩm Thính: Nhanh lên đi.) Không trả lời câu hỏi của cô.

Khúc Kim Tích ném điện thoại xuống, đập đầu và lăn lộn qua lại trên giường.

Bên trong chiếc xe nào đó dưới tầng, khóe miệng của Thẩm Thính cong lên.

Tần Tang ở bên cạnh lo lắng. Mấy ngày hôm nay cô Khúc không biến đổi thân thể, lần này trở về, chẳng may biến thân... Nhưng nhìn sắc mặt của Thẩm Thính, cậu ta lại không dám nói ra điều mình lo lắng.

Vớ lại, chỉ ở nhà cũ một ngày, tối mai quay về, có lẽ sẽ không thay đổi đâu.

Khúc Kim Tích nhanh chóng thay quần áo, định trang điểm nhẹ nhàng nhưng cô vừa mới cầm vào đồ mỹ phẩm thì chợt nhận ra hành vi của mình không thích hợp, nên cô chỉ tô son rồi xách túi đi ra ngoài.

Đến sảnh khách sạn, một người đàn ông lạ mặt mặc đồ đen bước tới: "Cô Khúc, bên này."

Bọn họ đi vòng qua phía bên kia của khách sạn, Khúc Kim Tích nhìn thấy một chiếc siêu xe khiên tốn. Cũng chỉ có lúc này mới có thể cảm thấy Thẩm Thính ngoài việc là một nghệ sĩ, anh còn là một con nhà giàu có.

Vừa lên xe, Tần Tang đã lấy một đồng hồ ăn ra: "Cô Khúc, khoảng hai tiếng nữa mới về đến nhà cũ, đây là đồ mà anh Thẩm chuẩn bị cho cô."

Khúc Kim Tích nhìn về phía Thẩm Thính, phải về nhà cũ nên anh ăn mặc tương đối lịch sự, một bộ com lê rất phù hợp với dáng người của anh. Ánh sáng bên ngoài cửa chiếu vào gò má của anh tạo thành một đường nét dịu dàng.

Thẩm Thính nghiêng đầu.

Khúc Kim Tích đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, cô cất đồ ăn vật đi và nghiêm túc nói: "Dạo này tôi đã tăng một cân nên buổi tối không thể ăn nhiều được."

"Vậy sao?" Thẩm Thính nhàn nhạt nói sau đó anh nhắm mắt lại.

Khúc Kim Tích cắn đầu ngón tay, lấy điện thoại di động ra, định chơi game để giết thời gian.

Vì không muốn ảnh hưởng đến Thẩm Thính nên cô lấy tai nghe từ trong túi xách ra và đeo vào tai.

Thẩm Thính mở mắt, quay đầu lại thấy Khúc Kim Tích đang cầm điện thoại, ngón tay cái điên cuồng bấm vào màn hình, lực độ như muốn bấm hỏng màn hình.

Nhìn vào màn hình một mảnh xám xịt, nhân vật mà cô chơi đã chết.

Khúc Kim Tích không nản chí, sống lại và chơi tiếp rồi lại chết tiếp.

Ban đầu Thẩm Thính không muốn để ý đến cô nhưng sau vài giây, đột nhiên anh đưa tay ra và giật lấy điện thoại của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích: "?"

Cô ngậy người ngẩng đầu lên, một chiếc tai nghe rơi ra khỏi tai.

Cô thấy những ngón tay thon dài của Thẩm Thính bấm nhịp nhàn trên màn hình, chỉ một lúc sau, âm thanh hệ thống báo chiến thắng truyền đến tai cô.

Ai đó trong đội của cô bật giọng nói:

"Với chương, cô gái xinh đẹp cô treo máy à? Ai đánh giúp cô vậy? Quá giỏi, cao cao thủ!"

- - Tài khoản game của Khúc Kim Tích đăng nhập bằng Wechat, nên ID là tên Wechat: Cô gái xinh đẹp vô song.

"Đại ca, xin dẫn dắt!"

"Cô gái xinh đẹp, không phải cô nói cô là tân binh không ai dạy sao. Vậy mà bên cạnh lại giấu một Vương Giả, kỹ năng tốt như vậy, chắc chắn."

...

"Sao vậy?" Thẩm Thính ngẩng đầu.

Khúc Kim Tích điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, dừng lại mấy giây rồi nói: "Không có gì... Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên, anh cũng biết chơi game."

Phát hiện ra chuyện Thẩm Thính chơi game mobile, trong nháy mắt cô liền cảm thấy anh cũng là một người bình thường.

"Trước đây từng chơi game khác."

Khúc Kim Tích: "..."

Nghe giọng điệu hơi hợm lại còn là chơi game khác chứ chưa bao giờ chơi game này, vậy mà có thể đánh bại người khác trong một ván, khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói phẫn khích của đồng đội, ánh mắt của Khúc Kim Tích chợt lóe lên, cô mỉm cười: "Nhưng anh đúng là giỏi quá, mới chơi vài lần mà đã giỏi hơn tôi rồi, anh dạy tôi được không?"

Thấy đôi mắt sáng ngời của cô, đáy mắt của Thẩm Thính chợt hiện lên ý cười, đưa điện thoại của mình ra: "Tải đi."

Khúc Kim Tích hơi choáng váng khi cầm điện thoại của anh.

Thẩm Thính dễ dàng đưa điện thoại của mình cho cô như vậy?

Đột nhiên cảm thấy điện thoại hơi nặng, sau đó nghe thấy Thẩm Thính nói: "Giống mặt khẩu nhà ở."

Khúc Kim Tích im lặng mở khóa. Đây là lần đầu tiên cô chạm vào điện thoại của Thẩm Thính, thật ra nó không khác gì điện thoại cô dùng, nhưng mà... trong lòng cô có một cảm giác không nói thành lời được, cô hơi luống cuống.

Khúc Kim Tích hít vào một hơi thật sâu, gạt những suy nghĩ linh tinh sang một bên, nhanh chóng tải game đó về và đăng ký.

Có Thẩm Thính dẫn dắt, trong thời gian về nhà cũ, Khúc Kim Tích không chỉ tăng được mười cấp mà còn học được rất nhiều kỹ năng.

"Đại ca, anh đúng là giỏi quá." Sau khi xuống xe, Khúc Kim Tích rất phấn khích, vô thức nói ra câu cửa miệng của các đồng đội.

"Mẹ." Thẩm Thính nói với người đứng sau Khúc Kim Tích.

Nụ cười trên khuôn mặt của Khúc Kim Tích ngay lập tức đông cứng lại.

Chương 56

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mẹ Thắm giữ gìn nhan sắc tốt nên gần sáu mươi tuổi mà trên khuôn mặt của bà không có lấy một nếp nhăn, bộ sườn xám tôn dáng người cực kỳ duyên dáng của bà.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết Thắm Thính được thừa hưởng khuôn mặt thần thánh từ ai.

Mẹ Thắm và Thắm Thính đứng bên nhau trông giống như một cặp chị em ruột.

Khúc Kim Tích chậm rãi quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt hờ hững của mẹ Thắm và Thắm Thính, cô đành phải đứng thẳng lưng, khẽ mỉm cười: "Mẹ."

Khó xử làm sao, có trời mới biết đã bao lâu rồi cô không gọi một tiếng "Mẹ" này.

Nhưng đã diễn rồi, với tư cách là diễn viên thì phải có thái độ chuyên nghiệp.

Nghĩ đến điều này, Khúc Kim Tích cười ngày càng lịch sự và dịu dàng, ẩn chứa điệu bộ của tiểu thư khuê các.

Sự ngạc nhiên thoáng vụt qua trong đáy mắt mẹ Thắm.

Bà có xuất thân trong một gia đình trí thức, Thắm Thính là con trai của bà nên làm mẹ không thể tránh khỏi việc có chút cưng chiều. Thắm Thính cũng rất ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn, bất kể là điểm số, ngoại hình hay những thứ khác, anh đều đứng đầu.

Lúc trước Thắm Thính quyết định muốn làm diễn viên, mẹ Thắm là người phản đối nhiều nhất, không phải bà coi thường nghề diễn

viên mà là vì bà cho rằng làm diễn viên quá cực khổ.

Sau đó thấy thái độ kiên quyết của Thẩm Thính, không còn cách nào khác nên bà đành đồng ý.

Khi Thẩm Thính đã trưởng thành hơn, mẹ Thẩm bắt đầu lo lắng về chuyện kết hôn của Thẩm Thính, bà ưng Hạ Tri Tâm (nhân vật nữ chính trong sách), hai người là bạn từ thuở thiếu thời, không thể nào xứng đôi hơn.

Có điều Thẩm Thính không thích Hạ Tri Tâm, mà người ấy cũng không thích Thẩm Thính, mối quan hệ giữa hai người chỉ là anh trai và em gái.

Mẹ Thẩm nghĩ, đã vậy thì không quan trọng, cùng lắm là tìm một cô con dâu phù hợp. Bà không có yêu cầu gì đặc biệt về gia cảnh của con dâu, chỉ cần con trai thích thì nhân phẩm không thành vấn đề.

Bà còn đang xem xét chuyện đó thì một Khúc Kim Tích từ trên trời rơi xuống, ông cụ Thẩm trực tiếp đứng ra quyết định, muốn Thẩm Thính kết hôn với Khúc Kim Tích.

Ông cụ Thẩm lại đang đau ốm, rất có thể nhắm mắt xuôi tay bất cứ lúc nào, đây còn là tâm nguyện duy nhất của ông, bất luận ra sao cũng muốn để ông mãn nguyện.

Mẹ Thẩm chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa con trai cưng của mình kết hôn với một người... Không những anh không thích mà đối phương lại còn là một cô gái chẳng hề có ưu điểm gì.

Từ lần đầu tiên trông thấy Khúc Kim Tích, mẹ Thẩm đã không thích cô.

Bởi vì tham vọng trong mắt cô gái này quá rõ ràng, cô dường như đang đường đường chính chính nói thẳng với mọi người rằng cô muốn lợi dụng nhà họ Thẩm để leo lên nên mới kết hôn với Thẩm Thính.

Tuy biểu hiện này có thể coi là một loại thẳng thắn, so với ở trước mặt một kiểu, sau lưng lại âm thầm mưu mô làm kiểu khác vẫn còn tốt, nhưng đúng là vì quá thẳng thắn nên thành ra giống như cô coi người nhà họ Thẩm là một cục thịt mỡ lớn, còn muốn làm cho cục thịt mỡ này cam tâm tình nguyện chủ động dâng hiến ư?

Không thể có chuyện tốt như vậy.

Đó là lý do tại sao Khúc Kim Tích không thể nói về Thẩm Thính khi ở bên ngoài, bao gồm cả thỏa thuận với người nhà họ Thẩm, không thể sử dụng nhà họ Thẩm cho việc tranh giành lợi ích của mình. Tương ứng, cô kết hôn với Thẩm Thính nên cũng không thể để người ta nói họ bạc đãi cô, vì vậy Khúc Kim Tích sẽ được trợ cấp sinh hoạt hàng tháng.

Trên thực tế, loại thỏa thuận này chẳng khác nào là sự sỉ nhục đối với Khúc Kim Tích.

Nhưng Khúc Kim Tích đã chấp nhận nó.

Có đôi khi mẹ Thẩm cảm thấy rằng nếu Khúc Kim Tích không chấp nhận, hoặc làm ầm ĩ lên, ngược lại bà còn có thể coi trọng cô một chút. Tuy nhiên, Khúc Kim Tích lại không hề như thế, thỉnh thoảng có khi còn quấy rầy ông cụ Thẩm.

Thế nhưng trong sự dạy dỗ của mẹ Thẩm không có cách nào để nói những lời quá nặng nề, nên cuối cùng bà chỉ cố làm như mắt không thấy thì tâm không phiền.

Sinh nhật này, mẹ Thẩm rất vui khi biết Thẩm Thính sẽ về, vì bà đã lâu không gặp anh. Nhưng điều khiến bà ngạc nhiên là trong lúc nói chuyện với Thẩm Thính, anh nói rằng sẽ về cùng với Khúc Kim Tích.

Dù sao Khúc Kim Tích cũng là con dâu của nhà họ Thẩm, dù bà không muốn gặp cô thì ông cụ Thẩm vẫn sẽ bảo cô quay về. Nhưng lời này không nên do chính miệng Thẩm Thính nói ra.

Mẹ Thắm muốn hỏi, nhưng bởi vì trong điện thoại có một số chuyện không thể giải thích rõ ràng nên bà không hỏi.

Từ nãy đến giờ, bà đã đi ra sớm để đợi con trai, điều bà không muốn nhìn thấy nhất chính là cảnh Thắm Thính với Khúc Kim Tích hòa hợp thân thiết, mà Khúc Kim Tích... Dù đã lớn tuổi nhưng trực giác của phụ nữ rất là khủng khiếp, mẹ Thắm nhận thấy Khúc Kim Tích đã thay đổi không ít, con người thì vẫn như cũ, nhưng... không hiểu sao bà lại thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, cô không có những lớp... trang điểm lòe loẹt cầu kỳ kia, bà mới phát hiện ra rằng: Hóa ra Khúc Kim Tích trông như thế này.

Mặt mẹ Thắm vẫn tỉnh bơ, trong khi lòng đã sớm ào ào nổi bão.

Bà "ừm" một cái: "Đã ăn tối chưa?"

Thắm Thính nghe xong thì lắc đầu, Khúc Kim Tích mỉm cười dịu dàng, coi mình như hóa đá.

"Mẹ biết ngay là con chưa ăn mà." Mẹ Thắm đau khổ nói: "Vào nhà đi, thím Xuân đã chuẩn bị những món con thích rồi."

Sau khi vào nhà, lần đầu tiên Khúc Kim Tích nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi, ký ức của nguyên chủ cho cô biết đây là người quản gia của nhà cũ.

Ký ức của nguyên chủ về toàn bộ nhà cũ rất mơ hồ, cho thấy rõ ràng cô đã từng đến đây mới chỉ có một lần nên ấn tượng không sâu sắc.

Quản gia cười nói: "Bà chủ, cậu hai."

Đến lượt Khúc Kim Tích, thái độ của quản gia lại bình thường: "...Mợ hai."

Khúc Kim Tích không màng đến chuyện xưng hô, tâm tư đều hướng về câu "cậu hai" lúc nãy của quản gia.

Điều này nghĩa là có một anh trai hoặc chị gái bên trên Thẩm Thính?

Cô cố gắng nhớ lại nhưng không hiểu sao lại chẳng có bất cứ ấn tượng gì, vì vậy cô đành phải từ bỏ và khoác lên một biểu hiện bình tĩnh không gợn sóng.

Bước vào nhà chính, căn trong phòng khách khổng lồ như vậy chỉ có một người, đó là thím Xuân.

"Mẹ đã gọi điện thoại, gần đây ông nội đã hồi phục tốt nhưng hôm nay thời tiết không đẹp lắm nên không thể đón ông ấy về được, ngày mai sẽ có người đến đón về." Mẹ Thẩm kéo Thẩm Thính ngồi xuống, đang nói thì ngừng lại, quay qua kêu Khúc Kim Tích: "Cô cũng ngồi xuống đi."

Khúc Kim Tích ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thính.

"Gầy đi nhiều rồi, phim mới chắc vất vả lắm hả con?"

"Không vất vả." Thẩm Thính đáp: "Con rất thích."

Đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích nghe thấy Thẩm Thính thẳng thắn nói anh thích diễn xuất.

Mẹ Thẩm đã quen với câu trả lời này, nhưng bà cũng không nói gì, đưa mắt nhìn về phía Khúc Kim Tích định nói điều gì đó, nhưng sau cùng bà lại không nói gì cả.

Thím Xuân mỉm cười nói: "Cậu hai, từ lúc biết tối nay cậu về, bà chủ rất vui. Một nửa món ăn trên bàn là do bà chủ tự tay làm đấy."

"Cảm ơn mẹ."

“Con khách sáo với mẹ làm gì chứ?” Mẹ Thắm nói: “Đây là súp bí đỏ. Dù nấu thế nào, mẹ cũng cảm thấy không thể tạo ra mùi vị mong muốn, như vẫn thiếu cái gì.”

“Mẹ không cho thêm tinh bột vào sao ạ?” Khúc Kim Tích vừa nhấp một ngụm súp bí đỏ, sau khi nghe thấy thế thì chột thốt ra.

Mẹ Thắm: "?"

Bà nhìn sang: "Cô biết làm à?"

Khúc Kim Tích khiêm tốn: "Biết chút chút thôi ạ."

“Trước đây cô ấy có nấu một lần rồi, cũng không tệ lắm.” Thắm Thính tự nhiên thêm vào một câu.

Mẹ Thắm: "..."

Bà xem xét Thắm Thính rồi nhìn qua Khúc Kim Tích, muốn nói lại thôi.

Ăn xong, mẹ Thắm do dự nhưng cuối cùng vẫn nói: "Tiểu Thính, con đi vào phòng làm việc với mẹ."

Thắm Thính và mẹ Thắm vào phòng làm việc, thím Xuân với quản gia đang bận rộn, trong phòng khách chỉ còn lại mỗi Khúc Kim Tích. Cô nhìn quanh rồi chọn ngồi trên ghế sofa, kéo kéo cúc áo có phần chán nản.

Thật ra cô đang ngứa tay muốn chơi game, lúc đi trên đường nghe Thắm Thính giảng dạy những kỹ năng kia làm cô cũng muốn một mình thể hiện thử, nhưng ngồi đây nghịch điện thoại thì lại thấy không lẽ phép cho lắm.

Ài.

Sau khi ngồi im được vài phút, Khúc Kim Tích thật sự không thể yên vị thêm nữa, cô dứt khoát đứng dậy, quyết định nhân tiện đi dạo

một vòng ngoài sân và tranh thủ chơi game!

Kết quả là đang đi dọc theo con đường nhỏ lát đá xanh trong sân thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói trên đầu: "... Sao con lại về cùng với nó?"

Đó là giọng của mẹ Thắm, và "nó" trong miệng bà đương nhiên chính là ám chỉ cô.

Khúc Kim Tích có chút xấu hổ, cô đang đi trên đường làm sao có thể nghe thấy tiếng nói chuyện cơ chứ. Cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hai bóng người phản chiếu qua cửa sổ lầu hai.

Cửa sổ nửa mở, mẹ Thắm đang đứng bên cửa sổ, vì vậy mà cô có thể nghe thấy giọng nói của bà.

Thắm Thính đứng khá xa nên Khúc Kim Tích không nghe được câu trả lời của anh, một lúc sau mẹ Thắm mới tiếp tục: "Con thực sự nghĩ kỹ rồi?"

Khúc Kim Tích cho rằng có thể anh đang nói về việc ly hôn.

Cô mím môi, dù không cố ý đi nữa thì nghe lén cũng không phải việc làm gì quang minh chính đại nên cô quay người đi về phía lối vào, bỏ lại giọng nói phía sau.

Cô lấy điện thoại ra, đã mười giờ tối.

Khúc Kim Tích thờ dãi, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu mở trò chơi, bỗng nhiên nghe tiếng động cơ nổ một hồi rồi ánh đèn sáng chói lóa lên, Khúc Kim Tích đưa tay ra che mắt, hé mở ngón tay ra để nhìn qua kẽ tay, một chiếc ô tô mới lái vào bãi đỗ.

Một tiếng lách các vang lên, cửa xe mở ra, một bóng người bước ra khỏi xe.

Khúc Kim Tích còn chưa kịp phản ứng thì quản gia đã từ đâu chui ra, nhìn thấy người tới, ông ta vô cùng kinh ngạc: "Cậu cả? Cậu về rồi đấy à?!"

Lúc này Khúc Kim Tích mới có thể thấy rõ cậu chủ trẻ tuổi này. Các đường nét có vài phần giống Thẩm Thính nhưng thô kệch hơn anh một chút. Anh ta mặc một chiếc áo khoác da, mái tóc cắt ngang da đầu, toàn thân lộ ra đầy hơi thở "không đảng hoàng".

Thẩm Kế chống một tay lên cửa xe, đưa ánh mắt sắc bén nhìn về phía Khúc Kim Tích: "Đây... Là ai?"

Quản gia đáp: "Thưa cậu cả, đây là mợ hai."

Thẩm Kế "Oh" một tiếng: "Em dâu à...."

Anh ta tiến lại gần, chiều cao của anh ta lớn hơn Thẩm Thính nên cũng mang theo áp bách.

"Hửm? Tôi nhớ rõ cô không giống như thế này." Thẩm Kế cau mày dò xét: "Phẫu thuật thẩm mỹ à?"

Khúc Kim Tích: "..."

Anh mới phẫu thuật thẩm mỹ ấy, cả nhà anh đều phẫu thuật thẩm mỹ.

Không được, phải bỏ ngoài tai.

"Ha ha ha ha, cô đang thầm chửi tôi trong lòng sao?" Thẩm Kế bật cười lớn.

"Không có..."

"Đừng nói dối, cô tự nhìn biểu hiện của mình xem, hiện tại có khi còn chửi càng ác liệt ấy."

Khúc Kim Tích: "..."

Đồ bị thần kinh.

“Mẹ, Thắm Thính, con về rồi đây.” Thắm Kế bước vào và nói lớn tiếng, âm thanh chấn động khiến cho tai Khúc Kim Tích ù cả đi.

Chỉ một lúc sau, Thắm Thính với mẹ Thắm xuất hiện, đầu tiên là Thắm Thính liếc nhìn Khúc Kim Tích, thấy cô rầu rĩ thì anh hơi nhú mày nhìn Thắm Kế, người đang ôm mẹ Thắm.

“Tại sao anh lại về?” Anh hỏi.

“Mẹ, đừng khóc, đừng khóc, mẹ cũng biết con sợ phụ nữ khóc nhất mà.” Thắm Kế buông mẹ Thắm ra rồi nháy mắt với Thắm Thính: “Ngày mai là sinh nhật của mẹ. Đã ba năm không về rồi. Tốt xấu gì lần này cũng phải về với mẹ chứ.”

“Con cũng biết mình ba năm rồi chưa về cơ đấy?!” Mẹ Thắm dờ khóc dờ cười.

Tiếp theo, Khúc Kim Tích được chứng kiến tài rót mật vào tai của Thắm Kế, chỉ trong vài phút, anh ta đã dỗ dành được mẹ Thắm đang khóc lóc đến nở gan nở ruột, cuối cùng còn dỗ bà trở về phòng để đi ngủ sớm.

Trong tiềm thức của cô, nếu Thắm Thính thực sự có một người anh trai thì người anh trai ấy sẽ là một đồ cổ hủ còn nghiêm túc hơn cả Thắm Thính, kiểu cả buổi không nói lời nào.

Hiện thực... đã phá hỏng tưởng tượng của cô.

“Thắm Thính, đến đây nào, để anh trai ôm em một cái.” Đuổi được mẹ đi, Thắm Kế giang hai tay ra muốn cho Thắm Thính một cái ôm đầy yêu thương.

Đối diện với ánh mắt đầy hăm dọa của Thắm Thính, anh ta khó khăn lắm mới dừng bước lại, sau đó chuyển hướng quay sang chỉ về

phía Khúc Kim Tích: "Vợ chú em xinh đấy. Trông đẹp hơn trong ảnh gấp trăm lần."

Khúc Kim Tích: "?"

"Sớm biết cô ta xinh đẹp thế thì lúc trước anh mày đã cưới về rồi." Thầm Kế tiếp tục sai càng thêm sai.

Khúc Kim Tích: "???"

"Thầm Kế!" Trong giọng nói của Thầm Thính chứa đầy ý cảnh cáo.

Mắt anh sáng lên.

Bực mình sao?

Anh ta cảm giác được rõ ràng sự tức giận Thầm Thính ư?!

Bỗng nhiên Thầm Kế quay đầu lại và nháy mắt với Khúc Kim Tích: "Em dâu, sợ là em vẫn chưa biết rồi, lúc trước vốn ông muốn để tôi lấy em, tiếc là tôi lại đang ở xa ngàn dặm, bắt về không được nên chỉ đành bắt em trai tôi thôi."

"Ồ." Một lúc lâu sau, Khúc Kim Tích rất chân thành đáp trả: "Vậy thì... Cảm ơn anh đã không lấy tôi."

Thầm Kế: "..."

Thầm Thính nghiêng đầu, vai anh khẽ rung lên.

Chương 57

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đúng là lúc đầu ông cụ Thắm muốn để Thắm Kế cưới Khúc Kim Tích.

Thứ nhất, Thắm Kế lớn hơn Thắm Thính hai tuổi, người ba mươi hai tuổi rồi mà đến bây giờ bên cạnh vẫn chưa có người phụ nữ nào, quá không hợp lý.

Thứ hai, tính cách của Thắm Kế hoạt bát, tuổi tác lớn hơn Khúc Kim Tích một chút, có lẽ sẽ sống chung tốt với Khúc Kim Tích.

Nhưng bởi vì công việc, Thắm Kế quanh năm không ở nhà, sau khi biết chuyện này thì càng không dám về.

Còn nói nếu như ép buộc anh ta, anh ta sẽ lập tức dẫn đàn ông về nhà.

Ngay cả cái cơ như vậy cũng nói ra được, hơn nữa anh ta là một người không đứng đắn, nghĩ gì làm nấy, lỡ như ép buộc rồi anh ta thật sự dẫn đàn ông về nhà, lúc đó mất nhiều hơn được.

Cho nên mới đến lượt Thắm Thính.

Sở dĩ Thắm Kế không kết hôn, không tìm bạn gái, đơn giản là vì anh ta cảm thấy phụ nữ thật phiền phức, tìm về một cái ràng buộc sống với mình làm chi? Đó không phải là ăn no rửng mỡ hay sao.

Vả lại anh ta bận rộn làm việc, nếu tìm vợ không phải vắng vẻ người ta sao?

Mặc dù anh ta không về nhà nhưng vẫn biết tương đối rõ ràng tin tức ở nhà. Nghe nói người em dâu này không được người nhà yêu

thích, anh ta cũng đã thấy hình, thậm chí còn cố ý điều tra tin tức trên mạng một chút.

Sau khi xem xong, vì an ủi em trai nhà mình, anh ta tỏ ý Thẩm Thính muốn mở công ty giải trí, cần anh ta giúp gì thì cứ mở miệng.

Nhưng lần này trở về gặp người thật, không chỉ không giống với tưởng tượng mà anh ta còn phát hiện người em trai bình tĩnh kiềm chế từ trước đến giờ của mình lại có thái độ đối đãi với Khúc Kim Tích vô cùng khác thường.

Thẩm Kế dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Khúc Kim Tích.

Sao anh ta lại cảm thấy giọng điệu nói chuyện của Khúc Kim Tích giống như Thẩm Thính nhỉ?

Hồi lâu sau, Thẩm Kế mở miệng, giọng điệu đã đứng đắn không ít: ""Tài ăn nói của em dâu không tệ nha."

Khúc Kim Tích liếc nhìn Thẩm Thính, sau đó nói: "Quá khen quá khen."

Thẩm Kế: "..."

"Lái xe cả một đêm." Anh ta ngáp một cái thật to, "Lên lầu ngủ đã, ngày mai gặp."

Thẩm Kế phóng lên lầu.

Khúc Kim Tích nhìn về phía Thẩm Thính, cô chắc chắn mình không nhìn nhầm, Thẩm Thính đang cười.

"Đi thôi, nên nghỉ ngơi rồi." Thẩm Thính lướt qua cô đi lên lầu, ý cười trong mắt cũng không biến mất.

Khúc Kim Tích đuổi sát theo, phát hiện Thẩm Thính không có nói cô ngủ chỗ nào, không nhin được nói lắp hỏi: "Anh Thẩm, tôi ngủ ở đâu?"

Cô thật sự rất mệt, muốn ngủ một giấc thật ngon.

Thẩm Thính đẩy cửa của một gian phòng, đi vào, Khúc Kim Tích đứng ở cửa, trong đôi mắt viết to hàng chữ "(phòng ngủ) Của tôi đấy".

"Còn không vào?" Thẩm Thính quay đầu nói.

Khúc Kim Tích: "Hả?"

Thẩm Thính bình tĩnh nhìn cô: "Bây giờ cô là vợ hợp pháp của tôi, biết chưa?"

Khúc Kim Tích điên cuồng gật đầu: "Biết rồi biết rồi."

Cô lập tức đi vào, cũng chu đáo đóng cửa lại.

Cô biết, tuy rằng trước kia nguyên chủ không ngủ cùng với Thẩm Thính, khẳng định Thẩm Thính cũng không muốn.

Nhưng bây giờ đang ở nhà cũ.

Hơn nữa Thẩm Kế còn trở về rồi.

Thẩm Thính nhất định không muốn để cho anh cả và mẹ Thẩm cho là ngay cả vẻ bề ngoài mà hai vợ chồng bọn họ cũng không duy trì được, làm giống như là đang ức hiếp cô.

Phòng ngủ rất lớn, đồ dùng trong nhà cái gì cũng có, Khúc Kim Tích nhìn trúng ghế sa lon mềm mại, đủ để một mình cô lăn lộn ngủ trên đó.

Thẩm Thính cầm quần áo đi tắm, Khúc Kim Tích mở tủ quần áo ra, thấy bên trong cũng có đủ loại quần áo của cô, nhà giàu có chính là như vậy.

Khúc Kim Tích ngồi trên ghế sa lon, nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, không biết trong đầu có cái mạch nào

nổi không đúng, cô mở tấm ảnh trong thư viện ảnh của điện thoại ra, là tấm ảnh diễn viên quần chúng gửi cho cô.

Lúc này phối hợp với âm thanh nghe được, mặt của Khúc Kim Tích có chút ửng đỏ.

Cô chớp úp điện thoại di động lại, lấy tay che mặt.

Khúc Kim Tích dừng lại! Mày đang suy nghĩ gì vậy.

Khúc Kim Tích lại nhấc điện thoại lên, mở trò chơi ra, chờ vết đỏ trên mặt biến mất thì cô nghe được tiếng mở cửa.

Nửa người trên của Thẩm Thính để trần, bên hông quấn một cái khăn tắm đi ra.

Khúc Kim Tích: "..."

"Quần áo ngủ bị ướt rồi." Thẩm Thính lạnh nhạt nói một câu, đi tới tủ quần áo lấy một bộ quần áo ngủ khác.

Trong tủ quần áo có một cái gương.

Xuyên qua cái gương, Thẩm Thính thấy được cô gái hoảng hốt che mắt, qua một giây, lại lặng lẽ mở hai ngón tay ra, lại qua hai giây, cô dứt khoát xoay người, chôn mình trên ghế sa lon.

Thẩm Thính thay xong quần áo ngủ sạch sẽ, vẻ mặt bình thường xoay người lại.

Khúc Kim Tích bình tĩnh nhìn anh, nếu không phải mới vừa rời từ trong gương anh nhìn thấy được hình ảnh phản chiếu của cô thì thiếu chút nữa đã bị kỹ thuật diễn xuất của cô lừa.

Thẩm Thính nhướng mày, anh không lên tiếng mà quay lại giường, tựa vào đầu giường cầm quyển sách lên xem.

Khúc Kim Tích do dự một chút, cô cũng không lên tiếng, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm còn lưu lại hơi nóng và mùi thơm sữa tắm của anh, Khúc Kim Tích lau sương mù trên mặt gương, thấy được gò má đỏ ửng của mình, buổi tối ánh sáng không tốt, mới vừa rồi hẳn Thẩm Thính không nhìn thấy vẻ mặt của cô đâu.

Trong đầu không khống chế được thoáng qua hình ảnh nửa người trên vừa mới nhìn thấy, Khúc Kim Tích thần thờ nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương của mình: "Ồ mê trai."

Gương mặt này của cô quá đẹp, nếu mê thì mê mình chứ, mê người khác làm gì.

Nghĩ như vậy, một mảnh xuân tâm nhộn nhạo dưới tận đáy lòng đã hoàn toàn bình tĩnh lại, tắm xong cô lại dùng mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền trên bồn rửa mặt để bảo vệ da, vốn dĩ cô định đắp mặt nạ nhưng lại nghĩ Thẩm Thính ở bên ngoài nên từ bỏ.

Sau khi cô ra ngoài thì chợt hoảng sợ phát hiện, chiếc ghế sa lon mềm mại lớn kia đã không thấy nữa.

???

Khúc Kim Tích nhịn không được xoa hai mắt mình, nghi ngờ có phải mình quá buồn ngủ nên sinh ảo giác hay không?!

Không có, vẫn không có.

Cô nhéo góc áo ngủ, thấy Thẩm Thính đang nghiêm túc cúi đầu đọc sách, dưới ánh đèn, khí chất của anh dịu dàng hơn mấy phần.

"Anh Thẩm, này... ghế sa lon chỗ này đâu?"

"Ừm?" Thẩm Thính ngẩng đầu.

Khúc Kim Tích không thể làm gì khác hơn là lặp lại: "Ghế sa lon."

"Hư rồi, tôi sai người dời đi rồi."

"..." Mới vừa rồi cô còn ngồi ở đó, đột nhiên hư rồi, cô vô cùng chột dạ, "Không, sẽ không phải là do tôi ngồi hư chứ?"

Thẩm Thính nhìn cô, một lúc sau dưới sự thấp thỏm của cô, anh mới nói một câu: "Không phải, ghế sa lon đã lâu không dùng, mới vừa rồi một góc của nó đột nhiên sụp xuống."

Khúc Kim Tích thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếng thở phào này còn chưa dứt, lại nhanh chóng có chuyện nhắc nhở cô.

Ghế sa lon này không có, chỉ có một chiếc giường, vậy cô ngủ chỗ nào?!

Liếc nhìn về phía chiếc giường lớn, thật ra giường lớn như vậy, cô ngủ bên kia cũng không thể đụng đến Thẩm Thính. Và lại cô cũng không thể ngủ trên sàn nhà được đúng không.

Dù sao khi biến thành động vật nhỏ, cô cũng đã bị Thẩm Thính sờ qua, vuốt qua.

Khúc Kim Tích lấy can đảm, vòng qua cuối giường bên kia vén chăn lên lên giường, liếc nhìn Thẩm Thính, phát hiện anh không có phản ứng gì, cô mới nhất thời yên lòng.

Cô chui vào trong chăn, tò mò liếc nhìn quyển sách Thẩm Thính đang cầm, lại là 'Tu dưỡng bản thân của diễn viên'.

"Anh cũng xem quyển sách này?"

Thẩm Thính nghe vậy dừng lại một chút: "Cô xem rồi?"

"Đương nhiên rồi." Khúc Kim Tích nói: "Lúc muốn làm diễn viên, tôi đã xem rất nhiều lần rồi."

Chẳng qua không nghĩ đến Thẩm Thính cũng xem.

"Tại sao cô lại muốn làm diễn viên?" Thẩm Thính khép sách lại, thuận miệng hỏi.

"Thích trải qua những cuộc đời khác nhau trong phim." Trong mắt Khúc Kim Tích có một tia hồi ức, "Có thể sáng tạo trong phim, hơn nữa nếu được nổi tiếng thì tiền lương sẽ cao hơn rất nhiều so với những nghề nghiệp khác."

"Nếu làm những nghề bình thường kia thì cao nhất cũng chỉ đến quản lý cấp cao tiền lương một năm cao nhất cũng chỉ có một triệu. Còn diễn viên diễn một bộ phim đã thu được mấy triệu, người bình thường cả đời cũng không kiếm được. Quan trọng nhất là có tiền, có bệnh cũng có thể chữa, không cần sợ không có tiền mà không..."

Hoảng sợ phát hiện mình đã nói quá nhiều, Khúc Kim Tích chợt ngừng lại.

Thẩm Thính hí mắt, trong nháy mắt nắm được lời của cô: "Chữa bệnh gì?"

"Không có." Khúc Kim Tích cười lên, "Thuận miệng nói mà thôi."

"Phải không?"

Mỗi khi Thẩm Thính nói "phải không", Khúc Kim Tích có một loại ảo giác anh đã nhìn thấu cô.

Lúc Khúc Kim Tích kết hôn với Thẩm Thính, đối với tình huống thân thể của cô thì nhà họ Thẩm đã kiểm tra toàn diện, bà nội của Khúc Kim Tích qua đời vì bệnh nhưng thân thể của cô rất tốt, về phương diện sức khỏe thì không có vấn đề gì.

Chống lại ánh mắt của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích ở trong chăn chấp tay một cái, theo bản năng nói: "Đã trẻ thế này rồi, chúng ta ngủ đi."

Một lát sau, Thẩm Thính ừ một tiếng.

Tắt đèn.

Lập tức trong phòng tối xuống, Khúc Kim Tích ngoan ngoãn nằm ngủ.

Lúc đầu tưởng rằng có Thẩm Thính nằm bên cạnh, cô sẽ ngủ không được, kết quả không biết có phải vì quá buồn ngủ hay không, nhắm mắt lại, không quá lâu Khúc Kim Tích đã ngủ rất ngon rồi.

Ở trong bóng tối Thẩm Thính mở mắt ra, qua mấy giây, quay đầu lại.

Thật là một người không tim không phổi.

Anh thờ dài có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, có một nguồn nhiệt sát đến, một cánh tay đánh vào trên vai Thẩm Thính, anh chợt mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt ngủ đầy ngọt ngào của cô gái, hoàn toàn không có bộ dạng tỉnh ngủ.

Hơi thở phả vào cổ của anh, thân thể Thẩm Thính cứng lại một lát, đưa tay muốn lấy tay của Khúc Kim Tích ra.

Anh còn chưa bắt đầu động tác, trái lại đối phương lại càng dựa sát vào anh, trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó.

Thẩm Thính chăm chú lắng nghe.

Người nào đó lẩm bẩm trong miệng: "... Ba."

Thẩm Thính: "..."

Ngày hôm sau, Khúc Kim Tích bị tiếng vải sột soạt làm cho tỉnh lại, mở mắt ra thấy bóng lưng thay quần áo của Thẩm Thính, cô có chút mơ màng, theo bản năng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Thẩm Thính đang cài nút áo dừng một lát, quay đầu, từ trên cao nhìn xuống cô, không đáp mà hỏi ngược lại: ""Ngủ có ngon không?"

Một đêm không mộng mị, giấc ngủ tương đối tốt, Khúc Kim Tích thành thật gật đầu.

Thẩm Thính bỗng nhiên khom người xuống, cuộn tay áo phải lên, lộ ra cánh tay bèn chắc: "Lúc biến thành heo cũng không thấy rằng cô tốt như vậy."

Khúc Kim Tích ngây ngốc nhìn xuống, thấy tay anh có một dấu răng vô cùng rõ ràng.

Cũng không thể là Thẩm Thính tự cắn mình được.

Mà cô chợt phát hiện, rõ ràng cô ngủ ở bên phải giường nhưng lúc tỉnh lại lại dựa vào bên trái giường, chiếm một nửa giường của Thẩm Thính!

Như vậy... Cô hoảng sợ nhìn anh.

Trời ơi, rốt cuộc cô đã làm gì thế này.

Tư thế ngủ của cô tương đối tốt mà, chỉ là thỉnh thoảng tỉnh dậy sẽ phát hiện mình ở dưới gầm giường mà thôi.

Nhưng cắn người...

"Tôi, tôi..." Khúc Kim Tích sốt ruột đến độ nói lắp, cô muốn giải thích nhưng lời đến khóe miệng thì lại không biết giải thích như thế nào.

"Muốn nói không phải cố ý?" Thẩm Thính cúi người càng gần hơn.

Đầu óc Khúc Kim Tích vang lên tiếng ong ong, cô bật thốt lên: "Nếu không, tôi cũng cho anh cắn lại?"

Cô vừa nói vừa đưa tay mình ra: "Cắn chỗ nào cũng được!"

Ngay lúc này, cảm giác quen thuộc truyền đến, Khúc Kim Tích thầm nói một tiếng không tốt, chỉ kịp liếc nhìn Thẩm Thính bằng ánh mắt xin lỗi, tầm mắt của cô đã thay đổi lớn.

Cái chăn mà cô ôm vững vàng che phủ cô.

Thẩm Thính bình tĩnh ngồi dậy, nhiều lần nhìn thấy Khúc Kim Tích biến thân anh đã quen rồi, anh cũng không nghĩ đến việc cô biến mất không thấy đâu mình sẽ giải thích với người nhà như thế nào, mà trái lại có chút tò mò, lần này cô đã biến thành cái gì?

Không có âm thanh, phía dưới chăn cũng không có động tĩnh gì cả.

Thẩm Thính nhướn mày, khoảng chừng mười giây, anh vén chăn lên.

Một quả bí đỏ vàng rực tròn vo mập mạp đang lẳng lẳng "ngồi" trên giường.

Lần này, dù cho Khúc Kim Tích dùng hết sức bình sinh cũng không nhúc nhích được chút nào.

Chương 58

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng sớm Thẩm Kế đã bị mẹ Thẩm sai đi đến viện điều dưỡng đón ông cụ Thẩm.

Từ sau khi ông cụ nghe được tin Khúc Kim Tích và Thẩm Thính quay phim cùng nhau, tâm trạng của ông ấy rất tốt, khoảng thời gian ở viện điều dưỡng còn mập lên một chút. Thấy cháu trai lớn, ông cụ cười không khép miệng, nói thẳng Thẩm Kế cao to lên rồi.

Thẩm Kế: "..."

Sau khi ngồi lên xe, ông cụ vừa nghe thấy chuyện tối hôm qua Khúc Kim Tích và Thẩm Thính về nhà cũ cùng nhau, vui vẻ vỗ lên đùi một cái nói: "Ta biết ngay là Tiểu Thính ở cùng với Kim Tích một khoảng thời gian thì nhất định sẽ thích con bé mà."

"Ông nội, ông nói cứ chắc chắn như vậy." Thẩm Kế cố ý nói, "Nhưng sao lúc trước con lại nghe nói em dâu có chút không hiểu chuyện, náo loạn làm ra không ít chuyện cười."

"Nói vậy." Ông cụ Thẩm phùng mang trợn mắt nói, "Tính khí của cô gái nhỏ bình thường không phải đều thích ồn ào hay sao? Lại nói trước kia Tiểu Thính vẫn luôn lạnh nhạt với Tích Tích, con nói cô gái nhỏ làm sao chịu đựng được chứ."

Thẩm Kế gật đầu: "Dạ dạ dạ."

Thì ra lúc trước em trai bảo bối của anh ta vẫn luôn lạnh nhạt với Khúc Kim Tích, vậy sao anh đột nhiên lại đối xử tốt với người ta? Chẳng lẽ chợt phát hiện chân thiện mỹ của em dâu?

"Tối hôm qua hai đứa bọn nó có ở cùng một phòng hay không?" Ông cụ Thẩm hỏi.

"Hai vợ chồng không ngủ cùng phòng thì ngủ ở đâu?" Thẩm Kế chính mắt nhìn thấy hai người đi vào cùng một phòng.

Ánh mắt của ông cụ sáng lên.

"Hơn nữa không bao lâu sau, Tiểu Thính còn sai quản gia dời ghế sa lon trong phòng em ấy đi." Thẩm Kế đã quen với tính nhiều chuyện của ông cụ.

Ông cụ suy nghĩ chậm chạp, có chút kỳ quái hỏi: "Nó dời ghế sa lon làm gì?"

"Nói là ghế sa lon bị hỏng." Trong đôi mắt hồ ly của Thẩm Kế đầy ý cười, "Cho nên phải chuyển ra khỏi phòng."

"Đây chính là ghế sa lon định chế ở chỗ thầy Từ Viên, cả năm nó mới trở về nhà một lần, đang êm đẹp sao ghế sa lon lại bị hư."

"Đúng vậy." Thẩm Kế gật đầu đồng ý, "Con cũng cảm thấy kỳ quái."

"Cho nên con đã đi xem thử." Anh ta cười hì hì xoa cằm nói, "Ghế sa lon không bị hư hỏng gì cả, vẫn dùng tốt."

Nói xong anh ta mỉm cười nhìn ông cụ, thấy ông cụ vẫn chưa hiểu, Thẩm Kế chỉ có thể nói rõ hơn một chút: ""Trong phòng chỉ có một cái giường thôi ạ."

Lần này ông cụ Thẩm kích động đến mức thiếu chút nữa trực tiếp đứng lên trong xe: "Vậy không phải ta có hy vọng được ôm cháu trai rồi sao?"

Cho đến khi về nhà cụ, nụ cười trên mặt ông cụ vẫn không biết mất, cũng không để người khác đỡ mà tự mình xuống xe, ngay cả quái trượng cũng không cần: "Tích Tích, Tích Tích đâu?"

Mẹ Thẩm nghênh đón: "Cha, ngài đi chậm một chút."

Ong cụ Thắm không thấy Khúc Kim Tích, cũng không thấy Thắm Thính thì hỏi: ""Tiểu Thính và Tích Tích đâu?"

Sắc mặt của mẹ Thắm có chút kỳ quái, sau một lát bà mới nói: "Còn ở trong phòng ạ."

"Mười giờ rồi vẫn còn ở trong phòng?" Thắm Kế xem náo nhiệt không chê chuyện biến thành lớn, "Hai người này làm gì vậy, con đi gọi bọn họ."

"Chờ chút..." Mẹ Thắm vừa muốn ngăn cản nhưng tốc độ Thắm Kế rất nhanh, không thể làm khác hơn là dừng lại. Vả lại, bà cũng đang đợi có người gõ cửa xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Bà ngại gõ cửa phòng con trai nhỏ, tính tình này của con trai lớn đúng lúc thích hợp với hoàn cảnh này.

Trái lại, ông cụ Thắm không đi góp vui, cười ha hả nói: "Không sao, không sao, vợ chồng son hiếm khi về nhà một lần, ngủ lâu một chút cũng không có gì."

Ông cụ lại vô cùng vui vẻ với chuyện kiểu này, đừng nói ngủ đến mười giờ, ngủ đến trưa ông cũng không để ý.

Mẹ Thắm: "..."

Bà chỉ là vui mừng vì người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên chứ không phải cùng với những người khác trong nhà họ Thắm.

Ông cụ Thắm tổng cộng có ba nam một nữ, không tính đến những người cùng họ khác, mẹ Thắm cũng không muốn giao tiếp với mấy người chị em dâu khác cho lắm.

"Thắm Thính, mười giờ rồi, ông nội đã về, nhanh cùng em dâu ra ngoài đi." Thắm Kế gõ cửa rầm rầm, mặt đầy vẻ cười đểu, "Chẳng lẽ hai đứa muốn ông nội tự mình lên mời hai đứa sao?"

Ơ trong phòng lúc này, Thẩm Thính đã sớm sửa soạn xong, tay ôm một quả bí đỏ tròn vo nhìn về phía ngoài cửa sổ, chìm vào suy tư.

Bí đỏ nhỏ cũng không có cách nào phản ứng bất cứ điều gì.

Trên thực tế, sở dĩ Thẩm Thính không đi ra khỏi phòng là vẫn luôn nghiên cứu làm sao mới có thể làm cho Khúc Kim Tích biến trở lại.

Biến thành động vật nhỏ thì qua hai ngày là biến trở lại, biến thành những vật thể không có sinh mệnh không thể động thì khi té xuống bể nát sẽ lập tức biến trở về.

Nhưng biến thành quả bí đỏ nhỏ... Đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích biến thành rau quả.

Nghiêm túc mà nói, rau quả thuộc về vật thể có sinh mệnh, không có cách nào chắc chắn rằng cắt một dao thì Khúc Kim Tích sẽ biến trở lại, có bị thương hay không, chuyện này có chút khó giải quyết.

"Cô đúng là đã đưa cho tôi một vấn đề khó khăn."

Bí đỏ mập mạp: "..."

QAQ

Sau khi vang lên tiếng đập cửa, Thẩm Thính sửa soạn lại giường thành có một người đang nằm, để quả dưa nhỏ tròn vo bên giường rồi anh mới đi mở cửa.

"Em dâu đâu?" Chỉ thấy Thẩm Thính đi ra, Thẩm Kế nhướng mày.

"Cô ấy bị cảm, người hơi sốt nhẹ, mới vừa uống thuốc nên ngủ rồi." Thẩm Thính cau mày nói: "Không muốn làm phiền đến mọi người cho nên chưa nói."

Thẩm Kế lễ phép liếc mắt một cái, quả thật trên giường có một đồng nhô lên.

Anh ta nói sâu xa: "Lời này em nên nói với mẹ và ông nội."

Khúc Kim Tích nghe được tiếng đóng cửa, cô biết Thẩm Thính và Thẩm Kế đã rời đi.

Cô buồn rầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, không biết khi nghe lý do của Thẩm Thính xong, người nhà họ Thẩm có tin hay không. Ở trong ngày sinh nhật của mẹ chồng mượn có sốt cao không đi ra khỏi phòng, chỉ sợ ấn tượng của mẹ Thẩm đối với cô lại càng kém hơn.

Nói không chừng còn cho là cô cố ý.

Thôi thôi.

Dù sao người nhà họ Thẩm cũng có ấn tượng không tốt với cô, Khúc Kim Tích nghĩ đến phương hướng xấu nhất, việc cần làm lúc này là cố gắng biến trở về.

Dưới lầu, sau khi nghe Thẩm Thính giải thích nguyên nhân Khúc Kim Tích không xuất hiện, ông cụ vừa nghe xong, lập tức nóng nảy: "Sao lại bị bệnh! Ta đi xem thử."

"Ông không thể đi, tránh lây bệnh cho ông." Thẩm Thính vừa nói vừa liếc nhìn Thẩm Kế.

Làm anh cả, Thẩm Kế thỉnh thoảng cũng rất đáng tin, lập tức nói: "Ông nội, con mới vừa nhìn thử rồi, quả thật em dâu bị sốt rất nghiêm trọng, nhưng cô ấy là người trẻ, uống thuốc hạ sốt là không sao rồi. Nếu lây bệnh qua cho ông, không phải cô ấy sẽ tự trách áy náy sao?"

Ông cụ vừa nghe thấy vậy thì chần chờ.

"Vậy mau đi mời bác sĩ Trần đến khám cho Tích Tích, lỡ như..."

"Nào có nhiều lỡ như vậy, ông nội không cần lo lắng đâu."

Sắc mặt của mẹ Thẩm khó coi, hôm nay là sinh nhật của bà, con dâu lại bị bệnh không thể gặp người, bên ngoài nhìn vào giống như

cố ý nhắm vào bà.

Uổng công cho bà tối hôm qua còn thay đổi ấn tượng tốt về cô.

"Mẹ đi xem thử." Mẹ Thắm nói.

Thắm Thính không nhanh không chậm ngăn cản: "Mẹ càng không thể đi, hôm nay mẹ là người được chúc thọ."

"Sao nó lại bị bệnh, nó...." Mẹ Thắm càng nghĩ càng tức giận.

"Là vấn đề của con." Thắm Thính nói, "Tôi hôm qua con để cô ấy bị lạnh."

Mẹ Thắm: "..."

Những người khác: "..."

Mẹ Thắm không nói ra được lời tiếp theo, bà nhìn Thắm Thính giống như không quen biết đứa con trai bảo bối này của mình.

Sắc mặt của Thắm Thính không chút thay đổi giống như đang nói chuyện rất bình thường, nhưng bầu không khí lại yên tĩnh và lúng túng, cuối cùng ông cụ Thắm ho khan một tiếng: "Sau này con cũng không thể ăn hiếp Tích Tích như vậy nữa!"

"Dạ." Thắm Thính gật đầu.

Hiếm thấy được mẹ Thắm cảm thấy lúng túng, bà dứt khoát đi đến phòng bếp. Thím Xuân đang bận rộn với hai người giúp việc nữ nữa, thấy bà đi vào, thím Xuân vội vàng nói: "Phu nhân, sao bà lại đến đây?"

"Tiểu Ngải." Mẹ Thắm do dự một chút, gọi cô giúp việc, "Cô bưng một ly sữa bò đến phòng của Tiểu Thính, hỏi mợ chủ cần gì."

Nếu thật sự bị con mình dày vò nên mới bị bệnh, bà là mẹ chồng, dù không thích con dâu thì cũng phải thể hiện một chút.

Giáo dưỡng của mẹ Thắm không cho phép bản thân khi biết con dâu bị bệnh lại không quan tâm, không hỏi thăm.

"Dạ." Tiểu Ngải lập tức làm theo.

"Chờ một chút." Mẹ Thắm gọi cô ấy lại, Thắm Thính đang ở phòng khách, Tiểu Ngải đi lên lầu thì lập tức anh có thể thấy được, vì không muốn tăng thêm sự lúng túng nên mẹ Thắm nói: "Cô đi từ hành lang phía Tây đi."

Đi thông lên lầu hai có hai nơi, một là phòng khách, hai là cầu thang của hành lang phía Tây.

Được dặn dò, Tiểu Ngải lặng lẽ bưng ly sữa bò leo lên cầu thang của hành lang phía Tây lên lầu hai, cô ấy thành thật đi tới trước cửa phòng Thắm Thính, nhẹ nhàng gõ cửa: "Mợ chủ, tôi là Tiểu Ngải, bà chủ bảo tôi đưa sữa bò cho cô."

Bên trong không có tiếng động, đợi một lát sau thì Tiểu Ngải mới nói: "Tôi đi vào để trên bàn cho cô nhé."

Cô ấy cẩn thận đẩy cửa vào, liếc mắt nhìn giường, không dám nhìn kỹ mà vội vàng đặt sữa bò lên bàn trà nhỏ rồi nói: "Mợ chủ, cô cần gì cứ sai bảo tôi, bà chủ nói cô không cần khách sáo."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô cũng không dám thở mạnh một chút nào.

Cô cho là chỉ có Thắm Thính có thể ra vào căn phòng này nhưng không nghĩ đến đột nhiên lại xuất hiện một người giúp việc, còn là do mẹ Thắm kêu lên.

Nhất định bất mãn cô không xuống lầu nên bà cố ý sai người khác đến thăm dò cô.

Khúc Kim Tích chỉ có thể im lặng nói trong lòng, nhanh đi đi, nhanh đi đi.

Nào ngờ Tiểu Ngải lạnh mắt thấy bên cửa sổ sát giường lại đặt một quả bí đỏ tròn vo.

Lấy tư cách là người giúp việc, hôm qua cô ấy ở phòng bếp giúp mẹ Thẩm xử lý nguyên liệu, vì mẹ Thẩm làm canh bí đỏ nên nguyên liệu nấu canh vẫn là do cô ấy đi mua.

Bởi vì bí đỏ có vẻ ngoài xinh xắn đáng yêu nên cô ấy có ấn tượng rất sâu với chúng. Đột nhiên nhìn ở chỗ này có một quả bí đỏ nhỏ giống y như đúc, Tiểu Ngải theo bản năng dụi mắt một cái.

Nhưng quả bí đỏ nào cũng như nhau, xuất hiện một quả bí đỏ giống với quả bí đỏ hôm qua cũng không có gì lạ, nhưng tại sao phòng cậu chủ lại có một quả bí đỏ?

Chẳng lẽ tối hôm qua lúc trở về nhà, cậu chủ có mang theo một quả bí đỏ?

Tiểu Ngải không thể nào hiểu được, tò mò và nghi ngờ làm cho cô ấy không tự chủ đi lên bế quả bí đỏ lên.

Bởi vì sự chú ý đều đặt trên quả bí đỏ, cô ấy cùng không nhìn về phía giường nên cũng không phát hiện, dưới chân toàn là gối.

"Cô đang làm gì vậy?" Một giọng nói bất ngờ làm Tiểu Ngải sợ run cả người, cô ấy ngẩng đầu lên, phát hiện cậu hai không biết đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào.

Thẩm Thính lạnh lùng đi đến, da đầu của Tiểu Ngải tê dại, không được sự đồng ý của chủ nhân mà tự tiện cầm đồ của chủ nhân sẽ bị đuổi việc.

"Cậu hai, tôi, tôi..." Cô ấy quýnh lên liền cà lăm, cộng thêm ánh mắt âm trầm quá đáng sợ của Thẩm Thính, Tiểu Ngải sợ đến mức

thiếu chút nữa khóc lên, tay mềm nhũn, quả bí đỏ rơi từ trên tay xuống, rơi đến mép giường, "Ba" một tiếng rơi xuống sàn nhà, cuối cùng nhanh chóng lăn đến chân Thẩm Thính.

Chỉ nghe một tiếng ken két, bên ngoài quả bí đỏ nhỏ nứt ra một khe hở.

Sắc mặt Thẩm Thính thay đổi.

"Thật xin lỗi cậu chủ, tôi..."

"Đi ra ngoài!"

Tiểu Ngải hoảng sợ chạy ra khỏi phòng, ở cầu thang đụng phải Thẩm Kế.

"Hoang mang rối loạn cái gì? Không đúng, cô đi lên lầu lúc nào?" Thẩm Kế không có gì, trái lại Tiểu Ngải bị đụng té xuống đất.

Cô ấy đỏ mắt ghen ngào nói: "Tôi, tôi làm bể quả bí đỏ của cậu hai."

"Quả bí đỏ?" Đầu óc Thẩm Kế mơ hồ, đi vòng qua Tiểu Ngải tới phòng Thẩm Thính, mới vừa tới cửa nhìn thấy Thẩm Thính đang dè dặt nâng một quả bí đỏ, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Lần đầu tiên Thẩm Kế nhìn thấy Thẩm Thính lo lắng phập phồng như vậy, ngay cả lúc cha mất, tâm trạng của anh cũng rất bình tĩnh. Ý thức được tình hình nghiêm trọng, Thẩm Kế thu lại thần sắc đùa giỡn, cất tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Một quả bí đỏ mà thôi, không đến nỗi phải làm như vậy chứ?

Thẩm Thính hoảng sợ nâng quả bí đỏ đã bị nứt một vết lớn, theo bản năng nói: "Bí đỏ bị thương nên chữa thế nào?"

Thẩm Kế: "Hả?"

Chương 59

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính nói ra những lời này xong thì mới ý thức được không tốt, nhưng tên đã bắn ra cũng không thể thu lại, bí mật Khúc Kim Tích biến thân không quan trọng bằng tính mạng của cô.

Khúc Kim Tích biến thành vật không có sinh mệnh, rơi bể nát là có thể trở về, biến thành động vật sẽ bị thương còn có thể chữa bệnh, bây giờ biến thành một quả bí đỏ bị nứt ra một kẽ hở nhưng lại không biến trở về, làm cho anh không có cách nào biết được tình huống bây giờ của cô.

Tình hay là ngất xỉu?

Thân thể có bị thương chỗ nào không?

"Em dâu đâu?" Mà lúc này, đỉnh đầu Thẩm Kế tràn đầy dấu hỏi nhìn đống chăn trên giường, dưới chăn lại không có ai cả mà chỉ có gối.

Nhìn sắc mặt khó coi của Thẩm Thính cùng với câu hỏi mới vừa rồi của anh, ánh mắt của Thẩm Kế chậm rãi nhìn quả bí đỏ trên tay anh: "Em đừng nói cho anh quả bí đỏ này là do Khúc Kim Tích biến thành nhé?"

Ngay cả em dâu cũng không gọi nữa.

Thẩm Thính yên lặng.

Thẩm Kế: "..."

Nếu như người đứng trước mặt không phải là Thẩm Thính thì một trăm phần trăm anh ta sẽ không tin tưởng, nhưng bởi vì đây là Thẩm

Thính, anh ta biết rõ ràng Thẩm Thính sẽ không đùa giỡn mấy chuyện này.

Trừ phi là đang diễn.

Nhưng đây là nhà cũ chứ không phải phim trường.

Nói cách khác, đây là sự thật.

Quả bí đỏ tròn vo này thật sự là Khúc Kim Tích biến thành.

Thẩm Kế đi vào trong mấy bước, theo bản năng đóng cửa lại, giọng nói có chút hoảng hốt: "Khúc Kim Tích là quả bí đỏ thành tinh?"

"Không phải." Thẩm Thính cẩn thận đặt quả bí đỏ lên bàn, anh xoa mi tâm, chuyện rất khó tưởng tượng không biết nên nói gì cho phải, không có cách nào giải thích được.

Thẩm Kế nói: "Ý em là Khúc Kim Tích đột nhiên biến thành một quả bí đỏ, bị Tiểu Ngải làm rơi nên bây giờ không biết tình huống của cô ấy là gì..."

Nếu như mình đột nhiên biến thành một cọng gỏi bị gãy thì mình sẽ như thế nào?

Má nó, tính mạng sắp bay lên trời rồi.

Cuối cùng Thẩm Kế cũng hiểu được tại sao sắc mặt của em trai bảo bối lại khó coi đến như vậy.

"Chỉ té bị thương một cái, khẳng định không chết được." Anh ta mở miệng an ủi. Nghe thấy vậy trong lòng Thẩm Thính buồn rầu, anh đang muốn nói thì Thẩm Kế nhanh chóng nói thêm: "Anh biết một người bạn, thích ở nhà trồng các loại rau dưa thực vật, anh gọi điện thoại hỏi cậu ta một chút."

Bạn của Thẩm Kế tên là Nguyễn Thính Trúc, là một cậu ấm ăn chờ chết điển hình, phát triển nhà mình thành một vườn rau, vườn

trái cây và vườn hoa.

Lúc nhận được điện thoại của Thẩm Kế, chàng cậu ấm này đang nằm trên ghế xích đu nhà mình vừa uống trà vừa đứng đưa nhìn hoa cỏ trong vườn của mình.

Nghe thấy Thẩm Kế nói: "Một quả bí đỏ đã được hái xuống chưa kịp ăn thì lại vô tình rơi nứt, có cách nào giữ tươi cho nó không bị hỏng không? Hoặc có cách nào để cho nó lại sinh trưởng tốt hơn không?"

Nguyễn Thính Trúc khó hiểu nói: "Nếu cậu không muốn ăn, muốn giữ nó lâu chút thì ngâm trong nước, hoặc bỏ vào tủ lạnh. Còn muốn cho nó lại phát triển tốt... Học bổng lúc cậu nhận hồi trung học là uống phí à? Cậu đã hái bí đỏ xuống từ đây rồi mà còn muốn nó phát triển tốt?"

Thẩm Kế: "..."

Anh ta mở loa ngoài, Thẩm Thính cũng nghe được lời này.

"Còn có những chuyện khác?" Nguyễn Thính Trúc ngáp một cái, "Không có gì thì tôi cúp đó." Sau đó anh ta cúp điện thoại.

Thẩm Kế nhìn quả bí đỏ rồi nói: "Ngâm trong nước thử đi? Hoặc là bỏ vào tủ lạnh ướp lạnh?"

Thẩm Thính do dự, để vào tủ lạnh là chuyện không được, trái lại có thể thử ngâm nước.

Nhưng vấn đề là để quả bí đỏ vào trong nước, Khúc Kim Tích có thể bị nghẹt thở hay không?

"Không được." Thẩm Thính dứt khoát lắc đầu, anh đi tới bên cửa sổ nhìn vườn hoa trong sân, để trong đất còn yên tâm hơn để trong nước.

Cho đến bây giờ, anh chưa từng do dự, bó tay bó chân như vậy.

"Nói không chừng sẽ không sao." Thấy sắc mặt của Thẩm Thính ngưng trọng, Thẩm Kế nói: "Có lẽ đối với cô ấy mà nói, chỉ là một vết nứt mà thôi."

Khiếp sợ khi vừa mới biết chuyện đã qua, bây giờ Thẩm Kế vô cùng tò mò với quả bí đỏ này, nếu không phải bảo bố Thẩm Thính không cho anh đụng vào thì anh ta muốn lập tức ôm nghiên cứu một chút.

Người biến thành bí đỏ.

Đang là một con người thì sao có thể biến thành bí đỏ được.

Nếu như nấu quả bí đỏ này lên ăn, vậy không phải là ăn Khúc Kim Tích sao?

Trên tay Thẩm Kế nổi đầy da gà.

Ngay khi Thẩm Thính quyết định vùi quả bí đỏ vào trong đất, cách này tốt hơn những cách khác...

Bỗng nhiên quả bí đỏ tròn vo nóng lên, tiếp theo con người của Thẩm Kế co rút lại, bởi vì anh ta thấy quả bí đỏ trên tay Thẩm Thính đột nhiên biến mất, tiếp đó một bóng người xuất hiện, Thẩm Thính lập tức ôm bóng người đó vào trong ngực.

Thẩm Kế: "...!"

Tia nghi ngờ cuối cùng đã biến mất.

Khúc Kim Tích nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, trên vai phía bên phải áo ngủ có một mảnh màu đỏ.

Cùng lúc đó, cửa bị gõ vang, đồng thời giọng nói của mẹ Thẩm cũng vang lên: "Tiểu Thính, mẹ vào đây."

Thẩm Thính lập tức đặt Khúc Kim Tích đã hôn mê lên giường, lấy chăn đắp kín cho cô xong thì mẹ Thẩm đã mở cửa ra, nhìn thấy Thẩm Kế đầu tiên.

"Tiểu Kế?"

"Mẹ, con và Tiểu Thính bàn bạc một chút chuyện, sao mẹ lại lên đây?" Thẩm Kế điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, cố gắng không lộ ra sự khác thường.

Mẹ Thẩm liếc nhìn Thẩm Thính đang đứng ở mép giường đắp chăn cho Khúc Kim Tích, bà lúng túng không nhìn nữa, không đồng ý nói: "Con muốn bàn chuyện với Tiểu Thính thì đi thư phòng, tới phòng ngủ làm gì?"

Trong phòng ngủ còn có Khúc Kim Tích.

Mặc dù đều là người nhà nhưng vẫn nên tránh hiềm nghi.

Thẩm Kế sờ mũi một cái, không lên tiếng, mẹ Thẩm cũng không nói mình đi lên vì Tiểu Ngải đỏ mắt đi xuống lầu nói đã làm rơi quả bí đỏ của cậu hai nên bà sinh lòng tò mò mới chạy lên.

Trước tiên không nói tại sao trong phòng Thẩm Thính lại có một quả bí đỏ, dù cho thực sự có một quả bí đỏ, rơi thì đã rơi rồi, cũng không phải là vật trân quý gì.

Nhìn bộ dạng kia của Tiểu Ngải, đoán chừng là bị con trai bảo bối của bà hù dọa, cho nên bà rất tò mò tại sao con trai bảo bối lại nổi giận vì một quả bí đỏ?

Hay là nói con trai bảo bối của bà không phải tức giận vì một quả bí đỏ mà là cãi nhau với Khúc Kim Tích chẳng? Cho nên Khúc Kim Tích mới không xuống lầu, bà sai Tiểu Ngải lặng lẽ lên lầu hai bị con trai bảo bối phát hiện cho nên anh mới tức giận lớn như vậy?

Mặc kệ là tình huống như thế nào, mẹ Thắm cho rằng mình cần phải đi lên một chuyến.

Kết quả không giống với tưởng tượng của bà.

Mẹ Thắm đi tới mép giường liền nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Khúc Kim Tích, trong nháy mắt đó, tâm trạng của mẹ Thắm khó có từ ngữ nào miêu tả được.

Bởi vì có ấn tượng xấu với Khúc Kim Tích nên sâu trong lòng bà vẫn không tin tưởng cô. Dù có Thắm Thính bảo đảm thì trong tiềm thức của bà vẫn luôn có suy nghĩ, có phải Thắm Thính vì bảo vệ Khúc Kim Tích mà cố ý gạt bà nói cô bị bệnh không xuống lầu hay không.

Bây giờ nhìn lại, đúng là bà nhỏ mọn rồi.

Mẹ Thắm cẩn thận che dấu tâm tư không muốn người khác biết được kia, bà nói: "Sao sắc mặt coo lại khó coi như vậy, chưa hạ sốt sao? Hay là để bác sĩ Trần tới khám một chút."

Thắm Thính nhìn Thắm Kế, anh ta tiến lên, ôm lấy bả vai mẹ Thắm: "Mẹ, mẹ đừng đến gần như vậy, chuyện hai vợ chồng bọn nó, mẹ để cho Thắm Thính lo đi, chúng ta đi ra ngoài trước."

Anh ta cứng rắn dẫn mẹ Thắm ra khỏi phòng.

Thắm Thính vén chăn lên, đôi mắt bị vết đỏ trên vai phải của Khúc Kim Tích làm cho đau nhói, anh đặt tay lên trán cô, nhiệt độ cơ thể của cô bình thường.

Chần chờ một chút, anh cởi nút áo ngủ của Khúc Kim Tích ra, từ từ kéo cổ áo bên phải xuống, bởi vì máu và áo dính cùng một chỗ, lúc kéo ra khó tránh sẽ đụng đến vết thương, lông mi của Khúc Kim Tích run lên một cái, cô từ từ mở mắt ra.

Lúc bị rơi xuống giường, cô chỉ cảm thấy đầu của mình bị đập rất mạnh, ngay sau đó cái gì cũng không biết, cho đến khi cảm nhận được một trận đau đớn mới miết cưỡng đưa cô từ trong bóng tối đi ra ngoài.

Hai người nhìn nhau, Thẩm Thính dờ mắt đi: "Bả vai của cô bị thương rồi."

"Hả?" Đầu óc của Khúc Kim Tích có chút mơ màng, nghe Thẩm Thính nói bả vai mình bị thương, cô theo bản năng cúi đầu, không phải liếc nhìn bả vai bị thương của mình mà là nhìn áo bị cởi ra.

"Đừng động!" Cũng may Thẩm Thính biết được phản ứng của cô, chột đèn thân thể cô lại, một tay khác đèn lên vai không bị thương của cô.

Hồ hấp của hai người đan xen vào nhau.

Toàn thân Khúc Kim Tích cứng đờ, trên da nóng lên từng đợt giống như đang bị đặt trong lò lửa, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên vai.

Cô có thể rõ ràng cảm giác được lòng bàn tay nóng bỏng của Thẩm Thính, không biết có phải ảo giác hay không mà cô cảm thấy nhiệt độ vẫn còn tăng cao, ngày càng cao.

Ánh mắt của Thẩm Thính lướt qua làn da mềm mại trắng nõn của cô, nhàn nhạt nói: "Tôi không có hứng thú với sân bay."

Rào, Khúc Kim Tích chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh đổ xuống đầu mình, dập tắt nhiệt độ nóng bỏng toàn thân, rõ ràng anh đang chê vốc dáng của cô.

Không thể nhịn được nữa.

"Sân bay nào? 36B đó!" Cô la lên.

Thẩm Thính dờ mắt xuống.

"Chuyện đó...." Đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan, "Có phải anh đã tới không đúng lúc không?"

Thẩm Thính lập tức đứng lên, cũng nhanh chóng khép áo ngủ của Khúc Kim Tích lại rồi đắp chăn cho cô, quay đầu nhìn Thẩm Kế đang cầm thùng thuốc trong tay.

Thẩm Kế nhún vai nói: "Anh nghĩ em cần cái này."

"Em dâu tỉnh rồi?" Trái lại Thẩm Kế cũng rất biết điều, không đi vào mà đứng ở cửa nói, "Không sao chứ? Vết thương có nghiêm trọng không? Nếu nghiêm trọng thì để cho bác sĩ Trần khám một chút, hoặc hai người các em đi bệnh viện đi."

Thẩm Thính nhận hòm thuốc, nói: "Anh có thể đi rồi."

"Em trai thân ái của anh." Thẩm Kế nhướn mày: "Em đối xử với anh trai một lòng giúp đỡ mình như vậy sao?"

Trả lời anh ta chính là tiếng đóng cửa, hơn nữa nghe thanh âm thì có vẻ lần này Thẩm Thính đã khóa trái cửa lại.

Thẩm Kế chắc một tiếng, trái lại cũng yên lòng vì Khúc Kim Tích đã tỉnh lại, hai người còn có sức chơi một số trò tình thú giữa vợ chồng thì có thể thấy cô không có chuyện gì.

"Thẩm Kế đã biết bí mật của cô." Thẩm Thính nhanh chóng xử lý vết thương cho Khúc Kim Tích, hai người nhất trí không quan tâm đến vấn đề sân bay kia.

Anh nói rõ tình huống, cuối cùng nói: "Cô yên tâm, mặc dù Thẩm Kế thích náo loạn nhưng về chuyện chính vẫn rất đáng tin, anh ấy sẽ không nói bậy chuyện của cô."

Khúc Kim Tích yên lòng.

Vết thương trên vai của cô không nghiêm trọng lắm, nó không sâu nên không cần khâu lại, chỉ là tương đối dài, máu chảy cũng nhiều.

"Cô còn khó chịu chỗ nào không?"

Khúc Kim Tích lắc đầu, vừa rồi cái nhau một trận khiến đầu óc của cô cũng đã tỉnh táo, chỉ là bả vai truyền đến cảm giác đau đớn rõ ràng nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được.

"Cô muốn xuống lầu hay tiếp tục nằm trên giường."

"Xuống lầu." Khúc Kim Tích không chút suy nghĩ nói, "Sinh nhật của mẹ sao tôi có thể ở mãi trong phòng được.""

Thẩm Thính gật đầu một cái, xoay người đến tủ quần áo, ở hướng Khúc Kim Tích không nhìn thấy, vẽ khăn trang trong mắt Thẩm Thính đã từ từ biến mất.

Anh tìm quần áo cho Khúc Kim Tích nhưng phát hiện tất cả đều là váy, cuối cùng chọn được một cái váy tương đối rộng, xoay người đưa cho Khúc Kim Tích thay.

Vết thương trên vai phải làm cho Khúc Kim Tích có chút không tiện, hơn nữa sau lưng chiếc váy còn có khóa kéo, cô dùng tay trái làm sao kéo được.

"Xong chưa?"

"Chưa." Khúc Kim Tích cắn răng cố gắng kéo lên, mà bên kia Thẩm Thính bỗng nhiên xoay người đến gần, trực tiếp đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng kéo khóa kéo lên cho cô.

Khúc Kim Tích đỏ mặt nhìn anh nhưng phát hiện ánh mắt của Thẩm Thính.

Cô nhìn theo, đầu óc nóng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đã nói là 36B rồi mà!"

Thẩm Thính: "A."

Chương 60

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Ông nội, mẹ, thật xin lỗi đã làm cho mọi người lo lắng rồi." Xuống lầu với Thẩm Thính, Khúc Kim Tích khéo léo nói.

Ông cụ Thẩm vừa thấy Khúc Kim Tích là muốn kéo cô đến bên cạnh. Ông muốn kéo tay phải của Khúc Kim Tích nhưng Thẩm Kế đã nhanh chóng vươn tay ra nói: "Ông nội, ông ngồi đi, cháu dâu của ông đứng đây cũng không chạy được."

Hành động này đã thành công ngăn cản động tác kéo tay phải Khúc Kim Tích của ông cụ.

Đồng thời còn ném cho Thẩm Thính một ánh mắt quỵến rũ, ý là: Người làm anh này đã đủ tốt chưa, còn lo nghĩ thay vợ của em.

Sau đó ăn cơm, Khúc Kim Tích nhìn thấy canh bí đỏ trên bàn.

Thẩm Kế đẩy canh bí đỏ đến trước mặt Khúc Kim Tích và Thẩm Thính nói: "Ăn đi, ngọt lắm."

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính: "..."

Ngay trước mặt ông cụ và mẹ chồng, Khúc Kim Tích nghĩ, cô phải biểu hiện hình tượng người vợ hiền một chút mới được, vai phải bị thương, tay phải của cô không quá tiện cho nên cô cầm đũa bằng tay trái.

"A Thính, anh vất vả rồi." Cô kẹp một miếng cá bỏ vào trong bát Thẩm Thính.

Lời cảm ơn này là vì anh đã bị dày vò khi cô biến thành bí đồ, còn sau khi cô biến trở lại thì Thẩm Thính lại cẩn thận bôi thuốc cho cô. Nhưng cảnh này rơi vào trong mắt ông cụ Thẩm thì chính là tình cảm hai người đã tăng tiến.

Nhìn bộ dạng hòa hợp này, ông cụ Thẩm cười không khép miệng nói: "Tiểu Thính, Tích Tích còn đang bệnh đó, sao con có thể để con bé gấp thức ăn cho con được."

Người ngồi trên bàn ăn trừ Thẩm Thính ra, thấy Khúc Kim Tích dùng tay trái ăn cơm cũng không ngạc nhiên, đều cho là trước kia cô cũng dùng tay trái,

Duy chỉ có Thẩm Thính là híp mắt lại, anh sống cùng với Khúc Kim Tích lâu như vậy, Khúc Kim Tích vẫn luôn dùng tay phải, hoàn toàn không biết cô còn dùng được tay trái.

"Con không sao ông nội, con đã hạ sốt rồi. Bình thường đều là A Thính chăm sóc con, thỉnh thoảng con cũng nên chăm sóc anh ấy, con rất vui vẻ ạ." Cô dịu dàng nhìn Thẩm Thính.

Mẹ Thẩm không cẩn thận nhìn thấy vẻ mặt của cô, bỗng nhiên thờ dài trong lòng.

Mặc dù bà không thích Khúc Kim Tích cho lắm nhưng đều là phụ nữ, nhìn ánh mắt của Khúc Kim Tích là có thể biết nó thích con trai bảo bối của bà bao nhiêu, đáng vẻ này thuận mắt hơn nhiều đáng vẻ đã tâm bưng bưng lúc trước.

Thẩm Thính nhìn vào mắt cô, nhìn thấy tình ý trong đó, kỹ thuật diễn xuất này chỉ có thể lừa những người khác mà thôi chứ không lừa được diễn viên như anh đâu.

Dấu răng trên tay có hơi ngứa, anh hít sâu một hơi, trong lòng bỗng xuất hiện một ngọn lửa giận, ăn miếng cá mà Khúc Kim Tích bỏ vào chén của mình xong, sau đó anh múc một chén canh bí đồ uống

một hớp, tiếp đó chậm rãi múc cho Khúc Kim Tích một chén canh bí đỏ khác.

"Quả thật rất tươi ngọt, em nếm thử một chút."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô có thể không uống canh bí đỏ này được không.

Cô uống một hơi hết canh bí đỏ trong chén, đừng nói, thật là ngọt, vị ngọt tươi này làm cho cô cảm thấy vết thương trên vai không đau nữa.

Vẻ mặt ông cụ Thẩm đầy vẻ yên tâm vui vẻ.

Ông cảm thấy quyết định chính xác nhất của mình chính là để cho Thẩm Thính đón Khúc Kim Tích về nhà sống với anh, nhìn đi, mới bao lâu đâu, Tiểu Thính cũng đã biết quan tâm đến Tích Tích rồi.

"Tiểu Thính, Tích Tích, hai đứa cũng đã trưởng thành rồi, lúc nào mới để cho ông nội ảm đạm trai đây?" Ông cụ tranh thủ cơ hội nói, "Ở viện điều dưỡng ông có quen ông Lý, người ta cũng đã có cháu trai học tiểu học, có thể mua xì dầu rồi."

Phốc.

Khúc Kim Tích phun một ngụm canh ra ngoài.

Cũng may kịp thời quẹo cua, không phun vào bàn cơm nhưng lúc cô quẹo cua thì lại chuyển về phía Thẩm Kế.

Thẩm Kế: "..."

"Xin lỗi anh cả." Khúc Kim Tích vội vàng xin lỗi.

Thẩm Thính đưa tay vỗ nhẹ lưng cô: "Yên tâm, anh cả lòng dạ rộng rãi, sẽ không để ý chuyện này đâu."

Thẩm Kế: "..."

"Chuyện này không vội." Thẩm Thính chậm rãi nói với ông cụ, "Trước đó ông nên hỏi anh cả đi, anh ấy vẫn luôn độc thân như vậy thì không tốt lắm."

Thẩm Kế: "..."

Nếu như có thể, anh muốn bóp chết đứa em trai này.

Nhưng lời của Thẩm Thính rõ ràng có hiệu quả, quả nhiên, ông cụ Thẩm thấy cháu trai và cháu dâu có tình cảm tốt, mặc dù nóng lòng muốn bế chắt nhưng cũng biết không thể quá vội được.

Mà Thẩm Kế, đừng nói là chắt trai, ngay cả bên cạnh anh ta cũng không có người phụ nữ nào.

Mẹ Thẩm cũng dời lực chú ý lên người Thẩm Kế: "Tiểu Kế, con còn nhớ Lâm Lâm không, khi còn bé con còn đòi kết hôn với người ta đó. Đoạn thời gian trước con bé mới từ nước F về, chưa kết hôn, còn độc thân. Nếu con đã về, có thời gian thì hẹn gặp con bé..."

Khúc Kim Tích và Thẩm Thính thành công chạy thoát.

Buổi tối bọn họ phải về đoàn phim, nên ở đến buổi chiều thì lên đường rời khỏi nhà cũ. Lúc đi, không biết Thẩm Kế suy nghĩ ra được cách nào mà lại thoát khỏi sự oanh tạc của ông cụ Thẩm và mẹ Thẩm, phóng lên xe của bọn họ.

"Em đó, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa nha Thẩm Thính, lại dám đào hố chôn anh mình." Thẩm Kế nói với Thẩm Thính nhưng mắt lại nhìn Khúc Kim Tích, "Không sợ anh nói bí mật của hai đứa ra hay sao?"

Khúc Kim Tích giành nói trước Thẩm Thính: "Anh cả, anh nói ra cũng không ai tin."

Mặt cô đầy chân thành, chân thành đến mức làm cho người khác không dám tin cô đang hung dữ với người khác.

"..." Trong lòng Thẩm Kế bảo mình phải tỉnh táo, "Phu xướng phụ tùy đúng không?"

Khúc Kim Tích gật đầu: "Phải."

Thẩm Thính không nói lời nào, dựa vào lưng ghế, cong môi cười.

"Dừng xe."

Xe dừng lại, Thẩm Kế thở phò phò xuống xe.

Chờ sau khi xe rời đi, Thẩm Kế nhìn xung quanh, đón một chiếc taxi, quyết định đến tìm người bạn kia than vãn một chút, thuận tiện dặn đối phương kiểm tra một chút hoa cỏ trong nhà, nói không chừng trong đó có một người biến thành!

Không có người của nhà họ Thẩm, Khúc Kim Tích đối xưng hô như trước: "Anh Thẩm, hình như tôi cư xử với anh cả... không quá phận phải không?"

"Rất tốt." Thẩm Thính khen ngợi.

Khúc Kim Tích cười híp cả mắt.

Thẩm Thính nhìn cô một cái, nói: "Khi còn bé Thẩm Kế rất nghịch ngợm, ỷ vào việc lớn hơn tôi hai tuổi, chọc ra họa gì cũng đẩy hết lên người tôi."

"Sau đó thì sao?" Khúc Kim Tích cảm thấy lấy tính tình của Thẩm Thính thì anh không phải là loại người chịu thiệt thòi, dù cho bị thiệt thì cũng nhất định sẽ đòi trở về.

Thẩm Thính khẽ mỉm cười: "Sau đó thì gậy ông đập lưng ông."

Có thể nói hai anh em tương ái tương sát mà lớn lên.

Ban đầu Thẩm Thính chịu thiệt, sau đó là ngang cơ, về sau anh đã học cách dễ dàng lừa Thẩm Kế vào tròng.

Có thắng có thua.

Đến khách sạn, Khúc Kim Tích xuống xe trở về phòng trước, nhưng cũng không lâu sau thì cửa phòng bị gõ vang, nhân viên của khách sạn đến nói: "Cô Khúc, có người bảo tôi đưa cho cô cái này."

Cô ấy đưa qua một cái túi, Khúc Kim Tích mở ra nhìn bên trong là một ít thuốc trị thương.

Điện thoại reo lên, là tin nhắn của Thẩm Thính: Chú ý đừng để vết thương đọng nước.

Khuôn mặt của Khúc Kim Tích đỏ bừng, cô bật cười.

Cười được một lúc, sau đó cô cố gắng không cười nữa.

Dừng lại, đừng nghĩ bậy!

Đối với Thẩm Thính mà nói, mày chỉ là một con thú cưng mà thôi.

Khúc Kim Tích lập tức bình tĩnh trở lại, thôi nghĩ lung tung nữa.

Tiếp đó, bởi vì cảnh phim của cô không nhiều như trước nên thời gian nghỉ ngơi cũng tương đối nhiều, vết thương trên vai đã lành rất nhanh. Đến khi vết thương không còn cảm giác gì thì đã đến cuối mùa thu, 《Muru trang》 cũng đã quay xong.

Khúc Kim Tích được xem như là nữ phụ quan trọng của phim, có tư cách tham gia buổi tiệc đóng máy, nhưng tiệc đóng máy được tổ chức khi nữ chính và nam chính quay xong, như vậy Khúc Kim Tích phải đợi một ngày ở đoàn phim.

Khoảng thời gian này tương đối kỳ lạ, hoặc có lẽ không có chuyện lớn gì xảy ra nên quay phim cũng tương đối thông thả. Hơn một tháng qua, Khúc Kim Tích chỉ biến thân một lần. Cô cũng không làm

phiên Thẩm Thính, ở trong phòng khách sạn một ngày, sau đó thì biến trở lại.

Bây giờ đối với chuyện biến thân, cô đã không còn để ý nữa, có lẽ cô đã phát hiện, nếu như mình không thêm nghĩ đến chuyện biến thân, hơn nữa không khẩn trương thì tần số biến thân của cô sẽ ít đi rất nhiều.

Nói cách khác, không cần phải sợ biến thân, phải học cách hưởng thụ, thản nhiên đối mặt, như vậy không thể nào xảy ra chuyện đột ngột biến thân nữa.

Mặc dù vẫn không có quy luật đặc biệt gì.

Ngày hôm sau, nhân viên chủ chốt của đoàn phim đều tham gia tiệc đóng máy. Đây là bộ phim đầu tiên sau khi Từ Nam Nam làm việc lại, tất nhiên cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội kéo thiện cảm, vì vậy cô ta tự móc tiền túi mời mấy nhân viên chủ chốt đến một nhà hàng sang trọng gần đó mở tiệc đóng máy.

Đoàn phim chỉ mong diễn viên có thể hào phóng một chút thì bọn họ có thể tiết kiệm tiền vốn.

Khúc Kim Tích vô cùng mong đợt tiệc đóng máy vào buổi tối. Cả ngày hôm nay cô đều ở trong phòng chơi game. Mấy người bạn trên mạng do nguyên chủ quen biết đều bảo sẽ kéo cô đi chơi cùng, nhưng cô đều từ chối qua loa lấy lệ.

Trải qua thời gian khắc khổ rèn luyện, kỹ thuật của cô đã tăng lên, thỉnh thoảng sẽ gặp một ít người chơi mới, còn được người chơi mới gọi là đại thần, cũng làm cho cô vui muốn điên lên.

Vào cuối mùa thu, buổi tối trời lạnh, Khúc Kim Tích mặc áo khoác, sửa soạn một chút rồi ra khỏi cửa.

Kết quả ra cửa liền đụng phải Dụ Đồng đi ra từ căn phòng cách vách, bởi vì hai người đóng máy cùng một ngày.

Biết Dự Đồng không muốn để ý đến mình, Khúc Kim Tích đứng ở cửa tỏ ý để anh ta đi trước.

"Cô Khúc." Tiểu Trương lúng túng chào hỏi Khúc Kim Tích.

Mắt Dự Đồng nhìn thẳng, mặt không thay đổi đi về phía trước, cho đến khi không thấy bóng lưng của anh ta, Khúc Kim Tích mới bước đi.

Nhưng nhân vật như nam hai nữ hai đã định trước tối nay bọn họ sẽ phải ngồi chung một chỗ.

Đến nhà hàng, Khúc Kim Tích đã bị Thẩm Thính hấp dẫn ngay lập tức.

Cô và Thẩm Thính đã có mười ngày không gặp, bởi vì giữa bọn họ không có cảnh chung và cô cũng không biến thân nên hai người chỉ nói chuyện qua Wechat.

Thẩm Thính ăn mặc thoải mái, cả người đều là quần áo thường ngày, ngồi ở chỗ có ánh đèn chiếu vào người, cả đá đông không có một người nào có được hào quang hơn được anh.

Lúc này đây, người giám hộ của cô rất đẹp trai, không ai có thể sánh bằng.

Ngồi ở đây đều là những nhân viên quan trọng trong đoàn phim, khó tránh khỏi phải uống rượu, Khúc Kim Tích cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu tiên tham gia một buổi tiệc đóng máy, đồng thời cũng là lần đầu tiên quay xong một bộ phim, cô có chút hưng phấn nên đã uống không ít, hai gò má đã đỏ bừng như rặng mây.

Đột nhiên nhà sản xuất Dư cầm rượu đi đến: "Tiểu Khúc, lần trước tôi đã hiểu lầm cô, xin lỗi cô. Cố gắng đi về phía trước, chúc cô nổi tiếng."

Nhà sản xuất Dư cũng uống nhiều rượu, ông ta thờ dài nhìn cô gái trước mặt này.

Ban đầu, ông ta thấy cô gái này đánh cược cả mạng sống để đóng phim nên cảm thấy là một diễn viên dũng cảm, cho cô một cơ hội nhất định sẽ nổi tiếng. Nhưng bởi vì hành động nửa đêm gõ cửa của cô, sự thương thức đó hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự chán ghét, ý muốn cho cô một cơ hội lúc ban đầu đã bị ông ta đè xuống.

Nhưng hai ngày trước có người nói cho ông ta biết, là ông ta hiểu lầm Khúc Kim Tích, cho tới bây giờ cô chưa từng có suy nghĩ muốn hiến thân, còn tìm camera của khách sạn kia đến, chứng minh lúc đó bởi vì sốt cao nên Khúc Kim Tích đi nhầm phòng, mới gõ nhầm cửa phòng.

Nhà sản xuất Dư buồn bực uống một hớp rượu, động tác này làm cho Khúc Kim Tích giật mình. Nhà sản xuất Dư là nhà sản xuất phim chính của đoàn phim, Khúc Kim Tích nào dám không uống.

"Ngài quá khen rồi." Vì vậy cô cạn ba ly với ông ta.

Nhà sản xuất Dư uống tương đối nhiều, cũng không chú ý mà lão đảo lắc lư rời đi. Khúc Kim Tích uống ba ly hơi nhanh nên trước mắt đã mơ màng, có chút đứng không vững. Lúc này có một bàn tay ôm lấy eo cô.

"Cô là heo sao, không thể uống còn uống?!" Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên, dụi hai mắt mới nhìn rõ là Dư Đồng, cô cười hì hì một tiếng: "Nhà sản xuất Dư mời rượu, tôi có thể không uống sao?"

Bên kia, Từ Nam Nam mới mời rượu với một phó đạo diễn xong, đi tới bên cạnh Thẩm Thính, dịu dàng cười: "Anh nhìn nam hai nữ hai

đi, không chỉ xứng đôi trong phim mà ở bên ngoài cũng rất xứng đôi nha."

Thẩm Thính hạ mắt xuống.

Từ Nam Nam không cười nữa, cô ta vui mừng uống mấy ly, bởi vì Hà Chiếu đã tỏ ý, nếu như quay bộ phim tiếp theo thì sẽ tìm cô ta đóng vai nữ chính.

Lúc này ý thức của cô có hơi chậm một chút nhưng cô ta cũng cảm giác được Thẩm Thính không vui.

Anh đang tức giận cái gì?

Từ Nam Nam nhìn sang, quả nhiên thấy dáng vẻ của Dụ Đồng không tệ, nhưng quá trẻ tuổi, bất luận là địa vị hay là danh tiếng đều không thể so sánh với Thẩm Thính, không vào được mắt của Từ Nam Nam.

Mà Khúc Kim Tích...

Vừa nhìn thấy vòng eo nhỏ nhắn yêu kiều bằng một nắm tay của Khúc Kim Tích, trong mắt cô ta không tự chủ toát lên mấy phần ghen tỵ. Vì giữ vóc dáng, mỗi ngày cô ta chỉ ăn một bữa, cũng không thể ăn thức ăn quá nhiều dầu mỡ, mà Khúc Kim Tích thì sao?

Chưa thấy cô ăn uống điều độ, còn ăn nhiều hơn heo nữa, nhưng lại không thấy cô mập ra!

"Đùa mà thành thật, nảy sinh tình cảm trong phim là chuyện thường gặp, hơn nữa hai người họ trai tài gái sắc, rất xứng đôi." Từ Nam Nam nói, "Chẳng qua Dụ Đồng lại thích người phụ nữ như Khúc Kim Tích thì cũng không biết cậu ta nghĩ như thế nào..."

Bỗng nhiên Thẩm Thính nhìn qua.

Bị ánh mắt lạnh lẽo thâm thúy kia nhìn, đầu óc của Từ Nam Nam chấn động một cái, tỉnh táo mấy phần.

Đáng chết, sao cô ta lại nói những lời này ngay trước mặt Thẩm Thính. Ai không biết Thẩm Thính không thích bàn luận sau lưng người khác.

Bên kia Khúc Kim Tích vô cùng choáng váng, tiếp tục như vậy thì không được, cô phải đi tỉnh rượu cái đã, cho nên cô liền đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Sau khi hỏi đường với nhân viên xong, cô loạng choạng đi vào nhà vệ sinh, hắt nước vào mặt mình, đầu óc tỉnh táo không ít, ít nhất hình ảnh trước mắt không mờ hồ nữa.

Vỗ cho đến khi mặt đỏ lên, cô nhìn mình ở trong gương, vui vẻ nói: "Được đó Khúc Kim Tích, một thời gian không uống, tửu lượng lại thấp như vậy rồi, mắt mặt không?"

Trước kia cô chính là cao thủ ngàn chén không say.

Nhìn một chút, cô không cười được nữa.

Đúng vậy, cô xuyên qua, mặc dù có gương mặt giống mình trước kia y như đúc nhưng cốt cuộc cơ thể lại không giống.

Sau khi nguyên chủ ra mắt mới học uống rượu cho nên tửu lượng không được tốt lắm.

Sửa soạn lại một chút, Khúc Kim Tích đi ra khỏi phòng vệ sinh, kết quả vừa mới đi hai bước thì đụng phải một người.

"Thật, thật xin lỗi." Khúc Kim Tích xoa cái mũi đã bị đụng đau của mình.

"Người đẹp, thêm Wechat đi."

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên, trước mắt là một người đàn ông trung niên bụng bia, cả người đối phương sặc mùi rượu, háo sắc nhìn cô, còn vươn bàn tay móng heo ra.

"Này." Khúc Kim Tích đẩy tay ông ta ra, híp mắt nói: "Ông biết làm như vậy với bà này thì sẽ có kết quả gì không?"

"Người đẹp nóng tính, tôi thích."

Khúc Kim Tích: "..."

Nghĩ đến đây là nơi công cộng, xung quanh cũng không có công cụ tiện tay, Khúc Kim Tích nhìn đôi giày đế bằng của mình, giày này là cô mua trên mạng, hết sức bền chắc.

Khom người cởi giày, cô mới vừa muốn cầm giày thì...

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu của tên bụng bia đã bị đè trên tường, phát ra tiếng bịch thật vang, ngã xuống đất rên hừ hừ.

Khúc Kim Tích ngẩn ngơ nhìn Thẩm Thính đột nhiên xuất hiện.

Sắc mặt Thẩm Thính vô cùng khó coi. Cô khó hiểu rụt cổ lại, cảm giác nhiệt độ đang hạ vèo vèo xuống.

Thẩm Thính đi đến đạp một chân lên người tên bụng bia, lần này ông ta không rên nữa mà trực tiếp ngất xỉu.

Anh bước qua người tên bụng bia đi đến.

Khúc Kim Tích cầm giày cười ngây ngô: "Thân thủ của sư huynh thật tốt, thiếu chút nữa tôi phải dùng cái này chào hỏi ông ta rồi."

Ý lạnh trong mắt Thẩm Thính ngày càng tăng.

"Anh cũng đi vệ sinh sao? Đi đi, hình như không có ai đâu."

Ngực Thẩm Thính phập phồng, Khúc Kim Tích nhin không được nhìn xuống, cô đã cởi giày, bàn chân trắng nõn đặt trên gạch cẩm thạch, năm ngón chân không an phận mà bắt động động.

"Đây là số mấy?" Thẩm Thính đưa ba ngón tay ra.

Khúc Kim Tích: "..."

"Anh tưởng tôi ngu hả, ba nhé." Cô liếc mắt, "Từ nhỏ tôi học toán rất tốt, tiểu học năm nào cũng đều đứng nhất."

Xem ra còn chưa say, quá lợi hại!

Thẩm Thính bị sự xem thường này của cô mà tức giận quá cười lên.

"Đứng cho vững." Anh lấy giày từ trong tay Khúc Kim Tích ra, quỳ gối xuống, nhét bàn chân trắng nõn xinh xắn vào trong đôi giày.

Khúc Kim Tích cúi đầu: "Thẩm Thính."

Thẩm Thính dừng lại rồi sau đó đứng lên, hai người cách nhau không đến nửa mét, thân hình cao to của anh hoàn toàn bao phủ Khúc Kim Tích trong bóng tối.

Cô cúi đầu mới có thể thấy được mặt của anh.

"Em muốn nói gì?" Thẩm Thính nhìn chăm chú vào cô.

"Anh thật đẹp trai." Khúc Kim Tích cười hì hì, "Nhưng dù anh có đẹp trai đi nữa thì từ góc độ tôi nhìn thấy, hình như lỗ mũi của anh thật lớn ha ha ha."

Khuôn mặt lạnh lùng Thẩm Thính đen lại.

Anh đưa tay ra, không nhìn được bóp cằm của Khúc Kim Tích, tay khác nắm lấy eo của cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Chương 61

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nụ hôn được coi là trừng phạt này duy trì không quá một giây, vì phía sau có tiếng bước chân vang lên, Thẩm Thính liền buông Khúc Kim Tích ra. Người phía sau trợn mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Thầy Thẩm.” Là giọng của Dụ Đồng. Anh ta đang ngược sáng mà đi tới nên không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt anh ta.

Thẩm Thính nói với Khúc Kim Tích: “Không được uống nữa.”

Sau đó, anh nhìn Dụ Đồng một cái, không nói lời nào mà lướt qua anh ta.

Nhìn thấy Dụ Đồng, đại não của Khúc Kim Tích như đang bị chết máy lại được hoạt động bình thường trở lại. Có điều hoạt động thì hoạt động, nhưng vẫn rơi vào trạng thái load chậm.

Dụ Đồng làm như không nhìn thấy cô, đi thẳng vào trong nhà vệ sinh.

Khúc Kim Tích thở phào nhẹ nhõm, đi qua nhìn gã đầu trọc đang nằm dưới đất. Cô gỡ gỡ đầu một chút rồi rời khỏi nơi ‘thị phi’ này. Cô tìm một cô phục vụ rồi tỏ vẻ tốt bụng nói bên ngoài nhà vệ sinh có người bị ngã, sau đó một mình chạy về bàn tiệc.

Cô nhìn thấy Thẩm Thính đang nói chuyện với người khác như không có chuyện gì xảy ra, thỉnh thoảng anh cúi xuống nhấp một ngụm rượu, khí chất kiêu ngạo.

Khúc Kim Tích cảm thấy mình có vẻ càng lúc càng say, cuối cùng cô tìm một lý do rồi về trước.

Cũng may là cô không phải nhân vật chính, hơn nữa nhìn qua cô cũng có chút say rồi nên không tốn bao công sức thì cô đã rời đi được. Một người trợ lý trong đoàn làm phim đưa cô ra khỏi nhà hàng, nói: “Cô Khúc, thực sự không cần tôi đưa cô đến khách sạn sao?”

“Không cần đâu, tôi tự gọi xe là được.” Khúc Kim Tích khoát tay nói: “Cô quay lại chơi đi.”

Trợ lý đoàn phim thấy cô kiên quyết như vậy, bèn dặn dò vài câu rồi trở lại nhà hàng.

So với sự oi bức bên trong phòng bao thì không khí bên ngoài trong mát mẻ hơn rất nhiều. Không khí mát mẻ, đầu óc bị cồn rượu chiếm đoạt của Khúc Kim Tích lập tức tỉnh táo ra hẳn.

Cô sờ sờ cái bụng của mình, vẫn còn kẹp lép.

Những người ngồi trong đó đa số là uống rượu, không ăn uống là bao. Hiếm khi được thả lỏng, Khúc Kim Tích suy nghĩ một chút rồi chuẩn bị đến chỗ khác lấp đầy bụng.

Cô không gọi xe mà đi bộ chậm chậm dọc theo con đường đi đường khoảng mười phút thì thấy một quán bún Mễ tuyến bình thường ở bên kia cầu. Cô liền mở cửa đi vào.

Trong quán nhỏ này chỉ có hai vợ chồng ông chủ, ngoài ra không còn khách hàng nào khác. Hai vợ chồng đang ngồi ở bàn trong cùng nhất cùng nhau xem ti vi, nhìn thấy có khách đến, ông chủ nhiệt tình đứng dậy chào hỏi: “Cô đi một mình hả?”

Khúc Kim Tích gật đầu, ngồi xuống một bàn ở chính giữa. Bà chủ cầm thực đơn đến cho cô chọn, cô chọn ba món mặn không cay.

Trong lúc đợi, cô nghe được tiếng nói chuyện của hai vợ chồng họ trong nhà bếp. Người vợ nói màu sắc của vỏ chăn trong nhà không được đẹp nên muốn đổi cái khác. Người chồng đồng ý, chỉ

yêu cầu một cách yếu ớt rằng: “Không đổi màu hồng có được không?”

“Vậy thì không được, em thích màu hồng đó, màu hồng thì làm sao nào?” Người vợ làm bầm: “Em còn muốn mua loại có tai thỏ nữa kìa.”

Cuối cùng, người chồng đành đồng ý một cách bất đắc dĩ: “Được được, đều nghe em hết.”

Khúc Kim Tích nghe vậy thì buồn cười, đợi đến khi bún được bê lên bàn, bà chủ tốt bụng đặt một con gấu con ở trên chiếc ghế đối diện cô.

“.....”

Bắt nạt kẻ độc thân đúng không.

Ăn bún xong, Khúc Kim Tích cảm thấy mùi vị bún này cũng không tệ. Sau khi thanh toán cô còn chụp một bức ảnh bên ngoài quán, đăng lên weibo nói rằng quán bún Mễ tuyến ở bên cầu này khá ngon.

Sau đó bắt xe quay về khách sạn, tắm rửa một hồi rồi đi ngủ.

Tốt xấu gì hiện giờ cô cũng có gần ba trăm vạn fans, sau khi đăng bài viết lên weibo cũng có chút tương tác. Sau khi thấy được bức ảnh này sẽ có người tìm địa chỉ của quán khiến cho quán này không bao lâu sau sẽ trở thành một nơi nổi tiếng.

.....

“Tôi phải đi nước M, có lẽ nửa tháng sau mới về được.” Đây là câu nói đầu tiên Thẩm Thính nói với cô sau khi bọn họ gặp nhau tại nhà.

“Ồ.”

Thẩm Thính nhìn cô một cái, rồi lại nói: “Tần Tang sẽ ở lại, có chuyện gì thì ở lại, mỗi ngày cậu ta sẽ đến hai lần theo giờ cố định.”

Để phòng ngừa Khúc Kim Tích đột nhiên biến thân.

Khúc Kim Tích gật đầu.

Động tác của Thẩm Thính ngừng lại: “Không có gì muốn nói với tôi à?”

Khúc Kim Tích: “?”

Thẩm Thính: “...”

Mặt anh đen lại, sau đó xách vali hành lý mà đi.

Khúc Kim Tích đầu óc mơ hồ nhìn ra ngoài cửa lớn, bắt lấy đồ chơi ở trên sofa điên cuồng nhào nặn.

Quả thực là khó hiểu.

Người nên hỏi như vậy là cô mới đúng chứ!

Tiệt đóng máy hôm đó tại sao lại hôn cô, đừng tưởng rằng cô uống say thì sẽ không chấp nhận nhé.

Vậy mà cái tên này căn bản không có phản ứng gì khác, không lẽ là muốn cô đi túm cổ áo mà hỏi anh, anh hôn tôi là vì anh thích tôi sao?

Khúc Kim Tích tức giận đến mức thở hồng hộc, nhào nặn món đồ chơi thành một cục. Cô đột nhiên nảy ra ý nghĩ, hôm đó không phải là Thẩm Thính nhất thời bị rối não, nhận nhầm cô nên hôn nhầm cô luôn đấy chứ?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy đúng, nếu không thì sao Thẩm Thính lại không có phản ứng gì kia chứ? Khiến cô tức giận đến nỗi lúc gặp Tần Tang, sắc mặt cô cũng không tốt đẹp gì.

Tần Tang: “.....”

Cậu ta đã làm gì đâu.

Khúc Kim Tích nằm trong nhà cả một ngày cũng không biến thân, hại Tần Tang nơm nớp lo sợ cả ngày. Việc Khúc Kim Tích biến thân khiến cậu ta lo lắng, không biến thân thì cậu ta cũng lo lắng.

Trước khi đi, sắp đã dặn dò cậu ta phải chăm sóc cho cô Khúc thật tốt.

.....

Hôm nay, cậu ta lại đến nhà đúng giờ, chỉ thấy Khúc Kim Tích vừa đắp mặt nạ vừa nằm ỏ trên sofa xem ti vi, không hề có chút hình tượng của nữ diễn viên nào. Tần Tang đã quá quen với hình tượng này của cô.

“Cô Khúc, hay là chúng ta ra ngoài mua sắm một chút đi?” Bọn họ sắp ở nhà được một tuần rồi.

Tần Tang bị Khúc Kim Tích ép chơi game, ngày ngày lên mạng lập team để chơi với Khúc Kim Tích, đến muộn còn bị cô phạt gửi lì xì.

“Không đi.” Khúc Kim Tích thoải mái híp mắt: “Nằm ở trong nhà thoải mái biết bao, còn có thể phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn.”

Cô nhìn chăm chăm Tần Tang, xòe ngón tay ra đếm: “Đã hai mươi ba ngày tôi không biến thân rồi, cậu không cảm thấy thời gian cách nhau hơi dài sao?”

“Cái này...” Tần Tang mỉm cười, cậu ta cũng không hiểu.

“Haiz.” Khúc Kim Tích ai oán thở dài: “Đúng là còn đáng ghét hơn cả kinh nguyệt.”

Khúc Kim Tích đã thành công biến Tần Tang thành cậu bạn thân trai của mình, tuy rằng Tần Tang không hề đồng ý với chuyện này.

“Lỡ như ra ngoài lại biến thân thì quá phiền phức.” Khúc Kim Tích phất tay, hạ quyết tâm không ra khỏi nhà.

Dù sao sau khi quay phim xong cô cũng nhận được cat xê rồi. Đã có tiền trong tay nên cô tạm thời không lo lắng gì nữa.

Còn về công việc....không có ai tìm đến cô, cũng đâu còn cách nào khác.

Vài ngày trước cũng có một công ty tự xưng là công ty giải trí Ninh Mông gọi điện cho cô, nói là muốn ký hợp đồng. Ban đầu Khúc Kim Tích còn tưởng là kẻ lừa đảo nên tắt máy. Sau đó cô lên mạng tra cứu mới phát hiện rằng công ty giải trí Ninh Mông là một công ty lớn trong giới, chuyên ký hợp đồng với các nghệ sĩ có tin xấu đầy mình.

Vừa nghĩ như vậy thì cô liền động lòng, cảm thấy ký hợp đồng với một công ty mới thì càng có lợi cho sự phát triển của mình. Nếu không, chỉ có một mình cô thì không tìm được tài nguyên thích hợp.

Ban đầu cô còn nói việc này với Tần Tang, cậu ta nói công ty giải trí Ninh Mông không tệ, nếu như có thể ký thì cứ ký. Khúc Kim Tích gọi lại cho bọn họ thì người ta lại không nhận nữa.

Khúc Kim Tích: “....”

Có lẽ đối phương thực sự gọi nhầm rồi.

Gặp khó khăn trong công việc khiến Khúc Kim Tích càng kiên định hơn trong việc sinh hoạt một cách chán chường ở nhà, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống này quá thoải mái và buông thả.

Tần Tang ho khan một cái: “Nhưng mà cô không phát hiện rằng cô béo ra rồi ư?”

“Cái gì?” Khúc Kim Tích kéo mặt nạ ra chạy đến trước gương. Cô hoảng sợ nhận ra rằng hình như Tần Tang nói đúng, cô thực sự béo lên rồi.

Đứng lên cân một cái, nhận ra mình tăng lên một cân.

Lúc còn trong đoàn phim mỗi ngày ăn nhiều như vậy mà không béo, sau khi về nhà mới có ăn vài ngày đã béo lên một cân.

Khúc Kim Tích: “.....”

Trong lúc tâm trạng của cô bi thương đến mức không thể hít thở thì điện thoại vang lên. Cô cầm lên xem thì thấy người gọi lại là một vị đạo diễn trong <Muru trang>.

Đạo diễn nói rằng đài Xoài mới ra một chương trình thăm hỏi, hỏi cô có muốn đi không, không có catxe, cô chỉ là một người đến cho đủ đội hình mà thôi.

“Đi, đương nhiên là đi rồi.” Khúc Kim Tích không chút do dự mà gật đầu.

Đây là đài Xoài đó. Đừng nói là không có catxe, cho dù có đòi lệ phí cô cũng đi.

Tắt điện thoại xong, Khúc Kim Tích vẫn có phần chưa kịp phục hồi tinh thần. Đột nhiên lại có một công việc ập xuống, sao cô lại có cảm giác như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống nhỉ?

“Đài Xoài mời tôi đi quay một kì của chương trình thăm hỏi, tuy rằng chỉ là đến cho đủ đội hình. Phó đạo diễn Trương vừa gọi điện nói cho tôi biết...Cậu nói xem việc này là thật không?” Cô hỏi Tần Tang.

“Phó đạo diễn Trương đích thân nói thì đương nhiên là thật rồi.”

Khúc Kim Tích vui vẻ nhảy cẫng lên: “Tôi đi thay quần áo và trang điểm.”

Đợi đến lúc cô chuẩn bị xong và ra ngoài, Khúc Kim Tích đột nhiên phản ứng lại. Cô nhìn Tần Tang đang đi bên cạnh mình, hỏi

cậu ta: “Cậu muốn đi cùng tôi à?”

“Đương nhiên rồi.” Tần Tang gật đầu: “Cô ra ngoài, lỡ như biến thân thì có tôi ứng biến.”

“Nhưng mà...”

Vẻ ngoài của Tần Tang không tệ, cậu ta đi theo Thẩm Thính nhiều năm, cư dân mạng không nhận ra, nhưng nhân viên trong giới đều nhận ra cậu ta là trợ lý bên người Thẩm Thính. Bây giờ cậu ta lại đi theo bên mình...

“Cô yên tâm.” Tần Tang lấy một cái khẩu trang màu đen từ trong túi ra: “Không có ai biết tôi là ai đâu. Có người hỏi thì cô cứ nói tôi là trợ lý của cô.”

Không hiểu sao Khúc Kim Tích lại có ảo giác rằng trợ lý của Thẩm Thính biến thành trợ lý của mình.

Với năng lực của Tần Tang mà lại đến xử lý chuyện của cô, liệu có phải là có chút không trọng dụng nhân tài rồi không?

“Tang Tang, tôi hỏi cậu chuyện này.”

“Cô nói đi.” Tần Tang thản nhiên tiếp nhận biệt danh mà Khúc Kim Tích đặt cho mình.

“Anh Thẩm cho cậu bao nhiêu tiền lương vậy?”

“...”

Một giờ sau, bọn họ đi đến tòa nhà làm việc của đài Xoài. Khúc Kim Tích vừa xuống xe thì nhìn thấy một nhóm người vây quanh Dự Đồng đi vào tòa nhà, sau đó nhân viên công tác liền nhiệt tình đi lên tiếp đón.

Mà cô đứng bên cạnh lại không có ai hỏi thăm, lộ vẻ vô cùng khó xử.

Tần Tang nhíu mày, cậu ta đi theo Thẩm Thính, cho dù là bọn họ đi đến đâu thì cũng sẽ không bị lạnh nhạt.

Cũng may Khúc Kim Tích đã quen với việc bị đối xử như vậy nên cô vừa định hỏi một cô gái trước sân khấu xem đi như thế nào thì có một chàng trai đeo thẻ công tác chạy đến: “Chào cô Khúc, tôi là Lý Nhất Duy. Xin lỗi cô tôi đến hơi muộn. Cô đi theo tôi đi.”

“Không sao.”

“Cô thực sự là xinh đẹp hơn trong ảnh nhiều.” Lý Nhất Duy kinh ngạc khen ngợi.

Khúc Kim Tích mặc một chiếc váy ngắn đến đầu gối màu xanh nhạt, chân đi giày cao gót cao năm centimet, tóc rối tự nhiên, trang điểm nhạt, thanh nhã trong sạch, uyển chuyển mê người mà lại không tranh đoạt cái nhìn của người khác, cũng không làm mất lòng quần chúng.

Nói một cách đơn giản là, có thể trong đám người thì cô không phải là người thu hút cái nhìn đầu tiên nhưng chỉ cần nhìn thấy rồi thì sẽ không dời mắt đi được.

Trái tim trong lồng ngực của Lý Nhất Duy đập điên cuồng.

Anh ta thật sự không ngờ Khúc Kim Tích lại đẹp hơn trong hình nhiều như vậy, hơn nữa anh ta còn nghe ngóng được những tin tức kia của Khúc Kim Tích nên ánh mắt anh ta nhìn Khúc Kim Tích bất tri bất giác mang theo sự đồng tình.

Khúc Kim Tích: “....”

Bọn họ đi lên lầu đến phòng hóa trang thì thấy Dụ Đồng đã ở bên trong, bị người ta vây quanh chụp ảnh cười đùa. Khúc Kim Tích nhìn qua một chút rồi thu hồi tầm mắt, hỏi Lý Nhất Duy: “Chương trình này mời những khách mời nào vậy?”

Lý Nhất Duy báo tên: “Cô Từ Nam Nam, thầy Dụ Đồng, đạo diễn Hà Chiếu, nhà sản xuất Dư, cô....”

“Vốn còn muốn mời thầy Thẩm Thính nhưng anh ấy còn có lịch trình khác nên đành phải từ bỏ.”

Khúc Kim Tích gật đầu.

Cô quả thật là đến cho đủ quân số.

Từ Nam Nam và Hà Chiếu đến cùng nhau nên lại thêm một phen náo nhiệt. Cuối cùng mọi người được mời đến phòng quay phim, Từ Nam Nam ngồi vào vị trí trung tâm như một lẽ đương nhiên, Hà Chiếu và nhà sản xuất Dư ngồi cùng nhau, Khúc Kim Tích và Dụ Đồng ngồi cùng một chỗ.

Từ Nam Nam mặc váy dài màu đỏ rực, màu môi đỏ rực, khí chất tràn ngập.

Là tiết mục thăm hỏi, những điều cần hỏi đương nhiên đều liên quan đến <Muru trang>, chia sẻ một vài câu chuyện thú vị ở phim trường, cũng là để thêm nhiệt độ trước cho <Muru trang>.

Tuy rằng <Muru trang> mới đóng máy không lâu, nhưng dự tính sẽ chiếu vào dịp tết Nguyên đán. Trước khi quay phim, Hà Chiếu đã bận rộn về việc chiếu phim, vì vậy chỉ cần gia tăng vào việc hậu kỳ thêm một chút thì đến tết Nguyên đán chiếu phim sẽ không có vấn đề gì.

<Muru trang> vẫn luôn không tuyên truyền gì, hiện tại mượn đài Xoài để thêm nhiệt trước cũng coi là một cơ hội tốt để tuyên truyền.

Mà trước lúc này, mọi người đều đã biết việc Khúc Kim Tích diễn vai nữ phụ của <Muru trang>.

Người dẫn chương trình muốn làm nóng bầu không khí nên đều hỏi tất cả mọi người, cuối cùng cũng nhớ tới Khúc Kim Tích đang ngồi trong một góc: “Nghe nói khả năng ăn uống của cô Khúc rất tốt,

mỗi ngày đều ăn chocolate mà không béo, cô có phương pháp giảm béo đặc biệt nào sao?”

Khúc Kim Tích không biết vì sao người dẫn chương trình vừa mới mở lời mà đã hỏi câu hỏi này, cô nhìn về phía máy quay mỉm cười ngọt ngào: “Chắc chắn là cô đã nghe nhầm rồi. Là một nữ nghệ sĩ thì phải có trách nhiệm với vóc dáng của mình. Đạo diễn Hà dặn đi dặn lại rằng tôi không thể béo lên, vì vậy tôi ở trong đoàn căn bản là ăn chay, thứ có calo nhiều như chocolate thì tôi không hề dám đụng vào.”

Nếu như nói đúng theo thực tế rằng mình ăn mãi mà không béo thì sau khi chương trình được phát sóng, chắc chắn sẽ có người cho rằng cô đang xây dựng hình tượng người sành ăn, hiện giờ hình tượng người sành ăn đã không được yêu thích nữa rồi.

Cô vừa dứt lời, Từ Nam Nam, Hà Chiếu, Dụ Đồng và nhà sản xuất Dư đều quay đầu nhìn về phía cô, sau đó hoàn toàn rơi vào im lặng.

Trong đầu bọn họ không hện mà cùng hiện lên hình ảnh Khúc Kim Tích vui vẻ ăn uống ngấu nghiến ở phim trường.

Đây gọi là...cơ bản là ăn chay sao?

Chương 62

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ Nam Nam vừa nghĩ đến việc những món ăn nhiều calo mà mình đưa cho Khúc Kim Tích đều bị cô ăn hết nhưng thân hình không hề béo ra một chút nào thì tức đến nổi khóe mắt giật giật.

“Khó trách thân hình của cô Khúc lại đẹp như vậy, hóa ra là thế.” Người dẫn chương trình cười nói: “Ngày nào cũng ăn chay, cơ thể cô chịu nổi sao?”

“Đương nhiên rồi, tôi còn trẻ mà.” Khúc Kim Tích cong mắt cười tươi.

Người dẫn chương trình nhớ tới chút tin tức mà mình nhận được từ hậu trường, cô ta chuyển tầm nhìn, nhìn sang Dự Đồng đang ngồi bên cạnh: “Hai vị lần đầu hợp tác, trong phim một người diễn đế vương một người diễn sủng phi. Vậy thì ngoài đời hai vị có thảo luận nội dung tình tiết trong phim không?”

Nghe nói Khúc Kim Tích và Dự Đồng ở trên phim trường không hợp nhau, ngoại trừ quay phim thì ngoài đời không hề giao tiếp.

“Chắc chắn rồi, trước đây không phải còn có một cái hot search sao, tôi và thầy Dự đối thoại phim ở trong phòng. Tôi nhớ rằng còn có một cái meme, bên trong ảnh đầu của tôi bị sofa che mất nên trong ảnh đã thêm phụ đề rằng ‘đầu của tôi đâu’, khiến tôi cười ngất luôn đấy.”

Khúc Kim Tích đưa tay lên che miệng cười, vô cùng vui vẻ.

Người dẫn chương trình không có được hiệu quả như mình mong muốn, không cam lòng tiếp tục hỏi: “Lần đầu tiên cô nhìn thấy thầy Dự Đồng, cô có ấn tượng gì với anh ấy?”

“Đẹp trai.” Khúc Kim Tích nói không hề do dự: “Cao, chân dài và eo thon. Tôi luôn cảm thấy rằng mình đối đáp lời thoại với thầy Dụ là mình được chiếm lợi đấy.”

Người dẫn chương trình nhin không được mà cười rộ lên.

Dụ Đồng: “....”

Khen tốt như vậy, có bản lĩnh thì nói với anh ta chứ không phải nói với máy quay đi.

Thấy không đào ra được tin tức gì từ Khúc Kim Tích, ánh mắt người dẫn chương trình nhìn thấy rằng dường như Dụ Đồng có nhìn Khúc Kim Tích một cái, liền đem trọng điểm đặt lại lên người Dụ Đồng: “Lần đầu tiên thầy Dụ nhìn thấy cô Khúc thì có ấn tượng gì vậy?”

Khúc Kim Tích lập tức thấy được tính chuyên nghiệp của Dụ Đồng, bởi vì anh ta nói với máy quay như thế này: “Rất tươi sáng cởi mở, thỉnh thoảng có chút ngu ngốc.”

Khúc Kim Tích: “....”

Đối mặt với sự phỏng vấn, anh trả lời như vậy là muốn lên trời hả?

Quả nhiên, ánh mắt của người dẫn chương trình sáng lên, cô ta cảm thấy có thể đào được tin tức hữu dụng từ Dụ Đồng liền lập tức truy hỏi: “Wow, thầy Dụ dám nói ngay trước mặt cô Khúc rằng cô ấy ngu ngốc, xem ra quan hệ ngoài đời của hai người rất tốt nhỉ?”

Chỉ khi có quan hệ tốt mới có thể nạt nộ nhau như vậy.

Nhưng tin tức trên mạng của Khúc Kim Tích mọi người đều biết, lúc này Dụ Đồng và Khúc Kim Tích có quan hệ tốt, khó tránh khiến người ta nghĩ nhiều.

Dụ Đồng cười mà không cười: “Tôi có thể tiết lộ một tin, Khúc Kim Tích là một nữ hán tử thứ thiệt.”

“Cụ thể là như thế nào vậy?”

“Thỉnh thoảng, lúc cô ấy ngủ trên ghế nghỉ ở phim trường, tiếng ngáy của cô ấy trong phạm vi trăm mét còn có thể nghe được.”

Khúc Kim Tích: “....”

Cô tiếp tục duy trì nụ cười, kiềm chế suy nghĩ muốn bóp chết Dụ Đồng.

....

Chương trình thăm hỏi kéo dài khoảng gần một tiếng đồng hồ, vấn đề Khúc Kim Tích bị hỏi rất ít, máy quay cũng hướng về cô rất ít. Lúc mới bắt đầu cô còn ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, luôn duy trì một tư thế cũng là việc rất mệt mỏi.

Sau đó cô thấy rằng không có máy quay quét đến, cô bắt đầu đi vào cõi thần tiên. Trong lúc nhất thời không chú ý còn ngáp một cái, liền vội vàng dùng tay che miệng. Phát hiện không có ai chú ý mới yên tâm trở lại.

Từ Nam Nam là nữ chính, cộng thêm đây là bộ phim đầu tiên của cô ta sau khi quay lại làm việc, vậy nên những câu hỏi mà người dẫn chương trình hỏi cô ta không tránh khỏi đề cập đến việc li hôn của cô ta, đây vốn là việc mà cả giới giải trí đều biết.

Từ Nam Nam thậm chí còn cho rằng việc li hôn của mình là một vinh hạnh, trước khi quay lại đã mượn việc li hôn để tạo dựng hình tượng nữ cường nhân rồi.

Bởi vậy, cô ta không tránh được việc bày tỏ sự ảm ức khi kết hôn mà mình phải chịu, thu hút sự đồng tình của khán giả. Cô ta lại bày tỏ thêm sự quyết đoán của mình khi li hôn, dùng những kinh nghiệm đã

trải qua của mình để đứng ra trước làm gương cho phái nữ. Khi hôn nhân xảy ra chuyện không tốt và cảm thấy không thể cùng chung sống được nữa thì nhất định phải rút thân kịp thời, đối xử với bản thân mình tốt hơn một chút.

Cởi mở ngay thẳng mà lại không mất đi sự dịu dàng, một bộ phận fans lớn của Từ Nam Nam đều là bị tính cách của cô ta hấp dẫn mà trở thành fan. Nghĩ rằng cô ta thật sự không làm bộ, dám yêu dám hận, khác biệt hoàn toàn với những nghệ sĩ nữ yêu thích giả bộ kia.

“Tôi cảm thấy phụ nữ cần phải độc lập, phải học cách tự yêu lấy chính mình thì mới được nhiều người yêu thích hơn.” Từ Nam Nam dịu dàng nói: “Mà chúng ta đang ở trong giới nghệ sĩ, càng phải giữ gìn trái tim như thuở ban đầu, hướng về phía ước mơ.”

Trong lòng người dẫn chương trình khẽ kêu lộp bộp một tiếng, vô thức liếc nhìn về phía Khúc Kim Tích. Câu trả lời này của Từ Nam Nam không muốn người khác nghĩ nhiều cũng khó.

Nhưng thứ cô ta nhìn thấy lại là Khúc Kim Tích có vẻ như không nghe hiểu được gì. Lúc này cô đang nhìn chăm chăm về một hướng, nhìn qua như đang ngơ ngác.

Dụ Đồng nói Khúc Kim Tích có chút ngu ngốc, quả thực là không sai.

Người dẫn chương trình lén thở dài, bất kể lời này của Từ Nam Nam là ám chỉ đến ai thì cô ta là người nổi tiếng. Giới giải trí chính là như vậy, ai nổi tiếng thì người ta sẽ đứng về phía người đó.

Người dẫn chương trình phụ họa câu nói của Từ Nam Nam. Cho đến tận khi chương trình kết thúc, Khúc Kim Tích ra khỏi phòng quay gặp lại Tần Tang và chuẩn bị rời đi. Cô vốn dĩ là đến cho đủ vị trí, cũng không có mấy người bao vây để gặp cô.

Vừa định rời đi thì có một cô gái chạy đến nói: “Cô Khúc, tôi có thể chụp ảnh chung với cô được không?”

Khúc Kim Tích kinh ngạc đến ngây người.

Cô thật sự không ngờ lại có người chịu chụp ảnh chung với cô.

“Cô muốn chụp ảnh chung với tôi sao?” Khúc Kim Tích nhìn trái rồi lại nhìn phải, không phải cô ấy tìm nhầm người đấy chứ?

Cô gái kia gật đầu chắc nịch: “Vâng, tôi đúng là muốn chụp ảnh chung với cô.”

“Được, được thôi.” Khúc Kim Tích vui đến mức nói lắp, ngoan ngoãn chụp chung với cô gái kia một bức. Sau khi chụp xong còn chủ động nói một câu: “Có muốn kí tên không?”

Cô gái kích động: “Vậy được không?”

“Chắc chắn là được rồi.” Thấy cô gái kích động như vậy, Khúc Kim Tích cố gắng đè xuống sự kích động của mình, vội vàng kí cho đối phương.

Đợi đến khi cô gái kia đi rồi, Khúc Kim Tích không khống chế được sự phấn khích: “Tần Tang, cậu thấy không, có người muốn chụp ảnh xin chữ kí của tôi đó.”

Tần Tang nhìn cô cười, đột nhiên có chút chua xót thay cho cô.

“Sau này sẽ càng có nhiều người muốn chụp ảnh xin chữ kí của cô hơn nữa.”

Lúc quay về Tần Tang nói chuyện này cho Thẩm Thính biết.

Khúc Kim Tích không hề biết chuyện Tần Tang trở thành ‘gián điệp’. Vì chuyện được chụp ảnh chung nên tâm trạng của cô vô cùng thoải mái. Đợi đến khi Lý Nhất Duy đến tìm cô, đưa cho cô một cái phong bì nói là để cho khởi đầu may mắn, Khúc Kim Tích lại càng vui vẻ hơn.

Trong phong bì có ba vạn tiền mặt.

Tuy rằng không nhiều lắm nhưng trước đó phó đạo diễn nói với Khúc Kim Tích rằng không có lệ phí di chuyển. Lúc về cô lại được một phong bì ‘khởi đầu may mắn’, tương đương với niềm vui ngoài ý muốn, đương nhiên là đáng để vui mừng.

Tần Tang: “...”

Theo Khúc Kim Tích đi làm một vòng, thực sự là phát hiện ra không ít ‘bí mật’ của cô.

Kết quả khi bọn họ vào thang máy nội bộ thì đụng phải Từ Nam Nam và Dụ Đồng cũng đang đi ra. Hà Chiếu và nhà sản xuất Dư không có ở đây, nhưng có nhân viên công tác của đài Xoài, bọn họ đến tiễn Từ Nam Nam và Dụ Đồng rời đi.

Không ngờ lại đụng phải Khúc Kim Tích. Nhân viên công tác có chút xấu hổ vì không sắp xếp người đến tiễn cô.

Khúc Kim Tích cười nói: “Mọi người đi trước đi.”

“Trước sau gì chứ, đi cùng nhau đi.” Từ Nam Nam dịu dàng lên tiếng.

Khúc Kim Tích chỉ đành đi vào, nhân viên công tác chợt nghe thấy Từ Nam Nam nói: “Tiểu Khúc, cô bắt xe đến đây à? Hay là để tôi bảo tài xế đưa cô về?”

Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ, nhân phẩm của cô Từ thực sự quá tốt, không hề giờ trò gì. Khó trách lại được nhiều người yêu thích như vậy.

Nhưng mà, những lời này của cô ta trực tiếp tiết lộ rằng Khúc Kim Tích ngay cả xe cũng không có. Mà một nữ nghệ sĩ tham gia hoạt động có ai lại tự bắt xe mà đi chứ? Nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta châm chọc.

“Cảm ơn chị Nam Nam, không làm phiền chị nữa, tôi lái xe đến đây.” Khúc Kim Tích cười híp mắt.

“Chúc mừng nhé, không ngờ cô đã mua xe rồi.” Sắc mặt của Từ Nam Nam không hề thay đổi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn qua Tần Tang đang đeo khẩu trang một cái: “Đây là trợ lý của cô à?”

Khúc Kim Tích gật đầu: “Mới tìm được gần đây.”

Nụ cười trên mặt Từ Nam Nam lại càng đậm: “Cô đó, cuối cùng cũng chịu bỏ tiền tìm trợ lý rồi. Có trợ lý giúp đỡ thì cô ra ngoài cũng tiện hơn rất nhiều, cũng không cần làm phiền người khác nữa.”

Nhân viên công tác nhướng mày, trong nháy mắt tiếp nhận được một tin tức: Khúc Kim Tích thường xuyên làm phiền người khác.

Khúc Kim Tích dường như không nghe ra được sự bóng gió trong lời nói đó: “Chị nói đúng. Tuy rằng người bị làm phiền đều là bạn tốt của tôi, nhưng có thể không làm phiền thì nên cố gắng hết sức không làm phiền, có trợ lý vẫn là tốt hơn.”

Từ Nam Nam nói cô thích làm phiền người khác, Khúc Kim Tích liền thuận thế nói người mà cô làm phiền chính là bạn tốt của cô.

Nếu như giữa bạn bè chỉ vì ‘làm phiền’ mà tính toán so đo thì được coi là bạn bè gì nữa.

Sắc mặt của Từ Nam Nam có hơi cứng lại. Cũng may là đã đến hầm đỗ xe rồi, nhân viên công tác hộ tống cô ta nghênh ngang mà đi.

Những nhân viên còn lại là đến tiền Dụ Đồng. Anh ta vẫn luôn im lặng, lúc này mới nói với nhân viên công tác: “Không cần tiễn nữa đâu.”

Thấy Dụ Đồng nói bằng giọng điệu không cho phép cự tuyệt, những nhân viên này đành phải quay về.

Tiểu Trương căng thẳng nhìn nghệ sĩ nhà mình. Anh Đồng và Khúc Kim Tích đã không đứng chung với nhau trong một khoảng thời gian dài rồi. Bãi đỗ xe lại lớn, khu vực này không có ai, lờ như....

Dụ Đồng nói với Tiểu Trương: “Cậu đi lái xe đến đây.”

Tiểu Trương không thể làm gì khác hơn là quyến luyến mà đi.

Dụ Đồng liếc nhìn Tần Tang. Anh ta không quá hiểu rõ Thẩm Thính, Tần Tang thì anh ta lại càng không hiểu rõ. Hướng chỉ lúc này Tần Tang còn đeo khẩu trang, vì để khiêm tốn nên ăn mặc cũng rất tùy tiện, càng không thể khiến người ta liên hệ cậu ta và người trợ lý tình anh bên cạnh Thẩm Thính lại với nhau.

Nhưng trực giác nói cho Dụ Đồng biết, người trợ lý đột nhiên nháy ra bên cạnh Khúc Kim Tích này đến chín mươi phần trăm là do Thẩm Thính sắp xếp.

“Có thời gian ăn bữa cơm không?”

Từ lúc Dụ Đồng bảo Tiểu Trương đi lái xe đến đây, Khúc Kim Tích đã dự liệu được rằng anh ta có chuyện muốn nói với cô. Cô không đoán được vì sao Dụ Đồng lại tìm cô. Vì có Tần Tang ở đây nên cô lộ vẻ hơi do dự.

Khóe miệng của Dụ Đồng nhếch lên thành một độ cong trào phúng: “Sao hả? Sợ Thẩm Thính hiểu lầm?”

Tần Tang liếc nhìn Dụ Đồng.

Sự châm chọc trong ánh mắt Dụ Đồng lại càng sâu hơn, anh ta tiếp tục nói: “Vậy anh ta có biết tôi là...”

Đầu óc của Khúc Kim Tích ong lên, tay nhanh hơn não, cô nhào qua lấy tay che miệng của Dụ Đồng.

Dụ Đồng: “.....”

Tần Tang: “....”

Xe của Tiểu Trương đã lái đến đây rồi, không biết nên dừng hay không...

Ý thức được mình đã làm ra chuyện gì, Khúc Kim Tích thật sự muốn đánh mình một cái. Vừa nãy trong đầu cô chỉ nghĩ rằng Dụ Đồng muốn nói ra việc anh ta là bạn trai cũ của cô. Tần Tang mà biết được thì Thẩm Thính cũng sẽ biết, Thẩm Thính mà biết được thì.....

Trước đó mới có một ngày đẹp loạn, giờ lại thêm một Dụ Đồng, Thẩm Thính sẽ nghĩ về cô như thế nào? Liệu anh có nghĩ rằng cái sừng khó khăn lắm mới hủy bỏ đi được kia giờ lại mọc thêm một cái nữa không?

Nghĩ đến đây, tay của Khúc Kim Tích không khống chế được mà che miệng Dụ Đồng.

Khúc Kim Tích: “....”

“Ha ha ha... Dụ Đồng anh làm gì vậy? Giữa bạn học cũ như chúng ta còn phải nói những điều này sao?” Trong bầu không khí kỳ dị, Khúc Kim Tích nhanh chóng rút tay về, đồng thời khoác vai Dụ Đồng, bày ra một biểu cảm ‘anh em tốt’: “Đúng lúc tôi đang có chuyện muốn nói với anh đây.”

Cô nói với Tần Tang: “Cậu về trước đi, tôi đi ăn với bạn học cũ một bữa.”

Tần Tang khựng lại vài giây rồi gật đầu.

Đợi đến khi Khúc Kim Tích lên xe của Dụ Đồng xong, Tần Tang mới quay về xe của mình. Thân là một trợ lý tình anh, sở trường của cậu ta chính là xử lý những chuyện vụn vặt trong công việc. Mà trung tâm của những việc này chính là Thẩm Thính.

Thẩm Thính đi nước M, để cậu ta ở lại chăm sóc cho Khúc Kim Tích. Vậy trung tâm công việc của cậu ta đương nhiên sẽ chuyển thành Khúc Kim Tích.

Theo lẽ mà nói thì việc riêng của Khúc Kim Tích cậu ta không nên can dự, cũng không có quyền can thiệp... Thế nhưng, cấp trên trực tiếp nhất của cậu ta là Thẩm Thính, mà Khúc Kim Tích và Thẩm Thính lại có một mối quan hệ phức tạp.

Vậy nên...

Sau vài phút suy nghĩ, Tần Tang quả quyết đuổi theo xe của Dụ Đồng.

Tần Tang trước giờ chưa từng làm công việc có nội dung ‘tình báo’, cậu ta vừa theo dõi một cách thành thạo vừa nghĩ thầm trong lòng: Đợi sắp trở về rồi có nên nói với sếp chuyện tăng tiền lương một chút hay không?

Cùng lúc đó, trong xe của Từ Nam Nam, cô ta đang nói chuyện với một vị lãnh đạo của đài Xoài. Đang nói thì vị lãnh đạo kia đột nhiên hỏi Khúc Kim Tích: “Nghe nói gần đây cô khá thân thiết với cô gái này trong đoàn phim, con người của cô ta thế nào?”

Bàn tay đang đang đưa rượu vang của Từ Nam Nam khựng lại, không có người ngoài ở đây, nụ cười của cô ta dần dần biến mất: “Giám đốc Ngô, tôi rất thích cô ấy, tôi cảm thấy diễn xuất của cô gái này không tệ, có điều...”

“Thế nào?”

Vẻ mặt cô ta không thay đổi mà thở dài, giọng nói có chút yếu ớt: “Tôi nghe trợ lý của tôi nói, hôm đó cô ấy nói xấu tôi, nói tôi dựa vào đàn ông, dựa vào li hôn để tăng thêm độ nổi tiếng. Ai, có lẽ do cô ta tuổi còn nhỏ nên tôi không nói nội tình cho cô ta biết...”

Âm thanh của giám đốc Ngô ở đầu dây bên kia trầm xuống: “Là như vậy à, tôi biết rồi.”

Chương 63

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bên trong một nhà hàng nào đó.

Khúc Kim Tích và Dụ Đồng ngồi bên trong phòng bao, Tiểu Trương không vào. Thức ăn đã lên đủ, bày khắp một bàn. Thấy Dụ Đồng không có ý lên tiếng, ánh mắt của Khúc Kim Tích quét qua bàn một lượt: “Gọi nhiều như vậy, hai chúng ta hình như ăn không hết.”

Dụ Đồng ngược nhìn cô một cái: “Không có ai phỏng vấn, không cần phải khống chế sức ăn của em.”

Khúc Kim Tích: “.....”

Tuy rằng sức ăn của cô không nhỏ, nhưng như vậy không có nghĩa là cô có thể ăn hết cả một bàn thức ăn này đâu nhé.

“Em không thích những món này?” Về mặt Dụ Đồng bình thản. Thực ra trước khi vào đây thì bọn họ đã gọi món trên mạng trước rồi.

Vì vậy bàn thức ăn này không phải là do Khúc Kim Tích chọn.

“Không có.” Khúc Kim Tích từ bỏ việc tranh cãi vấn đề này, cũng không nhắc đến việc lãng phí nữa.

Ai ngờ Dụ Đồng dường như đã biết cô đang nghĩ gì, anh ta nói: “Những món ăn ở đây nếu ăn không hết thì đều có thể gói lại mang về, không lãng phí được đâu.”

“Tính ra thì đã vài năm rồi anh không mời em ăn cơm.” Dụ Đồng nhìn thẳng vào mắt cô: “Trước đây khi chúng ta ra ngoài ăn cơm, em luôn không chịu gọi nhiều món. Cho dù đi ăn gì thì cũng không chịu đến những nơi đắt đỏ. Tuy rằng em không nói, nhưng anh biết là em đang tiết kiệm tiền cho anh.”

Dụ Đồng xuất thân trong một gia đình bình thường, không được coi là giàu có nhưng cũng không lo việc ăn uống.

Ngược lại, Khúc Kim Tích mới là cô gái nghèo túng. Dựa vào tiền mà bà nội để lại cùng với tiền mà mình tự kiếm được, cô mới có cơ hội bước vào học viện điện ảnh để học.

Dụ Đồng giống với rất nhiều người đàn ông khác, có hơi chủ nghĩa đại nam nhân. Đi hẹn hò với bạn gái chắc chắn phải do mình bỏ tiền.

Nhưng Khúc Kim Tích lại muốn chia đều, một người sống độc lập lại có lòng tự tôn cao như cô không hề muốn dùng tiền của bạn trai. Hai người vì chuyện này mà cãi nhau vài lần, cuối cùng Khúc Kim Tích nghe theo Dụ Đồng. Nhưng cho dù là mua thứ gì, lúc cần dùng tiền của Dụ Đồng Khúc Kim Tích đều tiết kiệm cho anh ta.

Đúng vậy.

Rất nhiều người cũng thấy kỳ lạ, tại sao anh ta lại thích Khúc Kim Tích?

Thậm chí lúc bị Khúc Kim Tích đá còn phát điên mà đi tìm cô.

Không ai biết rằng cô gái mẫn cảm, lòng tự tôn lại cao này đã vì anh ta mà trả giá những gì, chỉ có mình anh ta biết.

Anh ta đã vô số lần nghĩ đến việc quên cô đi, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không thể quên được. Gương mặt và giọng nói của cô gái này đã khắc sâu vào trong lòng anh ta, không thể nào xóa mờ.

Chỉ có điều, hiện giờ anh ta bắt buộc phải buông tay rồi.

Bỏ qua cho cô, cũng bỏ qua cho chính mình.

Khúc Kim Tích: “.....”

Dụ Đồng bỗng nhiên dịu dàng với cô như vậy, khiến cô càng luống cuống hơn.

“Hôm nay có lẽ là lần cuối cùng anh mời em.” Dụ Đồng nói: “Em đừng dùng ánh mắt kinh ngạc này để nhìn anh, anh biết việc em và Thẩm Thính ở bên nhau rồi.”

Ánh mắt anh ta bình tĩnh, không có châm chọc, cũng không có u ám. Qua loa hơi hột tựa như đã nghĩ thông một việc.

Khúc Kim Tích mấp máy môi, nhưng không nói gì.

“Thẩm Thính quả thực là một sự lựa chọn tốt, ưu tú hơn anh nhiều. Anh ta có thể cho em mọi thứ mà em muốn.” Dụ Đồng giơ ly rượu trong tay lên: “Khúc Kim Tích, chúc em hạnh phúc.”

Tâm tình trong lòng cuồn cuộn, Khúc Kim Tích cảm thấy trong mắt mình chan chát, Khúc Kim Tích biết đó không phải tâm trạng của mình. Khựng lại một lúc, Khúc Kim Tích nâng ly rượu lên, hai người chạm ly trên không trung: “Cảm ơn.”

“Cũng chúc anh hạnh phúc.” Khúc Kim Tích cúi đầu uống một hơi cạn sạch, không chế tâm trạng mà nguyên chủ mang đến.

Dụ Đồng đặt ly rượu không xuống, lấy một cái hộp ra đẩy lên trên bàn.

Khúc Kim Tích: “?”

“Em quên rồi?” Ánh mắt của Dụ Đồng cuối cùng cũng lộ ra một chút cảm xúc.

“Không có.” Khúc Kim Tích né tránh ánh mắt của anh ta, mở cái hộp ra, bên trong là một cái đồng hồ đeo tay.

Giọng nói của Dụ Đồng rất bình thản: “Những thứ khác mà em tặng đều mất rồi, chỉ còn lại cái đồng hồ này, bây giờ trả lại cho em.”

Trong đầu Khúc Kim Tích lập tức hiện ra một đoạn ký ức.

Chiếc đồng hồ này là nguyên chủ tặng cho Dụ Đồng nhân dịp kỉ niệm một năm yêu nhau.

Để mua được cái đồng hồ này, nguyên chủ đã làm ba công việc cùng một lúc mới tích đủ tiền để mua.

Khúc Kim Tích không nói gì, cô nhận lấy đồng hồ.

Cuối cùng, cô thay nguyên chủ nói với Dụ Đồng một câu: “Xin lỗi.”

Đây là nguyên chủ nợ Dụ Đồng.

Khóe miệng của Dụ Đồng cười mà không cười: “Em cứ ăn từ từ, anh đi trước.”

Anh ta đứng dậy đi ra ngoài, đi đến cửa lại dừng lại. Anh ta đưa lưng về phía Khúc Kim Tích, qua một hồi lâu, giọng nói khàn khàn vang lên: “Khúc Kim Tích, không phải là Thẩm Thính thì không được sao?”

Thân là người hiểu rõ chuyện này, bản thân Khúc Kim Tích có chút không đành lòng. Thế nhưng...Cô lén thở dài, hạ quyết tâm kiên quyết: “Phải.”

“Cho dù đã biết ban đầu em hiểu lầm anh và Liễu Tư, hiện giờ anh tìm em để quay lại, em vẫn không muốn sao?”

“Ừ.”

Dụ Đồng kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng bao chỉ còn lại mình Khúc Kim Tích, đối mặt với một bàn đầy món ngon, cô không khỏi mất hết khẩu vị.

Không bao lâu sau thì có tiếng gõ cửa, Khúc Kim Tích tưởng là phục vụ liền nói: “Vào đi.”

Kết quả người vào lại là Tần Tang.

Hóa ra nhà hàng này vừa hay lại là sản nghiệp của nhà họ Thẩm, sau khi Tần Tang lái xe theo dõi đến đây liền liên hệ với người phụ trách ở nơi này, do đó biết được phòng bao mà Khúc Kim Tích và Dụ Đồng đã vào.

Tần Tang tính toán thời gian, nếu như qua nửa giờ nữa thì cậu ta sẽ lịch sự mà gõ cửa.

Nhưng mà không qua bao lâu sau thì Dụ Đồng đã rời đi, sắc mặt thoát nhìn khó coi. Tần Tang lo lắng cho Khúc Kim Tích vậy nên đi đến gõ cửa.

“Cô Khúc, Dụ Đồng bắt nạt cô hả?” Vào trong nhìn thấy Khúc Kim Tích, Tần Tang lập tức nhíu mày. Bởi vì vành mắt của Khúc Kim Tích đang đỏ, rõ ràng là đã khóc.

“Không có.” Khúc Kim Tích cũng không nghĩ tại sao Tần Tang lại đến đây nhanh như vậy. Cô đứng lên, tâm trạng có chút buồn bực: “Bảo bọn họ gói những thức ăn này lại đem cho người lang thang bên đường đi.”

Đuôi mắt của Tần Tang nhìn thấy trong tay của Khúc Kim Tích cầm một món quà nhỏ, cậu ta không thể không nghi ngờ trong lòng, thầm nghĩ: Cô Khúc và Dụ Đồng rốt cuộc có quan hệ gì?

Trước đây Thẩm Thính bảo cậu ta đi điều tra, sau đó lại nói không cần, Tần Tang cũng không điều tra nữa.

Hiện tại....

Vẫn đợi quyết định của sếp vậy.

Rất nhanh Tần Tang đã nhận được câu trả lời của Thẩm Thính:
(Không cần)

Tần Tang im lặng.

Sếp cứ yên tâm như vậy sao?

Trên đường quay về nhà, điện thoại của Khúc Kim Tích vang lên. Cô lấy ra nhìn thì lại là Thẩm Thính gọi đến.

Mấy ngày nay, phạm vi liên hệ của cô và Thẩm Thính chỉ nằm trong wechat, anh bất ngờ gọi điện thoại đến... Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên nhìn Tần Tang đang lái xe.

Người phía trước mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Về mặt chính trực.

Khúc Kim Tích nghe điện thoại: “Anh Thẩm.”

“Tôi có một đơn hàng, em giúp tôi lấy đi.” Giọng nói êm tai quen thuộc từ trong điện thoại truyền đến. Có điều không biết có phải là vì đã lâu không được nghe hay không, Khúc Kim Tích luôn cảm thấy có chút không chân thực.

Cô khựng lại hai giây rồi gạt đầu: “Được thôi.” Bên kia liền im lặng.

Khúc Kim Tích lại đợi thêm một lúc, Thẩm Thính vẫn không nói gì, cô chỉ đành chủ động lên tiếng: “Anh gọi điện chỉ là để bảo tôi lấy đơn hàng giúp anh thôi à?”

“Không có chuyện gì thì không thể gọi cho em à?”

“Ý của tôi không phải vậy.” Khúc Kim Tích không phát hiện ra rằng khóe miệng của mình đang nhếch lên: “Ý của tôi là, bên kia hiện giờ đang là nửa đêm, sao anh lại gọi điện cho tôi lúc nửa đêm vậy? Muốn tôi làm gì thì nhắn tin là được rồi.”

Âm thanh của Thẩm Thính khiến người ta không nghe ra được là có tâm trạng gì: “Không ngủ được.”

“Mất ngủ à?” Khúc Kim Tích nhíu mày: “Hay là thử uống một cốc sữa thử xem.”

“Không có sữa.”

Khúc Kim Tích nghe được một loạt âm thanh vải vóc ma sát, trong đầu hiện lên hình ảnh Thẩm Thính đang vén chăn.

“Anh ở khách sạn à? Gọi phục vụ phòng mang đến cho anh một cốc?”

“Bây giờ là nửa đêm.” Ý nói rằng không cần làm phiền nhân viên nữa.

“....” Khúc Kim Tích cạn lời: “Ừ.”

“Nếu như em ngủ không được thì sẽ dùng cách gì để đi vào giấc ngủ?” Thẩm Thính dựa nửa người vào đầu giường, ánh sáng mờ nhạt của đèn bàn sáng lên, chiếu sáng đường nét hoàn mỹ của anh.

Cuộc gọi nửa đêm từ nước M gọi đến cho Khúc Kim Tích này đã thoát khỏi sự khống chế của anh.

Trên thực tế, đến nước M là thời gian hòa hoãn mà anh tự tạo cho bản thân mình.

Nụ hôn với Khúc Kim Tích trong buổi tiệc đóng máy hôm đó là sự mất khống chế của anh.

Thẩm Thính bóp trán, nghe được âm thanh trong trẻo của cô gái từ đầu dây bên kia truyền đến: “À thì...trước nay tôi chưa hề mất ngủ.”

Anh có thể tượng tượng ra được lúc nói câu này trên mặt Khúc Kim Tích đang có biểu cảm gì.

Thẩm Thính cười nhẹ: “Đúng là heo.”

Khúc Kim Tích: “....”

Đợi đến khi cô phản ứng lại thì anh đã tắt máy.

Thẩm Thính tắt điện thoại, nhìn vào màn hình. Anh nhớ tới những lời mà mẹ Thẩm nói với anh vào cái đêm quay về nhà cũ đó.

“Con còn muốn li hôn với Khúc Kim Tích nữa không?”

Lúc đó Thẩm Thính không trả lời.

Còn muốn không?

Bản thân anh cũng không có đáp án.

Điện thoại bỗng rung lên, Thẩm Thính mở ra, là tin nhắn mà Khúc Kim Tích gửi đến: (Ngủ không được thì xem cái này đi.)

Phía sau có gửi kèm một bức ảnh, là một đề toán phức tạp.

Thẩm Thính: “...”

Nói chuyện điện thoại với Thẩm Thính xong, không hiểu sao tâm trạng không vui của cô vì bị Dụ Đồng và nguyên chủ mang đến đã đỡ hơn nhiều. Tâm tình tốt lên thì lại có máu ăn uống, cô rất muốn ăn lẩu, liền bảo Tần Tang tìm lấy một quán lẩu nào đó.

Đợi đến lúc tới quán lẩu thì Khúc Kim Tích bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Thẩm Thính.

Là cách giải và đáp án của đề toán mà cô đã gửi.

Khúc Kim Tích: “....”

Chỉ là muốn anh mượn cái này để buồn ngủ rồi đi ngủ, ai ngờ anh lại kiên quyết giải cái đề khó như vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy Thẩm Thính đang ở nước M xa xôi không phải là đang mất ngủ mà là đang buồn chán.

Ăn lẩu no nê với Tần Tang xong, Khúc Kim Tích kéo cái bụng tròn vo của mình quay về nhà, nhớ đến đơn hàng mà Thẩm Thính nói.

Cô sống chung với Thẩm Thính lâu như vậy mà chưa từng thấy anh nhận hàng, tất cả đều là của cô.

Đơn hàng được đưa đến cửa. Nó không lớn, là một cái hộp hình vuông. Khúc Kim Tích cầm nó đi vào trong phòng.

Mặc dù cô tò mò rằng Thẩm Thính sẽ mua cái gì. Nhưng có cho Khúc Kim Tích mượn thêm một trăm lá gan nữa cô cũng không dám mở đồ của Thẩm Thính. Đợi đến khi cô tắm rửa xong, thu dọn cái ổ trên sofa định xem ti vi. Cô tiện tay cầm điện thoại lên thì nhìn thấy tin nhắn mà Thẩm Thính đã gửi từ hai tiếng trước, bảo cô nhận được đơn hàng thì mở ra.

Được chủ nhân cho phép, Khúc Kim Tích lập tức xuống sofa lấy đơn hàng lên bàn trà, mang theo một tâm trạng khám phá bí mật vừa trịnh trọng lại vừa hưng phấn mà mở cái hộp ra.

Đóng gói rất chắc chắn, sau khi mở bên ngoài hộp ra thì bên trong vẫn còn một cái hộp. Đợi đến khi mở ra hết thì bên trong là một hộp quà đóng gói tinh xảo.

Trực giác nói cho Khúc Kim Tích biết, thứ này không giống với đồ mà Thẩm Thính sẽ mua, không lẽ là vị hồng nhan tri kỉ nào đó không thể tiết lộ cho người ta biết tặng đến?

Ôm một chút cảm giác không thoải mái đó, Khúc Kim Tích mở hộp quà ra. Kết quả không phải là vật phẩm hoa lệ như cô nghĩ mà là một cái thiệp mừng đơn giản mà khí chất.

Một cái thiệp mừng thôi mà đóng gói kỹ như vậy?

Khúc Kim Tích vui vẻ vừa lấy điện thoại ra vừa mở thiệp chúc mừng, chuẩn bị quay một cái video gửi cho Thẩm Thính, biểu thị rằng từ đầu đến cuối cô không lấy gì cả, lúc mở ra nó đã như vậy rồi.

Giây kế tiếp, động tác của cô khựng lại. Thiệp vừa mở ra thì hiện ra một hàng chữ cứng cáp mạnh mẽ.

Cô Khúc Kim Tích, hiện giờ mời cô trở thành nghệ sĩ dưới trướng của công ty tôi, mong rằng ánh sao lóe sáng, mộng ước không lo.

Tổng giám đốc điều hành công ty truyền thông S&T: Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích đọc từng câu từng chữ xong, ngay cả dấu chấm cũng không bỏ sót. Cuối cùng đầu óc ong lên, những âm thanh này từ từ hội tụ, trở thành một câu hỏi: Công ty giải trí mà Thẩm Thính sáng lập tên là gì?

Chương 64

Tải ebook: dtv-ebook.com

Fans sớm đã nghe nói việc Thẩm Thính muốn mở công ty giải trí. Từ năm ngoái đã lục tục có tin tức rằng Thẩm Thính muốn mở công ty, nhưng vì không có công bố chính thức nên fans cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Hơn nữa, việc mở công ty này cũng khiến cho fans lo lắng. Idol nhà mình đi mở công ti rồi, vậy thì sau này không phải là sẽ đặt chuyển trọng tâm vào công ty sao, bản thân họ sẽ ít quay tác phẩm?

Đối với fans mà nói, không xem được tác phẩm của idol, không ăn được cơm thì không phải là quá thảm rồi sao?

Điều này dẫn đến fans chia làm hai phái. Một phái mong chờ Thẩm Thính mở công ty, một phái không mong đợi. Khi đó còn làm loạn khá lớn, có điều bởi vì mãi không có tin tức nên chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Cho đến khi gần đây có fans tinh mắt phát hiện ra, Thẩm Thính không hay đăng weibo cho lắm mà chứng nhận diễn viên lại đột nhiên biến thành giám đốc điều hành của S&T.

Đảo mắt, fans đã đem đề tài Thẩm Thính sáng lập công ty đưa lên hot search. Hot search vừa lên, công ty cũ của Thẩm Thính cũng đăng lên một bài viết: (Sau này không thể gọi là thầy Thẩm nữa mà phải gọi là giám đốc Thẩm rồi.)

Sau đó đăng ảnh giải ước hợp đồng với Thẩm Thính.

Trên thực tế thì Thẩm Thính còn là người nắm cổ phần của công ty quản lí cũ.

Ngay cả công ti cũ cũng đã đăng bài viết, lần này việc Thẩm Thính thành lập công ti hoàn toàn là sự thật. Fans cứ thế mà đợi, đợi đến khi người đại diện Chu Lị của Thẩm Thính thông báo chính thức.

“Chồng tôi biến hóa thật nhanh chóng, trực tiếp biến thành tổng tài bá đạo thật sự, đẹp trai quá!”

“@Thẩm Thính chưa từng diễn vai tổng tài bá đạo, hiện giờ bản thân lại biến thành tổng tài. Tôi có một suy nghĩ to gan, tôi muốn trở thành phu nhân của tổng tài.”

“Hu hu hu, tôi khóc mất. Chỉ hi vọng là sau khi nam thần thành lập công ti thì không lui về phía sau màn ảnh.”

“Thật sự thành lập công ti rồi hả? Tôi chỉ quan tâm một vấn đề, sau này Thẩm Thính còn quay phim nữa không?”

“Các chị em, chúng ta đổi một hướng suy nghĩ vấn đề khác. Chỉ cần tự tin với gương mặt và vóc dáng của mình thì có thể đến công ti của anh ấy ứng tuyển mà. Đó là công ti mới, chắc chắn là sẽ nuôi dưỡng người mới. Chỉ cần vào được công ti của anh ấy thì còn lo không thấy được anh ấy hay sao? Gần quan được ban lộc. Người đại diện @Chu Lị, xin hỏi có thông báo đăng kí ứng tuyển không?”

....

Đợi đến khi độ hot của việc Thẩm Thính thành lập công ti giảm xuống một chút, chuyện hot lên tiếp theo lại là có rất nhiều nghệ sĩ đang phát triển không tệ đang có hợp đồng đến hạn với công ti của mình. Bọn họ không hề kí tiếp với công ti cũ mà tiến vào S&T.

Những nghệ sĩ tiến vào S&T này đều đăng lên weibo, vì vậy những tin tức nóng hổi liên quan đến S&T liên tục xuất hiện. Trong đó có một nam nghệ sĩ tên là Tô Học Lâm, vô cùng kích động.

Tô Học Lâm dựa vào một bộ phim chiếu mạng để ra mắt, sau khi ra mắt thì vô cùng nổi tiếng. Nhưng điều khá bi thương là sau khi anh

ta nổi tiếng thì công ti quản lí vốn định toàn lực nâng đỡ anh ta nhưng kết quả lại có một người cháu của một vị giám đốc trong công ti này chen chân vào muốn phát triển. Trước tình huống bất đắc dĩ này, anh ta chỉ đành bị gác sang một bên.

Những tài nguyên tốt đều bị cháu của giám đốc cầm đi, những thứ còn lại đến tay anh ta đều không được tốt lắm, vậy nên anh ta luôn đi thẳng xuống dốc. Diễn qua một vài vai nam chính nhưng vì vấn đề kịch bản và nhân vật nên sau khi phim phát sóng thì bị mắng chửi rất thảm.

Hơn nữa, vì anh ta diễn nhân vật phản diện rất sinh động nên kịch bản nhận được hầu hết đều bảo anh ta diễn vai phản diện, không nhận thì sẽ không có công việc. Tóm lại là anh ta bị công ti kéo lại vài năm, hiện giờ tuổi đã lớn và cũng đã đến lúc hết hạn hợp đồng. Vốn dĩ anh ta định hết hợp đồng rồi sẽ rút khỏi giới nhưng không ngờ lại nhận được lời mời của S&T.

Nghe được tên của Thẩm Thính, anh ta đồng ý không chút do dự.

Anh ta cảm thấy mình thê thảm nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng chuyển vận. Anh ta hi vọng có thể gặp mặt Thẩm Thính một lần. Kết quả từ lúc anh ta nhận được lời mời đến lúc kí hợp đồng, người anh ta gặp đều là Chu Lị, không hề gặp Thẩm Thính.

Điều này khiến anh ta rất tiếc nuối.

Anh ta cảm thấy mình không có danh tiếng. Thẩm Thính có thể coi trọng anh ta, vậy bản thân anh ta chắc chắn là có chỗ để Thẩm Thính có thể khai thác. Nhưng cho đến giờ anh ta vẫn không gặp được Thẩm Thính khiến cho anh ta bắt đầu lo lắng.

Vì công ti mới được thành lập nên có rất nhiều chuyện vẫn chưa đi vào quỹ đạo. Trước mắt, Tô Học Lâm vẫn chưa được phân cho một người quản lí dẫn dắt riêng một mình anh ta. Nhưng sau khi kí được hợp đồng, anh ta đã nhận được vài lần thông báo, nếm được ngon ngọt khiến anh ta càng muốn gặp Thẩm Thính hơn.

Trên thực tế còn có vài nghệ sĩ khác mới kí hợp đồng cũng có chung suy nghĩ như vậy. Những nghệ sĩ này đều không quá nổi tiếng, mọi người đều muốn gặp Thẩm Thính. Có điều bọn họ không có nghị lực như Tô Học Lâm, chỉ cần không có việc gì thì đều chạy đến công ti, hi vọng có thể gặp được Thẩm Thính ở đó.

Hôm nay Tô Học Lâm vừa đến công ti thì được biết Thẩm Thính cũng đến.

Nghe nói trước đây anh ở nước M nên không ở công ti. Nhưng lí do này mọi người đều không tin lắm. Thành lập công ti là một chuyện lớn như vậy mà ông chủ lại không có trong nước, nghĩ lại thì không thể nào.

“Thầy Thẩm thực sự đến rồi?” Tô Học Lâm sửng sờ.

“Cái gì mà thầy Thẩm, phải gọi là tổng giám đốc Thẩm.” Một người nhân viên nhắc nhở anh ta. Hiện giờ nghệ sĩ trong công ti không nhiều lắm, nhưng nhân viên ở các bộ phận đều rất đầy đủ.

Tô Học Lâm bỗng nhiên đụng phải Chu Lị, anh ta tiến lên hỏi: “Chị Chu Lị, nghe nói thầy Thẩm...tổng giám đốc Thẩm đã về rồi. Tôi có thể đi thăm anh ấy được không?”

Chu Lị trước khi xuất phát vội vàng nói: “Hiện giờ tổng giám đốc Thẩm bề bộn nhiều việc, để sau đi. À đúng rồi, cậu đến bộ phận quản lí tìm Minh Na, sau này thông báo và lịch trình của cậu là do cô ấy sắp xếp.”

Nói xong anh ta liền rời đi.

Tô Học Lâm ngơ ngác, vậy là chỉ định người đại diện cho anh ta rồi hả?

Tô Học Lâm ôm tâm tư thấp thỏm đến bộ phận quản lí, không biết người đại diện mới của mình như thế nào. Kết quả anh ta còn chưa đến nơi cần đến thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Khúc Kim Tích?” Anh ta dừng lại vài giây rồi mới ngáp ngừng mở miệng.

Sao Khúc Kim Tích lại xuất hiện ở đây?

S&T kí hợp đồng với cô à?

Tại sao S&T lại kí hợp đồng với cô?

Từ sau khi nhận được đơn hàng độc nhất vô nhị của Thẩm Thính, ban đầu Khúc Kim Tích kinh hãi, không dám gửi tin nhắn cho Thẩm Thính để xác nhận.

Từ sau khi biết tin Thẩm Thính mở công ti, cô căn bản chưa hề nghĩ rằng Thẩm Thính sẽ kí hợp đồng với mình.

Thẩm Thính ghét cô đến mức nào chứ.

Kết quả...

Cứ làm đà điều như vậy vài ngày, cô và Thẩm Thính không hề liên lạc, Tần Tang mỗi ngày đều đến đúng giờ, cũng không có đề cập đến chuyện kí hợp đồng, Khúc Kim Tích càng không tiện hỏi.

Cho đến hôm qua, Thẩm Thính đột nhiên quay về. Lúc đó cô còn đang cong mông tập yoga trong phòng khách.

Thẩm Thính đẩy cửa bước vào.

Khúc Kim Tích: “....”

Thẩm Thính làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, đặt hành lí của mình xuống, thu dọn xong liền đi lên lầu.

Cuối cùng vẫn là Khúc Kim Tích không nhẫn nại được, buổi tối nấu cơm xong gọi Thẩm Thính xuống. Lúc ở trên bàn cơm lấy tấm thiệp ra, lấp bắp nói với Thẩm Thính: “Cái này...có ý gì?”

Thẩm Thính nhướng mày: “Em không biết chữ?”

Khúc Kim Tích: “.....”

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Thính, cẩn thận hỏi: “Tại sao anh muốn kí hợp đồng với tôi?”

Trái tim của cô đập rất mạnh, mơ hồ có chút mong đợi ở trong đó.

Thẩm Thính thông thả uống một ngụm canh, sau đó ngược mắt nhìn lên, giọng nói vui vẻ: “Khúc Kim Tích, tôi là một người luyện tiếu người tài.”

“Ngoại hình, diễn xuất của em đều không tệ, chỉ thiếu một cơ hội nổi tiếng. Mà nếu như cơ hội này người khác có thể cho em vậy tại sao không thể là tôi?”

Theo lí mà nói thì Khúc Kim Tích nên vui mới phải.

Lời này của Thẩm Thính không chỉ khen nhan sắc của cô mà còn khen diễn xuất của cô, đánh giá cô cao như vậy.

Nhưng mà....

Đôi lông mi dài của Khúc Kim Tích khẽ rủ xuống, tay vô thức đảo cơm trong bát. Hóa ra Thẩm Thính kí hợp đồng với cô chỉ là vì coi trọng năng lực nghiệp vụ của cô.

“Vậy hợp đồng thì sao?” Cô có chút không hăng hái nổi, thầm nghĩ đây không phải là một trạng thái tốt. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì Thẩm Thính kí hợp đồng với cô cũng là một chuyện tốt, cô đang nghĩ lung tung cái gì vậy chứ?

Thẩm Thính thu hết phản ứng và những động tác nhỏ của cô vào trong mắt, lặng lẽ nói: “Hợp đồng vẫn chưa soạn ra, em chưa đến công ti đúng không?”

Khúc Kim Tích gật đầu.

Trên mạng ở đâu cũng có tin tức liên quan đến S&T, đương nhiên là cô cũng biết tòa nhà văn phòng của S&T ở đâu. Nhưng cô chưa kí hợp đồng, thêm nữa là không có ai đưa cô đi, cô vui vẻ chạy đến đó làm gì chứ?

“Ngày mai đến công ti báo danh. Chuyện hợp đồng thì đến công ti rồi nói.”

Ngày hôm sau, cô và Thẩm Thính cùng đến công ti. Vì để người khác không phát hiện, cô sống chết không cùng Thẩm Thính lên trên. Anh cũng quen rồi, bảo Tần Tang trước hết sắp xếp một người đưa cô đến bộ phận quản lí.

Khúc Kim Tích rất ngoan ngoãn. Nói chung Thẩm Thính bảo cô làm gì cô nghe theo mệnh lệnh là được rồi. Kết quả cô gái đưa cô đến bộ phận quản lí lại đột nhiên đau bụng. Khúc Kim Tích liền để cô ấy đi nhà vệ sinh, còn mình thì đợi ở bên ngoài bộ phận quản lí.

Khi nghe thấy có người gọi tên của mình, cô quay đầu nhìn thì thấy một gương mặt xa lạ. Trong mắt đối phương toàn là sự kinh ngạc, cô biết anh ta đang kinh ngạc vì điều gì.

Còn không phải là vì tại sao cô lại xuất hiện ở tòa nhà làm việc của S&T sao?

Đối phương có thể gọi thẳng tên của cô. Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì không phải là quen biết cô trên mạng mà là quen biết người thật của cô.

“Thật sự là cô?” Tô Học Lâm chạy đến: “Cô...cũng kí với S&T à?”

Khúc Kim Tích gật đầu.

Đáp án được chứng thực, Tô Học Lâm nói một cách khô khốc: “Chúc mừng cô nhé.”

Thẩm Thính thật sự kí hợp đồng với Khúc Kim Tích.

Tin tức này tiết lộ ra ngoài thì toàn bộ mạng xã hội sẽ bùng nổ cho mà xem.

Khúc Kim Tích vẫn không nghĩ ra đối phương là ai, cô nói: “Cảm ơn.”

Hai người nhìn nhau không nói gì. Khúc Kim Tích thì không biết anh ta là ai, Tô Học Lâm thì kinh ngạc về chuyện Thẩm Thính kí hợp đồng với cô.

Một lát sau, Tô Học Lâm lên tiếng phá vỡ sự ngột ngạt: “Bỗng nhiên tôi nhớ đến lúc trước khi chúng ta quay phim, cô nói đùa rằng chúng ta có thể sẽ trở thành đồng nghiệp. Không ngờ rằng vài năm sau chúng ta thực sự đã trở thành đồng nghiệp.”

Lúc này, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi từ trong bộ phận quản lí đi ra: “Tô Học Lâm.”

Tô Học Lâm lập tức nhìn qua.

Người phụ nữ nói: “Tôi là Minh Na, sau này tôi sẽ phụ trách cậu, cậu đi theo tôi.”

Minh Na nói rồi nhìn qua Khúc Kim Tích một cái, cô ta hơi run một chút, khẽ gật đầu với Khúc Kim Tích rồi dẫn Tô Học Lâm rời đi.

Tô Học Lâm chỉ kịp vẫy tay với Khúc Kim Tích một cái.

Anh ta biết sau này Minh Na sẽ là người đại diện của mình. Người đại diện và nghệ sĩ hỗ trợ lẫn nhau, lợi ích buộc chung với nhau. Tô Học Lâm liên tục nhấn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Giám đốc Thẩm... có biết rằng anh ấy kí hợp đồng với Khúc Kim Tích không?”

Minh Na nhìn anh ta một cái, đột nhiên nói: “Bộ phim chiếu mạng đầu tiên cậu quay là <Kỳ huyễn nhân sinh>, từng hợp tác với Khúc

Kim Tích, trong phim cô ta diễn vai bạn gái cũ của cậu... hai người có quan hệ không tốt sao?”

“Không có, không có.” Tô Học Lâm hoảng hốt, vội vàng lắc đầu: “Sau khi chúng tôi quay xong bộ phim này thì chưa từng liên lạc ở ngoài đời. Vậy nên hôm nay tôi gặp được cô ấy mới vô cùng kinh ngạc.”

“Hơn nữa trước đây cô ấy và giám đốc Thẩm... ở trên mạng như vậy...” Anh ta gãi đầu, không nói hết câu.

Minh Na thản nhiên nói: “Khúc Kim Tích là do giám đốc Thẩm đích thân kí hợp đồng, cậu chỉ cần biết điều này là được rồi.”

Dừng một chút, cô ta lại nói: “Còn nữa, quản cái miệng của mình cho tốt.”

Con người của Tô Học Lâm rút lại.

Khúc Kim Tích đứng yên tại chỗ, sau khi Minh Na gọi tên Tô Học Lâm, trong đầu cô lập tức hiện lên một đoạn kí ức, biết được Tô Học Lâm là ai.

Bộ phim đầu tiên mà nguyên chủ quay khi ra mắt là <Kì huyền nhân sinh>, là một bộ phim chiếu mạng. Trong phim đó, cô ấy diễn vai nữ phụ ác độc, nam chính là Tô Học Lâm.

Ngay sau đó, sắc mặt của Khúc Kim Tích trở nên kì lạ.

Không đợi đến khi cô nhớ kĩ lại kí ức, nhân viên công tác bị đau bụng tên Tiểu Yến đã chạy đến: “Xin lỗi cô Khúc, để cô đợi lâu rồi.”

“Cô đi theo tôi.”

Tiểu Yến đưa Khúc Kim Tích vào trong bộ phận quản lí, người ở bên trong đều ngẩng đầu lên nhìn cô một cái rồi lại thu hồi ánh mắt, dường như hoàn toàn không biết cô.

Cho đến khi đến một ngã rẽ, đến một phòng làm việc ở trong cùng, Tiểu Yến đẩy cửa ra: “Chị Thu, cô Khúc đến rồi.”

Trong phòng làm việc có một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi đang đứng, mặc một bộ âu phục. Điều khiến người ta chú ý nhất là chị ấy cắt tóc ngắn mà chỉ có đàn ông mới cắt, là một người rất có cá tính.

Ăn mặc gọn gàng, cách chị ấy nói chuyện cũng thoải mái: “Xin tự giới thiệu, tôi là Ngũ Lập Thu, cô gọi tôi là chị Thu là được, từ giờ trở đi tôi là người đại diện của cô.”

Khúc Kim Tích có chút sững sờ, cái tên Ngũ Lập Thu này nghe rất quen, dường như là đã nghe ở đâu rồi.

“Được rồi, mặt cũng gặp rồi. Cô lên tầng trên gặp Thẩm Thính, cậu ấy đang đợi cô.” Ngũ Lập Thu hùng hổ phất tay, lúc nhắc tới Thẩm Thính lại càng tùy ý, rõ ràng là chị ấy có quan hệ rất tốt với anh.

Khúc Kim Tích: “???”

Cô mơ màng ra khỏi bộ phận quản lí, Tiểu Yến thấy trên trán cô đặt một dấu hỏi to đùng, liền thân thiết hỏi: “Nghe nói là trước khi điểm danh, chị Thu phải gặp cô một lần nên tổng giám đốc Thẩm mới cho cô đến bộ phận quản lí.”

Khúc Kim Tích khựng lại một chút, hỏi thử: “Chị Thu này...”

“Cô không biết sao?” Tiểu Yến vô cùng kinh ngạc.

Khúc Kim Tích: “....”

Cô biết cái gì?

Tiểu Yến nói: “Chị Thu là người đại diện cũ của giám đốc Thẩm, sau đó chị Thu về nhà kết hôn sinh con nên rút khỏi giới. Chu Lị thay

thế vị trí của chị ấy, nhưng hiện giờ tổng giám đốc Thẩm mời chị ấy về rồi, còn đem toàn bộ bộ phận quản lí cho chị ấy quản lí, chị ấy chỉ dẫn dắt một mình cô thôi.”

Khi công ti còn chưa được thành lập thì Tiểu Yến đã là nhân viên của S&T, nên có rất nhiều chuyện cô ấy biết vô cùng rõ ràng.

Ví dụ như ngấm tuyên truyền thay cho Khúc Kim Tích, những điều này Tiểu Yến đều biết cả.

Vậy nên Tần Tang mới sắp xếp cho Tiểu Yến đến đón tiếp Khúc Kim Tích.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhân viên trong công ti nhìn thấy Khúc Kim Tích đều không hề kinh ngạc.

Bọn họ sớm đã biết Khúc Kim Tích sẽ đến, hơn nữa còn biết rất nhiều chuyện. Tiếc rằng biết thì biết nhưng không thể tiết lộ bí mật ra ngoài.

Khúc Kim Tích căn bản không biết rằng cái cô gọi là tránh nghi ngờ, không để cho người khác thấy cô và Thẩm Thính cùng đến công ti mà không ngờ rằng người của công ti đều đã biết hết rồi.

Điều duy nhất họ không biết là, cô và Thẩm Thính là vợ chồng hợp pháp.

Chương 65

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tổng giám đốc Thẩm, cô Khúc đến rồi."

Khúc Kim Tích đi theo Tiểu Yến lên phòng làm việc của Thẩm Thính ở trên tầng, Tiểu Yến đưa người đến xong thì đi luôn.

Thẩm Thính đang ngồi ở bàn làm việc, có một đồng tài liệu trên bàn, công ty mới thành lập, trước đó anh ở nước ngoài, bây giờ trở về rồi nên có rất nhiều việc đang chờ anh giải quyết.

"Phải để tôi mời em vào, em mới vào sao?" Anh nói mà không ngẩng đầu lên nhìn.

Khúc Kim Tích đóng cửa lại, phòng làm việc của Thẩm Thính rất rộng, có thể nhìn thấy được một nửa thành phố phồn hoa từ cửa sổ sát đất. Cô nhìn trước nhìn sau, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Thính vẫn cúi đầu, cẩn thận xem tài liệu.

Cô lặng lẽ đi tới, vừa đến gần bàn làm việc thì Thẩm Thính đột nhiên ngẩng đầu lên khiến cô giật mình.

"Cảm thấy thế nào?"

"Hả?" Sau khi phản ứng được rằng anh đang hỏi phòng làm việc của anh thế nào, cô mới chân thành nói: "Không gian sang trọng và cao cấp, xa xỉ theo cách khiêm tốn, có nội hàm."

Khóe miệng của Thẩm Thính cong lên: "Thích?"

"Đương nhiên rồi." Khúc Kim Tích nói: "Ngồi làm việc ở đây, cảm giác rất khác."

"Vậy đó là vị trí của em." Thẩm Thính chỉ tay về phía góc tường, ở nơi đó có một cái bàn làm việc nhỏ hơn một chút, thật ra lúc mới vào Khúc Kim Tích đã thấy rồi nhưng cô tưởng đó là chỗ của Tần Tang nên không nghĩ nhiều.

Cô nhìn Thẩm Thính với vẻ mặt hiện lên một dấu chấm hỏi.

Thẩm Thính thản nhiên nói: "Là nghệ sĩ của công ty, trong lúc chưa có thông báo gì thì cũng phải đến công ty làm việc, đó là chỗ ngồi của em, có ý kiến gì không?"

Hai mắt Khúc Kim Tích sáng lên: "Tôi biết rồi, anh sợ tôi đột nhiên biến hình đúng không?"

Người giám hộ này đúng là biết quan tâm quá.

Thẩm Thính: "..."

Cô đang đắm chìm trong suy nghĩ nhỏ mọn của mình nên không nhận thấy sắc mặt của người giám hộ đột nhiên tối sầm lại: "Anh không cảm thấy kỳ lạ sao, tính đến ngày hôm nay, thì đã tròn ba mươi ngày tôi chưa biến hình rồi. Điều này không phải có nghĩa là tôi sẽ không biến đổi nữa sao."

Cô muốn thảo luận với Thẩm Thính, dù sao thì Thẩm Thính luôn tham gia vào quá trình biến hình của cô, không ngờ lại nghe được giọng nói lạnh lùng và thờ ơ của Thẩm Thính: "Không biết."

Khúc Kim Tích: "..."

Đang giận sao?

Mới vừa rồi anh còn bình thường mà, sao đột nhiên lại tức giận, gây chuyện vậy?

Khúc Kim Tích nhìn sang, Thẩm Thính lại cúi đầu xem tài liệu, cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải gác

lại chuyện biến hình: "Anh Thẩm, chị Thu - người quản lý của tôi là do anh cố ý mời về sao?"

"Có vấn đề gì?"

"Đương nhiên là không có vấn đề gì, nhưng mà..."

Thẩm Thính: "Em đừng nghĩ nhiều, không phải vì em mà cố ý mời về đâu."

Khúc Kim Tích: "..."

"Con của chị Thu đã biết đi mua nước tương, không cần phải chăm sóc quá kỹ. Trước đây, chị ấy là người quản lý mát tay, công ty mới thành lập nên cũng cần một người quản lý giỏi, chị ấy là người rất phù hợp." Thẩm Thính thản nhiên nói: "Sau nhiều lần cân nhắc, công ty quyết định dồn sức bồi dưỡng em, chị Thu là người thích hợp nhất để dẫn dắt em."

"Ồ." Khúc Kim Tích vân vê đầu ngón tay trong vô thức, đột nhiên nhớ ra: "Tôi vừa đi đến bộ phận quản lý, hình như mọi người không ngạc nhiên khi thấy tôi."

Thẩm Thính: "Có gì mà phải ngạc nhiên?"

"Cũng đúng." Lời nói của Khúc Kim Tích lại bị Thẩm Thính chặn lại.

"Cái kia..." Cô vắt óc suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thẩm Thính: "Vào đi."

Tần Tang đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Khúc Kim Tích, cậu ta nở một nụ cười theo bản năng. Nhưng ngay sau đó cậu ta nhận ra bầu không khí trong phòng có gì đó không ổn thì thu lại dáng vẻ tươi cười, nói: "Thưa sếp đã chuẩn bị xong hợp đồng anh yêu cầu rồi."

Khúc Kim Tích muốn nói gì đó với Tần Tang nhưng nào ngờ cậu ta vừa đặt hợp đồng xuống xong thì chuồn đi mất.

Thẩm Thính đẩy hợp đồng về phía Khúc Kim Tích: "Xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký."

"Chắc chắn anh sẽ không lừa tôi." Khúc Kim Tích vẫn luôn tin tưởng Thẩm Thính, nếu thật sự muốn lừa cô thì sẽ không ký hợp đồng với cô, nếu cô cầm hợp đồng và xem xét từng chữ một thì hơi quá đáng.

Lấy một cái bút từ trong ống đựng bút ra, Khúc Kim Tích ký tên xuống mà không có ý kiến gì.

Thẩm Thính nghe xong hơi nhướn mày: "Cô chắc chắn mình không cần xem lại."

"Không cần." Khúc Kim Tích trả lời một cách dứt khoát.

"Được rồi." Nghe vậy Thẩm Thính hơi nâng cằm lên: "Ngồi vào vị trí của mình đi, thiếu cái gì thì tìm Tần Tang."

"À." Khúc Kim Tích cầm lấy bản hợp đồng về chỗ làm việc trong góc của mình, sau khi ngồi xuống. Cô liếc nhìn Thẩm Thính, còn anh lại cúi đầu bắt đầu làm việc, không hề để ý đến cô.

Khúc Kim Tích khẽ nheo mắt lại, mở hợp đồng ra nhìn.

Mặc dù cô biết Thẩm Thính sẽ không lừa cô nhưng dù sao thì cô cũng không có việc gì làm, xem lại hợp đồng cũng được.

Hợp đồng ký kết giữa các công ty giải trí và nghệ sĩ cũng na ná nhau, điều nghệ sĩ quan tâm nhất chính là phân chia thù lao và thời hạn hợp đồng.

Khúc Kim Tích nhìn vào phân chia thù lao đầu tiên.

Khi thấy con số tám mươi phần trăm được viết trên đó, Khúc Kim Tích hơi sửng ngờ.

Điều này có nghĩa là công ty tìm tài nguyên cho cô và công ty chỉ rút hai mươi phần trăm từ thù lao mà cô nhận được. Sự đãi ngộ này chỉ có những người nghệ sĩ rất nổi tiếng mới có được.

Một số công ty để ngăn các nghệ sĩ nổi tiếng hủy hợp đồng, đã dùng 1:9 hoặc 2:8 để giữ chân các nghệ sĩ ở lại.

Nghệ sĩ không có tên tuổi gì, gặp công ty tốt thì chắc được 5:5.

Thấp hơn thì 6:4, thậm chí có một số công ty còn vô liêm sỉ đến mức chèn ép nghệ sĩ vừa ra mắt, hợp đồng 9:1.

Khúc Kim Tích đã từng làm việc ở một số công ty, hợp đồng là 7:3, cô 3. Cô nghĩ rằng mình có thể có một hợp đồng 5:5 đã là được rồi, không ngờ rằng lại là 2:8.

Khúc Kim Tích cầm hợp đồng, cảm thấy rất vui, đúng là Thẩm Thính không lừa cô!

Cô vui tươi hơn hờ nhìn xuống, thấy thời hạn hợp đồng, khoan đã --

Một trăm năm?

Khúc Kim Tích dụi dụi mắt, suýt chút nữa tưởng rằng mình bị hoa mắt, cô cúi gần xuống nhìn, con số một trăm năm được viết dưới dạng chữ, không thể nào nhìn lầm được.

Khúc Kim Tích: "..."

Chắc chắn là đánh máy nhầm, mặc dù cô rất vui với tỷ lệ ăn chia nhưng không thể nào là một trăm năm được, như vậy chẳng phải là hợp đồng bán thân sao, cô có thể sống qua một trăm tuổi sao?

Đùa gì vậy.

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên, Thẩm Thính đang làm việc nghiêm túc ở phía đối diện, cô thực sự ngại đi làm phiền anh, nhưng... Trong ấn tượng của cô đều là hình ảnh Thẩm Thính khi đóng phim, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Thính ngồi làm việc, hoàn toàn giống với tổng giám đốc bá đạo trong phim thần tượng.

Đúng là rất đẹp trai.

Khúc Kim Tích không kìm lòng được, lén lấy điện thoại ra chụp một bức ảnh.

Cúi đầu nhìn bức ảnh vừa chụp, trong đầu cô chợt nảy ra một câu: Đây là chồng tôi.

Khúc Kim Tích: "!"

Trời đất.

Cô bị những lời này làm cho hoảng sợ đến mức không dám nhìn Thẩm Thính nữa, vội vàng cầm lấy điện thoại, trái tim đập thình thịch thình thịch, chợt dạ như đã làm chuyện xấu gì đó.

Một lúc lâu sau, tim mới đập bình thường trở lại, Khúc Kim Tích chụp lại hợp đồng, khoan tròn chữ trăm năm lại, gửi Wechat cho Tần Tang: (Tang Tang, có phải chỗ này viết sai không?)

Tần Tang rất nhanh trả lời lại: (Không.)

Khúc Kim Tích: (???)

Tần Tang: (Nếu có thắc mắc gì cô có thể trực tiếp hỏi anh Thẩm.)

Khúc Kim Tích cắn đầu ngón tay rồi rít, chợt nghe thấy Thẩm Thính nói: "Cho tôi một tách cà phê."

"Pha ở đâu?"

"Ở bên phải cô."

Lúc này Khúc Kim Tích mới phát hiện ra bên phải mình có một quầy bar nhỏ. Ở đó có một chiếc máy pha cà phê nhỏ, vì hình dáng rất dễ thương nên cô tưởng đó là đồ trang trí, không nghĩ đó là chiếc máy pha cà phê.

Mở ngăn kéo ra, có một bộ tách cà phê nhìn rất có giá trị, Khúc Kim Tích lấy hạt cà phê ra, pha một tách cà phê cho Thẩm Thính bằng những nguyên liệu sẵn có, sau đó cho vào một chiếc cốc thủy tinh xinh đẹp.

- - Cô làm như ở nhà hay làm cho Thẩm Thính.

Cô vừa mới pha cà phê xong, bưng về phía Thẩm Thính thì lại có tiếng gõ cửa vang lên: "Tổng giám đốc Thẩm."

"Vào đi."

Một người đàn ông và một người phụ nữ bước vào, rõ ràng bọn họ không ngờ Khúc Kim Tích có mặt trong phòng nên rất ngạc nhiên khi thấy cô.

Người đàn ông đột nhiên nói: "Chào cô Khúc, tôi là Lưu Tri Luân ở bộ phận quản lý."

"Quan Tư, đây là cô Khúc Khúc Kim Tích." Lưu Tri Luân giới thiệu với cô gái có vẻ ngoài dễ thương ở bên cạnh: "Cô Khúc, Quan Tư là nghệ sĩ mới ký đồng với công ty chúng ta, chắc cô không biết cô ấy, cô ấy mới ra mắt."

Khúc Kim Tích đang cầm cà phê, dù hơi bối rối trước sự nhiệt tình của Lưu Tri Luân nhưng cô vẫn khéo léo đáp lại: "Chào anh, tôi biết cô ấy."

Quan Tư cuối cùng cũng hoàn hồn lại, dưới sự nhắc nhở của Lưu Tri Luân, cô ấy vươn tay ra: "... Cô Khúc, chào cô."

Khúc Kim Tích bỏ một tay ra và bắt tay cô ấy: "Tôi đã xem phim "Người đẹp phòng bếp" cô diễn, rất hay."

Trong khoảng thời gian ở nhà này, cô thường xem phim truyền hình, xem một bộ phim nổi tiếng gần đây, tên là "Người đẹp phòng bếp". Nữ chính là một người mới, có khuôn mặt tròn, vẻ ngoài dễ thương. Trong phim, cô ấy là nhân vật vui vẻ, cộng với kỹ năng diễn xuất tự nhiên nên đã trở thành bộ phim được yêu thích ngay khi được phát sóng.

Khúc Kim Tích biết nữ chính là Quan Tư, không ngờ sẽ gặp đối phương ở S&T, lại còn trở thành "đồng nghiệp" của mình.

Nói cách khác, mặc dù mới ra mắt và chỉ đóng một bộ phim truyền hình nhưng so về độ nổi tiếng thì cô ấy hơn cô. Với lại có rất nhiều người thích Quan Tư, hầu như cư dân mạng đều khen ngợi cô ấy, không thấy có anti fan.

Nhìn Quan Tư...

Khúc Kim Tích cảm thấy xấu hổ.

Quan Tư là người mới, cô ấy không ngờ Khúc Kim Tích sẽ nhận xét khả năng diễn xuất của mình, còn cô ấy thì chưa từng xem phim Khúc Kim Tích đóng, nên không biết nói gì, bứt rứt một lúc lâu mới nói ra một câu: "Cảm ơn cô."

Lưu Tri Luân bùng mặt.

Liếc mắt thấy Thẩm Thính, Lưu Tri Luân mới nhớ ra việc chính. Khúc Kim Tích lặng lẽ đẩy cà phê về phía Thẩm Thính xong thì lịch sự trở lại vị trí của mình.

Quan Tư ngây người nhìn Thẩm Thính cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, cô ấy có thể thấy rõ, khi Thẩm Thính đặt tách cà phê xuống đã liếc nhìn về phía Khúc Kim Tích, ánh mắt rất đối diện.

Trời ơi, cô ấy phát hiện ra cái gì vậy.

Là sinh viên đang học đại học, cô ấy tình cờ được một đạo diễn mời đóng phim, sau đó bộ phim đó được nhiều người yêu thích, nhiều công ty quản lý mời cô ấy gia nhập, nhưng cô ấy chưa hiểu biết gì nên từ chối, cho đến khi nhận được lời mời của S&T.

Cha mẹ của cô ấy cũng không biết gì, nhưng biết tiếng tăm của Thẩm Thính, vừa nghe tin Thẩm Thính mở công ty thì đã đồng ý cho cô ấy ký hợp đồng với S&T.

Quan Tư là một cô gái ngoan, hầu như chuyện gì cũng nghe lời cha mẹ, nên cô đã ký hợp đồng với S&T và sau đó được phân đến tay Lưu Tri Luân.

- - Lưu Tri Luân cũng là một người quản lý nổi tiếng trong giới, được Thẩm Thính lôi kéo về.

Cha mẹ của cô ấy rất thích Thẩm Thính, Quan Tư cũng rất thích Thẩm Thính, nhưng cô ấy có thần tượng khác, nên không ao ước được gặp Thẩm Thính như các nghệ sĩ mới ký hợp đồng khác.

Nhưng bởi vì cô ấy là người đang nổi gần đây, nên công ty đã có kế hoạch phương hướng tương lai cho cô ấy, hôm nay Thẩm Thính lần đầu tiên đến công ty, Lưu Tri Luân đưa Quan Tư đến gặp ông chủ, cho biết mặt nhau.

Thật ra Quan Tư hơi sợ, thứ nhất là vì Thẩm Thính quá nổi tiếng nên khiến cô ấy có cảm giác xa cách. Thứ hai là bây giờ lại trở thành ông chủ của nghệ sĩ, là lãnh đạo lớn, nghĩ đến liền cảm thấy hơi luống cuống.

Kết quả --

Ấy vậy mà cô ấy thấy Khúc Kim Tích trong phòng làm việc của Thẩm Thính, không chỉ có vậy, Khúc Kim Tích còn pha cà phê cho

anh. Anh uống xong còn nhìn về phía Khúc Kim Tích một cái, đây đúng là kịch bản trong phim thần tượng!

Những cô gái trẻ tuổi nghiện internet làm sao có thể không biết ân oán giữa Khúc Kim Tích và Thẩm Thính, trước đây tưởng rằng chỉ là tin đồn, bây giờ hai bên lại sống hòa thuận một chỗ với nhau, mọi hành động đều ăn ý với nhau.

Quan Tư sững sốt từ đầu đến cuối, ngơ ngác đi theo Lưu Trí Luân ra khỏi phòng làm việc.

"Hoàn hồn." Lưu Trí Luân xoa bóp mi tâm. Vừa nhìn về mặt đỏ của cô ấy, anh ta đã biết nghệ sĩ nhà mình nghĩ gì: "Đem hình ảnh cô vừa nhìn thấy giấu ở trong lòng, không được nói ra ngoài, hiểu chưa?"

Quan Tư thì thào: "Tổng giám đốc Thẩm và cô Khúc, hai người bọn họ..."

Lưu Trí Luân: "Cô biết là được rồi."

Quan Tư ôm ngực, lặng lẽ gật đầu, đột nhiên giật mình: "Vậy bây giờ tôi có cần phải theo dõi cô Khúc không?"

Cô ấy không dám theo dõi Thẩm Thính, sợ bị nói đù fame, nhưng bây giờ cô ấy nổi hơn Khúc Kim Tích, cô ấy theo dõi Khúc Kim Tích chắc không sao đâu nhỉ.

"Biết điều đấy." Lưu Trí Luân tán thưởng cô ấy: "Nhưng cô không sợ sau khi theo dõi cô ấy sẽ mang lại dư luận không tốt sao?"

Khúc Kim Tích còn chưa được tẩy trắng đâu.

Khuôn mặt bầu bĩnh của Quan Tư hiện ra vẻ đầy kiên định: "Tôi biết, tôi biết lúc này ôm đùi thì chắc chắn sẽ tốt hơn sau này mới ôm đùi."

Lưu Tri Luân vui vẻ, chợt cảm thấy tương lai của nghệ sĩ nhà mình vô cùng sáng lạn.

Vì vậy, Quan Tư ngay lập tức ấn nút theo dõi Khúc Kim Tích.

Quan Tư nhận được hơn bốn triệu fan nhờ sự nổi tiếng của bộ phim "Người đẹp nhà bếp", bây giờ phim chưa kết thúc mà vẫn đang rất nổi, nên khi cô ấy ấn theo dõi Khúc Kim Tích, những fan hâm mộ của cô ấy cũng lập tức chú ý đến.

"??? Chuyện gì vậy?"

"Tư Tư theo dõi Khúc Kim Tích?"

"Quan Tư có quan hệ tốt với Khúc Kim Tích?"

"Hai người là bạn bè à? Trời ơi, không biết đó."

"Quan Tư thế mà lại là bạn của Khúc Kim Tích, chẳng lẽ là cá mè một lứa với Khúc Kim Tích."

Sự thật đã chứng minh Quan Tư theo dõi Khúc Kim Tích đã đưa từ khóa này lên hot search, cô ấy bị chửi không ít vì hành động này. Lướt đọc những bình luận, Quan Tư thầm nghĩ: Cứ chờ xem đi!

Khúc Kim Tích hoàn toàn không biết mình được Quan Tư đưa lên hot search, đã tạo ra một trận sóng lớn. Lúc này, cô đang đi ăn với Thẩm Thính.

Ở gần công ty có rất nhiều nhà hàng cao cấp, tùy tiện chọn một cái, Khúc Kim Tích không hiểu tại sao đi ra ngoài ăn mà không đưa Tần Tang theo.

Cô cảm thấy Thẩm Thính đã hoàn toàn coi mình là thư ký của anh rồi.

Mặc dù cô biết bản thân mình không dễ bị nhận ra, nhưng gương mặt của Thẩm Thính... Khúc Kim Tích không thể làm gì khác hơn là

đành phải cố gắng che mặt mình hết mức có thể, cuối cùng cũng an toàn bước vào nhà hàng.

"Muốn ăn gì?" Thẩm Thính lật xem thực đơn.

"Ăn cá đi." Khúc Kim Tích thấy món cá là món đặc trưng của nhà hàng.

Thẩm Thính nghe theo không phản đối, gọi món, trong lúc đợi dọn món lên, Khúc Kim Tích thấy tâm trạng anh khá tốt nên chủ động nói: "Anh Thẩm, về hợp đồng.. tôi thấy một vấn đề nhỏ."

"Vấn đề phân chia?" Thẩm Thính nhíu mày, con người thâm thúy nhìn thẳng vào cô: "Nếu em cảm thấy 2:8 không hợp lý. tôi sẽ bảo Tần Tang sửa lại thành 1:9."

Khúc Kim Tích há miệng, thực sự cảm thấy khó nói.

Người giám hộ đã cho cô sự đối xử tốt nhất, mà cô còn lăn tăn vấn đề thời hạn hợp đồng, thì có phải là tính toán quá không?

Nếu bây giờ nói về thời hạn hợp đồng, có khiến Thẩm Thính cảm thấy mình đang ám chỉ anh lừa mình không?

"Thế nào?"

"Không phải, tôi nhớ nhầm." Khúc Kim Tích xua tay: "Hợp đồng không có vấn đề gì cả."

Cùng lắm thì về sau không hủy hợp đồng, không chuyển công ty.

Thẩm Thính rũ mắt, che đi ý cười đang lóe ở đáy mắt.

Các món ăn đã được bê lên đầy đủ, ở giữa đặt nồi cá khô phi lê, dưới nồi có lò lửa, mùi thơm ngào ngạt.

Để cảm ơn về sự đối xử trong hợp đồng với người giám hộ, Khúc Kim Tích giơ đĩa lên và nhiệt tình nói: "Tôi gấp giúp anh!"

Thẩm Thính khẽ nhướng mày.

Giây tiếp theo, vang lên một tiếng loảng xoảng, chiếc đĩa bạc rơi xuống đĩa, tạo ra một âm thanh thanh thúy.

Bóng người biến mất, trên bàn xuất hiện thêm một con cá chép đỏ đang vẫy đuôi, cách nồi cá kho phi lê chưa đầy năm cm.

Chương 66

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhân viên phục vụ phụ trách phòng bao này tên là Chu Khởi, đột nhiên nhận được một yêu cầu kỳ lạ từ khách hàng, yêu cầu cô ấy lấy một bể cá đem tới càng nhanh càng tốt.

Nhà hàng đương nhiên có bể cá, mặc dù rất bối rối về yêu cầu của khách hàng, nhưng vì quy tắc khách hàng là thượng đế, Chu Khởi phải mất vài phút để bung bể cá chứa đầy nước vào phòng.

“Thưa anh, bể cá mà anh cần đây ạ.” Chu Khởi không truy hỏi vì nhìn thấy Thẩm Thính, cô ấy đã cảm thấy người này thật đẹp trai sau đó là rất quen thuộc, cảm thấy như mình đã từng gặp ở đâu rồi.

Nhưng điều khiến cô ấy khó hiểu là cô ấy còn nhớ rất rõ rằng anh chàng đẹp trai này đi vào cùng với một cô gái xinh đẹp, tại sao cô gái lại không thấy đâu nữa.

Cô ấy hình như không nhìn thấy cô gái rời đi mà.

Khi Chu Khởi đặt bể cá lên bàn, nhận thấy được trên chiếc đĩa trước mặt khách hàng có một con cá chép đỏ còn sống.

Chu Khởi: “???”

Cô ấy nhìn chăm chăm vào con cá chép đỏ vài lần.

Thẩm Thính vớt con cá chép bỏ vào bể cá, Khúc Kim Tích không hít được không khí trong lành thì suýt chút nữa trợn mắt, nhưng vừa chạm vào nước toàn thân liền cảm thấy dễ chịu.

Cuối cùng cô cũng hiểu được cảm giác khi cá thiếu nước thì khó chịu đến thế nào.

Muốn khóc.

Tuy nhiên, cá không có nước mắt, cô cố gắng đảo mắt nhưng không cách nào nặn ra được hai giọt nước mắt.

QAQ

Đầu Chu Khởi vẫn còn đang bối rối. Khi rời khỏi phòng, một đồng nghiệp thấy cô ấy sững sờ, vỗ vào người cô ấy nói: "Cô đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Đúng rồi, cô có cảm thấy khách hàng ở bàn do cô phụ trách trông hơi giống Thẩm Thính không?" Đồng nghiệp thì thầm nói.

"Thẩm Thính là ai vậy?" Chu Khởi khó hiểu hỏi lại.

Đồng nghiệp: "....."

Bỏ đi.

Một lát sau, cô ấy lặng lẽ nhìn lại để xem thử có phải thực sự là Thẩm Thính hay không.

Đồng nghiệp lại hỏi tiếp: "Cô vừa rời bụng bể cá làm gì vậy?"

Chu Khởi thấy kỳ lạ kể lể: "Vị khách đó mang theo một con cá chép. Cô nói xem có lạ không? Lúc mới đến, anh ta hoàn toàn không mang theo thứ gì cả. Cá chép ở đâu ra vậy?"

Đồng nghiệp không tiếp xúc với họ nên cũng không để ý lắm: "Có thể là người ta mang tới mà cô không chú ý thôi."

"Chờ đã." Đồng nghiệp kinh ngạc nói, "Anh ta tự mang nguyên liệu đến sao? Nhà hàng của chúng ta quy định không được tự mang nguyên liệu đến. Cô nhanh đi nói đi, nếu không bị phát hiện cô lại phải bị trừ lương."

Chu Khởi nói: "Chắc là không phải... Đó là một con cá chép đỏ, rất đẹp. Ai lại có thể ăn một con cá chép đỏ xinh đẹp như vậy. Hơn nữa..."

Trước tiên không nói vị khách đó khí chất bất phàm, không giống như loại khách hàng tự đem nguyên liệu đến, hơn nữa nếu như thực sự là khách hàng tự đem nguyên liệu đến, tại sao còn bảo cô ấy mang bể cá tới chứ.

Động tác anh cho cá vào bể cá vô cùng cẩn thận, nhẹ nhàng như vậy, tuyệt đối không phải là tự đem nguyên liệu đến để ăn.

"Có lẽ... là được nuôi?" Chu Khởi nghĩ, có lẽ vị khách này mê tín, con cá chép này sẽ mang lại may mắn cho anh ta cho nên đi đâu cũng mang theo.

Vậy thì trước đó anh ta mang con cá đến như thế nào?

Tại sao lại không mang theo bể cá?

Chu Khởi sắp bị bản thân làm cho choáng váng, cuối cùng cô ấy quyết định không nghĩ nữa, dù sao chuyện cũng không liên quan đến cô ấy.

Kết quả là khi tan ca về nhà, thu dọn xong giường và nằm xem tivi trên sofa thì tình cờ nhìn thấy một chương trình truyền hình có nhân vật nữ chính là cá chép, cô ấy chợt nhớ ra chuyện này.

Con cá chép đó chắc không phải do cô gái xinh xắn đó biến thành chứ?

Ngay sau đó lại cảm thấy rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Không biết rằng "trí tưởng tượng" của mình hoàn toàn phù hợp với tình huống thực tế.

Thẩm Thính ôm bể cá trở lại công ty, anh vẫn còn rất nhiều công việc phải làm, mọi người trong công ty trố mắt nhìn anh rời khỏi công ty cùng với Khúc Kim Tích, sau đó anh một mình trở lại công ty.

Ở trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, bọn họ không dám nói, cũng không dám hỏi.

Tuy nhiên, trong lòng thầm đoán rằng cái bể cá trong tay của Thẩm Thính kia có lẽ là do Khúc Kim Tích mua tặng cho anh, cho nên tổng giám đốc Thẩm mới không quan tâm tới hình tượng của mình ôm một con cá trở về công ty như vậy.

Chưa kể con cá chép đỏ đó thực sự rất đẹp, giống với con cá chép trong bức tranh chuyển vận cảm lý trên mạng, thậm chí đến nỗi nhân viên công tác đến văn phòng của Thẩm Thính để báo cáo công việc thỉnh thoảng lại liếc nhìn con cá trong bể cá. Còn có người còn lạng lẹ chụp ảnh bể cá lại.

Tần Tang xách một túi đồ bước vào - đó là thức ăn cho cá và một số bánh mì, cậu ta đã mua chúng sau khi nhận được lệnh từ Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích đói đến mức không chịu nổi rồi.

Sau khi biến thành cá chép, cô không cách nào ăn thức ăn bình thường được, ăn vào miệng có vị như đang nhai sáp.

Sau khi Thẩm Thính rắc một ít thức ăn cho cá vào, Khúc Kim Tích nghĩ tới việc mình lại rơi đến bước đường phải ăn thức ăn gia súc thì cảm thấy đau lòng.

Điều đáng buồn hơn là sau khi ăn một miếng thức ăn gia súc, cô cảm thấy như thể mình đã ăn một bữa ăn cao lương mỹ vị, đến khi no bơi không nổi nữa mới dừng miệng, nằm dưới đáy bể nhả bọt nước một cách buồn bã.

Thẩm Thính làm việc đến mười giờ tối mới về căn hộ của mình. Khúc Kim Tích đã ngủ trong nước không biết bao nhiêu nhiều vòng. Sau khi về đến căn hộ, Thẩm Thính thay nước cho Khúc Kim Tích, cuối cùng cũng gọi cô tỉnh dậy.

“Đói bụng không?” Anh cúi đầu hỏi.

Khúc Kim Tích lắc đầu.

"Tôi đói rồi."

Khúc Kim Tích: "..."

Tôi như vậy cũng không cách nào nấu ăn cho anh.

Thẩm Thính bưng cô vào nhà bếp, tự tay làm món salad rau đơn giản cho mình. Giữa chừng điện thoại di động của anh đổ chuông, là Tần Tang gọi tới.

Thẩm Thính khẽ nhướn mày, Tần Tang bình thường trễ như vậy sẽ không gọi điện thoại quấy rầy anh, trừ khi có chuyện rất quan trọng.

Bởi vì đôi tay không thuận tiện nên anh bấm loa ngoài.

“Thưa sếp!” Tần Tang ở đầu dây bên kia nói với vẻ hưng phấn hiếm thấy, “Tôi... trúng giải rồi!”

Thẩm Thính: "..."

Anh nhíu mày, hình như anh đối xử với Tần Tang không bạc đúng không, trúng giải cũng đáng để cậu ấy kích động như vậy sao?

“Lúc chiều tôi chụp một bức hình của cô Khúc Kim Tích, sau đó dùng bí danh để đăng tải lên Weibo.” Tần Tang nói, “Lúc trước ở một cửa hàng S tôi tiện tay bốc một vé, mới nãy đối phương liên hệ với tôi nói rằng tôi đã trúng giải đặc biệt rồi. Bây giờ tôi đang nhận xe ở cửa hàng S. ”

Thẩm Thính: "..."

Khúc Kim Tích: "???"

Cúp điện thoại, Thẩm Thính và Khúc Kim Tích trong bể cá mắt lớn nhìn chăm chăm vào mắt nhỏ. Khúc Kim Tích cố gắng lắm mới có thể nhìn thấy cơ thể xinh đẹp của mình qua lớp kính - thực sự là thần kỳ. Nếu bây giờ cô đăng tải, vận may có thể tốt hơn không?

Tần Tang chắc sẽ không bị lừa.

Với chỉ số IQ của Tần Tang, cậu ta không đi lừa gạt người khác đã là tốt lắm rồi.

Cậu ta có thể gọi điện thoại cho Thẩm Thính, có thể thấy rằng mọi chuyện đã được xác minh và lấy được chìa khoá xe rồi.

Càng không thể nào là một trò đùa được.

Tần Tang dám nói đùa với Thẩm Thính sao? Cậu ta không cần bát cơm nữa sao?

Tần Tang không thiếu tiền mua xe, sở dĩ cậu ta vui mừng như vậy là vì trúng giải.

Cậu ta không có cách nào liên lạc với Khúc Kim Tích sau khi cô biến đổi nên sau khi kích động một hồi, cậu ta mới không nhịn được mà gọi điện thoại cho Thẩm Thính.

Thẩm Thính cau mày nhìn con cá ở trong bể, salad cũng không làm nữa, vài giây sau liền cầm điện thoại lên chụp ảnh Khúc Kim Tích, sau đó đăng ngay lên tường.

Cũng giống như Weibo, vòng bạn bè của Thẩm Thính đã trống trải đến mức mọc cỏ đầy cỏ dại. Anh bất ngờ đăng hình một con cá chép đỏ lên, mọi người nhìn thấy đều sửng sốt.

Đồng thời vào lúc này, Thẩm Kế vừa hay cũng chưa ngủ, đừng thấy anh ta suốt ngày lông bông, trên thực tế, anh ta quản lý phần lớn ngành công nghiệp của nhà họ Thẩm.

Bình thường bận rộn giống như một con chó, khó khăn lắm mới tan ca, đang nhàn rỗi xem tin thì anh ta phát hiện ra rằng em trai bảo bối đó của mình, người vạn năm không đăng tin lại đăng một bức ảnh trong khoảnh khắc.

Thẩm Kế bắt đầu quan tâm, đặt tạ xuống, bấm vào bức tranh.

Bể cá, cá chép đỏ.

Thẩm Kế nhớ đến cô em dâu có thể biến thành một quả bí ngô, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Đây chắc không phải là Khúc Kim Tích lại biến đổi lần nữa chứ?

Để kiểm tra xem Khúc Kim Tích có thực sự có khả năng chuyển vận hay không, Thẩm Thính cầm điện thoại rời khỏi nhà bếp, để lại Khúc Kim Tích một mình trong bếp, bơi ầm ầm trong bể cá.

Dù sao thì cũng phải đưa cô ra ngoài để cho ăn chứ!

Thẩm Thính đã gửi một tin nhắn cho Chu Lị và yêu cầu đối phương gửi cho anh một tài khoản Weibo bí mật.

Chu Lị nhanh chóng trả lời, đầu óc mờ mịt gửi qua.

Thẩm Thính cũng không giải thích, đăng nhập vào Weibo mật danh này, thông qua hình ảnh đăng tải để tham gia một hoạt động bốc thăm trúng thưởng sắp diễn ra.

Sau khi làm xong, Thẩm Thính ngồi xuống ghế sofa và chờ đợi kết quả.

Trong quá trình chờ đợi, anh nhúu mày, bắt đầu ngẫm nghĩ lại: Tại sao lại muốn thử nghiệm như vậy?

Ngay khi ý nghĩ vừa lóe lên, điện thoại nhận được lời nhắc nhở, chúc mừng anh đã trúng số.

Khúc Kim Tích: "..."

Anh nhìn vào đoạn nhắc nhở này, rơi vào trong khoảng trầm lặng kéo dài.

May mắn là một điều vô cùng bí ẩn. Chẳng hạn như hôm nay, Thẩm Kế bắt đầu làm việc, phát hiện vận may của mình đặc biệt tốt, trên đường đến công ty, anh ta nhận được một cuộc gọi từ đối tác của mình. Chuyện hợp tác lúc trước mà anh ta muốn bàn luận, hôm nay đột nhiên trả lời đồng ý hợp tác.

Giờ cao điểm đi làm hiếm khi không kẹt xe, khi đến công ty thì thang máy ở tầng 1, khi mở cuộc họp xuyên đại dương thì không xảy ra bất cứ vấn đề gì về mạng, buổi chiều tranh thủ chơi đánh bóng với một người bạn, toàn bộ quá trình luôn luôn giành chiến thắng - cần phải biết, kỹ năng đánh bóng của người bạn tốt hơn anh ta.

Buổi tối bị mẹ Thẩm gọi điện thoại ép xem mắt với một cô gái, đối phương rất lạnh lợi, bày tỏ rằng cô ấy cũng bị gia đình ép buộc, hai bên đã ngầm kết thúc buổi xem mắt này. Lúc thanh toán, mỗi người khách đều có thể bốc thăm một giải thưởng cho hoạt động kỷ niệm, có cơ hội được miễn phí hoá đơn.

Thẩm Kế không quan tâm đến chút tiền này, cũng không có ý định rút thăm, nhưng cô gái nói cứ thử xem và để Thẩm Kế rút, sau đó anh ta được miễn phí hoá đơn.

...

Sau một ngày, khi Thẩm Kế trở về nhà, điểm lại mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra trong ngày hôm nay, cảm thấy mọi chuyện quá suôn sẻ, đã lâu rồi không có cảm giác thuận buồm xuôi gió như vậy.

Tình huống gì vậy?

Càng nghĩ anh ta lại càng cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong lòng Thẩm Kế khẽ động, anh ta lấy điện thoại ra và nhấp vào tin của Thẩm Thính. Hình ảnh con cá chép đỏ vẫn còn ở đó.

Sau khi suy nghĩ và đắn đo, anh ta quyết định gọi điện thoại cho Thẩm Thính.

Sau khi Thẩm Thính thử nghiệm bức ảnh của Khúc Kim Tích, dường như nó thật sự có công năng chuyển vận, ngày hôm sau liền đưa Khúc Kim Tích đến công ty, đồng thời cũng nhìn thấy chiếc xe mà Tần Tang đã trúng thưởng.

Mặc dù cũng không phải là loại xe quá đắt tiền nhưng cũng không phải là quá rẻ.

"Chuyện này cậu đã nói với bao nhiêu người?"

"Tôi chỉ nói với anh." Tần Tang nói.

Đương nhiên cậu ta sẽ không đi khắp nơi rêu rao rằng con cá chép Thẩm Thính nuôi có thể chuyển vận được.

Thẩm Thính "ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tuy nhiên, hôm qua có rất nhiều người lặng lẽ chụp ảnh Khúc Kim Tích, sau đó những người đã xem qua bức ảnh này liền gặp may mắn một cách khó hiểu.

Ban đầu, mọi người không ai nghĩ tới chuyện cá chép đỏ, cho đến khi có một nhân viên của bộ phận truyền thông uống trà chiều vô tình nói hôm nay vận may của mình tương đối tốt, mọi người tôi một câu anh một câu lấy vận may tốt ra để nói chuyện.

"Hôm nay tôi thật may mắn, ra cửa lập tức bắt được taxi."

"Cái túi tôi mua lần trước bị lỗi, ông chủ có chết cũng không chịu hoàn tiền lại vậy mà mới vừa rồi ông ta đã hoàn lại cho tôi đó."

"Tôi không cẩn thận bị quẹt xe, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả."

"Tôi vừa mới rút được phong bì đỏ trong đồng phong bì, lần nào cũng gặp may!"

Sau đó, họ tình cờ phát hiện ra trong điện thoại di động của mình đều có bức ảnh chụp con cá chép đỏ do anh Thẩm nuôi.

"Không phải chứ, tôi nghĩ có lẽ là một sự trùng hợp thôi."

"Quá kỳ diệu rồi, tôi không tin."

"Nhưng mà chuyện này cũng quá trùng hợp rồi phải không? Chúng ta có bức ảnh, hôm nay đều có vận khí rất tốt."

"..."

Bất kể nó có đúng hay không, nhưng bức ảnh cá chép đỏ đã lập tức lan truyền khắp công ty, ngay cả những nghệ sĩ mới ký hợp đồng như Quan Tư, Tô Học Lâm cũng nghe nói về chuyện này ---

Con cá chép đỏ mà Khúc Kim Tích tặng cho tổng giám đốc Thẩm nuôi dưỡng có thể chuyển vận.

Ai nói rằng cá chép đỏ đó là do Khúc Kim Tích tặng cho giám đốc Thẩm chứ?

Mọi người đều lan truyền như vậy mà.

Thẩm Thính ở trong một nhóm nhân viên cấp cao, có lẽ là một nhân viên quản lý run tay nên không cẩn thận đăng bức ảnh của Khúc Kim Tích lên nhóm, tình cờ bị Thẩm Thính nhìn thấy.

Lúc này, anh mới biết rằng bức ảnh cá chép đỏ đã làm điên đảo nội bộ rồi.

"Chúc mừng, bạn đã trở thành một con cá chép chuyển vận."

Khúc Kim Tích đang vui vẻ quay cuồng trong nước, có thể nói là cô có chút vui sướng.

Thật không ngờ có một ngày mình lại có thể trở thành một con cá chép, được nhiều người sùng bái như vậy.

Giữa chừng Tần Tang vào phòng làm việc nhưng Thẩm Thính không ở đó, cậu ta nhân cơ hội này đi tới trước bể cá, nói với Khúc Kim Tích: "Cô Khúc, tôi vừa nhận được tin nhắn của em họ tôi. Bởi vì đã đăng tải bức ảnh của cô mà hôm nay nó đã thi giành được vị trí thứ ba trong khối. "

Lúc này Thẩm Thính đẩy cửa bước vào.

Tần Tang đứng thẳng người, lập tức khôi phục lại chế độ của một trợ lý ưu tú, ra khỏi văn phòng với vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn cá chép mập mạp bơi lội vui vẻ hơn trong bể cá, Thẩm Thính: "..."

Trở về căn hộ sau khi tan làm, Thẩm Thính nhìn Khúc Kim Tích trong bể cá, không ngờ lại nảy ra ý định gửi ảnh của cô cho ông cụ Thẩm.

Để ông cụ Thẩm nhìn một chút, nói không chừng có thể khiến sức khỏe tốt hơn.

Khúc Kim Tích đang dựa vào thành của bể thủy tinh, vừa nhìn anh vừa nhả bọt khí.

Chính vào lúc này, Thẩm Kế gọi điện đến, anh thuận tay trả lời thì nghe thấy giọng nói bí ẩn của Thẩm Kế trong điện thoại: "Em có biết con cá chép đỏ mà em đăng lên hôm qua có thể chuyển vận không?!"

Thẩm Thính: "..."

Điên rồi.

Chương 67

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tôi không liên lạc được với Khúc Kim Tích, có chuyện gì vậy? Cô ta đi đâu rồi?"

Ngũ Lập Thu vội vàng xông vào phòng làm việc, nhìn người đàn ông trong phòng đang chơi đùa với con cá chép đỏ trong bể cá đã được nội bộ công ty điên cuồng đăng tải hai ngày qua, không nói nên lời.

Chị ấy không để ý tới con cá. Sau khi nghe thấy chị ấy nói xong những lời này, con cá chép đỏ quay một vòng trong nước với lưng tâm cần rút, đối diện với chị ấy bằng đuôi của mình.

Thẩm Thính thu thức ăn cho cá trong tay lại, nói: "Cô ấy có chút chuyện."

Ngũ Lập Thu cau mày nói: "Tôi đã liên hệ phỏng vấn với cô ta, còn có bữa tiệc từ thiện tối nay của Đông Ngu, tôi đã đặt chỗ cho cô ta rồi, anh tìm cách liên lạc với cô ta đi. Chỉ cần không phải là chuyện gì không ra khỏi giường được thì phải đến cho tôi. "

Trước đây Ngũ Lập Thu đã rất mạnh mẽ trong việc dẫn dắt Thẩm Thính. Bây giờ chị ấy đã trở lại, chấp nhận lời uỷ nhiệm của Thẩm Thính để dẫn dắt Khúc Kim Tích. Như vậy, cho dù trước kia Khúc Kim Tích có lịch sử đen tối như thế nào thì chị ấy đều sẽ tìm cách giành giật tài nguyên về cho cô.

"Anh nhìn thử xem tình hình hiện tại của cô ta đi. Những bộ phim trước đó có phải là phim dở hay không cũng không quan trọng. Mấu chốt là nữ chính cũng không phải, một bộ phim nghiêm túc cũng không có, dở dở ương ương như vậy! Tôi không quan tâm hai người rốt cuộc có quan hệ gì, cho dù sau này cô ta có trở thành phu nhân

của tổng giám đốc hay không, nhưng bây giờ anh đã giao cô ta cho tôi, tôi sẽ kiểm soát cô ta. Nếu như cô ta không quan tâm đến bản thân mình vậy thì anh đừng bảo tôi dẫn dắt cô ta nữa. "

Chị ấy nói đùng đùng một trận.

Ánh mắt Thẩm Thính lộ ra vẻ suy tư, không nói lời nào.

Ngũ Lập Thu liếc qua, phát hiện anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào con cá chép như thể hoàn toàn không nghe thấy những gì mà mình vừa nói.

"..."

"Thẩm Thính!"

Tính khí của Ngũ Lập Thu sắp bùng phát rồi, Thẩm Thính đột nhiên đưa mắt lên nhìn chị ấy: "Chị cần biết một chuyện."

Ngũ Lập Thu: "?"

Đồng thời với lúc này, Khúc Kim Tích ở trong bể cá cảm thấy được một dự cảm không hay.

Quả nhiên, cảm giác của cô không sai--

Thẩm Thính chỉ vào con cá chép đỏ, nói với Ngũ Lập Thu: "Cô ấy chính là Khúc Kim Tích."

"???" Ngũ Lập Thu như sắp nổ tung, mặt không chút biểu cảm nói, "Thẩm Thính, tôi không biết anh còn thích pha trò."

Thẩm Thính nhìn cô ấy, không nói gì.

Ngũ Lập Thu: "..."

Thẩm Thính ra mắt chính là do Ngũ Lập Thu dẫn dắt. Hai người đã biết nhau gần mười năm. Ngũ Lập Thu không dám nói rằng chị ấy

hoàn toàn hiểu rõ Thẩm Thính nhưng ít nhất chị ấy hiểu tính cách của Thẩm Thính.

Thẩm Thính không phải là người thích nói đùa, thật ra thì bọn họ đã quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, số lần Thẩm Thính nói đùa chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cùng với sự im lặng của Thẩm Thính, Ngũ Lập Thu chậm rãi đưa mắt nhìn về phía con cá chép đỏ, một lúc sau mới nói: "Anh bảo tôi làm sao có thể tin rằng con cá này là Khúc Kim Tích?"

Thẩm Thính nói: "Chị có thể đi xác minh."

Nói sự thật cho Ngũ Lập Thu biết là một quyết định được đưa ra sau khi Thẩm Thính cân nhắc cẩn thận - Mặc dù sự cân nhắc cẩn thận của anh chỉ là mới ngay tức thì thôi.

Ngũ Lập Thu là người quản lý của Khúc Kim Tích, giấu chị ấy về tình huống của Khúc Kim Tích sẽ chỉ gây thêm nhiều rắc rối, vì vậy tốt hơn hết là nên công khai nói với chị ấy.

"Cô... thật sự là Khúc Kim Tích sao?" Ngũ Lập Thu bước đến trước bể cá.

Khúc Kim Tích bất lực gật đầu.

Ngũ Lập Thu nhìn thấy con cá làm động tác gật đầu: "..."

Chị ấy âm thầm tự nhéo lòng bàn tay mình để ổn định tinh thần rồi quay sang hỏi Thẩm Thính: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Làm sao một người đang yên đang lành lại có thể biến thành cá chứ? Cô ấy là yêu quái sao?"

Thế giới này không lẽ thực sự tồn tại thứ giống như yêu quái được mô tả trong tiểu thuyết và phim truyền hình sao???

"Không phải." Trước phản ứng của Ngũ Lập Thu, Thẩm Thính bình tĩnh giới thiệu tình huống của Khúc Kim Tích.

Sau khi Ngũ Lập Thu nghe xong, trong đôi mắt tràn đầy vẻ "hoài nghi nhân sinh".

Một con người bình thường sau một lần xảy ra tai nạn xe hơi thì sẽ ngẫu nhiên biến thành nhiều loại động vật nhỏ khác nhau sao? Hơn nữa còn là các loài động vật nhỏ không giới hạn.

Chị ấy đột nhiên nhớ đến những hotsearch trước đây liên quan đến việc Thẩm Thính nuôi động vật.

Lúc chị ấy ở nhà nuôi con nhỏ, thỉnh thoảng có chú ý đến tin tức của Thẩm Thính. Khi đó hotsearch xuất hiện rất kỳ lạ, Thẩm Thính quả thực không thích động vật nhỏ, đặc biệt là những con vật có lông dài.

Nhưng mà cho dù kỳ lạ thì chị ấy cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì biết đâu bây giờ Thẩm Thính có sở thích đó.

Bây giờ tất cả đều đã sáng tỏ rồi.

Những con vật nhỏ xuất hiện xung quanh Thẩm Thính đều là do Khúc Kim Tích biến thành.

"Vậy thì làm sao cô ấy có thể biến trở lại?" Một lúc lâu sau, Ngũ Lập Thu cuối cùng cũng tiêu hóa được sự thật này.

Thẩm Thính: "Tôi không biết."

Ngũ Lập Thu xoa xoa lông mày, một lúc sau mới nói: "Được rồi, trước tiên tôi đi dời lại hai hoạt động này đã."

Đừng.

Khúc Kim Tích lo lắng.

Sau khi bộ phim kết thúc, cô không có việc gì làm ngoại trừ lần tham gia phỏng vấn đó, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội có việc để làm, cô có thể trơ mắt nhìn chúng vụt mất sao?

Cô vội vàng quay cuồng trong nước.

Ngũ Lập Thu và Thẩm Thính nói chuyện với nhau cũng không chú ý đến cô, cho đến khi họ nghe thấy một tiếng nổ, quay đầu lại - bể cá đã vỡ rồi!

Khúc Kim Tích toàn thân ướt đẫm xuất hiện trước mặt hai người.

Mặt bàn, sàn nhà đầy mảnh kính vỡ và vết nước, một số tài liệu trên bàn cũng gặp tai ương.

Khúc Kim Tích: "..."

Ngũ Lập Thu nhìn Khúc Kim Tích từ trên xuống dưới, sự kinh ngạc trong mắt chị ấy từ từ phai nhạt đi, vội vàng nói: "Được rồi, lịch trình không cần dời nữa, thu dọn một chút, sau đó lên đường cùng tôi."

Chị ấy nói xong thì quay người sai bước ra khỏi văn phòng, bước đi có chút loạng choạng.

Về phần Khúc Kim Tích toàn thân ướt át nên thu dọn như thế nào, chị ấy không cần phải lo lắng về điều đó, tự khắc sẽ có người giúp đỡ.

"Hắc xì." Khúc Kim Tích che mũi hắt hơi.

Thẩm Thính nhìn cô, chậm rãi nói một câu: "Lần này tôi phải giải thích với nhân viên như thế nào về nguyên nhân con cá chếp chuyển vận biến mất đây?"

Khúc Kim Tích: "..."

Ai dám bảo anh giải thích chứ?

"Tự mình vào phòng nghỉ tắm rửa đi, tôi sẽ bảo Tần Tang mang quần áo qua."

Có một cánh cửa bí mật trong văn phòng của Thẩm Thính, mở ra là một phòng nghỉ, nếu như mệt thì có thể vào trong chớp mắt một lát.

Phòng nghỉ không lớn lắm, kê một chiếc giường đơn và một phòng tắm.

Khúc Kim Tích không quan tâm đến điều gì khác, bây giờ đã là đầu mùa đông, cô cảm thấy không thoải mái khi mặc quần áo ướt, cô không muốn bị cảm lạnh.

Nhanh chóng tắm xong, Khúc Kim Tích nhìn chiếc khăn tắm duy nhất trên kệ, trong lúc kéo nó ra để quấn quanh người, không tránh khỏi suy nghĩ: Thẩm Thính đã từng dùng nó chưa?

Chắc là chưa đâu.

Sau khi Thẩm Thính trở về nước, hai người luôn ở cùng nhau, Thẩm Thính hầu như không ra vào phòng nghỉ.

Cho nên, đây là cô sử dụng nó trước?

Khúc Kim Tích nghĩ ngợi lung tung, mở cửa đi ra ngoài, trên giường đã đặt sẵn một bộ quần áo sạch sẽ.

Cô vừa mới cởi khăn tắm ra chuẩn bị mặc vào thì một giọng nói quen thuộc vang lên: "Xong rồi chứ?"

Cửa mở ra, một mảng tuyết trắng đập vào mắt, thân thể Thẩm Thính cứng đờ.

Động tác cúi người lấy quần áo trên giường của Khúc Kim Tích đóng băng, hai người nhìn nhau, trong khoảnh khắc đó dường như thời gian và không gian đều dừng lại.

Cả hai người thực hiện động tác cùng một lúc:

Khúc Kim Tích mở chăn bông và chui người vào.

Thẩm Thính đóng sầm cửa lại.

Năm phút sau, Khúc Kim Tích đã thay quần áo xong, cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc rồi mới mở cửa phòng nghỉ bước ra ngoài.

Tuy nhiên, trong văn phòng đã không còn bóng dáng của Thẩm Thính.

Trái tim nhỏ bé đang ở trong không khí của Khúc Kim Tích rơi xuống, cô xoa mặt, xoa đến mức khuôn mặt ửng đỏ.

“Thưa sếp?” Tần Tang đang làm việc trong văn phòng của mình, nhìn thấy Thẩm Thính mở cửa bước vào, cho rằng anh có chuyện quan trọng cần cậu ta làm nên lập tức đứng dậy.

“Không có gì.” Thẩm Thính nhẹ giọng nói, “Tôi tới đây tìm hai quyển sách.”

Trong phòng làm việc của Tần Tang có một giá sách, bên trên có đầy đủ các loại sách khác nhau. Thẩm Thính đứng trước giá, vẻ mặt nghiêm túc chọn sách.

Tần Tang cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong văn phòng của anh cũng có sách, còn nhiều hơn văn phòng của cậu ta. Ngoài ra, nếu như anh thực sự cần sách, trực tiếp bảo cậu ta đem qua là được rồi.

Thẩm Thính “nghiêm túc” lựa chọn trong hơn mười phút, cuối cùng tùy tiện chọn hai cuốn sách rồi trở về văn phòng của mình. Đúng như anh dự đoán, Khúc Kim Tích đã đi rồi.

Anh đặt cuốn sách lên bàn, trong đầu nhớ lại cảnh kinh ngạc vừa nãy.

Một lúc sau, Thẩm Thính rót cho mình một cốc nước lạnh để uống.

- -----

Khúc Kim Tích đã hiểu được chỗ tốt khi dựa vào ‘cây to’.

Cuộc phỏng vấn này là phỏng vấn cá nhân của nghệ sĩ, nằm trong chuyên mục tiếp theo của Orange Entertainment Records. Chuyên mục này đã phỏng vấn rất nhiều tên tuổi lớn. Ngũ Lập Thu có thể giành được cuộc phỏng vấn này cho cô là đã sử dụng rất nhiều mối quan hệ của mình.

Sau khi đến địa điểm phỏng vấn, lần đầu tiên Khúc Kim Tích được đối xử ở cấp độ ngôi sao. Trong suốt quá trình, các nhân viên đối xử nhiệt tình với cô, không ai bỏ mặc cô.

Khúc Kim Tích rất rõ, đây là cô hưởng ké ánh sáng của Ngũ Lập Thu.

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Khúc Kim Tích đi vào nhà vệ sinh. Không đợi cô rời khỏi phòng thì đã có hai người bước vào, sau đó liền nghe thấy một giọng nữ cất lên: "Nghe nói rằng cô đã trở lại làm việc. Tôi còn cho rằng cô sẽ chọn một người mới có tiềm năng. Dẫn dắt một Thẩm Thính khác, không ngờ cô lại lựa chọn Khúc Kim Tích."

Cô biết người này là ai, Trần Mỹ Á, tổng biên tập của chuyên mục. Trước khi phỏng vấn, Ngũ Lập Thu đã đưa cô đến gặp mặt đối phương một lần.

Ngũ Lập Thu trả lời: "Khúc Kim Tích cũng có tiềm năng."

“Tiềm năng scandal sao?” Trần Mỹ Á cười, “Nói thật, nếu như không phải vì nể mặt cô, tôi thật sự không muốn phỏng vấn cô ta.”

Ngũ Lập Thu liếc cô ta một cái: "Cô cũng học cách đánh giá tính cách của một người dựa vào tin tức trên mạng từ khi nào vậy?"

“Không phải chuyện này.” Trần Mỹ Á lắc đầu: “Đương nhiên một số tin tức trên mạng không thể coi là thật được, nhưng tôi có một người bạn đã từng hợp tác với Khúc Kim Tích, nói rằng người này đời tư không ra làm sao cả. Lập Thu, cô đừng để não mình quá nóng mà coi một cọng cỏ thành bảo bối. ”

“Cho dù cô có dẫn dắt Khúc Kim Tích lên thăm đồ thì sao chứ?” Trần Mỹ Á nói, “Nếu như cô ta lên thăm đồ rồi, cảm thấy cô không còn giá trị lợi dụng nữa, chỉ sợ sẽ đá cô mà không nói một lời.”

Đôi mày sắc bén của Ngũ Lập Thu nhướng lên: "Người bạn đó mà cô nhắc đến là Từ Nam Nam đúng không?"

Trần Mỹ Á không biết phải nói sao.

Ngũ Lập Thu cười nhạt: "Vậy thì tại sao cô không nghĩ thử xem, nếu như Khúc Kim Tích thực sự giống như những gì cô ta nói, tại sao Thẩm Thính lại muốn để cô ấy vào công ty của mình?"

Trần Mỹ Á sửng sốt.

"Theo những gì tôi biết về Thẩm Thính, nếu như Khúc Kim Tích thực sự có vấn đề nghiêm trọng về nhân phẩm thì dựa vào những chuyện mà Khúc Kim Tích đã làm với anh ta trước đây, anh ta có thể trực tiếp khiến Khúc Kim Tích rút ra khỏi làng giải trí."

"Cô đã làm việc trong làng giải trí nhiều năm như vậy rồi, vẫn không bỏ được thói quen luôn bị ảnh hưởng bởi ý kiến của người khác sao? Về phần Từ Nam Nam..."

Nói đến Từ Nam Nam, Ngũ Lập Thu vô cùng khinh thường, đến cả bình phẩm cũng lười nói, rửa tay xong thì liền xoay người rời đi.

Trần Mỹ Á đứng tại chỗ một lúc rồi cũng rời đi.

Khúc Kim Tích từ từ mở cửa phòng vệ sinh ra, đi đến bồn rửa mặt, vặn vòi nước và rửa tay.

Từ Nam Nam đã đưa ra nhiều thông cáo trong khoảng thời gian này. Cô ta không thiếu tiền. Ekip xung quanh cô ta cũng được cô ta thuê với giá cao. Kể từ khi Thẩm Thính thành lập công ty, cô ta đã đi tìm Thẩm Thính bày tỏ ý muốn ký hợp đồng với S&T nhưng Thẩm Thính không đồng ý.

Tức giận là điều không tránh khỏi, nhưng cô ta nghĩ tới tính khí của Thẩm Thính, chỉ đành cam chịu.

“Sau này sẽ có cơ hội hợp tác với Thẩm Thính.” Người quản lý an ủi cô ta, “Hơn nữa nếu như cô thật sự đến S&T thì sẽ bị người khác quản lý. Với tính khí này của cô, có thể chịu đựng được không?”

Từ Nam Nam lập tức được an ủi.

Không lâu sau, người quản lý nhận được một cuộc điện thoại, biểu hiện của anh ta trở nên có chút kỳ lạ.

Từ Nam Nam nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, nhú mày nói: “Thế nào?”

Người quản lý nhìn vẻ mặt của cô ta rồi cẩn thận nói: “Cô biết chuyện Thẩm Thính mời Ngũ Lập Thu quay lại chưa?”

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Với tư cách là một người quản lý vàng, Ngũ Lập Thu được Thẩm Thính mời trở lại làm việc, chuyện này có gì là hiếm trong làng giải trí chứ?

Về mặt của người quản lý trở nên vi diệu: "Ngũ Lập Thu đã dẫn dắt Khúc Kim Tích đến Orange Entertainment."

"Anh đang nói cái gì vậy?! Ngũ Lập Thu dẫn dắt Khúc Kim Tích?" Về mặt Từ Nam Nam khó coi, hỏi: "Cô ta đã ký hợp đồng với S&T sao?"

Người quản lý im lặng, Ngũ Lập Thu không thể nào vô duyên vô cớ dẫn dắt Khúc Kim Tích đến cuộc phỏng vấn được, điều này cho thấy Khúc Kim Tích đã ký hợp đồng với S&T nhưng không công khai mà thôi.

Hơn nữa, người quản lý hiện tại của Khúc Kim Tích chính là quản lý vàng đã dẫn dắt Thẩm Thính. Như vậy có thể thấy rằng S&T vô cùng coi trọng Khúc Kim Tích, đã quyết tâm nâng cô lên.

Anh ta có thể nghĩ ra, Từ Nam Nam đương nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Từ Nam Nam hít sâu một hơi, sắc mặt khó coi, gằng từng câu từng chữ: "Tôi hỏi anh một câu, anh cảm thấy tại sao Thẩm Thính lại ký hợp đồng với Khúc Kim Tích?"

Người quản lý: "....."

Làm sao anh ta biết được.

Từ Nam Nam cũng không hy vọng anh ta trả lời, lại hỏi: "Anh đã gặp Khúc Kim Tích, anh cho rằng tôi với cô ta ai đẹp hơn?"

Người quản lý: "Đương nhiên là cô. Khúc Kim Tích làm sao có thể so sánh với cô được."

Từ Nam Nam nhìn chằm chằm anh ta: "Tôi muốn nghe lời thật lòng."

Người quản lý im lặng, nửa phút sau, anh ta mới nói: "Hai người các cô không phải cùng một kiểu, mỗi người có phong cách riêng. Nếu như thật sự muốn phân cao thấp thì khuôn mặt và thân hình của Khúc Kim Tích quả thật là đẹp hơn cô một chút. "

Anh ta cảm thấy câu trả lời của mình đủ khéo léo rồi.

Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi như cô ta có thể so sánh với một cô gái tuổi đôi mươi sao???

Chương 68

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích đang trang điểm, còn Ngũ Lập Thu thì ở bên cạnh giới thiệu chi tiết về buổi dạ tiệc từ thiện, có những nghệ sĩ nổi tiếng nào đang tham gia, quy trình ra sao và những gì cô cần làm. Khúc Kim Tích nghe đến chóng mặt.

Cho đến khi--

“Quyên góp??” Cô lập tức tỉnh táo, nhìn về phía người quản lý đang nói không ngừng, “Mỗi nghệ sĩ tham gia đều phải quyên góp sao?”

“Nếu không thì sao?” Ngũ Lập Thu ngừng nói, nhìn thoáng qua vẻ mặt đau khổ của Khúc Kim Tích, chị ấy không khỏi tức giận. “Cô ra mắt lâu như vậy rồi, có làm chuyện tốt gì không? Tin tức trên Internet có liên quan đến cô, có tin tức nào có thể làm đẹp hình ảnh của cô không?”

Khúc Kim Tích: "..."

Thê thảm quá, một cái cũng chả có.

“Đã không có thì trước tiên hãy làm chút việc tốt, nhân cơ hội này đánh bóng chút danh tiếng đi.” Ngũ Lập Thu nói, “Được rồi, nói với cô những chuyện này cô cũng không hiểu, cô chỉ cần chuẩn bị tiền là được. ”

Nếu Khúc Kim Tích hiểu được những chuyện này thì đã không thê thảm như vậy rồi.

Khúc Kim Tích nghĩ đến chiếc ví xẹp lép đó của mình, hỏi một cách yếu ớt, "Vậy cần chuẩn bị bao nhiêu?"

“Ít nhất một triệu.” Ngũ Lập Thu trượt máy tính bảng, đầu cũng không ngẩng lên nói.

“Một triệu!!!” Khúc Kim Tích nghiêng đầu, cây cọ của chuyên viên trang điểm gần như chọc thẳng vào mắt cô.

Ngũ Lập Thu: "..."

Khúc Kim Tích đau khổ đến mức thở không ra hơi. Một trăm ngàn chính là toàn bộ tài sản của cô, còn là kiếm được nhờ đóng phim "Muru trang". Ngũ Lập Thu nhẹ nhàng yêu cầu cô rút sạch của cải. Điều này không phải là muốn lấy cái mạng già của cô sao?

“Có thể bớt một chút, hay là giảm một nửa được không?” Vẻ mặt của Khúc Kim Tích như muốn khóc.

Quả thật Ngũ Lập Thu không thể nào tin được, Khúc Kim Tích lại có thể tiếc một triệu, cô và Thẩm Thính ở cùng nhau, Thẩm Thính không cho cô tiền tiêu sao?

Gia sản của nghề làm trang điểm còn nhiều hơn cô nữa!

Ngũ Lập Thu bối rối, có lẽ là chị ấy chưa bao giờ nhìn thấy một nghệ sĩ như vậy.

Khúc Kim Tích nhìn thấy vẻ mặt của quản lý thì muốn nói không phải là cô keo kiệt, mà là trên người cô chỉ có ngàn ấy của cải, đưa ra một lúc, cô... cô thật sự không nỡ!

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho Thẩm Thính, cô không cần nói.” Khí thế của Ngũ Lập Thu hùng hực, trong xe gần như không có ai dám nói một lời nào.

Khúc Kim Tích vô cùng sợ hãi, gọi điện thoại cho Thẩm Thính làm cái gì chứ!

Cô vội vàng chạy tới: "Đừng đừng đừng, tôi quên góp! Tôi quên góp!!!"

Ngũ Lập Thu không quan tâm đến Khúc Kim Tích đang nhào tới, chị ấy vội vàng ổn định thân hình, quả thực bị Khúc Kim Tích làm cho buồn cười. Nhìn ánh mắt kinh hoàng của cô gái, chị ấy nhướn mày, có chút dờ khóc dờ cười nói: "Cô và Thẩm Thính có quan hệ gì? "

Tai của chuyên viên trang điểm dựng thẳng lên.

Mặc dù người trong công ty đều biết quan hệ giữa hai người không bình thường, nhưng mà đương sự không nói ra, tất cả chỉ là suy đoán, rốt cuộc sự tình ra sao mọi người đều không biết.

Bây giờ có thể nghe thấy một trong hai đương sự nói, đây là thông tin mới nhất và chính xác nhất. Ai mà không tò mò chứ?

Khúc Kim Tích: "..."

Cô phải trả lời như thế nào đây?

Ngập ngừng một hồi, cô khôn khéo đẩy vấn đề này sang Thẩm Thính: "Chị có thể hỏi anh ấy."

"..."

Ngũ Lập Thu đẩy cô ra rồi hét lên, "Ngồi ngay ngắn lại."

Thấy chị ấy không có vẻ gì là sẽ gọi điện thoại, Khúc Kim Tích cảm thấy nhẹ nhõm, ngoan ngoãn ngồi lại vị trí cũ. Chuyên gia trang điểm có chút tiếc nuối, đành phải tiếp tục tạo hình cho Khúc Kim Tích.

Ngũ Lập Thu trực tiếp gửi một tin nhắn WeChat cho Thẩm Thính: [Khúc Kim Tích nghèo nàn, bảo cô ta cầm một triệu ra giống như giết cô ta, làm thế nào quên góp cho bữa tiệc đây?]

[Thẩm Thính: Lấy tài khoản của tôi.]

Ngũ Lập Thu cất điện thoại di động rồi liếc nhìn Khúc Kim Tích, người đã chấp nhận số phận của mình, ngồi im không nói gì nữa.

Hiện trường của bữa tiệc từ thiện có rất nhiều người, những nghệ sĩ nổi tiếng có thể nhìn thấy ở khắp nơi trong hậu trường. Vì sự tồn tại của Ngũ Lập Thu nên Khúc Kim Tích không bị mọi người ở đây lãng quên. Cô theo Ngũ Lập Thu gặp rất nhiều giám đốc, nhà sản xuất, nhà đầu tư và CEO của một số công ty.

Cô chỉ chịu trách nhiệm mỉm cười trong suốt quá trình, còn lại tất cả các cuộc trò chuyện đều giao hết cho Ngũ Lập Thu. Hầu hết các ông lớn đều không biết Khúc Kim Tích, nhưng dưới sự giới thiệu của Ngũ Lập Thu, bọn họ đã thành công trong việc ghi nhớ cái tên Khúc Kim Tích này.

Sau một thời gian, nhiều nghệ sĩ trong hậu trường biết được tình huống thông qua ekip, rằng: Khúc Kim Tích có người quản lý, người quản lý này lại là Ngũ Lập Thu, người đã rút lui khỏi làng giải trí và được Thẩm Thính mời trở lại.

"Nói như vậy, Khúc Kim Tích đã ký kết với S&T?"

"Không thể nào."

"Thẩm Thính thực sự đã ký hợp đồng với cô ta ư?"

"Không thể hiểu nổi."

"Có nhầm lẫn gì không?"

"Khúc Kim Tích này dùng cách gì để trèo lên Thẩm Thính vậy? Thẩm Thính không phải là thực sự thích cô ta đó chứ?"

"Mắt nhìn của Thẩm Thính không đến mức tệ như vậy chứ?"

"Thực ra, Khúc Kim Tích trông cũng không tệ..."

...

Từ Nam Nam cũng đến.

Sắc mặt của cô ta không được tốt lắm, bởi vì cô ta nhận được tin Khúc Kim Tích cũng đến tham gia bữa tiệc.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy Ngũ Lập Thu dẫn Khúc Kim Tích đến nói chuyện với phó giám đốc của một tập đoàn công ty thì cô ta nở một nụ cười dịu dàng và kéo váy bước tới.

"Giám đốc Trương, thật là trùng hợp."

Ông Trương quay người lại, đối mặt với Từ Nam Nam, ông ta mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, cô Từ vẫn xinh đẹp như vậy."

Từ Nam Nam mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ, cổ chữ V khoét sâu phía trước, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy được vóc dáng chuẩn của cô ta.

"Giám đốc Trương vẫn vui tính như vậy." Từ Nam Nam nói, "Chị Thu, có thể gặp được chị ở đây, tôi thật sự rất vui."

Ngũ Lập Thu cười híp mắt, kéo Khúc Kim Tích qua: "Lúc trước cô đóng phim với Nam Nam. Nam Nam đối xử với cô tốt như vậy. Ngày nào cô ấy cũng tặng cho cô bánh kem sô cô la, sợ cô đói, lúc này gặp mặt còn không nhanh chào hỏi người ta."

"Chị Nam Nam." Khúc Kim Tích khéo léo kêu một tiếng.

Nụ cười trên mặt Từ Nam Nam cứng lại.

Đồ ăn mà cô ta đưa cho Khúc Kim Tích, cũng chỉ có người trong đoàn phim biết, người thông minh có thể đoán ra được suy nghĩ của cô ta nhưng không ai dám nói lung tung.

Loại chuyện này trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Nhưng Ngũ Lập Thu lại nói bằng giọng điệu giễu cợt trong trường hợp này - Khắp nơi đều là những ông chủ lớn, có một số người

không quan tâm, có một số người nghe xong chưa chắc sẽ không suy nghĩ nhiều.

Ngay khi cô ta chuẩn bị nói thì lại nghe thấy Khúc Kim Tích nói một câu: "Khối lượng công việc quay phim rất nặng nên dễ đói. May mắn thay, chị Nam Nam cẩn thận, lại chăm sóc tôi rất chu đáo. Chị ấy nhìn ra được là tôi đói nên mới tặng món ngon cho tôi."

"Vậy thì cô phải ghi nhớ lòng tốt của Nam Nam, có thời gian thì mời cô ấy đi ăn để cảm ơn." Ngũ Lập Thu nói, hoàn toàn không cho Từ Nam Nam cơ hội mở miệng, "Ồ giám đốc Hường, anh cũng đến rồi sao!"

Một người đàn ông trung niên bước tới, Ngũ Lập Thu mỉm cười với giám đốc Trương và Từ Nam Nam rồi đưa Khúc Kim Tích đi tới.

Giám đốc Trương không muốn tham gia vào cuộc chiến thầm lặng của phụ nữ nên đã tìm cách bỏ đi.

Từ Nam Nam nhìn theo bóng lưng của Khúc Kim Tích, trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở cô ta: "Chị Nam Nam, giám đốc Hường tới rồi, chúng ta tránh ra đi."

Giám đốc Hường mới bước vào kia chính là chồng cũ của Từ Nam Nam.

Trong mắt người ngoài, Từ Nam Nam dựa vào danh tiếng của mình gả vào một gia đình giàu có, nhưng mà chỉ trong vòng hai năm, cô ta đã ly hôn với người chồng đại gia và thu được rất nhiều tài sản.

Nghe nói cô ta ly hôn với người chồng giàu có là vì phát hiện ra chồng mình đang nuôi người thứ ba cho nên không chút ngần ngại đề nghị ly hôn.

Cái danh tiếng này cũng kiếm được, tiền cũng có rồi, đồng thời đối mặt với cuộc hôn nhân nằm trong nguy cơ đổ vỡ, không phải bởi

vì chồng là một người giàu có mà uất ức nhẫn nhịn, dứt khoát ly hôn gọn ghẽ, như là một người phụ nữ kiểu mẫu.

Sắc mặt của Từ Nam Nam thay đổi vài lần, sau đó cô ta cất bước rời đi.

Giám đốc Hường đã ngoài năm mươi nhưng vẫn giữ được phong độ tốt, trông ông ta chỉ khoảng bốn mươi tuổi, trên người tỏa ra khí chất tinh anh. Đương nhiên, Khúc Kim Tích không biết rằng ông ta chính là chồng cũ của Từ Nam Nam.

Chỉ là nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Ngũ Lập Thu và giám đốc Hường, trong lòng cô thở dài, Ngũ Lập Thu thực sự quá mạnh mẽ.

Những ông lớn ở hậu trường xuất hiện, không có ai là chị ấy không biết, điều quan trọng là ai nấy đều rất thân thiết, dường như có mối quan hệ rất tốt với chị ấy.

Trước đây Khúc Kim Tích còn cảm thấy mình khá giỏi, kỹ năng nào cũng biết một chút, đi theo Ngũ Lập Thu một vòng cô liền bắt đầu nghi ngờ về bản thân.

"Tại sao cô Khúc Kim Tích không nói gì?" Giám đốc Hường đột nhiên nhìn về phía Khúc Kim Tích.

Trong lòng Khúc Kim Tích thầm nghĩ các anh đang nói chuyện, tôi xen vào làm gì, ngắt lời các anh không phải là thô lỗ sao?

Nhưng đại gia đã chủ động hỏi, cô chỉ đành mỉm cười đáp: "Tôi đang học tập."

Giám đốc Hường tò mò: "Học cái gì?"

Khúc Kim Tích: "Học cách làm sao nói chuyện."

Ngũ Lập Thu: "..."

Giám đốc Hướng sừng sốt một chút, sau đó bật cười, nói với Ngũ Lập Thu: "Các cô gái nhỏ bây giờ thật là thú vị."

"Người trẻ tuổi mà, có rất nhiều suy nghĩ." Ngũ Lập Thu thở phào nhẹ nhõm, câu trả lời của Khúc Kim Tích vừa nghe là biết cô không giỏi ăn nói, càng làm nổi bật sự non nớt của cô. Đối với đại gia mà nói, rõ ràng là vừa lòng hơn nhiều so với kiểu người mưu mô.

Giám đốc Hướng gật đầu, sau đó rời đi.

Khúc Kim Tích nói: "Chị Thu, tôi không nói gì sai chứ?"

Ngũ Lập Thu: "Giám đốc Hướng bật cười thành tiếng, cô nói xem cô có nói sai không?"

Khúc Kim Tích lập tức không lo lắng nữa.

"Có biết anh ta là ai không?" Vẻ mặt của Ngũ Lập Thu rất hả hê.

Khúc Kim Tích cảm thấy được có dưa để ăn, cô nghiêng người qua hỏi: "Ai vậy?"

Hai mắt của cô gái nhỏ sáng ngời, Ngũ Lập Thu đột nhiên nhớ đến con trai nhà mình, khi cậu nhóc tò mò cũng tròn xoe mắt nhìn mình như vậy, rất ngoan ngoãn.

Một cô gái có đôi mắt như vậy người có thể xấu chỗ nào chứ?

Ánh mắt chị ấy trở nên dịu dàng, khoe miệng nở nụ cười: "Chồng cũ của Từ Nam Nam."

Khúc Kim Tích: "!"

Thật là kích thích phải không?

Ngũ Lập Thu nói: "Cô nhìn vào trong hội trường xem có nhìn thấy Từ Nam Nam không?"

Khúc Kim Tích liếc nhìn, đúng là hoàn toàn không nhìn thấy Từ Nam Nam. Vừa rồi khi bọn họ qua đây nói chuyện với giám đốc Hướng cũng không cách nhau quá xa.

Nghĩ lại thì Từ Nam Nam trốn tránh cũng là chuyện bình thường. Vợ chồng cũ gặp mặt nhau thật sự rất ngượng ngùng.

Hơn nữa vụ ly hôn của Từ Nam Nam là do chồng ngoại tình nuôi người thứ ba, còn giám đốc Hướng vừa rồi ...

“Giám đốc Hướng kia có ngoại tình hay không thì tôi không biết.” Ngũ Lập Thu dường như biết cô đang nghĩ gì. “Lúc đó Từ Nam Nam đã dùng thủ đoạn xấu xa để gả vào gia đình giàu có... haizzz.”

Sự khinh bỉ tràn ngập trong vẻ mặt chị ấy.

Khúc Kim Tích đợi người quản lý tiếp tục nói, nhưng Ngũ Lập Thu lại im lặng.

"..."

Nghe chuyện phiếm được một nửa thật sự rất khó chịu.

Bữa tiệc từ thiện bắt đầu, Khúc Kim Tích với tư cách là một nghệ sĩ được mời chắc chắn sẽ bước lên thảm đỏ.

Ngũ Lập Thu lại nói: "Hãy nở nụ cười tự tin nhất, gương mặt của cô chính là vũ khí sát thương lớn nhất trên thảm đỏ đêm nay."

Đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích chính thức bước lên thảm đỏ. Lần trước là tiệc mừng của Đặng Huy. Lúc đó, hành vi quấy rối và nghe lén của cô vẫn còn rất ồn ào trên mạng, toàn là bị chửi bới, nên khi cô bước trên thảm đỏ cũng không dám dừng lại mà chạy thẳng vào hội trường.

Khúc Kim Tích không biết quá trình này như thế nào, bởi vì toàn bộ quá trình đều là đèn nhấp nháy, hoàn toàn không có cách nào

nhìn thấy những người khác. Khi đến chỗ ngồi ký tên, cô lấy bút từ người phụ trách sau đó ký tên của mình vào đó.

Không giống như các nghệ sĩ khác, chữ ký rồng bay phượng múa, hoàn toàn không nhìn ra chữ ký của phong chữ ban đầu. Chữ ký của Khúc Kim Tích rất quy cách, đặt bút xuống là nét chữ xinh đẹp, mỗi nét chữ đều có thể khiến những người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhìn thấy rất thoải mái.

Một nhân viên cầm máy ảnh theo bàn năng chụp lại chữ ký của cô.

Trên thực tế, hầu hết những phóng viên này đều không biết Khúc Kim Tích.

Nhưng chữ ký đẹp không sao tả nổi, chói lóa đến mức không thể bỏ qua, vì vậy Khúc Kim Tích đã được gọi lên vài lần để tạo hình rồi mới rời đi.

Sau thảm đỏ, tiệc từ thiện chính thức bắt đầu.

Chỗ ngồi đã được sắp xếp xong từ sớm, một nhân viên dẫn cô và Ngũ Lập Thu đến chỗ ngồi.

Bên cạnh việc nghệ sĩ chủ động quyên góp, BTC sẽ quyên góp toàn bộ số tiền đấu giá, khi đấu giá xong sẽ có một bức ảnh tập thể rồi bữa tiệc kết thúc.

Khúc Kim Tích đã ký một thỏa thuận quyên góp một triệu trước đó, trái tim cũng đang rỉ máu, ký cũng đã ký rồi, còn có thể làm gì khác chứ?

Chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Trong bàn cô ngồi có những nghệ sĩ khác, nam có nữ có, nhưng cô đều không quen biết bọn họ.

Trên bàn đặt đồ ăn ngon mắt, cô định vừa ăn vừa nghe những nghệ sĩ đó báo giá bộ váy đang mặc trên người này, Ngũ Lập Thu đến một ngụm nước cũng không để cô uống. Bây giờ thời gian thăm dò đã trôi qua, cô cuối cùng cũng có thể ăn rồi.

Tài sản cũng đã quyên góp, tốt xấu gì cũng phải ăn một chút chứ.

“Thu tay lại đi, toàn bộ quá trình đều được phát sóng trực tiếp.” Ngũ Lập Thu liếc nhìn bàn tay của Khúc Kim Tích đang duỗi thẳng về phía thức ăn, thấp giọng nói.

Khúc Kim Tích thầm nghĩ rằng máy quay không thể quay trúng được tôi, cho dù có, tôi cũng không thể ăn sao?

MC trên sân khấu lấy ra một bức tranh do một nghệ sĩ vẽ, bức tranh không ra làm sao cả, cuộc đấu giá của nghệ sĩ chỉ là một màn quyên góp trá hình mà thôi.

Từ Nam Nam lập tức ra giá: "Một triệu."

Liên tiếp có người ra giá, lên tới ba triệu, Từ Nam Nam lại giơ tấm biển: "Ba triệu rưỡi."

Cái giá này rất cao, người dẫn chương trình đang định nói thì trong đám đông, giám đốc Hướng giơ tấm biển: "Năm triệu."

Ngũ Lập Thu chế nhạo, thấp giọng nói: "Cô ta muốn danh tiếng cũng phải xem Hướng Quan Vũ có đồng ý hay không."

Khúc Kim Tích nhìn khao khát: "Giàu quá."

Ngũ Lập Thu: "..."

Một vật phẩm đấu giá khác đem ra, Ngũ Lập Thu liếc mắt nhìn, nói: "Cầm bảng ra giá."

Khúc Kim Tích run tay, vẻ mặt tái mét: "Hả???"

Chương 69

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đông Ngu cách mấy năm thì tổ chức một bữa tiệc từ thiện một lần, đây có thể coi là một hoạt động nổi tiếng trong giới, những người nổi tiếng từ mọi tầng lớp xã hội sẽ xuất hiện, cuộc chiến thầm lặng giữa các nghệ sĩ đương nhiên là so sánh về đẹp.

Từ đầu đến cuối sự kiện đều được áp dụng chế độ phát sóng trực tiếp, khi thảm đỏ diễn ra, lượt tìm kiếm trên Weibo đã bị thống trị bởi trang điểm và trang phục của các nữ nghệ sĩ.

Ai cũng biết những thứ này đều là do ê-kíp đứng sau nghệ sĩ tạo ra, bây giờ có nghệ sĩ nào không mua hot search chứ? Tìm kiếm phổ biến là cách nhanh nhất để các nghệ sĩ thể hiện và tăng mức độ nổi tiếng.

Cho nên, sau khi Khúc Kim Tích bước lên thảm đỏ, đội ngũ tuyên truyền của S&T đương nhiên sẽ nỗ lực để đưa Khúc Kim Tích lên hot search.

Nhưng mà, bởi vì danh tiếng của Khúc Kim Tích nên bọn họ không dám mua vị trí quá cao, khó khăn lắm mới mua được vị trí top giữa.

Hầu hết các bạn trẻ trên Weibo đều click vào theo dõi những người nổi tiếng mà họ quan tâm, ngằm nhìn gương mặt thần tiên của các sao nữ, hoặc phàn nàn rằng trang phục của nghệ sĩ nào đó quá xấu, lộ hết khuyết điểm trên cơ thể. Thuận tiện sẽ khiêu nại có phải là đã đắc tội với nhà tạo mẫu hay không, v.v.

Sau đó lướt lướt xuống, gì? Khúc Kim Tích?

Đây không phải là sao nữ tuyến mười tám trước kia không biết xấu hổ chạm vào Thẩm Thính, sau đó lộ ra chuyện cô bị tra nam

Mạnh Thiên Hạo lừa tiền tài và tình cảm sao?

Vậy mà cô cũng tham dự buổi tiệc từ thiện.

Ôm tâm lý tò mò, cư dân mạng nhấp vào hotsearch.

Là đoạn clip ngắn ghi lại cảnh Khúc Kim Tích ký tên trên thảm đỏ được một blogger đăng tải.

Các sao nữ khác diện váy hoành tráng, váy xòe, váy xếp tầng, cổ chữ V khoét sâu, váy dây, váy xuyên thấu, váy đính hạt sáng... Dù có ưa nhìn hay không, phù hợp với các nghệ sĩ này hay không, ít nhất là mỗi trang phục này đều tinh tế và đẹp mắt.

Nhưng mà Khúc Kim Tích...

Cô mặc áo tay dài, quần tây, ngay cả trang phục bình thường vẫn tôn lên vóc dáng chuẩn của cô, chẳng thua kém gì những bộ váy chói lọi của các nghệ sĩ khác.

Nhưng mà!

Ngay sau đó, cư dân mạng đã chú ý đến gương mặt của Khúc Kim Tích, mặc dù trang phục tương đối đơn giản và thanh lịch nhưng cách trang điểm và tạo dáng của Khúc Kim Tích lại rất phù hợp với trang phục, không hề có cảm giác mâu thuẫn.

Cư dân mạng nhìn thấy cảm thấy vô cùng thoải mái, có một loại cảm giác bắt mắt đến mức hoàn toàn không thể dời mắt đi được.

"Gì chứ, nghe nói sau khi Khúc Kim Tích thay đổi phong cách, xinh đẹp hơn rất nhiều. Lúc trước xem hình của cô ấy quả thực thấy đã khá đẹp rồi, nhưng không ngờ lại đẹp đến như vậy."

"Tôi muốn khen một câu về đẹp thịnh thế cũng không phải là quá đáng đúng không?"

"Cô ấy cười thật ngọt ngào, vừa nhìn thì giống như một cô gái ngây thơ không biết gì về thế giới, không giả tạo chút nào."

"Ồ, cô ấy với hình tượng trước đây cũng quá khác nhau rồi, đúng không?"

"Đột nhiên tôi hiểu được tại sao cô ấy lại bị tên cận bã của Mạnh Thiên Hạo kia lừa gạt rồi, bởi vì cô ấy trông có vẻ rất dễ bị lừa!"

"Trong mắt cô ấy lấp lánh như có ánh sao, rất thích hợp với những vai nữ chính trong tiểu thuyết lãng mạn!"

"Trời ơi, không ngờ có ngày mình lại thực sự trở thành fan của Khúc Kim Tích."

...

Điều khiến bọn họ bất ngờ hơn nữa là chữ ký của các nghệ sĩ khác được ký liền một mạch, rồng bay phượng múa, đầy khí thế nghệ thuật, đến lượt Khúc Kim Tích, từng nét một, ngay ngắn chỉnh tề ký tên giống như học sinh ba giỏi tiểu học, phong cách ký chữ như vẽ đột nhiên chuyển thành phong cách học tập.

Quả thực là một 'dòng nước trong' trong thế giới chữ ký!

Mẫu chốt là các chữ cái mà cô viết rất đẹp, giống như chữ mẫu, đến nỗi người ta không thể kiềm chế được mà đọc lại nó vài lần, thậm chí còn mong đợi cô có thể viết nhiều hơn nữa.

"Thành thật mà nói, trong làng giải trí thực sự không có nhiều nữ nghệ sĩ viết chữ đẹp."

"Nếu không phải là Khúc Kim Tích viết ra từng nét một, thật sự không dám tin cô ấy sẽ viết chữ đẹp như vậy."

"Thoạt nhìn đã biết là học giỏi rồi. Chẳng lẽ Khúc Kim Tích xuất thân từ một gia đình nho học sao?"

"Aaaaaa, đang học thể chữ thì nhìn thấy cô ấy viết, đó chính là mục tiêu của tôi!"

"Thật là đẹp quá. Vừa nhìn là biết người chăm chỉ học tập rồi, mà không phải là cố ý học viết như vậy, mỗi nét chữ đều tràn đầy sức lực."

"Đột nhiên thấy được sự dễ thương của Khúc Kim Tích!"

...

Các nhân viên tuyên truyền của S&T gần như trợn mắt ngoác mồm nhìn thứ hạng hotsearch của Khúc Kim Tích tăng lên và mức độ phổ biến cao hơn các nghệ sĩ khác, vọt thẳng lên top 10 chỉ trong nháy mắt.

Bọn họ còn chưa âm thầm hành động nữa.

Một nhân viên công tác rất tức giận trước một bình luận được đăng tải bởi một cư dân mạng cho rằng Khúc Kim Tích đã cố tình làm như vậy, chính là muốn làm màu mà thôi.

Nghệ sĩ nào trong giới giải trí không làm màu chứ?

Cô Khúc của bọn họ không phải chỉ mặc bộ lễ phục khác với những ngôi sao khác, viết một chữ ký theo lối chữ khải thôi sao, sao lại gọi là làm màu chứ?

Làm màu em gái cô chứ làm màu.

Nhân viên công tác này bực mình đến mức buồn cười, đột nhiên nói một câu: "Thật ra mặc dù cô Khúc không nổi tiếng nhưng mà lượng đề tài của cô ấy mỗi lần đều không ít. Đã định sẵn là số mệnh suốt ngày được lên hotsearch rồi."

"Còn không phải sao vậy sao?" Một nhân viên khác trả lời, "Nói không chừng không lâu sau sẽ là vợ của sếp đó."

Mọi người cười nói luyện thuyên.

Bọn họ vẫn tò mò quan hệ giữa Thẩm Thính và Khúc Kim Tích rốt cuộc làm sao mà tốt lên, trong đầu tưởng tượng ra vô số câu chuyện tình yêu khúc khuỷu từ chán ghét đến yêu thích.

"Ồ, thật ra thì tôi cảm thấy cô Khúc cũng nên đăng bức ảnh cá chép đỏ của chúng ta lên thử, nói không chừng sẽ gặp may mắn."

"Có phải cô ngốc rồi không? Cô Khúc chắc chắn là đã đăng rồi, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi. Cô đọc bình luận trên mạng đều khen ngợi cô ấy. Đây không phải là chuyển vận rồi sao?"

"Cô nói cũng có lý, không được, tôi phải đi đăng thêm mấy lần nữa, cầu mong cô Khúc sẽ vô cùng may mắn, ví tiền của tôi cũng sẽ đầy ắp!"

Cư dân mạng đột nhiên bị Khúc Kim Tích làm cho bất ngờ, vì vậy trong lúc livestream buổi dạ tiệc, có không ít netizen đặc biệt chú ý đến Khúc Kim Tích.

Đáng tiếc là những cảnh quay liên quan tới Khúc Kim Tích đều chỉ là lướt qua mà thôi, hoàn toàn không biết cô đang làm cái gì.

Cho đến khi--

Người dẫn chương trình đưa ra một vật đấu giá trên sân khấu, đó là một chiếc ô tô đồ chơi trẻ con, từng được con trai của một gia đình nghệ sĩ nào đó sử dụng rồi.

Khúc Kim Tích giờ biến ra giá, máy quay lướt đến chỗ cô, cô giờ búng một trăm ngàn.

Đối mặt với ống kính lướt qua, Khúc Kim Tích nở nụ cười hào phóng, cư xử vô cùng khéo léo.

Sau khi Khúc Kim Tích ra giá thì không ai ra giá nữa, vì vậy người dẫn chương trình đập bản quyết định Khúc Kim Tích đã đấu giá được chiếc ô tô đồ chơi và khoản tiền 100 ngàn sẽ được làm từ thiện quyên góp cho người nghèo, vùng sâu vùng xa.

Như thường lệ, khi nghệ sĩ đấu giá được vật phẩm, người dẫn chương trình đều sẽ hỏi một câu. Thế là lúc này người dẫn chương trình cười híp mắt nói: "Kim Tích, đây là vật đấu giá đầu tiên của cô tối nay. Cô cảm thấy thế nào sau khi đấu giá được nó?"

Khúc Kim Tích ngập ngừng khoảng mười giây, sau đó mới chậm rãi nói một câu: "Rất đẹp."

Người dẫn chương trình cười vài tiếng, tha cho cô, ống kính quay đi, không nhìn thấy Khúc Kim Tích nữa.

Cư dân mạng bật cười ha ha ha.

"Tôi cho rằng cô ấy suy nghĩ lâu như vậy thì sẽ phun ra một chuỗi lời nói đầy sâu sắc, kết quả chỉ có hai từ."

"Cười chết tôi mất, như thể nhìn thấy hình ảnh bản thân bị chủ nhiệm lớp chất vấn vậy."

"Cảm thấy cô ấy thật ngoan, đột nhiên rất thích cô ấy."

"Hà? Có ai chú ý đến người phụ nữ tóc ngắn bên cạnh cô ấy không? Nhìn rất quen."

"Luôn cảm thấy trong ánh mắt của Khúc Kim Tích hiện ra ý dừng hỏi cũng đừng nhìn tôi. Nhưng mà cô ấy giàu có như vậy sao, ra tay đã là một trăm triệu, quả nhiên làm nghệ sĩ kiếm tiền thật nhanh!"

...

Không lâu sau, một cư dân mạng với ID chữ số lộn xộn đã đăng tải một đoạn video lên mạng, vừa nhìn đã biết là một cảnh quay lén.

Trong video, Khúc Kim Tích đang ăn rất nghiêm túc, sau đó cô ăn hết tất cả mọi thứ trên chiếc bàn nhỏ.

Thậm chí, có thể thấy rõ hai nghệ sĩ ngồi cùng bàn với cô còn rất thân thiện đẩy thức ăn trước mặt cho Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích vui đầu ăn như một chú chuột hamster nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh như thể lo lắng sẽ bị ống kính bắt gặp.

Người đăng video cho biết: "Tôi nói chứ tôi cũng phục Khúc Kim Tích sát đất, toàn hội trường chỉ có cô ấy là người duy nhất ăn sạch đồ ăn trên bàn, thậm chí cả Dương Thanh Tuyết ở bàn sau cũng không thể nhìn tiếp được nữa, chắc là cảm thấy cô ấy đói đến mức sắp lên thiên đường rồi nên đẩy đồ của mình cho cô ấy ăn."

Cư dân mạng:???

Còn có thể như vậy nữa sao?!

Chỉ trong một thời gian ngắn, những từ khoá về việc ăn uống của Khúc Kim Tích đã lên hot search.

...

Sau khi Ngũ Lập Thu nhận được tin tức, lồng ngực cảm thấy ngột ngạt, tức giận đến mức suýt chút nữa ngắt đi, chị ấy giơ tay véo eo của Khúc Kim Tích rồi nói nhỏ: "Đừng ăn nữa."

Khúc Kim Tích cầm trên tay một chiếc bánh bao nhỏ đáng yêu còn chưa bị xé ra, cái bánh bao này là một nghệ sĩ ngồi sau đưa cho cô.

— — Có lẽ là thấy cô thực sự rất đói, hoặc vì lý do nào khác, Khúc Kim Tích cũng không quen biết cô ấy, đối phương thân thiện đưa cho thì cô cũng vui vẻ nhận lấy.

"Tôi chưa ăn mà." Khúc Kim Tích kêu oan. Trong nháy mắt đã mất đi một trăm mười vạn, cô sắp nghèo đến mức ăn đất rồi, bây giờ ăn

chút này thì có làm sao chứ!!!

"..."

Ngũ Lập Thu hồi hận đến mức xanh ruột, chị ấy không nên đồng ý cho cô ăn.

Sau khi Khúc Kim Tích giờ bẻ xong, cả hai mắt đều viết đầy chữ "nghèo" và "đói". Nhìn thấy ánh mắt kia, chị chợt mềm lòng, chỉ đành đồng ý cho cô ăn một chút để lót dạ.

Sau đó, nhân viên công tác tại hội trường tìm chị có chuyện, chị đành rời đi một lát, đợi đến khi trở lại thì Khúc Kim Tích đã ăn hết thức ăn trên bàn rồi.

Ăn hết sạch rồi!!!

Ngũ Lập Thu: "..."

Bây giờ chị ấy chỉ cầu xin bữa tiệc nhanh chóng kết thúc.

Khó khăn lắm mới kết thúc, các nghệ sĩ lên sân khấu chụp ảnh tập thể, Ngũ Lập Thu kéo Khúc Kim Tích và liên tục khuyên nhủ: "Cô đừng nghĩ đến vị trí ở giữa, nhưng mà có thể giành lấy một vị trí tốt một chút ở hai bên. Đừng quan tâm đến hàng mấy, bắt buộc phải nhìn thấy mặt cô, hiểu không?"

"Tôi biết rồi." Khúc Kim Tích nghiêm túc gật đầu, nếu bức ảnh chụp chung không có mặt cô, chắc hẳn sẽ chẳng có ai chú ý đến cô cả.

Lúc này chính là so tài đoạt ánh mắt của người khác.

"Còn sống ra đó làm gì nữa, lên sân khấu đi, bây giờ mọi người đều đang giành vị trí đó!" Ngũ Lập Thu muốn gõ đầu cô ra xem thử rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì.

Khúc Kim Tích: "Không vội, không vội."

Cô hỏi một nhân viên công tác: "Xin chào, cô có thể giúp tôi chuẩn bị một chiếc ghế cao hơn một chút được không?"

Nhân viên có chút kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu: "Được."

"Cô muốn làm gì vậy?" Ngũ Lập Thu cau mày.

Khúc Kim Tích khẳng định: "Chỉ cần tôi không tranh giành vị trí C với mấy ông lớn kia và còn lộ mặt là được rồi đúng không?"

Ngũ Lập Thu gật đầu.

Thế nên, khi mọi người gần như đã đứng lên hết, Khúc Kim Tích nhờ một nhân viên cầm ghế lại, xách ghế xếp lặng lẽ bước lên sân khấu. Bởi vì phía trước có những nghệ sĩ đó che chắn, cô lại cúi người xuống, ngoại trừ những nghệ sĩ trên sân khấu biết rằng có người đã đi ngang qua thì khán giả ở ngoài sân khấu không thể nhìn thấy.

Sau đó, Khúc Kim Tích đặt chiếc ghế xếp sau lưng một nghệ sĩ nam ở giữa hàng cuối cùng - các ngôi sao xếp thành nhiều hàng.

Cô lịch sự vỗ nhẹ vào nam nghệ sĩ đang đứng thẳng tắp này, người sau quay đầu lại. Khúc Kim Tích không quen biết anh ta, cô cười chân thành nói: "Tôi có thể đứng sau lưng anh được không?"

Nam nghệ sĩ nhìn cô, sau đó lại nhìn chiếc ghế xếp trên mặt đất, vẻ mặt suy sụp một giây, cuối cùng anh ta cười nói: "Đương nhiên có thể."

Đây lại không phải là vị trí Center.

Còn là hàng cuối cùng.

Khúc Kim Tích thở phào nhẹ nhõm, nam nghệ sĩ ân cần nói: "Có muốn tôi đỡ cô không?"

“Không cần, không cần.” Khúc Kim Tích lắc đầu, theo bản năng nói một câu: “Người quản lý của tôi nói nhất định phải lộ mặt, nếu không quay về sẽ giết tôi.”

Nói xong, cô giẫm lên giày cao gót tám phân đứng lên trên ghế.

Vô số người quay phim đang bấm máy chụp ảnh, một số khán giả trên khán đài cũng lấy điện thoại ra chụp, sau đó... một cái đầu bất ngờ xuất hiện ở hàng cuối cùng.

Chết tiệt!

Có người quay phim run tay, suýt chút nữa làm rớt máy ảnh.

Khúc Kim Tích nở một nụ cười tự tin.

Trong khán đài, Ngũ Lập Thu, người đang căng thẳng tìm kiếm bóng dáng của Khúc Kim Tích, khi thấy cô xuất hiện thì chị ấy lấy tay che mặt.

Cư dân mạng xem buổi phát sóng trực tiếp lại cười điên cuồng một lần nữa.

"Ha ha ha, Khúc Kim Tích thật là quá lợi hại rồi."

"Một giây trước còn khen cô ấy dễ thương, giây sau thì biến thành bá đạo. Thay đổi quá nhanh rồi đúng không?"

"Chết tiệt, cô ấy làm sao xuất hiện vậy??"

"Chết tiệt, ban đêm cười ra cơ bụng, vừa bá đạo vừa đáng yêu."

"Túc Hướng Định ở trước mặt cô ấy cười thành ngốc luôn rồi ha ha ha, giống như trên đầu có thêm một cái đầu nữa."

...

Thẩm Thính đang sử dụng máy tính bảng trong văn phòng để xem chương trình phát sóng trực tiếp. Lúc nhìn thấy Khúc Kim Tích chui ra từ hàng cuối cùng, ý cười tràn trên khóe mắt và lông mày của anh.

Vài giây sau, điện thoại của anh rung lên, đó là tin nhắn WeChat do Ngũ Lập Thu gửi tới: [Anh thắng rồi, cô ấy quả thật không thể đi theo con đường cao quý đại khí được.]

Đầu ngón tay mảnh mai gõ nhẹ vào màn hình, Thẩm Thính nhẹ nhõm tựa vào lưng ghế, trả lời: [Tôi đã nói rồi, chị lại không tin.]

Ngũ Lập Thu: [Bỏ đi, trước tiên hãy xây dựng hình ảnh người có tâm hồn ăn uống đi.]

Thẩm Thính: [Không cần tạo, cô ấy luôn ăn rất nhiều.]

Ngũ Lập Thu: 【.....】

Chị ấy không nói nên lời.

Chương 70

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi chụp ảnh tập thể xong, hoạt động chính thức kết thúc, livestream cũng kết thúc, các nghệ sĩ lần lượt bước xuống sân khấu, Khúc Kim Tích không nhúc nhích, định đợi bọn họ đi hết rồi cô mới xuống.

Cô biết những nghệ sĩ này đều đang quay đầu nhìn mình, vì không để bản thân quá nổi bật, Khúc Kim Tích đang định nhảy xuống ghế xếp thì một bàn tay xuất hiện trước mặt cô.

“Cẩn thận, đừng để ngã.” Đó là nghệ sĩ đứng trước mặt cô, tên là Túc Hướng Định.

Lần này Khúc Kim Tích không từ chối ý tốt của người ta... Mang đôi giày cao gót 8cm bước lên thì dễ dàng nhưng xuống thì khó hơn một chút. Để đảm bảo hình tượng của mình thanh lịch hơn, cô nắm lấy cánh tay của Túc Hướng Định và xuống đất một cách an toàn.

"Cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo."

Lần đầu tiên Túc Hướng Định gặp được một nữ minh tinh không quan tâm đến hình tượng của bản thân. Cũng không thể nói là không quan tâm đến hình tượng, là lần đầu tiên anh ta gặp một nghệ sĩ không đi theo con đường bình thường.

Thực sự không biết cô làm sao có thể nghĩ ra cách giẫm lên ghế xếp này.

Thực sự dám nghĩ, lại càng dám làm.

Túc Hường Địch vừa nhìn thấy chiếc ghế xếp thì không thể nhịn được cười.

Khúc Kim Tích cầm ghế xếp lên, lịch sự nói: "Khiến anh chê cười rồi."

"Không, một cách rất hay." Túc Hường Địch nín cười nói.

Chờ một lát, Túc Hường Địch lịch sự làm ra động tác mời: "Không còn ai nữa, mời cô."

"Cảm ơn."

Sau khi rời khỏi sân khấu, Khúc Kim Tích trả lại ghế xếp cho nhân viên, thấy Ngũ Lập Thu đang chờ mình, cô cảm thấy không ổn bởi vì sắc mặt của chị Thu...

Đang suy nghĩ, Ngũ Lập Thu cũng không nói chuyện với cô trước mà quay sang nói chuyện phiếm với người quản lý của Túc Hường Địch.

"Chị Thu, chị có thể coi như là trở lại rồi. Còn cho rằng chị định ở nhà nuôi con luôn chứ. Hôm đó em nhìn thấy trên trang cá nhân của chị, Thần Thần lại chiếm vị trí đầu tiên, quá tuyệt vời."

— — Thần Thần là con trai của Ngũ Lập Thu.

Ngũ Lập Thu mỉm cười, khiêm tốn nói: "Thằng nhóc cũng chỉ có chút tài năng này thôi."

"Hường Địch, đây là Ngũ Lập Thu, chị Thu, cô giáo của tôi." Người quản lý khen con trai của Ngũ Lập Thu xong, sau đó lại nói với Túc Hường Địch.

Làm việc trong làng giải trí lâu như vậy, Ngũ Lập Thu có thể nắm trong tay hầu hết các mối quan hệ trong ngành, nghệ sĩ có quan hệ rất tốt với cô ấy, điều này có lợi chứ không có hại.

Túc Hường Định chào hỏi với tư cách là một đàn em, anh ta không phải kiểu tiểu thịt tươi đẹp trai hiện nay, mà anh ta với khí chất ôn hòa hiền lành, không kênh kiệu, là mẫu người có thể làm hài lòng những người lớn tuổi.

Ngũ Lập Thu cười nói: "Tiểu hoàng tử cổ trang, tôi có đứa cháu gái rất thích dáng vẻ cậu mặc cổ trang đó."

Người quản lý tiếp lời: "Vậy thì vừa đúng lúc, em phải chuẩn bị một vài chữ ký đã in sẵn cho cháu gái chị thôi."

"Kim Tích đêm nay xinh đẹp quá, chị Thu, chị đào kho báu này ở đâu ra vậy? Sao em lại không đào được chứ." Người quản lý thờ dãi, khen ngợi Khúc Kim Tích từ đầu đến cuối.

Hai người quản lý khen ngợi nghệ sĩ của nhau, Khúc Kim Tích và Túc Hường Định nhìn nhau, bầu không khí vừa ngỡ ngàng vừa buồn cười.

May mắn thay, cuối cùng cũng khen xong. Lúc này hai người quản lý mới dẫn nghệ sĩ của mình tách ra.

"Hường Định, sau này có cơ hội nhất định phải tạo quan hệ tốt với Khúc Kim Tích đó." Người quản lý xoa xoa khuôn mặt cười đến cứng đờ của mình.

Túc Hường Định ừ một tiếng.

Người quản lý thấy anh ta cười, có chút ngạc nhiên: "Sao vậy?"

"Không sao, chỉ là cảm thấy cô ấy rất vui tính, khác với những gì nói trên mạng." Trước kia, Túc Hường Định không quen biết Khúc Kim Tích nhưng lúc lướt điện thoại có đọc được chút tin tức về cô chứ chưa gặp người ngoài đời.

Thật sự không cách nào kết nối Khúc Kim Tích của những bài đăng tải trên Internet với Khúc Kim Tích mà anh ta mới gặp.

"Tin tức trên mạng nhìn thì nhìn vậy thôi. Rốt cuộc như thế nào cũng không biết." Người quản lý nói, "Thẩm Thính đã ký hợp đồng với cô ấy, anh ta mời chị Thu quay lại rồi lại để chị Thu dẫn dắt cô ấy. Chỉ cần không xảy ra sơ xuất gì thì chậm nhất là năm sau, Khúc Kim Tích có thể nổi như cồn."

Túc Hướng Định cẩn thận suy ngẫm ý tứ của người quản lý: "Ý của chị là Thẩm Thính định dốc toàn lực để nâng đỡ cô ấy sao?"

"Còn không phải sao?" Người quản lý thở dài, "Một mình chị Thu nắm giữ hầu hết các mối quan hệ trong làng giải trí. Chị ấy quen biết hầu hết tất cả các ông lớn. Lúc đầu, Thẩm Thính có thể trở nên nổi tiếng, năm mươi phần trăm đều là công lao của chị ấy. Sau đó, địa vị của Thẩm Thính đã ổn định, tuổi của chị ấy cũng lớn rồi, công thêm chồng chị không muốn chị mệt mỏi như vậy, thế là rút lui sinh con. Nếu không, dựa vào năng lực của mình, chị ấy sớm đã có thể tự mình thành lập công ty rồi."

"Chị Thu có mối quan hệ rộng, Thẩm Thính có tiền, muốn nâng đỡ Khúc Kim Tích thì tài nguyên của cô ấy không phải cuồn cuộn mà đến sao? Nếu như dốc toàn bộ sức lực cũng không nâng đỡ được, với tính khí của chị Thu, nhất định sẽ xé nát chứng chỉ tư cách người quản lý của mình."

Túc Hướng Định kinh ngạc thốt lên: "Mạnh như vậy sao?"

"Đúng vậy, trước kia tôi có thể được học tập dưới tay chị ấy, giờ nghĩ lại cảm thấy vô cùng biết ơn."

Túc Hướng Định lập tức nói: "Chị Trân của chúng ta cũng không tệ."

Chị Trân được chính nghệ sĩ của mình an ủi, suy nghĩ một lát, có chút hâm mộ nói: "Thẩm Thính có thể thuận lợi thành lập S&T như vậy. Ngoài những mối quan hệ của bản thân anh ta, chị Thu cũng giúp đỡ rất nhiều. Nghe nói Thẩm Thính vì mời chị ấy quay lại mà đã tặng cho chị ấy 20% cổ phần. "

Túc Hướng Định không nói lời nào.

Anh ta chắc hẳn không có tiền để thành lập công ty giải trí.

"Nhưng mà... Tại sao Thẩm Thính lại muốn dốc toàn lực nâng đỡ Khúc Kim Tích chứ?"

Chị Trân bật cười trước câu hỏi của anh ta, lắc đầu nói: "Nam nữ, mỹ nam, mỹ nữ, cậu nói tại sao?"

— — Tuy rằng bản thân cô ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Thẩm Thính, loại người trên đỉnh kim tự tháp này rốt cuộc là nhìn trúng Khúc Kim Tích ở điểm nào mà để Khúc Kim Tích gặp may mắn đến vậy.

Nụ cười trên mặt Túc Hường Định dần dần biến mất, nhớ lại cô gái trong đôi mắt lấp lánh ánh sao mỗi khi cười, lại nghĩ đến những hành động buồn cười của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút u sầu.

Nếu như có thể quen biết sớm hơn một chút thì tốt quá.

Anh ta có chút tiếc nuối.

Lúc này, Khúc Kim Tích đang được Ngũ Lập Thu dạy dỗ, cô ngoan ngoãn lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Khi nghe được tin mình đang ở trên hotsearch, trên mạng đều nói rằng cô là cô ngốc, có thể ăn được, giống như con lợn, v.v., cô không nhịn được mà nói: "Những bình luận này rất tích cực mà, đều không mắng tôi."

Mặc dù Ngũ Lập Thu đã chấp nhận trong lòng rằng Khúc Kim Tích không thể đi theo con đường cao cấp nhưng mà khi nhìn thấy cô được cư dân mạng khen ngợi vì ăn nhiều, cười cô là ngốc nghếch đáng yêu thì chị ấy lại ngửa ngáy tay chân.

Điều mà chị ấy muốn là nghệ sĩ của mình được vô số người yêu thích, la hét và trầm trồ khi nhắc đến tên chứ không phải...

Đột nhiên, Ngũ Lập Thu nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của Khúc Kim Tích thì phản ứng lại.

Trước đó Khúc Kim Tích bị toàn bộ cư dân mạng mắng chửi, cô đã quen việc bị mắng chửi nên khi đối mặt với những bình luận thân thiện từ cư dân mạng, đương nhiên là cô vui vẻ rồi.

Có so sánh mới có mãn nguyện.

Ngũ Lập Thu nhất thời không biết phải nói gì.

Đành vậy, thà dễ hài lòng còn hơn là tham vọng quá sâu.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, tình cờ gặp giám đốc Hường ở bãi đậu xe.

Xe của giám đốc Hường xảy ra chút vấn đề. Trợ lý của ông ta đang liên hệ với nhân viên để sửa chữa. Tuy nhiên, do quá đông người trong bữa tiệc nên nhân viên tạm thời không thể đến ngay.

"Giám đốc Hường, tôi có một người bạn đang lái xe ở gần đó. Nếu như anh đang vội, tôi sẽ nhờ bạn đó lái xe tới đón anh. Tiện thể bạn của tôi có thể giúp anh sửa xe." Ngũ Lập Thu nói.

"Vậy thì tốt quá rồi." Lòng mày của giám đốc Hường giãn ra.

Ngũ Lập Thu lập tức liên lạc với bạn của mình. Sau khi cúp điện thoại, chị ấy nói: "Khoảng mười phút nữa thì người đó sẽ đến đây."

Khi cả hai đang nói chuyện, Khúc Kim Tích tiến đến chiếc xe hơi sang trọng của giám đốc Hường, hỏi theo bản năng: "Vấn đề ở đâu vậy?"

Trợ lý của giám đốc Hường nói: "Đột nhiên không khởi động được."

Ngũ Lập Thu và giám đốc Hường đang trò chuyện vui vẻ ở bên này, Ngũ Lập Thu đang nói chuyện thì đột nhiên im lặng, khóe mắt bị động tác của Khúc Kim Tích thu hút.

Giám đốc Hường: "?"

Ông ta quay đầu lại thì thấy Khúc Kim Tích đã xắn tay áo lên, khéo léo mở nắp trước của chiếc xe ra.

Giám đốc Hường: "???"

Khúc Kim Tích liếc nhìn một lát, mỉm cười rồi quay đầu sang nói với Ngũ Lập Thu: "Chị Thu, không cần gọi bạn của chị đến nữa, vấn đề nhỏ, tôi sẽ sửa xong nhanh thôi."

Ngũ Lập Thu: "???"

Giám đốc Hường: "???"

Trợ lý bất lực nhìn giám đốc Hường, bày tỏ anh ta không làm gì cả, cô gái này đã tự mở nắp trước của chiếc xe ra.

Giám đốc Hường cuối cùng cũng lên tiếng: "Cô có thể sửa sao?"

Khúc Kim Tích: "Vâng, vấn đề nhỏ."

Khúc Kim Tích đã làm việc trong ở cửa hàng sửa xe một khoảng thời gian, cô vẫn nắm rất chắc một số vấn đề nhỏ trên xe. Chỉ có điều đã lâu không sửa xe, may mà chiếc xe hạng sang này gặp trục trặc không lớn lắm.

Cô không giải thích với ông chủ Hường vấn đề nằm ở đâu, thời gian giải thích cái đó, cô đã có thể sửa xong rồi.

Cũng may là không cần cô phải chui xuống gầm xe... Đương nhiên, nếu như chui xuống gầm xe thì cô không thể giúp được.

Sau ba phút, Khúc Kim Tích đứng thẳng người, đẩy nắp xe lại, nói với trợ lý: "Được rồi, thử xem đi."

Trợ lý lên xe, xe khởi động thành công.

Ánh mắt của giám đốc Hường nhìn Khúc Kim Tích lập tức thay đổi.

Trợ lý lại xuống xe, ông ta đưa tay về phía trợ lý, trợ lý hiểu ý, lấy ra một tấm danh thiếp sang trọng. Giám đốc Hường cầm lấy đưa qua cho Khúc Kim Tích, nói: "Đây là thông tin liên lạc cá nhân của tôi. Nếu như sau này gặp phải bất kỳ khó khăn gì, cô có thể liên lạc với tôi."

"Cảm ơn giám đốc Hường." Khúc Kim Tích nhận lấy nó bằng cả hai tay.

Giám đốc Hường lại gật đầu với Ngũ Lập Thu: "Đi thôi."

"Đúng rồi." Giám đốc Hường đang chuẩn bị lên xe thì đột nhiên quay đầu lại "Bộ phim mà cô vừa mới quay xong có phải là hợp tác với Từ Nam Nam không?"

Khúc Kim Tích không thể hiểu được ý của giám đốc Hường, cô thành thật gật đầu.

Giám đốc Hường: "Giữa cô và cô ta có nhiều cảnh đối địch không?"

Khúc Kim Tích: "Không nhiều."

Giám đốc Hường: "Cô ta có làm khó cô không?"

Khúc Kim Tích ngập ngừng một lúc, lắc đầu: "Không có."

Giám đốc Hường bật cười, khóe mắt lộ ra nếp nhăn nhỏ, nói một cách có ẩn ý khác: "Cô gái, đôi khi người quá thật thà sẽ dễ bị bắt nạt."

Khúc Kim Tích: "?"

Giám đốc Hường nhìn sang Ngũ Lập Thu: "Lập Thu, nếu có thời gian, cô có thể đưa Tiểu Khúc đến hẹn ăn cơm với giám đốc Ngô của đài Mango. Đài của bọn họ gần đây sắp ra một tác phẩm lớn. Tôi thấy Tiểu Khúc khá phù hợp."

Ngũ Lập Thu chấn động tinh thần, lời này của giám đốc Hường có ý tứ rất sâu xa, chị ấy lập tức gật đầu: "Được, tôi sẽ sắp xếp. Cảm ơn giám đốc Hường."

Cho đến khi không thấy xe của giám đốc Hường nữa, Ngũ Lập Thu mới thu ánh mắt lại. Nghệ sĩ của mình còn đang nghịch tặc danh thiếp của giám đốc Hường đưa cho. Chị ấy không biết lúc này Khúc Kim Tích đang suy nghĩ cái gì nữa--

Hình như trước giờ chưa từng thấy qua danh thiếp của Thẩm Thính, anh cũng có danh thiếp sao?

"Cô biết sửa xe sao?" Ánh mắt của Ngũ Lập Thu vô cùng tò mò, Khúc Kim Tích còn có cái gì mà chị ấy không biết?

Ngoài nghèo, keo kiệt, biết ăn, có thể biến thành cá.

- Ngũ Lập Thu chưa thấy qua tình huống biến thân của Khúc Kim Tích trước kia nên cô ấy xem nhẹ chuyện đó.

Khúc Kim Tích khiêm tốn nói: "Biết một chút."

Ngũ Lập Thu nhướn mày: "Cô có biết nếu cảnh tượng vừa rồi được chụp lại và tung lên mạng, cô sẽ không còn hình tượng gì nữa không?"

Khúc Kim Tích yếu ớt biện hộ: "Tôi vốn dĩ cũng không có hình tượng gì mà."

Cô tự hào về khả năng sửa chữa ô tô của mình, đây chính là một trong những kỹ năng của cô!

Ngũ Lập Thu: "..."

"Hơn nữa tôi đã giúp giám đốc Hường một việc nhỏ, ông chủ người ta đã lập tức cho tôi danh thiếp, đây cũng coi như là tôi tạo mối quan hệ rồi." Mặc dù cô có khó khăn cũng sẽ không tìm ông chủ này.

"Cũng đúng." Ngũ Lập Thu nói, "Đến cả tôi còn không có cách liên lạc cá nhân với giám đốc Hường nữa."

Khúc Kim Tích lập tức dâng danh thiếp lên.

"..." Ngũ Lập Thu liền cảm thấy thích thú, "Được rồi, cất vào đi, thử xem có thể thêm vào WeChat hay không. Hường Quan Vũ là một người khá khiêm tốn. Công ty vừa mới hoạt động, Thẩm Thính cũng cần đối tác có sức nặng một chút, xây dựng mối quan hệ tốt với anh ta, sau này nói không chừng có thể giúp được Thẩm Thính."

Chị ấy nói là giúp được Thẩm Thính chứ không phải là giúp mình. Khúc Kim Tích hiểu, ánh mắt sáng lên: cô đương nhiên là hy vọng có thể giúp đỡ sự nghiệp của Thẩm Thính một chút.

Sau khi lên xe, Ngũ Lập Thu nghĩ đến chuyện tác phẩm lớn của đài Mango mà giám đốc Hường đã nói, chị bắt đầu gọi điện thoại. Khúc Kim Tích ngồi vào chỗ xong, gửi một lời mời kết bạn WeChat theo thông tin liên hệ cá nhân của giám đốc Hường.

Không có phản hồi.

Cô cũng không quan tâm, bắt đầu kiểm tra các hotsearch trên điện thoại của mình.

Vừa liếc nhìn qua cô liền giật mình. Cô lại có đến ba hot search, một trong số đó còn là no.1 hot search—- cô xuất hiện phía sau Túc Hướng Địch trong bức ảnh tập thể.

Sau khi xem xong một vòng, bản thân Khúc Kim Tích không khỏi thích thú.

Tại hiện trường, cô hoàn toàn không cảm thấy nó buồn cười chút nào, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ Ngũ Lập Thu giao cho, cũng có thể để cho bản thân lảng lạng thu hút sự chú ý của người khác.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến ba hot search này, quy đổi một chút đã là một triệu mốt, Khúc Kim Tích đột nhiên cười không nổi.

Cô liếc nhìn Ngũ Lập Thu đang gọi điện thoại, lặng lẽ kiểm tra số dư trong thẻ ngân hàng của mình. Bây giờ vẫn chưa chuyển đi, tính toán một chút thì bàng hoàng phát hiện sau khi chuyển tiền, cô chỉ còn lại mấy ngàn tệ!!!

Một bữa tiệc từ thiện mà thôi, lại trở thành ăn mày.

Khúc Kim Tích suy đi nghĩ lại, cảm thấy không được, hiện tại cô có quá ít quảng cáo, ai biết khi nào mới có hoạt động kiếm tiền tiếp theo.

Hơn nữa, cô đã từ chối chi phí sinh hoạt hàng tháng mà nhà họ Thẩm cho nguyên chủ - thật sự cảm rất không thoải mái.

Cho nên.....

Sau khi suy đi nghĩ lại, cô nhấn vào WeChat của Thẩm Thính: [Anh Thẩm, bình thường khi tôi không có công việc, làm việc ở văn phòng của anh thì có lương cơ bản không?]

Sau khi đọc kỹ câu này, cảm thấy nó không có gì sai cả cô mới dứt khoát gửi đi.

Thẩm Thính nhanh chóng trả lời: [Em muốn bao nhiêu tiền?]

Khúc Kim Tích vui mừng khôn xiết, đang định nói bao nhiêu là thích hợp thì tin nhắn của Thẩm Thính lại đến: [Về nhà gặp mặt nói chuyện.]

Khúc Kim Tích đột nhiên hoảng sợ.

Chính là cô không dám nói chuyện trực tiếp nên mới gửi tin nhắn trên WeChat!

Nhưng mà ông chủ Thẩm đã nói như vậy rồi, cô chỉ đành phải âm thầm gửi một gói biểu tượng cảm xúc dễ thương để kết thúc cuộc trò chuyện.

Lúc Ngũ Lập Thu nói chuyện điện thoại xong, vẻ mặt của chị ấy không được tốt lắm, Khúc Kim Tích hỏi thăm: "Có chuyện gì vậy, chị Thu?"

"Không có chuyện gì." Ngũ Lập Thu không trả lời. "Thời gian không còn sớm nữa, tôi đưa cô về nhà trước, cô sống ở đâu?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô vừa báo địa chỉ, vừa liếc nhìn biểu hiện của Ngũ Lập Thu.

Ngũ Lập Thu: "..."

Khúc Kim Tích: "..."

Chà, Ngũ Lập Thu quả nhiên biết nhà của Thẩm Thính ở đâu.

Ngũ Lập Thu không hỏi gì cả, đưa người tới nơi liền rời đi.

Khúc Kim Tích mở cửa ra, ánh đèn trong nhà phát sáng, Thẩm Thính mặc quần áo ở nhà ngồi trên sofa xem TV.

Vậy mà anh tan việc thì về nhà ở.

“Tôi về rồi.” Khúc Kim Tích vừa thay giày vừa nói.

“Đến đây.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn bước tới.

Thẩm Thính đưa một tập tài liệu qua, Khúc Kim Tích nhận lấy, về mặt sững sờ, phát hiện trên đó được viết mấy chữ to ‘hợp đồng lao động’.

"?"

Thẩm Thính đan tay vào nhau. Lúc anh ngược mắt lên, ánh sáng rơi vào trong đôi mắt đen láy làm cho nó càng thêm thâm thúy: "Cô không phải là muốn lương cơ bản sao? Nhìn thử đi."

Khúc Kim Tích: "..."

Lại còn muốn ký hợp đồng lao động với cô.

Khúc Kim Tích theo bản năng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thính.

Khi nhìn thấy mức lương cơ bản mười ngàn một tháng được ghi trên hợp đồng, cô rất vui mừng. Kết quả là bên dưới xuất hiện nhiều khoản khấu trừ khác nhau.

- Sau khi biến thân, chín ngàn sẽ bị trừ đi cho phí chăn nuôi, phí thức ăn, phí tra tấn tinh thần, chỉ còn lại một ngàn.

Khóe môi của Thẩm Thính nhàn nhạt cong lên: "Xem xong chưa? Không có ý kiến gì thì ký tên đi."

Khúc Kim Tích: "..."

Tôi không!

Chương 71

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm sau, cán bộ cấp cao của Đông Ngu đưa ra một danh sách quyên góp, nghệ sĩ nào đã quyên góp bao nhiêu, công ty nào đã quyên góp bao nhiêu, trên đó liệt kê rất chi tiết, nhìn thấy rất rõ ràng.

Tương ứng, sau đó một nhóm nghệ sĩ vì chuyện này mà lên hot search, cư dân mạng không tránh khỏi sự so sánh và phàn nàn, minh tinh nào quyên góp nhiều, minh tinh nào quyên góp ít.

Có nghệ sĩ quyên góp một trăm hai trăm ngàn, bên dưới cũng không thiếu bình luận chê bai, chẳng lẽ thân là minh tinh có thể dễ dàng kiếm được số tiền lớn, sao lại không biết xấu hổ tặng ít như vậy chứ?

Nghệ sĩ quyên góp từ một triệu trở lên không có nhiều, đều được xếp vào hàng đầu tiên.

Từ Nam Nam quyên góp một triệu, ngay sau đó tên tuổi của cô ta đã đứng đầu bảng hot search. Hàng loạt bình luận khen cô ta có lòng nhân ái, lương thiện, đồng thời ca ngợi cô ta là người hiếm có.

Một số cư dân mạng bình luận nói ngoài việc quyên góp một triệu ra, Từ Nam Nam còn đấu giá một số thứ, số tiền đó cũng sẽ được quyên góp, cho nên tổng cộng số tiền quyên góp của Từ Nam Nam đã vượt quá một triệu.

Không ít người khen ngợi, thế là có người không thể nhìn tiếp được, trả lời: "Làm ơn đi, tôi đã xem toàn bộ chương trình livestream. Từ Nam Nam thực sự có đấu giá đồ. Dường như món nào cô ta cũng ra giá nhưng không có món nào đấu được cả."

"Đúng vậy, cô cho rằng chúng tôi bị mù sao. Mỗi khi Từ Nam Nam nhìn thấy giá của vật phẩm đấu giá tăng lên thì không đấu nữa. Cô ta quyên góp một triệu quả thực rất tốt nhưng đừng kéo cô ta vào những thứ khác. Không đấu thì chính là không đấu. Có ý nghĩa gì chứ?"

"Sao tôi cảm thấy mỗi lần cô ta cố ý giờ bảng lên, cố tình bày ra dáng vẻ rất hào phóng nhưng cuối cùng lại không đấu được... các anh nhìn kỹ đi, nhìn kỹ."

"Tầng trên đừng có thật thà như vậy ha ha ha ha."

"Đám cận bã các người là tìm không ra điểm để bôi đen Từ Nam Nam của chúng tôi đúng không? Người ta làm chuyện công ích cũng bị các người đem ra phỉ báng? Buồn nôn, thật buồn nôn, đồ anh hùng bàn phím."

...

Ngay lập tức fan của Từ Nam Nam cãi nhau rầm beng với antifan.

Ngay sau đó, một số cư dân mạng đã phát hiện ra tên của Khúc Kim Tích cũng được xếp ở trên đó, số tiền ủng hộ là một triệu.

Mọi người đều sửng sờ.

Khúc Kim Tích lại quyên góp một triệu?

Những ngôi sao nổi tiếng hơn cô còn không quyên góp nhiều như vậy.

Cô hào phóng như vậy sao?

Hơn nữa, hình như cô cũng không có tác phẩm nào thành công, cũng không tham gia bất cứ hoạt động nào, lấy đâu ra tiền chứ?

Không lẽ trong nhà có mỏ sao?

"Chết tiệt, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Khúc Kim Tích sẽ quyên góp nhiều như vậy, quay sang làm fan!"

"Cô gái gốc nghèo đáng yêu này, yêu yêu."

"Nói nhà Khúc Kim Tích có mỏ cũng không suy nghĩ một chút. Nếu gia đình của Khúc Kim Tích có mỏ thì có cần phải khổ như vậy không?"

"Đúng vậy, nếu như thật sự trong nhà có mỏ, còn có thể bị Mạnh Thiên Hạo lừa tiền lừa tình sao?"

"Tôi có một tin tức nội bộ, Khúc Kim Tích không phải đã quay "Muru trang" sao? Bộ phim vẫn chưa được chiếu. Một triệu mà cô ấy quyên góp là tất cả cát xê của bộ phim "Muru trang" đó."

"Lầu trên nói thật hay giả vậy?"

...

Cư dân mạng tiếp tục tung ra suy đoán Khúc Kim Tích đã quyên góp toàn bộ tiền catxe của mình, cô ta nói rất thành thật, đến chi tiết cũng nói ra, chẳng hạn như-

"Thực ra, quyên góp toàn bộ tài sản của mình, Khúc Kim Tích cũng thấy xót xa, nhưng cô ấy nghĩ đến việc giúp đỡ trẻ em ở những vùng nghèo khó, đau lòng một trận rồi thôi. Còn nữa, sau đó cô ấy không phải còn bỏ ra 100 ngàn để đấu giá một chiếc xe đồ chơi sao? Đây không phải là cô ấy tự nguyện mà là người quản lý của cô ấy ép buộc phải đấu giá. "

"Về lý do tại sao cô ấy không muốn đấu giá là bởi vì sau khi cô ấy quyên góp một triệu thì đã trở nên quá nghèo đói rồi. Dù sao cũng là nghệ sĩ, cô ấy phải tiết kiệm một chút tiền cuối cùng cho cuộc sống của mình chứ. Các bạn xem kỹ cảnh này thì có thể nhìn ra. Dù sao, cô gái này rất thành thật, con người cũng dễ thương. Đương nhiên, còn có chút bá đạo, ha ha ha. Có lẽ cô ấy là nữ nghệ sĩ đầu tiên

bước lên ghế xếp để chụp ảnh tập thể, không quan tâm đến hình tượng của bản thân chút nào."...

Có người tiết lộ thông tin chi tiết như vậy, cư dân mạng đương nhiên sẽ thuận theo những lời này để tìm kiếm cảnh tượng của hiện trường phát sóng trực tiếp.

Vào thời điểm đó, Khúc Kim Tích đối mặt với câu hỏi của người dẫn chương trình và phải mất mười giây mới trả lời "rất đẹp". Cư dân mạng đều giải thích cô là người không khéo ăn nói, dễ thương, v.v. Bây giờ nhìn lại-

"Ha ha ha ha, tôi đột nhiên cảm thấy chủ blog nói đúng. Nhìn về mặt của Khúc Kim Tích giống như muốn nói: Xong rồi, từ nay về sau phải uống gió Tây Bắc rồi, không đẹp chút nào đâu."

"Tôi hiểu tại sao cô ấy lại ăn hết đồ ăn trên bàn rồi, chắc không phải là nghĩ rằng sau này mình không thể được ăn ngon nữa cho nên nhân cơ hội bây giờ ăn nhiều một chút đó chứ?"

"Có lý!"

Có bình luận tốt, đương nhiên sẽ có người nói những điều khó nghe, ý là Khúc Kim Tích keo kiệt, đã muốn quyên góp thì nên quyên góp một cách hào phóng, keo kiệt như vậy thật là phản cảm chết đi được. Còn có người nói rằng Khúc Kim Tích cố tình viết blog để mọi người chú ý, tài sản của mình có ngần ấy, lại muốn đem quyên góp toàn bộ tài sản, làm cho ai xem chứ.

Độ nổi tiếng của Khúc Kim Tích trong hai ngày qua tăng cao, tất cả những hành động của cô đã lật đổ ấn tượng của công chúng về mình. Đồng thời có không ít người trở thành fan hâm mộ của cô. Nên vừa nghe thấy có người dùng lý do này để chỉ trích Khúc Kim Tích, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được?

"Chết tiệt, tôi không thể nhịn được nữa. Khúc Kim Tích đã quyên góp một triệu rồi, sao tới miệng bạn lại thành keo kiệt hả?"

"Người nào có đủ can đảm để quyên tặng toàn bộ tài sản của mình chứ? Bạn anh hùng bàn phím gì ở đây. Nếu có bản lĩnh bạn quyên góp cho tôi xem thử nào?"

"Có những người miệng thật sự rất thối, bản thân không có tiền, keo kiệt không nỡ quyên góp nhưng lại đi chế giễu Khúc Kim Tích, người đã quyên góp một triệu, có buồn nôn không chứ."

"Hóa ra phần lớn những người nói điều này đều là phụ nữ. Có phải là cuộc sống không như ý mới lên mạng chê bai hay không? Đều là phụ nữ với nhau, hà tất phải độc mồm độc miệng như vậy?"

"Tại sao những người này lại có lập trường ác ý với Khúc Kim Tích như vậy chứ, tôi thực sự không thể hiểu được."

"Các bạn click vào trang chủ của người này, cô ta là fan của Từ Nam Nam!"

Chẳng bao lâu sau, không biết là ai đã bắt đầu tung ra tư liệu bí mật của Từ Nam Nam, phần lớn là thông tin trước khi cô ta kết hôn, những thông tin này từ từ biến mất sau khi cô ta gả vào một gia đình giàu có, dần dà cũng không ai nhớ tới nữa. Khi cô ta lấy hình ảnh người phụ nữ mạnh mẽ sau khi ly hôn để quay trở lại, cùng với ekip rất hùng mạnh, nên càng không ai có thể bôi đen cô ta.

Vì vậy, khi những tư liệu bí mật này bị lộ ra mỗ xẻ lần nữa, hầu hết các bình luận về Từ Nam Nam trên Weibo đều là những lời mắng chửi khó nghe!

Mặt khác, phía Khúc Kim Tích, cư dân mạng vì cô mà lên tiếng la hét dữ dội, cuối cùng những người còn lại đều khen ngợi.

Người hâm mộ trên Weibo của Khúc Kim Tích đã vượt mốc năm triệu trong vòng hai ngày, do đó cảm xúc chán nản vì buộc phải ký hợp đồng lao động mà chỉ có thể nhận được tiền lương một ngàn một tháng lập tức được an ủi.

“Chị Thu, tôi có hơn năm triệu người hâm mộ trên Weibo rồi!”
Khúc Kim Tích không tìm được ai khác để chia sẻ niềm vui này nên chỉ đành tìm Ngũ Lập Thu.

Một câu nói của Ngũ Lập Thu đã giảm đi một nửa niềm vui của cô:
"Vui mừng cái gì chứ? Có một triệu người là công ty mua cho cô."

Khúc Kim Tích: "..."

“Vậy thì vẫn còn một triệu do khả năng của mình tự tăng lên.” Cô tự an ủi bản thân.

Bên này, cô đang vui vẻ, nhưng lại không biết rằng Từ Nam Nam đã rất tức giận sau khi nhìn thấy tin tức trên mạng.

Từ Nam Nam không có nhiều fan trên Weibo vì Weibo của cô ta mới lập. Cái Weibo ban đầu đã bị xóa sau khi cô ta kết hôn với Hướng Quan Vũ rồi.

Hiện cô ta có 20 triệu người theo dõi trên Weibo, nhưng thực tế thì trên 2/3 trong số đó đều là những người hâm mộ ảo được mua bằng tiền với mục đích đẹp mắt mà thôi.

"Đội ngũ tuyên truyền của S & T thật hùng hậu." Cô ta nhìn người quản lý, cười lạnh, "Các anh thì để cho người trên mạng bôi đen tôi như vậy? Tôi trả tiền mời các anh đến chỉ để các anh ăn không ngồi rồi thôi sao?"

Người quản lý im lặng hai giây, sau đó mỉm cười: "Những người trong đội của chúng ta đã khống chế bình luận nhưng mà... đội tuyên truyền của S&T thực sự quá lợi hại, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Vừa khéo xác nhận được, trên thực tế, đội tuyên truyền của S&T không hề dội nước bẩn lên người chúng ta. Người bọn họ phục vụ là

Khúc Kim Tích. Về phần bình luận bôi đen chúng ta, đó không phải là của đội tuyên truyền S&T."

"Anh nói cái gì vậy?" Sắc mặt của Từ Nam Nam vô cùng khó coi, "Không phải S&T, vậy thì là ai?"

Tham gia cùng một buổi tiệc từ thiện, nữ diễn viên tuyển mười tám Khúc Kim Tích và cô ta đã quyên góp số tiền bằng nhau, trên mạng đâu đâu cũng là tin tức so sánh giữa hai người bọn họ. Giờ đây, mọi người đều đang ca ngợi Khúc Kim Tích và bôi đen cô ta, không phải là do S&T làm thì còn là ai chứ?

Cô ta chỉ mới quay trở lại, hầu hết những người từng đắc tội trước đây đã biến mất khỏi làng giải trí. Còn bản thân cô ta trong hai năm kết hôn với Hường Quan Vũ, nhờ vào đối phương cũng đã có chút quan hệ cho bản thân. Không dám nói là hoành hành trong làng giải trí, nhưng ít nhất cũng không có ai dám làm gì cô ta ở sau lưng cả.

Người quản lý cười khổ, trong lòng nghĩ nếu như biết ai đứng sau, anh ta còn cần phải nghe cô ta ở đây la hét sao?

Nhưng lời này không thể nói ra, anh ta chỉ đành nói: "Vẫn đang điều tra."

Từ Nam Nam không nói gì nữa.

Mấy ngày nay, tâm trạng của cô ta không được tốt cho lắm. Trong bữa tiệc từ thiện, mỗi lần cô ta đấu giá thứ gì đó, Hường Quan Vũ sẽ tăng giá, đương nhiên cô ta biết tại sao ông ta lại như vậy, nhưng cô ta không thể làm gì được.

Sau khi Hường Quan Vũ tăng giá, cô ta không dám tăng giá thêm nữa.

Như vậy, tài liệu bí mật trên Internet là Hường Quan Vũ làm sao?

Cô ta nhanh chóng phủ nhận, người đàn ông này không đến nỗi không có phong độ như vậy.

Từ Nam Nam hít sâu một hơi, mắt kiểm soát đọc bình luận của cư dân mạng, sau đó nhấp vào Weibo liên quan đến Khúc Kim Tích, bên dưới toàn là lời khen tiếng thơm.

Cô ta cười lạnh một tiếng, còn không phải đều là hải quân mạng do đội tuyên truyền S&T tốn tiền mua sao?

Dựa vào cái gì mà Khúc Kim Tích dám so sánh với cô ta chứ?

Dựa vào cái gì mà Thẩm Thính thà ký hợp đồng với nữ minh tinh tuyến mười tám vô dụng này cũng không ký với cô ta chứ?

Dựa vào cái gì mà Khúc Kim Tích có thể được Thẩm Thính nhìn bằng con mắt khác chứ?

Từ Nam Nam đột nhiên lên tiếng: "S&T không phải đã ký kết với Khúc Kim Tích sao? Đến nay vẫn chưa có tin tức truyền ra. Đã như vậy, chúng ta sẽ giúp bọn họ."

Người quản lý vô thức cau mày: "Như vậy không hay lắm đâu."

S&T không có thông báo chính thức về việc ký kết với Khúc Kim Tích, bọn họ ở bên này tiết lộ ra, điều này rõ ràng là đắc tội với người ta.

"Có chuyện gì mà không hay chứ. Sớm muộn gì cũng sẽ thông báo, lộ một chút tin tức thì có gì không thể chứ?" Từ Nam Nam nhìn chằm chằm vào anh ta, "Anh nhìn cho rõ, tôi mới là sếp của anh."

Người quản lý không nói lời nào.

Sau sự kiện của buổi tiệc từ thiện, việc Khúc Kim Tích lo lắng không nhận được quảng cáo lại không xảy ra. Mà ngược lại, Ngũ

Lập Thu nhận được mấy quảng cáo liên tiếp cho cô, Khúc Kim Tích vô cùng vui mừng.

Thỉnh thoảng cô có thời gian rảnh, ngồi trong văn phòng của Thẩm Thính với tư cách là trợ lý, đột nhiên cô cảm thấy rằng có thể nhận được lương cơ bản một ngàn một tháng quả thực là cho không cô.

Theo quảng cáo hiện tại của cô, tổng thời gian cô ở lại văn phòng của Thẩm Thính sẽ không quá ba ngày một tháng.

Ngay khi Khúc Kim Tích đang làm việc siêng năng, dần dần thay đổi ấn tượng của khán giả về mình thì một blogger bất ngờ tung tin rằng Khúc Kim Tích đã ký hợp đồng với S&T.

Một hòn đá gây ra ngàn gợn sóng.

Cái gì? Thẩm Thính ký với Khúc Kim Tích?

Thật là một câu chuyện hài hước.

Cho dù Khúc Kim Tích bây giờ đã tẩy trắng được một nửa và thực sự có rất nhiều người hâm mộ, nhưng cô rốt cuộc cũng chưa có tác phẩm nào của mình cả. Mà sức chiến đấu của fan Thẩm Thính thì tương đối khủng khiếp, bởi vì ban đầu Khúc Kim Tích bị toàn mạng mắng chửi dường như đều là sức mạnh của fan Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích không ngại bị mắng chửi lần nữa. Có người nói tin tức này là bản thân cô ta bịa đặt, không phải là thật, Thẩm Thính ghét cô còn không kịp, không thể nào ký hợp đồng với cô được.

Chút fan đó của Khúc Kim Tích không phải là đối thủ, liên tiếp bị mắng chửi đến mức máu chó sôi lên đầu.

Trên mạng náo loạn đến sôi sùng sục nhưng biểu hiện của người liên quan thì lại rất dửng dưng. Khúc Kim Tích vô cùng bình tĩnh, cô

cũng không phải là chưa từng bị mắng, lựa chọn không xem là được rồi.

Về phần Thẩm Thính--

“Nhìn đi, tôi sớm đã nói rồi mà, sẽ có người công khai trước giúp chúng ta.” Trong văn phòng, cả hai đương sự đều ở đó, người quản lý của họ cũng ở đó.

Người đầu tiên phát biểu là Ngũ Lập Thu.

“Vẫn là chị Thu nhìn xa trông rộng.” Chu Lị ngưỡng mộ thủ đoạn của Ngũ Lập Thu từ tận đáy lòng. Khi vừa mới ký kết với Khúc Kim Tích, vốn dĩ bọn họ dự định sẽ công bố chính thức nhưng Ngũ Lập Thu đã ém xuống. “Bây giờ vừa hay giúp chúng ta hâm nóng, tuyên truyền miễn phí cho Khúc Kim Tích. ”

Ban đầu Chu Lị rất ghét Khúc Kim Tích nhưng sau đó... ai bảo nghề sĩ của mình nhìn trúng Khúc Kim Tích chứ? Làm người quản lý còn có thể làm gì khác, chỉ có thể yêu ai yêu cả đường đi mà thôi.

Sau một thời gian làm việc chung với nhau, hiểu rõ hơn về Khúc Kim Tích, Chu Lị cũng dần thay đổi ấn tượng của mình về cô.

Thẩm Thính thấy Khúc Kim Tích chơi game - Ngũ Lập Thu biết được rằng Khúc Kim Tích rất thích chơi trò chơi trực tuyến và chơi cũng rất giỏi nên đã giúp cô giành được phát ngôn của một trò chơi có tên tuổi lớn trên mạng.

Đối phương vẫn không buông tha, yêu cầu Khúc Kim Tích cần phải có kỹ năng thành thực cho nên Khúc Kim Tích có thời gian rảnh thì tranh thủ luyện tập.

Phát ngôn game!

Tiền!

Anh mấp máy khóe môi, thu hồi ánh mắt, nói: "Cần tôi làm cái gì?"

Ngũ Lập Thu & Chu Lị đồng thanh nói: "Anh không cần phải làm gì cả."

Thẩm Thính: "?"

Ngũ Lập Thu chế nhạo: "Nếu như lên tiếng vào lúc này, anh nói sóng gió trên mạng sẽ biến đổi như thế nào?"

Người hâm mộ của Thẩm Thính đang say sưa cho rằng Khúc Kim Tích đang nổ, nếu lúc này Thẩm Thính đứng ra lên tiếng, một chút bất cẩn sẽ dẫn tới rất nhiều người hâm mộ thoát fan. Đồng thời, người đứng sau tiết lộ việc ký kết chắc chắn sẽ gây ồn ào lớn hơn nữa.

Ví dụ, rốt cuộc tại sao Thẩm Thính lại ký hợp đồng với Khúc Kim Tích?

Hoặc là, Khúc Kim Tích đã sử dụng thủ đoạn nào mới có thể vào được S&T?

Mối quan hệ của hai người bọn họ sẽ bị vô số người đoán được, Thẩm Thính thì không sao, địa vị vẫn ở đó, có rất nhiều fan cuồng, cũng không có ai nói gì anh.

Khúc Kim Tích thì thảm rồi.

Thẩm Thính không thể đăng bài thanh minh nhưng tài khoản chính thức của S&T thì có thể.

— — Các nghệ sĩ đã ký hợp đồng trước đó đều đã có thông báo chính thức trên trang web.

Thế là, khi fan của Khúc Kim Tích bị fan của Thẩm Thính mắng chửi đến mức có miệng khó nói, thậm chí bắt đầu hoài nghi không lẽ thực sự là Khúc Kim Tích bịa đặt hay sao thì--

[S&T Media: Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến nghệ sĩ @ Khúc Kim Tích của chúng tôi. Sau khi chắc chắn về khả năng chuyên môn của Khúc Kim Tích, chúng tôi đã mời cô ấy làm nghệ sĩ dưới trướng. Về ảnh hưởng của tin tức sai sự thật trên mạng đối với nghệ sĩ của chúng tôi, công ty chúng tôi phải cung cấp sự hỗ trợ mạnh mẽ nhất cho nghệ sĩ dưới trướng. Chỉ cần có bất kỳ cư dân mạng hoặc tài khoản tiếp thị nào tung tin đồn ác ý về Khúc Kim Tích, công ty chúng tôi sẽ có quyền đệ đơn mời luật sư.]

Fan của Khúc Kim Tích sửng sờ.

Fan của Thẩm Thính cũng sửng sờ.

"Chết tiệt!!"

Chương 72

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi tin tức gây chấn động trên mạng, một blogger huyền học với hơn một triệu người theo dõi đã đăng một dài. Đại ý của bài viết là: Lúc Khúc Kim Tích ra mắt, anh ta đã từng gặp cô, còn bói cho cô, nói rằng trong mệnh của cô có đỏ, sẽ gặp được một công ty tốt, sau đó trở nên nổi tiếng.

Bạn thấy đấy, mặc dù bây giờ cô chưa nổi tiếng, nhưng Thẩm Thính đã ký hợp đồng với cô.

Anh ta nói có đầu có đuôi, giống như anh ta có ánh mắt tinh tường nhận biết anh hùng vậy, còn scandal quần lấy thân Khúc Kim Tích lúc đầu chẳng qua chỉ là một rào cản trong số mạng của cô mà thôi.

Một số cư dân mạng chỉ trích anh ta: "Đã như vậy thì sao anh lại không nói điều này khi Khúc Kim Tích gặp đen đui chứ?"

Blogger huyền học trả lời: "Đó là kiếp nạn mà Khúc Kim Tích phải trải qua, nếu như tôi tiết lộ trước thì sẽ phá hủy vận may tương lai của cô ấy."

Một cư dân mạng khác tiếp tục chỉ trích, nhân tiện gửi ảnh chụp màn hình. Hình ảnh cho thấy khi Khúc Kim Tích bị cả mạng chửi bới. Blogger huyền học này đã đặc biệt đăng một bài Weibo dài, từ đầu đến cuối đều chỉ trích Khúc Kim Tích không đáng một xu, tổng số bình luận đã phá vỡ con số 30.000.

"Ha ha, đã đủ hot chưa? Mấy tháng trước không phải là anh nói Khúc Kim Tích như vậy sao? Anh nói rằng số phận của người ta ngày càng sa sút, nhân phẩm thấp kém. Chậc chậc chậc, bây giờ nhìn thấy triển vọng tương lai của cô ấy không tồi thì bắt đầu tẩy

trắng cho bản thân. Cứ thích lấy sự bất hạnh của người khác để kiếm tiền, trục lợi sao?"

Blogger huyền học này mặt dày nên không chút hoảng sợ, trả lời dưới bình luận phổ biến này: "Lúc đó, nếu như tôi nói thay cho Khúc Kim Tích, ai sẽ tin chứ? Chi bằng giúp cô ấy áp chế một chút, càng áp chế mạnh mẽ thì vận may của cô ấy trong tương lai càng bùng phát mạnh mẽ hơn. Người có mạng đỏ trong số mạng thường đề nén trước rồi mới trỗi dậy sau. Bạn thấy không, bây giờ không phải đang bật dậy rồi sao? "

Cư dân mạng: "..."

Với loại người mặt dày không biết xấu hổ như vậy, có nói năng đàng hoàng, nghiêm túc với anh ta cũng sẽ không có tác dụng gì cả.

Những fans đáng thương của Khúc Kim Tích là người sốt ruột nhất. Bọn họ muốn mắng chửi nhưng lại sợ phản tác dụng, không mắng chửi thì người này lại quang minh chính trực lợi từ độ hot của Khúc Kim Tích. Điều quan trọng là anh ta nói như vậy lại có nhiều người hưởng ứng, thậm chí là nhiều người hâm mộ hơn.

Nhưng mà fans của Thẩm Thính thì không dễ nói chuyện như vậy.

Mặc dù fans của anh đều rất kinh ngạc về chuyện Thẩm Thính đã ký hợp đồng với Khúc Kim Tích vì cô có năng lực, nhưng mà nếu nói nhìn trúng khả năng chuyên môn của Khúc Kim Tích, những cái khác không nói, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ cho thấy thần tượng của bọn họ hào phóng đến mức nào.

Trước kia Khúc Kim Tích đối xử với anh một cách không biết xấu hổ như vậy mà bây giờ anh còn có thể ký hợp đồng với cô.

Bên cạnh đó, là một người hâm mộ, đương nhiên bọn họ phải tin tưởng vào tầm nhìn của thần tượng.

Thẩm Thính đã ra mắt nhiều năm như vậy, cũng không có scandal mà chỉ có một chút tai tiếng, nhưng đều là bị vạ lây từ những nữ nghệ sĩ khác, sau đó cũng được làm rõ rồi.

Cho nên, Khúc Kim Tích ký hợp đồng với S&T chắc chắn phải có điểm sáng riêng của cô. Blogger huyền học này đang kiếm tiền bằng cách dựa vào độ hot của Khúc Kim Tích. Đó không phải là thêm uất ức cho thần tượng của họ sao?

Nhưng chẳng bao lâu sau blogger huyền học lập tức cảm nhận được sức mạnh của người hâm mộ là gì.

Cùng lúc đó, cư dân mạng bất ngờ phát hiện ra tài khoản của tiểu sinh Dụ Đồng đã đăng tải một bài viết trên Weibo:

[Là vàng sẽ luôn tỏa sáng, người ưu tú sẽ luôn bị Bá Lạc mang đi, những kẻ đầu trâu mặt ngựa muốn tăng độ hot thì cần có chút mặt mũi.]

Đăng sau còn đính kèm hai hình ảnh lịch sử nói chuyện trên WeChat. Tổng giám đốc công ty của anh ta cho rằng Khúc Kim Tích giỏi về mọi mặt, muốn ký hợp đồng với Khúc Kim Tích, bởi vì anh ta và Khúc Kim Tích đã hợp tác trong "Muru Trang" nên muốn hỏi quan điểm của anh ta về Khúc Kim Tích.

“Cậu điên rồi!” Người quản lý Kiều Tử Ngôn muốn gõ đầu Dụ Đồng ra, “Đang yên đang lành, cậu thêm nửa câu sau làm cái gì vậy.”

Trên thực tế, Weibo này được đăng tải sau khi ekip của Dụ Đồng thảo luận. Dụ Đồng và Khúc Kim Tích là nam 2 và nữ 2 trong "Muru Trang", hai người họ có nhiều cảnh diễn chung. Trong trường hợp này, Dụ Đồng ra mặt nói chuyện, sẽ lời kéo được thiện cảm.

Chứ không tồn tại cái gọi là cạ nhiệt.

Thứ nhất, Dụ Đồng nổi tiếng hơn Khúc Kim Tích. Thứ hai, trong khoảng thời gian này, Dụ Đồng đã phát sóng hai bộ phim truyền hình,

một trong số đó có rating rất cao, độ nổi tiếng của Dự Đồng cũng tăng vọt.

Vốn dĩ các thành viên trong ekip đã chỉnh sửa bài đăng Weibo chờ gửi đi, nhưng Dự Đồng đột nhiên cầm điện thoại thêm một câu cuối cùng sau đó liền gửi đi, bọn họ muốn cản cũng cản không kịp.

Ngay lập tức có người đã chụp ảnh màn hình, cho dù muốn xóa đi cũng không được.

Dự Đồng từ trước đến nay luôn là hình tượng một chàng trai toả nắng không bao giờ nói nặng lời, nhưng hiện tại phía sau bài đăng Weibo này mang cảm xúc cá nhân mãnh liệt, bộ phim của anh ta đang lên sóng, độ nổi tiếng cao, rất dễ tạo ra công kích.

Dự Đồng mặt không biểu cảm nói nói: "Tôi chỉ nói thật mà thôi."

Kiều Từ Ngôn: "..."

"Dự Đồng, cậu nói thật cho tôi biết, giữa cậu và Khúc Kim Tích có phải là có gì đó không?" Từ lúc Dự Đồng ra mắt, tuyệt đối giữ khoảng cách an toàn nhất với nghệ sĩ nữ, cũng sẽ không có liên hệ riêng tư nào khác, càng không thể có chuyện rang CP để tăng độ hot.

Lấy hai bộ phim truyền hình ăn khách gần đây của anh ta làm ví dụ, chúng đã được lan truyền rộng rãi, nam nữ chính không thể tránh khỏi phải tham gia một số hoạt động nhưng Dự Đồng vẫn giữ một khoảng cách phù hợp. Vì vậy, hoàn toàn không có người hâm mộ nào theo CP của bọn họ cả.

Nhưng bây giờ...

"Không có." Dự Đồng nhướn mày, "Anh Kiều, Thẩm Thính cũng có thể không để ý, bởi vì yêu tài năng mới ký hợp đồng với Khúc Kim Tích, tôi lại không thể lấy danh nghĩa bạn cùng lớp nói giúp cô ấy một câu sao?"

"Tôi không phải nói cậu không thể nói lời tốt, ý của tôi là cậu không cần phải dùng giọng điệu đanh thép như vậy để... Chờ đã, cậu nói cái gì? Danh nghĩa bạn cùng lớp?!"

Dụ Đồng nhẹ giọng nói: "Khúc Kim Tích là bạn đại học của tôi, có vấn đề gì sao?"

Kiều Tử Ngôn bán tín bán nghi, biểu hiện của Dụ Đồng quá bình thường, bình thường đến mức khiến anh ta không thể suy nghĩ sâu xa. Việc cần làm lúc này là anh ta cần phải nghĩ ra cách giải quyết những vũng nước bẩn mà Dụ Đồng sẽ phải đối mặt sau khi đăng tải bài Weibo này.

Điều bất ngờ là--

"Anh trai cứng quá! Là người qua đường, tôi cũng không thể chịu đựng được nữa. Khúc Kim Tích quá thảm rồi, may mà cuối cùng cũng có người đứng ra bênh vực cô ấy."

"Dụ Đồng và Khúc Kim Tích đã từng hợp tác trong "Muru Trang". Anh ấy chắc chắn phải hiểu Khúc Kim Tích là người như thế nào thì mới có thể nói tốt cho cô ấy như vậy được."

"Nói hay lắm, là vàng sẽ luôn tỏa sáng."

"Ahhhhh, rất thích chú cá tốt bụng và đáng yêu của chúng ta. Bọt cá vĩnh viễn sẽ luôn yêu anh!"

...

Cũng trong ê-kíp, Dụ Đồng là người đầu tiên đứng ra nói giúp cho Khúc Kim Tích, có được người dẫn đầu, các nghệ sĩ như Đường Nguyên Kha, Mạnh Nghệ và những người khác liên tiếp đăng bài đứng về phía Khúc Kim Tích, đến cả Hà Chiếu và nhà sản xuất Dư cũng đăng bài.

Túc Hường Định trưng cầu ý kiến với người quản lý của mình: "Tôi có nên đăng Weibo để bênh vực Khúc Kim Tích không?"

Anh ta hỏi câu này là bởi vì anh ta thật lòng muốn đứng về phía Khúc Kim Tích, chỉ là cảm thấy Khúc Kim Tích không nên bị mắng như vậy.

Người quản lý là chị Trần nói: "Cậu với cô ấy nghiêm túc mà nói thì không quen biết nhau, cậu đăng Weibo này ra sẽ bị người ta cho là cạ nhiệt."

Túc Hường Định ồ một tiếng đầy tiếc nuối.

Người quản lý nhìn thấy anh ta như vậy, giọng nói trở nên nghiêm túc: "Hường Định, cậu hãy dẹp bỏ những suy nghĩ không nên có. Công ty không cho phép yêu đương. Không có bất kỳ một nghệ sĩ thần tượng nào lại có thể hẹn hò trong giai đoạn sự nghiệp đang lên, rõ chưa? "

"Tôi có thể có ý gì chứ?" Túc Hường Định vội vàng nói.

Hơn nữa, cho dù là anh ta có ý cũng không thể qua nổi Thẩm Thính.

Bản thân Khúc Kim Tích cũng bị kinh ngạc.

Nhìn những tin tức trên mạng này, cô ngẩn ngơ: "Nhân duyên của mình tốt như vậy sao?"

Dự Đồng đứng về phía cô cô có thể hiểu được, nhưng Mạnh Nghệ (trong phim là mẹ của vai diễn mà Từ Nam Nam đóng), Đường Nguyên Kha và các nghệ sĩ khác thì cô cũng không quen thân trong đoàn phim mà.

Mạnh Nghệ và Từ Nam Nam không nói gì, Đường Nguyên Kha là con nhà giàu. Cô với anh ta dường như chưa từng nói chuyện gì cả

nhưng mà cô đã từng uống mấy ly trà sữa với cậu ấm giàu có này rồi.

Ngũ Lập Thu dùng một câu nói đánh thức cô: "Cô cho rằng là nể mặt của ai chứ?"

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính đã có một vị trí vững chắc trong làng giải trí, độ nổi tiếng luôn không hề giảm sút, anh mở một công ty giải trí, ký hợp đồng với Khúc Kim Tích. Lúc này, người có mối quan hệ tốt với Khúc Kim Tích, cũng chính là có quan hệ tốt với S&T.

Ai mà không muốn chứ.

Gần như tất cả đội ngũ của đoàn làm phim đều đăng bài Weibo đứng về phía của Khúc Kim Tích, chỉ có Từ Nam Nam là trì hoãn nửa ngày mới đăng Weibo: [Khúc Kim Tích, cố lên.]

Đây là trợ lý dùng tài khoản của cô ta gửi đi.

Từ Nam Nam tức giận đến mức bước hụt bậc cầu thang trong biệt thự nhà mình mà ngã xuống. Hiện tại cô ta điều trị ở trong bệnh viện.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Trợ lý lặng lẽ than thở với bạn mình: "Đáng kiếp, ngày nào cũng làm chuyện xấu, bị báo ứng rồi."

Bạn tốt hào hứng: "Bị té rất nặng sao?"

Trợ lý: "Bị rụng một nửa chiếc răng cửa, miệng sưng tấy lên."

Bạn tốt: "Có thể chụp một bức ảnh cho tôi xem không?"

Trợ lý ngập ngừng một lát: "Bỏ đi, nếu như bị phát hiện sẽ lộ da tôi mất, không nói chuyện nữa, cô ta lại đang nổi cơn tanh bành gọi

tôi rồi."

- - - - -

"Em đang làm gì vậy?" Khúc Kim Tích đang lướt Weibo của mình, thậm chí không biết rằng có người đến bên cạnh mình, cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu.

Cô ném điện thoại xuống bàn, vẻ mặt vô tội: "Không làm gì cả."

Thẩm Thính nheo mắt.

"Tôi chỉ xem thử các bình luận mà thôi, nhân tiện xem thử có ai nói giúp tôi." Khúc Kim Tích lập tức kể ra các nghệ sĩ đứng lên nói giúp cô, nói giúp khi nào và nói giúp như thế nào?

"Nhưng mà... Tôi vừa thấy tài khoản của Ngũ Hành Pháp Sư kia đã biến mất rồi."

— — Ngũ Hành Pháp Sư là blogger huyền học cạ nhiệt kia.

Ngón tay Thẩm Thính khẽ cong gõ nhẹ trên mặt bàn: "Nghe em nói có vẻ cũng khá tiếc nuối."

"Đương nhiên là không rồi, tôi tiếc gì loại người như vậy." Khúc Kim Tích nói, "Tôi chỉ hoài nghi, một blogger lớn với hơn một triệu người hâm mộ vậy mà nói không tồn tại là không tồn tại."

Thẩm Thính cúi mắt liếc nhìn cô, một lúc sau anh mới quay người đi về vị trí của mình: "Cà phê."

Khúc Kim Tích chỉ đành gạt bỏ suy nghĩ lung tung sang một bên: "Anh chờ chút, tôi lập tức đem lên cho anh."

Thẩm Thính nhếch khóe môi lên.

Trong quá trình pha cà phê, Khúc Kim Tích bất ngờ được Ngũ Lập Thu thông báo rằng cô sẽ tham gia một bữa ăn - cuối cùng chị ấy đã

hẹn được với Giám đốc Ngô của đài Mango.

Ngũ Lập Thu trực tiếp lôi Khúc Kim Tích rời khỏi văn phòng của Thẩm Thính.

Thẩm Thính: "..."

Nhìn chằm chằm vào tách cà phê đang pha dở trước mặt, anh nhấp một ngụm, cau mày đau khổ.

Anh bấm điện thoại cố định trên bàn làm việc: "Tần Tang."

Ngay sau đó Tần Tang đẩy cửa bước vào: "Thưa sếp."

Thẩm Thính hất cằm về phía cà phê: "Đổi một ly khác."

Trước đây, cà phê của Thẩm Thính đều là do Tần Tang pha, nhưng kể từ khi Khúc Kim Tích thể hiện tài pha cà phê của mình thì Tần Tang đã không bị Thẩm Thính yêu cầu pha cà phê nữa.

Tần Tang pha xong đưa qua cho Thẩm Thính, người nọ mới uống một ngụm, nhàn nhạt nói: "Thật lười rồi."

Tần Tang: "..."

Trong lòng anh, ai có thể pha cà phê ngon hơn cô Khúc chứ?

Lúc này, Khúc Kim Tích gặp gỡ ông Ngô tại phòng riêng của một nhà hàng cao cấp.

Khi bọn cô tới nơi đối phương còn chưa đến, Ngũ Lập Thu bảo phục vụ lui xuống trước, cầm thực đơn lên, nhìn rượu đỏ trên đó, nói: "Biết uống rượu chứ?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

"Tửu lượng thế nào?"

Lần này Khúc Kim Tích không hề khiêm tốn: "Chị yên tâm đi, trong tình huống bình thường thì không thành vấn đề."

Ngũ Lập Thu cảm thấy an tâm một chút, liền nói: "Thẩm Thính cho phép cô uống rượu không?"

Khúc Kim Tích phát điên, liên quan gì đến Thẩm Thính chứ?

Cô mỉm cười ngượng ngịu và lịch sự, hy vọng rằng chị Thu sẽ hiểu được ý nghĩ bên trong nụ cười của cô.

Ngũ Lập Thu nhướng đôi lông mày sắc bén, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi, cái đó... cô sẽ không đột nhiên biến thân đó chứ? Hà?"

Khúc Kim Tích: ".....!"

Chết tiệt, cuộc sống thoải mái mấy ngày nay đã khiến cô quên mất chuyện biến thân của mình!

Chương 73

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giám đốc Ngô này tên là Ngô Á Huy, ông ta là giám đốc của đài Mango, đồng thời còn là tổng giám đốc của tập đoàn điện ảnh và truyền hình Mango. Là một trong những thành viên cấp cao của Cục Quản lý Nhà nước về Phát thanh, Điện ảnh và Truyền hình, có thể gọi ông ta là một trong những nhà lãnh đạo của ngành.

Tập đoàn Điện ảnh và Truyền hình Mango cũng không sản xuất phim truyền hình nổi tiếng nào, nhưng bởi vì họ luôn bỏ rất nhiều tiền để mua phim truyền hình của các công ty điện ảnh khác, và phim truyền hình được mua thường xuyên bùng nổ cho nên đài Mango đã chen chân vào top 10 truyền hình vệ tinh và trở thành một nền tảng lớn tiếng tăm lẫy lừng.

Với tư cách là trưởng đài, sự phô trương tất nhiên là không thể thiếu, ước chừng đợi thêm một tiếng, vị giám đốc Ngô này mới tiến vào phòng dưới sự hộ tống của vệ sĩ.

Ngũ Lập Thu đứng lên, nở một nụ cười nói: "Giám đốc Ngô, mời ngồi."

Giám đốc Ngô có hơi xuề xòa, bộ vest trên người bị bụng bia làm cho nhô lên, ông ta mặc vào liền có cảm giác rẻ tiền. Cùng là ông chủ, cùng tuổi, giám đốc Hướng trông thuận mắt hơn nhiều so với giám đốc Ngô.

Cả quá trình Khúc Kim Tích luôn mỉm cười, chỉ nghe Ngũ Lập Thu nói, bảo cô kính rượu thì cô kính rượu, bảo cô uống rượu thì cô uống.

Có thể nhìn ra giám đốc Ngô tới cuộc hẹn này cũng không có mấy nhiệt tình, nhưng dưới sự dẫn dắt của Ngũ Lập Thu, không bao lâu

sau giám đốc Ngô đã vui vẻ ra mặt, nói chuyện cũng tùy ý hơn.

Kết quả là, đến cả danh xưng của Khúc Kim Tích cũng thay đổi luôn.

"Tiểu Khúc này tôi thấy không tồi. Các cô gái trẻ tửu lượng không thua gì đàn ông." Giám đốc Ngô ngạc nhiên.

Không có nhiều cô gái trẻ có thể uống rượu như vậy, đặc biệt còn là nghệ sĩ, bình thường nghệ sĩ đều cấm rượu.

Ông ta vốn dĩ không muốn đồng ý tham gia bữa tối này, có thể ngồi vào vị trí của ông ta, có ai không tinh khôn chứ? Ngũ Lập Thu hẹn ông ta là có ý gì, trong lòng ông ta rõ nhất. Nhưng mà bị một người quen thuyết phục, cuối cùng ông ta cũng đồng ý đến cuộc hẹn.

Nghĩ là tùy tiện ứng phó một chút, xong rồi thì rút lui, không ngờ rằng toàn bộ quá trình Ngũ Lập Thu không hề nói về chuyện công việc mà chỉ nói về những chuyện khác, có những chuyện lại nói đến đáy lòng của ông ta.

Trong lòng giám đốc Ngô càng ngày càng thoải mái hơn, nhìn Khúc Kim Tích tự nhiên cũng càng ngày càng thuận mắt hơn.

Ngũ Lập Thu liếc nhìn Khúc Kim Tích, cô gái với ánh mắt sáng ngời, gò má chỉ có một chút ửng đỏ làm cho gương mặt thêm xinh đẹp, rạng rỡ. Hơn nữa, động tác của cô vừa tự nhiên vừa hào phóng, lúc uống rượu thì không chút ngần ngại, ngay cả quản lý cũng bị cô thu hút.

Đương nhiên, điều mà Ngũ Lập Thu ngạc nhiên còn là tửu lượng của Khúc Kim Tích, cô nói tửu lượng của mình không tồi thật sự không phải là khoác lác.

Nhìn thấy bầu không khí phù hợp, Ngũ Lập Thu cuối cùng cũng đưa chủ đề đi đúng hướng.

Tác phẩm lớn này do đài Mango sản xuất thực chất là một buổi ghi hình chương trình thực tế. Đài Mango giữ bí mật rất chặt chẽ, không tiết lộ một chút tin tức nào ra bên ngoài. Nếu không phải là Giám đốc Hướng đề cập thì Ngũ Lập Thu cũng hoàn toàn không biết.

Vì vậy chị ấy đã dựa vào nhiều mối quan hệ, đến cả Thẩm Thính còn dùng mối quan hệ của mình, cuối cùng nghe ngóng ra sản phẩm lớn lần này là gì từ một vị cán bộ cao cấp khác của đài Mango.

Tác phẩm duy nhất đến hiện tại mà Khúc Kim Tích có thể đảm nhận là "Muru Trang", hơn nữa vẫn còn chưa chiếu. Mặc dù Ngũ Lập Thu có trong tay một kịch bản hay thì đoàn làm phim cũng không thể nể mặt Ngũ Lập Thu và Thẩm Thính mà trực tiếp cho Khúc Kim Tích đóng vai nữ chính được.

Nhiều nhất là nữ thứ.

Ngũ Lập Thu coi thường vai nữ thứ, Khúc Kim Tích đã đóng đủ vai phụ rồi.

Kịch bản lần này Khúc Kim Tích có thể đóng vai nữ chính nhưng Ngũ Lập Thu lại càng coi thường.

Thẩm Thính nói riêng với chị ấy rằng trước đây Khúc Kim Tích đã từng quay rất nhiều phim dở, không thể tham gia bất kỳ bộ phim truyền hình kém chất lượng nào nữa.

Nhưng phải hai tháng nữa "Muru Trang" mới được phát hành, trong hai tháng này, lịch trình của Khúc Kim Tích lúc nào cũng trống.

Ngoại trừ làm người đại diện của một game online lớn, cho tới bây giờ Khúc Kim Tích vẫn chưa nhận được một vai diễn đáng giá nào cả.

Dù người quản lý có giỏi đến đâu, trong tay có mối quan hệ thì cũng cần xem đối phương có đồng ý với Khúc Kim Tích hay không, cơ hội đều phải tranh giành mà có.

— — Mặc dù Khúc Kim Tích không chê những kịch bản mà Ngũ Lập Thu coi thường, dù sao thì nếu đóng cô cũng là nữ chính.

Suy đi nghĩ lại, nếu như có thể nhận được chương trình thực tế này từ đài Mango và tăng mức độ nổi tiếng trong khoảng thời gian rảnh rỗi của Khúc Kim Tích thì đó quả thực là một lựa chọn rất tốt.

Trong giới có rất nhiều nghệ sĩ rất lợi hại, lúc đầu cũng nổi đình đám dựa vào các chương trình thực tế, sau đó chuyển sang lĩnh vực điện ảnh, truyền hình và giành được nhiều giải thưởng.

Nhưng hạn chế lớn nhất của các chương trình thực tế là phơi bày khuyết điểm của nghệ sĩ quá nhiều, điều này không tốt cho nghệ sĩ.

Khi quay phim, khán giả sẽ không tập trung vào cảnh quay ở mức độ quá lớn. Còn với một số tác phẩm lớn thậm chí không cần nghệ sĩ đã từng tham gia vào các chương trình thực tế.

Cuối cùng, Ngũ Lập Thu cân nhắc kỹ lưỡng, suy tính lợi hại, đã quyết định giành cho Khúc Kim Tích một cơ hội để tham gia chương trình thực tế.

Dựa trên tình hình của Khúc Kim Tích, đây là cách tốt nhất trước mắt.

Đợi đến khi "Muru Trang" được phát hành, Khúc Kim Tích có thể nhận được kịch bản tốt hơn, có thể có càng nhiều sự lựa chọn hơn.

Về vấn đề này, Ngũ Lập Thu đã tìm hiểu kỹ thông tin về chương trình thực tế từ trước, chương trình mà đài Mango sẽ ra mắt gần nhất là một chương trình thực tế tích hợp những cuộc phiêu lưu mạo hiểm, có thể gọi là một trải nghiệm mới.

Cách đây vài năm, đài Mango đã ra mắt chương trình thực tế du lịch dành cho gia đình, và chương trình đó bùng nổ khắp toàn cầu.

Đài Mango không có sở trường về phim điện ảnh, truyền hình nhưng lại đứng đầu cả nước về các chương trình truyền hình thực tế.

Loại hình chương trình truyền hình thực tế lại là mùa đầu tiên, nếu Khúc Kim Tích tham gia, giả dụ như chương trình thực sự bùng nổ, đối với cô mà nói sẽ mang lại lợi nhuận rất lớn.

Tóm lại, những lợi ích của việc tham gia chương trình thực tế này nhiều hơn những bất lợi.

"Giám đốc Ngô, nghe nói danh sách của "Thử thách bất khả thi" do đài của anh tổ chức gần đây vẫn chưa được chọn đủ. Không biết Kim Tích nhà chúng tôi có vinh dự được tham gia không?".

Giám đốc Ngô nghe vậy thì cười nhẹ, nhìn Khúc Kim Tích sau vài giây mới nói: "Thực ra, lúc chọn người cách đây một tháng, tôi có nghe người ta giới thiệu Tiểu Khúc."

Ngũ Lập Thu cau mày.

Giám đốc Ngô chuyển đề tài: "Nhưng mà sau đó tôi đã gạch tên Tiểu Khúc, cô gái nhỏ yếu điệu, không cần thiết phải tham gia chương trình thực tế gian khổ như thế này."

Trái tim của Ngũ Lập Thu chùng xuống. Kinh nghiệm nhiều năm trong ngành giải trí cho chị ấy biết rằng bên trong có mờ ám.

Một tháng trước, Ngô Á Huy hoàn toàn không biết Khúc Kim Tích, nghe người ta giới thiệu muốn chọn Khúc Kim Tích, tại sao cuối cùng lại gạch bỏ tên chứ?

Bây giờ Ngô Á Huy trả lời bằng những lời này, chứng tỏ-

"Sớm biết Tiểu Khúc không ngại gian khổ thì lúc đó tôi đã không gạch rồi." Giám đốc Ngô lắc đầu tiếc nuối, "Mới ngày hôm qua, danh sách cuối cùng đã được xác nhận rồi, cái này..."

“Không thành vấn đề, chỉ có thể nói rằng Kim Tích của chúng tôi không có may mắn này.” Ngũ Lập Thu trả lời.

Giám đốc Ngô cười lớn ha ha, nâng ly với Khúc Kim Tích: "Yên tâm, tôi đánh giá Tiểu Khúc rất cao. Sau này trong đài còn có những chương trình khác. Tôi nhất định sẽ thông báo cho người bên dưới giữ chỗ cho Tiểu Khúc."

Ngũ Lập Thu cười ha ha trong lòng, nhưng trên mặt lại không lộ ra.

Thấy giám đốc Ngô nâng cốc, Khúc Kim Tích cũng chỉ đành nâng cốc theo, Ngũ Lập Thu đột nhiên đứng dậy: "Tôi vào nhà vệ sinh một lát, Kim Tích, cô và giám đốc Ngô nói chuyện trước đi."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô phải nói gì với giám đốc Ngô đây?

Có lẽ là sau khi uống say, giám đốc Ngô bắt đầu nhớ về những chuyện ở quê mình rồi kể lại chuyện xưa. Khúc Kim Tích ở bên này bối rối lắng nghe, không ngừng rót đầy rượu cho giám đốc Ngô.

Bên kia, sau khi Ngũ Lập Thu đi ra ngoài, chị ấy đã liên lạc với thư ký của giám đốc Ngô.

— — Em vợ của bạn chị ấy chính là thư ký của giám đốc Ngô, đồng thời kiêm cả tình nhân.

Ngũ Lập Thu bày tỏ tình huống với cô thư ký này: "Giám đốc Ngô ban đầu có ý để Khúc Kim Tích ghi hình "Thử thách bất khả thi" nhưng đột nhiên gạch tên của cô ấy, Hiểu Điền, em có biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Thư ký nghe vậy, cô ấy không chút do dự nói: "Chị Thu, chị có biết Từ Nam Nam không? Giám đốc Ngô biết cô ta đã từng làm việc với Khúc Kim Tích, nên đặc biệt gọi điện cho cô ta để tìm hiểu xem Khúc

Kim Tích là người như thế nào. Chị đoán xem Từ Nam Nam nói như thế nào?"

Ngũ Lập Thu không cần đoán cũng biết Từ Nam Nam sẽ nói thế nào, trong lòng đã nổi lửa.

"Người phụ nữ này rất biết làm bộ, không nói xấu Khúc Kim Tích một cách thẳng thắn mà chỉ là lấp lửng nói nhân phẩm của cô ấy không tốt." Thư ký nghiêng răng nghiêng lợi. "Một thứ đồ chơi rách nát qua một đời chồng dựa vào một chút sắc đẹp quyến rũ đàn ông ở khắp nơi... "

Ngôn ngữ có xu hướng trở nên khiếm nhã.

Cô thư ký là một trong những tình nhân của giám đốc Ngô, trong lòng ghê tởm một người phụ nữ thích bám vào đàn ông như Từ Nam Nam.

Còn kinh tởm hơn so với những người làm tình nhân như bọn họ.

Đương nhiên, loại chán ghét xen lẫn ghen tỵ này, Từ Nam Nam mạnh hơn bọn họ nhiều, dựa vào việc làm kẻ thứ ba gả vào nhà giàu có, sau khi ly hôn cũng chia được một khoản tài sản cả đời không lo ăn lo mặc. Dựa vào số tài sản này cùng với khuôn mặt của mình, có thể làm quen với doanh nhân, đồng thời cũng còn có thể được người hâm mộ yêu thích... Quả thực chính là các xử trí đỉnh cao trong giới tiểu tam!

Ngũ Lập Thu cảm ơn và an ủi đối phương xong thì cúp điện thoại, chị ấy thở dài một hơi, kìm nén lửa giận.

Lại nhìn thời gian, chị ấy đã ra ngoài hơn mười phút rồi.

Lo lắng một mình Khúc Kim Tích không thể đối phó được với Ngô Á Huy, Ngũ Lập Thu ổn định tâm trạng của mình và trở lại căn phòng.

Vào trong căn phòng, Ngũ Lập Thu vừa mới định nói chuyện, ánh mắt quét qua căn phòng, dừng chân lại.

Ngô Á Huy đang nằm sấp trên bàn, say đến ngủ thiếp đi, nhưng mà vị trí của Khúc Kim Tích lại không thấy bóng dáng của cô.

Điều kỳ lạ là lại có thêm một chiếc khăn ăn bằng vải kaki gấp trên tấm thảm cạnh ghế.

Khúc Kim Tích đâu? Đã đi đâu rồi???

Chương 74

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngũ Lập Thu nhú chặt mày lại, trước đó chị ấy đứng ở bên ngoài. Nếu như Khúc Kim Tích đi vệ sinh thì chị ấy chắc chắn sẽ có thể nhìn thấy được cô bước ra. Nhưng mà trong toàn bộ quá trình, chị ấy không hề nhìn thấy Khúc Kim Tích.

Hơn nữa túi xách và áo khoác của Khúc Kim Tích đều được đặt trên ghế.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, Ngũ Lập Thu không tìm chế được, ánh mắt hoài nghi nhìn vào chiếc khăn trên thảm.

Chị ấy cảm thấy bản thân quá điên rồ rồi, nên mới có thể cảm thấy chiếc khăn này là do Khúc Kim Tích biến thành.

May mắn thay, chị Thu cũng là một người trải đời, hơn nữa, trước đó Khúc Kim Tích từ một con cá chép biến thành người trước mặt chị Thu, nên chị ấy đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định.

Chị ấy bình tĩnh thông báo với trợ lý của Ngô Á Huy, không lâu sau trợ lý của ông ta đến và đưa giám đốc Ngô đang ngủ thiếp đi vì say rồi đi.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình chị ấy, trước tiên chị ấy gửi tin nhắn WeChat cho Thẩm Thính: [Có bạn không, có tiện gọi video không?]

Sau khoảng hai phút, Thẩm Thính gọi video qua.

“Làm sao vậy?” Trên màn hình điện thoại, Thẩm Thính lên tiếng hỏi, ánh mắt anh lạnh lùng.

"Cậu đang ở trong văn phòng sao?"

"Ừ."

"Không có ai chứ?"

"?" Thẩm Thính nhướn mày, lại nhìn về mặt cực kỳ nghiêm túc của Ngũ Lập Thu, ánh mắt anh khẽ nhúc nhích, nói một câu: "Cô ấy biến thân rồi sao?"

Ngũ Lập Thu: "..."

Còn thực sự hiểu rõ như vậy.

Chị ấy gật đầu, sau đó nhìn thấy Thẩm Thính quan tâm hỏi: "Biến thành cái gì rồi?"

Ngũ Lập Thu: "..."

Bây giờ chị ấy dường như đã hiểu một chút lý do tại sao Thẩm Thính lại nhìn trúng Khúc Kim Tích rồi..

Nhìn Thẩm Thính như vậy, e rằng nuôi đến nghiện rồi.

Ngũ Lập Thu quay máy ảnh lại, quay vào chiếc khăn trên thảm, hơi ngập ngừng nói: "Tôi không biết có phải là cô ấy không."

Thẩm Thính thành thực nói: "Chị bảo cô ấy cử động một chút xem".

Còn có thể như vậy sao?

Ngũ Lập Thu bán tín bán nghi, ngồi xổm xuống: "Kim Tích?"

Khúc Kim Tích nghe thấy giọng nói của Ngũ Lập Thu và Thẩm Thính trong cuộc trò chuyện. Lúc biến thành một chiếc khăn, cô chỉ cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn và đổ xuống, thậm chí không thể cảm nhận được tay và chân của mình ở đâu. Cô chỉ có thể dựa theo trực giác tưởng tượng để nâng tay mình lên.

Điều xuất hiện trong mắt Ngũ Lập Thu và Thẩm Thính là một góc của chiếc khăn trên thảm đột nhiên bị lật lên.

Ngũ Lập Thu: "..."

Cho dù cách cả cái màn hình thì Thẩm Thính cũng có thể biết được phản ứng của Ngũ Lập Thu bây giờ như thế nào, trong mắt anh mang theo ý cười, chậm rãi nói: "Không cần ngạc nhiên, chị cứ làm quen dần là được."

Ngũ Lập Thu gần như cẩn thận nhặt chiếc khăn lên, sau đó quay trở lại công ty nhanh nhất có thể, lao vào văn phòng của Thẩm Thính, ném 'miếng khoai tây' khó giải quyết này cho Thẩm Thính.

Thẩm Thính vén hai góc của chiếc khăn lên lắc nhẹ, chiếc khăn đang gấp lại được mở ra. Anh nhìn một lượt, sau đó trực tiếp dùng khăn lau tay, cảm giác rất tốt.

Anh "ừm" một tiếng, "Lần này cũng khá thực tế."

Khúc Kim Tích: "..."

Có bản lĩnh cầm tôi lau tay, có bản lĩnh thì cầm tôi lau bồn tắm đi!

Thẩm Thính thông qua Ngũ Lập Thu biết được tình huống của chương trình thực tế, sau khi nghe xong, anh không nói gì.

"Tôi vừa hỏi thăm rồi, Từ Nam Nam gần đây đã nhận làm đại diện cho một nhãn hiệu hạng nhất, phí đại diện là mười con số." Ngũ Lập Thu đặt tay lên bàn làm việc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoàn mỹ của người đàn ông, "Còn tiểu đáng thương nhà anh đến một cơ hội tham gia chương trình thực tế cũng bị cô ta xóa sổ chỉ bằng một câu nói."

Vừa nói chị vừa nhìn chiếc khăn, cũng không biết có phải là ảo giác tâm lý hay không mà luôn cảm thấy chiếc khăn này rất đẹp,

thậm chí còn có thể lơ mờ nhìn thấy được khuôn mặt của Khúc Kim Tích.

Thẩm Thính không trả lời chị ấy mà gọi Tần Tang tới, đưa chiếc khăn cho cậu ta: "Đưa cô ấy đi mua chút đồ ăn đi."

Tần Tang lập tức hiểu được chiếc khăn này là Khúc Kim Tích biến thành, cậu ta nhin cười, cầm chiếc khăn rời khỏi văn phòng.

Khúc Kim Tích: "..."

Xin hỏi cô như vậy thì ăn thế nào đây!

Tần Tang biết cô có thể nghe thấy, thậm chí cậu ta có thể đoán được lúc này cô đang nghĩ gì nên thấp giọng an ủi: "Cô Khúc, không thể ăn cũng không sao, nhìn một chút cũng được."

Khúc Kim Tích: "..."

Tần Tang, cậu đã thay đổi rồi!

Văn phòng.

Sau khi Tần Tang cùng chiếc khăn rời đi, lúc này Thẩm Thính mới hỏi Ngũ Lập Thu: "Thương hiệu nào vậy?"

Ngũ Lập Thu: "Tùng Vân. Tôi đã gọi điện hỏi rồi. Nội bộ quả thật gần như đã xác định là cô ta, chỉ là hợp đồng vẫn chưa được ký kết."

Thẩm Thính cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói, "Tôi nhớ là Mao Y Sảo luôn làm đại diện cho Tùng Vân mà."

Ngũ Lập Thu nhún vai: "Bị cướp rồi."

Thẩm Thính trầm mặc, Ngũ Lập Thu khá hiểu anh, vừa nhìn thoáng qua cũng biết anh đã tức giận rồi.

Mặc dù bên ngoài Thẩm Thính không phải là người tình cảm, nhìn có vẻ lạnh lùng khó hòa đồng nhưng thực ra anh đối xử với người của mình rất tốt.

Nói cách khác chính là bao che con cái.

Khúc Kim Tích bị Từ Nam Nam ức hiếp thành thế này rồi, Thẩm Thính tuyệt đối không thể bình tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra được.

Chị ấy có chút tò mò Thẩm Thính sẽ làm gì.

Trước tiên, Thẩm Thính gọi một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy, anh nói với Ngũ Lập Thu: "Hãy liên hệ với Mao Y Sảo, nói chuyện với cô ta về việc hợp tác."

"Chúng ta giúp cô ta lấy lại vai trò đại diện của Tùng Vân, vai nữ chính của bộ phim trong tay cô ta sẽ dành cho Khúc Kim Tích."

Đồng tử của Ngũ Lập Thu hơi co lại.

Mao Y Sảo là một diễn viên có thực lực của nền điện ảnh và truyền hình, nắm trong tay không ít bộ phim và chương trình truyền hình, vị trí trong giới rất vững vàng.

Vị trí đại diện của Tùng Vân bị Từ Nam Nam cướp đi, không phải vì cô ấy không nổi tiếng bằng Từ Nam Nam mà là bởi vì bối cảnh của cô ấy không đủ mạnh.

Mao Y Sảo sinh ra ở một vùng núi hẻo lánh và dựa vào nỗ lực của bản thân để đạt được địa vị như hiện tại, tuy nổi tiếng và có địa vị cao nhưng cô ấy lại không có bối cảnh.

Cô ấy từ chối mọi quy tắc bất thành văn trong giới.

Những nghệ sĩ đình đám nhất giới giải trí không có hậu đài đáng tin cậy để nâng đỡ, nếu như có người muốn chinh thì rất dễ chịu thiệt

thời.

Theo tin tức nội bộ, không lâu trước đây Mao Y Sảo đã có ý định nhận bộ phim của một đạo diễn lớn nổi tiếng như Hà Chiếu, nhưng vì lý do lịch trình nên tạm thời vẫn đang thảo luận.

Bây giờ vị trí người đại diện của Tùng Vân đã bị Từ Nam Nam cướp mất, Mao Y Sảo chắc chắn sẽ đảm nhận bộ phim này.

Nếu như bộ phim này rơi vào tay Khúc Kim Tích ...

"Được rồi, Thẩm Thính." Ngũ Lập Thu mỉm cười, Thẩm Thính không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã là bá vương.

"Tại sao anh lại muốn Tần Tang đưa Khúc Kim Tích đi, để cô ấy ở đây nghe không được sao?"

Thẩm Thính nói: "Không cần phải để cho cô ấy biết những chuyện này."

"Tại sao lại không cần?" Ngũ Lập Thu không hiểu những người trẻ tuổi này. "Chắc không phải là anh đóng phim quá nhiều rồi cho nên nghĩ đến loại phim 'tôi đối xử tốt với em nhưng lại không để cho em biết' đó chứ? "

Đầu Thẩm Thính có một vạch đen lướt qua, mặt không biểu cảm chỉ vào cửa: "Chị có thể đi rồi."

Ngũ Lập Thu vui vẻ rời đi.

Chị ấy không hiểu quan niệm về tình yêu của giới trẻ.

Thẩm Thính vuốt lông mày.

Tại sao không muốn để cho Khúc Kim Tích biết những chuyện mà anh đã làm chứ? Thực ra chính anh cũng không biết tại sao, chỉ là anh không muốn để cho cô biết mà thôi.

Chỉ đơn giản là như vậy.

Sau khi Thẩm Kế vừa kết thúc cuộc họp, điện thoại di động của anh ta liền đổ chuông, anh ta cầm lên nhìn, vậy mà là đứa em trai bảo bối vạn năm không hề chủ động gọi cho anh ta.

Anh ta cố tình để một lúc rồi mới bắt máy.

"Em trai yêu quý của anh, ây da a lô, nhớ anh trai của em sao? Cho nên..."

Thẩm Thính không chút do dự ngắt lời anh ta: "Tùng Vân có phải là muốn thay đổi người đại diện không?"

"?" Thẩm Kế đầu óc bối rối, "Anh không biết."

Tùng Vân chẳng qua chỉ là một thương hiệu công ty con của tập đoàn Thẩm Thị, Thẩm Kế rảnh rỗi không có chuyện gì làm đi quan tâm đến những cái này làm gì?

Thẩm Thính: "Bây giờ điều tra một chút."

"Này, tên nhóc em gọi điện thoại cho anh trai, vừa đến đã bảo anh làm việc cho em. Trong mắt em còn có người làm anh này hay không?"

"Có điều tra không?"

"..."

Thẩm Kế dứt khoát cúp điện thoại, đứa em trai này thật sự muốn dè đầu cuối cổ anh ta đây mà!

Vài giây sau, Thẩm Kế bấm số của trợ lý: "Cái đó, hỏi thử xem người đại diện của Tùng Vân có phải đã thay đổi rồi không."

Trợ lý có chút bối rối, bởi vì Thẩm Kế chưa bao giờ để ý tới tình hình của công ty con trong giới giải trí.

Nhưng mà bây giờ ông chủ lớn hỏi đến, người bên dưới đương nhiên sẽ báo cáo tình hình ngay lập tức, năm phút sau, Thẩm Kế có được phản hồi.

— — Người phát ngôn ban đầu của Tùng Vân là Mao Y Sảo đã được thay thế bởi người phụ trách, dự định sẽ thay thế thành Từ Nam Nam.

Thẩm Kế cố tình đợi mười phút mới gọi lại cho Thẩm Thính.

"Người bên dưới nói với anh là đổi thành Từ Nam Nam vì cô ta phù hợp hơn. Về phần Mao Y Sảo, trước đó có một chút mâu thuẫn, không hài lòng với phí đại diện."

Thẩm Thính không chút ngạc nhiên khi sau mười phút mới nhận được cuộc gọi từ Thẩm Kế, anh trực tiếp nói: "Tiếp tục dùng Mao Y Sảo."

"Em và Mao Y Sảo này có quan hệ gì?" Thẩm Kế thấp giọng nói, như thể ăn được quả dưa lớn của em trai, vô cùng hưng phấn nói, "Em đừng quên, em là người đã có vợ rồi."

Thẩm Thính thờ ơ nói: "Mao Y Sảo không liên quan gì đến em, nhưng mà Từ Nam Nam bắt nạt em dâu của anh, anh xem mà làm đi."

Thẩm Kế: "?"

Chờ đã, anh ta soát lại thông tin một chút đã, Mao Y Sảo không liên quan gì đến Thẩm Thính, Từ Nam Nam bắt nạt Khúc Kim Tích, cho nên không dùng Từ Nam Nam làm đại diện cho Tùng Vân. Nhưng mà, theo cách này, không phải Mao Y Sảo là người chiến thắng cuối cùng sao?

Vậy em dâu này của anh ta được cái gì chứ?

Sau nửa phút, Thẩm Kế độ đoán nói: "Nếu đã như vậy, tại sao lại tiếp tục sử dụng Mao Y Sảo, trực tiếp dùng em dâu, để nước phù sa không chảy ruộng ngoài."

Thẩm Thính từ chối: "Không cần, em tự có sắp xếp."

Chương 75

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngũ Lập Thu là một người thuộc phái hành động, chị ấy lập tức dựa vào mối quan hệ, tìm ra thông tin liên lạc về người quản lý của Mao Y Sảo, đề cập với đối phương ý định của chị ấy qua điện thoại, sau đó hẹn gặp mặt.

Chuyện lớn như vậy, dù thế nào cũng phải gặp mặt nói chuyện mới được.

Người quản lý cúp điện thoại, nhìn Mao Y Sảo đang cầm hộp trái cây ăn, thuật lại những gì mà Ngũ Lập Thu nói qua điện thoại cho cô ta.

Sau đó cô ta không nhịn được nói: "Cô bớt ăn một chút đi, gần đây tăng ba ký rồi!"

Mao Y Sảo thản nhiên nói: "Tôi là người đã gần 40 rồi, ăn nhiều một chút, không thể hành hạ thân thể của mình."

Người quản lý nhấn mạnh: "Ba mươi bảy! Không phải bốn mươi!"

"Bốn bỏ năm lên không phải là tròn bốn mươi rồi sao." Mao Y Sảo nói, "Cô vừa nói rằng S&T muốn giúp tôi giành lại người đại diện, bảo tôi đem "Say hồng trần" cho..."

"Khúc Kim Tích," người đại diện nhắc nhở.

"Đúng đúng, là cô ấy." Mao Y Sảo nói, "Tôi có ấn tượng về cô ấy."

Người quản lý: "Hả?"

Mao Y Sảo nhớ lại: "Mùa xuân năm ngoái, không phải tôi đã đến trường điện ảnh để giảng bài sao, cô ấy đã hỏi tôi một câu hỏi. Lúc

đó cô ấy..."

Người quản lý buộc phải ngắt lời cô ấy và đưa chủ đề quay trở lại.

Chỉ những người rất quen mới biết Mao Y Sảo, bà trùm phim truyền hình và điện ảnh, thật ra là một người siêu thích ăn hàng.

Đồng thời, cô ấy còn có một đặc điểm là khi nói chuyện sẽ kéo chủ đề ban đầu sang chủ đề khác không chút liên quan, và còn có thể nói về chủ đề này rất lâu.

"Cô đừng quản những chuyện này, cô nghĩ như thế nào về chuyện hợp tác mà Ngũ Lập Thu nói."

Mao Y Sảo bị ngắt lời cũng không tức giận, cô sớm đã quen với việc này rồi, vẻ mặt cô ấy nghiêm túc hỏi: "Phí đại diện của Tùng Vân là bao nhiêu?"

Người quản lý gần như bật cười.

Nhìn xem, có người nói nghề sĩ nhà cô ta với Tùng Vân xảy ra mâu thuẫn là bởi vì cảm thấy phí đại diện của Tùng Vân quá thấp.

Mao Y Sảo và Tùng Vân đã hợp tác với nhau trong nhiều năm, cho tới bây giờ còn không nhớ phí đại diện cụ thể là bao nhiêu nữa maf!

Người quản lý so sánh hai cái.

Mao Y Sảo hỏi lại: "Thù lao trả cho bộ phim "Say hồng trần" là bao nhiêu?"

"Say hồng trần" là một bộ phim truyền hình cổ trang quy mô lớn, ước tính dài năm mươi tập. Nghề sĩ đóng phim truyền hình sẽ được trả tiền theo số tập.

Hơn nữa Mao Y Sảo, một bà trùm trong làng điện ảnh và truyền hình, thù lao của cô ấy chỉ có cao chứ không có thấp.

Người quản lý nói: "Tám mươi tám một tập."

"Tính ra, tôi đóng "say hồng trần" còn kiếm được nhiều tiền hơn."
Mao Y Sảo bật cười, đổi chủ đề, "Hợp tác này cứ nhận đi."

Người quản lý cũng cười.

Mao Y Sảo cũng coi như là một nghệ sĩ thuộc kiểu 'mặc kệ đời' trong làng giải trí, hiện tại cô ấy đã có vị trí ổn định trong giới, tuy không có chỗ dựa lớn nhưng cũng không thiếu tài nguyên.

Nhiều năm qua, không ít người cướp đi tài nguyên của cô ấy, có những người không cách nào đánh trả chỉ có thể chịu đựng, khi có thể đánh trả tất nhiên là phải đánh trả không chút do dự rồi.

Cô ấy lại không phải quả hồng mềm, ai cũng có thể bóp được.

Hợp đồng đại diện của Tùng Vân bị cướp, ekip của Mao Y Sảo đều tức giận đến sắp chết, nhưng bọn họ không còn cách nào khác, bởi vì hậu đài của Từ Nam Nam quá mạnh, bọn họ không hơn được.

Bây giờ S&T đã chủ động giúp bọn họ đánh gục Từ Nam Nam, đây chính là một cơ hội để trút giận.

Hơn nữa, giành lại vai trò đại diện của mình, lịch trình của cô ấy cũng không thể sắp xếp được, chưa chắc có thể đóng được "Say hồng trần", đưa tài nguyên này cho Khúc Kim Tích, kết lương duyên với S&T, đôi bên cùng có lợi, không phải cũng khá tốt hay sao?

- -----

Gần đây Từ Nam Nam có quá nhiều tin mất mặt, phải dùng mấy tin tức tốt để trấn áp những chuyện này, vì vậy cô ta đã nhắm vào Tùng Vân, một thương hiệu hạng nhất.

Mao Y Sảo chiếm giữ thương hiệu này nhiều năm, cũng đã đến lúc phải nhường chỗ rồi.

Vừa hay cô ta quen biết người phụ trách hiện tại của Tùng Vân, hẹn nhau mấy lần, trò chuyện ăn cơm, làm chút chuyện khác, thế nên người phụ trách cũng đồng ý với cô ta.

Nhưng mà, để chấm dứt hợp đồng với Mao Y Sảo cần phải tuân theo quy trình, vì vậy nhất thời chưa thể ký hợp đồng được.

Tuy nhiên, điều này không gây trở ngại cho ekip của Từ Nam Nam trong việc tuyên truyền chuyện này trên các diễn đàn lớn.

Nội dung là giữa Mao Y Sảo và Tùng Vân xuất hiện một số vấn đề, Tùng Vân quyết định mời Từ Nam Nam trở thành người đại diện cho sản phẩm mới của mùa này.

Sau khi người hâm mộ nhận được tin tức, cổ vũ tuyên dương om sòm. Người hâm mộ mà, nữ thần mà họ thích nhận được đại ngôn tốt như vậy, đương nhiên, bọn họ hận không thể chia sẻ niềm vui này đến với tất cả mọi người. Thế là, các bài đăng về việc Từ Nam Nam trở thành người đại diện mới nhất của Tùng Vân đã ồ ạt xuất hiện trên các trang web lớn.

Đồng thời, các thành viên trong ekip sau đó đã tiết lộ tin tức cho một số blogger có hơn một triệu follow trở lên. Ngay khi blogger vừa đăng tải, hot search "Từ Nam Nam làm đại diện cho Tùng Vân" lập tức xuất hiện trên Weibo, thậm chí mang cả Mao Y Sảo lên hotsearch.

Người hâm mộ của hai nhà lập tức cắn xé nhau.

Fans của Từ Nam Nam chế giễu Mao Y Sảo không biết điều, đã hợp tác với Tùng Vân nhiều năm, mà Tùng Vân thì luôn hào phóng, vậy mà còn chê phí đại diện của Tùng Vân quá thấp, làm ra chuyện mất mặt.

Những người hâm mộ của Mao Y Sảo lại tức giận chửi bới Từ Nam Nam không biết xấu hổ, dùng thủ đoạn đê tiện giành vị trí người đại diện, thật đáng xấu hổ.

"Từ Nam Nam, con chó cái đầy mưu mô này, giả vờ là một người phụ nữ mạnh mẽ cái gì chứ? Lúc đầu không phải là dựa vào cách làm kẻ thứ ba để gả vào gia đình giàu có hay sao. Bây giờ tiền cũng kiếm được, danh tiếng cũng kiếm được, vừa trở lại làng giải trí đã giành giật vị trí người đại diện của người khác? Có kinh tởm hay không?"

"Có dựa rồi, chị em ơi, tôi khá thích Từ Nam Nam, cô ấy có chuyện gì vậy?"

"Chỉ cần mắt không mù thì đều có thể nhìn ra Từ Nam Nam đã cướp vị trí đại diện của Mao Y Sảo. Mao Y Sảo luôn hợp tác rất tốt với Tùng Vân, sao bây giờ có thể đột nhiên chê phí đại diện thấp. Hơn nữa Mao Y Sảo từng là nữ nghệ sĩ chủ động yêu cầu nhà sản xuất giảm tiền cát xê! "

"Các bình luận hot toàn là mắng Mao Y Sảo. Tôi nghi ngờ Từ Nam Nam đã mua hải quân mạng."

Mặc dù có không ít người mắng Từ Nam Nam, nhưng lại càng có nhiều người chửi Mao Y Sảo hơn. Bình luận phía dưới bài đăng Weibo này toàn là lời lẽ mắng chửi của fan Từ Nam Nam.

Từ Nam Nam đọc bình luận vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng lướt đến một hai bình luận mắng mỏ mình, cô ta sẽ yêu cầu các thành viên trong ekip đăng ký tài khoản và mắng chửi những chủ thớt này thậm tệ.

Cho đến khi bọn họ xóa những bình luận này mới thôi.

Lướt qua, nhìn thấy một fan khen cô ta đã giành được vai trò đại diện của Tùng Vân và đồng thời trách móc Mao Y Sảo thì cô ta thuận tay nhấn thích.

Lướt thích này tương đương với việc thừa nhận rằng cô ta đã hợp tác với Tùng Vân, chỉ là chưa có thông báo chính thức mà thôi, người hâm mộ vừa nhìn thấy càng kích động hơn.

“Ha, chen vào giới giải trí nhiều năm như vậy, đoạt giải thì sao chứ, không có hậu đài thì không là gì cả.” Khi trong văn phòng chỉ có cô ta và trợ lý, Từ Nam Nam nhìn tin tức của Mao Y Sảo, khinh thường nói.

Đã từng có một giải thưởng điện ảnh, Từ Nam Nam và Mao Y Sảo đồng thời lọt vào vòng trong, cuối cùng là Mao Y Sảo đoạt giải.

Một nhân vật nhỏ bé từ trong khe núi bước ra lại giành được giải thưởng trước cả cô ta sao?

Vào thời điểm đó, Từ Nam Nam vẫn còn chưa quen Hường Quan Vũ, sau đó cô ta gả vào một gia đình giàu có, tạm thời tránh bóng. Trong những năm đó, Mao Y Sảo đã giành được nhiều giải thưởng và tạo dựng địa vị của mình.

Từ Nam Nam đương nhiên sẽ không thừa nhận người khác ưu tú hơn mình, cô ta chẳng qua chỉ tránh bóng hai năm mà thôi, khi trở lại, cô ta cũng sẽ không kém Mao Y Sảo là bao.

Cô ta thích hưởng thụ cảm giác sung sướng khi áp đảo trên đầu người khác này.

Ví dụ lần này, cô ta có thể giành vị trí người đại diện của các nghệ sĩ khác ít nổi tiếng hơn nhưng cô ta chỉ muốn giành của Mao Y Sảo mà thôi.

Mao Y Xảo không phải là bà trùm điện ảnh và truyền hình, cầm giải đến nhũn tay rồi sao?

Tôi muốn giành vị trí người đại diện của cô ta thì vẫn có cách như thường.

Trong giới giải trí này, bối cảnh mới là quan trọng nhất.

Từ Nam Nam mang tâm trạng vui vẻ bật máy ảnh lên chuẩn bị chụp vài tấm hình đăng lên Weibo. Lúc chụp, cô ta hé răng kiểm tra

kỹ lưỡng chiếc răng cửa mới lắp của mình, khi xác nhận không nhìn ra bất cứ dấu vết nào, lúc này cô ta mới chụp hình tự sướng.

Đúng lúc này, người quản lý đẩy sầm cửa văn phòng ra, xông vào với vẻ mặt u ám.

“Làm cái gì vậy!” Từ Nam Nam cau mày không vui.

Quản lý nhìn cô ta, nói rõ từng câu từng chữ: "Đại diện với Tùng Vân đã hủy bỏ rồi."

Từ Nam Nam nhất thời không phản ứng kịp.

Người đại diện hít sâu một hơi, nói: "Tôi vừa nhận được điện thoại của trợ lý Lý, nói công ty cho rằng hình tượng của cô không phù hợp với sản phẩm mùa mới của bọn họ, nên bên đó quyết định vẫn tiếp tục hợp tác với Mao Y Sảo. Về phần cô, sau này nói tiếp. "

Từ Nam Nam không thể nào tin được, hét lên: "Anh nói cái gì?!"

Người hâm mộ, blogger, các diễn đàn lớn đều đăng tin tức hợp tác rồi. Bản thân cô ta còn đi nhấn thích những bình luận của fan. Giờ lại nói với cô ta rằng Tùng Vân không hợp tác nữa, vậy thì cô ta không phải sẽ bị chế giễu đến chết mất sao? Làm sao cô ta có thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí đây?

Từ Nam Nam tức giận đến mức mặt cũng biến sắc, run rẩy bấm số điện thoại của người phụ trách bên Tùng Vân, vừa định bấm gọi thì quản lý lao tới, giật lấy điện thoại.

"Trợ lý Lý nói, đây chính là ý của giám đốc Vương, hơn nữa giám đốc Vương dường như đã bị đình chỉ rồi." Quản lý bình tĩnh nói, "Bây giờ cô gọi điện thoại đến chất vấn giám đốc Vương, điều đó sẽ không có lợi gì cho cô."

Lời vừa dứt, điện thoại di động của quản lý đổ chuông.

Sau khi nghe đối phương nói xong, anh ta hít một hơi thật sâu rồi cúp điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng nói với Từ Nam Nam, "Trợ lý giám đốc Triệu của Kỳ Ngôn gọi điện thoại đến nói rằng hợp đồng với bọn họ tạm thời không ký nữa."

Kỳ Ngôn là một hợp tác thương diễn khác mà người quản lý đã thương lượng xong, gần như sắp ký hợp đồng rồi.

Hai lần hợp tác liên tiếp đột nhiên nuốt lời, rõ ràng là có người can thiệp ở bên trong, Từ Nam Nam tỉnh táo lại trong cơn tức giận tột độ.

"Có người đang gây chuyện với tôi." Cô ta đưa ra kết luận, "Tuyệt đối không phải là Mao Y Sảo, cô ta không năng lực đó."

Cô ta điên cuồng đi đi lại lại, trong miệng liệt kê hàng loạt các cái tên nhưng không ai trong số những người này có năng lực có thể khiến cho Tùng Vân và Kỳ Ngôn đồng thời chấm dứt hợp tác với cô ta.

Có thể là ai chứ?

Hướng Quan Vũ?

Suy đi nghĩ lại, Từ Nam Nam chỉ nghĩ đến ông ta.

Cô ta liền nghĩ rằng gọi điện thoại cho Hướng Quan Vũ, tiếng tắt máy truyền đến, sau đó cô ta lại gọi cho trợ lý của ông ta, điện thoại được kết nối.

"Tôi muốn gặp anh ta." Cô ta trực tiếp nói.

Trợ lý: "Thật xin lỗi, cô là ai ạ?"

Từ Nam Nam nghĩ rằng nghĩ lại: "Tôi là Từ Nam Nam."

"Cô có hẹn trước không?"

Từ Nam Nam siết chặt đầu ngón tay nhọn hoắc vào lòng bàn tay, đến mức lòng bàn tay xuất hiện mấy dấu lõm sâu. Đây là trợ lý đặc biệt của Hường Quan Vũ, cho dù trong lòng có tức giận, cô ta cũng không dám thực sự nổi giận với trợ lý.

Cô ta hạ thấp giọng, cố gắng hết sức để mình trở nên bình tĩnh: "Tôi không có hẹn trước, nhưng tôi có một việc rất quan trọng cần tìm anh ta. A Kiệt, phiền anh giúp..."

"Xin lỗi, nếu không có hẹn trước thì giám đốc Hường sẽ không gặp." Trợ lý nói xong thì lập tức cúp điện thoại.

Nhìn vào điện thoại di động đang kêu bíp bíp, khuôn mặt của Từ Nam Nam tức giận đến méo mó.

Weibo chính thức của Tùng Vân đã đăng tin mới nhất, nói rằng người đại diện của sản phẩm mới mùa này vẫn là Mao Y Sảo, đồng thời tag tên Weibo của Mao Y Sảo vào bài đăng, hai bên có những tương tác rất tích cực.

Ngay sau khi thông báo chính thức được đưa ra, fan của Từ Nam Nam đã héo hon, còn fan của Mao Y Sảo thì nở mày nở mặt, người qua đường theo dõi toàn bộ quá trình đều cười như điên dại.

"Trời ơi, lần này mặt mũi của Từ Nam Nam coi như là mất hết rồi. Fan reo hò khắp nơi nói đã ký kết với nhãn hàng hạng nhất, còn chế giễu Mao Y Sảo làm ra chuyện mất mặt. Giờ thì xem ai làm ra chuyện mất mặt?"

"Ha ha ha ha, là một người qua đường, lại được ăn một quả dưa xuất sắc như vậy. Lúc này Từ Nam Nam có thể nằm xuống và chấp nhận bị cười vào mặt là được rồi."

"Sao bây giờ không thấy fan nhà Từ Nam Nam xuất hiện lên tiếng nhỉ? Lúc trước không phải mắng chửi lợi hại lắm hay sao? Thật sự bắt nạt Mao Mao nhà chúng tôi không có hậu đãi, đúng không?"

"Fan Mao Mao tập hợp, cùng vào Weibo của Từ Nam Nam với tôi, ta đừng mắng cô ta mà vào Weibo của cô ta kiểm tra xem thôi!"

"Từ Nam Nam còn like bình luận, chắc chắc chắc, Mao Y Sảo thật là khổ."

"Từ Nam Nam, con chó cái này cuối cùng cũng gặp khó khăn rồi, thật hạnh phúc. Đừng bị vẻ ngoài của cô ta lừa dối. Người phụ nữ này thường xuyên đánh đập và mắng mỏ trợ lý của mình, cũng không đối xử tốt với người trong ekip của cô ta. Còn giữ mối quan hệ không rõ ràng với các ông chủ lớn nữa! Hướng Quan Vũ ly hôn với cô ta là quyết định đúng đắn nhất của anh ta! "

Từ khi Từ Nam Nam trở lại, dựa vào tài sản riêng và các mối quan hệ sau khi kết hôn với Hướng Quan Vũ, mọi chuyện của cô ta luôn thuận buồm xuôi gió, cho dù là chuyện bữa tiệc từ thiện lần trước cũng chỉ bị bôi nhọ trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Hiện tại, cô ta lại vì một vị trí đại diện mà bị cư dân mạng chế giễu, ekip căn bản không có cách nào khống chế nổi tin tức trên mạng, Hotsearch tốn tiền để gỡ xuống nhưng không qua bao lâu lại tiếp tục nổi lên.

Từ Nam Nam cho rằng bọn họ cầm tiền mà không có năng lực, mắng chửi: "Các người đều là một lũ vô dụng! Tôi trả lương cao cho các người chính là để cho các người làm việc vô tích sự như vậy thôi sao?!"

Nhân viên của ekip không nói gì, ánh mắt của bọn họ đều tràn đầy phần nộ nhìn Từ Nam Nam.

"Tiếp tục điều tra, tôi muốn xem thử là ai đứng sau lưng chơi xỏ tôi!" Từ Nam Nam hung hăng nói, "Nếu không điều tra được thì các người cắt hết cho tôi!"

Ngay khi cô ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đứng dậy.

Vẻ giận dữ trên mặt Từ Nam Nam hơi chững lại: "Các người muốn làm cái gì?"

Một cô gái lạnh lùng nhìn cô ta: "Không phải cô muốn chúng tôi cút đi sao, theo ý cô."

Nhân viên công tác nói đi là đi, Từ Nam Nam tức giận đến mức không tìm được chỗ để xả, quay sang quản lý: "Anh sửng ra đó làm cái gì! Thuê người! Lương của nhân viên mới tuyển cao hơn 30% trước đó. "

Cô ta không tin, với mức lương cao như vậy thì cô ta không thể thuê được nhân viên tuyển truyền giỏi.

"Lúc này cô không thể tùy tiện phát câu được." Quản lý thờ dãi, thuyết phục cô ta: "Càng không nên mắng đuổi họ đi."

Từ Nam Nam: "Ngay cả anh cũng dạy dỗ tôi sao?"

Quản lý: "....."

Đồ chậm phát triển này.

Lúc Từ Nam Nam đang bị cư dân mạng chế giễu, tức giận đến muốn phát điên, thì Khúc Kim Tích đã biến thân thành một chiếc khăn hoàn toàn không hề hay biết những chuyện này.

Giờ phút này, cô bị Thẩm Thính treo trên móc trong phòng khách, thỉnh thoảng anh rửa tay, sau đó lại dùng 'cô' để lau tay.

Khúc Kim Tích: "..."

Cố ý, tên đàn ông này nhất định là cố ý!

Thẩm Thính lại rửa tay lần nữa, sau đó đứng yên trước mặt Khúc Kim Tích, ánh mắt nhìn xuống, thấy mấy góc khăn cố gắng lắc lư, có thể gọi là dùng cả sinh mạng âm thầm phản kháng- không được lau nữa!

Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt anh không giấu được ý cười, đặc biệt dịu dàng đề nghị: "Bám không ít bụi rồi, hay là tắm cho em nhé?"

Kể từ đó, mấy góc của chiếc khăn vùng vấy càng mạnh mẽ hơn.

Chương 76

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Thẩm Thính cũng buông tha cho Khúc Kim Tích bởi vì điện thoại của anh vang lên.

Là ông cụ Thẩm gọi đến.

"Ông nội, trễ như vậy ông còn gọi điện cho cháu, không biết có chuyện gì không?"

Lỗi tai của Khúc Kim Tích vênh lên nghe ngóng, mặc dù hiện tại cô không thể nghe rõ bất cứ thứ gì.

Ông cụ Thẩm cười ha ha nói: "Thẩm Thính, cháu và Khúc Kim Tích ở chung một nhà."

Thẩm Thính nghe vậy thì liếc nhìn chiếc khăn ngừng động đậy bởi vì lật đến mặt mới, anh nói: "Vâng."

"Ông nội nhớ các cháu." Ông cụ Thẩm nói.

Trong lòng Thẩm Thính dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, giây tiếp theo anh liền nghe ông cụ Thẩm nói: "Cháu còn nhớ ông cụ Trình không, hôm nay cháu trai của ông ấy tròn một trăm ngày, ông có tham gia. Bây giờ đang trở về, thấy đường về có ngang qua nhà các cháu nên muốn qua thăm hai đứa một chút."

Thẩm Thính: "..."

Dựa trên sự hiểu biết của anh đối với ông nội mình, ông cụ đã cất công gọi điện như vậy thì có thể đang đứng chờ ở dưới lầu rồi.

Anh dừng lại vài giây mới nói: "Cháu xuống đón ông."

"Không cần, không cần, có thang máy, cháu nói với bảo vệ một tiếng, để ông tự đi lên là được." Ông cụ Thẩm cũng không đợi Thẩm Thính đáp lời đã vội cúp máy luôn.

Bác sĩ gia đình thấy ông cụ xuống xe thì nói: "Ông Thẩm, hay là để tôi đưa ông lên nhé?"

"Tôi có thể tự đi lên được!" Ông cụ Thẩm chống gậy, cười tủm tỉm rồi ngẩng đầu lên, những nếp nhăn trên khuôn mặt đều hiện rõ: "Vợ chồng son sống với nhau cũng lâu như vậy mà vẫn chưa có tin vui gì báo cho gia đình, tôi phải lên nhắc nhở một chút, như vậy mới có thể sớm được bế cháu trai."

Tham gia bữa tiệc mừng trăm ngày của cháu trai bạn thân, hiện tại ông cụ Thẩm vô cùng phấn khích, điều quan trọng chính là bạn thân của ông cụ không chỉ có một cháu trai mà còn có cả hai đứa cháu gái, đủ nếp đủ tẻ.

Mấy ông bạn già của ông, có người nào là không có cháu rồi chứ?

Chỉ có ông là không có!

Không thể trông cậy vào Thẩm Kế.

Tất cả hi vọng của ông đều đặt lên người Thẩm Thính.

Ông cụ cứ thế chậm rãi chống gậy bước vào thang máy, cửa thang máy vừa mới khép lại đột nhiên mở ra, một người phụ nữ bịt kín mặt, ăn mặc sành điệu bước vào.

Vừa đi vừa gọi điện, giọng nói vô cùng tức giận: "... Bình tĩnh? Máy tên paparazzi đều biết địa chỉ nhà tôi ở Thượng Hoa, bọn họ đang ngồi đợi sẵn ở đó, anh bảo tôi làm sao bình tĩnh đây?"

Đây chính là Từ Nam Nam.

Trước kia cô ta vì muốn ở gần với Thẩm Thính nên cố tình mua một căn hộ gần với nhà của anh nhằm mục đích tiếp cận, nhưng mà mỗi lần cô ta đến tìm Thẩm Thính, mười lần thì chín lần anh không đáp lại.

Cô ta là một phụ nữ, nhiều lần như vậy, cũng biết là Thẩm Thính cố ý tránh né, cuối cùng cô ta then quá hóa giận bèn quay về chỗ ở cũ.

Nhưng mà, hai giờ trước, khi cô ta tức giận quay về nhà thì phát hiện xung quanh khu chung cư cô ta ở đều có paparazzi. Cô ta rơi vào đường cùng, đành phải chọn cách quay lại căn hộ bên này.

Vừa bước vào thang máy, cô ta đã nhìn thấy một ông cụ chống gậy, quần áo trên người mộc mạc, nhìn dáng vẻ có lẽ là đang bị bệnh. Thấy vậy, cô ta ghét bỏ nhúm mày, cố tình đứng cách xa ông ra.

Bởi vì cô ta đang gọi điện, tâm trạng lại bức dọc cho nên khi bấm nút xuống tầng dưới không hề chú ý đến cái nút sáng bên cạnh.

"Tôi mặc kệ anh dùng biện pháp gì, tôi sẽ tìm người gỡ bỏ hot search đó! Còn nữa, chẳng những anh phải đưa tư liệu đen của Mao Y Xảo cho tôi mà còn không được tha cho Khúc Kim Tích! Cô ta nghĩ chỉ cần Thẩm Thính đồng ý là công ty sẽ giúp cô ta thanh minh, chuyện này cứ như vậy mà trôi qua sao. Cô ta đúng là loại không biết xấu hổ. Chỉ là một diễn viên tuyến mười tám, Thẩm Thính mù mới ký hợp đồng với cô ta, không chừng cô ta lại dùng thủ đoạn đáng xấu hổ gì đó! Nếu như tôi bị chửi thì cô ta cũng đừng nghĩ sẽ sống tốt!"

"..." Người đại diện muốn ném điện thoại.

Người phụ nữ này điên rồi sao?!

Nếu không bởi vì anh ta đang cần tiền gấp, Từ Nam Nam lại trả lương cao, hai bên còn có quan hệ họ hàng thì anh ta sớm đã giống như những nhân viên khác, bỏ của chạy lấy người rồi.

"Tôi biết, cô nói nhỏ giọng một chút, xung quanh cô không có người đấy chứ?" Người đại diện dùng giọng điệu vô cùng dè dặt.

Từ Nam Nam hét to một trận đã phát tiết cảm xúc không ít rồi nên đột nhiên mới nhớ tới trong thang máy còn có người, cô ta dừng lại một chút, giọng nói cũng dịu đi, nói với người đầu dây bên kia: "Không có, cứ như vậy đi."

Kết thúc cuộc gọi, cô ta sờ khẩu trang và kính mắt một cái, có thứ này che chắn, một ông già sẽ không có khả năng nhận ra cô ta là ai.

Nghĩ tới đây, cô ta vẫn quay đầu nhìn, vừa quay lại liền thấy ánh mắt ông cụ nhìn mình chằm chằm.

Cách một lớp kính râm, cô ta thấy ánh mắt kia không giận mà uy, dọa cho cô ta sợ đến rùng cả mình.

Lúc này, thang máy đột nhiên dừng lại, ding một tiếng rồi mở ra, ông cụ thu hồi tầm mắt, chống gậy bước ra khỏi thang máy.

Từ Nam Nam kinh ngạc, theo bản năng nhìn về cái nút ấn trên thang máy, lên một tầng nữa chính là nhà cô ta.

Trong khu chung cư cao cấp này, một tầng một nhà, ông cụ kia bước ra khỏi thang máy, không cần nói cũng biết là ông tìm ai.

Từ Nam Nam đột nhiên luống cuống.

Tuy nhiên chỉ trong chớp mắt cô ta đã phản ứng lại, cho dù ông cụ kia có đi tìm Thẩm Thính nhưng ông ta cũng đâu biết cô ta là ai, hơn nữa vừa rồi cô ta cũng chỉ nhắc đến Thẩm Thính một lần, chưa bày tỏ bất mãn về anh, thậm chí mọi thông tin liên quan đến Thẩm Thính đều được giữ kín.

Nhìn tuổi tác, có lẽ đây là ông nội Thẩm Thính.

Sớm biết như vậy, vừa rồi nếu cô ta từ tốn một chút thì nói không chừng còn có thể gây ấn tượng tốt với ông cụ.

Ông cụ Thẩm đột nhiên tập kích cũng không làm Thẩm Thính bối rối, nhưng mà Khúc Kim Tích lại vô cùng luống cuống, lật qua lật lại không ngừng.

Nhưng mà Thẩm Thính lại không hề lo lắng.

"Cô ngoan ngoãn ở trong này đi."

Vì thế Khúc Kim Tích liền nhìn thấy Thẩm Thính bước vào phòng ngủ của cô, chỉ trong chốc lát anh đã kéo vali của cô ra ngoài sau đó kéo nó lên tầng hai!

???

Cho đến tận bây giờ, Khúc Kim Tích cũng chưa từng đặt chân lên tầng hai, ngày đầu tiên khi cô bước vào căn nhà, Thẩm Thính đã nói với cô lầu hai chính là khu vực cá nhân của anh, cô không được lên đó.

Hiện tại Thẩm Thính lại kéo vali của cô lên lầu hai, anh đang muốn làm gì?

Khúc Kim Tích vô cùng tò mò, nhưng cô bị treo trên tường, muốn nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể im lặng bị treo.

Cô bắt đầu đếm thời gian, dựa theo tính toán của cô, khoảng ba phút sau, Thẩm Thính xuống lầu.

Anh đã thay một bộ đồ ngủ.

"..."

Điều khiến Khúc Kim Tích kinh ngạc chính là thứ Thẩm Thính đang mặc chính là bộ đồ ngủ cô vừa mới mua không lâu, cô còn chưa mặc lần nào.

Sở dĩ Khúc Kim Tích mua bộ này là bởi vì cô thích phần tay áo có thể tháo rời theo ý mình và cô có yêu cầu tháo ở ống tay áo một chữ Tích.

Đồ ngủ tương đối trung tính, không phân biệt dành cho nam hay nữ, hơn nữa bởi vì muốn mặc thoải mái nên cô đã mua cỡ lớn nhất. Cho nên Thẩm Thính mặc trên người, ngoài việc ống quần có hơi ngắn thì những chỗ khác đều rất vừa.

Sự thật là anh mặc bộ quần áo ngủ này trên người đem lại một cảm giác cao cấp đến kỳ lạ.

Khúc Kim Tích suy nghĩ nửa nhìn đến ngôi ngốc, sau đó cô ra sức lắc đầu, kéo suy nghĩ quay trở lại: Vì sao Thẩm Thính lại mặc đồ ngủ của cô!

Thẩm Thính đi tới, khoé miệng khẽ nhếch lên, giải thích: "Cầm chút quần áo của em lên lâu, ông nội đến đây, nhất định ông ấy sẽ lên lâu hai kiểm tra."

Anh vừa mới nói một nửa, Khúc Kim Tích lập tức hiểu được ý anh.

Thẩm Thính chính là đang nguy trang cho ông cụ Thẩm biết hai người bọn họ đã ngủ chung giường, sợ ông cụ phát hiện ra hai người bọn họ ngủ riêng, bởi vì hiện tại cô vẫn đang ngủ trong một căn phòng chứa đồ đã được dọn dẹp sơ qua.

Đợi đã---

Quần áo cô treo trong tủ, Thẩm Thính đi lấy nhất định sẽ mở tủ ra, vậy... vậy tình trạng quần áo treo trong tủ cô không phải cũng bị anh nhìn thấy rồi chứ?

Khúc Kim Tích: "..."

"Khúc Kim Tích, tủ quần áo của em thật bừa bộn." Thẩm Thính cố tình nói một câu.

Cô lật một góc khăn lên, im lặng kháng nghị những lời anh nói.

Có cô gái nào quần áo được sắp xếp gọn gàng đâu, mà cô chỉ là hơi bừa bộn một chút thôi, làm sao có thể gọi là "thật bừa bộn" được!

Thẩm Thính liếc cái khăn vải một cái: "Tiện thể em cho tôi mượn bộ đồ ngủ này mặc một chút."

Khúc Kim Tích: "..."

Anh đã mặc vào rồi, chẳng lẽ tôi lại bắt anh cởi ra?

Chuông cửa vang lên.

Khúc Kim Tích kinh ngạc không thôi, sắc mặt của Thẩm Thính lại vô cùng thoải mái, anh từ tốn bước ra mở cửa: "Ông nội."

Sau khi nhìn thấy ông nội, anh không khỏi nhú mày bởi vì nhìn sắc mặt ông không được thoải mái, không giống với dáng vẻ mới gọi điện cho anh lúc nãy.

"Kim Tích đâu?" Ông cụ hỏi.

Sắc mặt Thẩm Thính vô cùng tự nhiên nói: "Cô ấy đang tắm ạ." Sắc mặt của ông cụ Thẩm dịu đi một chút, tạm thời không hỏi đến những việc ông cụ nghe được ở trong thang máy.

Ông cụ đổi dép bước vào nhà, nhìn quanh bốn phía. Khi nhìn thấy những đồ vật trang trí nhỏ xinh đáng yêu, trên bàn đặt cả nến thơm, cả căn phòng mang một bầu không khí ấm áp, trong mắt ông cụ rất cục cựa cũng hiện lên ý cười.

Lúc trước, ông cụ Thẩm cũng từng đến nhà của Thẩm Thính rồi.

Vừa bước vào phòng chính là một bầu không khí ảm đạm, không có chút hơi ấm, vô cùng lạnh lẽo. Hiện tại đã khác, những con búp bê đáng yêu này nhất định là Khúc Kim Tích mua.

Ông cụ vừa quan sát vừa thầm suy nghĩ trong lòng.

Tiếp theo đó ông cụ phát hiện bộ đồ ngủ trên người Thẩm Thính có hơi ngắn, nhìn không được mà nói: "Mặc không vừa người phải không?"

Thẩm Thính kéo kéo cổ tay áo, ông cụ lập tức nhìn thấy ống tay áo có chữ Tích: "Có phải Kim Tích mua cho cháu không?"

Thẩm Thính: "Vâng."

Ông cụ Thẩm: "Khó trách ngắn một chút, con bé cũng có một bộ sao?"

Thẩm Thính tiếp tục gật đầu.

Ông cụ Thẩm càng vui vẻ hơn, miệng không ngừng lẩm bẩm "Đồ ngủ đôi, rất tốt, đồ ngủ đôi, rất tốt."

Khúc Kim Tích: "..."

Trong lòng cô không khỏi khâm phục Thẩm Thính, hành động đúng là thông minh.

"Thẩm Thính, ông nội có thể lên lầu xem không?" Ông cụ Thẩm dùng giọng điệu thương lượng, nhưng bước chân đã nhanh chóng bước lên lầu rồi.

Thẩm Thính: "Để cháu dìu ông."

Tới lầu hai, ông cụ Thẩm liếc mắt một cái đã nhìn thấy quần áo của Khúc Kim Tích đang đặt trên giường, giữa gối nằm còn có con gấu ôm màu vàng, trong lòng ông hoàn toàn yên tâm.

Thật ra trong lòng ông cụ vẫn luôn lo lắng hai người sẽ chia phòng ngủ.

Hiện tại thì tốt rồi, không có gì đáng lo nữa, việc bế chắt trai nhất định có hy vọng rồi!

Ông cụ nhìn quanh một vòng, chợt dưới lầu truyền đến tiếng kêu, cùng với tiếng kêu còn có cả tiếng vang mạnh, ông cụ sợ hãi, vội vàng thúc giục Thẩm Thính: "Mau đi xem sao, nhất định Kim Tích bị trượt chân rồi."

Thẩm Thính: "..."

Dừng lại hai giây, sau đó anh đi xuống cầu thang liền nhìn thấy Khúc Kim Tích ôm hông từ mặt đất đứng lên, ánh mắt hai người giao nhau, vài giây sau, Thẩm Thính vươn tay chỉ về phía phòng tắm.

Vừa rồi anh lấy cớ Khúc Kim Tích đang tắm.

Không nghĩ tới Khúc Kim Tích đột nhiên biến đổi trở về.

Thẩm Thính nhú mào, nhanh chóng xuống lầu, Khúc Kim Tích cũng phối hợp, nhanh chóng bước vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Ông cụ Thẩm từ phòng ngủ đi ra, vẻ mặt lo lắng nói: "Tiểu Thính, Tích Tích không có chuyện gì chứ?"

Thẩm Thính đứng ở cửa phòng tắm, giọng nói có chút ngập ngừng: "Không có chuyện gì ạ."

"Sao lại không có chuyện gì, tiếng vang lớn như vậy mà!" Ông cụ Thẩm dùng gậy đập vào lan can, nói: "Cháu mau vào đó xem sao đi."

"Ông nội, cháu không sao!" Khúc Kim Tích ở trong phòng tắm lớn tiếng nói: "Vừa rồi cháu không cẩn thận mà dẫm phải cái chai cho nên trượt chân, không có việc gì, cháu sắp xong rồi."

Ông cụ Thắm nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, vịn lan can cầu thang bước xuống.

Khúc Kim Tích biết Thắm Thính đứng ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi anh: "Tôi phải đi ra ngoài như thế nào?"

Trước khi biến thân trên người cô chính là bộ quần áo tham gia bữa tiệc, bộ đồ đó rất trang trọng, nếu hiện tại cô cứ như vậy mà đi ra, ông cụ sẽ nghĩ như thế nào?

Có ai buổi tối ở trong nhà tắm lại mặc loại quần áo như vậy chứ?

Thắm Thính nhanh chóng nói một câu: "Em tự nghĩ cách đi."

Anh xoay người đỡ ông cụ Thắm xuống lầu.

Khúc Kim Tích: "..."

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cắn răng cởi quần áo ra, sau đó thấp giọng nói: "Thắm Thính, em quên lấy quần áo, anh giúp em lấy quần áo đi."

Thắm Thính đang dìu ông cụ Thắm xuống lầu nghe thấy vậy thì cả người đều run lên.

Chương 77

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ông cụ Thắm nghe thấy như vậy, miệng cười toe toét, thấy hai vợ chồng son thân mật như vậy, ông cụ chỉ mong có thể ngọt ngào hơn chút nữa.

"Ông không cần cháu đỡ." Ông cụ đột nhiên đẩy Thắm Thính ra, phòng mang trợn mắt nói với anh: "Cháu còn ngây ra đó làm gì, mau lấy quần áo cho Tích Tích đi."

Thắm Thính: "..."

"Ông đi chậm một chút."

Anh trở lại phòng ngủ, đứng đó vài giây rồi lập tức bước đến trước tủ quần áo, cầm bộ áo ngủ của mình mà không phải quần áo ngủ của Khúc Kim Tích.

Khi xuống lầu, ông cụ Thắm đã ngồi trên sô pha, thúc giục: "Nhanh lên."

Ông cụ có chút hối hận khi bản thân đã đến không đúng lúc, nhưng mà nếu như ông đã đến thì cũng không thể đi ngay lập tức. Trong lòng ông cụ suy nghĩ bản thân nên đi sớm một chút, để cho đôi vợ chồng son này có không gian riêng tư.

Thắm Thính gõ cửa.

Không ai mở cửa.

Anh nhú mày, nói: "Mở cửa."

Bên trong truyền ra tiếng nói của Khúc Kim Tích: "Anh cứ để ở cửa là được rồi."

Lúc này mới biết xấu hổ sao?

Thẩm Thính vẫn ung dung, chậm rãi nói: "Ông nội đang nhìn kia."

Qua vài giây, cách một tiếng, cửa mở ra, Khúc Kim Tích để lộ nửa khuôn mặt, cánh tay trắng nõn vươn ra nhanh chóng cầm lấy quần áo trong tay Thẩm Thính, cũng không quên nhìn về phía anh làm mặt xấu.

Khúc Kim Tích vừa cúi đầu liền nhìn thấy bộ quần áo ngủ của Thẩm Thính.

Cô oám thềm một câu nhưng nhanh chóng mặc vào, bộ quần áo rất to, đặc biệt là ống quần, xắn lên vài vòng mới chắc chắn sẽ không đập đất.

Sau khi chỉnh trang lại đầu tóc khiến cho dáng vẻ của mình trông giống như vừa tắm xong, xác định sẽ không lộ ra sơ hở nào, Khúc Kim Tích mới mở cửa bước ra bên ngoài.

"Ông nội."

Ông cụ vẫy tay: "Nhanh đến đây ngồi với ông nội."

Khúc Kim Tích tiến lên, ông cụ Thẩm cảm thán: "Sao lại gầy như vậy?"

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính: "..."

Những lời này không khác gì sỉ nhục kế hoạch nuôi heo của anh.

"Đây là quần áo ngủ của Tiểu Thính mà." Ông cụ liếc mắt một cái liền nhận ra bộ quần áo ngủ trên người không hề hợp với vóc dáng của Khúc Kim Tích, ông cụ nói: "Tiểu Thính không phải nói các con có quần áo đôi giống nhau sao?"

Cô không biết phải trả lời thế nào, đành nói một cách vô tội: "Anh ấy lấy cho con bộ này."

Ông cụ Thẩm nhìn Thẩm Thính.

Thẩm Thính thản nhiên nói: "Giặt chưa khô ạ."

Cũng may ông cụ không nói quá nhiều về vấn đề "đồ ngủ đôi", chỉ cần tình cảm của đôi vợ chồng son ngọt ngào, không ngừng vun đắp cho nhau là ông cụ đã thỏa mãn rồi.

Ông cụ nhẹ nhàng cầm lấy tay Khúc Kim Tích, đem những lời vừa rồi nói qua điện thoại với Thẩm Thính nói lại với cô một lần nữa: "Ông có một người bạn, hôm nay chắt trai thứ ba của ông ấy tròn một trăm ngày, ông có đi tham gia buổi tiệc, nhìn dáng vẻ đứa nhỏ đó vô cùng đáng yêu... Đây là ảnh chụp."

Ông cụ lấy điện thoại di động ra, đưa hình ảnh chụp được cho hai người xem. Bên trong là hình ảnh đứa trẻ con mũm mĩm, miệng cười tươi rói.

"Có phải nhìn rất đáng yêu không? Chỉ nhìn thôi đã muốn ôm một cái."

Khúc Kim Tích: "..."

Không! Muốn!

Cô cố gắng cười khan vài tiếng, không dám tiếp lời.

Ý tứ của ông cụ rõ ràng như vậy, Kim Tích cũng không muốn nói thêm gì, da mặt cô rất mỏng, vì thế hướng ánh mắt về phía Thẩm Thính. Anh đột nhiên đứng dậy: "Cháu đi pha trà cho ông."

"Năm nay Thẩm Thính đã ba mươi mốt rồi." Ông cụ Thẩm vẫn chưa từ bỏ ý định: "Bạn bè cùng tuổi với nó đều kết hôn và có con hết rồi. Tích Tích à, ông nội là người từng trải, cháu phải cố gắng

sinh sớm, càng sinh sớm cơ thể mới càng nhanh chóng hồi phục được."

Khúc Kim Tích khóc trong lòng, Thẩm Thính tự mình đi pha trà, để cho cô một mình ngồi bên cạnh ông cụ Thẩm nghe những lời này!

Nếu cứ như vậy, ông cụ Thẩm sẽ bắt cô phải "sinh" một đứa nhỏ mới bằng lòng sao?

Khúc Kim Tích rùng mình một cái, cả người tự nhiên nổi da gà, kiên trì nói lảng sang chuyện khác: "Ông nội, dạo gần đây sức khỏe của ông thế nào rồi?"

"Sức khỏe của ông rất tốt, cháu không cần lo lắng, chỉ cần nhìn hai đứa sống chung vui vẻ, ông nội sẽ không xảy ra chuyện gì."

Khúc Kim Tích thầm nghĩ tại sao Thẩm Thính còn chưa đến!

Ông cụ nhìn cô một cái, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi lại chuyện 'sinh con' một lần nữa.

Lúc còn trẻ, ông cụ Thẩm ngâm mình ở trong thương trường, hiện tại mặc dù đã ủy quyền về hưởng tuổi già, nhưng sao ông cụ có thể không nhìn ra vẻ lo lắng không yên của cô.

Kim Tích còn nhỏ, có thể tương đối với chức trách làm mẹ, ông vẫn nên chỉ bảo Thẩm Thính thì hơn, ông cụ Thẩm thầm nghĩ.

Khúc Kim Tích nhẹ nhàng thở ra, sở trường của cô chính là nói chuyện với ông cụ Thẩm.

Bình thường bởi vì bận chuyện công việc mà rất ít khi có thời gian gọi điện nói chuyện với ông, Khúc Kim Tích nói vài câu chuyện cười với ông cụ, chọc cho ông cụ cười ha ha.

Rốt cuộc Thẩm Thính cũng pha trà xong, anh từ phòng bếp đi ra phòng khách, ánh mắt dừng trên người Khúc Kim Tích, khỏe miệng

hiện lên một nụ cười dịu dàng mà đến chính anh cũng không phát hiện ra.

Anh bưng trà đi tới, nghe thấy ông cụ hỏi: "Trong vấn đề công việc, có ai làm khó cháu không? Cháu cứ nói với ông nội, ông giúp cháu đi dạy dỗ người đó."

Khúc Kim Tích liếc mắt nhìn Thẩm Thính, nhãn cầu không ngừng xoay chuyển, cố ý nói nhỏ: "Anh nghe thấy chưa, ai dám động vào tôi liền biết tay."

"Nhưng mà ông nội phải làm chủ cho cháu." Khúc Kim Tích phồng mang trợn mắt nói: "Mặc dù người khác không ai dám làm gì cháu nhưng ngày nào Thẩm Thính đều ăn hiếp cháu. Những thứ cháu thích đều bị anh ấy lấy đi, còn không trả cho cháu, buổi tối ngủ còn không nhường chăn cho cháu, cháu thường xuyên tỉnh lại vì không có chăn đắp. Hơn nữa có đôi khi anh ấy nằm mơ còn nghiến răng, đá cháu, ngày hôm sau cháu nói với anh ấy thì anh ấy lại không chịu nhận!"

Đinh một tiếng.

Ly trà bị Thẩm Thính đặt mạnh lên bàn, phát ra âm thanh vô cùng chói tai.

Khúc Kim Tích đột nhiên cảm thấy gai ở lưng, biết Thẩm Thính đang nhìn cô, cô không nhịn được mà nuốt nước bọt, có cảm giác lông tơ dựng đứng cả lên!

Nhưng nghĩ đến chuyện Thẩm Thính dọa mình, lấy mình ra lau tay, lá gan của cô lập tức lớn hơn.

Dù sao có ông cụ ở đây, anh cũng không dám làm gì được cô.

Cơ hội tốt như vậy, cô phải tận dụng thời cơ để "báo thù" mới được!

"Ông nội, ông dạy dỗ anh ấy nhanh lên." Khúc Kim Tích kéo tay ông cụ, cố ra vẻ làm nũng.

Ông cụ Thẩm nghiêm túc nhìn về phía Thẩm Thính: "Bản thân lớn như vậy rồi, buổi tối ngủ còn lấy chân của Tích Tích khiến con bé tỉnh giấc!"

Giành chân cái gì chứ, ôm ngủ chung đi!

Nói rồi ông lại quay sang nói với Khúc Kim Tích: "Tiểu Thính không thừa nhận cũng không sao hết, lần sau thằng bé còn nghiêng răng rồi đá con thì con cứ lấy điện thoại chụp lại làm chứng cứ. Nếu như nó dám hủy chứng cứ, con liền nói với ông nội, ông nội giúp con."

Thẩm Thính: "..."

"Cũng có lý, cảm ơn ông nội." Khúc Kim Tích gật đầu, di chuyển tầm mắt, đón nhận ánh mắt uy hiếp của Thẩm Thính, cô ngoan ngoãn cười một tiếng.

Khóe miệng Thẩm Thính cũng nhếch lên, một lát sau, anh bỗng nhiên nói: "Khúc Kim Tích, tối hôm qua em nói mớ cái gì, còn nhớ rõ không?"

Khúc Kim Tích: "..."

Ông cụ Thẩm vô cùng hứng thú.

Mắt thấy Thẩm Thính sắp mở miệng, trong đầu Khúc Kim Tích ong một tiếng, bàn tay buông cánh tay ông cụ Thẩm ra, trực tiếp che miệng Thẩm Thính lại.

Trong lòng hai người bọn họ biết những chuyện này rõ ràng là diễn kịch, nhưng ai biết người đàn ông này sẽ bịa cô nói mớ như thế nào, dứt khoát không để cho anh nói ra khỏi miệng mới được.

Động tác của cô rất nhanh, Thẩm Thính cũng không ngờ cô đột nhiên nhào tới, nhất thời bị Khúc Kim Tích bịt kín miệng một cách chính xác.

Thân thể mềm mại đột nhiên lao vào lòng Thẩm Thính, hai tay anh vô thức đặt lên eo cô, một tay Khúc Kim Tích đặt lên miệng anh, tay còn lại nắm lấy bả vai Thẩm Thính, nửa thân trên dường như dính chặt lên người anh.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Lòng bàn tay truyền đến hơi ấm, Khúc Kim Tích trừng mắt nhìn anh.

Hai giây sau, Thẩm Thính dùng bàn tay còn lại vươn tới trước người Khúc Kim Tích, cài lại cúc áo thứ hai bởi vì động tác vừa rồi mà vô tình tuột ra.

Khúc Kim Tích: "..."

Giây tiếp theo anh liền trở tay, nhéo vào thắt lưng của Khúc Kim Tích, kéo cô từ trên người xuống sofa, nâng mắt, mặt không chút thay đổi nhìn về phía ông cụ Thẩm: "Ông cũng nhìn thấy chưa? Rốt cuộc là ai ăn hiếp ai?"

Chương 78

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ông cụ Thắm nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng những không để ý đến những lời Thắm Thính nói mà ngược lại còn trừng mắt liếc anh một cái, sau đó quay lại hòa ái nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khúc Kim Tích: "Tích Tích, ông nội hỏi cháu một chuyện quan trọng."

Thấy ông cụ Thắm nghiêm túc, Khúc Kim Tích không quan tâm đến hành động Thắm Thính cài nút áo cho cô, cô nhanh chóng thẳng lưng, nói: "Ông nội, ông hỏi đi ạ."

Nhìn ánh mắt trong suốt của Khúc Kim Tích, ông cụ Thắm nghĩ nghĩ một lát, sau đó mở miệng hỏi: "Vài ngày nữa là đến ngày giỗ của bà cháu, cháu có về không?"

Khúc Kim Tích: "..."

Nếu như ông cụ không nhắc đến chuyện này, cô hoàn toàn đã quên mất ngày giỗ của bà nội nguyên chủ. Nguyên chủ từ nhỏ đã được bà nội nuôi lớn nên cô ấy vô cùng kính trọng bà nội, hằng năm đến ngày giỗ đều sẽ trở về thăm mộ.

Cô gật đầu: "Có, cháu phải trở về chứ."

Ông cụ nói: "Bà nội cháu lúc còn sống chưa từng gặp qua Thắm Thính, lần này trở về, để Thắm Thính về cùng với cháu đi."

Cùng Thắm Thính về tảo mộ?

Da đầu Khúc Kim Tích hơi tê dại.

Cô lặng lẽ nhìn Thắm Thính, mặt anh không tỏ thái độ gì.

Ong cụ Thẩm đứng dậy, hướng về phía Thẩm Thính nói: "Cháu theo ông đến phòng làm việc, ông có chút chuyện muốn dặn cháu, cũng không thể để cho cháu bắt nạt Tích Tích mãi được."

Khúc Kim Tích đành trơ mắt nhìn hai ông cháu bọn họ bước vào phòng làm việc.

Cô ngồi bất động trên sofa, lấy điện thoại di động ra kiểm tra vé máy bay.

Bà của nguyên chủ ở trong một thôn nhỏ, mẹ của bà cũng được dựng trong thôn, cô vừa cố nhớ lại trí nhớ liên quan đến bà nội vừa lướt điện thoại.

Ngày giỗ của bà vào thứ tư tuần tới, cách hôm nay chỉ còn năm ngày nữa, Khúc Kim Tích coi xong chuyến bay, từ tốn mà mua vé.

Chẳng lẽ phải dẫn Thẩm Thính về theo?

Anh có đồng ý về cùng cô không?

Khúc Kim Thích không ngừng suy nghĩ về câu hỏi thứ hai, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh vừa rồi Thẩm Thính giúp cô cài cúc áo.

Sau tai cô bất giác nóng lên.

- -----

Trong phòng làm việc.

Không đợi ông cụ Thẩm lên tiếng, Thẩm Thính đã chủ động mở miệng: "Ông yên tâm, cháu sẽ đưa cô ấy về tảo mộ."

Chuyện giữa ông cụ Thẩm và bà nội của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính đã biết rất rõ.

Lúc trước, ông cụ Thẩm nói bản thân có thể ra đi bất cứ lúc nào, tâm nguyện duy nhất của ông chính là muốn Thẩm Thính cưới Khúc

Kim Tích. Thấm Thính không thể nói đồng ý, nhưng cũng không thể nói không đồng ý.

Dù sao anh cũng không thích ai, cưới thì cưới thôi, chỉ cần người vợ này hiểu chuyện và không quấy rầy đến anh là được.

Nhưng anh vẫn phái người đi điều tra những chuyện năm xưa của ông cụ.

Ông cùng Thấm cùng vợ của mình là đám cưới thương nghiệp, sau khi bọn họ kết hôn, vợ chồng luôn tôn trọng lẫn nhau, chưa từng cãi nhau lần nào.

Hơn nữa, vào thời điểm hai người kết hôn, hai người thân nhiên nói rõ suy nghĩ của mình. Thực ra ông cụ Thấm và vợ của mình đều đã có người trong lòng, chỉ vì gia tộc nên bọn họ không đến được với nhau, chỉ có thể chia tay.

Hai người bọn họ sống hòa thuận với nhau cả đời, sau đó vợ của ông cụ bị bệnh nặng mà qua đời, khi đó ông cụ Thấm cũng còn trẻ nhưng không tái hôn.

Cho đến tận hơn hai mươi năm sau, khi ông cụ đã già rồi, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái út thức ăn cho mèo ở đầu đường.

Vẻ ngoài nhìn cực kỳ giống với mối tình đầu sau khi chia tay chưa từng gặp lại kia.

Vì thế ông cụ Thấm sai người chú ý đến cô gái này, biết cô tên là Khúc Kim Tích, biết cô không có người nhà, biết cô một mình chịu nhiều cực khổ.

Cho nên, lo lắng bản thân bệnh nặng không sống được bao lâu, có thể buông bỏ thế giới này bất cứ lúc nào, trải qua cả một khoảng thời gian dài suy nghĩ và tự hỏi, ông cụ Thấm quyết định để cháu trai cưới Khúc Kim Tích.

Như vậy chờ khi ông cụ rời khỏi thế giới này, Khúc Kim Tích cũng có thể có một chỗ dựa.

Ông cụ nghĩ lúc trước bản thân có lỗi với người mình yêu, hiện tại gặp được cháu gái của bà ấy, con bé lại một thân một mình sống khổ sở như vậy, nếu như ông cụ đã biết có sự tồn tại của Khúc Kim Tích vậy ông nhất định phải bù đắp cho cô.

Đó là tất cả những gì Thẩm Thính điều tra được, cho nên anh nghĩ ông cụ Thẩm một mình gọi anh vào phòng làm việc để nói chuyện này, muốn anh đến tảo mộ bà nội của Khúc Kim Tích.

"Nếu ông cũng muốn cùng về đó, cháu có thể sắp xếp." Thẩm Thính nói.

Ông cụ Thẩm xua tay: "Ông đi làm cái gì."

Thẩm Thính hơi nhú mày.

"Vợ chồng son các cháu về đi, thuận tiện giúp ông thắp một nén hương là được." Ông cụ Thẩm từ tốn ngồi xuống ghế, lúc ngẩng đầu nhìn, vẻ hiền hòa trong mắt đã thay thế bằng vẻ sắc bén.

Vai Thẩm Thính căng thẳng, vẻ mặt cũng trở lên nghiêm túc.

Hai anh em Thẩm Thính từ khi còn nhỏ không ít lần bị ông cụ Thẩm dạy dỗ ở thư phòng, mỗi khi ông cụ Thẩm bày ra dáng vẻ như vậy thì chứng tỏ đã có chuyện quan trọng xảy ra.

"Thời gian trước Tiểu Kế có nói với ông cháu mở một công ty giải trí, sao rồi?"

Bởi vì sức khỏe, ông cụ Thẩm không thể lo liệu được mọi chuyện, cho nên những tin tức ở bên ngoài, hộ sĩ cũng gạt ông cụ.

Lúc trước liên tục phát bệnh đều bởi vì nguyên chủ gây ra, sau đó có người cố tình tiết lộ tin tức cho ông cụ.

Đối với vấn đề công việc, đôi khi có những chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát của Thẩm Thính, cho nên anh đã nói việc này với Thẩm Kế, không biết Thẩm Kế xử lý thế nào, tóm lại là phong tỏa mọi tin tức, không để ông cụ biết được.

Thẩm Thính nhẹ giọng trả lời: "Không có chuyện gì ạ."

Ông cụ gật đầu: "Từ nhỏ ông đã dạy cháu và anh cháu con đường làm ăn, giới giải trí mặc dù không như thương trường nhưng cũng không thể khinh thường, cháu phải chú ý một chút."

"Cháu biết."

"Cái gọi là thương trường như chiến trường, trên chiến trường nếu bị một kẻ địch âm thầm đánh lén vậy thì phải làm sao?"

"Cháu sẽ tìm ra phương hướng bắn tên của người đó, một kích giết chết đối phương." Ánh mắt Thẩm Thính khẽ chuyển động, nhìn thẳng vào ông cụ Thẩm: "Ông muốn nói điều gì với cháu?"

"Thẩm Thính, trước kia cháu không thích Kim Tích, không chịu ra mặt giúp con bé thì thôi, ông nội cũng có thể hiểu được điều đó." Ông cụ Thẩm bỗng nhiên thở dài: "Nhưng hiện tại tình cảm của bọn cháu cũng đã ổn định, vợ của cháu bị người khác bắt nạt, cháu thân là chồng, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn?"

Nói xong, trên mặt ông cụ Thẩm hiện lên sự giận dữ, lửa giận cố khổng chế ở trong thang máy sau khi nghe thấy những lời Từ Nam Nam nói giờ phút này đều bộc phát hết ra.

"Người ở tầng trên nhà cháu là ai?" Ông cụ đập mạnh lên bàn, thuật lại những lời Từ Nam Nam nói ra không sót một từ.

"Trên đời này, quả thật có người trùng tên, nhưng làm gì có chuyện trùng cả tên Khúc Kim Tích và Thẩm Thính, trừ hai người bọn cháu ra thì còn có thể là ai? Nghe giọng điệu của cô ta, không phải lần đầu tiên cô ta ăn hiếp Kim Tích!"

Thẩm Thính nhíu mày, ánh mắt trở lên thâm trầm: "Chuyện này cháu sẽ xử lý."

"Ông không cần cháu xử lý, chuyện này ông sẽ xử lý!" Ông cụ Thẩm trừng mắt, nhin không được mà giọng nói lớn hơn vài phần: "Cháu nói cho ông biết, người phụ nữ đó tên là gì?"

Có lẽ do quá tức giận, huyết áp không ngừng tăng lên, ông cụ lập tức ho khan.

"Ông nội, ông không sao chứ!" Ngồi ở phòng khách nghe thấy tiếng quát và tiếng ho khan của ông cụ Thẩm, Khúc Kim Tích hoảng sợ, vội vàng chạy đến.

Vừa rồi còn rất tốt, sao hiện tại ông lại tức giận rồi.

Cơ thể ông cụ Thẩm vừa mới khỏe được một chút, hiện tại không nên kích động, Khúc Kim Tích không chút nghĩ ngợi mà mở cửa lao vào bên trong.

Nhìn thấy cô tiến vào, ông cụ Thẩm không nổi giận nữa, để tránh dọa cô sợ, hô hấp từ từ chậm lại.

"Đừng lo lắng, ông nội không sao." Ông cụ còn muốn hỏi Thẩm Thính, người nọ đã dứt khoát liên hệ với bác sĩ đang đứng ở dưới lầu.

Đừng một chút, anh bổ sung một câu: "Người ăn hiếp cô ấy sẽ phải trả một cái giá đắt."

Cuối cùng ông cụ Thẩm cũng lựa chọn tin tưởng cháu trai, yên lòng, lại dặn dò tỉ mỉ vài điều. Sau khi bác sĩ tư nhân kiểm tra thấy ông cụ không có vấn đề gì thì cả hai liền rời đi.

Sau khi ông cụ vừa đi, trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Khúc Kim Tích đánh giá biểu cảm trên khuôn mặt Thẩm Thính, nhất thời không thể xác định được anh có đang tức giận hay không.

Nghĩ một chút, cô cẩn thận hỏi: "Ông nội có phải ép anh trở về tảo mộ với tôi, anh không muốn cho nên ông mới tức giận?"

Thẩm Thính bước về phía cô.

Anh cao hơn Khúc Kim Tích cả một cái đầu, đột nhiên đi tới còn nhìn chăm chăm vào cô khiến cô cảm thấy căng thẳng.

Cô không nhịn được lùi về phía sau, nhớ tới vừa rồi cô còn mách lẻo anh ở trước mặt ông cụ, cảm giác Thẩm Thính như đang muốn tính sổ với cô. Tay chân cô luống cuống túm lấy góc áo: "Ông nội vừa mới đi đó!"

Chỗ dựa vững chắc của cô vừa đi khỏi, người giám hộ lập tức thay đổi sắc mặt!

Thẩm Thính đứng cách cô nửa bước chân, sai đó anh dừng lại, cúi đầu, bóng dáng cao lớn che khuất người cô.

Sau đó anh thản nhiên nói: "Bởi vì em nên tôi bị ông nội mắng, em nói xem em nên bồi thường cho tôi thế nào đây?"

Thật sự là bởi vì cô nên anh bị mắng sao?

Khúc Kim Tích nhất thời hoảng sợ.

Hình như mấy lần Thẩm Thính bị ông cụ dạy dỗ đều là bởi vì cô.

"Anh muốn bồi thường thế nào?"

Thẩm Thính nhướn mày, ban đầu chỉ muốn dọa cô một chút, không ngờ cô lại bị dọa thật.

Nào ngờ anh nhướn mày, Khúc Kim Tích càng luống cuống.

Thẩm Thính lại tiến thêm một bước, hai người cách nhau gần hơn, ánh mắt anh rơi vào đôi mắt sáng như sao của cô, khóe miệng

nhếch lên: "Đàn ông và phụ nữ ở cạnh nhau, em nói xem nên bồi thường như thế nào?"

Đôi mắt Khúc Kim Tích chợt mở lớn, thốt ra câu: "Định làm thịt tôi sao?"

Dứt lời, phòng khách liền trở nên yên tĩnh như chết.

Chương 79

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tốc độ của S&T thật nhanh, tai tiếng của Từ Nam Nam bay đầy trời."

Người đại diện và trợ lý xách đồ của Mao Y Xảo tiến vào nhà cô. Cô ấy vừa vào nhà là bỏ giày xuống, chạy đến ôm lấy một con mèo béo trước.

Cô ấy vừa vuốt ve con mèo béo vừa trả lời người đại diện: "Tôi đây có tính ôm được một cái chân to hay không?"

Người đại diện: "... cô có thể có tiền đồ một chút được không?"
Tốt xấu gì cô ấy cũng là người nổi tiếng.

Trợ lý che miệng cười, thành thực lấy khay đồ ăn cho mèo ăn.

"Buổi chiều hôm nay tôi nói chuyện với Ngũ Lập Thu." Người đại diện bế con mèo từ tay Mao Y Xảo, thoải mái ngáp một cái thật to: "Từ cách nói chuyện của cô ấy, có thể thấy được cô ấy đang dốc sức để giúp đỡ Khúc Kim Tích. Người phụ nữ này đúng là thật may mắn, có thể khiến Ngũ Lập Thu chọn trúng cô ta."

Ngũ Lập Thu chính là người có uy tín hàng đầu trong đội ngũ người đại diện, trước khi dẫn dắt Thẩm Thính, Ngũ Lập Thu đã dẫn dắt nhiều nghệ sĩ nổi tiếng khác, tuy nhiên những nghệ sĩ này đều đã rời khỏi giới giải trí.

Không có nghệ sĩ nào được chị ấy nhìn trúng mà lại không nổi tiếng.

Mao Y Xảo không giữ chút hình tượng mà ngã người lên sofa: "Cái này có ý nghĩa gì chứ, chứng tỏ Khúc Kim Tích có năng lực, nói không chừng cô ấy chính là Lương San thứ hai."

Lương San chính là nữ diễn viên đầu tiên giành được danh hiệu lớn và trở thành một hiện tượng của quốc tế, điều đáng nói nhất là vào thời điểm cô ấy đang ở đỉnh cao của sự nghiệp thì lại bất ngờ rút khỏi giới, kết hôn với một giáo sư bình thường.

Chuyện đó cũng đã xảy ra hơn hai mươi năm trước rồi.

Trong giới giải trí có không ít nữ nghệ sĩ lấy Lương San làm mục tiêu phấn đấu, mà người đại diện của Lương San vào thời điểm cô ấy ở trên đỉnh vinh quang chính là Ngũ Lập Thu.

"Ai biết được." Người đại diện thấy cô ấy uể oải như vậy, để con mèo béo xuống đất, đứng dậy kéo cô ấy: "Nằm cái gì mà nằm! Vừa rồi ở trên xe cô ăn một cái bánh ngọt, mau dậy vận động đi nếu không sẽ có bụng đó!"

Manh Y Xảo: "..."

"Tôi nhớ ra rồi, tôi phải liên hệ với lão Minh, giới thiệu Khúc Kim Tích với anh ta." Cô ấy trở mình nằm trên sofa, hạ quyết tâm nhất quyết không đứng dậy.

Người đại diện bị cô ấy chọc tức đến mức chỉ biết cười, thấy cô ấy thật sự gọi điện cho đạo diễn Minh thì chỉ đành thôi.

Minh Ngọc Sinh và Hà Chiếu là những đạo diễn nổi tiếng, năm xưa những bộ phim điện ảnh do anh ta làm đạo diễn nhận không ít giải thưởng, nhưng sau đó không hiểu vì lý do gì ông ta lại chuyển sang làm mảng phim truyền hình.

Điều này khiến không ít người tò mò, một vị đạo diễn phim điện ảnh có tiếng, vì sao phải hạ mình để đi quay phim truyền hình?

Có lần trong một cuộc phỏng vấn, Minh Ngọc Sinh bày tỏ trong nước có rất nhiều bộ phim truyền hình ăn khách, một số những nghệ sĩ nước ngoài khi nhắc đến phim truyền hình trong nước đều nói đó là những bộ phim tình cảm ngọt ngào, sến sẩm, nên ông ta muốn

làm một số bộ phim truyền hình hay như ở nước ngoài để người nước ngoài xem.

Những lời này có chút cường ngạo, nhưng anh ta có tư cách nói những lời này.

Tuy nhiên, việc quay phim truyền hình khác hoàn toàn với quay phim điện ảnh. Lúc ấy có không ít người trong giới chề cười Minh Ngọc Sinh, cho rằng ông ta quay phim truyền hình sẽ gặp thất bại.

Cuối cùng Minh Ngọc Sinh đã dùng tác phẩm của mình và mạnh vào mặt những người này. Ông ta quay liên tiếp nhiều bộ phim truyền hình làm cho nhiều nghệ sĩ trở nên nổi tiếng. Hiện tại những nghệ sĩ này hoặc là tuyển một, hoặc là siêu tuyển một*.

*Diễn viên tuyển một thường là những người có năng lực diễn xuất tốt nhất và có địa vị cao nhất.

Mao Y Xảo chính là quay một bộ phim truyền hình của ông ta mà nổi tiếng, ngoài đời hai người còn là bạn tốt. Minh Ngọc Sinh chuẩn bị bộ phim cổ trang này, mong muốn Mao Y Xảo tham gia diễn xuất. Chẳng qua là thời gian trước Mao Y Xảo không sắp xếp được thời gian nên cô không lập tức nhận lời

Bây giờ Mao Y Xảo đột nhiên chuyển hướng, đề cử Khúc Kim Tích cho ông ta làm ông ta có chút bất ngờ. Bởi vì bạn bệu chuyện chuẩn bị kịch bản, ông ta căn bản không để ý đến mưa gió trên mạng, càng khó hiểu tại sao Mao Y Xảo lại giới thiệu cho ông ta một diễn viên mới mà ông ta không biết tên tuổi.

Mao Y Xảo lười nhắn tin, liền gửi tin nhắn thoại: "Lão Minh, cô gái này tuyệt đối phù hợp với bộ phim của anh hơn tôi. Trẻ tuổi, đáng vẻ xinh đẹp, vóc người lại chuẩn, kỹ năng diễn xuất khá tốt! Anh không cần do dự đâu."

Người đại diện đang đứng bên cạnh nghe vậy thì cảm thấy bất lực, có nghệ sĩ nào lại đi khen diễn viên đang cạnh tranh với mình

như vậy không?

Mao Y Xảo tiếp tục gửi tin nhắn thoại: "Anh có biết quản lý Ngũ Lập Thu không? Hiện tại cô ấy đã quay trở lại và đang kèm cặp Khúc Kim Tích, anh thử nghĩ mà xem, nếu như cô gái này không ưu tú, vậy dựa vào đâu Ngũ Lập Thu lại lựa chọn cô ta?"

Nói đến khi miệng đắng lưỡi khô, Minh Ngọc Sinh mới đồng ý: "Được, được, trước tiên cô cứ dẫn cô ấy đến gặp tôi, để tôi gặp cô ấy trước rồi quyết định sau."

Mao Y Xảo định để cho Ngũ Lập Thu liên hệ với Minh Ngọc Sinh, để bọn họ bàn bạc trực tiếp, nhưng nghĩ lại cô ấy lại nuốt những lời định nói vào trong bụng.

S&T giúp cô ấy đối phó với Từ Nam Nam, cô ấy giao cơ hội làm nữ chính cho Khúc Kim Tích, cũng không thể khuyên Minh Ngọc Sinh đồng ý suông như vậy được mà nhất định phải làm xong chuyện này mới được.

Nếu không một mình cô ấy đóng nhiều phim sẽ rất mệt.

Cô ấy nói: "Trước mắt cứ như vậy đi, tôi đưa cô ấy đến gặp anh."

Sau khi nói chuyện xong, Mao Y Xảo xoay người nhìn quản lý của mình nói: ""Cô có wechat của Khúc Kim Tích không?"

Người đại diện thờ dài một tiếng, cũng bởi vì nghệ sĩ nhà mình quá vô tư, xem kia, vô tư đến ba mươi bảy tuổi rồi, cũng không ai thêm yêu.

"Cô có thể ra dáng bản thân là tiền bối một chút được không, cho dù có thêm wechat cũng là để cô ta thêm cô chứ, cô vội vàng cái gì."

Mao Y Xảo bày ra dáng vẻ không thêm để ý: "Chính là vì tôi là tiền bối, tôi muốn hòa ái một chút thôi mà. Hơn nữa, lấy tuổi tác của tôi, làm dì người ta còn được, thân thiết một chút thôi chứ có gì đâu."

Hả, dì?

Người đại diện suýt chút nữa là phun ra một ngụm máu.

Vì vậy, khi nhận được lời mời kết bạn của Mao Y Xảo, chú thích: Tôi là Mao Y Xảo, là thật, không phải người giả mạo - Khúc Kim Tích đọc xong, một hồi lâu cũng không dám tin đây là sự thật.

Mao Y Xảo chính là nữ diễn viên nổi tiếng như Thẩm Thính đó.

Cô chuyển điện thoại cho Ngũ Lập Thu, người kia liếc nhìn, nghĩ đến chuyện quản lý của cô ấy xin wechat của Khúc Kim Tích, chị ấy liền gật đầu nói: "Chính là cô ấy!"

Khúc Kim Tích vội vàng chấp nhận kết bạn, nhanh chóng phản hồi tin nhắn: "Cô Mao, chào cô."

Mao Y Xảo: "Không cần thiết phải khách sáo như vậy đâu. Ngày mai cô có rảnh không? Tôi muốn đưa cô đi gặp đạo diễn Minh."

Khúc Kim Tích: "!!!"

Xác định giờ hẹn với Mao Y Xảo xong, kết thúc cuộc trò chuyện, Khúc Kim Tích còn ngơ ngác, tự hỏi nữ nghệ sĩ này có quá dễ nói chuyện rồi không.

"Tôi nghe người ta nói Mao Y Xảo là người có tính cách khá tốt, xem ra là thật." Trong những năm Mao Y Xảo nổi tiếng, Ngũ Lập Thu ở nhà chăm con cho nên không hiểu rõ về chuyện đó cho lắm. Chẳng qua là mấy ngày hôm nay nhờ người khác mà chị ấy đã biết được một số tin tức về Mao Y Xảo.

"Cô ấy có thể dẫn cô đi gặp đạo diễn Minh, điều đó cho thấy cô ấy hạ quyết tâm phải để đạo diễn Minh nhìn trúng cô." Ngũ Lập Thu nở nụ cười, vô cùng cảm kích Mao Y Xảo: "Ngày mai biểu hiện cho tốt vào, nắm chắc cơ hội lần này."

"Tôi biết." Khúc Kim Tích nhanh chóng gật đầu.

Ngũ Lập Thu nhìn cô một cái, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Cô cãi nhau với Thẩm Thính?"

"?" Khúc Kim Tích a lên một tiếng: "Không có mà."

Cô làm sao dám cãi nhau với người giám hộ được cơ chứ.

Ngũ Lập Thu rõ ràng không tin, cho rằng cô cứng miệng không nói, đành không chút kiêng nể mà nói toạc ra: "Miệng nói không cãi nhau, vậy cô ở văn phòng của tôi làm gì!"

Hai ngày nay, Khúc Kim Tích đến công ty thì không rời khỏi văn phòng của Ngũ Lập Thu, lấy cớ đọc kịch bản, nhớ đâu có thể chọn được một kịch bản hay thì sao.

Sau đó Ngũ Lập Thu đi đâu cô cũng đi theo, giống như cô mới là người đại diện của Ngũ Lập Thu vậy.

Thẩm Thính cũng không ép cô phải về văn phòng của mình, tình hình của hai người trong mắt những người ở công ty chính là đang giận dỗi.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô có trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Đang nói thì điện thoại trên bàn làm việc của Ngũ Lập Thu đột nhiên vang lên, sau khi bắt máy chị ấy "À-" lên một tiếng thật dài rồi cúp điện thoại, nhìn về phía Khúc Kim Tích nói: "Trợ lý Tần Tang của tổng giám đốc Thẩm nói có chuyện muốn tìm cô, đi thôi."

Khúc Kim Tích đành phải lên lầu tìm Tần Tang.

Vừa mới bước lên lầu, Tần Tang từ phía đối diện đi tới, trong tay còn bưng một ly cà phê: "Cô Khúc, sếp nói cà phê của tôi quá đắng, nặng nề đòi trừ vào tiền lương của tôi."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy thì tiền lương tháng này của tôi sẽ bị trừ hết mất." Nhìn dáng vẻ của cậu ta vô cùng đáng thương.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô ho khan một tiếng, nhận lấy ly cà phê: "Giao cho tôi đi."

Tần Tang lập tức lui ra, Khúc Kim Tích hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa văn phòng.

"Vào đi."

Cô đẩy cửa tiến vào.

Thẩm Thính đang cúi đầu viết gì đó, Khúc Kim Tích nhìn anh một cái rồi lại nhìn chỗ ngồi của mình một chút, lặng lẽ đi về phía chỗ ngồi của mình.

Thẩm Thính bỗng nhiên ngẩng đầu.

Khúc Kim Tích dừng bước chân.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, Khúc Kim Tích vô thức nở một nụ cười thật tươi.

Thẩm Thính buông bút xuống, mười ngón tay đan vào nhau, hệ thống sưởi trong phòng đủ ấm, anh cởi áo khoác, nửa người trên là chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, không chút nếp nhăn, nhìn đâu cũng thấy sự cao quý.

Ánh mắt thâm thúy của người đàn ông hơi nheo lại, bờ môi mỏng khẽ mở: "Chịu vào rồi?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cái gì mà gọi là chịu?!

"Tôi, tôi pha cà phê." Cô uốn thẳng sống lưng, cố gắng để khí thế của bản thân không bị anh nuốt chửng.

Thẩm Thính thản nhiên trần thuật sự thật: "Cái ly trong tay em là của tôi."

Khúc Kim Tích lập tức nói: "Pha cho anh mà."

Thẩm Thính dừng một chút, vươn một bàn tay ra, làm ra động tác "mời".

Khúc Kim Tích quay đầu lại, chớp mắt thờ dài một tiếng, đây không phải là không có gì sao.

Thẩm Thính đâu để ý đến cái cô gọi là lấy thịt bời thường chứ.

Anh cũng không thêm quan tâm.

Buổi tối hôm đó, những lời cô nói, Thẩm Thính căn bản là không để trong lòng. Nhưng cô chợt dạ, chạy một mạch vào phòng ngủ, trốn tránh không dám gặp anh.

"..." Khúc Kim Tích có chút hối hận, cô trốn tránh Thẩm Thính như vậy giống như mình làm chuyện gì đáng xấu hổ lắm vậy.

Chương 80

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích bưng ly cà phê đã pha xong qua, mở miệng nói:
"Anh Thẩm, tôi đã pha xong rồi."

Thuận tiện liếc mắt nhìn tập văn kiện Thẩm Thính đang xử lý, chữ nghĩa chẳng chịt, tất cả đều được viết bằng tiếng anh, dường như có rất nhiều danh từ riêng. Thấy Thẩm Thính ngẩng đầu lên, Khúc Kim Tích lập tức thu hồi ánh mắt.

Ngón tay thon dài cầm ly cà phê dùng thìa khuấy nhẹ, Thẩm Thính cúi đầu ngửi một cái, khuôn mặt giãn ra, chợt nhấp một ngụm.

"Tạm được." Anh đánh giá.

"Anh thích là tốt rồi." Hừ, rõ ràng là rất thích, đồ dối trá.

"Đọc hiểu không?" Thẩm Thính đặt tách cà phê xuống, ánh mắt dừng trên mặt cô, đẩy tập văn kiện bằng tiếng anh về phía cô.

Khúc Kim Tích khiêm tốn trả lại câu 'bình phẩm' vừa rồi lại cho anh: "Tạm được."

Thẩm Thính tiện tay đưa văn kiện cho cô: "Vây đi phiên dịch ngay đi."

"?"

Trong mắt cô hiện lên sự ngạc nhiên, khóe miệng Thẩm Thính bất chợt hiện lên một độ cong thờ ơ, chậm rãi nói: "Mỗi ngày đến công ty đúng giờ, cũng không ngồi ở chỗ của mình, bỏ bê công việc hai ngày, hiện tại cho em chút chuyện làm cũng không vui?"

Khúc Kim Tích cảm thấy anh đang bóp méo sự thật, cô đâu có bỏ bê công việc!

"Tôi ở phòng làm việc của chị Thu để đọc kịch bản mà." Cô giải thích.

"Phải không?" Thẩm Thính từ chối cho ý kiến: "Nói như vậy là em không muốn phiên dịch?"

Khúc Kim Tích bị anh nhìn đến mức da đầu tê dại, trong nháy mắt liền trở nên lúng túng, ngoan ngoãn cầm lấy văn kiện: "Tôi không phải có ý như vậy... Nhưng mà đã lâu tôi không dùng đến tiếng anh, cũng không hay phiên dịch, chỉ sợ phiên dịch không chính xác, làm hỏng công việc của anh."

Những văn kiện này hình như đều là hợp đồng.

Lại là "anh."

Ngón tay của Thẩm Thính đặt trên mặt bàn gỗ nhẹ, phát ra âm thanh tiết tấu cốc cốc, anh cứ như vậy mà nhìn cô, không nói một lời nào.

Khúc Kim Tích: "..."

"Tôi đi làm ngay đây."

Cô xoay người bước đi, vừa đi được hai bước lại hít một hơi thật sâu rồi quay người lại, trên mặt là nụ cười: "Vừa rồi cô Mao Y Xảo nhắn tin cho tôi, nói sẽ đưa tôi đi gặp đạo diễn Minh Ngọc Sinh."

Thẩm Thính cười như không cười: "Cho nên?"

"Là anh làm đúng không?" Khúc Kim Tích hỏi: "Còn nữa, toàn bộ hợp đồng đã ký với Từ Nam Nam đều bị chấm dứt, fan hâm mộ cô ta cũng không chút phản kích, trên mạng đều là những bình luận chửi rủa cô ta, tất cả đều do anh làm đúng không?"

Cô cũng không phải kẻ ngốc.

Trước kia, Từ Nam Nam xây dựng hình ảnh tốt như vậy, tất cả mọi chuyện đều khoe lên trên mạng, người hâm mộ lại nhiều, sao đột nhiên lại bị tai tiếng bay đầy trời, đến mức cô ta bị cư dân mạng mắng điên cuồng giống như cô lúc trước.

Đoàn đội của cô ta muốn cứu vãn mọi chuyện nhưng dường như không có tác dụng, làn sóng tẩy chay đã nhấn chìm Từ Nam Nam.

Bọn họ không có sức đi trị những người đó, mỗi ngày đều phải nghĩ cách dẹp tin tức lan truyền trên mạng xuống, có thể nói sút đầu mẻ trán.

Ai lại có khả năng đối phó với Từ Nam Nam như vậy?

Bản thân Từ Nam Nam quen biết rộng như vậy, có mối quan hệ tốt với nhiều lão làng trong giới, lại là người có tiền, nhưng vẫn không có biện pháp dẹp yên chuyện này, chỉ có thể nằm im chịu đựng.

Khúc Kim Tích đoán rằng ảnh hậu họ Từ này có lẽ ngày ngày ở nhà gọi chửi người muốn nát điện thoại luôn quá.

Loại bỏ khả năng là chồng trước của Từ Nam Nam - Hường Quan Vũ, bởi vì nếu như chồng trước còn muốn chinh Từ Nam Nam thì lúc ly hôn cũng sẽ không bình yên đến như vậy, Từ Nam Nam càng không thể quay lại sự nghiệp, tạo dựng hình ảnh người phụ nữ mạnh mẽ được.

Ngẫm lại thấy mình bỗng nhiên được Mao Y Xảo chủ động gửi lời mời kết bạn, sau đó còn muốn dẫn cô đến gặp Minh Ngọc Sinh, kết hợp với sự kiện trên mạng của Từ Nam Nam, không có để nhìn ra là S&T giúp Mao Y Xảo.

S&T là công ty của Thẩm Thính, mà hiện lại người được lợi nhất chính là cô, cho nên...

Trừ phi Khúc Kim Tích thật sự là con heo ngu ngốc thì mới không hiểu được ngọn nguồn trong chuyện này.

Đối mặt với câu hỏi của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính vốn dĩ cũng đã đoán được cô sẽ hỏi như vậy, cho nên anh cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ trước.

Anh thả lỏng cơ thể, dựa lưng vào sofa, không nhanh không chậm nói: ""Lần trước ông nội đến, lúc ở trong thang máy đã chạm mặt Từ Nam Nam, nghe được cô ta nói những lời không tốt. Ông cụ thương em, trách tôi bảo vệ em không tốt."

"Hà?" Ánh mắt Khúc Kim Tích tròn xoe: "Buổi tối hôm đó ông nội mắng anh vì chuyện này sao?"

Cho nên Thẩm Thính vì mệnh lệnh của ông nội nên mới ra tay với Từ Nam Nam?

Lúc đó Thẩm Thính muốn cô bồi thường cho anh, cô còn tưởng là chuyện tào mọ.

Thẩm Thính nói tiếp, giọng điệu thông thả, du dương: "Hơn nữa kế hoạch nuôi heo của tôi còn chưa kết thúc, em là người mà tôi nuôi, bị người khác ăn hiếp, tốt xấu gì tôi cũng nên giúp em xả giận."

Ngụ ý nói anh ra tay với Từ Nam Nam vừa vì mệnh lệnh của ông cụ Thẩm vừa vì mặt mũi của chính anh.

Không liên quan gì đến Khúc Kim Tích.

Sự chú ý của Khúc Kim Tích nằm ở câu kế hoạch nuôi heo của Thẩm Thính, những lời nói sau đó không chui vào đầu cô.

Không ngờ đến tận bây giờ người giám hộ vẫn thực hiện kế hoạch nuôi heo với cô? Khó trách lúc nào rảnh lại cho cô ăn một chút!

Lúc Thẩm Thính nói chuyện, Khúc Kim Tích lặng lẽ đưa tay bóp eo mình một cái, cũng may khoảng thời gian này luôn có công ăn việc làm, ăn nhiều tiêu hao cũng nhiều.

Cô không những không béo, mà một cân rưỡi tăng lên lúc trước cũng giảm đi.

Có phải bởi vì cô không mập cho nên Thẩm Thính mới không kết thúc kế hoạch nuôi heo của anh không?

"..."

Khúc Kim Tích không biết phải trả lời như thế nào, chỉ đành "Ồ" lên một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Thính lóe lên: "Có vấn đề gì không?"

"Không có."

Thẩm Thính lại bổ sung thêm một câu, nghe giống như là đang giải thích: "<Muru trang> sẽ được chiếu vào tết nguyên đán, Từ Nam Nam là diễn viên chính, nhưng dựa vào tình hình hiện tại của cô ta, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến lượng người xem phim. Trước tiên dạy cho cô ta một bài học, những chuyện khác nói sau."

Khúc Kim Tích hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này.

Đúng rồi, "Muru trang" chính là bộ phim bọn họ vất vả khổ cực mới quay xong, đạo cụ chuẩn bị rất kỳ công, nhân viên hậu cần ở phim trường đã phải đổ không biết bao nhiêu mồ hôi, thậm chí là máu. Theo hiểu biết của cô, bộ phim này đang gấp rút tranh giải thưởng.

Tuy cô thì không có hy vọng, nhưng cô lại hy vọng Thẩm Thính có thể nhận được giải thưởng.

Nếu chỉ vì vấn đề của Từ Nam Nam mà làm cho thành tích của cả đoàn phim không tốt, người xem không công nhận thì toàn bộ đoàn

làm phim không phải đã bỏ công vô ích rồi sao?

Đến lúc đó không chỉ có mình Thẩm Thính bị liên lụy!

Khúc Kim Tích lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Chúng ta có nên gửi cho Từ Nam Nam một số lời khen để cứu vãn hình tượng của cô ta hay không?"

Đáy mắt Thẩm Thính hiện lên ý cười: "Lo lắng sẽ ảnh hưởng tới em?"

Anh vừa muốn nói thêm vài câu để cho Khúc Kim Tích không cần lo lắng, anh sẽ ra tay chùng mực với Từ Nam Nam, nhưng lại nghe Khúc Kim Tích nói: "Tôi không sao, dù gì tôi cũng chỉ là nữ phụ mà thôi, đất diễn cũng không nhiều, cũng không diễn nhiều với cô ta. Nhưng mà anh có nhiều cảnh tình cảm với cô ta, đến lúc đó liên lụy anh thì phải làm sao."

"Còn có đạo diễn Hà, anh ta cũng vì "Muru trang" mà bỏ ra nhiều công sức như vậy, lúc ở đoàn phim thường xuyên bắt chấp bệnh tật đi đến chỉ đạo, nếu hiện tại bị Từ Nam Nam ảnh hưởng thì thật sự không tốt."

Thẩm Thính ngẩn ngơ.

Nhìn thấy trong mắt cô chứa đựng sự lo lắng và phiền não, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, năm ngón tay thon dài của anh không khống chế được mà siết chặt lại.

Trái tim bỗng đập lệch vài nhịp.

"Tôi tự có chùng mực." Qua vài giây, Thẩm Thính thản nhiên mở miệng: "Đi phiên dịch đi."

Cho đến khi Khúc Kim Tích ngồi lại vị trí của mình, bắt đầu nghiêm túc phiên dịch tập văn kiện thì Thẩm Thính mới âm thầm thu hồi ánh mắt.

Chẳng qua là văn kiện còn lại trên bàn, nội dung bên trong làm thế nào cũng không chui vào đầu được.

Anh dường như nhớ lại cảm giác mềm mại của con heo nhỏ và con Corgi.

Nghĩ đến đây, anh quang minh chính đại ngẩng đầu nhìn về phía Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích nghĩ Thẩm Thính nói anh tự có chừng mực cho nên cô cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này. Cho dù cô có nghĩ như thế nào thì Thẩm Thính nhất định sẽ xử lý thích hợp hơn cô, điểm ấy cô hiểu rất rõ ràng.

Cô bắt đầu tập trung vào phiên dịch văn kiện.

Cho dù là Thẩm Thính nghe theo mệnh lệnh của ông nội cũng được, lấy lại mặt mũi cho anh cũng được, anh ra tay với Từ Nam Nam khiến cho Từ Nam Nam ăn quả đắng cô ta tự trồng, còn cô thì người ngồi yên cũng nhận được chỗ tốt.

Như vậy dịch cho đại lão một văn kiện thì có gì không được?

Khúc Kim Tích ôm suy nghĩ "Trả ơn" mà chăm chỉ phiên dịch cho anh.

Việc biết tiếng anh còn phải cảm ơn chuyện trước kia cô từng trải qua công việc sửa xe ô tô. Phụ nữ làm ở xưởng sửa xe ô tô vô cùng bất tiện, một là khách hàng không quá tin tưởng năng lực của phụ nữ, hai là thân thể có nhiều hạn chế, công việc đó khiến Khúc Kim Tích vô cùng mệt mỏi, hơn nữa tiền lương lại ít.

Nhưng cô không muốn làm cũng không được.

Tình cờ nghe được một người bạn cũ nói đang làm phiên dịch với một mức thu nhập khá cao, trong lòng cô liền rung động. Sau một

thời gian cố gắng ôn lại kiến thức Tiếng Anh, cô bắt đầu làm công việc phiên dịch.

Bây giờ đúng lúc có dịp thể hiện.

Khúc Kim Tích phiên dịch xong văn kiện, phát hiện đây là một phần hợp đồng ký kết của Thẩm Thính với Hollywood.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Thính vô cùng bận rộn việc công ty, hơn nữa còn đẩy nhanh kế hoạch quảng cáo phim ảnh, Khúc Kim Tích cũng không có hỏi anh kế hoạch tiếp theo là gì, không ngờ anh lại có thể hợp tác với Hollywood.

Cô nhớ trước kia Thẩm Thính từng hợp tác với Hollywood, đóng vai nam hai trong một bộ phim điện ảnh.

Khúc Kim Tích có từng xem qua bộ điện ảnh này, hai năm trước diễn viên chính của bộ phim này đều là diễn viên có tiếng ở nước ngoài, Thẩm Thính dựa vào bộ phim này mà đánh vào quốc tế.

Tuy nhiên sau đó không biết vì nguyên nhân gì anh không phát triển ở Hollywood mà tiếp tục cắm rễ ở trong nước.

Khúc Kim Tích lật mặt sau của bản hợp đồng, thấy được số tiền thanh toán, khi nhìn thấy rõ những con số phía trên, trong lòng cô không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Vài giây sau, Khúc Kim Tích ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Thính, trong mắt tràn đầy ký hiệu \$ màu vàng.

Cô đã sớm biết thù lao của Thẩm Thính cao nhưng không ngờ rằng lại cao đến mức như vậy, người nước ngoài đầu tư lớn như vậy sao?

Khúc Kim Tích chảy xuống giọt nước mắt hâm mộ ghen tỵ chứ không dám hận.

Nhìn tiền thù lao của người ta rồi lại nhìn của mình, bởi vì bữa tiệc từ thiện còn dồn hết tất cả gia sản ra quyên góp.

Từ đã...

Nhớ tới gia sản, Khúc Kim Tích bỗng nhiên giật mình, tiền trong thẻ của cô hình như vẫn chưa bị trừ!

Cô không nhận được thông báo trừ tiền.

Chẳng lẽ ngân hàng bị lỗi?

Hoặc là nhân viên làm việc của buổi từ thiện hôm đó kiểm tra sai?

Khúc Kim Tích lâm vào rối rắm, cần đầu bút tính toán: Cô nên giữ im lặng? Hay là đi tìm chị Thu để giải quyết?

Ôi.

Một triệu mốt của cô.

Cuối cùng, cảm giác áy náy trong lòng khiến cô phải chủ động lên tiếng hỏi. Vì thế cô bèn lên trên mạng tìm kiếm từ đơn, rồi cuộc cũng phiên dịch xong, cô đưa cho Thẩm Thính.

Sau khi nói một câu "Tôi có chuyện gấp muốn tìm chị Thu", âm cuối vừa phát ra, cả người cô đã nhanh chóng chạy khỏi văn phòng.

Thẩm Thính: "..."

Thu hồi ánh mắt, anh cầm lấy tập văn kiện, hợp đồng bằng tiếng anh đã được Khúc Kim Tích dùng bút mực ghi chú rõ ràng, chữ viết tinh tế, bản còn lại là hợp đồng được dịch ra tiếng trung.

Anh đọc qua một cách nhanh chóng, không có một chỗ sai nào.

"Đúng là một bảo bối." Anh thấp giọng lẩm bẩm.

- -----

"Cô không biết?" Lúc Khúc Kim Tích hỏi vì sao số tiền trong tài khoản không bị trừ đi thì Ngũ Lập Thu nhú mày, nhìn Khúc Kim Tích bằng ánh mắt kinh ngạc.

"Tôi nên biết điều gì?" Khúc Kim Tích bị phản ứng của chị ấy dọa cho sợ, cẩn thận nói: "Chẳng lẽ số tiền quyền góp chính là của công ty?"

Ngũ Lập Thu coi như là đã hiểu ra, tên nhóc Thẩm Thính thật là chuyện gì cũng không nói cho cô biết.

"Chuyện này cô đi hỏi Thẩm Thính đi."

Khúc Kim Tích nhú mày, cầm tay Ngũ Lập Thu nói: "Chị Thu đối với em là tốt nhất, chị có thể nói cho em biết được không?"

"Sao? Không dám hỏi?"

Thật ra Ngũ Lập Thu đã phát hiện hai người này có vấn đề.

Thẩm Thính giống như con sói, thêm con cừu non là Khúc Kim Tích đến nhỏ dãi, nhưng con sói này lại cố tình không ra tay, chỉ âm thầm nhỏ dãi, nghe rằng hết lần này đến lần khác, bảo sao cừu non không sợ.

Nhưng mà...

"Ở chung còn không dám hỏi, thật sự khiến cho giới phụ nữ xấu hổ thay cô!" Ngũ Lập Thu quyết định dạy dỗ Khúc Kim Tích một trận: "Sao phải sợ anh ta? Chẳng lẽ anh ta lại ăn thịt cô. Phụ nữ phải biết lúc nào nên cứng lúc nào nên mềm, đừng có lúc nào cũng chiều ý đàn ông, nếu không bọn họ sẽ được nước lấn tới, hiểu không?"

Khúc Kim Tích: "..."

Những gì chị nói không phù hợp với em.

Thấy biểu cảm trên mặt cô vẫn không thay đổi, Ngũ Lập Thu hít sâu một hơi, vươn đầu ngón tay ấn vào trán Khúc Kim Tích, chỉ tiếc rên sất không thành thép: "Đổi một phương thức khác, có biết làm nũng không?"

"Cái này em biết!" Đôi mắt Khúc Kim Tích sáng lên.

Cuối cùng Ngũ Lập Thu cũng hít thở thông thuận hơn một chút, nhin không được nói thêm một câu: "Cô muốn hỏi vấn đề gì, trong lòng lại sợ hãi không biết phải làm thế nào, trước hết cứ làm nũng."

Vì thế Khúc Kim Tích bị Ngũ Lập Thu tẩy não, một lần nữa nghe theo chị ấy trở lại văn phòng của Thẩm Thính.

Sau đó, cô đột nhiên tỉnh táo.

Không đúng, cô chỉ muốn hỏi xem số tiền một triệu một cô ủng hộ sao lại không bị trừ vào tài khoản mà, tại sao lại bị người đại diện lừa đến gặp Thẩm Thính, thậm chí còn làm nũng để hỏi về vấn đề này?

Làm nũng với Thẩm Thính?

Khúc Kim Tích rùng mình một cái.

"Đứng như trời trồng không nói gì, là muốn tôi báo cáo công việc với em sao?" Thấy Khúc Kim Tích cứ đứng im lặng không nói, người đàn ông không nhin được mà mở miệng trước.

Khúc Kim Tích vừa nghe những lời này, cuống quýt xua tay, lấy đại một lý do: "Không phải, không phải, chính là... Tóc của anh hình như bị bết ha ha ha."

"..."

Trong nháy mắt, Thẩm Thính ngửa tay, muốn biến người phụ nữ này thành một cái bóng để đá đi thật xa.

Chương 81

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng Khúc Kim Tích cũng nghĩ ra một cách mà cô cho là hay, không cần trực tiếp hỏi Thẩm Thính, cô đăng một trạng thái lên vòng bạn bè --

(Bao giờ mới trừ tiền quyền góp từ thiện vậy nhỉ.)

Đăng sau có một icon khuôn mặt buồn phiền và u sầu, và một gói biểu cảm*:

*Gói biểu cảm: là những hình ảnh được gắn thêm những câu chữ mang tính khẩu ngữ hài hước làm tăng sức biểu cảm cho cuộc hội thoại.

Cô có rất nhiều bạn trong vòng bạn bè, nhưng hầu hết trong số đó là do nguyên chủ thêm vào, mặc dù Khúc Kim Tích không biết những người này nhưng cô không xóa họ, chỉ chia thành từng nhóm.

Lúc đăng lên, cô cài đặt chỉ để một mình Thẩm Thính xem được.

Cô không biết Thẩm Thính có bao nhiêu bạn trên Wechat, nhưng Thẩm Thính không đăng nhiều trên vòng bạn bè -- Dù sao thì sau khi thêm Thẩm Thính, cô cũng chỉ thấy Thẩm Thính đăng một lần, sau đó là chia sẻ lại.

Đó là khi cô biến thành một con cá chép đỏ.

Tình cờ cô xem vòng bạn bè của Thẩm Thính, và đột nhiên thấy, Thẩm Thính đăng tổng cộng ba trạng thái, một trong số đó có liên quan đến cô.

Khúc Kim Tích không biết mình có nên cảm thấy vinh dự hay không.

Trong lúc cô vừa âm thầm vui mừng vì Thẩm Thính lại chia sẻ hình của mình giống những người khác, đồng thời cô cũng vừa lặng lẽ chia sẻ lên tường của mình.

Tiếc là chắc vì cô đã biến đổi trở lại nên cá cá chép đỏ mất linh.

Đối với nhân viên của công ty mà nói, sau khi con cá chép đỏ kia biến mất khỏi phòng làm việc của giám đốc Thẩm, ảnh bọn họ chụp không còn linh nữa, lập tức vận may của họ cũng trở lại như lúc ban đầu.

Có nhiều người đồn đoán Thẩm Thính mang cá chép đỏ về nhà nuôi, cũng có người suy đoán là bởi vì bọn họ chia sẻ nhiều nên cá chép đỏ mới xảy ra chuyện, cho nên mới bị mất linh.

Nhưng không ai dám đi hỏi Thẩm Thính về con cá chép đỏ trấn áp công ty kia, chuyện này cứ thế dần bị quên lãng.

...

Cô cảm thấy mặc dù Thẩm Thính không đăng gì lên vòng bạn bè nhưng chắc chắn anh sẽ chú ý đến vòng bạn bè, như cô chẳng hạn. Bình thường cô cũng không đăng nhiều lắm, nhưng lại hay vào vòng bạn bè để xem bạn bè có đăng gì không, nghe ngóng tin tức mới nhất của bọn họ.

Đăng xong, Khúc Kim Tích ngồi đợi phản ứng của Thẩm Thính.

Nhưng đợi mãi đợi mãi, đợi đến lúc tan làm, vòng bạn bè cũng không có động tĩnh gì.

Khúc Kim Tích: "..."

Hai người cùng nhau trở về căn hộ, trên đường Khúc Kim Tích cân nhắc đi cân nhắc lại, liếc mắt nhìn Thẩm Thính nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe, không nhin được mà nói chuyện phiếm với Tần Tang đang lái xe.

"Tang Tang, sao tôi không thấy cậu đăng gì lên vòng bạn bè vậy, chẳng lẽ cậu đăng lên vòng bạn bè nhưng để ngoại trừ tôi."

Tần Tang lái xe: "???"

Tần Tang nhìn Thẩm Thính qua kính chiếu hậu, hai giây sau cậu ta mới trả lời Khúc Kim Tích: "Làm sao vậy được."

Sao cậu ta dám chứ.

"Bình thường tôi không đăng gì lên vòng bạn bè cả."

Khúc Kim Tích "Ồ" một tiếng.

Thẩm Thính mở mắt, Khúc Kim Tích lập tức quay đầu nhìn về phía anh, rất tự nhiên hỏi: "Còn anh Thẩm? Anh cũng không đăng gì lên vòng bạn bè sao."

Cô ám chỉ rõ ràng như vậy, mau xem điện thoại đi!

Thẩm Thính: "Ừm"

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính: "Lãng phí thời gian."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô đã từ bỏ hy vọng.

Trở về căn hộ, vì ngày mai Khúc Kim Tích phải đi gặp Minh Ngọc Sênh, phải thể hiện ra được trạng thái tốt nhất, nên cô chuẩn bị xong mọi thứ định đi ngủ sớm. Chờ khi cô bước ra khỏi phòng tắm thì phát hiện Thẩm Thính không ở tầng hai mà đang ở phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc khép một nửa, cô lặng lẽ đi tới, lắng nghe hai giây sau đó nhẹ nhàng đẩy ra, tiếng gõ bàn phím truyền đến.

"Có chuyện gì?" Thẩm Thính không ngẩng đầu lên mà nói.

Khúc Kim Tích cảm thấy rất khó hiểu, cô đã cẩn thận như vậy rồi tại sao Thẩm Thính không ngẩng đầu lên mà vẫn biết cô mở cửa đi vào?

Khúc Kim Tích xoa tay và nói: "Tôi tắm xong rồi, đi ngủ trước đây, anh nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm." Nói xong Thẩm Thính không nói gì nữa, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, ngón tay gõ rất nhanh.

Khúc Kim Tích: "Chúc ngủ ngon."

Cuối cùng Thẩm Thính cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, hai người nhìn nhau, một lúc sau môi mỏng khẽ mở: "Ngủ ngon."

"Khoan đã."

Khúc Kim Tích dừng lại ngay lập tức, quay đầu lại tròn to mắt nhìn anh.

Người đàn ông đứng dậy khỏi ghế, tiến lại gần cô: "Có vẻ như em có rất nhiều tiền."

"Hả?"

Tay Thẩm Thính cầm điện thoại, anh trượt ngón tay, đưa màn hình điện thoại về phía Khúc Kim Tích, chính là trạng thái cô đăng lên vòng bạn bè lúc chiều.

"Vốn nghĩ em là nhân viên mới, không kiếm được nhiều tiền, số tiền quyên góp được khi tham gia sự kiện trừ vào tài khoản công ty, nếu em đã có nhiều tiền vậy thì trả tiền lại."

Khúc Kim Tích lùi về sau.

Thì ra là vậy!

Vậy mà lại trừ vào tài khoản của công ty!

Thế mà chị Thu không nói với cô, bảo cô phải hỏi Thẩm Thính!

"Ha ha ha ha." Khúc Kim Tích nắm chặt tay để trong túi áo ngủ: "Anh Thẩm, anh biết đó, tôi nghèo đến mức cạp đất mà ăn, làm gì có tiền dư. Nếu trừ vào tài khoản của công ty vậy thì không thể tính tôi nợ được, chứ đừng nói đến việc trả lại tiền, đúng không?"

"Nghèo đến mức cạp đất mà ăn?" Thẩm Thính đột nhiên vươn tay nhéo khuôn mặt mềm mịn của Khúc Kim Tích: "Ăn của tôi, mặc của tôi, uống của tôi. Tôi còn trả tiền lương cho em, em nói cho tôi biết, tôi cho em ăn đất lúc nào?"

Khúc Kim Tích: "..."

Ăn dụ! Đó chỉ là một phép ăn dụ thôi mà!

Cô không dám đẩy tay người giám hộ ra, không thể làm gì khác hơn là phồng má tỏ ra đáng thương nhìn anh: "Đau."

Mặc dù Khúc Kim Tích gầy nhưng trên mặt lại có da có thịt, khi nhéo cảm giác rất thích, ngón tay thon dài của anh hơi nhúc nhích, có chút luyến tiếc không muốn buông ra.

Khúc Kim Tích chấp nhận số phận.

Véo thì véo đi.

Một triệu mốt, đừng nói là véo mặt, véo chỗ nào cũng được, rất hời!

Cô nhắm mắt lại, đôi lông mi dài và dày rung lên như cánh chim vậy, đôi môi đỏ mọng mím thành một đường, bày ra vẻ mặt để mặc cho anh véo.

Đôi mắt của người đàn ông chuyển từ nhạt sang đậm, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng thâm thúy, trên người cô tỏa ra một mùi sữa

nhàn nhạt. Thẩm Thính chợt nhớ ra cô mới mua một chai sữa tắm ở trên mạng, mùi sữa tươi. Mỗi lần cô tắm xong, phòng tắm đều tràn ngập hương thơm ngọt ngào của sữa.

Trong người đột nhiên nóng lên, Thẩm Thính thầm hít vào một hơi, đè nén hàng trăm hàng nghìn cảm xúc trong đôi mắt xuống, bàn tay buông tha cho khuôn mặt của Khúc Kim Tích, trượt xuống dưới nắm lấy bả vai của cô và xoay người: "Em đi ngủ đi."

Sau đó anh đóng cửa lại không chút thương tiếc.

Khúc Kim Tích: "???"

Cô xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng của mình, giờ nắm đấm về phía phòng làm việc, cuối cùng trở về phòng với tâm trạng giận dữ, vùi mình vào trong chăn bông mềm mại, đá người đàn ông họ Thẩm kia ra khỏi tâm trí.

Kết quả, khi cô đang ngủ mê man, điện thoại di động đột nhiên rung lên, mò mẫm một lúc mới ấn nghe máy được, nghe thấy giọng nói trầm ấm của Thẩm Thính từ đầu bên kia điện thoại: "Tôi đói bụng."

Khúc Kim Tích tỉnh táo lại ngay lập tức.

Cầm điện thoại lên nhìn, mười một giờ ba mươi phút đêm, mười giờ ba mươi cô lên giường, mới ngủ được một tiếng.

Một triệu một trăm hiện ra trong đầu.

Đây là chủ nợ.

Khúc Kim Tích ngáp một cái: "Anh muốn ăn gì?"

Thẩm Thính: "Gì cũng được."

"Vậy tôi làm bữa, làm xong đừng có mà nói tôi." Rõ ràng ở cùng một mái nhà, có thể mặt đối mặt nói trực tiếp với nhau, vậy mà hết

lần này đến lần khác hai người đều nói chuyện qua điện thoại.

Thẩm Thính nói: "Trong tủ lạnh có gì?"

"Chờ đã." Khúc Kim Tích đi về phía phòng bếp.

Thẩm Thính ngồi trên ghế, anh cố ý gọi điện cho Khúc Kim Tích. Tại sao cô có thể ngủ say sưa sau khi trêu chọc anh chứ?

"Có trứng gà, cà chua, bắp cải, thịt ba chỉ... và vài cánh gà." Khúc Kim Tích đếm đi đếm lại đồ ăn trong tủ lạnh: "Làm một bát mì dầu hành được không?"

Thẩm Thính nghe xong thì hơi nhướng mày: "Được."

Khúc Kim Tích đặt điện thoại xuống bên cạnh, cô tưởng Thẩm Thính sẽ cúp máy nên không để ý, tập trung vào làm.

Cho đến khi làm xong một bát mì dầu hành thơm phức, cô mới lén nếm thử một miếng: "Ngon quá."

Chính cô cũng muốn ăn!

"Em đang ăn vụng à?" Giọng nói đột ngột phát ra từ điện thoại khiến cô sợ đến mức suýt làm rơi bát mì.

Khúc Kim Tích: "..."

Vậy mà anh không tắt máy!

Cô không nói gì, nhanh chóng đẩy cửa phòng làm việc ra. Nhìn thấy người nào đó đang nằm nửa người trên ghế, một tay cầm điện thoại, một tay xoay bút, hình ảnh rất nhàn nhã.

Suy cho cùng thì Khúc Kim Tích cũng không dám lỗ mãng, cô đặt bát mì thơm phức xuống rồi nói: "Đây, tôi không ăn vụng!" Thẩm Thính ngồi dậy, ngón tay chạm vào khoe miệng của Khúc Kim Tích,

đầu ngón tay bóng nhẫy, khóe miệng câu lên thành một đường cong, cười như không cười nói: "Đây là cái gì?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô liếm liếm chỗ tay Thẩm Thính chạm vào theo bản năng, không để ý ánh mắt của người đàn ông đã lập tức biến thành đen sẫm. Ánh mắt cô đảo qua đảo lại, nghiêm trang giải thích: "Tôi chỉ nếm thử xem có mùi hay không thôi."

Sau đó cô nở một nụ cười nói: "Anh xem đi, tôi còn đặc biệt làm hai quả trứng gà cho anh này!"

Thẩm Thính liếc mắt nhìn sang, còn làm hình trái tim nữa chứ.

"Không phải anh đói sao?" Thấy Thẩm Thính không nhúc nhích, Khúc Kim Tích chỉ đành phải chủ động đưa đĩa một lần nữa: "Tôi ở lại đây nhìn anh ăn, ăn xong tôi sẽ rửa bát."

Phục vụ thì phục vụ cho đến cùng, cô nghĩ.

Ai bảo anh là người giám hộ, một triệu một trăm cô dùng lại trừ vào tài khoản công ty.

Thẩm Thính cầm đĩa, và giây tiếp theo, cổ tay của Khúc Kim Tích bị siết chặt, loạng choạng ngã vào lòng người đàn ông.

Một cái bóng đổ xuống, cảm giác mềm và nóng ấm truyền đến từ khóe miệng.

"?"

Đôi mắt của Khúc Kim Tích mở to hết cỡ.

Chương 82

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Ngũ Lập Thu đến đón Khúc Kim Tích, chị ấy đã bị dọa sợ bởi bộ dáng của cô.

"Tối hôm qua cô làm gì vậy? Không phải bảo cô nghỉ ngơi cho tốt sao!"

Làn da của Khúc Kim Tích vốn trắng nên dường như hai quầng thâm dưới mắt trông càng thêm nổi bật, muốn không chú ý cũng không được.

"Không phải tôi bảo cô phải chuẩn bị trạng thái tốt nhất cho hôm nay hả?!" Ngũ Lập Thu vừa tức giận đến mức muốn bùng cháy vừa ra tay xử lý quầng thâm mắt cho Khúc Kim Tích.

Mang dáng vẻ này đi gặp Minh Ngọc Sinh, chắc người khác sẽ tưởng Khúc Kim Tích bị làm sao.

"Sao? Phấn khích nên không ngủ được à?"

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn ngồi yên để người quản lý dày vò, khóe miệng giật giật: "Thâm lắm à?"

"Hỏi thừa."

Khúc Kim Tích thức trắng cả đêm.

Chính xác mà nói là ngủ không được liền mạch, khó khăn lắm mới ngủ được thì lại nằm mơ, trong mơ tất cả đều là hình bóng của Thẩm Thính. Cô cố gắng tỉnh dậy nhưng không kiên trì được lâu thì lại chìm vào giấc ngủ. Cuối cùng cho đến lúc trời sáng cô cũng ngủ được một lát thì Ngũ Lập Thu gọi điện thoại đến.

Cô thức dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tâm lý xong cô mới mở cửa đi ra ngoài thì không thấy người đàn ông họ Thẩm kia ở nhà nữa.

"..."

Cô không biết mình nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên tức giận.

"Cô đang nghĩ gì vậy?" Thấy người trước mặt như đang lạc vào cõi thần tiên, Ngũ Lập Thu nhú mày, mặc dù quen biết Khúc Kim Tích chưa được bao lâu, nhưng chị ấy chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Khúc Kim Tích.

"Có chuyện gì vậy?" Ngũ Lập Thu nghiêm túc hỏi: "Có chuyện gì thì cứ nói cho tôi biết, đừng để trong lòng."

"Không có gì." Khúc Kim Tích hoàn hồn, mắt cong thành hình mặt trăng lưỡi liềm nhưng trong lòng thì nước mắt đã tuôn rơi thành biển.

Chẳng lẽ lại nói cho chị ấy biết là tối hôm qua người đàn ông họ Thẩm kia đã cưỡng hôn cô sao.

Mấu chốt là sau khi buông cô ra, anh ăn mì như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô thì ngược lại, khuôn mặt lập tức đỏ như mông khi, trốn tọt về phòng ngủ, cả đêm trong mơ đều là anh!

Cô nghi rằng trong lúc cô nấu mì, Thẩm Thính đã uống rượu.

"Thật không?"

"Thật ạ." Khúc Kim Tích chỉ còn thiếu nước giơ tay lên thề: "Hôm qua cứ nghĩ đến chuyện hôm nay được gặp đạo diễn Minh nên bị mất ngủ."

"Không có tiền đồ." Ngũ Lập Thu cốc vào đầu cô một cái: "Đến Hà Chiếu cô còn không sợ, vậy mà lại sợ Minh Ngọc Sinh?"

"Không giống nhau mà." Khúc Kim Tích chớp mắt ngây thơ: "Lúc đó em còn thoải mái, có được hay không không quan trọng. Nhưng

bây giờ có S&T ở sau lưng, chẳng may em không được đạo diễn Minh chọn, làm mất thể diện của công ty chúng ta thì sao."

Trên đầu Ngũ Lập Thu lập tức có một vạch đen lướt qua: "Nếu ngay cả sự tự tin để qua cửa đạo diễn mà cô cũng không có, thì mau cuốn gói đi về cho tôi nhờ."

"Á." Khúc Kim Tích vội vàng chạy đến ôm lấy eo Ngũ Lập Thu: "Chị Thu, em sai rồi, chị yên tâm, chắc em sẽ bắt lấy đạo diễn Minh!"

"..." Ngũ Lập Thu cười khẩy: "Đạo diễn Minh đã có vợ con, cô định bắt gì."

Khúc Kim Tích: "..."

Ngũ Lập Thu cảm thấy thực sự là không thể đánh giá cao khả năng hài hước của Khúc Kim Tích.

Nhưng thấy vẻ mặt rạng rỡ của Khúc Kim Tích, Ngũ Lập Thu liền bỏ qua cho cô.

Khúc Kim Tích cười rạng rỡ lên trông ổn hơn đáng về suy nghĩ viễn vông vừa nãy rất nhiều, ngay cả nhìn quầng thâm màu xanh đen phía dưới lớp kem che khuyết điểm cũng thuận mắt hơn nhiều.

Ngũ Lập Thu nhìn nghệ sĩ của mình một lúc, trong mắt xẹt qua một tia hoảng hốt.

Chị ấy từng quản lý nhiều nghệ sĩ, nghệ sĩ nào chị ấy quản lý về sau cũng đều trở thành người rất nổi tiếng.

Cho đến nay, Khúc Kim Tích là nữ nghệ sĩ thứ hai mà chị ấy quản lý.

Người đầu tiên là Lương San, một người phụ nữ khuynh đảo thế giới hơn hai mươi năm trước, không có một chỗ nào không hoàn mỹ, chị ấy đã chứng kiến vô số khoảnh khắc đẹp trong đời Lương San.

Thỉnh thoảng khi nhìn Khúc Kim Tích, Ngũ Lập Thu lại nhớ đến Lương San.

Khúc Kim Tích có khí chất khác Lương San, hai người là hai kiểu phụ nữ hoàn toàn khác nhau, nhưng không hiểu sao chị ấy luôn thấy bóng dáng của Lương San trên người Khúc Kim Tích.

Có lẽ đây cũng là lý do quan trọng khiến chị ấy sau khi xem ảnh Khúc Kim Tích xong đã nhận lời Thẩm Thính quay về dẫn dắt cô.

So với bây giờ, mặc dù Khúc Kim Tích không ăn mặc chảnh chu, lại còn có quần thâm mắt, nhưng đánh giá khách quan thì chị ấy vẫn thấy Khúc Kim Tích vẫn rất đẹp.

Thỉnh thoảng cô gái này vô tình tỏa sáng, có thể thu hút ánh nhìn của mọi người ngay lập tức, khiến mọi người muốn chụp lại khoảnh khắc xinh đẹp của cô.

Nhưng... nếu như không ngốc thì tốt biết mấy.

Người quản lý buồn bã nghĩ.

Tần Tang thấy hôm nay giám đốc có chút là lạ - anh mỉm cười.

Và không chỉ một lần.

"Trên mặt tôi có gì à?" Thẩm Thính đột nhiên ngẩng đầu, Tần Tang vội vàng thu hồi ánh mắt, tập trung lái xe.

Thẩm Thính đang dùng điện thoại để trả lời tin nhắn, trả lời xong, đầu ngón tay vuốt màn hình và nhấp vào vòng bạn bè của Khúc Kim Tích.

Đầu tiên là nội dung liên quan đến khoản quyên góp mà cô đăng hôm qua. Thẩm Thính dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể đoán ra được cô cài đặt chỉ để một mình anh xem.

Anh thực sự không quan tâm lắm đến vòng bạn bè, hôm qua cũng là hơi vô tình, lúc này anh mới để ý đến bài đăng của Khúc Kim Tích.

Tuy nhiên Thẩm Thính không nhấp vào xem các bài đăng trên vòng bạn bè của Khúc Kim Tích.

Bây giờ muốn xem thì lại phát hiện ra Khúc Kim Tích đã cài đặt chế độ xem - chỉ hiển thị bài đăng ba ngày gần đây.

Thẩm Thính: "..."

Anh thoát Wechat, cất điện thoại đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bực, miệng cũng mím chặt lại.

Anh chưa từng chặn cô?

Vậy mà cô lại chặn anh?

Tần Tang lặng lẽ quan sát, thấy tâm trạng của tổng giám đốc nhà mình lại đột nhiên chuyển xấu.

Đúng lúc này, xe đi ngang qua một cửa hàng sang trọng, Thẩm Thính đột nhiên nói: "Dừng lại."

Tần Tang dừng xe lại ngay lập tức: "Sếp?"

Ngón tay thon dài của anh cử động, giọng nói nhàn nhạt: "Cậu vào cửa hàng chọn vài chiếc túi mà con gái thích."

Tần Tang hơi khó xử: "Tôi không biết con gái thích kiểu túi nào."

Mi mắt của anh nhướng lên: "Không phải cậu có bạn gái sao?"

Da đầu Tần Tang hơi tê dại, sau lưng đổ mồ hôi lạnh: "Đã chia tay lâu rồi ạ."

Thẩm Thính khẽ cau mày: "Khi nào vậy?"

Tần Tang: "... Nửa năm trước."

Bạn gái của Tần Tang là người mà mẹ cậu ta ép đi cậu ta đi xem mắt, kết quả người nhà lỡ miệng nói với bạn gái Tần Tang là cậu ta đang làm việc cho Thẩm Thính, đối phương nghe xong liền nghĩ đủ mọi cách hỏi thăm Tần Tang phương thức liên lạc của Thẩm Thính, Tần Tang chia tay dứt khoát luôn.

Thẩm Thính trầm mặc, Tần Tang cẩn thận chờ đợi, cố gắng đoán suy nghĩ của Thẩm Thính.

- - Cãi nhau với cô Khúc?

Không thể nào.

Với tính cách của cô Khúc, làm sao dám cãi nhau với tổng giám đốc, tổng giám đốc mới là người 'ăn' cô Khúc mới phải.

Trong lúc Tần Tang suy đoán các trường hợp thì nghe thấy Thẩm Thính nói: "Cậu chưa từng mua gì cho bạn gái cũ sao?"

Trợ lý Tần nói một câu vô cùng đàn ông: "Tôi thường trực tiếp chuyển khoản cho cô ấy, bảo cô ấy thích cái gì thì mua cái đó."

Mặc dù như vậy là thiếu lãng mạn, nhưng so với chuyện mua thứ bạn gái không thích, thì lại bớt được rất nhiều việc.

Đột nhiên Tần Tang phản ứng kịp: "Anh định mua quà cho cô Khúc ạ?"

Thẩm Thính liếc nhìn cậu ta một cái.

Tần Tang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói gì nữa.

Im lặng được nửa phút, cuối cùng Thẩm Thính lên tiếng, giọng nói không nghe ra được một chút cảm xúc nào, anh nói: "Bình thường cậu thường hay mua đồ ăn cho cô ấy, cũng biết chút sở thích của cô ấy, cậu chọn đi."

Tần Tang bị lời nói của Thẩm Thính ở phía sau xe làm cho lạnh cả người.

Có phải giám đốc đang cảnh báo cậu không nên cho cô Khúc ăn quá nhiều không?

Nhưng... mỗi khi cô Khúc biến hình, là con người thì ai cũng không nhận được mà cho cô ăn.

Cuối cùng Tần Tang bước vào cửa hàng cao cấp với áp lực vô cùng to lớn.

Cậu ta không biết mấy chuyện này, càng không biết Khúc Kim Tích có thích hay không -- theo cậu ta, thà mua đồ ăn ngon cho Khúc Kim Tích còn hơn việc tặng cho cô chiếc túi hàng hiệu.

Ngay lúc Tần Tang lo lắng nhìn những món hàng xa xỉ mà cậu ta không biết, định nhờ nhân viên nữ giúp đỡ thì Thẩm Thính đeo kính râm và khẩu trang bước vào.

Tần Tang: "..."

Cậu ta cảm giác hôm nay tổng giám đốc rất kỳ lạ.

Khúc Kim Tích không hề biết những chuyện xảy ra bên Thẩm Thính. Lúc này cô đang cùng Mao Y Xảo hẹn nhau ở một khách sạn bảy sao.

Ngũ Lập Thu và quản lý của Mao Y Xảo gặp nhau nói chuyện rất nhiều, bộ phim này của Minh Ngọc Sinh đã dựng xong cảnh trong phim trường, ngoại trừ tạm thời chưa chọn được nam nữ chính, các vai khác hầu như đều đã chọn xong.

Đạo diễn Minh một mực đợi Mao Y Xảo, đợi cô ấy sắp xếp lịch trình, bây giờ Mao Y Xảo giao vai cho Khúc Kim Tích, chỉ cần Minh Ngọc Sinh hài lòng với Khúc Kim Tích thì có thể lập tức vào đoàn làm phim và bắt đầu quay.

"Mặc dù Mao Y Xảo là người dễ nói chuyện, nhưng lát nữa thấy người ta thì cô nhớ phải lịch sự một chút, thể hiện ra thái độ mà một hậu bối nên có." Mặc dù đây là điều hiển nhiên nhưng Ngũ Lập Thu vẫn dặn dò.

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn gật đầu.

"Tôi gửi hết thông tin của đạo diễn Minh cho cô rồi, cô xem đi."

"Đừng lo lắng." Khúc Kim Tích cười híp mắt: "Em nhớ hết rồi."

Ngũ Lập Thu rất hài lòng.

Khi đến khách sạn, Khúc Kim Tích đang định mở cửa thì bị Ngũ Lập Thu vỗ vào tay, tự động bị quản lý đánh không rõ lý do, Khúc Kim Tích vuốt tay, nhìn người quản lý của mình với ánh mắt không hiểu.

Một lúc sau, người giữ cửa của khách sạn đi tới mở cửa, cúi người đưa ra tư thế mời vào.

Khúc Kim Tích: "..."

Ngũ Lập Thu liếc mắt nhìn cô.

"Đi thôi." Ngũ Lập Thu lại nhìn quần áo của Khúc Kim Tích. Bây giờ nhiệt độ bên ngoài đã xuống thấp nên khi bước xuống xe, Khúc Kim Tích đã khoác thêm một chiếc áo khoác dày màu đen.

"Cởi ra." Ngũ Lập Thu càng nhìn càng thấy chướng mắt, mặc dù khuôn mặt của Khúc Kim Tích có thể cân lại được, nhưng cho dù khuôn mặt có thể cân lại mọi thứ thì cũng không cân được quần áo, làm giảm một bậc giá trị nhan sắc.

Còn Ngũ Lập Thu thì mặc một bộ vest màu be gọn gàng, vừa lịch sự vừa đẹp, nhưng không quá bắt mắt, màu son đỏ hay dùng ngày thường nay cũng đã đổi thành màu hồng đào dịu dàng.

Khúc Kim Tích lắc đầu, kéo chặt áo lông, kiên quyết chống lại người quản lý vô tình lạnh lùng: "Em lạnh."

"Là nghệ sĩ, điều đầu tiên cần học là chịu lạnh." Ngũ Lập Thu không nói hai lời với cô, bước tới cởi chiếc áo lông của Khúc Kim Tích ra và ném vào trong xe.

Sau đó kéo Khúc Kim Tích vào trong khách sạn.

Khúc Kim Tích: "..."

Rõ ràng là có thể cởi áo sau khi vào khách sạn, tại sao lại phải cởi nó ở bên ngoài!

Cô không phát hiện, ở một góc nào đó có người chụp ảnh cô đi vào khách sạn - đây là một tên paparazzi đến ngồi chờ Mao Y Xảo, không ngờ lại thấy Khúc Kim Tích.

Ban đầu anh ta không nhận ra Khúc Kim Tích, đột nhiên thấy trong ống kính xuất hiện một cô gái có dáng người và khuôn mặt vô cùng đẹp, không nhìn được mà ngẩn nhìn một lúc, càng nhìn càng cảm thấy quen quen.

Á? Đây chẳng phải là Khúc Kim Tích mới ký hợp đồng với S&T, đang được cư dân mạng bàn luận xôn xao hay sao?

Không quan tâm cô đến khách sạn làm gì, chụp ảnh trước đã rồi tính sau.

Sau khi chụp xong, paparazzi nhìn ảnh trong máy, trong lòng cảm thán: "Khúc Kim Tích này khiến trình độ chụp ảnh của mình được nâng lên cao."

Nhiệt độ bên trong khách sạn khá ấm, sàn nhà trải thảm dày, khi bước đi rất yên tĩnh, nhân viên trong sảnh mặc đồng phục xinh đẹp, mọi đồ đạc bày biện xung quanh đều thể hiện ra được vẻ vô cùng xa hoa.

Đúng là khách sạn bảy sao có khác.

"Chị Thu." Có người đang ở khu vực nghỉ ngơi vẫy tay, chính là Cao Nhã - người quản lý của Mao Y Xảo, đang đợi bọn cô ở đó.

Hai bên chạm mặt nhau, Cao Nhã quan sát Khúc Kim Tích, cô gái nhỏ cười vui vẻ, mắt tạo thành một đường vòng cung, không có chút tính công kích nào, trong lòng cô ta dâng lên một chút thiện cảm, cười nói: "Nghệ sĩ của tôi đang đợi trong phòng trà nước, chúng ta lên trước đi."

Mấy phút sau, Khúc Kim Tích gặp Mao Y Xảo.

Ngũ Lập Thu gửi thông tin của Minh Ngọc Sinh, cũng gửi luôn cả của Mao Y Xảo nên cô biết năm nay Mao Y Xảo đã ba mươi bảy tuổi.

Nhưng về ngoại của Mao Y Xảo không thể nào đoán ra được tuổi thật của cô ấy, đầu cài nơ, mặc áo len và đi giày nhung, thoát nhìn Mao Y Xảo như sinh viên hai mươi tuổi vậy.

Khúc Kim Tích: "..."

Người này uống thuốc trẻ mãi không già sao.

Khúc Kim Tích chưa kịp lễ phép chào hỏi, Cao Nhã đã vội vàng chạy tới cướp lấy chiếc bánh trong tay Mao Y Xảo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô còn dám ăn!"

Đã có mấy vỏ bánh chất đống trên bàn.

Mao Y Xảo: "..."

Cao Nhã nã pháo vào trợ lý Chu Chu đang ngồi bên cạnh cô ấy: "Tôi đã bảo cô canh chừng không cho cô ấy ăn rồi, cô làm gì vậy!"

Chu Chu rụt cổ, im lặng nuốt miếng bánh cuối cùng trong tay.

Cao Nhã tức giận đến mức đầu đau như muốn nổ tung.

"Chị Thu, Tiểu Kim Tích." Trong lúc Cao Nhã đau đầu, Mao Y Xảo đã chào hỏi như không có chuyện gì xảy ra, nhiệt tình như thể bọn họ là bạn tốt đã quen biết nhau nhiều năm.

Có trời mới biết ba người bọn họ mới gặp nhau lần đầu.

Cao Nhã hít thở sâu để bản thân bình tĩnh lại.

"Chào cô Mao." Khúc Kim Tích cúi người xuống, thể hiện rất tốt thái độ của một người hậu bối, thiện cảm dành cho Mao Y Xảo cũng tăng vọt lên.

Sự nhiệt tình của một người có phải là giả vờ hay không, đôi khi rất khó nhận ra, nhưng đôi khi cũng nhận ra rất dễ.

Ví dụ như người phụ nữ gần bốn mươi tuổi nhưng nhìn như thiếu nữ trước mặt này, khi cô ấy cười hiện ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, không ai có thể nghi ngờ ý tốt và sự nhiệt tình của cô ấy.

"Khách sáo làm gì, đừng gọi là cô, tôi lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy, cô cứ gọi tôi..."

Cao Nhã ho khan dữ dội, Mao Y Xảo dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: "... Gọi chị Mao Mao là được."

Quản lý thầm thở phào nhẹ nhõm, cô ta thực sự sợ nghệ sĩ nhà mình sẽ nói "Gọi dì Mao", may là... nếu không cô ta cũng hết cách.

"Chị Mao Mao." Khúc Kim Tích nghe lời gọi một tiếng, mắt liếc nhìn túi đồ ăn vặt trên bàn, phản ứng trái ngược với Cao Nhã lúc này, cô lập tức nói: "Chị ở ngoài gầy và đẹp hơn trên hình."

"Thật vậy?" Hai mắt của Mao Y Xảo sáng bừng lên: "Chị nhìn gầy hơn trên hình?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

"Chị cũng nghĩ vậy." Mao Y Xảo liếc nhìn quản lý của mình, ý là: Tôi gầy như vậy, ăn nhiều hơn một miếng bánh thì có gì sai?

Cao Nhã: "..."

Mao Y Xảo nhân tiện nhìn đánh giá Khúc Kim Tích, cô gái nhỏ này ăn mặc rất chỉnh tề, không phô trương cũng không xuề xòa, nhìn rất thoải mái.

Đương nhiên không phải ai cô ấy cũng đối xử nhiệt tình như vậy, do nợ ân tình với S&T, với lại --

"Còn nhớ câu hỏi lần trước em hỏi chị ở trường không? Chị nhớ rõ câu hỏi của em..." Mao Y Xảo muốn bắt chuyện bằng chuyện này, nhưng kết quả nói được một nửa thì lại ngừng.

Thật sự là cô ấy nhớ mình đã từng đến học viện điện ảnh của Khúc Kim Tích để giảng bài nhưng đã quên cô hỏi gì.

Vì để tránh sự xấu hổ do việc "mất trí nhớ" của mình mang đến, Mao Y Xảo đã khéo léo "À" một tiếng rồi nở một nụ cười hiền hòa: "Hai chúng ta đúng là có duyên, còn có thể gặp lại nhau..."

Khúc Kim Tích bối rối trong giây lát.

Trước hôm nay cô chưa từng gặp Mao Y Xảo, cô ấy nói vậy, chắc là nguyên chủ đã từng gặp cô ấy.

Nghĩ vậy, một hình ảnh chợt hiện lên trong đầu.

Trong hội trường rộng lớn, Mao Y Xảo ăn mặc nghiêm trang đứng trên sân khấu, nhìn từng sinh viên bên dưới bằng ánh mắt dịu dàng, tỏ ý nếu các sinh viên có thắc mắc gì thì có thể hỏi cô ấy.

Khúc Kim Tích giơ tay, Mao Y Xảo chọn cô. Khúc Kim Tích hỏi một câu hỏi rất bình thường: "Cô Mao, trở thành một nghệ sĩ như cô sau khi ra mắt có phải là kiếm được rất nhiều tiền đúng không ạ?"

Những người khác: "..."

Mao Y Xảo trả lời rất nghiêm túc và thật thà: "Đúng vậy, muốn mua gì thì mua, không cần nhìn giá cả."

Với đoạn ký ức này, Khúc Kim Tích đã có ấn tượng hơn về Mao Y Xảo.

Cô ấy nói rất đúng, đúng là rất có duyên.

Lúc nguyên chủ hỏi câu này, trong lòng nghĩ đến việc kiếm tiền, không hề nghĩ sẽ có một ngày mình có thể gặp lại Mao Y Xảo.

Điện thoại của Mao Y Xảo đổ chuông, sau khi cúp máy, cô ấy nói: "Đi thôi, lão Minh đến rồi, tôi đưa cô đi."

"Mấy người ở lại đây đợi, lão Minh không thích nhiều người trong không gian riêng, tôi đưa Tiểu Kim Tích đi là được rồi."

Ngũ Lập Thu cau mày, muốn nói rồi lại thôi, đúng là trong tài liệu về thông tin của Minh Ngọc Sinh có nói ông ta không thích đông người, với lại lúc này chị ấy mà phản bác lại lời của Mao Y Xảo thì có vẻ rất không tin tưởng đối phương.

Cuối cùng chị ấy gật đầu với Khúc Kim Tích.

Vậy nên Khúc Kim Tích đã bị Mao Y Xảo kéo ra khỏi phòng trà nước, vừa bước ra ngoài, cô ấy lấy hai cái bánh từ trong túi áo ra, nháy mắt với Khúc Kim Tích: "Tiểu Nhã nhà chị không cho phép chị ăn gì, chỉ cho phép chị một ngày ăn một bữa, bữa ăn chỉ có rau luộc và hai quả trứng luộc! Đây là chuyện con người làm được sao!"

Khúc Kim Tích lặng lẽ lắc đầu.

Rau luộc và trứng luộc? Ngày nào cũng phải ăn hai thứ này thì chắc chắn cô sẽ phát điên mất.

"Chị Thu nhà em có bắt ăn kiêng không?"

Khúc Kim Tích suy nghĩ một lúc, phát hiện Ngũ Lập Thu chưa bao giờ nói đến vấn đề bảo cô giảm cân, cũng không để ý đến chế độ ăn uống của cô.

Cô lại lắc đầu.

Khuôn mặt của Mao Y Xảo hiện ra vẻ mặt hâm mộ: "Vậy một ngày em ăn bao nhiêu?"

"Ừm..." Khúc Kim Tích nói một cách uyển chuyển: "Em không dám ăn quá nhiều."

"Ồ." Mao Y Xảo vỗ vỗ bả vai cô, dùng giọng nói cùng cảnh ngộ nên rất hiểu: "Làm nữ diễn viên đúng là quá thâm." "

Nói xong chia một chiếc bánh mì nhỏ cho Khúc Kim Tích, cô ta nghĩ chắc Khúc Kim Tích sẽ không ăn.

"Ăn không?"

Khúc Kim Tích lập tức trả lời: "Ăn ạ!"

Mao Y Xảo: "..."

Cô ấy có chút đau lòng đưa bánh mì cho Khúc Kim Tích.

Chương 83

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khúc Kim Tích gặp Minh Ngọc Sinh ở trong một phòng họp nhỏ. Ông ta khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người thon dài, tóc rất ngắn, ngũ quan góc cạnh, ánh mắt sắc sảo.

Chỉ với giá trị nhan sắc và dáng người thôi, Minh Ngọc Sinh tuyệt đối là sao sáng trong giới đạo diễn.

Ông ta mặc một chiếc áo lông màu xám tro, nhìn rất khiêm tốn. Bên cạnh ông ta là một người đàn ông trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi, trong tay cầm giấy bút. Khi hai người bước vào cửa, hình như bọn họ đang thảo luận cái gì đó.

“Lão Minh, anh làm gì thế? Đang khảo hạch à, lại còn gọi cả biên kịch Dịch tới nữa.” Mao Y Xảo rất ngạc nhiên, kéo Khúc Kim Tích qua: “Nè, đây là ứng cử viên cho vai nữ chính tốt nhất tôi nói với anh đó. Anh xem, tôi không lừa người chứ?”

Rồi cô ấy giới thiệu với Khúc Kim Tích: “Vị bên cạnh đạo diễn là Dịch Trạch.”

Dịch Trạch, tài năng vàng trong giới biên kịch, là cộng tác rất tốt của Minh Ngọc Sinh. Vốn Khúc Kim Tích vốn không biết nhiều về Dịch Trạch, cô vẫn đang đọc tài liệu của Minh Ngọc Sinh, nhân tiện nghe ngóng một chút tin tức của Dịch Trạch.

Mấy bộ phim đoạt giải của Minh Ngọc Sinh đều do Dịch Trạch làm biên kịch.

“Chào đạo diễn Minh, chào biên kịch Dịch.” Khúc Kim Tích chào hỏi khéo léo: “Tôi là Khúc Kim Tích, đã làm phiền mọi người bỏ thời gian ra gặp tôi rồi.”

So sánh với đạo diễn đẹp trai, gương mặt của biên kịch Dịch Trạch lại bình thường, anh ta đeo một đôi mắt kính gọng đen, quần áo mặc khá thoải mái.

Anh ta thản nhiên quan sát Khúc Kim Tích, một lát sau thì thu hồi tầm mắt, chỉ gật đầu với Khúc Kim Tích một cái rồi không nói gì.

Minh Ngọc Sinh ngược mắt lên, sau khi tầm mắt của Khúc Kim Tích và ông ta giao nhau, cô có cảm giác áp lực vô hình, sống lưng thẳng tắp trong nháy mắt.

Cái nhìn của anh ta và Dịch Trạch không giống nhau, Dịch Trạch quan sát Khúc Kim Tích dường như là nhìn bề ngoài và khí chất của cô xem có thích hợp với vai nữ chính hay không, mà sự quan sát của Minh Ngọc Sinh thì sâu hơn nhiều.

Ông ta từ từ nhíu mày lại.

“Khụ khụ khụ.” Mao Y Xảo ho khan một tiếng: “Lão Minh, anh đừng nghiêm túc như thế, dọa cô gái nhỏ nhà người ta mất.”

Mao Y Xảo kéo cái ghế qua, tỏ ý Khúc Kim Tích ngồi xuống, nhưng mà cô nào dám ngồi!

Thấy vậy, Mao Y Xảo không thể làm gì khác hơn là một mình ngồi xuống, cô ấy gõ bàn một cái, lên tiếng nói để kéo sự chú ý của Minh Ngọc Sinh từ trên người Khúc Kim Tích sang trên người mình: “Đây cũng không phải là diễn thử, anh bảo tôi dẫn người tới cho anh nhìn thử, tôi đã dẫn tới, anh không thể ức hiếp cô gái nhỏ người ta như thế.”

Để giúp đỡ Khúc Kim Tích, vị đại lão Mao này đúng là cái gì cũng dám nói.

Nhưng mà cũng có thể thấy được quan hệ của cô ấy và đạo diễn, biên kịch này rất tốt, có sao nói vậy.

Dù sao những lúc thế này cũng không tới lượt cô nói chuyện, cô cứ yên lặng lắng nghe là được rồi.

Có vẻ Minh Ngọc Sinh và Dịch Trạch rất hiểu tính cách của Mao Y Xảo. Cũng không ngoài dự đoán của Mao Y Xảo, Dịch Trạch dứt khoát nói thật: “Chị Mao Mao, vốn dĩ nhân vật này sáng tác ra là dành cho chị, bỗng nhiên thay đổi người, dù sao cũng phải nhìn thử xem có hợp hay không chứ?”

“Tôi biết.” Mao Y Xảo nghiêm túc hơn không ít: “Nhưng nhân vật là chết, người là sống, có hợp hay không thì phải dùng mới biết chứ.”

“Lỡ không hợp thì sao?”

“Vẫn chưa dùng thì sao biết không hợp cho được?”

“Lỡ thôi mà?”

“Chuyện như thế này không thể dùng lối như làm giả thiết.”

Dịch Trạch không nói lại Mao Y Xảo, thế là anh ta không lên tiếng nữa. Minh Ngọc Sinh đột nhiên mở miệng: “Ngồi xuống đi.”

Khúc Kim Tích chậm hai giây mới phản ứng được những lời này của Minh Ngọc Sinh là nói mình, cô liền ngồi xuống bên cạnh Mao Y Xảo, tiếp tục duy trì nụ cười khéo léo.

Nhưng mà từ đoạn đối thoại của biên kịch và Mao Y Xảo có thể thấy được, có vẻ Dịch Trạch không hài lòng về cô cho lắm. Biên kịch không hài lòng, e rằng đạo diễn càng không hài lòng.

Dường như kết quả sẽ nghiêng về phía không tốt, trong lòng Khúc Kim Tích thoáng lướt qua đủ loại suy nghĩ, nên làm sao mới có thể thể hiện mình tốt hơn nữa.

Nghĩ một chút, cô mở miệng: “Đạo diễn Minh, biên kịch Dịch, hai anh có thể lấy ngẫu nhiên một đoạn phim ra cho tôi thử.”

Cô vừa nói, ánh mắt ba người đều chuyển hướng sang cô.

Khúc Kim Tích nở một nụ cười đúng mực: “Chị Mao Mao cảm thấy tôi thích hợp với vai diễn này nên đề cử tôi với hai người, tôi rất cảm ơn chị ấy có thể cho tôi cơ hội này. Nhưng mà biên kịch Dịch nói đúng, cho dù tôi có thật sự thích hợp hay không, ít nhất tôi hẳn nên thể hiện một chút trước mặt hai người, như vậy mới có thể để hai người cân nhắc tiêu chuẩn được.”

Dịch Trạch đẩy mắt kính thật dày, bắt đầu nghiêm túc quan sát Khúc Kim Tích.

Những thứ khác không nói, thái độ tự nhiên phóng khoáng của Khúc Kim Tích khiến cho người ta rất thoải mái.

Cô cũng không vì được Mao Y Xảo dẫn tới mà cho rằng mình tuyệt đối sẽ chắc chắn nhận được vai diễn

Cô không lường cuống không vội vàng, tính toán kỹ trong lòng, dường như biết mình sắp phải đối mặt với nghi ngờ, lại chắc chắn bản thân có thực lực đập tan nghi ngờ của bọn họ.

Nói trắng ra chính là tự tin.

Nếu như lúc vừa mới gặp mặt, trừ xinh đẹp ra thì cũng không nhìn thấy điểm sáng gì trên người cô gái này, thậm chí bởi vì sự “khéo léo” của cô khiến cho người ta cảm thấy giống như đang giả vờ hiểu chuyện.

Vậy cô của hiện tại mới thật sự phù hợp với một diễn viên.

Cô dùng thái độ tự tin thể hiện ra những bí ẩn mà cô chưa bộc lộ hết -- “Tới đi, ra bất kỳ một cái đề nào cũng được.”

Sự tự tin bên trong cơ thể cô gái tỏa ra một loại ánh sáng vô hình, Mao Y Xảo chống cằm nhìn Khúc Kim Tích, trong mắt là sự thương thức của tiền bối đối với ngôi sao mới lên.

Chỉ cần dựa vào sự tự tin và bình tĩnh này, Khúc Kim Tích đã khiến cô ấy thích.

Cô ấy không nhúng tay vào nữa, để mặc mọi chuyện phát triển tự nhiên.

Sắc mặt lạnh lùng của Minh Ngọc Sinh có chút thay đổi, ông ta cúi đầu nói một câu với Dịch Trạch, sau đó Dịch Trạch đứng lên, bước tới bên cạnh và cầm điện thoại giao về phía Khúc Kim Tích.

Minh Ngọc Sinh không hề nhiều lời, nói thẳng: “Một người phụ nữ yếu đuối bị kẻ địch bắt làm con tin để uy hiếp chồng cô ta trong thời buổi chiến loạn, mà chồng cô ta là một người giữ chức vụ quan trọng. Nếu như cứu cô ta, cái giá phải trả sẽ rất lớn, nếu như không cứu, cô ta hẳn phải chết. Cuối cùng người chồng lựa chọn không cứu, nhưng cô ta bất ngờ trốn thoát được, sau khi gặp lại chồng thì cô ta nên làm như thế nào?”

Đây là một đề bài đơn giản, nhìn dáng vẻ của Minh Ngọc Sinh, hẳn là ông ta thuận miệng nghĩ ra.

Khúc Kim Tích hơi suy nghĩ một chút: “Có thể cho tôi một phút được không?”

Minh Ngọc Sinh gật đầu.

Diễn thử phải cần thời gian chuẩn bị, đối mặt với bài kiểm tra ngẫu nhiên, Khúc Kim Tích chỉ cần thời gian chuẩn bị là một phút là hợp tình hợp lý.

Khúc Kim Tích lui về phía sau mấy bước, để không gian xung quanh mình trở nên rộng rãi hơn. Cô xoa rối mái tóc của mình rồi đứng bất động, tầm mắt rơi về phía trước, ánh mắt chậm rãi thay đổi.

Tầm mắt của Minh Ngọc Sinh dời đến cánh tay xuôi bên người cô.

Khúc Kim Tích nói cho cô một phút, mà chưa đầy nửa phút cô đã nhập vai.

Người phụ nữ vừa mới trốn ra chắc chắn sẽ không trang điểm xinh đẹp, nghĩ tới việc phải gặp người chồng đã chọn không cứu mình, trong lòng buồn không thể tả, ngón tay nắm chặt vạt áo vừa có thể bày tỏ sự căng thẳng và bất an trong lòng cô ra, còn có thể thể hiện sự tức giận và đau lòng.

Xử lý chi tiết rất tốt.

Nhưng mà bất kỳ một người diễn viên nào cũng có thể làm được điều này, không có gì mới mẻ, Minh Ngọc Sinh cũng bình tĩnh, tiếp tục nhìn.

Một diễn viên giỏi chân chính, thể hiện tâm lý nhân vật không phải chỉ nhập vai vào vai diễn mà cũng cần phải lộ ra cái “thật”. Một đoạn diễn đơn giản như thế, diễn viên khác nhau sẽ đem lại cảm giác khác nhau, lúc này chính là đang kiểm tra “kỹ năng diễn xuất”.

Nghiêm túc mà nói, đề bài này của Minh Ngọc Sinh không phải thử kỹ năng diễn xuất mà chỉ là kiểm tra độ “chuyện nghiệp” của Khúc Kim Tích mà thôi.

Đúng như lời của Khúc Kim Tích, ông ta cần một tiêu chuẩn để suy xét, cũng không phải Mao Y Xảo nói cô thích hợp thì cô sẽ thích hợp, Dịch Trạch nói cô không thích hợp thì sẽ không thích hợp.

“A Thính.” Ngón tay Khúc Kim Tích buông vạt áo ra, giống như trong lòng cô đã có quyết định cuối cùng khi đối mặt với người chồng vì quốc gia mà lựa chọn hy sinh cô.

“Đây là lần cuối cùng em gọi anh như thế.” Cô mỉm cười, vành mắt ửng đỏ, nước mắt sắp tuôn ra lại bị cô ép ngược trở về: “Anh lựa chọn không sai, em ủng hộ sự lựa chọn của anh, em cảm thấy vinh dự vì sự lựa chọn của anh.”

“Nhưng mà là một người vợ, tha thứ cho em không thể chấp nhận được. Anh bảo vệ rất nhiều người, cứu tính mạng vô số người, nhưng chỉ buông bỏ một mình em, em không vượt qua nổi cánh cửa này, xin lỗi.”

Cô phóng khoáng xoay người, một người phụ nữ có thể chấp nhận việc chồng mình yêu nước hơn yêu mình trên phương diện lý trí, thậm chí lấy đó làm vinh dự, nhưng về mặt tình cảm thì không cách nào chấp nhận nổi.

Nếu như lý trí có thể lớn hơn tình cảm, vậy còn cần tình cảm làm cái gì?

Lúc này, tất nhiên phải phóng khoáng rời đi, để hai bên có kết quả gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.

Ngay khi ba người cho rằng Khúc Kim Tích đã diễn xong thì cô bỗng nhiên dừng bước lại, tay ở bên hông bóp nhẹ một cái.

Trong mắt có một giọt nước mắt rơi xuống, vẻ mặt cũng không coi là bình tĩnh, cô giơ tay lên, xoay người tát một cái vào không khí.

“Từ nay hai người chúng ta, anh không cần đau khổ hay áy náy, tôi cũng không cần khổ sở và đau lòng.” Cô thông thả vuốt lại mái tóc rối bù, ánh mắt trong trẻo.

Đoạn cuối cùng này cô tạm thời thêm vào – bởi vì cô đột nhiên nghĩ tới gã đàn ông hôn xong rồi bỏ chạy kia.

Mặt đối mặt không dám đánh, bây giờ thỏa nguyện một chút cũng không được sao.

Minh Ngọc Sinh từ nãy đến giờ vẫn luôn không có phản ứng gì, lúc này ông đột híp mắt lại.

Chương 84

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mao Y Xảo vô cùng phấn khích vỗ tay cổ vũ cho cô, tiếng vỗ tay vang vọng trong phòng họp, cô ấy lớn tiếng khen: “Quá tuyệt vời.”

“Thấy không, hạt giống tốt.” Cô ấy quay đầu nhìn về phía đạo diễn và biên kịch: “Có năng lực lắm đấy.”

Dịch Trạch gật đầu theo bản năng, quả thật lúc Khúc Kim Tích diễn có một loại năng lực, nhất là ánh mắt kia, làm hiện lên cảm xúc rất đúng chỗ.

Anh ta chợt nhớ ra “Muru Trang” mà lúc trước Khúc Kim Tích quay là của Hà Chiêu. Đoàn phim có hợp tác với Thẩm Thính, Từ Nam Nam, Dụ Đồng và một vài lão tiền bối. Nếu như cô không chuyên nghiệp thì sao Hà Chiêu lại chọn cô chứ.

Dịch Trạch thu điện thoại về, không nói gì.

Minh Ngọc Sinh nhìn cô, đột nhiên hỏi một câu: “A Thính là ai?”

Khúc Kim Tích: “...”

Trong lòng cô giật nảy mình, ánh mắt nhìn lung tung vì chợt dạ, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, có bao nhiêu người tên Thính, cô chợt dạ cái gì chứ.

Ai biết “A Thính” trong miệng cô là ai đâu.

“Tôi tùy tiện bịa một cái tên thôi.” Khúc Kim Tích bình tĩnh trả lời.

“Phải không?” Minh Ngọc Sinh từ chối cho ý kiến, lại nhìn cô chằm chằm mấy giây, sau đó nói: “Tôi còn tưởng là Thẩm Thính nữa.”

Sau lưng Khúc Kim Tích đổ mồ hôi lạnh.

Một giây sau, sắc mặt cô bình thường nói: “Đạo diễn Minh, anh đùa giống như thế không được đâu, nếu như bị ông chủ tôi biết thì tôi biết ăn nói thế nào đây?”

“Lão Minh, anh dọa cô gái nhỏ nhà người ta thành cái dạng gì rồi này.” Mao Y Xảo phì cười ra tiếng: “Tiểu Kim Tích chắc là không biết, đạo diễn Minh và tổng giám đốc Thẩm nhà em có quan hệ không tệ đâu.”

Khúc Kim Tích: “???”

...

Khúc Kim Tích gần như là ngây ngốc tạm biệt Mao Y Xảo, sau đó rời khỏi khách sạn với Ngũ Lập Thu.

“Chị Thu, hình như quan hệ của đạo diễn Minh và anh Thẩm không tệ, chị biết không?” Sau khi lên xe, trong lòng Khúc Kim Tích lo lắng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cuối cùng không nhịn được hỏi Ngũ Lập Thu.

“Chuyện này tôi cũng không rõ lắm.” Ngũ Lập Thu lắc đầu.

Thẩm Thính biết ai, quan hệ thế nào, sao Ngũ Lập Thu có thể biết rõ được.

Chị ấy cau mày: “Cô nghe ai nói? Đạo diễn Minh nói với cô?”

“Chị Mao Mao.” Mặt Khúc Kim Tích mang vẻ toi thờn rồi, đau khổ nói: “Nhưng mà đạo diễn Minh nghe vậy lại không phản bác.”

Vậy thì chắc chắn là sự thật rồi.

“Biết thì biết, cô lo lắng như thế làm gì?” Cái giới này lớn như thế, Thẩm Thính biết Minh Ngọc Sinh là chuyện rất bình thường.

Khúc Kim Tích u sầu cúi đầu xuống, không lên tiếng.

Ngũ Lập Thu như có điều suy nghĩ, chợt phản ứng lại. Khó trách lúc Mao Y Xảo bị Từ Nam Nam giành đại ngôn, Thẩm Thính biết trong tay Mao Y Xảo có một bộ phim, nên lấy cái này để đổi chác.

Anh quen biết với Minh Ngọc Sinh, biết nữ chính của bộ phim này là Minh Ngọc Sinh chuẩn bị cho Mao Y Xảo, đoán chừng anh vốn không có tâm tư, nhưng Mao Y Xảo bị Từ Nam Nam cướp đại ngôn, tâm tư của anh bỗng trĩu nặng.

Lại vì để tránh cho Minh Ngọc Sinh sinh ra suy nghĩ anh “đào góc tường”, nên Thẩm Thính không lợi dụng mối quen biết của anh với Minh Ngọc Sinh để cho ông ta chọn Khúc Kim Tích.

Nếu Mao Y Xảo đồng ý đổi chác, sau khi lấy được lợi ích, với tính cách của cô ấy tất nhiên sẽ vui vẻ để nhân vật rơi vào trong tay Khúc Kim Tích, như vậy mới coi là trao đổi thành công mỹ mãn.

Ngũ Lập Thu: “...”

Thằng nhóc này nghĩ đủ sâu đấy.

Chị nhìn Khúc Kim Tích, vì để Khúc Kim Tích quang minh chính đại giành được nhân vật này, Thẩm Thính thật đúng là phí hết tâm tư.

Khúc Kim Tích: “?”

“Chị Thu, chị nhìn em như thế làm gì?” Cô bị Ngũ Lập Thu nhìn chằm chằm mà trong lòng không ngừng sợ hãi.

Ngũ Lập Thu thấy cô như thế, cũng biết cô không biết nội tình trong đó, nhưng mà lúc cô gái này biết quan hệ của Thẩm Thính và Minh Ngọc Sinh không tệ, biểu hiện sợ hãi như vậy là...

Chân mày chị ấy nhíu lên: “Không phải cô đã đắc tội Minh Ngọc Sinh rồi chứ?”

“Sao có thể!” Chị Thu quá không có lòng tin với cô rồi.

Ngũ Lập Thu: “Vậy cô kể lại toàn bộ sự việc một lần đi.”

Khúc Kim Tích liền kể sơ lược lại quá trình kiểm tra, thuận tiện nói phản ứng của Minh Ngọc Sinh, mà thực tế ông ta chẳng có phản ứng gì. Sau khi cô diễn xong, Minh Ngọc Sinh không ra đề nữa, sau đó nhận một cú điện thoại, hình như đoàn phim bên kia xảy ra vấn đề gì đó nên vội vã rời đi cùng Dịch Trạch.

Ông ta chưa đưa ra quyết định cần cô hay không cần cô.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Mao Y Xảo an ủi cô: “Yên tâm đi, lão Minh không từ chối thì chắc chắn sẽ dùng em, em cứ ở nhà chờ tin tức tốt đi.”

“Chắc là không có vấn đề gì.” Ngũ Lập Thu nghe xong, không phát hiện ra điều gì không ổn, lại nói: “Cho dù thật sự có vấn đề, nếu Thẩm Thính quen biết Minh Ngọc Sinh, vậy đến lúc đó cô tìm Thẩm Thính đi cửa sau.”

Khúc Kim Tích: “...”

Muốn lấy mạng cô à.

Bây giờ cô chỉ hy vọng Minh Ngọc Sinh không nói tình cảnh cô diễn thử cho Thẩm Thính. Hẳn là ông ấy sẽ không làm vậy đâu.

Minh Ngọc Sinh là đạo diễn đứng trên đỉnh cao, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này.

Khúc Kim Tích không ngừng an ủi bản thân ở trong lòng, hiệu quả không tệ, dần dần cô không còn căng thẳng nữa.

“Đúng rồi, lần sau nhất định phải mời Mao Y Xảo ăn cơm, lần này người ta giúp cô một chút rồi đó.” Ngũ Lập Thu nói, mặc dù hai bên đều là trao đổi có lợi, nhưng cách làm của Mao Y Xảo thật sự rất đầu ra đó, ở trong giới đúng là không tìm được mấy nghệ sĩ thành thật như thế.

Nhất là nghệ sĩ này còn là đại lão – các đại lão đều có giá của mình, cho dù đồng ý giúp người khác thì cũng sẽ không làm đến bước này.

Ban đầu Khúc Kim Tích muốn mời Mao Y Xảo ăn cơm nhưng bị quản lý của cô ấy từ chối khéo – lý do là Mao Y Xảo đã tăng ba cân, sắp phải chụp đại ngôn rồi, đang nghĩ cách gầy xuống nhanh chóng.

Khúc Kim Tích nói: “Không thể tặng quà ư?”

“Cô muốn tặng cái gì? Người ta không thiếu gì cả.”

Tặng quà phải chú trọng nhiều hơn mời cơm, lỡ như món quà không hợp với tâm ý người ta thì cũng không được.

Trước đó trong giới có tin một đôi bạn nghệ sĩ, vì chuyện quà cáp mà dẫn đến fan của hai bên cắn xé nhau. Vốn là một chuyện tốt nhưng bị fan cản trở nên chuyện này thành ra khó xử, cuối cùng quan hệ của bọn họ phai nhạt dần, bình thường bọn họ tham gia hoạt động là ngồi cạnh nhau, nhưng từ lúc đó thì không ngồi chung nữa.

Cho nên tặng quà là một việc làm phải có kỹ thuật, nếu không chú ý sẽ dễ giẫm phải mìn.

Đối với chuyện này, trong lòng Khúc Kim Tích đã có tính toán: “Tặng đồ ăn, chắc chắn chị ấy sẽ thích.”

Ngũ Lập Thu đang trả lời tin nhắn trên bàn phím di động, nghe vậy thì ngẩng đầu: “Gì cơ?”

Tặng một nghệ sĩ đồ ăn??? Nghệ sĩ nhà chị là nã heo sao?

Khúc Kim Tích nói một cách già dặn kinh nghiệm: “Chị không nhìn ra ư? Vị Mao lão đại này là một người sành ăn lắm.”

Ngũ Lập Thu: “Có thể sành ăn bằng cô sao?”

Khúc Kim Tích: “...”

Không nói chuyện này nữa!

Cùng lúc ấy, Minh Ngọc Sinh ngồi trên xe, Dịch Trạch mở video kiểm tra cho ông ta xem. Minh Ngọc Sinh hỏi Dịch Trạch ý kiến về Khúc Kim Tích, anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhìn dáng vẻ chị Mao Mao quyết tâm muốn anh nhận, không có người nào thích hợp để chọn hơn, Khúc Kim Tích này quả thật có thể thử một lần.”

Minh Ngọc Sinh cúi đầu xem hết video. Video kiểm tra cũng không dài, điện thoại quay phim không chuyên nghiệp bằng máy quay, chỉ có thể xem tạm. Ông ta yên lặng xem, bên trong buồng xe vọng lại lời thoại của Khúc Kim Tích.

“Lời thoại của cô ấy không tệ.” Dịch Trạch nói: “Anh nghĩ như thế nào?”

Sau một lát, Minh Ngọc Sinh không đáp mà hỏi ngược lại anh ta: “Cậu cảm thấy Khúc Kim Tích và Thẩm Thính là quan hệ như thế nào?”

Dịch Trạch vô cùng kinh ngạc: “Giữa bọn họ có thể có quan hệ gì? Cho dù S&T ký hợp đồng với Khúc Kim Tích thì không có nghĩa là bọn họ sẽ có quan hệ gì.”

“Chuyện này cũng chưa chắc.” Trên khuôn mặt không cảm xúc của Minh Ngọc Sinh lộ ra một tia nghiến ngấm. Sau đó, ông ta chuyển tiếp video cho Thẩm Thính.

Chương 85

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mặc dù Minh Ngọc Sinh vẫn luôn bận chuyện quay phim, không chú ý tin tức bên ngoài, nhưng ông ta là một cao thủ trong quan sát vẻ mặt của người khác.

Mới đầu, ông ta cũng không liên hệ câu “A Thính” mà Khúc Kim Tích kêu lên lúc kiểm tra với Thẩm Thính, chỉ là ông ta chợt nhớ tới hai tháng trước mình có chuyện tìm Thẩm Thính, sau đó Thẩm Thính quay sang hỏi thăm chuyện quay phim với ông ta, hỏi còn nữ số một hay không.

Lúc ấy ông ta nói thẳng nhân vật trong tay đang chuẩn bị sẵn cho Mao Y Xảo, sau đó cuộc nói chuyện cũng không giải quyết được gì, mà nay Mao Y Xảo không thể sắp xếp lịch trình, đề cử Khúc Kim Tích, vừa hay Khúc Kim Tích lại là nghệ sĩ của công ty Thẩm Thính.

Vòng đi vòng lại một hồi, cuối cùng vai diễn này rơi vào trên người Khúc Kim Tích.

Lại kết hợp với câu “A Thính” kia, trong lòng Minh Ngọc Sinh liền có suy đoán.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Dựa vào cách làm người của ông ta, tất nhiên sẽ không hỏi trực tiếp, ông ta không lăm mồm như thế. Nhưng mà chuyện đơn giản như chuyển tiếp video thăm dò thì ông ta vẫn có thể tiện tay làm một chút.

Thẩm Thính vẫn không trả lời.

Trong lòng Minh Ngọc Sinh hiểu rõ.

Khúc Kim Tích bị Minh Ngọc Sinh nhìn thấu toàn bộ, lúc này cô lại đang đi tới một công ty quảng cáo để quay quảng cáo dầu gội dưới sự dẫn dắt của Ngũ Lập Thu.

Trong quá trình quay quảng cáo, toàn bộ hành động của Khúc Kim Tích đều là hất đầu, lắc đầu rồi vuốt tóc. Bên hợp tác rất hài lòng – bởi vì tóc của Khúc Kim Tích chính là mái tóc tốt nhất trong số các nữ nghệ sĩ bọn họ đã từng hợp tác.

Như thế thì biên tập hậu kỳ sẽ bớt được rất nhiều việc.

Quay quảng cáo nhìn thì đơn giản như thế nhưng thật ra rất mất thời gian. Chờ quảng cáo quay xong, tổng hợp lại ảnh với nhân viên công tác xong cũng đã là bảy rưỡi tối.

Tẩy trang rồi thay quần áo xong, Khúc Kim Tích trở lại trên xe cùng Ngũ Lập Thu. Bên hợp tác đưa một bộ dầu gội đầu lớn, còn có một vài đồ tặng kèm. Ngũ Lập Thu nhìn một đồng hồ đầy ắp, nói: “Nên tìm trợ lý cho cô rồi.”

Có lúc Ngũ Lập Thu bận rộn không để ý tới Khúc Kim Tích, nếu cô có chuyện gì cũng tự mình ra tay. Tuy nói nghệ sĩ cũng không nhất thiết phải có trợ lý, nhưng mà người có trợ lý thật sự thuận tiện hơn rất nhiều.

“Vẫn chưa cần đâu.” Khúc Kim Tích than thở: “Tình huống như của em thế này sẽ dọa người ta mất.”

Càng ít người biết chuyện cô biến thân càng tốt, không phải ai cũng có thể tiếp nhận một cách dễ dàng.

Trước mắt số người biết cô có thể biến thân tổng cộng có bốn người.

Ngũ Lập Thu cau mày, bận rộn liền dễ dàng quên mất chuyện Khúc Kim Tích sẽ biến thân. Chị ấy suy nghĩ một chút: “Loại chuyện này không có biện pháp giải quyết ư?”

Khúc Kim Tích ưu sầu nhìn chị ấy: “Chị nói xem giải quyết như thế nào?”

Ngũ Lập Thu: “...”

“Phương pháp bình thường không dùng được, vậy thử dùng những phương pháp khác xem.” Ngũ Lập Thu chột lóe linh quang: “Tôi có một người bạn quen một đại sư đến từ TG, nghe nói rất lợi hại, tôi hỏi giúp cô một chút.”

Khúc Kim Tích muốn từ chối theo bản năng, nhưng vừa nghĩ lỡ đâu thật sự có đại sư có thể chữa khỏi tình huống biến thân của cô cũng là chuyện tốt, nên cô mặc cho Ngũ Lập Thu sắp xếp.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Khúc Kim Tích cầm lên nhìn một cái, thế mà là Thẩm Thính gọi tới.

Trong lòng mười ngàn suy nghĩ không muốn nhận nhưng mà lý trí khiến cô phải ngoan ngoãn nối máy.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói trầm thấp truyền tới xuyên qua ống nghe cứ như điện giật, khiến da đầu Khúc Kim Tích dâng lên một trận tê dại.

Trong đầu cô nhất thời hiện lên hình ảnh tối hôm qua.

Hơi thở nóng bỏng, bờ môi mềm mại, sự xâm nhập xa lạ...

“... Em có đang nghe tôi nói không?”

Khúc Kim Tích giật mình một cái, tất cả hình ảnh đều biến mất, ngón tay cầm điện thoại siết chặt, cố gắng để giọng nói của mình không có gì khác thường: “Có nghe, anh nói tiếp đi.”

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Ngũ Lập Thu gửi xong một tin nhắn, ngẩng đầu nhìn cô gái đang nhận điện thoại, chân mày nhíu lên: “Xì, người đàn ông ở đầu

bên kia điện thoại nói gì thế? Làn da trắng như thiên sứ của cô gái sao lại đỏ như quả cherry thế này?”

“Lúc này tôi mới nói gì?” Giọng nói của người đàn ông nghe rất ung dung.

Khúc Kim Tích: “...”

Không biết tại sao tay cô rất nhột!

“Tôi mới vừa nghe chị Thu nói chuyện, anh nói lại lần nữa đi.” Hít sâu một hơi, Khúc Kim Tích âm thầm cắn răng.

Ngũ Lập Thu tự dưng đổ thừa: “???”

Thẩm Thính cũng không truy cứu tới cùng, vô cùng phối hợp nói lại một lần: “Tôi hỏi em đang ở đâu?”

“Ở trên xe.” Khúc Kim Tích đang hoảng báo cáo.

“Đường đi.”

Khúc Kim Tích không thể làm gì khác hơn là hỏi tài xế đường đi cho Thẩm Thính biết.

Bên kia truyền tới một trận tiếng vang, hình như là Thẩm Thính đứng dậy rời đi, sau một lúc thì truyền tới âm thanh của anh: “Xuống xe ở đường quốc lộ Hà Xuân.”

“Tại sao?” Rõ ràng là cô có thể về thẳng khách sạn.

Thẩm Thính: “Ra ăn cơm, tôi đói.”

Khúc Kim Tích: “...”

Đói thì về nhà ăn đi!

Trong lòng cô điên cuồng oán thầm nhưng ngoài miệng lại nói: “Được, vậy tôi đợi anh ở đường quốc lộ Hà Xuân.”

Cúp điện thoại, cô liền nghe thấy Ngũ Lập Thu nói: “Yo, đã trở thế này còn ai hẹn cô nữa thế?”

“Chị tha cho em đi mà.” Khúc Kim Tích nện mình lên ghế, điên cuồng xoa mặt mình.

Ngũ Lập Thu tạm thời bỏ công chuyện trong tay xuống: “Sao thế?”

Khúc Kim Tích lắc đầu một cái, không muốn nói chuyện.

Ngũ Lập Thu lười để ý chuyện yêu đương của người trẻ tuổi, chỉ cần không ảnh hưởng tới sự nghiệp thì như thế nào cũng được.

Đến đường quốc lộ Hà Xuân, Khúc Kim Tích bọc bình trong áo lông vũ dày cộm xuống xe, Ngũ Lập Thu còn ném cho cô một cái mũ để đội lên, tránh cho bị nhận ra.

Khúc Kim Tích không nhịn được vui vẻ nói: “Sao có thể bị nhận ra dễ dàng thế chứ.”

Nhưng cô vẫn đội mũ lên đề phòng ngộ nhỡ thôi, dù gì cô cũng có hơn năm triệu người hâm mộ, mặc dù có một nửa là zombie fans công ty mua.

Khoảng tám giờ tối, người đi đường và dòng xe chạy trên phố rất nhiều, vô cùng náo nhiệt. Bên cạnh đường quốc lộ Hà Xuân có một cái cửa vào công viên nhỏ, đúng lúc có một hàng ghế nghỉ ngơi, Khúc Kim Tích liền ngồi ở đó chờ.

Cô gửi tin nhắn cho Thẩm Thính: “Tôi xuống xe rồi.”

Thẩm Thính không trả lời.

Khúc Kim Tích mở trò chơi ra. Ngũ Lập Thu nói, còn nửa tháng nữa là phải chụp đại ngôn cho trò chơi, trong thời gian nửa tháng

này, bên hợp tác yêu cầu cô phải cày lên level.

Thật ra thì có thể tìm người ta cày giùm, nhưng mà dù sao thì lịch trình mỗi ngày của Khúc Kim Tích cũng không dày đặc, bỏ ra chút thời gian cày level cũng dễ, so với tìm người khác cày thì tốt hơn.

Trò chơi Khúc Kim Tích làm đại ngôn không giống với trước kia Dự Đồng từng làm đại ngôn. Trò chơi kia Khúc Kim Tích đã được Thẩm Thính kèm cặp mấy lần đã nhanh chóng lên tay, đã là đại lão cấp cao thủ. Thành thạo cô chơi có không ít tân thủ xin được dẫn theo, Khúc Kim Tích đã thầm ẩn thông tin đại lão mấy lần.

Nhưng trò chơi cô phải làm đại ngôn thương nghiệp hóa hơn, skill của nhân vật cũng nhiều hơn, lại hay gặp phải đại lão. Khúc Kim Tích vốn tìm được cảm giác đại lão trong trò chơi nhưng vừa chơi cái game này thì cảm giác đó biến mất gần như không còn gì nữa.

Cũng may cuối cùng cô cũng không phải tiểu bạch, sau khi lên tay đã kết giao không ít đại lão trên mạng, đi theo bọn họ cùng nhau xông pha cửa ải nên cày cấp cũng khá mau.

Không phải hôm nào cô cũng chơi cho nên không quá thân thiết với những người bạn trên mạng này. Bây giờ cô vừa lên mạng đã phát hiện nhận được mấy tin nhắn riêng, là một ID tên là “Từng đoá hoa đào đua nhau nở rộ” gửi tới, một chuỗi tiếng мэng chửi rất khó nghe, thấy vậy vẻ mặt Khúc Kim Tích lờ mờ.

“Cướp bạn trai của người khác, cô còn có mặt mũi không vật?”

“Con gái chơi game đúng là đồ đê tiện.”

“Phì, cô mau rút nhanh lên một chút, đừng có quần lầy chồng tôi nữa, nếu không cô cứ chờ đấy biết tay tôi.”

“Đừng tưởng rằng mình có mấy đồng tiền thối tha, mua mấy bộ skin là có thể cướp bạn trai người khác, cô chính là kẻ thứ ba!”

Khúc Kim Tích: “...”

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Sau khi cô nhìn kỹ ID, lục tìm trong trí nhớ một hồi, nhớ ra lúc cô mới bắt đầu chơi game này có quen một người bạn trên mạng, đối phương giúp cô đánh quái, cô đã nhanh chóng thăng được mấy cấp, vì thế mua skin để cảm ơn.

Cô chơi game chỉ vì cày cấp, ít trao đổi với mấy người bạn mạng này. Mấy ngày không online, cô vừa lên mạng đã gặp phải tin nhắn riêng như thế.

Khúc Kim Tích vốn không muốn để ý tới, nhưng một ngọn lửa vô danh đột nhiên bùng lên từ trong ngực.

Đàn ông đúng là không có mấy kẻ tốt.

Bạn trên mạng không quen biết cũng chẳng giao lưu gì nhiều, bỗng nhiên nháy ra một cô bạn gái xa cách ngàn dặm mắng cô “cướp bạn trai”. Tối hôm qua lão nam nhân kia hôn cô xong một câu giải thích cũng không có, như thế không phải giờ trò lưu manh hay sao?

Khúc Kim Tích càng đọc càng tức giận, gõ lạch tạch.

“Thân, đăng này đề nghị cô đi khám khoa tâm thần một chút đi!”

Gửi xong, cô cảm giác vẫn chưa xả hết giận, lại gửi thêm một tin nữa:

“Ôm người đàn ông của cô cút càng xa càng tốt, đừng tới làm bẩn mắt của bốn cô nương!”

Sau đó một hơi xóa tất toàn bộ bạn tốt trong game.

Cuối cùng cơn giận cũng lắng xuống một chút.

Lần này game cũng chẳng buồn chơi nữa, Khúc Kim Tích tùy tiện lướt điện thoại, lướt lướt một hồi chợt thấy không đúng, cô từ từ ngẩng đầu lên.

Tuyết rơi.

Bầu trời thành phố lồng vào ánh đèn neon, bông tuyết bay lơ lửng rơi xuống đất, ngay cả không khí trông cũng mỏng muội hơn rất nhiều.

Khúc Kim Tích vươn tay ra, mấy bông hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay lạnh như băng, chỉ chốc lát sau đã tan ra.

Cũng là trận tuyết đầu tiên khi cô tới thế giới này.

Theo trận tuyết bất ngờ giáng xuống này, tâm trạng phiền não buồn bực của Khúc Kim Tích nhất thời được an ủi.

Một chiếc xe chậm rãi đi tới, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt đẹp trai sáng láng.

“Hello, Khúc Kim Tích, cô còn nhớ tôi không? Tôi là Túc Hường Địch.”

Khúc Kim Tích lập tức phản ứng lại, là một nam diễn viên đã đỡ cô trong lần chụp chung ở buổi tiệc từ thiện.

“Tất nhiên là nhớ rồi.” Khúc Kim Tích rất kinh ngạc, không ngờ tới đây lại gặp phải anh ta, cũng không ngờ đối phương sau khi nhận ra cô còn chủ động chào hỏi.

Bọn họ cũng chỉ gặp qua rồi nói chuyện vài câu với nhau trong buổi tiệc từ thiện hôm đó, sau đấy cũng không liên lạc.

Ở bên trong xe, nơi mà Khúc Kim Tích không thấy được, tay của Túc Hường Địch hơi căng thẳng siết chặt.

Anh ta đang đợi đèn xanh đèn đỏ thì vô tình nhìn thấy Khúc Kim Tích.

Lúc đầu chỉ cảm thấy góc nghiêng khá giống, không chắc chắn có phải là cô hay không, vả lại dù gì Khúc Kim Tích cũng là một nữ nghệ sĩ, buổi tối một mình ngồi ở đây có vẻ không khả thi lắm.

Anh ta thu hồi tầm mắt.

Qua mấy giây, lại đưa ánh mắt nhìn lại, đúng lúc Khúc Kim Tích ngẩng đầu vươn tay đón lấy bông tuyết, gương mặt lộ ra, phải biết thị lực của anh ta tốt nên đã chắc chắn cô chính là Khúc Kim Tích.

Túc Hường Định do dự chừng mười giây, cuối cùng bản năng chiến thắng lý trí mà lái xe đi tới.

“Một mình cô thôi à?” Giọng Túc Hường Định dẫn đo hỏi.

Khúc Kim Tích lắc đầu: “Tôi đang đợi bạn tôi.”

Túc Hường Định “Oh” một tiếng.

Bầu không khí đột nhiên có chút lúng túng.

Nếu Khúc Kim Tích đang đợi bạn, Túc Hường Định liền biết mình cứ tiếp tục ở đây cũng không thích hợp. Suy nghĩ hai giây, anh ta nhanh nhay vươn người về phía ghế sau cầm một cái ô đưa ra: “Tuyết rơi rồi, chỗ này tôi có thừa một cái ô, cô có thể dùng nó.”

Đây là ý tốt của người ta, Khúc Kim Tích không tiện từ chối, liền nhận lấy ô: “Cảm ơn, tôi thêm wechat của anh nhé? Lần sau tôi sẽ trả ô lại cho anh.”

Thành công!

Trong lòng Túc Hường Định vui mừng. Không sai, anh ta chủ động cho mượn ô là vì muốn có kết quả này – anh ta cảm thấy với

tính cách của Khúc Kim Tích, chắc chắn còn cầm ô của anh ta sẽ trả lại vậy thì cô sẽ cần phương thức liên lạc.

Anh ta đã đánh cược đúng.

Túc Hường Định nói: “Để tôi quét cô đi.”

Hai người thêm wechat lẫn nhau. Vừa mới thêm xong, sau xe Túc Hường Định có một chiếc xe màu đen yên lặng lướt qua, Khúc Kim Tích theo bản năng nhìn sang, ánh mắt chạm nhau với đôi mắt thâm thúy âm trầm của người đàn ông ngồi ở ghế lái.

Khúc Kim Tích: “...”

Bước chân cô không chịu khống chế mà lui về sau một bước, kéo giãn khoảng cách với Túc Hường Định.

Túc Hường Định nhìn thấy có xe từ kính chiếu hậu nhưng không thấy rõ bên trong xe là ai, cho là mình cản đường người khác, không thể làm gì khác hơn là cười với Khúc Kim Tích một tiếng: “Tôi đi trước nhé, cô nhớ chú ý an toàn đó.”

“Ừ.”

Túc Hường Định lái xe đi, tầm mắt anh ta nhìn về phía kính chiếu hậu, phát hiện cô gái đứng ở đó xoay người đi về phía chiếc xe kia.

Trong lòng Túc Hường Định giật mình, thả chậm tốc độ xe quay đầu nhìn về phía sau. Nhưng mà cách xa, cộng thêm ánh sáng mờ tối, chỉ thấy Khúc Kim Tích lên chiếc xe kia chứ không cách nào thấy được người lái xe trông như thế nào.

Không giống như là phụ nữ lái xe.

Cô nói cô đang đợi bạn, nhưng đang đợi đàn ông...

Bạn trai?

Đợi chút...

Nhớ tới lời chị quản lý Trần nói, chẳng lẽ người đàn ông trên chiếc xe kia là Thẩm Thính?!

Túc Hướng Định đột nhiên có một loại xúc động muốn quay ngược trở lại, nhưng cuối cùng anh ta cũng nhịn được.

Anh ta có chút ảo não vỗ xuống tay lái. Không được, anh ta phải giả bộ không thấy gì hết, không biết gì hết!

Sau khi lên xe, cô đặt ô của Túc Hướng Định ở bên ghế ngồi. Khóe mắt Thẩm Thính liếc qua: “Ai đó?”

“Anh không quen đâu.” Khúc Kim Tích không chút nghĩ ngợi đáp lại anh một câu.

Mắt Thẩm Thính híp lại, cũng không vội khởi động xe. Anh nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: “Em đang tức giận.”

Khúc Kim Tích: “... Tôi nào dám.”

Lúc này Thẩm Thính càng chắc chắn.

“Khúc Kim Tích.”

Khúc Kim Tích phản xạ có điều kiện thẳng tắp sống lưng, ngẩng đầu, đôi mắt tròn mở to nhìn anh.

Dưới ánh mắt như thế, Thẩm Thính tạm ngừng hai giây.

Khúc Kim Tích: “?”

Thẩm Thính nuốt những lời muốn nói trở vào, mặt không chút thay đổi nói: “Đồ ở phía sau là cho em đấy.”

Gì?

Khúc Kim Tích vội quay đầu nhìn ghế sau, phát hiện phía trên có một cái hộp lớn: “Tôi?”

Thẩm Thính: “Ừ.”

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Đầu óc Khúc Kim Tích lơ mơ vờn người lấy cái hộp, thừa cơ hội này, Thẩm Thính cau mày nhìn chăm chăm chiếc ô đen kia.

Anh không thấy rõ người trên xe phía trước là ai nhưng biết đó là một người đàn ông.

Một người đàn ông đưa cho cô một chiếc ô?

Cuối cùng Khúc Kim Tích cũng lấy được cái hộp tới, bên ngoài túi đựng có một con thỏ nhỏ ôm củ cà rốt mà gặm. Cô nhanh nhẩu mở túi đựng ra...

Túi?

Khúc Kim Tích lấy một chiếc hộp vuông nhỏ màu trắng, liếc nhìn logo là một sản phẩm của nhãn hàng nổi tiếng, nhãn hiệu của chiếc túi này giá thấp nhất phải sáu con số trở lên.

Khúc Kim Tích nhìn chiếc túi một chút, lại nhìn Thẩm Thính, nhìn Thẩm Thính một chút rồi lại nhìn chiếc túi, một lúc lâu sau mới nói: “... Đây là?”

Phản ứng của cô không nằm trong dự đoán của Thẩm Thính.

Anh phí một tiếng nghe nhân viên trực quầy nói nửa ngày, cuối cùng chọn cái này, người nào đó lại không có bất kỳ phản ứng kinh ngạc hay vui mừng nào.

“ ... ”

“Không thích?” Giọng người đàn ông có chút thấp.

Khúc Kim Tích trầm mồi không thể lý giải, linh quang chợt lóe, không thể tin: “Trời ạ, anh liên hệ với nhãn hàng nổi tiếng này cho tôi làm đại ngôn ư?!”

Thẩm Thính: “...”

Anh đúng là điên rồi mới đưa túi cho cô.

Chú ý tới vẻ mặt của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích thu hồi sự thán phục trên mặt, có chút ngượng ngùng, cười ha ha: “Không phải là anh cố ý mua cho tôi đó chứ?”

Thẩm Thính tạm thời không muốn trả lời vấn đề này.

Sự yên tĩnh buông xuống bên trong xe.

“...”

Yên lặng tương đương với ngẫm thừa nhận, trong lòng Khúc Kim Tích hít vào một ngụm khí lạnh.

Thẩm Thính đưa cho cô một chiếc túi sáu con số?

Tại sao?

Mục đích là gì?

Chẳng lẽ...

Khúc Kim Tích đột nhiên hiểu ra, bật thốt lên: “Sẽ không phải vì tối hôm qua anh mạo phạm tôi nên muốn dùng chiếc túi này để nói xin lỗi với tôi chứ?”

Huyết thái dương Thẩm Thính không ngừng giật nảy, lạnh lùng nhìn cô: “... Cảm ơn!”

Xin lỗi cái con khi ấy.

Chương 86

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong xe lại im phăng phắc, không một ai lên tiếng.

Khúc Kim Tích bất giác dùng ngón tay cầm LOGO con thỏ nhỏ treo trên túi xách lên, mắt thỏ con lật sang nhìn cô một cái rồi quay qua chỗ khác, phần sau đầu hướng về phía cô.

Cô có thể cảm thấy Thẩm Thính đang tức điên.

Nhưng người đáng tức giận là cô mới phải.

Tối hôm qua là ai giờ trò lưu manh cơ chứ.

Mà đây cũng không phải lần đầu tiên anh giờ thủ đoạn lưu manh này!

Khúc Kim Tích quyết định áp dụng chiến lược địch không động ta cũng không động.

Trong xe có lò sưởi bật ở nhiệt độ đủ ấm, chẳng mấy chốc cô đã thấy hơi nóng, sau khi suy nghĩ xong, cô liền đặt túi xách sang một bên, cởi áo khoác lông vũ ra.

Thẩm Thính quay đầu lại mà nhìn cô với ánh mắt âm trầm.

Tay Khúc Kim Tích dừng lại.

Gì chứ, cởi có cái áo khoác thôi mà cũng nhìn chăm chăm.

Cô bướng bỉnh giữ im lặng.

Không ngờ Thẩm Thính lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Là tôi kêu Tần Tang chọn túi đó cho em để chúc mừng em nhận được vai diễn

mới."

Từ trong câu này mà Khúc Kim Tích tự suy ra ý của anh, trực tiếp bỏ qua câu trước, ánh mắt sáng ngời: "Ý của anh là... Đạo diễn Minh đã quyết định sẽ chọn tôi?"

Thẩm Thính "ừm" một tiếng nhàn nhạt.

"Sao lại nhanh như vậy?" Khúc Kim Tích mừng đến mức không thở nổi, hỏi liên tù tì: "Chị Thu còn chưa nhận được tin tức gì."

Thẩm Thính: "Tôi đi hỏi."

Khúc Kim Tích: "!"

Ánh mắt liếc nhìn cô đột nhiên chột dạ, đôi môi mỏng của người đàn ông cong lên một nụ cười như không phải cười: "Anh ta nói em diễn rất tốt, người như em rất hiếm có."

Khúc Kim Tích thầm tự nhủ bản thân phải bình tĩnh nhưng cô lại lập tức cong cong mi mắt trả lời: "Tôi thực sự không sợ kiểm tra diễn xuất."

Đương nhiên Thẩm Thính biết rõ thực lực của cô, nhưng mà...

Anh hỏi cô như đang nói chuyện phiếm bình thường: "Đạo diễn chấm thi đã cho em đề gì?"

Tim Khúc Kim Tích đập loạn, tự hỏi không biết có phải Thẩm Thính đã phát hiện ra chuyện gì nên mới cố ý hỏi thế hay không.

Cô trả vừa cân nhắc từng câu chữ trả lời vừa quan sát phản ứng của Thẩm Thính.

"Một đề rất đơn giản."

Không có phản ứng gì khác, căn bản hoàn toàn không nhìn ra được.

Cô quyết định đánh đòn phủ đầu, thay vì tiếp tục dây dưa với vấn đề này thì cô chuyển chủ đề: "Anh không đói sao? Chúng ta mau đi ăn thôi. Cũng đã hết giờ làm rồi, không nói chuyện công việc nữa."

Thẩm Thính dễ dàng nhìn thấu "mưu kế" của cô, sau một giây suy nghĩ, anh quyết định tạm thời tha cho cô, khởi động xe, lùi xe tiến vào làn đường chính.

"Muốn ăn gì?"

Phải mất hai giây để Khúc Kim Tích hiểu ra rằng Thẩm Thính đang hỏi mình: "Theo sở thích của anh đi."

Có quá nhiều thứ cô muốn ăn.

Cuối cùng Thẩm Thính cũng tìm được một nhà hàng hải sản tự phục vụ. Khi chuẩn bị xuống xe, Khúc Kim Tích thấy anh không cài trang gì cả thì trong lòng không khỏi lo lắng: "Anh... Anh cứ thế này mà xuống xe à...?"

"Chứ không thì sao?"

"Ngộ nhớ bị nhận ra thì làm thế nào bây giờ?" Cũng không phải ngộ nhớ mà chắc chắn sẽ bị nhận ra!

"Có nhận ra thì sao?" Thẩm Thính vượt phăng nếp nhăn ở chỗ ống tay áo: "Em là nhân viên của tôi, ông chủ với nhân viên ăn cơm cùng nhau, có vấn đề gì à?"

Có vẻ như không có gì sai với điều này...

Trong khi Khúc Kim Tích vẫn còn đang loay hoay thì Thẩm Thính đã bước ra khỏi xe. Cô đành phải gạt những suy nghĩ lộn xộn sang một bên và quần chiếc áo khoác dày của mình lên.

Nghĩ ngợi một chút, cô còn xách theo cả chiếc túi nhỏ trị giá sáu con số kia.

Cô vừa định mở thì cửa xe lại tự mở ra, một đôi chân dài đạp ngay vào mắt.

Khúc Kim Tích không kịp được nuốt nước bọt, lần đầu tiên được hưởng thụ dịch vụ mở cửa xe của anh Thẩm.

Tuyết rơi dày đặc, một tầng trắng mờ ảo như đường cát trắng mịn phủ trên mặt đất, người đàn ông đẹp trai đứng giữa trời tuyết giống như trong tranh vậy.

Khúc Kim Tích thu hồi ánh mắt, quấn chặt quần áo, chỉ để lộ hai con mắt ra bên ngoài, cùng Thẩm Thính bước vào nhà hàng. Cũng may người kia chưa mất trí đến mức quyết định dùng bữa ở khu vực thoáng mà lên lầu hai lấy phòng riêng.

Để tránh dầu mỡ dính vào túi, Khúc Kim Tích đã cố tình đặt chiếc túi ra xa hơn chút.

Thẩm Thính nhìn thoáng qua.

Hải sản lên bàn hết món này đến món khác, Khúc Kim Tích đã bận bịu cả ngày cũng đói bụng nên cầm đầu ăn điên cuồng.

Động tác lột vỏ tôm của Thẩm Thính chậm rãi tao nhã, thấy Khúc Kim Tích đang ăn nhiệt tình thì nói với giọng điệu thông dong: "Lần trước em biến thành cá, có khi nào lần này lại trở thành tôm hùm nhỏ không?"

Phụt...

Khúc Kim Tích ho long trời lở đất.

Người đàn ông hơi nhướng mày.

Cuối cùng cũng dịu đi cơn ho, cô uống hết một ly nước trái cây, liếc nhìn anh đầy ai oán: "Đừng có nói nhảm!"

Đã không biến hình được mấy ngày rồi, nhớ đâu trở thành một con tôm càng đúng như anh nói thì phải làm sao.

Không đời nào!

Có khi anh đang cố tình ức hiếp người ta cũng nên.

“Anh mau ăn đi.” Để chặn họng Thẩm Thính, Khúc Kim Tích đẩy hết số tôm mà mình đã dày công bóc sang cho anh.

Khóe miệng Thẩm Thính cong lên, càng muốn nói tiếp: "Không biến thành tôm càng cũng được, gương nanh múa vuốt không dễ gì nuôi, biến thành..." Anh chuyển ánh mắt hướng sang con thỏ nhỏ trên túi: "Một con thỏ trắng nhỏ vẫn hơn."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô muốn lao tới bịt miệng anh!

Nói đến miệng... Khúc Kim Tích liếc qua môi Thẩm Thính, sau tai đột nhiên nóng lên, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, không thèm để ý đến anh nữa.

Nhiệm vụ của cô là ăn và uống no say!

Khi hai người ăn cùng nhau, một người thì cứ vui đầu vào ăn điên cuồng, để lại cái người kia còn có thể ra sao?

Thẩm Thính: "..."

Sau bữa tối, cả hai rời khỏi nhà hàng. Khi rời đi, đột nhiên Thẩm Thính gọi người phục vụ phụ trách phòng bao của họ tới.

Người kia trông có vẻ phấn khích... Cô ấy đã nhận ra Thẩm Thính ngay khi anh đến đó, không chỉ Thẩm Thính, mà cô ấy còn nhận ra cả Khúc Kim Tích.

“Phiền cô xóa những bức ảnh đã chụp, được không?” Thẩm Thính nhìn cô ấy một cách nghiêm túc.

Về mặt người phục vụ ngược ngùng, chỉ thiếu ôm tim gào thét, nghe thấy yêu cầu của nam thần, cô ấy choáng váng lấy điện thoại ra, đồng thời xóa đi những bức ảnh mình đã chụp lên.

"Cảm ơn cô."

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của hai người nữa, nữ phục vụ mới phản ứng lại: Trời ơi, cô ấy thực sự đã xóa mất ảnh dưới cảm dỗ sắc đẹp rồi!

Ở trong xe, Khúc Kim Tích vẫn còn đang kinh ngạc: "Làm sao anh biết được người phục vụ đó đã chụp lên?"

Cũng không thấy người phục vụ đó lấy điện thoại di động ra mà...

Thẩm Thính liếc cô đầy nghi hoặc: "Cả buổi em đều chỉ lo nhào vào ăn, còn có thể để ý những thứ khác sao?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô không tìm được lời nào để phản bác.

Sau vài giây cô không nhin được mà nói: "Ai bảo anh gọi nhiều đồ như vậy, không ăn hết thì thật lãng phí."

Thẩm Thính vừa cười vừa nhắc cho cô nhớ: “Thực đơn là em chọn, số lượng bao nhiêu cũng là em.”

Khúc Kim Tích câm nín.

Có vẻ là thế thật nhỉ.

Bóng đen đột ngột bao phủ trước mắt cô, chợt Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Thẩm Thính di chuyển nửa người của mình qua. Cô dựa ra sau trong vô thức, hai tay trước người nắm

chặt lại thành quyền để chống đỡ, mở to mắt hoảng sợ: "Anh, anh muốn làm cái gì?!"

Thẩm Thính hờ hững liếc nhìn cô, đưa tay lướt qua trước mặt cô, lấy ra một gói khăn giấy từ chiếc hộp nhỏ cạnh ghế phụ rồi di chuyển về chỗ cũ.

Khúc Kim Tích: "..."

Ngón tay mảnh khảnh rút ra một miếng khăn giấy, nghe giọng nói không thể phân biệt được bất kỳ cảm xúc nào: "Em nghĩ tôi định làm gì em?"

Khúc Kim Tích mím môi, thốt ra hai từ mà chỉ cô có thể nghe thấy: "Lưu manh."

"Hửm?"

"Không có gì đâu." Khúc Kim Tích khống chế bản thân không được nhìn anh, tức giận cắn môi thắt dây an toàn nhưng trái tim lại hăng hái tăng tốc.

Xe chạy bon bon về phía trước, nhịp tim của Khúc Kim Tích dần bình tĩnh trở lại như trước, lúc này điện thoại rung lên, cô lấy điện thoại ra xem, đó là tin nhắn WeChat mới do Túc Hường Định gửi đến:

"Cô đã gặp người bạn đó chưa?"

Khúc Kim Tích cảm thấy nam diễn viên này thực sự không tệ. Họ chỉ tình cờ gặp nhau, nhưng đối phương lại lịch thiệp lo lắng cho sự an toàn của cô khi chỉ có một mình.

Cô không nhịn được cười, nhắn tin trả lời: "Đã gặp rồi. Cảm ơn anh vì chiếc ô, lần sau sẽ trả lại anh."

Túc Hường Định: "Không cần khách sáo."

Khúc Kim Tích trả lời bằng biểu tượng cảm xúc, nhưng không ngờ Túc Hướng Định cũng gửi lại một biểu tượng cảm xúc. Cứ qua qua lại lại, rõ ràng cả hai đã thành ra đấu nhau. Khúc Kim Tích hoàn toàn quên mất rằng còn có một người khác trên xe...

Cô không có bạn bè, với Thẩm Thính thì không dám thoải mái quá. Hầu hết các tài khoản WeChat của cô đều là vì kế hoạch công việc, còn Tần Tang lại càng không thể vượt quá khuôn phép.

Về phần Dụ Đồng thì... không thể nào nói chuyện được.

Kết quả là đã lâu Khúc Kim Tích không trò chuyện phiếm với bạn bè một cách thoải mái như vậy.

Túc Hướng Định bất ngờ gửi một biểu tượng cảm xúc liên quan đến Khúc Kim Tích, cô thấy vậy liền bật cười thành tiếng, đột nhiên thân xe rung lên một cái rồi lập tức dừng lại.

Lúc này, Khúc Kim Tích bị giật mình, sau đó mới ngó ra rằng người đang điều khiển xe là Thẩm Thính.

Cô vội vàng cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn anh, giải thích kiểu giấu đầu lòi đuôi: "Chị Thu vừa gửi cho tôi mấy cái hình vui nhộn ấy mà."

Chị Thu, xin lỗi, đành phải để chị gánh tội này rồi.

Đột nhiên Thẩm Thính bật cười, ngoại trừ lúc cô biến hình ra, Khúc Kim Tích chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Thẩm Thính, trong đầu vang lên hồi chuông cảnh báo, có loại xúc động muốn mở cửa bỏ chạy.

"Em sợ tôi đến thế sao?" Thẩm Thính nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Khúc Kim Tích ngồi ngay ngắn, vẻ mặt thành khẩn nói: "Làm sao tôi lại sợ anh được."

Thẩm Thính cời dây an toàn và xích lại gần cô.

Nữa á?!

Khúc Kim Tích chớp mắt như điên, mông dịch đến gần cửa xe, yếu ớt nói: "Anh muốn lấy gì? Để tôi lấy cho."

Tạch một tiếng

Thẩm Thính ấn vào một vị trí nào đó, ghế của Khúc Kim Tích đột nhiên ngả ra khiến cô nằm xuống.

Tư thế này thực sự rất đáng lo ngại. Khúc Kim Tích cố gắng giãy dụa để ngồi dậy nhưng không thành công... Vì một bàn tay đã giữ cô lại.

Nhìn người đàn ông đẹp trai đang ở gần trong gang tấc, cô sửng sò, da đầu tê dại đi chỉ vì ánh mắt sâu thẳm và chăm chú của anh, đầu óc ong ong quay cuồng: "Thẩm, Thẩm Thính, anh làm gì thế!"

"Anh, anh, anh đừng có mà lộn xộn nhá..., hôm qua, hôm qua, chuyện tối hôm qua tôi còn chưa tính sổ với anh đâu đấy!" Hành vi quá mức bất thường của Thẩm Thính khiến cô sợ đến lắp bắp.

"Tối hôm qua xảy ra chuyện gì cơ?" Ánh mắt Thẩm Thính từ sáng biến thành tối sầm đi, đột nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô không chút báo trước, sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên cảm xúc: "Đây là chuyện mà em nói à?"

Đôi mắt xinh đẹp của Khúc Kim Tích trợn tròn lên vì kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, ngậy người nhìn anh, hoàn toàn không nói nên lời.

"Không nói sao?"

Anh lại cúi đầu hôn xuống miệng cô, lần này sức lực càng nặng thêm chút ít, Khúc Kim Tích cảm giác được sự nghiền ép, ngũ giác

biến mất ban nãy đã trở lại thân thể.

"Anh, anh, anh..." Cô nói không ra lời, sau đó vành mắt hơi đỏ lên: "Thẩm Thính, anh quá đáng lắm!"

Thẩm Thính ngừng hành động của mình lại.

Cảm xúc mà Khúc Kim Tích kìm nén cả một ngày trời mới tiêu tan được vào lúc này lại bị hành động của gã đàn ông này mà làm cho trầm trọng thêm.

"Dựa vào cái gì mà anh muốn hôn là hôn, muốn trêu chọc là trêu chọc chứ! Cho dù, cho dù anh là người giám hộ của tôi cũng không thể quá đáng như vậy được! Anh nghĩ tôi là cái gì?!"

Rống lên mấy câu này xong, Khúc Kim Tích khóc tức tưởi.

Trong đôi mắt của Thẩm Thính hiện lên một cảm giác bất lực hiếm có.

"Tôi..."

Còn chưa kịp nói ra, Khúc Kim Tích càng khóc lóc dữ dội hơn, nước mắt cứ thế tuôn rơi xuống khóe mắt... Nửa vì giận, nửa vì sợ.

Bỗng nhiên Thẩm Thính vươn tay che đi đôi mắt đỏ hoe của cô, nhắm mắt thờ dài nói: "Tên của em nằm bên cạnh tên tôi trên giấy đăng ký kết hôn. Em nghĩ tôi coi em là gì?"

Lời nói vừa dứt, thoát cái cảm giác dưới tay anh có gì đó sai sai.

Thẩm Thính mở choàng mắt ra.

Tất nhiên cô gái nằm trên ghế đã biến mất, thay vào đó là một đám nhung trắng lẫn xuống khỏi ghế nhanh như chớp.

Hai giây sau, một đôi tai dài, trắng như tuyết run run rẩy rẩy thò ra từ dưới gầm ghế.

Thẩm Thính: "..."

Chương 87

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngũ Lập Thu về đến nhà, đột nhiên nhận được điện thoại của đạo diễn Minh Ngọc Sinh, nói rằng vai nữ chính đã xác định là Khúc Kim Tích, sau đó anh ta sẽ mang kịch bản hoàn chỉnh tới. Đây chính là việc vui, chị ấy lập tức gọi điện thoại cho Khúc Kim Tích.

Điện thoại vang lên trọn vẹn nửa phút rồi cúp mới được kết nối, âm thanh từ đầu dây bên lại không phải là Khúc Kim Tích.

"Là tôi."

Ngũ Lập Thu: "..."

"Kim Tích đâu?"

Người đàn ông ngồi ở ghế lái, mở loa ngoài trên điện thoại ra đặt ở trên kính chắn gió, một đám lông lá, lỗ tai dài buông thõng xuống đang nằm sắp trong ngực anh, ngón tay thon dài bắt đầu vuốt từ cổ lên trên, bộ lông mềm mại bị xoa đến xù lên.

Xúc cảm cực kỳ tốt.

"Ở bên cạnh." Thẩm Thính nói.

Ngũ Lập Thu: "Để cô ấy nghe."

Thẩm Thính: "Không tiếp chuyện được."

Ngũ Lập Thu: "...". Lời này quá gây hiểu lầm, chị ấy suýt chút nữa đã nghĩ sang nghĩa khác!

Cũng may là vào giờ này... cũng không có khả năng đó. Ngũ Lập Thu thu hồi suy nghĩ kỳ quái ở trong đầu mình: "Anh nói với cô ấy

một tiếng, vai nữ chính đã là của cô ấy, chốc nữa tôi sẽ đem kịch bản đến cho cô ấy, mười ngày sau sẽ vào đoàn làm phim, mấy ngày nay để cô ấy ở trong nhà đọc kịch bản thật kỹ."

"Ừm." Thẩm Thính tích chữ như vàng.

Trước khi cúp điện thoại, đột nhiên chị ấy mở miệng hỏi: "Biến thành cái gì rồi?"

Đáp lại chị ấy là âm thanh cúp điện thoại của Thẩm Thính.

"Nghe được rồi?" Thẩm Thính nâng bé thỏ trắng lên cao ngang với tầm mắt của anh.

Bé thỏ trắng đang buông thõng lỗ tai dài liền dựng thẳng tai lên run một cái, sau đó lại rũ xuống, đôi mắt hồng ngọc nhìn xung quanh nhưng lại không muốn nhìn anh.

Thẩm Thính nhéo nhéo nhúm lông nhung trên lỗ tai dài của nó, bóp đến toàn thân Khúc Kim Tích như nhũn ra, thoải mái mà híp mắt.

Hóa ra con thỏ nhỏ bị bóp tai cũng sẽ rất thoải mái!

Cô vừa nghĩ cách thoát ra, không cho Thẩm Thính đụng vào, vừa rất hưởng thụ, cả trái tim chia thành hai phần, tâm lý nghiêng ngả giữa sắc đẹp và tức giận, cuối cùng dứt khoát từ bỏ chống cự, nhắm mắt lại, mặc cho móng vuốt của người kia làm loạn trên người mình.

"Gru gru." Không cẩn thận còn phát ra âm thanh sáng khoái.

Khúc Kim Tích: "..."

Bàn tay của Thẩm Thính dừng lại: "Để chịu?"

Khúc Kim Tích kiên quyết lắc đầu: Cô mới không có đâu!

Lại không phát hiện khi ngón tay của người đàn ông này dừng lại, bản thân mình vô thức đưa đầu đến gần tay anh cọ xát.

Trong mắt Thẩm Thính tràn ngập ý cười.

Thẩm Thính nổ máy xe, hai bàn tay của anh phải nắm tay lái, rất cuộc cũng để Khúc Kim Tích có được tự do. Cô không muốn nằm ở trên người anh mà muốn ngồi ở ghế phụ xe.

Nhưng mà...

Khi Khúc Kim Tích nhảy nhảy bên trên đùi trong rấn chắc của người đàn ông hai lần, ngẩng đầu nhìn về phía ghế phụ xe, lại nhìn cái chân nhỏ ngắn tũn của mình một chút.

Thực sự, cô nhảy không qua.

Đến căn hộ, Thẩm Thính dừng xe xong, ôm một bé thỏ trắng trong ngực, cũng không lập tức vào trong thang máy đi lên nhà mà đi đến siêu thị ở gần đó.

Tuyết đã ngừng rơi, mặt đường trơn ướt, gió lạnh gào thét, Khúc Kim Tích từ trong xe ấm áp đột nhiên bước vào bóng đêm lạnh lẽo, hơn nữa biến thành bé thỏ trắng nhỏ, bộ lông cũng không dày. Cô chợt hắt hơi một cái, vô thức chui sâu vào trong ngực của người đàn ông.

Thẩm Thính mặc bên ngoài một chiếc áo khoác màu cà phê, phát hiện được động tác không thành thật của cô, anh thoáng nghĩ một chút, cúi đầu nói: "Lạnh?"

Lỗ tai run rẩy điên cuồng.

Thẩm Thính một tay kéo khóa áo khoác, đặt quả cầu màu trắng ở trong cổ áo.

Mùi hương thanh nhã dễ ngửi trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ khoang mũi của Khúc Kim Tích, cùng lúc đó, tất cả gió lạnh đều bị ngăn cản ở bên ngoài, chỉ còn lại nhiệt độ cơ thể ấm áp thuộc về anh.

Khúc Kim Tích có chút choáng váng.

Hai lỗ tai lông lá bù xù lặng lẽ từ cổ áo chui ra ngoài, cô có thể nghe được nhịp tim nhẹ nhàng chậm rãi trong lồng ngực anh, một nhịp lại một nhịp, chạm vào dây thần kinh nào đó của cô.

Thẩm Thính một khi dịu dàng, thật sự là muốn chết người, không ai cản nổi, cô nghĩ.

Thẩm Thính thoáng cúi đầu xuống là có thể chạm đến lỗ tai mềm mại kia, anh không cách nào thông qua một lớp lông nhưng mà đoán được cảm xúc lúc này của Khúc Kim Tích, nhưng mà — —

"Mấy cái chân ngắn này của em có thể thôi cào đi được không?" Ngựa đến mức anh không có cách nào chuyên tâm đi được.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô yên tĩnh lại, lúc này mới phát hiện phương hướng mà Thẩm Thính đi là siêu thị ở bên cạnh căn hộ. Anh đi siêu thị làm cái gì? Khúc Kim Tích phát ra âm thanh nghi hoặc.

Vậy mà Thẩm Thính lại nghe hiểu tiếng "Kít" này của cô có ý gì: "Đi siêu thị mua chút đồ ăn vặt nhỏ mà em có thể ăn lúc này."

Mười phút sau, Khúc Kim Tích nhìn chăm chú gian hàng bày bán cà rốt ở hai bên, lâm vào trầm mặc một lúc lâu.

Đây chính là đồ ăn vặt mà anh nói đấy sao?

Bởi vì muốn lựa chọn cà rốt, Thẩm Thính dùng một tay nâng Khúc Kim Tích lên, dứt khoát xách cô từ trong cổ áo ra, nhét vào trong túi áo khoác.

Khúc Kim Tích có thể kéo miệng túi áo xuống, thu hết tình hình bên ngoài vào trong mắt.

Vào giờ này, siêu thị bên cạnh căn hộ cũng không có nhiều người, nhưng Khúc Kim Tích vẫn bị để mắt tới.

Một cậu bé được ông dẫn đi siêu thị mua đồ thấy trong túi anh có bé thỏ trắng đang nhìn dáo diết xung quanh.

"Ông ơi, ông nhìn kìa, ở đó có một con thỏ con."

Ông của cậu bé đang chuyên tâm chọn đồ ăn, không nghe thấy. Thế là dưới sự thu hút của bé thỏ trắng, cậu bé buông tay ông của mình ra chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tò mò nhìn bé thỏ trắng.

"Thật đáng yêu." Cậu bé chớp chớp cặp mắt to: "Chào cậu, tớ tên là Kỳ Kỳ."

Khúc Kim Tích nhìn trời, nhưng cô không có chút sức chống cự nào với một cậu bé đáng yêu như thế. Cô bèn hướng về phía cậu bé kêu 'kít' một tiếng. Được đáp lại, hai mắt cậu bé sáng lấp lánh. Chẳng biết lúc nào Thẩm Thính đã dừng chọn cà rốt, nhìn thấy một màn này. Cậu bé kia nhin không được lên tiếng hỏi anh: "Chú ơi, cháu có thể sờ thỏ con của chú không?"

Âm thanh của cậu bé vang lên khiến bất kỳ một người lớn nào cũng không đành lòng từ chối.

"Không được." Nhưng mà người nào đó vẫn cực kỳ tuyệt tình từ chối.

Cậu bé thất vọng rủ mắt. Bởi vì được giáo dục tốt nên khi bị từ chối, cậu bé cũng không khóc không quấy, nhưng cậu lại không hề rời đi, mà trông mong nhìn Khúc Kim Tích, đáy mắt lộ ra vẻ thích thú và khát vọng.

Khúc Kim Tích: "..."

Anh dựa vào cái gì mà dám thay cô quyết định?

Thỏ con cũng có thỏ quyền!

Cô cố gắng kéo chân sau từ trong túi ra, duỗi chân trước, tư thế cực kỳ bất nhã. Từ bên ngoài nhìn vào, có thể sẽ thấy có hai chiếc túi nhỏ căng phồng trong túi áo khoác lớn.

Cuối cùng, trọng tâm bất ổn đã giúp Khúc Kim Tích thành công đưa bản thân ngã lộn từ trong túi áo ra ngoài.

"?"

"Kít!"

Mắt thấy mình cách mặt đất càng ngày càng gần, cơn khủng hoảng vì mất trọng lượng khiến trái tim của cô bỗng nhiên dừng lại, mãi đến khi bỗng đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, hai ngón tay ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc bắt được cái đuôi ngắn cùn của bé thỏ trắng.

Khúc Kim Tích: "?"

Cái mông của tôi!

Thẩm Thính thả cô vào trong lòng bàn tay, sắc mặt anh tái xanh, một lúc sau, trái tim treo cao của anh cuối cùng cũng hạ xuống. Nhìn thấy bộ lông mềm mại cuộn thành một quả bóng, ngay cả lỗ tai cũng cụp hết lại chắc là bị dọa sợ, anh liền cố gắng dịu dàng, nói: "Hiện tại mới biết sợ? Vừa rồi lúc vượt ngục làm sao không thấy sợ?"

Quả cầu lông màu trắng vẫn bất động như cũ.

Anh nhúu mày lại.

"Chú ơi, con thỏ không có sao chú?" Khuôn mặt bánh bao của cậu bé nhăn nhó giống như chuẩn bị khóc đến nơi, âm thanh thảm thiết vừa rồi của bé thỏ trắng kia đã dọa cậu bé hoảng sợ, cậu tưởng rằng là đã mình hại con thỏ nhỏ rơi xuống.

Lòng bàn tay truyền đến một tiếng "Kít" trầm thấp giống như là muốn nói cho cậu bé cô không sao.

Thẩm Thính: "..."

Thì ra là như vậy, lúc anh nói chuyện thì cô không thèm để ý tới, nhưng đứa nhỏ này nói thì cô lại đáp lại?

Ông của cậu bé gọi cậu, cậu bé đành phải lưu luyến, chầm chậm cất bước rời đi.

"Được rồi, xung quanh không có ai, em có thể ngẩng đầu lên."
Anh đoán là bởi vì cô xấu hổ nên mới cuộn mình lại.

Bộ lông mềm như nhung vẫn bất động như cũ.

Sắc mặt của Thẩm Thính dần trở lên nghiêm túc, chợt nhớ tới thỏ là loài sinh vật có tính cách nhát gan, có một số động vật sẽ bởi vì hoảng sợ quá độ mà khiến trái tim đột nhiên ngừng đập dẫn đến tử vong.

Trong lòng của anh căng thẳng, dứt khoát dùng tay xách hai lỗ tai, "ép buộc" người nào đó ngẩng đầu lên.

Một giây sau, ngón tay của anh liền bị cắn một ngụm.

Đáng tiếc là cô không dám cắn thật, Khúc Kim Tích đành phải ngậm ngón út của Thẩm Thính mài răng để báo thù cho cái móng vuốt còn đau của mình!

Chương 88

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Cẩn người lại còn rất có lực." Thấy cô không có việc gì, Thẩm Thính yên tâm nhưng đồng thời lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Anh phát hiện người nào đó khi không biến thân, đối mặt với anh lại vô cùng nhát gan.

Nhưng khi biến thân thì mười tám ban võ nghệ cùng nhau ra trận, nhất cử nhất động đều không biết "sợ" là gì.

Cô gái này quả thật là có hai bộ mặt khác nhau.

Khúc Kim Tích tiếp tục mài răng, Thẩm Thính chọn đồ cũng đã xong, cầm lấy bé thỏ trắng lá gan đột nhiên biến lớn nào đó trở về nhà.

Anh thả Khúc Kim Tích trên ghế salon, quay người cầm theo cà rốt tiến vào phòng bếp.

Thấy bóng dáng của anh biến mất ở cửa phòng bếp, lúc này Khúc Kim Tích nhảy dựng lên, cố gắng duỗi móng vuốt nhỏ đi kiểm tra cái đuôi của mình.

Cô muốn nhìn một chút xem cái đuôi của mình hiện tại thế nào rồi.

Đến bây giờ cô vẫn còn thấy rất không thoải mái.

Nhưng mà đừng nói dùng tay, dù có dùng chân cũng với không tới, rơi vào đường cùng, cô đành phải nhảy đến gối tựa, nhẹ nhàng dùng cái đuôi cọ cọ.

Cô luôn cảm thấy cái tay kia của Thẩm Thính đã khiến cái "đuôi xương cụt" của cô bị thương — — mặc dù thỏ có lẽ cũng có khả năng không có đuôi xương cụt.

Tê...

Một cổ cảm giác tê dại truyền đến.

Rất khó hình dung cảm giác này, nói đau cũng không phải quá đau, nằm trong phạm vi cô có thể chịu đựng được, mấu chốt là loại ê ẩm này khiến cô cảm giác không ổn.

Sẽ không phải bị đứt mất đó chứ?

Mặt thỏ của Khúc Kim Tích hoảng sợ.

Điện thoại di động của cô và Thẩm Thính đều đặt ở trên ghế salon, Khúc Kim Tích nhảy lên, chặt vật dùng móng vuốt thỏ mở khóa, cũng may lúc trước cô từng có kinh nghiệm dùng móng heo để chơi điện thoại di động nên bây giờ cô đã sử dụng móng vuốt thành thạo hơn không ít.

Ấn mở thanh tìm kiếm, tìm: đuôi của thỏ bị túm đứt thì sẽ như thế nào?

Nhiều trang web liên tiếp nhảy ra, có cái nói đuôi của thỏ bị túm đứt sẽ chảy máu, Khúc Kim Tích trực tiếp bỏ qua trang này. Cô cũng không ngốc, có chảy máu hay không đương nhiên cô đều biết.

Mà nếu như bị đứt, khẳng định sẽ chảy máu, Thẩm Thính không đến mức thấy cô bị đứt đuôi mà còn thờ ơ được.

Giật mình vì phát hiện mình không có tìm kiếm đúng, Khúc Kim Tích lại tìm kiếm bằng từ khóa khác: Đuôi của thỏ có thể bị gãy xương không?

Website nửa ngày mới nhảy ra.

Không có tin tức liên quan đến đuôi thỏ bị gãy xương.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô có chút bực bội lấy tay chọc chọc màn hình, nghĩ một lát rồi lại tìm kiếm tiếp, nhưng cô chưa kịp làm gì thì đã thấy hai ngón tay quen thuộc xuất hiện, cầm lấy cái điện thoại trước mặt đi.

Cô ngơ ngác ngẩng đầu, ánh mắt của Thẩm Thính lướt qua màn hình điện thoại: "Đuôi của thỏ có thể bị gãy xương à... Em đang làm cái gì thế?"

Bé thỏ trắng rũ tai xuống, u oán trừng anh một cái, sau đó lui về phía sau, ánh mắt thèm không nhìn anh.

Thẩm Thính: "?"

Anh thả đĩa đựng trái cây trên tay xuống, bên trong bày hơn mười cây củ cà rốt có chiều dài và hình dáng giống nhau như đúc, bên cạnh còn một ít rau xanh.

Ghế salon lún xuống, Khúc Kim Tích biết Thẩm Thính đã ngồi. Thấy vậy cô mau chóng chạy đi, nhưng mà đã chậm một bước, thân thể bay lên không, Thẩm Thính trực tiếp bắt lấy cô ôm vào trong ngực.

"..."

Cái đuôi bị ép lập tức truyền đến cảm xúc đau nhói, không thoải mái.

Cô định điều chỉnh tư thế một chút thì trước mắt đột ngột xuất hiện một cây cà rốt, người nào đó còn cố ý lắc lắc mấy cái, giống như đang đùa mèo con.

Bản năng của Khúc Kim Tích thúc đẩy, nhin không được cản một cái.

Có lẽ là do cô biến thân thành bé thỏ trắng nên hiện tại ăn cà rốt cũng cảm thấy hương vị có chút lạ, không ngọt không thơm không giòn, nhạt như nước ốc.

Khúc Kim Tích ăn một miếng sau đó đẩy tay Thẩm Thính ra.

"Không thích."

Bộ lông mềm như nhung gật đầu.

"Có con thỏ không thích ăn cà rốt sao?" Người đàn ông nhăn mày: "Ngay cả đồ ăn của cá mà em cũng ăn đến say sưa ngon lành, hiện tại thì lại kén ăn."

Khúc Kim Tích lườm anh một cái.

Giống loài khác nhau mà!

Thấy cô thật sự không thích ăn, Thẩm Thính cũng không có ép buộc, ánh mắt nhìn về cái đuôi ngắn ngủn phía sau của bé thỏ trắng.

"Đuôi không thoải mái?"

Khúc Kim Tích vô thức gật đầu.

Gật xong, trong nháy mắt đó cô liền hối hận. Vì sao cô! Lại! Gật đầu.

Một giây sau, cái người đàn ông nào đó rất không biết xấu hổ xoay người cô lại, có ý đồ kiểm tra cái đuôi của cô.

"Chi chi!"

Thẩm Thính còn chưa bắt đầu kiểm tra, mặt đã bị hai cái chân sau đạp một cái. Tay anh buông lỏng, con thỏ nhỏ hoảng sợ nhảy xuống sàn nhà, nhảy mấy cái đã chui xuống dưới bàn trà.

Thẩm Thính: "....."

Anh sờ má phải bị đá đau của mình, vừa bực mình vừa buồn cười, gõ gõ mặt bàn trà: "Cái đuôi của em bị thương, tôi chỉ giúp em kiểm tra một chút, có cái gì không đúng sao?"

"Kít!"

Người đàn ông này tại sao lại có thể dùng giọng điệu tự nhiên như vậy trong khi giờ trò lưu manh như vậy chứ?

Khúc Kim Tích đều muốn xù hết lông lên, toàn bộ cơ thể cảm thấy có một luồng hơi nóng kỳ lạ phát ra từ bên trong, giống như đưa thân thể vào trong lò nung.

Thẩm Thính dừng lại, khẽ nắm tay, trong mắt như có điều suy nghĩ, một lát sau bỗng nhiên kịp phản ứng.

Cái đuôi của thỏ hỏ là tương ứng với một bộ phận nào đó trên cơ thể con người?

Suy nghĩ của anh chỉ trong nháy mắt mà thôi, thần sắc trở nên có mấy phần cổ quái, anh chợt đứng lên.

Khúc Kim Tích ở dưới bàn trà nghe được Thẩm Thính ho một tiếng, cô vánh tai, tiếp tục nghe ngóng động tĩnh của anh.

Lặng yên như tờ.

Anh đang làm cái gì vậy?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không có nghe được bất kỳ thanh âm gì khiến Khúc Kim Tích có chút tò mò, cũng có chút lo lắng. Cô cũng không thể trốn ở dưới bàn trà mãi được.

Lại qua một phút, trải qua cân nhắc, Khúc Kim Tích thăm dò lên tiếng: "Kít?"

Người đâu.

Không có âm thanh trả lời.

Sẽ không phải là đi lên lầu rồi chứ.

Khúc Kim Tích nghĩ đi nghĩ lại, hướng phía trước cọ xát mấy lần, lặng lẽ thò một lỗ tai ra— — Cô cảm thấy có thể là do mình trốn ở dưới bàn trà, thính giác bị ảnh hưởng cho nên nghe không được thanh âm khác.

Vẫn không có thanh âm.

Cô cũng không biết Thẩm Thính đang yên tĩnh ngồi ở trên ghế salon, cầm điện thoại trong tay, khước mắt bị lỗ tai của con vật ở dưới bàn trà hấp dẫn, anh im lặng mỉm cười, tiếp tục giữ yên lặng.

Anh không tin cô có thể kiềm chế được.

Quả nhiên, chưa được mấy giây, một lỗ tai khác cũng nhô ra, tiếp đó một tắc lại một tắc, nửa cái đầu nhưng cũng chui ra.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn màn hình một cái, điện thoại liền lập tức quay phim.

"Ngẩng đầu."

Đột nhiên nghe được thanh âm, Khúc Kim Tích lập tức ngẩng đầu, đôi mắt hồng ngọc tiến vào trong camera của điện thoại. Cô mơ màng hai giây, từ từ phản ứng lại, Thẩm Thính đang chụp hình cô.

"..."

Đây là chuyện mà Thẩm Thính có thể làm sao?

Khúc Kim Tích bắt đầu hoài nghi cái túi da trước mặt này có phải là Thẩm Thính hay không. Bởi vì trước đó cô cũng biến thành các động vật khác nhưng Thẩm Thính chưa từng chụp ảnh cô bao giờ.

Khúc Kim Tích lâm vào trầm tư, quên mất cơ thể mình bây giờ đã chui ra hơn một nửa, Thẩm Thính chỉ cần xoay người một chút là có thể dễ dàng xách lỗ tai của cô, ôm xô vào trong ngực.

Cho nên, khi ý thức được mình lại bị Thẩm Thính bắt được, Khúc Kim Tích đập đập hai lần, sau đó chấp nhận số phận — dù sao chỉ cần không động vào cái đuôi của cô là được.

"Cái đuôi của em bị đau mà em lại với không tới, tất nhiên là tôi muốn giúp em kiểm tra rồi." Thẩm Thính lo lắng nói: "Chẳng lẽ em muốn để cho cái đuôi của mình chuyển biến xấu?"

"Kít." Chờ biến trở về người thì dễ xử lý mà.

Thẩm Thính giống như có thể nghe hiểu cô đang nói cái gì: "Em thà để cái đuôi đau như bây giờ chứ cũng không cho tôi giúp em kiểm tra?"

Nói nhảm.

"Đi." Thẩm Thính qua lấy chìa khoá xe và áo khoác: "Vậy thì đi đến chỗ bác sĩ thú y đi."

Khúc Kim Tích: "?"

"Em không muốn để cho tôi giúp em kiểm tra thì chắc là bác sĩ thú y có thể kiểm tra được." Thẩm Thính mặc áo khoác rồi cài nút áo, lập tức ôm bé thỏ trắng bị lời nói của anh dọa cho choáng váng lên.

Mắt thấy anh bắt đầu đổi giày, rốt cuộc Khúc Kim Tích cũng phản ứng lại, cô vội vàng giãy dụa ở trong lòng Thẩm Thính, cô muốn rời xa người đàn ông đáng ghét này!

Cô đâu chỉ không muốn anh kiểm tra, mà là cô không muốn bất kỳ người đàn ông nào kể cả bác sĩ cũng không được nhìn.

Nhưng mà Thẩm Thính đã sớm đoán được chiêu này của cô, dễ dàng khống chế thân thể nhỏ bé của cô trong ngực, mượn lời nói của Khúc Kim Tích, đó chính là Ngũ Chỉ Sơn, dù cô có lật như thế nào cũng không lật được, ngược lại khiến chính mình mệt mỏi tới mức không thở nổi, tứ chi bủn rủn bất lực.

Cùng Thẩm Thính "ở chung" lâu như vậy, cô không dám nói hiểu rõ anh trăm phần trăm, nhưng cô hiểu được một điều ở Thẩm Thính: Chỉ cần là chuyện anh đã quyết định thì anh nhất định sẽ làm.

Nói cách khác, nếu như cô kiên trì không cho Thẩm Thính kiểm tra đuôi giúp cô thì anh nhất định sẽ cưỡng chế đưa cô đi tới bác sĩ thú y, để bác sĩ thú y kiểm tra cho cô.

Hai lựa chọn.

Bị Thẩm Thính nhìn hết, hay bị vị bác sĩ thú y xa lạ nhìn hết, lựa chọn cái nào thì tốt hơn?

Nhưng mà Khúc Kim Tích nhớ tới lần trước biến thành khăn tay, cảm giác lúc Thẩm Thính dùng cô lau tay.

Là cô lau tay Thẩm Thính nhưng lại cho cô cảm giác giống như là Thẩm Thính đang... Khúc Kim Tích đang suy nghĩ bỗng nhiên dừng lại một chút, vô thức tưởng tượng, cuối cùng lông mao trên mặt đỏ lên, lựa chọn cái thứ nhất.

Đời này Khúc Kim Tích không muốn trải qua cảm giác bị kiểm tra đuôi lần nữa. Nếu như lông thỏ có thể theo nhiệt độ biến hóa của làn da mà thay đổi thì như vậy thời khắc này cô nhất định là một con thỏ toàn thân đều đỏ rực rồi.

Sau khi Thẩm Thính kiểm tra cẩn thận thì phát hiện cái đuôi ngấm cứt của bé thỏ trắng đỏ lên một vòng, nửa sưng nửa không sưng, anh hiểu được đây là do lúc ở siêu thị vì để tránh cho Khúc Kim Tích té xuống, anh theo phản xạ có điều kiện mà tóm lấy.

Trọng lực + quán tính dẫn đến... mà anh lại vì hành vi của con thỏ nhỏ nhẩy nhót tung bừng còn cần tay anh nên đoán cô không bị thương.

Dưới ánh đèn, người đàn ông tuấn mỹ mím chặt khóe môi, ánh mắt dần sâu thăm thẳm.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương, cơ thể đầy lông lập tức run lên.

"Thật xin lỗi."

Nghe thấy Thẩm Thính đột ngột xin lỗi, cô ngơ ngác: "?"

Cô không lên tiếng.

"Về sau sẽ không như vậy nữa."

Khúc Kim Tích không được tự nhiên giật giật lỗ tai, Thẩm Thính chủ động xin lỗi lại nói chuyện dịu dàng giống như là thần tiên xuất hiện.

Thẩm Thính thuần thục bấm số của bác sĩ thú y Lâm Thiên Hà.

— — phần đuôi của bé thỏ trắng bị thương, xử lý như thế nào mới phù hợp... Loại này vấn đề chuyên sâu này đương nhiên phải hỏi bác sĩ chuyên nghiệp.

"Bác sĩ Lâm, tôi là Thẩm Thính."

"... Tôi biết." Từ lúc điện thoại di động kêu lên, Lâm Thiên Hà đã biết là ai gọi tới.

Cái này gọi là trước lạ sau quen, đối với việc nhận điện thoại của Thẩm Thính, hiện tại anh ta đã vô cùng bình tĩnh.

Lâm Thiên Hà chủ động hỏi: "Lần này lại nuôi con gì?"

Thẩm Thính: "Một con bé thỏ trắng, lớn chừng bàn tay."

Lâm Thiên Hà: "Bị thương chỗ nào rồi?"

"Cái đuôi." Thẩm Thính thuật lại quá trình, còn miêu tả lại hình ảnh cái đuôi sưng đỏ.

Sau một lát, Lâm Thiên Hà nói: "Bị thương do lôi kéo là việc bình thường, không có chuyện gì lớn."

Thú cưng không cần thận đập trái đụng phải, loại thương tích bình thường này đều là tự lành, không có gì phải bôi thuốc cả.

Nghĩ đến Thẩm Thính vô cùng coi trọng và bảo vệ thú cưng, Lâm Thiên Hà suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra một phương pháp: "Có thể thử chườm nóng một chút, hẳn là có thể làm dịu."

"Cảm ơn."

"Không cần khách sáo, là việc nên làm."

Hai người nói chuyện xã giao vài câu, Thẩm Thính cúp điện thoại, đi vào phòng tắm lấy một chậu nước nóng ra.

Khúc Kim Tích: "?"

Không phải chườm nóng sao?

Thẩm Thính đã thử qua nhiệt độ nước, vẫn cưỡng chế ấn móng vuốt của bé thỏ trắng xuống nước: "Bồng sao?"

Khúc Kim Tích không hiểu rõ động tác của Thẩm Thính, chỉ lắc đầu.

Sau đó, cô liền bị Thẩm Thính nhấc lên, thả vào trong nước nóng, chỉ còn đầu lộ trên mặt nước.

"Chắc là ngâm nước nóng hiệu quả sẽ tốt hơn chườm nước nóng, trước tiên ngâm một lúc đã."

Chân Khúc Kim Tích đạp không đến đáy chậu, nửa người lơ lửng ở trong nước, trọng lượng toàn thân chèo chống trên tay Thẩm Thính.

Cảm xúc trong lòng cô ngổn ngang trăm mối, lại cảm động người giám hộ kiên nhẫn chăm sóc mình, nhưng — — cái tay đáng chết kia lại vén cái đuôi của cô lên.

"..."

Bé thở trắng ướn sưng cam chịu nhắm mắt lại.

Chương 89

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm đó, Khúc Kim Tích may mắn được lên phòng ngủ riêng của Thẩm Thính ở trên lầu hai.

Thật ra không phải là may mắn mà là — — cô bị Thẩm Thính ôm lên, thân thể bị giam cầm.

Lý do là cái đuôi của cô có vết thương, anh không yên lòng để cho cô ngủ trong phòng một thân một mình, nhờ may lại xuất hiện tình huống giống như khi cô biến thân thành con vịt lần như trước, lại phải làm phiền Lâm Thiên Hà thì không tốt lắm.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô hẳn là nên cảm ơn người giám hộ tri kỷ này.

Thẩm Thính thả cô lên trên giường, mình cũng lên theo, sau đó anh kéo ngăn kéo ra, lấy một chiếc kính mắt bảo vệ thị lực ra đeo lên, thuận tay cầm lên kịch bản trên tủ đầu giường.

Lúc này Khúc Kim Tích mới phát hiện, hóa ra mỗi đêm trước khi Thẩm Thính đều sẽ xem kịch bản.

Khoan đã, kịch bản?

Cô thò đầu ra, nhìn kịch bản trong tay Thẩm Thính tên là gì.

Cô biết Thẩm Thính đang bận chuyện của công ty, trong khoảng thời gian gần đây, các loại báo cáo đều đưa cho người khác, cô còn tưởng rằng trong thời gian ngắn anh sẽ không nhận kịch bản nữa.

Ánh mắt Thẩm Thính dời đi, anh thấy bộ dáng cố gắng muốn nhìn trộm của cô thì cũng hào phóng đưa trang bìa kịch bản hướng về

phía cô.

« Tình cố nhân »

?

Khúc Kim Tích nghi ngờ ‘kít’ một tiếng, lấy sự hiểu biết của cô đối với Thẩm Thính, tên kịch bản như này hình như không phải phong cách của Thẩm Thính.

"Tác phẩm mùa thu của Trần Minh Hà, tôi đóng vai nam phụ số một." Thẩm Thính giải thích.

Trần Minh Hà là lão làng trong giới đạo diễn, cũng là người đầu tiên giúp đỡ anh quay Bá Nhạc sau khi Thẩm Thính ra mắt. Đối với Thẩm Thính, ông ấy có ơn nâng đỡ, khó trách anh sẽ đáp ứng làm nhân vật khách mời.

Khúc Kim Tích chơi điện thoại di động của mình, chị Thu đã nói sẽ đưa kịch bản cho cô đọc, Thẩm đại lão trước khi ngủ đều phải xem kịch bản, cô nhàn nhã như vậy không cảm thẹn sao.

Hơn nữa, cô vẫn luôn tò mò, cái kịch bản vốn là viết cho Mao Y Xảo này rốt cuộc là có nội dung như thế nào.

Vì màn hình điện thoại di động mà Khúc Kim Tích đang dùng khá nhỏ nên không tiện lắm. Khúc Kim Tích đang thao tác thì bỗng nhiên một cái máy tính bảng được ném tới.

Màn hình máy tính bảng dễ sử dụng hơn màn hình điện thoại.

"Kít." Cảm ơn.

"Không cần khách sáo."

"..."

Anh lại có thể nghe hiểu thật à!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, một người một thở yên lặng làm việc riêng của mình nhưng lại hết sức hài hòa.

Kịch bản tên là « Tiếng cây trúc », bối cảnh là từ thời Dân Quốc, đang chuyển sang thời hiện đại, chủ yếu nói về nhân vật nữ chính - Trúc Sơ Tâm vốn là một con trúc yêu tu hành nhiều năm, trúc vốn không có tim, nhưng lại bởi vì có một người dốc lòng chăm sóc mà từ đó có tim.

Yêu có tim thì có thể trưởng thành, thế là Trúc Sơ Tâm hóa thành hình người, cùng phú gia công tử Lục An Ngôn quen biết rồi yêu nhau.

Nhưng mà người yêu không cùng đường. Đúng lúc gặp quân Nhật xâm lấn, Lục An Ngôn vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, tin vào lời sàm ngôn của Yêu Đạo, cho rằng dâng Trúc Sơ Tâm cho quân giặc thì có thể thoát được một kiếp nạn.

Mục đích của Yêu Đạo rất đơn giản, anh ta muốn yêu đan của Trúc Sơ Tâm. Lấy một viên yêu đan thì có thể nâng tu vi anh ta lên cao một bước, trở thành Đạo Tông Thống Lĩnh, không sợ bất cứ yêu quái nào.

Trúc Sơ Tâm lòng tràn đầy vui vẻ chờ đợi tình lang cùng mình ở bên nhau, không ngờ, thứ cô ấy chờ lại là vô số quân giặc. Thậm chí vì để cho cô không có sức phản kháng, anh ta đã bỏ bùa ở trong đồ ăn của cô, sau khi uống xong nước bùa, Trúc Sơ Tâm gần như là mặc người xẻ thịt.

Vì không để cho mình bị làm nhục, cô thả một mối lửa thiêu đốt chính mình.

Trăm năm qua đi, miếng đất cháy đen kia lại mọc ra một cây trúc. Tại thế kỷ hai mươi mốt, nhân vật nam chính Cố Tầm An về nhà tảo mộ, vô tình té xuống vách núi. Sau đó lại ở đáy vực, anh phát hiện một cây trúc non vừa mọc, màu sắc óng vàng, bất cẩn nhổ cây trúc vàng này lên.

Hành động này đã đánh thức Trúc Sơ Tâm, ký ức của cô khôi phục, lại một lần nữa hóa hình người, nhưng bởi vì thương thể quá nặng, thực lực chỉ không đến một phần mười ban đầu.

Cô cần khôi phục thực lực, còn phải báo thù rửa hận, nhưng mà trăm năm qua đi, thời dân quốc đã không tồn tại nữa, Lục An Ngôn lúc trước đã hóa thành đất vàng xương trắng. Cô phải xóa bỏ cõi lòng tràn đầy oán hận như thế nào để trở lại Sơ Tâm như ban đầu?

Đây là tóm tắt kịch bản, từ đây có thể thấy được, Trúc Sơ Tâm bên trong kịch bản có hai loại tính cách. Lúc đầu ngây thơ, trong sáng, trăm năm sau thức tỉnh một lần nữa, cô sống lại trong biển máu, tính cách đã sớm thay đổi.

Kiểu người này đã xuất hiện rất nhiều trong các bộ phim truyền hình điện ảnh, không tính là mới lạ, nhưng không biết có phải là do văn vẻ của biên kịch tốt hay không mà Khúc Kim Tích chỉ nhìn nội dung chính, coi lại giới thiệu tóm tắt nhân vật cùng kịch bản của mấy tập đã lập tức thích nhân vật Trúc Sơ Tâm này.

Đây có lẽ chính là ma lực của biên kịch vàng, mỗi một chữ đều có thể tóm chặt lấy trái tim của khán giả một cách tự nhiên.

Khúc Kim Tích mới đọc một chút đã đỏ cả vành mắt vì Trúc Sơ Tâm.

Tại sao con thỏ lại khóc?

Thẩm Thính may mắn nhìn thấy.

"Sao vậy?" Anh nâng con thỏ nhỏ lên, con mắt vốn đã hồng hồng, lúc này lại càng hồng hơn, càng giống như một viên hồng ngọc óng ánh, sáng long lanh.

Dưới mắt anh, lông thỏ trắng muốt bị nước mắt làm ướt nhẹp. Thẩm Thính im lặng một lúc, lại nhìn thấy màn hình đang sáng. Anh rút khăn tay ra lau cho cô: "Mới đọc hai tập đầu mà đã khóc rồi à?"

Khúc Kim Tích buồn buồn "Kít" một tiếng.

Thắm Thính nhếch miệng lên, một diễn viên ưu tú nhập vai nhanh chóng là kiến thức cơ bản.

Mặc dù anh không nói với Kim Tích nhưng đối với năng lực chuyên nghiệp của cô, bỏ qua tình cảm cá nhân, anh rất là thương thức.

"Được rồi." Thắm Thính buông kịch bản của mình xuống, cũng lấy máy tính bảng đi, "Thời gian không còn sớm, ngày mai lại xem tiếp."

Cũng không đợi con thỏ nhỏ phản ứng lại, anh đã tắt đèn nằm xuống, mặc cho thân thể nhỏ bé lông lá bù xù uốn éo trong ngực, theo hô hấp của anh mà lên xuống chập trùng.

Anh không đặt bé thỏ trắng ở bên cạnh, bé thỏ trắng cũng không tự động nhảy sang bên cạnh. Cô động đậy thăm dò mấy lần, sau đó cũng bất động.

Thời gian tốt đẹp của bé thỏ trắng cùng Thắm Thính kéo dài tổng cộng hai ngày rưỡi.

Thắm Thính ban ngày đi làm việc, Khúc Kim Tích thì ở trong nhà xem kịch bản. Thắm Thính chuẩn bị đủ đồ ăn và hai máy tính bảng sạc đầy pin cho cô, có thể để cô sử dụng luân phiên.

Khúc Kim Tích bỏ ra hai ngày để xem hết kịch bản, bây giờ cô không cách nào cầm bút, không tiện ghi chép đánh dấu nên đành suy nghĩ ở trong lòng.

Đến ba giờ đêm, Khúc Kim Tích nằm mơ cũng liên quan tới tình tiết của « Tiếng cây trúc », trong mơ bỗng nhiên cảm giác được một hơi nóng hầm hập chạy loạn trong thân thể — — biến thân, loại cảm giác này không thể quen thuộc hơn được nữa.

Ý thức được mình còn nằm trong ngực Thẩm Thính, Khúc Kim Tích đột nhiên bừng tỉnh, quyết định nhân lúc cô còn chưa biến thân xong, nhảy đến bên cạnh.

Chậm rãi...

Lúc cô tỉnh táo thì bản thân đã biến đổi xong rồi.

Thẩm Thính đang ngủ say, bị vật nặng đè lên thì lập tức mở mắt. Trong bóng tối, khuôn mặt của hai người đối diện nhau, hương thơm luẩn quẩn chóp mũi, cả người Khúc Kim Tích đang đè ở trên người anh.

Người đàn ông chưa tỉnh táo hoàn toàn, trong mắt dần dâng lên cảm xúc mãnh liệt, bàn tay gần như là vô thức đặt ở bên trên eo thon của cô gái nhỏ trong lòng mình.

Bầu không khí thay đổi trong nháy mắt.

Khúc Kim Tích nuốt một ngụm nước miếng, cô muốn động đậy nhưng dây thần kinh nào đó của phụ nữ báo với cô là không thể động đậy.

Có lẽ là bởi vì khoảng cách gần, dù là tia sáng mờ mờ nhưng cô có thể thấy rõ ngũ quan của anh như cũ.

Trong lúc ngủ, người này vẫn đẹp trai như vậy.

Cô không thể không thừa nhận, Thẩm Thính là người đàn ông kể cả là khuôn mặt, khí chất hay là dáng người đều hoàn mỹ nhất, không ai sánh bằng.

Không khí càng ngày càng nóng lên, ngón tay Khúc Kim Tích đặt ở trước người Thẩm Thính nhịn không được giật giật, cuối cùng cô thua trận trước, nói nho nhỏ: "Cái kia... Anh có thể thả tôi ra không?"

Thật lâu sau, Thẩm Thính mới mở miệng, thanh âm trầm thấp:
"Khúc Kim Tích..."

Hơi thở của anh khiến đầu Khúc Kim Tích cuống quýt tránh ra bên cạnh, đôi môi mềm mại lướt qua gò má của người đàn ông.

Một giây sau, người đàn ông bỗng nhiên hành động, Khúc Kim Tích chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vị trí hai người đã thay đổi.

Tư thế này thật sự làm cho người khác hoảng loạn và bất an, Khúc Kim Tích lắp bắp nói không nên lời "Anh anh anh..."

"Có phải em quên chúng ta là vợ chồng rồi hay không đấy?"

"... Hà?"

Người đàn ông thoáng ngẩng đầu, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra, chậm rãi nói: "Cho nên, em có nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với tôi một chút hay không?"

Chương 90

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dòng nước lạnh lẽo từ vòi hoa sen chảy xuống, người đàn ông ngẩng khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ, dòng nước chảy xuống toàn thân, máu nóng sôi trào trong cơ thể dần dần lắng lại.

Trợn vện trong mấy phút, Thẩm Thính mới đóng vòi hoa sen lại, anh đi đến trước gương lau hơi nước ở phía trên đi. Trong gương, trên khuôn mặt ướt át của người đàn ông mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Anh biết rõ tình cảm của mình đối Khúc Kim Tích.

Thẩm Thính vẫn luôn là một người tình tảo, nhưng bây giờ anh lại hoàn toàn không tình tảo, nghĩ kỹ một chút, dường như toàn bộ đều là do Khúc Kim Tích.

Là một người chưa từng thích ai bao giờ, cũng chưa từng theo đuổi con gái, nên cách Thẩm Thính theo đuổi con gái không được giống bình thường.

Nói đúng hơn, anh chính là kiểu thẳng nam khó theo đuổi người khác — — thích người ta nhưng anh lại không nói, cũng không biểu hiện ra.

Không ai dạy anh cách theo đuổi con gái nhà người ta như thế nào, đến mức anh chỉ có thể dựa vào bản năng mà tìm tòi.

Khúc Kim Tích là của anh, anh vô cùng chắc chắn điểm này.

Nhưng mà cô sợ anh, thậm chí anh còn không thể chắc chắn cô có thích anh hay không.

Việc này khiến Thẩm Thính có chút ảo não, còn có chút lực bất tòng tâm, khuôn mặt anh bình tĩnh nhìn hình ảnh phản chiếu của mình ở trong gương, nhớ lại lúc này bản thân mình đã mất khống chế thì âm thầm thở dài.

Người đàn ông ba mươi tuổi giờ phút này chỉ có thể một mình buồn bực trong phòng tắm để mặc cảm xúc phức tạp không biết xử lý như thế nào trong lòng, và cả... giải toả.

Lúc này Khúc Kim Tích đang mặc một chiếc áo thật mỏng, vô lực dựa người vào phía sau cửa, chậm rãi trượt xuống, vô thức cắn ngón tay.

Tâm trạng phức tạp.

Cô đúng bị sắc đẹp mê hoặc mà.

Sắc mặt cô đỏ hồng, trong đầu cô không ngừng nhớ lại khung cảnh kiều diễm mấy phút trước. Đôi môi nóng hổi, bàn tay nóng rực, kiềm chế nhưng lại nóng bỏng nhiệt tình... Cô lặng lẽ vén quần áo lên, trên làn da trắng tuyết có in một dấu đỏ tươi.

Mặt Khúc Kim Tích càng lúc càng nóng, cô có hơi không thở được, dứt khoát đặt mông xuống, bắt đầu hít thở sâu.

Mặc dù thế nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu dưỡng khí như cũ. Cô nghĩ có thể trong phòng hơi ngột ngạt, thế là cô đi ra mở cửa sổ. Khí lạnh ập tới, cô rung mình một cái, cảm giác nóng cháy không ngừng ăn mòn cơ thể kia cuối cùng giảm đi rất nhiều.

Tình tảo một hồi lâu, mãi đến khi cơ thể cảm thấy hơi lạnh, lúc này Khúc Kim Tích mới đóng cửa sổ lại nằm lên giường.

Nhưng mà khi nhắm mắt lại, tất cả đều là dáng vẻ dụ dỗ cô của tên đàn ông kia.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô bực lấy chần mèn, im lặng hờ hét ở trong lòng, dường như cô có thể thông qua động tác này để ném hình ảnh của tên đàn ông đang quyến rũ cô kia ra khỏi đầu.

Sống hơn hai mươi tuổi, đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích tiếp xúc thân mật với một người đàn ông như vậy.

Khúc Kim Tích đã từng vì kiếm tiền, mà học tập đủ các loại kỹ năng, làm sao có thời gian để mà yêu đương, cho dù có người muốn theo đuổi cô, hoặc là muốn kết thân với cô nhưng đều bị cô từ chối.

Yêu đương có gì tốt? Đàn ông có gì tốt? Có thể so sánh với vàng bạc châu báu không?

Đương nhiên, thỉnh thoảng khi cô nhìn thấy mấy đôi tình nhân ân ái cũng sẽ hâm mộ, mấy giây qua đi, cô lại khôi phục tỉnh táo, nên làm gì thì làm cái đó.

Cô vẫn cho là có định lực rất tốt đối với sắc đẹp, mặc dù mấy lần trước cô đều bị sắc đẹp của Thẩm Thính mê hoặc nhưng cô đều kịp thời dừng lại.

Không nghĩ tới lần này...

Thiếu chút nữa!

Chỉ còn thiếu một chút nữa!

Trong lòng Khúc Kim Tích tự phỉ nhổ chính mình.

Nếu tiếp tục như vậy thì không được.

Sở dĩ Thẩm Thính thay đổi thái độ đối với cô là bởi vì cô có thể biến thân, anh coi cô là thú cưng mà thôi. Cô xưa nay không cảm thấy Thẩm Thính có thể thích mình, anh chán ghét nguyên chủ như vậy, mà sau khi mình xuyên qua cũng chưa có làm cái gì có thể khiến anh thích mình.

Khúc Kim Tích xoay người nằm lỳ ở trên giường, buồn bã nghĩ, thủ tục ly hôn nên đưa vào danh sách quan trọng cần phải thực hiện thôi.

Lúc trước, bởi vì xảy ra tai nạn xe cộ rồi còn biến thân nên trì hoãn, hiện tại... Dù sao chỉ cần cô chú ý một chút mà thôi, không cần phải làm phiền người giám hộ.

Dù cho... dù cho cần người giám hộ thì cũng có thể giải trừ quan hệ vợ chồng giữa hai người trước đã.

Không phải, nhớ đâu lần sau Thẩm Thính lại đột nhiên yêu cầu cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng nữa thì sao, lần này cô có tránh được nhưng lần sau cô còn có thể tránh được hay không.

Cộc cộc cộc.

Cửa đột nhiên bị gõ vang.

Suy nghĩ hỗn loạn của Khúc Kim Tích bỗng nhiên bị cắt ngang, toàn bộ căn hộ chỉ có cô và Thẩm Thính, người gõ cửa còn có thể là ai?

Cô chui từ trong chăn ra nhưng không lên tiếng.

Mấy giây sau, cô nghe được âm thanh của Thẩm Thính: "Đã biến trở về rồi thì em tự sắp xếp vé máy bay để về nhà tảo mộ đi, bao giờ xong thì nói với tôi."

Khúc Kim Tích không lên tiếng, vánh tai lên nghe âm thanh ở bên ngoài. Sau một lát, cô nghe được tiếng bước chân xa dần thì biết ngay là Thẩm Thính đã trở về lâu hai.

Cô thở ra một hơi.

Suýt nữa thì quên mất việc cô phải về quê tảo mộ, đầu tuần ông cụ Thẩm đến đây đã cố ý nhắc nhở bọn họ rồi.

Ngày mai sẽ phải trở về.

Thẩm Thính và cô cùng về quê, vậy chẳng phải hai người bọn họ sẽ phải sớm chiều ở chung với nhau ít nhất là hai đến ba ngày sao?

Khúc Kim Tích nuốt nước bọt, trong nháy mắt cô có xúc động không muốn cùng Thẩm Thính trở về.

Nhưng mà... dường như ở sâu trong lòng cô vẫn hi vọng anh có thể trở về cùng với mình.

Điên rồi.

Khúc Kim Tích chui đầu xuống gối, quyết định không nghĩ gì nữa, đi ngủ trước, khi nào tỉnh ngủ lại nói!

Sau đó cô nằm mơ.

Điều đáng sợ đó là nội dung giấc mơ lại là cô và Thẩm Thính ở trên giường làm cái việc mà lúc này chưa hoàn thành, Khúc Kim Tích bị dọa tỉnh lại, ôm lấy chăn mềm ngời dậy, xoa xoa gương mặt đang nóng lên.

.....

Điện thoại và cục sạc điện thoại đều ở trên lầu hai, cô căn bản không biết bây giờ là mấy giờ, nhưng nhìn bên ngoài trời đã sáng thì chắc cũng không còn sớm.

Giờ này nhất định Thẩm Thính đã đi làm rồi.

Khúc Kim Tích mất một lúc để bình tĩnh lại.

Cô cũng không còn là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, cô đã là một người phụ nữ trưởng thành, nên đối với loại chuyện này cũng bình tĩnh hơn một chút.

Mặc dù cô chưa từng có nói chuyện yêu đương, ngoại trừ Thẩm Thính thì cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với bất cứ người đàn ông nào khác, nhưng mà cô là một người phụ nữ thành thực cho nên ban đêm nằm mơ tới những hình ảnh không đứng đắn thì cũng không phải là chuyện gì lạ.

Mà những chuyện không nên xảy ra thì cũng không xảy ra, vậy nên cô không cần thiết phải suy nghĩ nhiều về vấn đề này.

Khúc Kim Tích bình tĩnh lại, trên người vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, cô tranh thủ cầm bộ áo ngủ sạch sẽ, chuẩn bị đi tắm rửa.

Đi đến phòng khách, ánh mắt nhìn qua.

Khúc Kim Tích: "..."

Ai đến nói cho cô vì sao người đàn ông đang ôm laptop ngồi ở trên ghế sofa phòng khách vì sao lại ở chỗ này.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã mười một giờ hai mươi hai phút, giờ này mà anh còn chưa đến công ty sao!

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Thính ngược mắt nhìn qua.

Khúc Kim Tích vừa muốn ngáp một cái lập tức đổi thành ợ hơi.

Thẩm Thính bình tĩnh thu hồi ánh mắt, không nói gì.

Khúc Kim Tích nhân cơ hội này xông vào phòng tắm.

Cô lẽ mề nửa giờ mới bước ra khỏi phòng tắm.

"Đặt vé máy bay trước đi." Thẩm Thính cũng không ngẩng đầu lên nói.

Khúc Kim Tích "A" một tiếng.

Điện thoại đặt ở trên bàn trà cách anh không xa, Khúc Kim Tích đi tới, Thẩm Thính dùng máy vi tính gõ chữ, một ánh mắt cũng không nhìn cô.

Khúc Kim thấy thái độ này của anh không có gì thì cô cũng trở nên thoải mái hơn, cầm điện thoại di động lên đặt vé máy bay: "Nhanh nhất là hai giờ rưỡi chiều, được không?"

"Ừm."

"Vậy tôi mua nhé?"

"Được."

"..."

Khúc Kim Tích chậm chạp không mua, cô do dự hết lần này đến lần khác. Cuối cùng đè xuống rung động trong lòng, cô vẫn cảm thấy muốn Thẩm Thính trở về cùng mình: "Cái kia... Công việc của anh bận rộn như vậy, nếu không..."

Thẩm Thính ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cô.

Câu nói kế tiếp của Khúc Kim Tích làm sao cũng không thể nói ra miệng.

Cô dứt khoát cắn răng một cái: "Thật ra hiện tại tôi cũng không còn dễ biến thân như trước, sức khỏe của ông nội cũng rất ổn định. Cho nên, cho nên tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy đơn ly hôn của chúng ta có thể ký rồi."

"Anh không phải đã ký rồi sao, chỉ còn tôi vẫn chưa ký, hiện tại tôi có thể ký... ký..." Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất — bởi vì đàn ông đối diện đã kẹp máy vi tính lại, sau đó đứng lên.

Áp lực đột nhiên ập tới.

Ngoài dự đoán là người đàn ông chỉ chỉnh lại ống tay áo và góc áo của mình, cũng không đi tới chỗ cô. Cô ngơ ngác nhìn.

Mấy giây sau, anh cởi cúc áo đầu tiên, nói: "Liên quan tới chuyện ly hôn, tôi không đồng ý."

Trong lòng Khúc Kim Tích nảy một cái, ngây ngốc hỏi: "Vì sao?"

Thẩm Thính nghiêng đầu, liếc nhìn cô một cái: "Em muốn ly hôn thì ly hôn, không muốn ly thì không ly hôn à, nào có chuyện tốt như vậy."

"Vé máy bay hai giờ rưỡi chiều, hiện tại đi thay quần áo, chuẩn bị hành lý, sau một tiếng nữa chúng ta xuất phát." Nói xong anh trực tiếp đi hướng phòng bếp, bổ sung một câu: "Buổi sáng ông đã gọi điện thoại giục một lần."

Khúc Kim Tích đi hai bước, cuối cùng đành phải xám xịt trở về phòng.

Đợi cô thu dọn xong hành lý, phòng ăn đã dọn xong cơm trưa, Thẩm Thính cởi tạp dề, nhìn cô một cái, Khúc Kim Tích ngoan ngoãn đi qua, ba món mặn một món canh, vô cùng phong phú.

Hai người im lặng dùng cơm trưa, Khúc Kim Tích tự giác đi rửa chén, chờ cô rửa xong thì phát hiện Thẩm Thính mở vali của cô ra, nhét quần áo của mình vào.

Khúc Kim Tích: "???"

Bang một tiếng, Thẩm Thính khép vali màu hồng lại, thần sắc tự nhiên rút tay ra: "Chuẩn bị xong rồi?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

"Còn cái gì cần phải làm nữa không?"

Khúc Kim Tích lắc đầu.

"Đi thôi."

Khúc Kim Tích vội vàng đi lấy túi xách, vốn định lấy cái túi mà mình hay dùng, ánh mắt lại nhìn thấy cái túi màu vàng, tay không bị khống chế cầm lấy đeo lên. Cô đi theo sau lưng Thẩm Thính, cùng nhau ra khỏi cửa.

Mắt Thẩm Thính nhìn cô đeo cái túi màu vàng, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên.

Quê của nguyên chủ ở một cái thôn nhỏ thuộc Thành phố M, đi máy bay đến Thành phố M rồi phải đi xe vào trong thôn. Máy bay bay suốt ba giờ, họ không thể đến thôn ngay trong ngày nên chỉ có thể tìm khách sạn ở Thành phố M để ở lại.

Khúc Kim Tích cố ý không có mua chỗ ngồi gần Thẩm Thính — — cô đặt cho Thẩm Thính khoang hạng nhất, còn mình đặt khoang vip.

Mãi đến khi đến sân bay, Thẩm Thính mới biết được cô sắp xếp như thế này.

Vừa đến sân bay, Khúc Kim Tích tự động cách xa Thẩm Thính ít nhất mười mét, cho dù có người nhận ra Thẩm Thính thì họ cũng tuyệt đối sẽ không chú ý tới cô.

Thẩm Thính mang theo vali màu hồng nhìn Khúc Kim Tích lén lút ở phía xa, tức cười!

"Người kia hình như là Thẩm Thính."

"Không có khả năng, làm sao Thẩm Thính có thể một thân một mình đến sân bay."

"Đúng đấy, đoán chừng chỉ là vẻ ngoài trông giống chồng tôi thôi."

"Làm sao Thẩm Thính lại kéo một cái vali màu hồng được, quá nữ tính, đó căn bản không phải phong cách của anh ấy."

"Nhưng thật sự rất giống mà, các cô nhìn ảnh chụp trên mạng xem có phải rất giống bóng lưng kia không?"

"... Con khỉ, không thể nào."

Khúc Kim Tích cảm thấy tách ra đi thật sự là lựa chọn sáng suốt nhất, xem đi, Thẩm Thính quả nhiên đã bị nhận ra.

Một truyền mười mười truyền trăm, một đám con gái vây quanh anh.

Người vây quanh nhiều, người đi qua đường thấy tình cảnh như vậy cũng không kiềm chế được cơn tò mò, dẫn đến người vây quanh càng nhiều hơn.

Khuôn mặt của Thẩm Thính giấu sau kính râm và khẩu trang trở nên u ám, đối mặt với câu hỏi thăm của fan, anh trả lời: "Về quê tảo mộ người thân, phiền mọi người nhường đường một chút, đừng chen lấn, có được không?"

Thấy anh đáp lại, các cô gái thi nhau thét lên, cũng may phần lớn đều là người tương đối lý trí, cũng không có chen lấn quá phận.

Ý vào ưu thế về chiều cao, Thẩm Thính nhìn thấy Khúc Kim Tích đang đứng bên cạnh một cái áp phích ở phía trước, dùng áo lông thật dày che kín mình chỉ để lộ hai con mắt, ngay cả quỷ cũng không nhận ra cô.

Thẩm Thính: "..."

Nếu như anh không đoán sai, cô nhóc này đang cười nhạo anh.

Một lát sau, con mắt thâm thúy bỗng nhiên híp lại — — trong tầm mắt, một người đàn ông tuổi trẻ tới gần Khúc Kim Tích, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô.

Chương 91

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Ha ha, Khúc Kim Tích, quả nhiên là cô."

Sau lưng vang lên âm thanh khiến Khúc Kim Tích mờ mịt quay đầu. Cô nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ du lịch, đeo khẩu trang, lộ ra ngoài con mắt rất quen thuộc.

"Là tôi." Túc Hường Định hơi kéo khẩu trang xuống một chút rồi lập tức đeo trở lại.

Khúc Kim Tích cực kỳ kinh ngạc: "Anh... Một mình anh đi máy bay sao?"

"Đúng vậy." Túc Hường Định cười nói: "Tôi đi đến Thành phố M để quay một quảng cáo, trợ lý của tôi bị bệnh nên không muốn làm phiền cô ấy."

"Cô thì sao, cũng là đi một mình à?"

Khúc Kim Tích vô cùng buồn bực. Làm sao Túc Hường Định có thể nhận ra cô. Cô cảm thấy mình che kín mít như vậy, ngay cả mẹ cũng không nhận ra cô, có được không. Nghe thấy anh ta hỏi như vậy, cô lén lút nhìn về hướng Thẩm Thính: "... Đúng vậy."

Trong mắt Túc Hường Định tràn ngập ý cười: "Cô muốn đi đâu?"

"Thành phố M."

"Thật là trùng hợp."

Khúc Kim Tích cũng cảm thấy rất khéo.

"Người bên kia bị vây quanh chính là thầy Thẩm Thính sao?" Anh mắt Túc Hường Định khẽ biến, lại nhìn không được nhìn Khúc Kim Tích.

Trên thực tế ngay cả chính anh ta cũng có chút kinh ngạc tại sao sân bay có nhiều người như vậy, anh ta lại nhận ra Khúc Kim Tích, khi anh ta nhìn về phía bóng lưng của cô, không hiểu anh ta cảm thấy người này chính là Khúc Kim Tích.

Nếu như người bị vây quanh bên kia chính là Thẩm Thính, hai người bọn họ lại đồng thời xuất hiện ở phi trường, có phải là...

"Hình như là vậy." Khúc Kim Tích không muốn nhiều lời, nhìn thấy thấy nhân viên nhân viên đi đến chỗ của Thẩm Thính thì nói: "Sắp đến lượt tôi đăng ký rồi, tôi đi trước."

Chạy được hai bước, cô chợt quay đầu lại nói: "Tôi không mang ô của anh, lần sau trả lại cho anh nhé."

Túc Hường Định nhìn bóng lưng của cô, lòng bàn tay chợt nóng lên, gương mặt đằng sau khẩu trang lộ ra nụ cười ngây ngô, ngay cả chạy bộ mà cô cũng đáng yêu như thế!

Sau khi hoàn tất đăng ký xong xuôi, Khúc Kim Tích ngồi ở vị trí của mình, cởi áo khoác ra, nhờ tiếp viên hàng không lấy một ly nước lọc.

Lúc này Thẩm Thính chắc chắn đã lên máy bay rồi.

Khúc Kim Tích do dự vài giây, nhắn tin qua Wechat cho Thẩm Thính:

[Anh đã lên máy bay chưa?]

Thẩm Thính trả lời: [Chuyển sang khoang hạng nhất.]

Khúc Kim Tích lập tức không trả lời, cô cảm thấy mình ở khoảng thương gia cũng rất tốt, không cần thiết phải tốn nhiều tiền đi ngồi khoang hạng nhất.

Sau một lát, một vị tiếp viên hàng không xinh đẹp đi tới, nở một nụ cười chuyên nghiệp với Khúc Kim Tích, nói: "Xin chào phu nhân, có một vị hành khách đã đổi chỗ cho cô đến khoang hạng nhất, xin cô theo tôi đến khoang hạng nhất."

Khúc Kim Tích: "...?"

Dường như nhìn ra nghi ngờ của cô, tiếp viên hàng không có lòng tốt giải thích, cũng che giấu sự kích động trong lòng, cô ấy hơi xoay người, bảo đảm chỉ có hai người các cô nghe được: "Anh Thẩm ở khoang hạng nhất đã đổi chỗ ngồi giúp cô."

Làm tiếp viên hàng không, cô ấy luôn có thể biết được một số bí mật mà người khác không biết, đáng tiếc là không thể truyền ra ngoài.

Khúc Kim Tích yên lặng uống một hớp nước an ủi bản thân, nghiêm túc nói với tiếp viên hàng không: "Phiền cô chuyển lời cho anh ta, vị trí của khoang hạng nhất quá rộng rãi, tôi ngồi không có cảm giác an toàn, vẫn là nơi này tốt hơn."

Cô nói vô cùng chân thành, thành công hù dọa tiếp viên hàng không. Mặc dù cô ấy cảm thấy khó hiểu khi có người cho rằng không gian rộng rãi không an toàn, nhưng đây là yêu cầu của hành khách, tiếp viên hàng không chỉ đành gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ chuyển lời giúp cô."

Tiếp viên hàng không thuật lại lời của Khúc Kim Tích không sót một chữ nào cho Thẩm Thính.

Thẩm Thính: "..."

"Thầy Thẩm." Lúc này, anh nghe được một âm thanh gọi mình.

Thẩm Thính ngẩng đầu lên.

"Thầy Thẩm, chào anh, tôi là Túc Hường Định, năm ngoài trên buổi lễ "thời thượng đại diện", tôi ngồi ở bên cạnh anh."

"Chào anh." Thẩm Thính lịch sự đưa tay ra, hai người bắt tay nhau.

Hai người khách sáo trò chuyện vài câu, Túc Hường Định trở lại vị trí ngồi của mình, giữa anh ta và Thẩm Thính còn có một cái ghế trống.

Khoang hạng nhất có tất cả tám chỗ ngồi, sau khi Túc Hường Định ngồi về chỗ, ấn mở Wechat của Khúc Kim Tích.

Anh ta do dự mấy giây, hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhắn tin, thuận tiện hỏi:

[Cô cũng đi chuyến bay này sao?]

Một phút sau anh ta nhận được tin nhắn trả lời của Khúc Kim Tích:

[Đúng thế.]

Túc Hường Định: [Thật trùng hợp, tôi cũng thế.]

Khúc Kim Tích trả lời bằng một biểu tượng cảm xúc ha ha.

Túc Hường Định lặng lẽ nhìn về vị trí của Thẩm Thính, sau đó đưa ra một quyết định — anh ta có thể kết luận Khúc Kim Tích ở ngay khoang thương gia.

Không có ở khoang hạng nhất thì chỉ có thể ở khoang thương gia, anh ta nghĩ cô sẽ không đi ngồi ở khoang phổ thông.

Tìm được tiếp viên hàng không, Túc Hường Định yêu cầu muốn đổi chỗ của mình.

Khúc Kim Tích mượn tiếp viên hàng không một cái chăn, thuận tiện lại lấy thêm ít trái cây ướp lạnh, chuyển bay đến Thành phố M lần này không có nhiều người, vị trí bên cạnh cô không ai ngồi.

Sau một lát, cô cảm giác bên người có ai đó ngồi xuống nhưng cũng không có chú ý, tiếp tục chơi điện thoại.

Không ngoài dự kiến của cô, Thẩm Thính quả nhiên lên hot search.

No.1 HotSearch: # Thẩm Thính và va li màu hồng#

Gần như có thể tưởng tượng fan hâm mộ và dân mạng phản ứng như thế nào, phần bình luận đều là đoán cái vali kia là của ai, có phải là Thẩm Thính cầm nhầm hay không. Đủ mọi suy đoán khác nhau, Khúc Kim Tích đọc xong, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Túc Hường Định đợi một hồi lâu cũng không thấy Khúc Kim Tích ngẩng đầu nhìn mình một cái, cô vẫn chơi điện thoại như cũ.

Anh lịch sự không nhìn cô đang xem cái gì, chỉ là âm thầm cân nhắc phải làm như thế nào mới có thể thu hút sự chú ý của cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, Túc Hường Định lấy điện thoại di động ra, ngón tay buông lỏng, điện thoại "ba" một cái rơi xuống bên chân Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích lập tức lấy lại tinh thần, dời ánh mắt sang. Cô nhìn thấy bên chân có thêm một cái điện thoại, vô thức xoay người nhặt lên rồi ngẩng đầu. Khi thấy khuôn mặt quen thuộc, đuôi mắt của cô vểnh lên bởi vì kinh ngạc.

Túc Hường Định: "Cảm ơn."

Khúc Kim Tích đưa di động đưa cho anh ta: "Tôi tưởng là anh sẽ ở khoang hạng nhất chứ."

Mặc dù Túc Hường Định không phải là nghệ sĩ lớn nhưng anh ta vẫn luôn không thiếu tài nguyên. Dù sao cũng là nghệ sĩ tuyến một tuyến hai, hơn nữa ngoại hình của anh ta tốt, nhất là am hiểu các tạo hình cổ trang, ở trên mạng anh ta còn được gọi là tiểu vương tử cổ trang, có được một lượng lớn fan nhan sắc*.

*Fan nhan sắc: là fan chỉ thích vẻ đẹp bên ngoài (nhan sắc).

Theo sở thích uống cà phê của anh ta, anh ta nên ngồi khoang hạng nhất thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Hơn nữa nếu như Túc Hường Định ở khoang thương gia, còn ngồi cùng một chuyến bay với cô, thì làm sao không cùng cô lên máy bay?

Túc Hường Định thông qua biểu cảm thay đổi ngắn ngủi của cô đã suy đoán ra trong lòng cô đang nghi ngờ cái gì. Chỉ trong một giây, anh ta đã thoải mái nói: "Tôi đã đổi chỗ xuống khoang thương gia."

"Vì sao?" Khúc Kim Tích không hiểu, khoang hạng nhất không tốt hơn sao, vậy mà anh ta còn muốn chuyển khoang.

Túc Hường Định cười ôn hòa nhìn cô: "Không phải một mình cô ở đây sao, tôi cũng đi một mình, lại cũng đều đi đến Thành phố M, hai ta trùng hợp như vậy, không ngồi chung thì quá lãng phí."

Anh thoải mái như vậy khiến cho Khúc Kim Tích không suy nghĩ nhiều, khó có khi gặp được bạn đồng hành thiện ý, cô bật cười, cất điện thoại đi.

"Quê của cô là ở thành phố M à?" Túc Hường Định tìm chủ đề.

Khúc Kim Tích gật đầu, Túc Hường Định nói: "Vậy chắc là cô rất quen thuộc với Thành phố M nhỉ? Lần này đi quay quảng cáo, chắc tôi phải ở lại Thành phố M hai ngày, tôi cũng không quá quen thuộc nơi này..."

Khúc Kim Tích hiểu rõ điều anh ta chưa nói hết, cô có chút áy náy nói: "Tôi về quê tảo mộ cho bà tôi, có khả năng không có thời gian đi chơi."

Túc Hường Định thất vọng, nhưng mà nghĩ đến lý do Khúc Kim Tích nói, anh ta lại cảm thấy đây là điều đương nhiên, về quê tảo mộ cho người thân khẳng định là không có thời gian đi chơi.

Anh ta liền tìm đề tài khác.

Tính cách của Túc Hường Định không phải một người thích nói chuyện, nhất là với con gái, nhưng có đôi khi, tiềm lực của con người là vô hạn.

Đối mặt với Khúc Kim Tích, anh ta nhịn không được muốn nói nhiều hơn, bởi vì chỉ có trò chuyện với nhau thì anh ta mới có thể hiểu cô rõ hơn.

Thế là anh ta thành công biết được Khúc Kim Tích cũng chơi game, anh ta chủ động nói: "Tôi chơi « Đan Thập Truyền Kỳ »."

"Tôi cũng vậy!" Nói đến sở thích giống nhau, Khúc Kim Tích cũng hưng phấn hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn: "Cấp bây giờ của tôi là vàng, còn anh thì sao?"

"Kim cương."

"!"

Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của thiếu nữ, nhịp tim của Túc Hường Định tăng tốc trong nháy mắt, thân thể cũng phát nóng. Không hiểu sao, anh ta lại không dám đối mặt với con mắt sáng ngời của thiếu nữ, thoáng dời ánh mắt đi một chút.

Chờ sau khi bình phục lại nỗi lòng, anh ta nói: "Vừa nãy cô có muốn quay đại ngôn của « Đan Thập Truyền Kỳ », cần luyện cấp bậc, nếu như cô không chê thì tôi gánh cô nhé?"

Cái Khúc Kim Tích chờ chính là câu nói này của anh ta.

"Cao thủ!"

Túc Hướng Định kiềm chế sự vui vẻ trong lòng, lập tức đăng nhập vào trò chơi, nói: "Tôi có một tiểu đội cố định gồm bốn người, đều là bạn tốt ngoài đời của tôi, tôi mời cô vào nhóm đã."

"Được được." Khúc Kim Tích không kịp chờ đợi, hiếm khi quen biết được một cao thủ, mặc dù hiện tại, trình độ của cô không tính là thấp. Nhưng so với đẳng cấp mà đối phương yêu cầu thì khoảng cách còn rất thấp. Cô lại còn phải xem kịch bản mới, thời gian cực kỳ eo hẹp, còn thiếu một cao thủ gánh cô lên.

Cô biết trình độ chơi game của Thẩm Thính rất cao. Trước đó, cô chơi game kia, đa số kỹ năng đều là Thẩm Thính dạy, nhưng bây giờ, Thẩm Thính đang bận chuyện của công ty, lượng công việc còn lớn hơn của cô nhiều, cô nào dám nhờ anh kéo cô lên.

Lúc trước, mấy đồng đội quen biết trên game kia lại vì lần vào game bị người ta nhấn tin chửi mắng nên cô đã xóa toàn bộ. Mấy ngày nay cô cũng không đăng nhập vào luyện tập.

Hiện tại có cao thủ giúp cô, quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống!

Thẩm Thính phát hiện, mấy tin nhắn Wechat của mình liên tục nhấn đi, Khúc Kim Tích đều chưa hồi âm — — thật ra anh không biết, Khúc Kim Tích chủ động phớt lờ tin nhắn của anh.

Anh thờ dài, nếu không phải nghĩ đến sự cố kỵ của cô khi hai người cùng một khoang, ngay cả chuyển khoang cho cô mà cô cũng không chịu thì anh đã trực tiếp đi đến khoang thương gia rồi.

Tìm tiếp viên hàng không yêu cầu một ly rượu đỏ, Thẩm Thính định uống xong rồi ngủ một lát.

Tối hôm qua, anh cả đêm không ngủ, trời còn chưa sáng đã bắt đầu xử lý công việc trên công ty — Công ty vừa thành lập không lâu, về nhà tảo mộ lại trì hoãn mấy ngày, nên anh cần xử lý thật tốt chuyện làm ăn trước đã.

Trong lúc vô tình quét mắt về phía sau, động tác của anh hơi ngừng lại — vị trí của Túc Hướng Địch trống rỗng.

Anh vô thức nhíu mày, trước mắt hiện lên hình ảnh cách đây không lâu, ở trong sân bay, Túc Hướng Địch và Khúc Kim Tích trò chuyện với nhau, với cả người lần trước cho cô mượn dù, hình như cũng chính là anh ta.

Ánh mắt Thẩm Thính khẽ nhúc nhích, anh tìm tiếp viên hàng không, hỏi hướng đi của Túc Hướng Địch.

Tiếp viên hàng không trả lời: "Vị tiên sinh kia ở khoang thương gia ạ."

Yên lặng, yên lặng làm cho người hít thở không thông.

Tiếp viên hàng không nhìn không được rút cổ một cái, qua khoảng nửa phút, cô ấy mới nghe được người đàn ông cất giọng trầm thấp đáp: "Phiền cô cũng giúp tôi chuyển đến khoang thương gia."

Cùng lúc đó, Khúc Kim Tích được Túc Hướng Địch kéo vào tiểu đội của anh ta.

【 Giết địch tứ phương 】

【 Dùng tiền thật vất vả 】

【 Điều Linh muốn ưu nhã 】

【 Luôn có yêu tinh hãm hại tôi 】

Sau khi 【 Tôi là thiếu nữ xinh đẹp 】 được kéo vào — —

Giết Địch Tứ Phương: 【 Đồng đội mới @ Tôi là thiếu nữ xinh đẹp, mọi người hoan nghênh. 】

Điền Linh muốn ưu nhã: 【 Quào! Con gái à? 】

Giết Địch Tứ Phương: 【 Ừm. 】

Tôi là thiếu nữ xinh đẹp: 【 Chào mọi người (đáng yêu) 】

Luôn có yêu tinh hăm hại tôi: 【 Thật là con gái! Còn là vàng, không tệ nha, em gái bao nhiêu tuổi rồi? 】

Tôi là thiếu nữ xinh đẹp: 【 mười tuổi. 】

Phốc — —

Túc Hưởng Địch vừa uống một ngụm nước bỗng nhiên bị sặc. Khúc Kim Tích giật nảy mình, chờ anh ta bình tĩnh lại mới giải thích: "Đây đều là bạn thân ngoài đời của anh, đột nhiên anh mời một cô gái vào, bọn họ có thể sẽ hiểu lầm. Tôi nói mười tuổi, bọn họ khẳng định sẽ không hiểu lầm nữa."

Túc Hưởng Địch: "..."

Không, bọn họ sẽ càng hiểu lầm nghiêm trọng hơn.

Khung chat của Túc Hưởng Địch không ngừng bị bạn thân spam — —

Điền Linh muốn ưu nhã: 【 Mẹ nó, A Địch! Anh là nghệ sĩ đấy! Anh điên hả! Mười tuổi! 】

Luôn có yêu tinh hăm hại tôi: 【 Mười tuổi, là nghiêm túc à? Anh lừa người ta ở đâu vậy? Phạm pháp chưa, phạm pháp chưa! 】

Dùng tiền thật vất vả: 【 Mười tuổi? Điên rồi sao! 】

Túc Hưởng Địch: "..."

Chương 92

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đây là lần đầu tiên Lưu Thanh Thanh đi máy bay. Bởi vì lo rằng khoang hạng phổ thông có quá nhiều người, cô ấy sẽ không thích ứng được, còn hạng nhất thì quá đắt, thế là cô ấy đã mua hạng thương gia với giá cả phải chăng.

Cô ấy cố gắng hết sức để bản thân không lộ ra vẻ khó khăn khi lần đầu tiên đi máy bay. Sau khi cô ấy ngồi xuống chỗ của mình thì bắt đầu nghịch điện thoại.

Trên máy bay có wifi, có thể sử dụng điện thoại di động ở chế độ máy bay. Để giảm bớt nỗi căng thẳng trong lòng, Lưu Thanh Thanh đã trò chuyện với bạn bè của mình.

Lưu Thanh Thanh: [Hình như tớ vừa gặp một minh tinh.]

Người bạn: [Ôi, may mắn vậy, tớ đã đi máy bay rất nhiều lần mà vẫn chưa gặp được minh tinh bao giờ.]

Người bạn: [Cậu đã gặp ai?]

Lưu Thanh Thanh: [Chính là người đàn ông cổ trang mà cậu vô cùng yêu thích đó. Tớ không biết tên anh ta.]

Người bạn:[!!! Cậu không phải là đã gặp Địch Tử của nhà tớ chứ.] cô ấy lập tức gửi ngay một bức ảnh của Túc Hướng Địch.

Lưu Thanh Thanh phóng to bức ảnh lên, sau đó lặng lẽ liếc nhìn sau lưng, lau cánh tay ướt đẫm mồ hôi rồi âm thầm chụp một bức ảnh gửi cho người bạn.

Lưu Thanh Thanh: [Cậu xem có phải là anh ta không?]

Người bạn: [Aaaaaaaa, thật sự là anh ấy! Cậu đúng là may mắn quá rồi, lại gặp được nam thần của tớ, oh oh oh.]

Lưu Thanh Thanh: [Anh ta thật đẹp trai.]

Người bạn: [Đúng vậy, đúng vậy, nhưng tớ vẫn thích dáng vẻ mặc cổ trang của anh ấy hơn, anh ấy trong trang phục cổ trang mới là tuyệt...đời đã]

Người bạn: [Người bên cạnh anh ấy là ai vậy?]

Lưu Thanh Thanh: [Một cô gái rất xinh đẹp, có lẽ là bạn gái của anh ta. Hai người hình như đang chơi game, rất ngọt ngào.]

Người bạn: [Trời ơi! Đó là Khúc Kim Tích!! Ôi chúa ơi!!!]

Lưu Thanh Thanh: [???]

Thế là, Lưu Thanh Thanh đã may mắn tìm biết được một đồng truyền thuyết về "Khúc Kim Tích", sau khi cô ấy tìm hiểu xong thì lập tức kinh ngạc.

Người bạn: [Trước giờ chưa từng nghe nói Khúc Kim Tích và Định Tử của chúng tớ có tin tức gì. Không ngờ họ lại bí mật qua lại với nhau. Nếu như tin tức này được tung ra, chắc chắn sẽ gây chấn động toàn bộ cộng đồng mạng.]

Lưu Thanh Thanh không đu idol, chỉ biết một số diễn viên nhất định, không cách nào đồng cảm được với sự hưng phấn và kích động của bạn mình, cô ấy chỉ nghĩ một cách rất đơn giản là hai người này rất đẹp, xứng đôi vừa lứa.

Lúc này, cô ấy cảm thấy ở lối đi bên cạnh xuất hiện một bóng người. Nhận thức được có người đang đi tới, cô ấy theo bản năng ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt là một thân hình cao lớn thẳng tắp, anh rất cao, đeo khẩu trang che gần hết khuôn mặt, chỉ có đôi lông mày lộ ra khiến trái tim của người ta đập loạn xạ.

Nếu tháo khẩu trang ra sẽ còn đẹp trai đến mức nào chứ?

Lưu Thanh Thanh ngạc nhiên sao hôm nay mình lại may mắn đến vậy, không ngờ lại liên tiếp gặp được hai anh chàng đẹp trai khí chất, lần đầu tiên đi máy bay thật là đáng.

Lưu Thanh Thanh: [Tớ lại gặp một anh chàng đẹp trai nữa.]

Người bạn: [Cho dù có đẹp trai cũng không đẹp trai bằng Dịch Tử của tớ. Huhuhu, anh ấy lại ở cùng với Khúc Kim Tích, chồng của tớ sắp bị cướp mất rồi.]

Lưu Thanh Thanh không quan tâm đến nửa câu sau của bạn mình, phản bác nửa câu đầu của cô ấy: [Tớ cảm thấy người này cũng đẹp trai không thua kém chồng của cậu, chồng của cậu là một minh tinh, đây là một người qua đường, thực sự rất đẹp trai, khí chất tuyệt đỉnh.]

Người bạn: [Tớ không tin rằng trên cùng một chiếc máy bay, một người qua đường có thể đẹp trai hơn Dịch Tử của tớ. Cậu chụp một bức ảnh cho tớ xem thử.]

Lưu Thanh Thanh trong lòng thầm nghĩ không thể để bạn mình cho rằng mắt nhìn người của mình không tốt, cô ấy lặng lẽ quan sát thì phát hiện anh chàng đẹp trai đeo khẩu trang đó đang ngồi ở ghế trống trước mặt đôi minh tinh.

Mỗi một hành động đều vô cùng tao nhã, Lưu Thanh Thanh theo trực giác của mình cảm thấy người đàn ông này không chỉ đẹp trai, mà còn giàu có.

Cô ấy vừa định chụp lên thì thấy người đàn ông cởi bỏ khẩu trang.

Anh mắt của Lưu Thanh Thanh lập tức nhìn thẳng tới, cô ấy quả nhiên không đoán sai, khuôn mặt dưới lớp khẩu trang kia thật sự là vô cùng đẹp trai.

Cuối cùng cô ấy cũng hiểu được sự phấn khích của người bạn đu idol kia- nhìn thấy anh chàng đẹp trai thật sự hoàn toàn không khổng chế nổi.

Tuy nhiên, khuôn mặt này trông có chút quen thuộc, giống như cô đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Lưu Thanh Thanh thực sự không nhớ ra là mình đã nhìn thấy ở đâu, cô ấy lắc đầu, ngẩng nhìn soái ca rồi lặng lẽ chụp tấm hình gửi cho bạn mình.

[Nhìn đi, có phải là rất đẹp trai không? Tớ không nói lung tung đâu.]

Sau khi tin nhắn được gửi đi, người bạn rất lâu không trả lời.

Lưu Thanh Thanh cũng không vội vàng, cho rằng có thể là do trên máy bay WiFi không ổn định nên vẫn chậm rãi chờ đợi.

Phải mất năm phút sau cô ấy mới nhận được phản hồi từ người bạn của mình.

[... Tớ đang nằm trên giường! Vừa rồi tay run, điện thoại rơi xuống chảy máu mũi, miệng cũng sưng phù lên!]

Lưu Thanh Thanh trêu chọc: [Nhìn thấy trai đẹp có cần phải kích động như vậy không?]

Người bạn: [Cậu có biết người đàn ông mà cậu vừa chụp ảnh là ai không!!!]

Sự ngạc nhiên của người bạn khiến Lưu Thanh Thanh chấn động: [Không phải lại là một minh tinh khác chứ?]

Sở dĩ cô ấy có thể nhận ra Túc Hướng Địch là bởi vì bạn thân của cô ấy thường gửi cho cô ấy xem những bức ảnh và video nhỏ về anh ta, dù không quen cũng phải quen thôi.

Một lúc sau, cô nhận được một bức ảnh chụp màn hình dài từ người bạn của mình, đó là thông tin về một người tên là "Thẩm Thính".

Người bạn: [Tớ sắp phát điên rồi, tại sao tớ lại không đi cùng chuyến bay này với cậu chứ? Cậu không chỉ gặp được thần tượng của tớ mà còn gặp được cả Thẩm Thính, hai người họ còn ở gần nhau như vậy!]

Người bạn: [Nghĩ đến Khúc Kim Tích! Cô ấy quá hạnh phúc rồi. Mặc dù tớ không phải là fan của Thẩm Thính nhưng mà Thẩm Thính được công nhận là có vẻ đẹp thần tiên. Khúc Kim Tích được Thẩm Thính ký hợp đồng với công ty của mình, bây giờ lại ở cùng với thần tượng của tớ, ba người họ còn ngồi chung với nhau. Ôi cái sự hưởng thụ thị giác chết tiệt này!]

Có lẽ vì người bạn kia quá phấn khích mà không gõ chữ nổi nên đã trực tiếp gửi một chuỗi tin nhắn thoại, Lưu Thanh Thanh ngại nghe tin nhắn thoại trên máy bay, thế là dứt khoát cúp điện thoại xuống và lặng lẽ quan sát phía sau.

Cô ấy cũng ngưỡng mộ vận may của mình, không ngờ lại liên tiếp gặp được ba minh tinh. Nghe giọng điệu của người bạn thì người sau còn lợi hại hơn người trước.

Mãi đến khi bị tiếp viên hàng không cắt ngang, Lưu Thanh Thanh mới nhận ra hành vi của mình giống như nhìn trộm. Cô ấy đỏ mặt không dám nhìn tiếp nữa, tiếp tục tám chuyện với người bạn.

Người bạn nói muốn đăng Weibo để tưởng nhớ!

Còn ba vị đương sự của cuộc bàn tán đâu biết rằng đã có một sự kiện như vậy xảy ra. Khúc Kim Tích thậm chí còn không biết rằng

Thẩm Thính đang ngồi trước mặt mình.

Quá trình chơi game rất vui vẻ, ít nhất đối với Khúc Kim Tích mà nói là như vậy.

Mọi người rất quan tâm cô, nói chuyện có chừng có mực, không tùy tiện nói một số lời màu mè, bởi vì trong nhóm còn có trẻ vị thành niên.

Chơi mấy trận đấu liên tiếp, bầu không khí tràn ngập niềm vui. Bởi vì [Điêu Linh muốn ưu nhã] và [Dùng tiền thật vất vả] chỉ chơi game trong thời gian rảnh rỗi, không thể chơi mãi được, do đó hai người đã rút khỏi trò chơi, đội chỉ còn lại ba người.

Túc Hướng Địch nói: "Lập nhóm ngẫu nhiên đi."

Khúc Kim Tích: "Được."

Lúc này, trong giao diện trò chơi bất ngờ có thêm một lời mời thêm vào đội.

— Trong game "Truyền Kỳ Đan Tháp", nếu như là bạn của WeChat hoặc Penguin, một người trong đó có thể ngẫu nhiên thành lập một đội, nếu như bên kia cũng chơi trò chơi này, có thể tự mình gửi lời mời tham gia vào đội ngẫu nhiên.

[Thẩm phán trưởng thần đình] xin tham gia vào nhóm đấu ngẫu nhiên năm người.

Đăng cấp: Đồng nát.

Đồng ý hay không?.

Khúc Kim Tích sửng sốt trong giây lát, sau đó run tay suýt chút nữa đánh rơi điện thoại.

Cô có nhiều bạn bè WeChat, không thể nhớ biệt danh của người khác nhưng mà cô có ghi chú!

Thẩm phán trưởng thần đình (Người giám hộ).

Đây là Thẩm Thính!

Anh thực sự đã tải "Đan Thập Truyền Kỳ", còn gửi cho cô một đề nghị xin gia nhập đội.

Làm sao anh biết mình đang chơi game chứ?

Khúc Kim Tích nuốt nước bọt, cảm thấy sống lưng lạnh ngắt không thể nào giải thích được, rất muốn bấm từ chối.

Túc Hướng Địch ở bên cạnh đột nhiên nói: "Là bạn của cô xin gia nhập vào đội sao?"

Da đầu Khúc Kim Tích tê dại, cô gật đầu, vừa muốn nói rằng không quen lắm, muốn chuyển sang nhóm khác thì Túc Hướng Địch liền nói: "Vậy thì lập nhóm với anh ta rồi chúng ta chơi cùng nhau đi."

Không còn cách nào khác, Khúc Kim Tích chỉ đành bấm đồng ý.

Thẩm Thính là tài khoản mới tạo nên là cấp thấp nhất, trong game có nhiều nhân vật để bạn lựa chọn, Khúc Kim Tích trơ mắt nhìn Thẩm Thính chọn cung thủ đội chiếc mũ xanh trên đầu.

Chiếc mũ màu xanh lá cây trên đầu!

Cô luôn cảm thấy Thẩm Thính không phải là vô tình mà là cố ý chọn nhân vật này.

"Kim Tích, Thẩm phán trưởng sắp chết rồi, cô thêm chút máu cho anh ta đi." Túc Hướng Địch là trưởng nhóm, mục tiêu là huấn luyện Khúc Kim Tích. Vì đồng đội mới của nhóm ngẫu nhiên là bạn của Khúc Kim Tích, cho dù không quen biết thì với cấp độ thấp nhất này cũng nên giúp đỡ anh ta.

Khúc Kim Tích cứ chậm rì rì, không chịu cấp máu cho anh.

Cô cố ý thao tác sai.

Tuy nhiên, các cung thủ trong game dựa vào linh hồn của mình để di chuyển, hợp tác với Túc Hướng Địch gồm có 'luôn luôn có yêu tinh hãm hại tôi' và một đồng đội khác của nhóm ngẫu nhiên, bọn họ đã thành công phá vỡ Đan Tháp của đối thủ mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Một cao thủ trong trò chơi qua mấy hiệp là có thể biết được rằng "Thẩm phán trưởng thần đình" chính là một cao thủ chơi game, nhưng có lẽ là lần đầu tiên chơi Đan Tháp.

"Bạn của cô thật lợi hại. Đây là lần đầu tiên anh ta chơi Đan Tháp sao?" Túc Hướng Địch thản nhiên nói.

Khúc Kim Tích chợt dạ nói: "Có lẽ là như vậy..."

Lúc này, đồng đội trong nhóm ngẫu nhiên gửi tin nhắn: [@ Tôi là thiếu nữ xinh đẹp, vừa rồi làm cái gì vậy? Cô đánh như thế sao! Có biết chơi không! Không biết chơi thì đừng làm hại người khác.]

Giọng điệu rất kích động.

Điều này rất hay xảy ra trong game, đa số là đồng đội trong nhóm ngẫu nhiên. Có những người thì cực cần, đồng đội làm vướng chân sẽ không tiếc lời mắng chửi.

Người này không dùng những lời thô tục, thái độ cũng coi như là tốt lắm rồi.

Giết Địch Tứ Phương: [@ Hầu tử đại vương, anh nói chuyện như vậy sao?]

Luôn có yêu tinh hãm hại tôi: [@ Hầu tử đại vương, để có thể thắng được đối phương, anh đã làm cái quái gì chứ? Còn dám trách em gái nhỏ của chúng tôi, có bệnh sao?]

Một giây tiếp theo, nhân vật của người này ngã xuống đất, xuất hiện màu xám xịt.

Hầu tử đại vương: [Chết tiệt! Không biết xấu hổ! Ai trong số các anh đã đánh lén tôi!]

Thẩm phán trưởng thần đình: [Tôi.]

Thẩm phán trưởng thần đình: [Có ý kiến sao?]

Thẩm phán trưởng thần đình: [Đá anh ta.]

Đội ngẫu nhiên là do Khúc Kim Tích lập ra, chỉ cần giải tán đội thì cũng tương tự như đá người này.

Khúc Kim Tích liền giải tán đội ngẫu nhiên.

“Đừng để trong lòng, trong game có rất nhiều người như vậy.” Túc Hường Định nhìn thấy Khúc Kim Tích sững sờ, cho rằng cô vì chuyện đồng đội của mình mà không vui liền an ủi, “Bạn của cô mặc dù cấp thấp nhưng kỹ thuật cũng không tồi. Cô hãy kéo anh ta vào tiểu đội của chúng ta và thành lập một đội cố định. Chúng ta đừng chơi đội ngẫu nhiên năm người nữa. ”

Khúc Kim Tích định thần lại, vội vàng lắc đầu.

“Hay là thôi đi, hình như anh ấy không chơi game nhiều lắm. Chắc là chợt nổi hứng mà thôi.” Nếu như kéo Thẩm Thính vào vậy thì sau này cô chơi game khi nào, chơi bao lâu, chỉ cần anh online thì có thể biết được.

Không được, không được.

Túc Hường Định liếc nhìn cô, đầu ngón tay siết chặt điện thoại, đột nhiên nói với giọng điệu nửa đùa nửa thật: "Chẳng lẽ là bạn trai?"

Không ai trong bọn họ để ý rằng chiếc ghế ở trước hơi ngả về phía sau, một người đàn ông đang dựa sát vào ghế.

Khúc Kim Tích lắc đầu: "Tôi không có bạn trai."

Cô không nói dối.

Ánh mắt của Túc Hường Địch sáng lên, anh ta vốn dĩ không có hy vọng gì... Nhưng cô tự mình phủ nhận là không có bạn trai, vậy thì giữa cô và Thẩm Thính...

"Tôi tưởng cô đã có bạn trai rồi chứ?" Túc Hường Địch thận trọng thăm dò, cố gắng không để cho Khúc Kim Tích phát hiện ra suy nghĩ của mình, để tránh mình chưa xuất quân mà đã chết trận.

Đột nhiên, Khúc Kim Tích bắt gặp ánh mắt của Túc Hường Địch, trong lòng khẽ động, sau đó cô thờ dãi, mỉm cười nhìn anh ta nói: "Nhưng mà tôi đã kết hôn rồi."

Túc Hường Địch: "???"

Túc Hường Địch: "!!!"

Túc Hường Địch: "..."

Người đàn ông ngồi ở hàng trước, khuôn mặt luôn vô cảm, nghe vậy thì cột sống ưỡn thẳng trở lại, khóe miệng chậm rãi kéo lên.

Chương 93

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thành phố M không bằng thủ đô, sân bay được xây dựng trong hiệu khu, rất nhỏ và ít người. Quản lý của Túc Hường Định đã sắp xếp người đến đón anh ta, nên Khúc Kim Tích và anh ta chia tay nhau ở lối ra.

“Muốn chơi game thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.” Khi chia tay, Túc Hường Định mỉm cười vẫy tay với cô rồi mới xoay người rời đi.

Khúc Kim Tích vốn cho rằng sau khi cô tiết lộ chuyện mình đã kết hôn, có lẽ Túc Hường Định sẽ không để ý đến cô nữa. Nhưng hành động của anh ta nằm ngoài dự liệu của cô, Túc Hường Định chỉ ngạc nhiên một chút, sau đó ngay lập tức chuyển chủ đề, không tiếp tục hỏi thêm nhiều để tránh hai bên cùng bối rối.

Cô đâu biết rằng Túc Hường Định đã dựa vào kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của mình mà nở nụ cười trên khuôn mặt. Sau khi chia tay Khúc Kim Tích, khuôn mặt đằng sau chiếc khẩu trang sụp đổ, đôi mắt sáng nhuộm một chút u sầu.

Anh ta không ngừng suy đi nghĩ lại một câu hỏi - làm sao cô có thể kết hôn rồi chứ?

Có phải là bởi vì cô nhìn ra được anh ta cẩn thận dè dặt che giấu tâm tư của mình cho nên mới dùng cái cớ này để từ chối anh ta?

Nhưng mà anh ta cẩn thận nhớ lại những gì mà mình đã làm, không hề có bất kỳ hành vi nào quá đáng.

Thẩm phán trưởng thần đình đó...

Thần Đình, Thẩm Thính.

Túc Hướng Định đột nhiên cảm thấy có phải là mình quá mẫn cảm rồi hay không.

Nhưng mà, Thẩm Thính và Khúc Kim Tích ngồi trên cùng một chuyến bay, cô đi một mình không mang theo hành lý, Thẩm Thính cũng đi một mình, lại kéo một chiếc vali màu hồng, cái vali này rõ ràng là của con gái.

Trong đầu anh ta hiện lên tất cả những điều mà mình biết về Khúc Kim Tích và Thẩm Thính, đưa đến một kết quả khiến bản thân anh ta kinh hoàng - nếu như Khúc Kim Tích thực sự đã kết hôn rồi, thì đối tượng kết hôn của cô sẽ không phải là Thẩm Thính chứ?!

Túc Hướng Định: "..."

Nhất định không phải!

Tuyệt đối không phải!

Chắc chắn không phải!

Khúc Kim Tích đã đặt trước xe với khách sạn. Vì sân bay nhỏ nên cô nhanh chóng gặp được tài xế, sau đó cô gửi vị trí đỗ xe cho Thẩm Thính, còn anh sẽ đi lấy hành lý. Cho dù là hành khách hạng nhất xuống sân bay sớm thì có lẽ cũng phải đợi một lúc.

Trời đã tối, nhiệt độ ban đêm trở lạnh, Khúc Kim Tích đứng bên ngoài xe - cô không đợi trong xe, bởi vì sợ lát nữa Thẩm Thính sẽ không nhìn thấy cô.

Cô chịu lạnh một lúc, nhìn thấy cách đó không xa có một quán trà sữa. Khúc Kim Tích chạy tới mua ba ly rồi đưa cho tài xế một ly, tài xế cảm ơn rồi cười nói: "Sao không đi ra cùng bạn trai? "

Khúc Kim Tích không còn cách nào khác, đành phải nói: "Anh ấy đi lấy hành lý. Sợ anh phải đợi lâu nên tôi ra trước."

Đợi hơn mười phút, cuối cùng Khúc Kim Tích cũng nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Thính. Cô nhảy lên vẫy tay ra hiệu với anh. Khi Thẩm Thính kéo vali đến gần, nhớ đến trò chơi đó, cô bất giác chột dạ, vội vàng nịnh nọt đưa ly trà sữa vẫn còn nóng hổi trong tay qua cho anh.

"Sao không đợi trên xe?" Khi nhận lấy trà sữa, ngón tay ấm áp của người đàn ông lướt qua tay Khúc Kim Tích. Cảm nhận được sự lạnh giá trên tay cô, anh cau mày.

Khúc Kim Tích không trả lời câu hỏi này, còn người lái xe đã nhiệt tình xuống xe nhét hành lý vào cốp, cười híp mắt nói: "Cô gái sợ ngồi trong xe thì anh sẽ không thể nhìn thấy cô ấy."

Thẩm Thính liếc nhìn cô, Khúc Kim Tích nhất thời có chút xấu hổ: "Mau lên xe đi."

Đến khách sạn đã đặt trước lúc 7:30, Khúc Kim Tích đã đặt một phòng- cô muốn đặt hai phòng, nhưng trước khi đặt, Thẩm Thính đã nói rằng mặc dù ông cụ Thẩm sẽ không đến đây nhưng chắc chắn ông sẽ kiểm tra.

Trong lúc bất lực, cô chỉ đành đặt một phòng tiêu chuẩn.

Quẹt thẻ để vào phòng, diện tích căn phòng không lớn lắm, 2 giường cạnh nhau, ở giữa rộng đến mức có thể nhét được một dải Ngân hà.

Khúc Kim Tích thấy Thẩm Thính cau mày, còn cho rằng anh chê không gian trong phòng.

"Vốn dĩ tôi muốn đặt một phòng xép, nhưng phòng xép trong khách sạn này đã được đặt trước hết rồi, chỉ còn lại phòng tiêu chuẩn hạng nhất. Căn phòng hơi nhỏ một chút, nhưng có thể nhìn thấy quang cảnh về đêm của Thành phố M." Cô bước đến bên cửa sổ và chỉ về ngọn hải đăng phía trước, "Đây là một địa điểm đặc biệt của Thành phố M, có lịch sử hàng trăm năm."

Vì không để Thẩm Thính không cảm thấy thiệt thòi, cô đã đặt một trong những khách sạn tốt nhất ở Thành phố M.

“Tôi không chê, căn phòng rất tốt.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích: "..."

Vậy anh cau mày làm cái gì.

Thẩm Thính thấy rõ trong lòng cô đang nghĩ gì, bất lực nói: "Đi tắm đi."

Anh bước đến cửa sổ và gọi điện thoại. Khúc Kim Tích nghe thấy giọng nói của anh truyền đến, có lẽ là chuyện công việc. Cô liền mở vali và lấy quần áo của mình ra. Khi nhìn thấy quần áo của Thẩm Thính ở bên trong, cô nhận ra đằng sau đó--

Cô và Thẩm Thính sống cùng một phòng trong khách sạn. Đây có tính là ‘thuê phòng’ không???

Khóe mắt Thẩm Thính nhìn thấy Khúc Kim Tích ôm quần áo bước vào phòng tắm, một lúc sau, anh nghe thấy tiếng nước chảy.

Phòng tắm được làm bằng kính mờ, không thể nhìn thấy những gì bên trong nhưng có thể nhìn thấy bóng đổ trên đó.

Cảnh tượng rõ mồn một như hiện ra trước mắt.

Ánh mắt Thẩm Thính tối sầm lại, dùng một tay nới lỏng cà vạt và cởi cúc áo sơ mi đầu tiên.

“... Thừa số?” Tần Tang ở đầu dây bên kia điện thoại đợi lâu không thấy chỉ thị của anh thì không khỏi cất tiếng hỏi.

Thẩm Thính âm thầm hít sâu một hơi, hồi phục lại cảm xúc và sự khô nóng trong cơ thể rồi nói: "Cậu cứ tự quyết định là được rồi."

"Vâng."

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Tần Tang, Thẩm Thính lại gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, cuối cùng phát hiện Khúc Kim Tích vẫn còn đang tắm.

Thẩm Thính: "..."

Anh gõ cửa.

“Sắp xong rồi!” Một giọng nói lạnh lạnh từ bên trong truyền ra.

“Không vội.” Thẩm Thính gõ cửa chỉ để chắc chắn rằng liệu cô có đột nhiên biến thân lần nữa hay không.

Khách sạn này có dịch vụ gọi đồ ăn trong phòng. Mặc dù trên máy bay Thẩm Thính đã tận mắt nhìn thấy Khúc Kim Tích bảo tiếp viên lấy đồ ăn nhiều lần, nhưng anh vẫn gọi đồ ăn thêm.

Một lúc sau, Khúc Kim Tích mặc đồ ngủ và đắp mặt nạ bước ra ngoài, Thẩm Thính cầm quần áo của mình lên rồi đi vào.

Sau khi Thẩm Thính đóng cửa lại, Khúc Kim Tích mới đứng ở cửa phòng tắm nói: "Anh thẩm phán trưởng, chiếc mặt nạ trên bàn là chuẩn bị cho anh. Cảm ơn anh đã trút giận cho tôi trong game."

Thẩm Thính cau mày cầm chiếc mặt nạ màu hồng trên bề mặt rửa mặt lên, mặt không biểu cảm nhìn người đàn ông trong gương - anh có thể dùng đồ của phụ nữ sao?

Một giây tiếp theo, anh xé bao bì mặt nạ ra.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Khúc Kim Tích hơi ngạc nhiên liền bước tới cửa. Qua mắt mèo nhìn thấy chiếc xe thức ăn đang dừng lại ở bên ngoài, đoán chắc là Thẩm Thính đã đặt, cô mở cửa ra.

"Xin chào, khách sạn của chúng tôi hôm nay có tổ chức một sự kiện. Bất cứ khi nào cô đặt đồ ăn đến một mức phí nhất định, sẽ được tặng một chai rượu vang đỏ. Mời hai vị dùng từ từ."

Người phục vụ sắp xếp đồ, khai rượu rồi lịch sự lùi ra ngoài.

Sau khi Thẩm Thính tắm rửa xong bước ra, Khúc Kim Tích đã đặt xong bát đĩa, anh liếc nhìn, "Rượu ở đâu ra vậy?"

“Được tặng.” Cô có lòng muốn hỏi Thẩm Thính đã đặt hết bao nhiêu tiền, sau khi cô suy nghĩ một chút thì dừng lại- dù sao thì anh cũng là người thanh toán!

Ông chủ lớn không tiếc chút tiền này.

Thẩm Thính vốn dĩ không có tâm tư đụng đến rượu vang, với thân phận của anh, loại rượu đỏ rẻ tiền này không thể nào lọt vào mắt anh được.

Không ngờ, Khúc Kim Tích lại rót cho mình một ly. Anh nheo mắt lại, nghe thấy Khúc Kim Tích hỏi: "Anh muốn uống một ly không?"

Ánh mắt của Thẩm Thính trong phút chốc trở nên u tối hơn, giọng nói hơi khàn khàn: "Được."

Thế là Khúc Kim Tích rót cho anh một ly đầy, cô nhấp một ngụm, cong mắt nói: "Cũng khá ngọt... Dù sao cũng là được tặng. Nếu như không uống thì quá lãng phí, anh nói có đúng không?"

Thẩm Thính liền dừng động tác: "Em uống nó chỉ là vì không muốn lãng phí thôi sao?"

“Nếu không thì sao chứ.” Khúc Kim Tích ho nhẹ, đôi mắt đen nhánh lấp lánh nước, “Tôi vừa mới kiểm tra, chai rượu đỏ này trị giá vài trăm tệ.”

Thẩm Thính: "..."

Bữa tối này Thẩm Thính không ăn bao nhiêu, nhưng Khúc Kim Tích ăn đầy một bụng, một nửa chai rượu vang đỏ đã bị cô uống cạn. Đôi má trắng như tuyết ửng đỏ say lòng người.

Rượu vang đỏ càng kém chất lượng thì càng mạnh. Khúc Kim Tích ý lại là mình có tửu lượng tốt nên không thèm quan tâm, nhưng không ngờ rằng chai rượu vang đỏ này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của cô.

Chai rượu này không giống như một chai rượu vài trăm tệ chút nào, mà giống như nhãn hiệu linh tinh mấy chục tệ - Khách sạn này tệ như vậy sao?

Trước mắt Khúc Kim Tích có hơi choáng váng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra chút gì, cô vẫn bình tĩnh hỏi Thẩm Thính: "Anh ăn xong chưa?"

Thẩm Thính "Ừ" một tiếng.

Khúc Kim Tích nhờ người phục vụ phòng đẩy hết phần đồ ăn còn lại ra ngoài, đi đến bên cửa sổ, nhìn ngọn hải đăng bên ngoài, ánh mắt dần dần thẳng tắp.

"Khúc Kim Tích."

"Hả." Cô lớn tiếng trả lời.

Ánh mắt của Thẩm Thính lóe lên, anh bước tới: "Em say rồi sao?"

"Không có." Cô nhanh chóng trả lời, "Anh nghĩ nhiều rồi, chút rượu này làm sao khiến tôi say được."

Thẩm Thính đến gần, Khúc Kim Tích ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn không có dấu hiệu rút lui. Thấy vậy, khóe miệng của người đàn ông hơi nhếch lên và giơ ba ngón tay ra: "Đây là cái gì?"

Khúc Kim Tích tròn mắt: "Ngón tay của anh."

Khúc Kim Tích: "..."

Anh đưa tay捏o khuôn mặt hồng hào và mịn màng của cô gái. Khúc Kim Tích muốn đẩy anh ra, nhưng tay còn lại của người đàn

ông đã nhéo nửa mặt còn lại của cô.

Đôi mắt ngấn nước ẩn chứa sự lên án, hàm hồ nói: "Buông ra!"

Lúc này Thẩm Thính hoàn toàn khẳng định cô gái này đã say rồi, hơn nữa còn say không nhẹ.

Dưới cơn đau, Khúc Kim Tích dứt khoát giẫm chân lên chân anh, mắt trợn lên trời giống như đang nói: Anh nhéo mặt tôi, tôi giẫm lên chân anh, đây là đạo lý hiển nhiên.

"..."

"Thẩm Thính." Sững sờ nhìn anh một hồi lâu, cô gái đột nhiên giơ tay túm lấy phần áo trên ngực anh, áp sát cơ thể mình vào anh.

Thẩm Thính ngửi thấy mùi sữa thoang thoảng- cô đã nhét một chai sữa tắm thơm mùi sữa dùng trong nhà vào vali.

"Tôi muốn làm một chuyện."

Thẩm Thính ôm lấy eo cô, cúi xuống nhìn đôi mắt mơ hồ của cô, Khúc Kim Tích khi say rượu, gan cũng lớn hơn nhiều.

"Chuyện gì vậy?"

Khúc Kim Tích hùng hồn nói rõ từng câu từng chữ: "Ngủ với anh!"

Chương 94

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đôi mắt của người đàn ông âm trầm, ở nơi sâu thẳm mơ hồ có thể nhìn thấy một ngọn lửa lập lòe. Lòng bàn tay to lớn nóng hừng hực ôm lấy vòng eo thon thả của cô gái. Hơi nóng như muốn xuyên qua bộ đồ ngủ đốt vào da thịt, rồi từ da thịt lan ra toàn thân.

Đôi mắt của cô sáng lạ thường, da thịt mang màu đỏ ửng của người say.

"Khúc Kim Tích, em có biết mình đang nói cái gì không?"

Khúc Kim Tích buông tay khỏi cổ áo của anh. Sau khi bị cô túm lấy, cổ áo của bộ đồ ngủ trở nên lỏng lẻo, ánh mắt cô nhìn sang, một tay còn không an phận duỗi vào.

Thẩm Thính không nhúc nhích, mặc cho cô làm xằng làm bậy, trong đôi mắt sâu thẳm có một tia giã dũa.

Cô say rồi.

Phải là một quân tử.

Quân tử.

Quân tử.

Tay của Khúc Kim Tích mò xuống hết cỡ, miệng lẩm bẩm: "Tôi đã muốn sờ vào cơ bụng này từ lâu. Thèm chết tôi rồi."

Khi tỉnh táo, cho cô cả ngàn cái gan cũng không dám nói ra lời này.

Trong căn phòng yên tĩnh, tuy rằng tiếng lẩm bẩm của cô không rõ cho lắm nhưng Thẩm Thính ở gần như vậy, nên anh vẫn nghe thấy rõ ràng.

Anh lại không biết rằng cô luôn thêm muốn thân thể của mình.

Bình thường cô sợ anh chết đi được, trước giờ không biết trong lòng cô vốn dĩ đã có suy nghĩ như vậy.

Trong lòng Thẩm Thính khẽ động, động tác dứt khoát nhưng không vội vàng, chọc vào gò má ửng hồng của cô, thấp giọng hỏi: "Tại sao lại sợ tôi?"

"Sợ anh sao? Tôi không sợ." Khúc Kim Tích nhéo vào cơ bắp rắn chắc của anh, cười ngây ngốc, "Không phải anh ghét tôi sao, hơn nữa việc chúng ta kết hôn cũng là do ông nội ép buộc anh, anh lại là người giám hộ của tôi. Tôi phải đối xử cẩn thận dè dặt với anh một chút. Lỡ như chọc giận anh, khi tôi biến thân không có ai chăm sóc, không phải sẽ rất thảm sao, nói không chừng đã chết nghèo rồi."

Hóa ra là như vậy.

Thẩm Thính hơi giật mình.

Qua mấy giây, anh kìm nén cơn ngứa ngáy từ bụng truyền đến và bàn tay không an phận đang trêu ghẹo đó, giọng nói của anh càng ngày càng dịu dàng hơn: "Em vốn dĩ không phải như vậy."

"Thì ra..." Khúc Kim Tích dừng tay lại, vô cùng chột dạ nói, "Anh có thể coi như không phải là tôi."

Thẩm Thính khó hiểu, nhưng anh không hỏi thêm về vấn đề này nữa mà chuyển câu hỏi: "Em và Túc Hương Định quen biết nhau khi nào?"

"Chỉ là trong bữa tiệc từ thiện lần trước." Khúc Kim Tích nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi nói, "Người ta rất tốt, vừa đẹp trai vừa tỏa

năng...".

Cô đang khen người đàn ông khác trước mặt anh sao?

Tay của Thẩm Thính siết chặt eo cô. Khúc Kim Tích đau đớn, Thẩm Thính chỉ đành khống chế tay mình, do dự hai giây, cuối cùng mới hỏi: "Tôi với anh ta, em thích ai?"

"..."

Khúc Kim Tích không trả lời.

Sắc mặt của Thẩm Thính tối sầm một nửa, nhưng vẫn kiên nhẫn dẫn dắt từng bước: "Rất khó trả lời sao? Hà?"

"Không phải." Khúc Kim Tích lắc đầu.

Thẩm Thính cúi đầu, ghé sát bên tai cô: "Em thích Túc Hường Địch sao?"

"Đương nhiên là không." Khúc Kim Tích lẩm bẩm, "Tôi coi anh ta như một người bạn."

Cô coi anh ta như một người bạn, nhưng anh ta thì chưa chắc.

Thẩm Thính nhớ đến cảnh Túc Hường Địch và Khúc Kim Tích thân thiết với nhau, khóe miệng anh nhếch nhẹ, sau đó hạ giọng hỏi tiếp: "Nếu em không thích anh ta, thì chính là thích tôi sao?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, ngược mắt lên liếc nhìn anh một cái rồi lại cụp xuống, động tác tay vẫn không dừng lại, nhưng một dây thần kinh nào đó đang căng thẳng khiến tay cô không dám vượt qua giới hạn một bước, chỉ dám vuốt ve mò mẫm tại chỗ cũ.

Người đàn ông nhốt cô trong vòng tay, buộc cô phải trả lời câu hỏi này.

“Còn anh thì sao?” Khúc Kim Tích bị ép đến lo lắng, “Tại sao muốn hôn tôi! Hôn xong tại sao lại tặng tôi một chiếc túi hàng hiệu! Còn nói rằng chiếc túi đó là do Tang Tang chọn, Tang Tang nói với tôi trên WeChat rõ ràng là anh đã tự tay chọn nó cho tôi.”

“Có biết hành vi của mình rất rất rất không tốt không!” Cô lớn tiếng phàn nàn, cũng không thèm quan tâm đến sắc mặt của người đàn ông, trong cơn tức giận cô muốn buông tay và lùi về phía sau.

Nhưng không biết phải làm sao, cô bị đôi bàn tay to lớn của anh giam cầm không thể nào cử động được, tức giận thờ hồn hển trừng mắt nhìn anh.

Thẩm Thính biện hộ: "Rõ ràng là em quyến rũ tôi trước."

"???" Khúc Kim Tích trở tay chỉ vào mình, "Tôi quyến rũ anh khi nào?"

Thẩm Thính nhướn mày: "Bây giờ không phải sao?"

Khúc Kim Tích chớp mắt, mất vài giây mới tìm ra lời phản bác: "Anh có vẻ ngoài đẹp trai, thân hình lại đẹp, tôi là một người phụ nữ trưởng thành, đương nhiên có một sự kích thích nào đó đối với anh rồi."

Khi những lời này rơi xuống, khuôn mặt của người đàn ông hoàn toàn đen lại.

"Tốt lắm."

Người phụ nữ này đã thành công châm lửa cho anh. Thẩm Thính vòng tay qua eo ôm lấy cô, trực tiếp ném cô lên giường rồi đè lên người cô.

Đầu của Khúc Kim Tích vốn dĩ đã choáng váng, sau khi bị anh ném như vậy thì càng choáng váng hơn.

Cô sững sờ nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, hơi thở trong không khí bỗng trở nên đặc lại. Theo bản năng, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, ánh mắt chuyển xuống, đáp lên đôi môi mềm mại gợi cảm của người đàn ông.

Sau đó, nhẹ nhàng in môi mình trên môi anh.

Tiếp đó, cô cười khúc khích như một đứa trẻ ăn trộm được đồ ăn, đôi mắt cong cong: "Ngọt quá."

Thẩm Thính nhìn cô chăm chăm, cảm xúc trong mắt cuồn cuộn kịch liệt. Sau đó anh đứng dậy kéo rèm và tắt đèn, Khúc Kim Tích liền nói: "Tối quá, đừng tắt...". Lời nói của cô bị khoá chặt bằng đôi môi và đầu lưỡi nóng bỏng.

Thoáng chốc, Khúc Kim Tích đã tỉnh táo trở lại.

Đau đớn.

Cô không chắc chắn là đau ở đâu, chỉ cảm thấy đau ở khắp mọi nơi.

Trong cơn đau còn có chút ê ẩm, đầy đầy, nói không rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

Sau đó càng thêm choáng váng bởi động tác kịch liệt hơn, không cách nào tập trung tinh thần của mình, cuối cùng ý thức mơ mơ màng màng biến mất.

Sau khi kết thúc, Thẩm Thính mặc lại quần áo, đi vào phòng tắm lấy nước rồi cẩn thận lau sạch cơ thể cho Khúc Kim Tích. Anh cúi đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngọt ngào đang ngủ say của cô gái, sau đó đặt một nụ hôn lên giữa lông mày của cô rồi ôm cô vào lòng mà ngủ.

Ông chủ Thẩm thỏa mãn về thể xác và tinh thần nên ngủ rất say, ngủ say đến mức không biết người đã say trong vòng tay mình đã

tỉnh lại từ lúc nào.

Sau khi tỉnh dậy, não của Khúc Kim Tích lập tức bị sụp đổ.

Đầu tiên, cô phát hiện ra rằng mình không mặc quần áo.

Thứ hai, có một bàn tay đang ôm lấy eo cô.

Thứ ba, toàn thân đều đau nhức, đặc biệt là chân.

Thứ tư, những gì xảy ra đêm qua dần dần sống lại trong tâm trí.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô không bao giờ ngờ được rằng, bốn từ "say rượu loạn tính" sẽ xuất hiện trên người cô, mà cô còn là người chủ động!

Khúc Kim Tích cắn chặt môi, toàn thân nóng bừng lên, nhịp tim càng lúc càng nhanh. Cô đã ngủ với Thẩm Thính rồi.

Cô đã ngủ với Thẩm Thính!

Khúc Kim Tích dè dặt nhích tay Thẩm Thính ra xa từng chút một, may mà hành động này không khiến anh tỉnh lại.

Cô nhìn thấy bộ đồ ngủ của mình được đặt ngay ngắn trên chiếc giường kia, không cần phải nói, chắc hẳn là Thẩm Thính đã chuẩn bị.

Khúc Kim Tích từ từ lết qua, động tác đơn giản cũng khiến cô thờ không nổi, một cảm giác rất khó chịu từ khắp người truyền đến.

Cô chịu đựng cơn khó chịu mà mặc quần áo vào, quay đầu nhìn Thẩm Thính, gương mặt uể oải nằm trên giường, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, bộ đồ ngủ trước người cũng bị bung ra, có thể nhìn thấy vài vết xước.

"..."

Khúc Kim Tích đưa tay lên, da đầu tê dại, nuốt nước miếng một cái.

Tay của Thẩm Thính nhúc nhích, tưởng rằng anh sắp tỉnh lại, hồn của Khúc Kim Tích suýt chút nữa bay ra ngoài. Nhưng nhìn thấy anh chỉ cử động một chút, vẫn còn chưa tỉnh, trái tim của cô mới trở lại chỗ cũ.

Không được, không được, đầu óc của Khúc Kim Tích quay cuồng, thực sự không biết phải giải quyết tình huống này như thế nào. Thế là cô đã làm một việc táo bạo nhất là— ôm đồ bỏ chạy.

Nghĩ lại thì bỏ chạy như vậy hình như có chút không có đạo đức, Khúc Kim Tích liền để lại mảnh giấy trong phòng.

Sau đó, cô trực tiếp bắt taxi đến thẳng lối vào thị trấn nơi có ngôi làng kia. Sau khi đến đây thì không thể lái taxi vào được, Khúc Kim Tích trả tiền rồi chậm rãi đi về phía ngôi làng theo trí nhớ của nguyên chủ.

Thẩm Thính đã mơ một giấc mơ, nhưng lại quên mất nội dung cụ thể, quá trình tương đối dễ chịu đến nỗi khi anh mở mắt ra, khoe miệng vẫn còn nhếch lên.

Ngay sau đó, nụ cười liền bị đóng băng.

Vòng tay trống rỗng.

Anh ngồi dậy, xoa nhẹ lông mày, đảo mắt sang liền nhìn thấy một mảnh giấy với nét chữ mượt mà viết trên đó - Anh Thẩm, thôn Đào Vân tương đối xa và đường đi khó khăn, chắc anh sẽ không quen, việc tạo một mình tôi đi là được rồi."

Thẩm Thính: "..."

Anh không biểu cảm xé lời nhắn thành từng mảnh rồi ném vào thùng rác.

Tốt lắm, đã ngủ với anh thì thôi đi, ngày hôm sau còn bỏ trốn nữa.

Thẩm Thính hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại di động ra gọi cho Khúc Kim Tích. Không nghi ngờ gì nữa, một giọng nữ lạnh lùng vang lên trong điện thoại: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."

Chuyện này nằm trong dự liệu, Thẩm Thính thu dọn đồ đạc nhanh nhất có thể, sau khi trả phòng chuẩn bị chạy nhanh đến thôn Đào Vân.

Vừa bước ra khỏi cửa khách sạn, một người đàn ông trung niên đeo kính khoảng 40 tuổi đi về phía anh, khí chất nho nhã. Khi anh chuẩn bị đi ngang qua thì đối phương dừng lại, lên tiếng hỏi: "Thẩm Thính? "

"Giáo sư Lục." Thẩm Thính nhận ra đối phương.

Giáo sư Lục này là chồng của Lương San, nữ nghệ sĩ đầu tiên mà Ngũ Lập Thu dẫn dắt.

- Hơn 20 năm trước, Lương San nổi tiếng khắp toàn cầu, là người tình trong mộng của tất cả đàn ông, giành được vô số giải thưởng, nhưng cô ấy đột ngột rời bỏ làng giải trí ngay trong thời kỳ hoàng kim của sự nghiệp và kết hôn với một giáo sư đại học bình thường, điều này khiến vô số người phải thờ dài.

Khi Thẩm Thính vừa mới ra mắt, Ngũ Lập Thu đã dẫn dắt anh. Một lần, trong bữa tiệc sinh nhật của Ngũ Lập Thu, anh đã gặp Lương San và giáo sư Lục đến chúc mừng.

Sau đó, khi có thời gian rảnh Ngũ Lập Thu thường mời Lương San chỉ dạy cho Thẩm Thính, qua lại với nhau, giữa Thẩm Thính và Lương San không thân lắm, nhưng anh lại thân với giáo sư Lục hơn một chút.

“Thật sự là cậu, tôi suýt chút nữa còn cho rằng mình đã nhìn nhầm rồi.” Giáo sư Lục cười nhẹ nhàng, “Cậu tới đây quay phim à?”

“Làm một chút chuyện riêng.” Thẩm Thính lắc đầu, “Cô Lương không đi cùng anh sao?”

"Cô ấy đang ở trong phòng, bị cảm một chút. Tôi ra ngoài mua thuốc cho cô ấy." Giáo sư Lục nói.

Anh tình cờ gặp được Lương San và giáo sư Lục, bất luận như thế nào cũng nên mời người ta ăn tối.

Nhưng vừa nghĩ đến người nào đó đang chạy trốn... Thẩm Thính chỉ đành kìm nén tâm trạng của mình. Cho dù không mời ăn tối, cũng nên thăm hỏi một chút - Dù sao Lương San cũng coi như là một nửa cô giáo của anh.

Cũng không mất nhiều thời gian, đợi thăm hỏi xong rồi đi tìm người cũng chưa muộn.

Dám trốn sao?!

“Cậu có việc thì cứ làm việc của mình đi.” Giáo sư Lục nhìn thấy Thẩm Thính xách chiếc vali màu hồng liền đoán ra anh có chuyện cần làm nên vội vàng từ chối.

"Việc của tôi không gấp, tôi sẽ làm sau khi đến thăm cô Lương."

Giáo sư Lục không biết suy nghĩ đến điều gì, ông ấy do dự một chút rồi đồng ý.

Theo trí nhớ của nguyên chủ, từ cổng thị trấn đến thôn Đào Vân là đường núi, đi chậm một chút thì phải đi cả tiếng đồng hồ.

Khúc Kim Tích đã dựa vào kỹ năng leo núi tốt của mình... Nếu là trước đây, con đường này thực sự sẽ không là gì đối với cô.

Điều kinh khủng là việc lên dốc và xuống dốc rất mỏi chân, đặc biệt là cảm giác đau đớn không biết ở đâu đó.

Nửa giờ sau, Khúc Kim Tích tìm được một tảng đá và ngồi xuống nghỉ ngơi, dưới thời tiết lạnh giá, cô đi bộ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi.

Mở khóa kéo áo khoác xuống, theo bản năng lấy điện thoại ra, khi màn hình không phản hồi mới nhớ rằng vì sợ Thẩm Thính gọi điện cho nên cô đã khoá máy.

Cô cất điện thoại vào lại.

Tiếp theo đó, cô phát hiện ra một lý do khác khiến mình mệt mỏi như vậy.

Đói bụng.

Cô quên mua đồ ăn.

Vội vàng lục chiếc túi trên người, nhìn thấy bên trong có một vài viên sô cô la, cô liền lập tức vui mừng, cũng may mà cô thích bỏ vào túi một ít đồ ăn vặt.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, Khúc Kim Tích cũng không quan tâm, trên đường quê xuất hiện bóng người là chuyện bình thường, vừa rời dọc đường cô cũng đã bắt gặp rất nhiều người.

Cho đến khi--

“Khúc Kim Tích?” Giọng nói ngập ngừng.

Cô lơ mơ ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt đẹp trai đã lâu không gặp - Dụ Đồng.

Chương 95

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn hướng của Dụ Đồng, là từ thôn Đào Vân tới. Khúc Kim Tích nhớ quê của Dụ Đồng là ở Dương Thành, cách thành phố M mấy nghìn km.

"Bộ phim mới của anh lấy cảnh ở đây, nhớ ra ngày mai là ngày giỗ của bà em nên qua thắp hương trước."

Quả thực là trùng hợp, sau khi Dụ Đồng do dự một hồi, vừa hay hôm nay có thời gian nên anh ta quyết định theo những ký ức trước đây của mình đi đến thôn Đào Vân, thắp cho bà Khúc một nén hương.

Không ngờ rằng dọc đường đi lại gặp phải Khúc Kim Tích.

Một số hình ảnh hiện lên trong tâm trí của Khúc Kim Tích - Dụ Đồng đã từng cùng nguyên chủ về quê tảo mộ.

Dụ Đồng liếc nhìn cô, trên người trừ cái túi ra thì không mang theo hành lý gì cả, ánh mắt anh dừng lại trên chiếc túi.

Có vẻ như Thẩm Thính khá hào phóng với cô.

Dụ Đồng ngăn người suy nghĩ.

Dụ Đồng: "Thẩm Thính không cùng em trở về sao?"

"Chúng tôi cùng nhau trở về." Khúc Kim Tích theo bản năng nói, "Nhưng anh ấy có việc phải trì hoãn trong thành phố, vì vậy tôi mới quay về trước."

Sau khi im lặng một lúc, Dụ Đồng lại hỏi: "Hai người định khi nào thì công khai?"

Không đợi Khúc Kim Tích trả lời, anh ta nói: "Bỏ đi, không cần nói với anh."

Khúc Kim Tích chỉ đành ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Dụ Đồng đưa đồng hồ lên nhìn thời gian: "Buổi tối có cảnh quay, anh đi đây."

Lướt qua Khúc Kim Tích, anh ta đi về phía trước mà không ngoảnh đầu lại, đi được hai bước mới dừng chân: "Đúng rồi, khi anh đến, tình cờ gặp được bí thư chi bộ thôn. Ông ấy nhận ra anh nên nói với anh rằng có một vài bức thư được gửi đến cho bà em, ông ấy đã thay mặt nhận nó, muốn tìm em nhưng không có thông tin liên lạc của em."

"Vốn dĩ ông ấy muốn đưa nó cho anh, nhưng anh cầm cũng không thích hợp lắm. Em nhớ quay lại chỗ ông ấy mà lấy thư."

Thư viết cho bà sao? Khúc Kim Tích gật đầu: "Được rồi, cảm ơn anh."

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của Dụ Đồng, cô mới thu hồi ánh mắt. Cô lắc đầu, vứt bỏ những ký ức về nguyên chủ và Dụ Đồng. Sau nửa giờ, cuối cùng cô cũng đi bộ đến thôn Đào Vân.

Ở cổng làng có một cửa hàng nhỏ, Khúc Kim Tích mua một số thứ rồi đi đến gặp bí thư chi bộ thôn.

Nhìn thấy cô, bí thư chi bộ thôn rất vui mừng, râu cũng cười đến run rẩy: "Bé Khúc, cuối cùng cháu cũng trở lại rồi."

Một đám trẻ em vây quanh Khúc Kim Tích, tất cả đều nhìn cô với đôi mắt lấp lánh. Khúc Kim Tích lần lượt phát kẹo cho từng đứa một.

Đám trẻ con trong thôn bình thường đâu thể nào gặp được một chị gái xinh đẹp như vậy, còn được cho kẹo, đứa nào đứa nấy mở miệng ra là chị gái xinh đẹp.

Bí thư chi bộ thôn cười ha ha dạy dỗ tụi nó: "Theo bối phận đều gọi sai hết rồi, phải gọi là dì!"

Dì? Khúc? Kim Tích: "..."

Sau khi hàn thuyên xong, Khúc Kim Tích bỏ quà lại, cầm theo bức thư trở về ngôi nhà cũ.

Ngôi nhà không khoá, cô đẩy cửa bước vào. Có lẽ là bởi vì nhiều năm dài không có người sống nên cỏ trong sân mọc hơi dài.

Nhưng mà, sau khi nói chuyện với bí thư chi bộ thôn, cô mới biết nguyên chủ có tài khoản của ông ấy. Hàng năm cô sẽ gửi một khoản tiền cho bí thư chi bộ thôn, nhờ ông ấy quét dọn căn nhà cũ giúp cô khi có thời gian rảnh, tránh bị cỏ dại phủ kín.

Cho nên, mặc dù trong sân cỏ mọc không dài lắm, nhưng đồ đạc trong căn nhà cũ lại đầy bụi bặm, Khúc Kim Tích đã quen thuộc với cảnh tượng này.

Cô vốn dĩ lớn lên ở nông thôn, ngôi nhà cũ rách nát sẽ không khiến cô cảm thấy chán ghét, ngược lại còn có một cảm giác thân thuộc.

Khúc Kim Tích lật chiếc ghế đầu trên bàn xuống, tìm kiếm xung quanh một vòng sau đó lấy một cái chậu ra dùng chút nước giếng rửa sạch chiếc ghế.

Hôm nay thời tiết dễ chịu, ánh mặt trời tràn ngập khắp mọi nơi, cô ngồi ở ngoài sảnh chính, để mặc cho ánh nắng chiếu vào người, thật ấm áp.

Sau khi tắm nắng được một lúc, cô cầm lá thư mà bí thư chi bộ thôn đưa cho mình ra.

Tổng cộng có ba phong thư, địa chỉ trên phong thư là ở thủ đô, trên đó chỉ ghi tên người nhận, không có tên người gửi, nhưng có để

lại thông tin liên lạc của người gửi. Bí thư chi bộ thôn nói rằng ban đầu ông ấy muốn gọi thử, nhưng nghĩ lại cảm thấy ông ấy gọi thì không thích hợp lắm, vẫn nên đưa thư cho Khúc Kim Tích và để cô tự xử lý thì hơn.

Ai lại gửi thư cho người bà đã khuất của cô chứ?

Trong ký ức của Khúc Kim Tích, bà nội đã qua đời khi nguyên chủ học năm hai cao học, sau đó, đều là nguyên chủ tự dựa vào bản thân thi nghệ thuật rồi sau đó thi vào trường điện ảnh.

Chắc không phải là thư của ông cụ Thẩm gửi đó chứ? Nhưng thời gian này cũng không khớp, bởi vì năm ngoái sau khi ông cụ gặp được nguyên chủ thì ông ấy mới biết tin bà cụ Khúc đã qua đời rồi.

Với tâm lý tò mò, Khúc Kim Tích mở lá thư ra.

Trong ba phong thư chỉ có một cái chứa giấy thư, còn lại tất cả đều là những bức ảnh rất cũ. Trước tiên, Khúc Kim Tích nhìn vào bức ảnh. Trên bức ảnh chụp một cặp chị em gái. Đứa nhỏ khoảng bốn năm tuổi, đứa lớn hơn bảy tám tuổi. Quần áo đang mặc là từ thời mấy chục năm trước.

Rồi lại đọc nội dung bức thư, dài một trang rưỡi, không quá nhiều, sau khi đọc xong nội dung, cô lập tức hiểu ra chuyện là như thế nào.

Thì ra bà Khúc có một chị gái, sau này vì gia đình khó khăn nên bố mẹ bà đã giao chị gái cho một cặp vợ chồng doanh nhân giàu có hiếm muộn để nuôi dưỡng.

Từ đó mất liên lạc.

Khúc Kim Tích đã cố gắng lục tìm ký ức nhưng không hề nhớ rằng bà cụ Khúc đã từng nhắc đến chuyện của bà dì này. Có lẽ vì lúc đó bà cụ Khúc còn nhỏ cho nên khi lớn lên thì đã quên mất rằng mình còn có một người chị gái.

Sau đó, bà cụ Khúc gặp được ông cụ Thẩm, hai người yêu nhau nhưng lại không môn đăng hộ đối, ông cụ Thẩm đành phải chia tay với bà cụ Khúc. Trong lúc bà cụ Khúc đau lòng thì gặp được ông cụ Khúc, sau đó kết hôn rồi sinh ra bố Khúc, sau đó nữa thì có Khúc Kim Tích.

Kết quả là Khúc Kim Tích sinh ra không được bao lâu, bố Khúc và mẹ Khúc qua đời vì tai nạn, cô được ông cụ Khúc và bà cụ Khúc nuôi dưỡng. Sau đó, ông cụ Khúc mất khi cô học trung học, đến khi cô học cao học thì bà cụ Khúc cũng qua đời, chỉ còn lại một mình Khúc Kim Tích sống cô độc.

Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một bà dì.

Bức thư nói rõ, người viết thư là một hậu bối của bà dì, bà dì tuổi đã cao rồi, mấy năm nay sức khỏe không được tốt lắm, chợt nhớ ra mình còn có một em gái không biết còn sống hay đã chết, tâm nguyện muốn tìm được cô em gái.

Sau khi nhận được thông tin rằng bà cụ Khúc sống ở thôn Đào Vân, bà ấy đã viết thư để hỏi thăm.

Mấy chục năm nay, nếu như hai chị em có thể gặp lại nhau thì quả là một điều tuyệt vời.

Sau khi đọc xong bức thư, Khúc Kim Tích đặt lá thư ngay ngắn vào lại phong bì, sau đó cô thở dài. Nếu như bà cụ Khúc vẫn còn sống thì chắc bà sẽ rất vui mừng khi nhìn thấy bức thư này.

Qua bức thư, có thể thấy rằng bà dì này đã lớn lên một cách bình an khỏe mạnh, mấy chục năm trước được một doanh nhân giàu có nhận nuôi, bây giờ đoán rằng gia đình cũng khá giả.

Khúc Kim Tích không có ý định nhận họ hàng.

Một là, cô không phải là nguyên chủ.

Hai là... Cô không quen nhận người thân.

Khúc Kim Tích trong thế giới trước cũng không khác mấy với Khúc Kim Tích trong thế giới của nguyên chủ. Cô đã mất người thân từ khi còn rất nhỏ. Đó là lý do tại sao cô đã học đủ mọi kỹ năng. Vì tiết kiệm thêm tiền và mua một ngôi nhà để cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn, kỹ năng nhiều cũng không dư thừa.

Hơn nữa, bà dì này đã lớn tuổi rồi, lỡ như biết bà cụ Khúc đã qua đời, bà ấy lại chịu đả kích xảy ra sự cố gì thì cũng không hay lắm.

Chi bằng giữ lại một nỗi nhớ trong lòng.

Khúc Kim Tích cất lá thư vào túi, cô đã mua nhan đèn và vàng mã ở cửa hàng nhỏ đầu thôn, chuẩn bị thu dọn một chút rồi đi đến nghĩa trang.

"Kim Tích." Một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào, một người phụ nữ mặc chiếc áo khoác lông màu đỏ đứng ở cửa ló đầu vào, "Thực sự là chị sao? Bí thư chi bộ nói chị đã quay về rồi. Mọi người vẫn còn không tin. Bây giờ chị đã là một đại minh tinh, làm sao có thể trở lại nơi nhỏ bé này của chúng tôi. "

Khúc Kim Tích: "..."

"Nhìn kìa." Người phụ nữ bước vào, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Khúc Kim Tích, không khỏi lộ ra vẻ ghen tị. Rõ ràng cô ta nhỏ hơn Khúc Kim Tích vài tháng nhưng khi đứng cùng với Khúc Kim Tích, cô ta lại cảm thấy mình già hơn Khúc Kim Tích rất nhiều, "Không phải chị đã quên em là ai rồi chứ?"

Khúc Kim Tích tìm kiếm ký ức trong đầu, nhưng hồi lâu cũng không có chút ấn tượng, chỉ đành gượng cười, lịch sự nói: "Cô là...?"

Vẻ mặt của người phụ nữ cứng lại nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, nhếch môi nói: "Em là Mẫn Lan, ôi, chị mới rời khỏi nhà bao lâu, đến cả người em họ như em còn không nhớ."

Anh mắt của Trịnh Mẫn Lan liếc qua quần áo trên người Khúc Kim Tích, áo, quần tây, giày, mỗi thứ đều rất tinh tế và có mùi tiền.

Sau đó, ánh mắt của cô ta dán chặt không rời vào chiếc túi vuông màu trắng.

"Đây là chiếc túi hiệu XX." Cô ta bước nhanh tới, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào túi xách, hận không thể ôm chiếc túi vào người, "Thật hay giả vậy? Chị có thể mua nổi một chiếc túi đắt tiền như vậy sao?"

"..." Khúc Kim Tích cười híp mắt nói, "Cô cũng nói tôi là đại minh tinh, đại minh tinh đâu dám dùng hàng giả, đây không phải là muốn bị mắng sao?"

Vậy thì chính là hàng thật ư?

Ánh mắt của Trịnh Mẫn Lan lập tức thay đổi, tất cả thái độ kỳ lạ vừa rồi biến mất hết, nhiệt tình khoát tay Khúc Kim Tích: "Chị họ, chị hiếm khi mới trở về một lần. Trong nhà bừa bộn như vậy, phải mất lâu lắm mới dọn dẹp xong. Cũng gần trưa rồi, đi thôi, về nhà em ăn cơm, bố mẹ em biết chị về chắc chắn sẽ rất vui. "

Ăn trưa?

Khúc Kim Tích lập tức động lòng, mặc cho người em họ này nắm lấy tay mình: "Được, vậy thì tôi sẽ không khách sáo nữa."

"Đều là người một nhà, khách sáo gì chứ." Đồng tử của Trịnh Mẫn Lan di chuyển, "Chị họ, trên TV cũng không nhìn thấy chị nhiều. Thì ra làm minh tinh để kiếm tiền như vậy sao? Chị nhìn em xem, hình tượng của em như thế nào, có phải cũng có thể làm minh tinh được không?"

Khúc Kim Tích nghiêm túc nhìn cô ta, Trịnh Mẫn Lan ưỡn ngực ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy mong chờ.

"Em họ à, căn cơ của em không tệ, nếu như chăm chuốt một chút, chắc chắn sẽ không thua kém chị."

Ánh mắt của Trịnh Mẫn Lan sáng như sao, còn chột lóe lên một tia sáng nào đó.

Ý cô ta là muốn nói, sở dĩ Khúc Kim Tích xinh đẹp đến như vậy, toàn là do áo quần làm tôn lên. chỉ cần mình diện đồ hiệu, xách túi hàng hiệu thì chắc chắn sẽ không hề kém cạnh cô.

"Nếu như em muốn trở thành minh tinh, chị có thể giới thiệu cho em một công ty quản lý." Khúc Kim Tích giống như một người chị tri kỷ, tận tụy truyền đạt kinh nghiệm của mình. "Tuy nhiên, các công ty quản lý bây giờ đào tạo minh tinh tốn chi phí không nhỏ, vì vậy em phải tự đầu tư tiền của mình vào trong giai đoạn đầu."

Trịnh Mẫn Lan lập tức hỏi: "Cần bao nhiêu ạ?"

Khúc Kim Tích duỗi ra ba ngón tay, Trịnh Mẫn Lan hít sâu một hơi, trợn to hai mắt, không thể nào tin được: "Ba mươi ngàn? Ăn cướp hả, tại sao phải cần nhiều như vậy!"

"Không." Khúc Kim Tích sửa lại cho cô, "Không phải ba mươi ngàn."

"Ba ngàn." Trịnh Mẫn Lan lập tức thở phào nhẹ nhõm, mặt mày rạng rỡ, "Ba ngàn thì không thành vấn đề, em có thể."

Khúc Kim Tích dừng chân lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Em họ, ý của chị là ba trăm ngàn."

Trịnh Mẫn Lan hét lên: "Chị nói cái gì!?"

Khúc Kim Tích thở dài: "Không có cách nào khác, đây là chi phí đầu tư trong giai đoạn đầu để trở thành người nổi tiếng. Bằng không, công ty quản lý bỏ tiền ra để nuôi minh tinh, minh tinh này không nổi tiếng, không kiếm được tiền, công ty quản lý đó không phải sẽ thua lỗ

sao. Công ty quản lý mà chị nói với em chỉ cần ba trăm ngàn là đã rẻ nhất rồi, bình thường ít nhất là... "

Cô ấy duỗi năm ngón tay ra.

"Bắt đầu từ con số này."

Cô nói hùng hồn như vậy, trên mặt cũng không có biểu hiện nào là đùa giỡn, Trịnh Mẫn Lan lập tức tin tưởng không nghi ngờ gì cả.

"Chị quen biết ông chủ, có thể giúp em thương lượng chuyện giá cả, đoán chừng hai trăm năm mươi ngàn cũng có thể, em xem..."
Khúc Kim Tích nói tiếp.

Sắc mặt của Trịnh Mẫn Lan khó coi, cô ta không nói lời nào, bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Khúc Kim Tích cũng thu lại.

Khúc Kim Tích cố nhin cười, loại người như Trịnh Mẫn Lan, trước đây cô đã từng gặp qua quá nhiều rồi, biết dùng cách gì để khiến đối phương im lặng.

Đây không phải là chết lặng ngay lập tức sao?

"Em họ, em có còn muốn trở thành minh tinh nữa không?" Cô tha thiết hỏi, đôi mắt chớp chớp, muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu chân thành.

Trịnh Mẫn Lan: "..."

Chương 96

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trịnh Mẫn Lan chịu đòn đả kích này, nghiêng rãg nghiêng lợỉ bỏ chạy.

Khúc Kim Tích: "..."

Sớm biết vậy cô nên khôn khéo hơn một chút, giờ thì hay rồi, cơm cũng không có mà ăn.

Người cũng đã bỏ chạy rồi, cô cũng không thể đuổi theo đòi ăn cơm được, đúng không?

Đúng lúc Khúc Kim Tích đang hối hận vô cùng thì cháu trai của bí thư chi bộ thôn Tiểu Thạch Đầu chạy đến: "Chị Kim Tích, nhà chúng em đã nấu cơm xong rồi. Ông nội bảo em đến mời chị qua ăn cơm. Chị đến nhà chúng em ăn cơm đi."

Khúc Kim Tích rất thích đứa cháu trai nhỏ của bí thư thôn, cậu bé khoảng 5 tuổi này rất dễ thương. Cô vuốt ve cái đầu nhỏ của Tiểu Thạch Đầu, mỉm cười dắt cậu bé đến nhà của bí thư chi bộ thôn ăn cơm.

"Ông nội không phải đã bảo em gọi chị bằng dì sao? Sao còn gọi là chị?" Cô trêu chọc cậu bé.

Tiểu Thạch Đầu ưỡn ngực, ngẩng đầu nói: "Chị Kim Tích xinh đẹp giống như tiểu tiên nữ trong tranh, không thể gọi chị là dì, như vậy sẽ già lắm."

Khúc Kim Tích: "..."

Con nít thời này đều dẻo miệng như vậy sao?

Khúc Kim Tích đã có một bữa trưa vui vẻ tại nhà bí thư chi bộ thôn. Tiểu Thạch Đầu rất thích chị gái xinh đẹp này nên cứ quần quýt lấy cô. Sau bữa trưa cô dẫn Tiểu Thạch Đầu trở về căn nhà cũ.

Cảm thấy hơi nóng, Khúc Kim Tích buộc tóc lên, để lộ chiếc cổ thon thả và trắng nõn.

“Chị ơi, chỗ này của chị bị muỗi cắn sao?” Tiểu Thạch Đầu đột nhiên chỉ vào cổ của Khúc Kim Tích, quan tâm nói: “Trong nhà em có dầu thơm, em đi lấy cho chị.”

Khúc Kim Tích thầm nghĩ trong lòng, giờ là mùa đông muỗi ở đâu ra chứ. Nhất thời cô không có phản ứng, đợi sau khi cô nhớ lại thì một tầng lửa lập tức truyền ra da mặt, vội vàng kéo Tiểu Thạch Đầu lại.

“Đây là chị không cần thận bị trầy thôi.” Cô lẳng lặng xoa tóc xuống, bình tĩnh giải thích với Tiểu Thạch Đầu.

Tiểu Thạch Đầu như hiểu như không gật đầu.

Trẻ con hiếu động, cậu bé hoạt bát chạy về phía trước, đến căn nhà cũ sớm hơn cả Khúc Kim Tích, sau đó cậu bé chạy ra ngoài với tốc độ càng nhanh hơn: “Chị ơi, trong nhà chị có một chú kỳ lạ lắm!”

Chú kỳ lạ sao?

Khúc Kim Tích bối rối bước vào sân, sau đó thì nhìn thấy "chú kỳ lạ" trong miệng của Tiểu Thạch Đầu là ai.

Thẩm Thính dường như vừa mới đến, anh cởi áo khoác ngoài ra vắt lên cánh tay, bên cạnh đôi chân ngoài là cái vali màu hồng, còn có một cái túi chứa đầy đồ.

Bốn mắt nhìn nhau, dưới chân Khúc Kim Tích nóng lên, phản xạ điều kiện chính là muốn chạy trốn.

Không ngờ, Thẩm Thính lại mở miệng nói: "Tôi muốn rửa tay, nước ở đâu vậy?"

Khúc Kim Tích nhớ ra rằng một người xuất thân từ gia đình giàu có như Thẩm Thính chắc hẳn là chưa sống ở thôn quê bao giờ. Đóng phim cũng sẽ lấy cảnh ở vùng sâu vùng xa, nhưng có trợ lý giúp đỡ, đoán rằng chưa từng tự mình đụng tay vào cái gì, không quen thuộc cũng là điều rất bình thường.

“Chờ chút.” Khúc Kim Tích lấy nước từ giếng cho anh rửa tay.

Tiểu Thạch Đầu cứ nhìn chăm chăm vào Thẩm Thính, tò mò hỏi: "Chị ơi, chú này là ai vậy?"

Thẩm Thính nhướn mày, đưa mắt nhìn về phía Tiểu Thạch Đầu: "Tại sao lại gọi cô ấy là chị còn gọi tôi là chú?"

Tiểu Thạch Đầu nhìn anh rồi lại nhìn Khúc Kim Tích, rút ra một câu: "Bởi vì chú già."

Thẩm Thính: "..."

Khúc Kim Tích không thể nhịn được cười, nói bừa không chừng lại là thật!

Thấy cô cười, Thẩm Thính dừng dừng liếc mắt qua, không tính toán với sự ngây thơ của trẻ con.

"Khoá máy làm gì?"

Khúc Kim Tích giả ngốc: "Hết pin rồi."

Thẩm Thính cũng không truy hỏi, đổi đề tài: "Ăn cơm chưa?"

“Ăn rồi.” Khúc Kim Tích trả lời, “Ăn ở chỗ bí thư chi bộ thôn.”

Thẩm Thính bình tĩnh nhìn cô: "Tôi còn chưa ăn."

Khúc Kim Tích ho một tiếng, lảng tránh ánh mắt của anh: "... Sao anh tìm được đến đây?"

"Đi taxi, dẫn đường, thuê người." Thẩm Thính dùng lời lẽ ngắn gọn, trên đời này có rất nhiều chuyện, chỉ cần có tiền thì sẽ dễ dàng xử lý.

Không khó để bắt taxi đến cổng thị trấn, tới cổng thị trấn thì hỏi thăm làng Đào Vân đi như thế nào, tốn tiền thuê người dẫn đường, không phải là chuyện khó.

Khi đến làng Đào Vân, nhìn thấy người thì chỉ cần hỏi nhà của bà Khúc ở đâu, tự nhiên sẽ có người chỉ đường cho anh.

Khúc Kim Tích nhỏ giọng nói: "Anh có thể không tới."

"Không tới?" Thẩm Thính cười nhẹ một tiếng, giọng nói cực kỳ chậm rãi, mang theo hàm ý sâu xa nguy hiểm, "Có người nào đó ăn sạch sẽ rồi chạy mất, tôi không tới tìm cô ấy tính sổ sao?"

Da đầu của Khúc Kim Tích tê rần, theo bản năng hỏi ngược lại: "Ăn cái gì mà sạch chứ, đó là tôi say rượu thôi!"

Cô vô thức siết chặt tay áo của mình, không dám nhìn vào đôi mắt của Thẩm Thính, không rõ là xấu hổ hay chột dạ: "Hơn nữa, hơn nữa anh cũng không chịu thiệt..."

Chân của cô đến bây giờ vẫn còn đau.

Thẩm Thính nhìn cô từ trên xuống dưới một vòng, vẻ mặt không rõ biểu cảm: "Nói như vậy, em không nhận khoản nợ này sao?"

Khúc Kim Tích phồng mang trợn mắt, cái gì mà nhận khoản nợ, nhận cái khoản nợ gì chứ!

"Đây là chuyện của đàn ông và phụ nữ trưởng thành, anh và tôi đều tình nguyện dưới sự xúc tác của men rượu, không có gì to tát

cả.” Sau khi Khúc Kim Tích nói xong thì hối hận, cô lại không cần thận nói ra tất cả những điều trong lòng mình.

Sở dĩ cô bỏ trốn là vì sau khi sự việc xảy ra, cô nhất thời không biết phải đối mặt với Thẩm Thính như thế nào.

Cảm giác như thể cô đã bộc lộ những suy nghĩ thầm kín của mình trước mặt anh vậy.

Bây giờ, qua lâu như vậy rồi, cô cũng đã bình tĩnh lại.

Bao nhiêu người xảy ra tình một đêm, đây là chuyện bình thường của giới trẻ. Tối hôm qua cô và Thẩm Thính chẳng qua chỉ là cùng nhau giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi.

Không liên quan đến thích hay không thích.

Dù sao thì Thẩm Thính cũng không thể nào thích cô.

Đã nói ra sự thật rồi, Khúc Kim Tích lộ ra vẻ mặt bi thương, chờ đợi cơn cuồng phong bão táp sắp ập tới.

"Nói như vậy, em coi chúng ta là tình..." Thoáng nhìn thấy ánh mắt tò mò và không hiểu chuyện của Tiểu Thạch Đầu, Thẩm Thính đành phải nuốt hai chữ sau lại.

Khúc Kim Tích đoán được anh đang muốn nói cái gì, mặt cô đỏ lên, gật đầu một cách chắc chắn.

"Tốt lắm." Thẩm Thính nhìn cô một cái thật sâu, không nói thêm gì nữa, đổi chủ đề, "Tôi đã mua một ít đồ ăn, nhà bếp ở đâu?"

Khúc Kim Tích cho rằng Thẩm Thính sẽ tức giận, với lòng tự tôn của anh, mình nói như vậy thì anh chắc chắn sẽ không vui.

Khi ý nghĩ này lóe lên trong lòng, cô đột nhiên thắc mắc—tại sao cô lại cho rằng Thẩm Thính sẽ tức giận chứ, cô tỏ rõ thái độ như vậy

rồi, Thẩm Thính nên vui mừng mới đúng, có thể tránh khỏi chuyện mình bám lấy anh không buông.

Cô cố gắng suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này, nhưng bởi vì Thẩm Thính hỏi nhà bếp ở đâu nên tạm thời chỉ đành phải gác lại vấn đề ở đây, sau đó đưa Thẩm Thính đến nhà bếp.

Sau đó, Khúc Kim Tích nhìn thấy đồ dùng trong bếp đã được Thẩm Thính dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ chỉ trong nửa giờ, bắt đầu nhặt củi và đốt lửa.

Khúc Kim Tích trợn mắt há hốc mồm. Vốn dĩ cô cho rằng Thẩm Thính là một quý công tử, cái gì cũng không biết mới đúng. Cô lẩm bẩm: "Sao anh có thể như vậy..."

"Tôi học được từ việc đóng phim "Lưu sát". Thẩm Thính vừa thờ ơ nói, vừa dọn dẹp một lượt. Để tránh làm bẩn quần áo, anh cởi áo khoác ra, mặc áo sơ mi, đeo tạp dề vào, lộ ra cơ bắp rắn chắc và mạnh mẽ.

Đôi mắt của Khúc Kim Tích không nhìn được lưu luyến trên lưng anh.

Không phải lưng bị thương sao? Làm thế nào ...

Khúc Kim Tích vội vàng dừng suy nghĩ đang đi xa của mình.

Thẩm Thính không để Khúc Kim Tích giúp. Lại mất nửa tiếng đồng hồ, anh dùng một cái nồi lớn nấu trứng gà, mì và cà chua.

Khúc Kim Tích biết Thẩm Thính nấu ăn rất giỏi. Mặc dù ở căn hộ đa phần là cô nấu, nhưng nếu Thẩm Thính có thời gian, bọn họ sẽ nấu ăn cùng nhau.

Nhưng bếp ga trong căn hộ và bếp củi trong thôn có thể nói là hai loại hình thức khác nhau, không ngờ Thẩm Thính cũng có thể sử dụng bếp củi một cách thuần thục như vậy.

Người đàn ông đeo tạp dề đứng đó, giống từ từ trên mây bước xuống, không còn vẻ ‘khó mà với tới’ như trước nữa mà vô cùng bình dân.

Càng nhìn, trái tim của Khúc Kim Tích lại càng đập nhanh hơn.

Cô phát hiện Thẩm Thính luôn khiến cô kinh ngạc về mọi mặt. Dù là làm việc trong văn phòng cao cấp, thay trang phục và đóng phim, hay là nấu ăn trong một căn bếp đơn giản ở nông thôn.

Sau khi nấu mì xong, Thẩm Thính dọn ra hai bát, Khúc Kim Tích ngượng ngùng nói: "Tôi ăn no rồi, không cần..."

"Không phải cho em." Thẩm Thính rắc hành lá xắt nhỏ lên hai bát mì, "Cho Tiểu Thạch Đầu".

"Ồ, quên mất Tiểu Thạch Đầu đã về nhà rồi." Thẩm Thính đột nhiên bừng tỉnh nói, "Dư một bát cho em vậy."

Nói xong, Thẩm Thính bưng bát của mình lên rồi rời khỏi bếp ra ngồi trong sân. Căn nhà rách nát phía sau anh ngay lập tức được nâng cấp lên một tầm cao mới.

Để không lãng phí thức ăn, Khúc Kim Tích buộc phải ăn một bát mì trứng còn lại.

Khi ăn gần xong, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của bí thư chi bộ thôn, bên cạnh ông ấy còn có hai người đi theo: "Cô bé Khúc đầu rồi, có người tìm bà cô..."

Một nam một nữ khoảng bốn mươi tuổi, một người đàn ông trung niên, trên sống mũi đeo một cặp kính giống như một giáo sư đại học. Người phụ nữ bên cạnh ông ấy đang đội một chiếc mũ che nắng, đường nét trên khuôn mặt dịu dàng, khí chất tao nhã.

Khúc Kim Tích vô thức ăn xong miếng cuối cùng, Thẩm Thính đứng lên trước, giọng điệu có chút kinh ngạc: "Giáo sư Lục, cô

Lương."

Khúc Kim Tích: "???"

Thẩm Thính kinh ngạc, giáo sư Lục và Lương San càng kinh ngạc hơn, Lương San cúi nón xuống: "Thẩm Thính, sao cậu lại ở đây?"

Khúc Kim Tích: "???"

Bí thư chi bộ thôn cũng sửng sờ, ông ấy chưa từng gặp Thẩm Thính, người này tới lúc nào vậy, sao lại ở trong nhà của cô bé Khúc?

Chẳng trách sau khi Tiểu Thạch Đầu trở về nói rằng trong nhà của cô bé Khúc xuất hiện một chú kỳ lạ, bí thư chi bộ thôn còn tưởng rằng Tiểu Thạch Đầu đang nói lung tung, không ngờ lại là thật.

Bí thư chi bộ thôn chỉ vào Lương San và giáo sư Lục nói: "Cô bé Khúc, bọn họ nói là tới tìm bà nội của cô, ba bức thư mà tôi đưa cho cô chính là của họ gửi."

Ánh mắt của Lương San rơi xuống cánh tay đang cầm bát của Khúc Kim Tích, sau đó bà ấy lại nhìn về phía Thẩm Thính cũng đang cầm bát, cuối cùng nói với Khúc Kim Tích: "Cô là Kim Tích đúng không? Tôi đã nghe Lập Thu nhắc nhiều về cô, xin chào, tôi là Lương San."

Bà suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: "Nếu như bà của cô là Trang Uyển Nhân, vậy thì tôi có lẽ là cô họ của cô."

Thẩm Thính: "?"

Những suy nghĩ trong đầu của Khúc Kim Tích đang lộn xộn, khó khăn lắm mới rút ra được một ý nghĩ: "Là cô gửi thư cho bà nội tôi sao?"

Lương San gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy hiền từ của trường bối, sự hiểu biết của bà về Khúc Kim Tích chỉ là những gì mà Ngũ Lập Thu đã nói--- trong một cuộc gọi, Ngũ Lập Thu nói rằng đã nhìn thấy bóng dáng của bà ấy ở trên người Khúc Kim Tích.

Lương San đã rút lui khỏi làng giải trí nhiều năm, nghe xong lời này chỉ mỉm cười, không để ý quá nhiều.

"Mẹ tôi ban đầu có tên là Trang Uyển Cẩm. Bà ấy là chị ruột của bà cô, cũng chính là bà dì của cô."

Nhìn thấy Khúc Kim Tích tràn đầy dấu chấm hỏi trên khuôn mặt, Lương San mỉm cười nói: "Như vậy đi, chúng ta hãy ngồi xuống từ từ nói chuyện. Tôi cũng rất ngạc nhiên. Tôi đã nghe qua tên của cô từ lâu rồi. Không ngờ cô lại là đứa cháu mà tôi chưa từng gặp mặt đó."

Khúc Kim Tích cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Ồ ồ, mời vào, mời vào."

Không phải là cô choáng váng, nguyên nhân chính là vì cô vừa mới nhận được thư, biết được bà Khúc có chị gái, hiện tại đối phương gửi thư tới muốn nhận người thân, trong nháy mắt, hậu bối của bà dì này đã tìm đến cửa rồi.

Lại còn quen biết Thẩm Thính, thật sự quá trùng hợp rồi.

Khúc Kim Tích vội vàng đặt bát mì xuống, cùng với Thẩm Thính nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có sự nghi hoặc.

Nhưng mà... cái tên Lương San này rất quen thuộc, hình như cô đã từng nghe qua ở đâu đó.

Sau vài giây--

"Chờ đã, Thẩm Thính." Khúc Kim Tích đột nhiên tỉnh táo lại, kéo cánh tay của Thẩm Thính, "Lương San này chính là Lương San mà

tôi đang nghĩ đến sao?!"

Vẻ mặt của Thẩm Thính bình tĩnh, đối diện với đôi mắt xinh đẹp của cô, khóe môi anh hơi cong lên, nói: "Em không cảm thấy em nên ngạc nhiên về chuyện Lương San là cô họ của mình trước sao?"

Chương 97

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lương San cứ nhìn chăm chăm Khúc Kim Tích, nhìn đến da đầu cô tê dại. Mặc dù biết cô biết có lẽ bà ấy thật sự là cô họ của cô, nhưng tiếng cô họ đó làm thế nào cô cũng không gọi ra được.

“Nhìn lại thì hai người chúng ta thật sự có chút giống nhau.”
Lương San quay đầu lại hỏi giáo sư Lục, “Anh nói có phải không?”

Giáo sư Lục cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng: “Ừ.”

"Chúng em đứng cùng nhau trông có giống mẹ con không?"

Giáo sư Lục: "Giống."

Khúc Kim Tích phụt một tiếng, thiếu chút nữa thì sặc.

Lương San nắm lấy tay Khúc Kim Tích, nhẹ nhàng nói: "Có tấm ảnh nào của gia đình cháu không?"

Khúc Kim Tích suy nghĩ lại thật kỹ, có chút không chắc chắn đáp: "... Có lẽ là có, để cháu tìm thử."

Cô lục lọi trong phòng của bà Khúc một lúc lâu, thực sự tìm ra một cuốn album, bên trong có một số bức ảnh của bà Khúc và ông Khúc khi còn trẻ.

Lương San đã lấy ảnh của mẹ cô từ điện thoại di động ra so sánh với ảnh của bà Khúc, có thể thấy hai chị em trông rất giống nhau. Kết quả là, mặc dù Khúc Kim Tích và Lương San cách nhau cả một thế hệ nhưng khuôn mặt thực sự có mấy phần giống nhau.

Thời trẻ, bà ấy đã quá liều mạng trong giới giải trí. Sở dĩ bà ấy rút lui vào thời điểm nổi tiếng nhất lý do chủ yếu là về sức khỏe. Lương

San lúc bấy giờ nổi tiếng toàn cầu, biết bao nhiêu doanh nhân giàu có thích bà ấy chứ.

Nhưng bà ấy lại lặng lẽ hẹn hò với giáo sư Lục, cuối cùng dưới sự khuyên giải của giáo sư Lục, bà ấy rút lui khỏi làng giải trí và điều dưỡng cơ thể.

Quyết định này khiến bao nhiêu người nắm cổ tay than thở.

Bởi vì lý do sức khỏe, Lương San không thể thụ thai, vài năm trước Lương San đã từng nghĩ đến chuyện có con, nhưng giáo sư Lục không đồng ý, sức khỏe của bà ấy không tốt, nuôi một đứa trẻ lại chẳng dễ dàng, đã xác định không có con, bọn họ chỉ cần sống cuộc sống mà mình muốn là được rồi.

Ý nghĩ này của Lương San phai nhạt dần.

Mẹ của Lương San, Trang Uyển Cẩm, sau khi được một doanh nhân giàu có nhận nuôi đã đổi tên thành Chung Uyển rồi kết hôn với bố của Lương San.

Bất luận là nhà họ Chung hay là nhà họ Lương, nhân khẩu đều tương đối đơn giản, đến nỗi bên cạnh Lương San không có một đứa cháu nào.

Lần này vốn là vì mẹ mình mà đến thôn Đào Vân hẻo lánh này để tìm dì nhỏ chưa từng gặp mặt, nhưng mà tiếc là người dì nhỏ này đã qua đời cách đây vài năm trước.

Điều ngạc nhiên là đứa cháu của người dì nhỏ này lại là “người quen” đã từng nghe tên từ lâu.

Có nhiều sự trùng hợp như vậy cho nên ánh mắt của Lương San nhìn Khúc Kim Tích càng ngày càng yêu thương, thật là càng nhìn càng thấy thích.

“Được rồi, chuyện của trưởng bối nói xong rồi, nói chuyện của hai người các cậu đi.” Lương San quay sang Thẩm Thính, cười như không cười, “Thật ra sáng nay khi cậu đến thăm tôi, tôi đã nhìn thấy cái vali hồng trong tay cậu, biết chắc chắn rằng nó không phải là của cậu. Bây giờ xem ra, là của Kim Tích rồi, phải không?”

Thẩm Thính gật đầu.

“Hai đứa qua lại bao lâu rồi?” Đây mới là câu hỏi mà Lương San muốn biết nhất. Nếu như Khúc Kim Tích không liên quan gì đến bà ấy, bà ấy đương nhiên sẽ không hỏi nhiều, nhưng tình huống bây giờ đã khác. Khúc Kim Tích là cháu họ của bà ấy, là một trưởng bối, có những tình huống bà ấy phải biết được rõ ràng.

"Chúng cháu..." Khúc Kim Tích định trả lời, Thẩm Thính cắt ngang lời cô, "Chúng tôi đã kết hôn rồi."

“Cái gì?!” Lương San, người đã từng trải qua mưa to gió lớn, cũng kinh ngạc trước tin tức này.

Sau khi bà ấy rút lui khỏi làng giải trí, những năm gần đây mặc dù không để ý đến tình hình trong ngành, nhưng không tránh khỏi việc quen biết rất nhiều bạn bè có liên quan đến làng giải trí, trong số đó có Ngũ Lập Thu, người đã dẫn dắt Thẩm Thính. Bà ấy nể mặt của Ngũ Lập Thu mà dạy dỗ Thẩm Thính rất nhiều, cũng coi như là một nửa cô giáo của Thẩm Thính.

Đương nhiên, những thành tích trong mấy năm nay của Thẩm Thính, bà ấy cũng có nghe qua, biết được anh nổi tiếng như thế nào.

Huống chi rất ít người trong làng giải trí biết được lai lịch thực sự của Thẩm Thính, bao gồm cả người quản lý hiện tại của anh, Chu Lị cũng không biết điều đó. Rất ít người thực sự biết rằng đứng đằng sau anh là nhà họ Thẩm.

Ngũ Lập Thu tình cờ biết được chuyện đó, chị ấy biết thì Lương San cũng biết.

Đương nhiên, bọn họ không quan tâm đến lai lịch của Thẩm Thính, có lai lịch hay không cũng không có liên hệ trực tiếp tới việc một người có nổi tiếng hay không.

Nhưng một người đàn ông ưu tú như Thẩm Thính, muốn anh kết hôn, đoán chừng không dễ dàng gì- ít nhất thì không dễ dàng vượt qua cửa ải của nhà họ Thẩm.

Kết quả???

Sau khi Lương San kinh ngạc, bà ấy đột nhiên bật cười: "Chẳng trách cậu muốn mời Lập Thu dẫn dắt cô ấy. Hai đứa nên nói cho Lập Thu biết tin này. Hẹn hò và kết hôn là hai chuyện khác nhau. Dù giấu diếm có thể tránh được rất nhiều rắc rối nhưng tiết lộ với những người xung quanh một cách thích hợp chưa chắc đã là chuyện xấu. "

"Cô nói đúng." Ánh mắt của Thẩm Thính nhẹ nhàng lướt qua Khúc Kim Tích, nhàn nhạt nói "Tôi cũng muốn công khai nhưng cô ấy không muốn."

Khúc Kim Tích: "..."

Mở mắt ra đã nói nhảm, anh muốn công khai khi nào chứ!

Tuy nhiên, cô cũng không dễ phản bác lại lời nói của Thẩm Thính trước mặt Lương San. Mặc dù Lương San là cô họ của cô nhưng nếu như thật sự muốn thảo luận về mối quan hệ, cô phải đứng về phía người giám hộ.

"Không công khai là đúng rồi." Mặc dù Lương San đã giải nghệ nhưng bà ấy vẫn nắm rất rõ quy tắc trong ngành: "Cậu đang nổi tiếng, sự nổi tiếng của Kim Tích cũng không bằng cậu. Nếu như hấp tấp công bố thì người bị mắng nhất định là Kim Tích, hơn nữa bị mắng chỉ là thứ yếu, nếu như các cậu công khai mối quan hệ bây giờ, mọi bước đi của Kim Tích trong tương lai đều sẽ bị mọi người đàm tiếu, cho rằng cô ấy không dựa vào nỗ lực của bản thân mà là dựa vào cậu."

Khúc Kim Tích cảm thấy đại lão không hổ danh là đại lão, tam quan quá chuẩn nên cô gật đầu tán thành.

— — Hoàn toàn quên mất chuyện cô sẽ ly hôn với Thẩm Thính, cho nên căn bản không tồn tại tình huống công khai nào cả.

"Đợi Kim Tích đuổi kịp cậu và có được chỗ đứng vững chắc trong giới, tới lúc đó rồi công khai cũng không muộn." Lương San lại hỏi, "Hai đứa đã kết hôn bao lâu rồi?"

Trong khi Khúc Kim Tích vẫn còn đang đào bới ký ức của mình, tính xem thời gian bao lâu thì Thẩm Thính đã trả lời: "Tháng Ba năm ngoái."

Cô chỉ đành im lặng.

Lương San liếc nhìn Khúc Kim Tích, sau đó đột nhiên chuyển chủ đề: "Kim Tích, mộ của bà cháu ở đâu? Cháu dẫn cô đi thăm đi, để bà nội cháu nhận mặt."

"Hai người các em đi thôi, đàn ông đừng đi nữa, hôm nay phải ở lại nơi này một đêm, các anh dọn dẹp nhà một chút đi."

Giáo sư Lục không có ý kiến, Thẩm Thính cũng không dám có ý kiến.

Thế là, Khúc Kim Tích liền dẫn đường đến ngọn núi phía sau của ngôi nhà cũ.

"Đường trơn, chú ý một chút, cẩn thận té ngã." Trước khi rời đi, giáo sư Lục cẩn thận nhắc nhở Lương San. Khúc Kim Tích liếc mắt nhìn, có lẽ đã hiểu được tại sao một đại lão như Lương San lại kết hôn với giáo sư bình thường này.

Giáo sư Lục này dường như chiều chuộng Lương San giống như con gái của mình vậy.

"Kim Tích."

"Cô giáo Lương."

Lương San có chút bất lực: "Không cần phải xa cách như vậy, con nên gọi tôi là cô." Bà trực tiếp vứt bỏ từ 'họ' đó đi.

Bà dùng ánh mắt mong đợi nhìn Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích chỉ đành nói: "Cô."

"Vậy mới đúng chứ." Lương San mỉm cười càng tươi hơn, chủ động kéo tay Khúc Kim Tích. Tay của bà ấy mềm mại, lòng bàn tay ấm áp, Khúc Kim Tích liền ngoan ngoãn để bà ấy khoác tay.

"Cháu và Thẩm Thính thật sự đã kết hôn rồi sao?" Đi được một lúc, Lương San đột nhiên hỏi.

Khúc Kim Tích: "Vâng."

Vẻ mặt dịu dàng của Lương San dần dần thay đổi, trong ánh mắt hiện lên vẻ suy tư, bà ấy là một người phụ nữ, trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy bén.

Sau khi biết được hai người đã kết hôn, Lương San từ những kinh ngạc ban đầu đã có chút bối rối.

Thẩm Thính và Khúc Kim Tích đứng cùng nhau quả thực xứng đôi vừa lứa, nhưng trên người bọn họ không cảm nhận được sự ngọt ngào và thấu hiểu ngầm thông qua cử chỉ giữa người yêu với nhau.

Ngược lại rất xa cách.

Nhưng nếu như nói không có tình cảm, bà nhận thấy, dường như mọi ánh mắt của Thẩm Thính đều tập trung vào Khúc Kim Tích, nhìn cảm xúc trong mắt cũng không thể nào là giả.

Lương San suy nghĩ một chút, đổi cách khéo léo hơn để hỏi:
"Trước khi các cháu kết hôn, ai là người theo đuổi trước?"

Khúc Kim Tích: "..."

"Cô, cô cẩn thận dưới chân, đừng để giẫm phải sỏi."

Kỹ xảo chuyển chủ đề này khiến trái tim của Lương San chùn xuống, nụ cười trên mặt biến mất: "Kim Tích, cháu nói cho cô biết, cháu và Thẩm Thính kết hôn, có phải là cậu ta dùng thủ đoạn bất chính để ép buộc không?"

Không phải cô gái nào cũng thích một người đàn ông có ngoại hình đẹp, giàu có, quyền lực và hoàn hảo về mọi mặt. Lương San là người từng trải, lúc đầu bà ấy cũng nổi tiếng một thời trong giới, nhưng không phải hoàng tử nào cũng thích mình theo đuổi mình.

Nhưng nếu không thích thì chính là không thích.

Thông qua phản ứng của Khúc Kim Tích, bà ấy cũng không phát hiện Khúc Kim Tích thích Thẩm Thính đến cỡ nào.

"Không, không." Khúc Kim Tích vội vàng lắc đầu. Thật ra cô không muốn nói nhiều về chuyện kết hôn, nào ngờ cô họ này lại muốn truy hỏi đến cùng.

Sau khi suy nghĩ một lát, cô dứt khoát đem chuyện giữa ông cụ Thẩm và bà cụ Khúc kể ra, cuối cùng nói: "Tình huống đại khái là như vậy. Thẩm Thính không có bất kỳ lỗi gì với cháu, là cháu đang lợi dụng anh ấy."

Lương San nghe xong liền cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó bà lập tức không vui: "Cái gì mà cháu lợi dụng chứ? Người lợi dụng là tên nhóc Thẩm Thính đó."

Khúc Kim Tích mỉm cười, không nói gì.

Bất luận có nói như thế nào, cô quả thực đã lợi dụng anh. Mỗi quan hệ giữa cô và Thẩm Thính ngay từ đầu đã không bình đẳng.

Khúc Kim Tích âm thầm lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn đó đi.

Lương San nhìn ra được cô không muốn nói thêm nữa nên tạm thời đem những lời muốn nói giấu đi, chuyển đề tài sang chuyện công việc.

Sau một hồi trò chuyện, biết được bộ phim mới mà Khúc Kim Tích chuẩn bị đóng là của đạo diễn Minh Ngọc Sinh, bà ấy nhướn mày nói: "Cô biết anh ta, bộ phim đầu tiên mà anh ta làm đạo diễn, tất cả thiết bị còn là cô bỏ tiền ra mua cho anh ta đó."

Trong lòng Khúc Kim Tích thầm nghĩ, có lẽ Lương San quen biết hết tất cả những ông lớn trong làng giải trí.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, cô đã nhìn thấy Lương San lấy điện thoại di động ra bấm gọi: "Tiểu Minh, bây giờ anh có bận không?"

Khúc Kim Tích: "???"

Bởi vì đứng gần nên cô còn có thể nghe thấy được giọng nói ở đầu dây bên kia điện thoại của Lương San: "Cô Lương? Tôi suýt chút nữa còn tưởng rằng mình bị hoa mắt rồi, không ngờ thật sự lại là cô."

Ấn tượng của Khúc Kim Tích về Minh Ngọc Sinh là một người nghiêm túc và cứng nhắc, mang khuôn mặt của một minh tinh nhưng lúc nào cũng nghiêm nghị, giọng nói trầm thấp và đôi mắt rất sắc bén, điều này mang lại áp lực cực lớn.

Nhưng bây giờ.....

Thông qua giọng nói, não của cô tràn ngập hình ảnh của Minh Ngọc Sinh, người được gọi là Tiểu Minh kia mỉm cười ngốc nghếch, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng lạ thường.

Mục đích cuộc gọi của Lương San không phải để thông báo cho Minh Ngọc Sinh về mối quan hệ của bà ấy với Khúc Kim Tích, từ đó để Minh Ngọc Sinh đối xử đặc biệt với Khúc Kim Tích hơn, mà là để tìm hiểu chi tiết về bộ phim "Trúc Sinh Vật Ngữ" của Minh Ngọc Sinh.

Cho đến nay, Khúc Kim Tích mới chỉ nhận được kịch bản của "Trúc sinh vật ngữ", những tình huống liên quan đến bộ phim, ngay cả Ngũ Lập Thu cũng không biết, huống chi là cô.

Ví dụ, cho đến bây giờ, Khúc Kim Tích còn không biết ai là nam diễn viên chính.

Phía Minh Ngọc Sinh không nói gì cả.

Lương San nghĩ đến mình vừa có thêm một cô cháu họ, lần đầu tiên gặp mặt cũng không có thứ gì tốt để tặng cho cô, nên giúp cô gọi điện thoại để tìm hiểu tình hình cụ thể của bộ phim sắp sửa khởi quay, cũng coi như là một món quà nhỏ dành cho Khúc Kim Tích.

Ít nhất trước tiên phải biết nam diễn viên chính trong bộ phim này là ai, để có thể tìm hiểu trước.

"Nam chính vẫn đang thảo luận." Mặc dù Minh Ngọc Sinh rất thắc mắc tại sao Lương San lại gọi điện thoại cho ông ta và tìm hiểu về tình hình của bộ phim, nhưng dựa vào sự tôn trọng đối mình với Lương San, ông ta cũng không giấu diếm.

Ông ta tiết lộ: "Ban đầu định chọn Trình Cảnh nhưng mà phía Trình Cảnh xảy ra chút vấn đề, có lẽ không tham gia được. Cô Lương, cô có tiến cử người nào không?"

Thực ra, Minh Ngọc Sinh cũng đang đau đầu vì chuyện nam chính.

Lương San liếc nhìn Khúc Kim Tích, đột nhiên đưa ra đề nghị: "Tôi nghe nói Thẩm Thính gần đây không bận lắm, anh có thể tìm

cậu ấy thử xem."

Khúc Kim Tích: "???"

Cô trượt chân, suýt chút nữa ngã xuống.

Chương 98

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi kết thúc cuộc tao mộ, Khúc Kim Tích chìm vào cuộc sống bận rộn chưa từng có.

Một là, cô sắp gia nhập đoàn phim “Trúc sinh vật ngữ”.

Hai là, "Muru trang" đã được ấn định khởi chiếu vào ngày 1 tháng 1, vẫn còn thời gian nửa tháng nữa. Phòng vé trực tuyến đã bắt đầu mở bán, tất cả các phương tiện truyền thống cũng đã sẵn sàng.

Ba là, trò chơi mà cô làm đại diện "Truyền Kỳ Đan Tháp" sắp diễn tập.

Cảm ơn trời đất, may là trong khoảng thời gian bận rộn này, Khúc Kim Tích không biến thân, đến thời gian đi gặp bà dì Chung Uyển cũng không có.

— Sau khi bà dì biết được bà cụ Khúc đã qua đời, bà ấy rất đau lòng, nhưng mà nỗi buồn đó đã được bù đắp bởi Khúc Kim Tích. Khúc Kim Tích và bà dì gọi video nói chuyện với nhau, bà cụ chỉ có một cô con gái là Lương San mà Lương San lại không có con cái. Nhìn thấy Khúc Kim Tích, bà cụ liền coi cô như cháu ruột của mình. Mở miệng ra là Tiểu Khúc Nhi, nói rằng lúc đầu bà cụ đã rất muốn gọi bà cụ Khúc như vậy.

Đáng tiếc hai chị em xa cách mấy chục năm, cuối cùng không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Khúc Kim Tích đành phải hứa hẹn sẽ đến thăm bà dì trong dịp năm mới.

Lúc trước, khi cô không bận rộn thì nghĩ này nghĩ kia, sau khi thực sự bận rồi thì trong đầu chỉ tràn ngập công việc, hoàn toàn

không có thời gian để nghĩ đến những thứ khác.

"Muru Trang" sắp được công chiếu. Từ Nam Nam với tư cách là nữ chính, đáng lẽ ra phải có mặt để tuyên truyền. Tuy nhiên, bởi vì khoảng thời gian trước cô ta đã gây ra nhiều chuyện ồn ào, bị mắng đến nỗi tất cả các quảng cáo đều mất hết. Trong khoảng thời gian này cô ta mai danh ẩn tích, chỉ chờ tận dụng cơ hội này để có thể xuất hiện tẩy trắng cho bản thân.

Tuy nhiên, nhà sản xuất đã tìm đến cô ta, bảo cô ta nếu có thể không lộ diện thì không cần phải lộ diện, nhằm hạn chế tối đa sự tồn tại của bản thân, để tránh vì những rắc rối mà cô ta đã gây ra trong khoảng thời gian trước đó ảnh hưởng đến thành tích của "Muru Trang".

Cho dù bản thân Từ Nam Nam cũng có bỏ vốn vào đoàn phim, nhưng phía sản xuất cũng phải xem xét tình huống tổng thể của "Muru Trang". Nếu như bộ phim vì Từ Nam Nam mà thua lỗ, vậy thì chính là hại nhiều hơn lợi.

Từ Nam Nam tức giận đến mức đi khắp nơi tìm kiếm mối quan hệ, phát hiện những người này như thể đã hẹn trước với nhau, đều từ chối gặp cô ta.

Phía "Muru Trang" đã chính thức đưa ra thông báo rằng gần đây sức khỏe của Từ Nam Nam không được tốt cho lắm, không thể xuất hiện để tuyên truyền. Điều này đã chặn đứng hoàn toàn ý tưởng tiền trạm hậu tấu của Từ Nam Nam.

Không có nữ chính tham gia tuyên truyền, chỉ có thể để nữ 2 đứng ra, còn nam 2 Dự Đồng đang quay phim ở thành phố M không có nhiều thời gian rảnh. Vì vậy có rất nhiều hoạt động tuyên truyền trực tuyến, người tham gia chỉ có Khúc Kim Tích và Thẩm Thính mà thôi.

Khi Khúc Kim Tích và Thẩm Thính ở trong cùng một khung hình, khó tránh khỏi khiến người ta nhớ lại chuyện trước kia cô nhào lên

người Thẩm Thính, bây giờ cô lại ký hợp đồng với công ty của anh, điều đó cho thấy anh không để ý đến chuyện trước kia.

Chính chủ còn không để ý thì người hâm mộ để ý cái gì chứ?

Thêm nữa, Ngũ Lập Thu đã yêu cầu đội quan hệ công chúng mua thủy quân mìn để kiểm soát hướng đi của dư luận -Trong "Muru Trang", cô và Thẩm Thính là quan hệ sư huynh sư muội, không có cảnh quay tình cảm, chỉ có tình thân.

Một làn sóng scandal của Từ Nam Nam lại thêm một làn sóng scandal khác của Khúc Kim Tích, việc ghép CP giữa cô với Thẩm Thính hay Dụ Đồng thì cũng đều thích hợp.

Trọng tâm đều hướng về CP Khúc Kim Tích và Dụ Đồng, hoàng đế và sủng phi, việc này có thể tránh chuyện Khúc Kim Tích dựa vào sự nổi tiếng của Thẩm Thính mà vẫn có thể khiến người ta chú ý tới--
-

Hà, Khúc Kim Tích và Thẩm Thính, cặp sư huynh sư muội trong bộ phim này hình như CP cũng khá hợp nhỉ?

Chỉ cần có người chú ý thì sẽ từ từ nhận được quan tâm, có khi càng là CP ít chú ý thì càng có người muốn ủng hộ.

Bên này, tranh thủ "Muru trang" công chiếu hot lên trước, đến khi "Trúc sinh vật ngữ" tuyên bố Khúc Kim Tích và Thẩm Thính cùng nhau đảm nhiệm vai nữ chính và nam chính không phải sẽ có thể quan minh chính đại ủng hộ cặp đôi này rồi sao?

Đợi đến khi bộ phim "Trúc sinh vật ngữ" đóng máy lên sóng, tới lúc bộ phim ở giai đoạn cao trào thì phối bày mối quan hệ giữa hai người. Đối với người hâm mộ mà nói thì đó sẽ là một niềm vui vỡ òa - CP mà tôi ủng hộ đã thành thật rồi sao?

Ngũ Lập Thu làm việc từ trước đến nay đều nhìn xa trông rộng.

Sau khi tảo mộ trở về, Thẩm Thính đem chuyện bọn họ đã kết hôn từ lâu nói với Ngũ Lập Thu.

Ngũ Lập Thu sốc đến mức bữa tối cũng không ăn nổi, mọi nghi hoặc trong lòng đều đã được giải thích.

Cho nên, ngay từ bây giờ Ngũ Lập Thu đã bắt đầu chuẩn bị cho việc cả hai công khai.

...

Kết thúc một ngày làm việc, Khúc Kim Tích đang nghỉ ngơi trong xe, cô thở phào nhẹ nhõm.

Trong buổi tuyên truyền ngày hôm nay, nữ chính, nam chính và nam phụ đều không có mặt, chỉ có một mình Khúc Kim Tích. Cô thức dậy lúc 5 giờ sáng và bận rộn cho đến bây giờ, giữa chừng đến cơ hội nghỉ ngơi một chút cũng không có.

Bây giờ khó khăn lắm mới kết thúc, cô chỉ muốn nằm trải ra thành hình chữ đại và ngủ một giấc thật ngon lành.

Nhưng mà không được, cô không chỉ phải đọc kịch bản mà còn phải lên mạng luyện game. Khúc Kim Tích cầm kịch bản do Ngũ Lập Thu đưa tới, than thở một tiếng: "Chị Thu, em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi trước."

"Bây giờ đã sợ mệt rồi sao?"

Khúc Kim Tích dùng kịch bản che khuôn mặt của mình lại, lộ ra đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm: "Em chỉ là hơi mệt một chút chút thôi."

So với thời gian nhàn rỗi trước đây, cô đương nhiên càng thích sự bận rộn của bây giờ hơn.

Trở lại căn hộ, Thẩm Thính vẫn chưa quay về.

Cô bạn, Thẩm Thính càng bạn hơn cô.

Thẩm Thính phải bạn tuyên truyền, bạn việc công ty, bạn xã giao, trong tay anh còn có hai kịch bản. Một cái là để đáp lại ân tri ngộ của đạo diễn Trần Minh Hà, anh đã đồng ý làm nhân vật khách mời trong "Tình cố nhân". Cái còn lại là nam chính của "Trúc sinh vật ngũ".

Đề nghị của Lương San dành cho Minh Ngọc Sinh đã giải quyết được nhu cầu cấp thiết của vị đại đạo diễn này.

Trình Cảnh được Minh Ngọc Sinh lựa chọn ban đầu là một diễn viên lâu năm, dựa vào kỹ năng diễn xuất vững chắc mà dần dần nổi tiếng, là nam chính được ông ta chọn ra trong ngàn vạn sự lựa chọn.

Đâu ngờ rằng công ty của Trình Cảnh thất đức, kiên quyết để cho một diễn viên có hậu thuẫn giành lấy vai diễn này của Trình Cảnh. Minh Ngọc Sinh dễ dàng chọc vào vậy sao?

Ông ta hoàn toàn không quan tâm đến người đó, chỉ cần Trình Cảnh. Nhưng mà Trình Cảnh đã bị công ty uy hiếp, trong lúc bất lực, chỉ đành rút lui khỏi vai diễn này.

Trong lòng Minh Ngọc Sinh cảm thấy chán ghét nhưng lại không thể làm gì được, hợp đồng giữa Trình Cảnh và công ty vẫn chưa hết hạn.

Ứng cử viên số một cho vị trí nam chính đã không còn, Minh Ngọc Sinh phải tìm nam chính mới, nhưng nhất thời cũng không chọn được người nào thích hợp.

Trước khi Lương San đưa ra đề nghị, ông ta hoàn toàn chưa từng nghĩ đến Thẩm Thính.

Ông ta và Thẩm Thính có quan hệ rất tốt, cho nên cũng biết rằng Thẩm Thính rất bận rộn và không có thời gian rảnh.

Nhưng Lương San lại nói rằng Thẩm Thính không bận. Lương San là người thế nào chứ, sao đột nhiên lại quan tâm đến bộ phim?

Một đạo diễn ưu tú cần phải có một đầu óc thông minh, Minh Ngọc Sinh đã cân nhắc kỹ lưỡng, đột nhiên nhận ra mối liên hệ trong đó.

Như mọi người đã biết, quản lý ban đầu của Lương San là Ngũ Lập Thu, bây giờ nghệ sĩ mới được Ngũ Lập Thu dẫn dắt lại là Khúc Kim Tích, Lương San biết đến "Trúc sinh vật ngữ" vậy thì chắc chắn cũng biết Khúc Kim Tích là nữ chính.

Bà ấy đề nghị mời Thẩm Thính đóng vai chính. Dụng ý là cái gì chứ?

Hơn nữa, Minh Ngọc Sinh từ lâu đã nghi ngờ giữa Thẩm Thính và Khúc Kim Tích có chuyện gì đó, mặc dù vẫn chưa nhận được câu trả lời rõ ràng từ Thẩm Thính.

Sau đó, Minh Ngọc Sinh đã tìm tới Thẩm Thính, bày tỏ Trình Cảnh có chuyện không đóng được nên muốn mời anh.

Quả nhiên, Thẩm Thính đã vui vẻ đồng ý.

Là thật sao?

Khúc Kim Tích còn hy vọng rằng Thẩm Thính sẽ không đồng ý. Anh bận rộn như vậy, chắc chắn không có thời gian để nhận "Trúc sinh vật ngữ". Kết quả là...

Để giải tỏa mệt mỏi một cách có hiệu quả, Khúc Kim Tích đổ đầy nước vào bồn tắm rồi ngâm mình trong bồn tắm một cách thoải mái, trong quá trình này nhân tiện lướt xem bình luận.

"Muru trang" được tuyên truyền rộng rãi, Thẩm Thính lại là bảng hiệu sống, doanh thu phòng vé bán trước của bộ phim cho đến nay đã đạt 30 triệu.

Còn Khúc Kim Tích sau khi im lặng một khoảng thời gian thì độ nổi tiếng lại tăng lên, có thể nhìn thấy hình ảnh của cô ở khắp mọi nơi.

Đột nhiên cô lướt đến một bình luận phổ biến:

"Cái gì vậy, sao tôi cảm thấy Khúc Kim Tích và Thẩm Thính đứng cùng nhau lại xứng đôi quá vậy?"

Bên dưới có hàng nghìn phản hồi.

"Chị em ơi, chị không phải một mình!"

"Tôi sớm đã muốn nói điều đó rồi, nhưng lại sợ bị mắng."

"Tôi là một fan hâm mộ của Thẩm Thính, tôi cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi!"

"Trong phim Khúc Kim Tích và Dụ Đồng là một cặp đúng không, tôi cảm thấy bọn họ cũng rất xứng, nhưng tôi cảm thấy cô ấy xứng đôi với Thẩm Thính hơn."

"Chị em lâu trên đã nói ra tiếng lòng của tôi! Người phụ nữ Khúc Kim Tích này giống như có độc, tôi thật lòng yêu thích cô ấy. Trước kia ghét cô ấy bao nhiêu, bây giờ lại thích bấy nhiêu."

"Tôi thích khuôn mặt của Khúc Kim Tích, thật sự là quá xinh đẹp, thần tiên tỷ tỷ."

...

Khúc Kim Tích bất giác nhếch khóe miệng lên, sờ vào khuôn mặt mình, được khen ngợi là thần tiên tỷ tỷ, ai mà chẳng vui mừng.

Cô không kiềm chế được chuyển sang nick phụ, bấm thích bình luận.

Đúng lúc này, phía trên màn hình xuất hiện một tin nhắn WeChat, là tin nhắn của Tần Tang gửi đến: [Cô Khúc, buổi tối anh Thẩm uống hơi nhiều, bị đau dạ dày. Nhờ cô chăm sóc cho anh ấy.]

Khúc Kim Tích kinh ngạc.

Thẩm Thính đau dạ dày sao?

Cô hoàn toàn không biết gì cả.

Liền dòng tai lắng nghe âm thanh bên ngoài, quả nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, cô tắm rửa với tốc độ nhanh nhất có thể, mặc bộ đồ ngủ vào rồi mở cửa phòng tắm bước ra.

Thẩm Thính đứng ở cửa phòng bếp, một tay anh cầm ly, tay kia dựa vào khung cửa, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt khó coi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Tôi đến đây, tôi đến đây.” Khúc Kim Tích lon ton chạy tới, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc liền cau mày hỏi, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Cô đỡ Thẩm Thính đi đến ghế sofa. Thẩm Thính không từ chối, theo cô đi vào, trong không khí tràn đầy mùi sữa nhàn nhạt.

Cái nhíu mày của anh đã giãn ra rất nhiều.

Khúc Kim Tích đi vào bếp rót một ly nước ấm. Khi quay lại, Thẩm Thính đã cởi áo khoác ngoài ra, anh ngược mắt lên lặng lẽ nhìn cô.

“Thuốc ở đâu?” Vì Thẩm Thính bị đau dạ dày cho nên trong nhà chắc chắn là có thuốc.

"Ngăn thứ hai trong phòng làm việc."

Khúc Kim Tích đến phòng làm việc để lấy thuốc, Thẩm Thính lắng nghe tiếng bước chân cách cách cách của cô, sự mệt mỏi trong cơ thể bằng một cách thần kỳ nào đó đã biến mất sạch.

“Anh đau dạ dày, tại sao không nói cho tôi biết?” Nhìn Thẩm Thính uống thuốc xong, Khúc Kim Tích cau mày, bình thường khi nấu cơm, cô cũng không kiêng kỵ gì cả.

“Không nghiêm trọng.” Có lẽ là bởi vì cơ thể không thoải mái, giọng nói của Thẩm Thính cũng trầm thấp hơn bình thường rất nhiều, “Đừng lo lắng.”

Khúc Kim Tích bắt gặp ánh mắt của anh, cô có chút xấu hổ, di chuyển tầm mắt, nhỏ giọng giải thích: "Không có."

Thẩm Thính cười nhẹ một tiếng.

Khuôn mặt của Khúc Kim Tích đột nhiên nóng bừng lên.

Cô có chút đứng ngòai không yên, muốn trở về phòng. Thẩm Thính xoa hông mày rồi nói: "Có thể đi lấy đồ ngủ giúp tôi được không? Tôi muốn đi tắm."

"Được."

"Đồ lót nằm trong ngăn kéo bên phải của tủ quần áo."

"..."

Anh tỏ vẻ bình tĩnh như thể không có chuyện gì. Khúc Kim Tích cũng duy trì vẻ mặt bình tĩnh mà đi lên lầu. Trước tiên cô lấy bộ đồ ngủ, sau đó lập tức nhìn chằm chằm vào ngăn kéo bên phải của tủ trong nửa phút mới từ từ kéo ra.

Không dám nhìn kỹ lắm, Khúc Kim Tích đỏ mặt tùy tiện lấy một cái nhét vào trong quần áo rồi vội vàng chạy xuống lầu.

Trên ghế sofa đã không còn bóng dáng của người đàn ông, nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền đến.

Cô bước tới nhẹ nhàng gõ cửa, không lâu sau cánh cửa mở ra. Khúc Kim Tích "A" một tiếng, cô không ngờ rằng Thẩm Thính lại mở

toàn bộ cửa ra!

Trong lúc cô còn đang ngẩn ngơ, một bàn tay mạnh mẽ đã kéo cô vào lòng, giật lấy quần áo trong tay cô bỏ vào giỏ quần áo, sau đó ép cô vào tường, giọng nói khàn khàn của người đàn ông ghé sát bên tai: "Đầu của tôi hơi choáng, em giúp tôi tắm đi."

"Tôi cũng đã từng giúp em tắm rồi, không phải sao?"

Ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông bao trùm lấy cô, không có đường nào thoát ra được.

Đã từng giúp cô tắm khi nào vậy?

"Quần áo ướt hết rồi!" Cô nắm tay đặt trước người, dường như đang chống cự lại anh một cách vô ích, không phân biệt rõ là dòng nước nóng chảy xuống hay là nhiệt độ trong phòng cao lên.

Hơi nước trắng mịn mờ vương vấn xung quanh.

"Nếu ướt rồi thì cởi ra." Người đàn ông hơi nghiêng người, giọng nói văng vẳng bên tai cô, tựa như lông vũ trêu ghẹo trái tim cô, "Không cần lo lắng, sẽ để cho em ngủ."

...

Ngày hôm sau, Khúc Kim Tích thức dậy trên giường của Thẩm Thính.

Ý chí không vững, ý chí không vững!!!

Chương 99

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vào ngày 25 tháng 12, Khúc Kim Tích quay video đại diện cho "Truyền Kỳ Đan Tháp". Trong quá trình quay phim, phía đại diện đã yêu cầu cô và nhân viên công tác của công ty thi đấu với nhau. Khúc Kim Tích đã sử dụng thao tác của đại lão để thi đấu và hoàn thành buổi quay một cách hoàn hảo.

Vào ngày 27 tháng 12, Khúc Kim Tích đến thành phố S nổi tiếng với điện ảnh và truyền hình, nhiệt độ ở đây dưới 0 độ C.

Cô vào đoàn trước Thẩm Thính, bởi vì tạm thời anh đang bận rộn không thể rút thân ra được.

Vừa xuống máy bay, gió lạnh thổi qua, Khúc Kim Tích lạnh cóng đến mức run rẩy.

“Trời lạnh quá, Tích Tích, cô có muốn mặc thêm áo khoác không.” Người đang đẩy vali và nói chuyện là một cô gái trẻ cũng trạc tuổi Khúc Kim Tích, tên là Cổ Nhạc Nhạc, là trợ lý mà Ngũ Lập Thu đã lựa chọn cho Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích phải đến thành phố S để quay phim, Ngũ Lập Thu không thể đi theo cô. Đối với Khúc Kim Tích mà nói, việc có thêm trợ lý sẽ giúp cô tiết kiệm rất nhiều thời gian. Là nữ chính, nhiệm vụ của cô rất nặng nề. Thời gian quý giá không cho phép cô lãng phí một chút nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Hơn nữa còn bởi vì tình huống biến thân của Khúc Kim Tích, lỡ như có vấn đề gì xảy ra thì cần có người chăm sóc. Vì vậy, ứng cử viên cho vị trí trợ lý không thể nào lựa chọn một cách tùy tiện, đó phải là người được tín nhiệm 100%.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Ngũ Lập Thu đã đưa cháu gái của mình đến, tình cờ cô cháu gái đang theo học ngành quản lý hành chính. Nhưng bởi vì con người cô ấy quá ngay thẳng nên đã bị người trong công ty chèn ép, cuối cùng buộc phải từ chức và ở nhà chờ việc, đến đây làm trợ lý cũng không tính là không biết trọng nhân tài.

Điều quan trọng nhất là cô cháu gái này của chị ấy có một đặc điểm - sức mạnh rất lớn, một tay có thể dễ dàng nâng được vật nặng 50 kg

Để cô ấy làm vị trí trợ lý là quá thích hợp.

Cổ Nhạc Nhạc rất ngưỡng mộ dì nhỏ này của mình, cô ấy luôn có một sự tò mò mãnh liệt về giới giải trí, nên khi nhận được yêu cầu của dì nhỏ liền đồng ý ngay.

Làm trợ lý của mình tinh chắc chắn sẽ gặp được rất nhiều người nổi tiếng. Tới lúc đó không phải cô ấy sẽ có cơ hội chụp hình xin chữ ký sao? Còn có thể theo dõi cận cảnh những người nổi tiếng, thật là tốt quá. Cô ấy thầm nghĩ.

Yêu cầu của Ngũ Lập Thu đối với cô ấy chỉ có một— dốc hết sức lực chăm sóc Khúc Kim Tích.

Để biến mình trở thành một trợ lý đúng tiêu chuẩn, Cổ Nhạc Nhạc đã dành thời gian cả đêm để tìm hiểu rõ các tư liệu về Khúc Kim Tích, người mình cần chăm sóc. Cô ấy vỗ ngực nói với Ngũ Lập Thu rằng mình hiểu Khúc Kim Tích còn nhiều hơn mẹ ruột của mình.

Ngũ Lập Thu quá lười để nghe những lý tưởng hào hùng kia của cô ấy, chọn một số bí mật nội bộ kể cho cô ấy nghe.

Ví dụ như Khúc Kim Tích và Thẩm Thính đã kết hôn rồi.

Khi Cổ Nhạc Nhạc biết được tin tức này thì kích động đến mức suýt chút nữa ngất đi. Tiếp theo đó cô ấy đã ký một thỏa thuận bảo

mật rất rất rất nghiêm túc do Ngũ Lập Thu soạn thảo.

Cổ Nhạc Nhạc hiểu rất rõ phong cách làm việc của dì nhỏ mình. Theo quy định của thỏa thuận, một khi cô ấy làm ra bất cứ điều gì bất lợi cho Khúc Kim Tích thì cô ấy sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Vì vậy, ngay từ ngày đầu tiên nhậm chức, Cổ Nhạc Nhạc đã gieo vào lòng mình tư tưởng “Khúc Kim Tích chính là kim chủ của tôi”, đối với Khúc Kim Tích phải gọi là tỉ mĩ chu đáo.

Không đợi Khúc Kim Tích lên tiếng, Cổ Nhạc Nhạc đã nhanh chóng lấy ra một chiếc áo khoác dự phòng từ trong túi xách gác trên vali khoác lên người cô.

"Tuyệt đối đừng để cảm lạnh! Nếu không dì nhỏ em sẽ giết em mất."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô rất hài lòng với Cổ Nhạc Nhạc, duy nhất chỉ có một điều... Cổ Nhạc Nhạc quá mạnh mẽ, cô hoàn toàn không thể phản kháng được!

— — Qua thử nghiệm, Cổ Nhạc Nhạc có thể dễ dàng nhắc bóng Khúc Kim Tích lên.

Khi đến khách sạn, nhân viên công tác của đoàn phim đón tiếp họ rất nhiệt tình. Thẻ phòng mà Khúc Kim Tích nhận được là của một căn hộ.

“...Không phải có nhầm lẫn gì rồi không?” Có phải là có hơi xa xỉ quá rồi không?

Nhân viên công tác cười rạng rỡ nói: "Làm sao có thể chứ? Cô Khúc, cô yên tâm đi, đây chính là phòng của cô."

“Tích Tích, chị đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Cổ Nhạc Nhạc nhẹ nhàng kéo hành lý vào phòng. “Chị là nữ chính, nữ chính sống trong

căn phòng tốt một chút là đương nhiên. Nếu như sắp xếp cho chị một cách tùy tiện, chính là đang ức hiếp chị."

"Còn nữa, dì nhỏ của em đã nói rồi, tổng số tiền đầu tư của "Trúc sinh vật ngữ" là gần năm trăm triệu đó. Đây là một đoàn phim giàu có, sắp xếp cho chị một căn hộ là chuyện bình thường."

Khúc Kim Tích đã bị cô ấy thuyết phục. Sau khi dọn dẹp một chút liền đến phòng của đạo diễn Minh Ngọc Sinh - đến đoàn phim, đương nhiên, phải đến thăm hỏi đạo diễn trước.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Minh Ngọc Sinh và biên kịch Dịch Trạch đều đang ở đây, ngoại trừ hai người bọn họ, Khúc Kim Tích còn gặp được một người khiến cô ngạc nhiên- Túc Hướng Dịch.

Thông qua trò chơi, quan hệ giữa Khúc Kim Tích và Túc Hướng Dịch càng ngày càng thân thiết hơn. Thỉnh thoảng, khi Khúc Kim Tích và anh ta luyện tập cùng nhau, [Thẩm phán trưởng thần đình] cũng sẽ online nhúng một chân vào.

Nhưng Khúc Kim Tích không ngờ rằng lại có thể gặp được anh ta ở đây.

"Dịch Từ?"

"Kim Tích."

Dịch Trạch ngạc nhiên nhìn bọn họ: "Ồ, hai người quen nhau à?"

Sau một hồi tìm hiểu, thì ra Túc Hướng Dịch là bị bắt đến đây để giải nguy.

Nam chính trong "Trúc Sinh Vật Ngữ" là Cố Tầm An do Thẩm Thính thủ vai, nam phụ là Lục An Ngôn, một tên tra nam của Trung Hoa Dân Quốc.

Diễn viên đóng vai Lục An Ngôn ban đầu là một tiểu sinh trong làng giải trí, nổi tiếng và kỹ năng diễn xuất cũng thuộc hàng đầu trong số các tiểu sinh. Đối phương đã vào đoàn từ trước để bắt đầu quay. Tuy nhiên, trong quá trình quay phim, một lần diễn viên này ra ngoài ăn tối thì bị ngã gãy chân.

Vết thương hơi nghiêm trọng, không thể nào tiếp tục quay phim. Không còn cách nào khác, chỉ đành phải đổi người.

Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của Minh Ngọc Sinh không tốt lắm, việc lựa chọn nhân vật cho “Trúc sinh vật ngữ” ngay từ đầu đã không suôn sẻ rồi. May mắn thay, trước đó Túc Hường Định đã từng phỏng vấn cho vai diễn Lục An Ngôn. Lúc bấy giờ Minh Ngọc Sinh thích người đã bị gãy chân đó hơn, tuy nhiên bây giờ đúng lúc có thể dùng Túc Hường Định để giải nguy.

Chị Trân, quản lý của Túc Hường Định, đã cố gắng giành lấy cho anh ta vai nam chính của một bộ phim khác, nào ngờ Túc Hường Định đã không chút do dự mà nhận dự án này khiến chị Trân tức giận đến mức đau tim.

Túc Hường Định an ủi cô ta: "Nam phụ của đạo diễn Minh tuyệt đối sẽ không kém cạnh nam chính của đạo diễn Lý."

Điều này cũng đúng, phim của Minh Ngọc Sinh không có diễn viên nào là không giành được.

Nhưng mà--

“Tôi còn không biết chút ý đồ đó của cậu sao!” Chị Trân không chút lưu tình mà vạch trần anh ta. Nếu không phải có Khúc Kim Tích ở đó, anh ta sẽ hăng hái như vậy sao?

Chị Trân thở dài một hơi, Túc Hường Định là do một tay cô ta dẫn dắt, cậu bé này tính tình tốt, đối xử với người khác rất chân thành, cẩn trọng không tác oai tác quái. Chỉ cần từ từ mài dũa anh ta thì sau này sẽ có thành tích không hề thấp trong giới giải trí.

Nếu như thực sự hẹn hò, cô ta cũng sẽ không ngăn cản, miễn là làm tốt công tác bảo mật là được rồi. Nhưng mà chỉ có tên nhóc này nóng đầu tương tự người ta, còn cố gắng che giấu trước mặt cô ta nữa chứ. Cô ta đã mấy lần nhìn thấy anh ta tìm kiếm tin tức về Khúc Kim Tích.

Cô ta cảm thấy khó hiểu. Hai người bọn họ không liên quan gì đến nhau cả, sao nghệ sĩ nhà mình lại quan tâm đến Khúc Kim Tích chứ?

Bởi vì nhan sắc?

Điều đó không thể nào.

Túc Hường Địch trông cũng không tệ, trong giới giải trí có nhiều nghệ sĩ nữ còn xinh đẹp hơn, có không ít người trong số đó bày tỏ thiện cảm với anh ta nhưng Túc Hường Địch lại không quan tâm.

Bởi vì tài năng ư?

Khúc Kim Tích lại không nổi tiếng, ngoài viết chữ đẹp ra thì còn có điểm gì khác hấp dẫn nữa chứ?

Diễn xuất? Đó chẳng phải là điều mà mọi diễn viên đều làm được sao?

Chị Trân suy nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra lý do, đành phải nhắc đi nhắc lại rằng bất kể Khúc Kim Tích là người như thế nào, chỉ dựa vào mối quan hệ không rõ ràng giữa cô và Thẩm Thính thì cô không phải là người mà Túc Hường Địch nên chú ý đến.

Túc Hường Địch không còn cách nào khác, chỉ đành phải giơ tay thề thốt với cô ta: "Chị Trân, tôi thật sự không có ý gì khác, chị cứ đặt một trăm tám mươi trái tim vào tôi đi, tôi tự có chừng mực!"

Anh ta sẽ cẩn thận che giấu tâm tư của mình.

Khúc Kim Tích nói với anh ta rằng cô đã kết hôn rồi, cho dù có phải là thật hay không thì giữa bọn họ cũng là điều không thể, Túc Hường Định biết rất rõ điều này.

Anh ta tự mình biết mình, đương nhiên anh ta không thể nào so sánh được với Thẩm Thính.

Nhưng mà không sao cả, chuyện anh ta thích Khúc Kim Tích là chuyện của bản thân anh ta, không cần Khúc Kim Tích biết, cũng không cần phải nhận được hồi đáp của cô, càng không muốn làm phiền cô.

Ai mà không từng yêu thầm chứ.

Anh ta hơn hai mấy năm cuộc đời, chưa từng nếm thử mùi vị của yêu thầm, bây giờ nếm thử không phải là không thể.

Thích một người thì muốn gần cô ấy hơn, bình thường không có cơ hội, bây giờ có thể nhân cơ hội đóng phim để rút ngắn khoảng cách với cô, anh ta phải nắm bắt cơ hội này.

Túc Hường Định vừa nghĩ đến việc có thể đóng phim chung với Khúc Kim Tích, tâm trạng không kiềm chế được mà dâng trào.

Anh ta cố tình không nói tin tức này cho Khúc Kim Tích biết, chính là muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô.

Quả nhiên, anh ta đã được toại nguyện rồi.

...

Sau khi thăm hỏi đạo diễn xong, Khúc Kim Tích và Túc Hường Định cùng nhau rời khỏi phòng.

“Có phải là rất kinh ngạc không?” Túc Hường Định thầm cười, sau đó làm động tác vỗ quạt. “Vị cô nương này quen quá, hình như đã gặp ở đâu rồi, tại hạ Lục Ngôn An, dám hỏi cô nương tên gì?”

Khúc Kim Tích không nhận được, phì cười.

“Trời, vừa nghĩ đến việc anh đóng vai Lục Ngôn An, tôi đã không diễn được rồi.” Khuôn mặt của cô cười đến đau đớn. “Tới lúc đó buồn cười thì phải làm sao?”

Túc Hường Định nhìn thấy cô như vậy, cũng không khỏi nở nụ cười nói: “Vậy thì cô phải làm quen trước đi. Ngày mai hai chúng ta sẽ có cảnh diễn.”

Nói xong, anh ta thấp giọng thì thầm: “Đạo diễn Minh đen mặt cả đêm. Nếu ngày mai chúng ta không cho anh ta một khởi đầu tốt đẹp, nói không chừng sẽ chém chúng ta mất. Tôi đã nghe nói rồi, khi đạo diễn Minh mắng người thì có thể hình dung bằng hình ảnh ‘dao trắng vào dao đỏ đi ra’, rất lợi hại.”

“Được rồi.” Khúc Kim Tích xoa xoa khuôn mặt cười đến cứng đờ của mình, “Chúng ta diễn thử trước nhé?”

Túc Hường Định cầu còn không được nói: “Tôi nhờ trợ lý của tôi tìm một phòng họp, đặt camera, tới lúc đó quay lại và xem đi xem lại nhiều lần.”

Cổ Nhạc Nhạc luôn theo bên cạnh, cố xụ mặt để khiến cho bản thân trở nên nghiêm túc. Từ khi nhìn thấy Túc Hường Định, thực ra trong lòng của cô ấy đã gào thét lên rồi, nhưng cô ấy nhớ đến lời dặn dò của dì nhỏ - phải bình tĩnh khi nhìn thấy các nghệ sĩ khác.

Thế là, cô chỉ đành thôi miên bản thân, bình tĩnh bình tĩnh, sau này sẽ nhìn thấy càng nhiều mình tinh hơn.

Cách thôi miên như thế này lại có tác dụng thần kỳ, Cổ Nhạc Nhạc nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cho đến khi nhìn thấy hai người muốn diễn cùng nhau thì lập tức không thể bình tĩnh lại được.

Bây giờ đã chín giờ tối rồi, lúc này cô nam quả nữ diễn với nhau cũng không hay lắm.

Cô ấy đã trải qua khóa huấn luyện về các quy tắc trong giới giải trí, biết được rất nhiều nghệ sĩ trong khi đóng phim, bởi vì nguyên nhân nào đó mà sinh ra những cảm xúc không rõ ràng, thậm chí gây ra các vụ tai tiếng.

Nghệ sĩ của mình cũng đã kết hôn rồi, đối tượng kết hôn còn là Thẩm Thính, nửa đêm nửa hôm diễn với người khác thật sự là không thoả đáng, đặc biệt là nam diễn viên này còn đẹp trai như vậy!

Trong lòng lo lắng như lửa đốt, cô ấy không biết mình nên ngăn cản họ như thế nào, còn trợ lý Trương Chính của Túc Hường Định làm việc rất có hiệu suất, đã liên hệ với khách sạn, thuê một phòng họp trong vòng một tiếng đồng hồ.

Cho đến khi Cổ Nhạc Nhạc đi theo nghệ sĩ của mình vào phòng họp, nhìn thấy Trương Chính lấy ra một chiếc máy quay đơn giản để quay lại, nhân tiện còn nhét cho mình một kịch bản, cuối cùng cô ấy mới nhận ra rằng thì ra hai trợ lý bọn họ cũng ở trong phòng họp, yên lặng xem với tư cách là một khán giả.

"..."

Cô ấy lập tức điều chỉnh tâm trạng của mình.

Khúc Kim Tích lật kịch bản ra, thỉnh thoảng trao đổi với Túc Hường Định, tìm hiểu cảm xúc của nhau trong bộ phim.

Túc Hường Định nói đúng, chính vì giữa bọn họ đã quá quen thuộc nên không dễ dàng nhập vai, ngược lại dễ bật cười, đó là điều tối kỵ đối với các diễn viên.

Là nữ chính, Khúc Kim Tích sẽ bị rất nhiều ánh mắt trong đoàn nhìn vào, tới lúc đó không nhập vai được thì thật xấu hổ.

Cũng may là cả hai đều chuyên nghiệp, qua một lúc, sau khi tìm thấy cảm xúc thì thử một lần rồi xem lại video. Sau đó điều chỉnh lại lần nữa thì chỉ diễn đúng hai lần mà thôi.

Một tiếng đồng hồ trôi qua nhanh chóng, cả hai khép lại công việc và thu được rất nhiều thành quả.

“Chi phí thuê địa điểm, chúng ta chia đôi.” Khi chia tay, Khúc Kim Tích cười híp mắt nói, “Tôi không thể để anh chịu một mình được.”

Đáy mắt của Túc Hưởng Định hiện lên một tia u ám nhàn nhạt, sau đó liền vui vẻ gật đầu: "Được."

Chương 100

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm sau, chưa đến sáu giờ Khúc Kim Tích đã thức dậy rồi, cô thu dọn xong liền lên xe do đoàn làm phim cử đến rồi đi đến phim trường. Bộ phim "Trúc Sinh Vật Ngữ" đã khai máy từ trước rồi, tất cả bối cảnh đã được sắp đặt xong, chỉ đợi nam nữ chính vào vị trí.

Khúc Kim Tích gặp mặt các nhân viên công tác, sau đó bắt đầu trang điểm và làm tóc.

Sau đó, cô phát hiện ra rằng mình có một phòng thay đồ riêng.

Nói ra thì đây là bộ phim thứ hai của cô. Khi đóng "Muru trang", cô luôn dùng chung phòng thay đồ với các diễn viên khác, hơn nữa lúc đó danh tiếng của cô cũng không tốt, cho dù cô là nữ hai thì nhân viên công tác muốn đối xử qua loa với cô cũng chẳng sao cả.

Bây giờ, cô không chỉ có phòng thay đồ riêng mà còn có nhà tạo mẫu và chuyên gia phục trang phù hợp, mọi người vây quanh một mình cô, không cần cô phải đợi lâu, ai nấy đều nở nụ cười nhiệt tình gọi cô là "cô Khúc", khiến cô có chút không thoải mái.

Đây cũng là trạng thái bình thường trong giới giải trí.

Mọi người đều biết rằng mặc dù Khúc Kim Tích còn chưa nổi tiếng nhưng trước mắt cô gần như đã tẩy trắng bản thân được rồi, tình thế hiện tại của cô rất tốt.

"Muru trang" sắp được công chiếu. Khi đoạn phim tuyên truyền ra mắt, trên mạng đã có rất nhiều bình luận bàn về sủng phi do Khúc Kim Tích thủ vai- trọng điểm là cô xinh đẹp, quá phù hợp với vai sủng phi.

Được ký hợp đồng với S&T, được quản lý đỉnh cao Ngũ Lập Thu dẫn dắt, tài nguyên nối tiếp tài nguyên, dốc hết sức lực nâng đỡ cô, nổi tiếng chỉ là vấn đề thời gian.

Những người ở trong nghề lâu một chút đều hiểu được cú nhiệt tình hơn với Khúc Kim Tích khi cô còn chưa nổi tiếng dù sao cũng là chuyện tốt.

Ở thời Trung Hoa Dân Quốc, tạo hình sườn xám là thứ không thể thiếu, sau khi Khúc Kim Tích trang điểm làm tóc và thay áo quần bước ra, trong phòng thay đồ đột nhiên trở nên im lặng.

Trúc Sơ Tâm là Trúc yêu, trên người cô đương nhiên có khí chất thanh tao linh hoạt kỳ ảo, cho nên phục trang chuẩn bị cho cô chủ yếu là lấy sự trang nhã làm chủ đạo.

“Tích Tích, chị quá xinh đẹp đi.” Hai mắt Cổ Nhạc Nhạc sáng lên, lần đầu tiên cảm thấy bản thân thực xấu xí, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được một cô gái làm sao có thể xinh đẹp đến mức như vậy.

Cô ấy biết bình thường Khúc Kim Tích ăn mặc tương đối tùy ý, đi ra ngoài chỉ tô son là xong chuyện, làn da vô cùng đẹp, tìm không ra một lỗ chân lông, khiến cho cô ấy là phụ nữ mà cũng phải ghen tị chết đi được.

Nhưng mà, có lẽ chính vì Khúc Kim Tích khá tùy ý nên Cổ Nhạc Nhạc không có khái niệm cụ thể về ngoại hình của cô, chỉ biết là cô xinh đẹp. Không ngờ rằng, cô vừa trang điểm vào đã đẹp đến mức kinh thiên động địa, sau khi Khúc Kim Tích thay quần áo bước ra như thể cô mới từ Trung Hoa Dân Quốc xuyên không đến, mỗi hành động mỗi cử chỉ đều xinh đẹp đến mức làm lòng người bùng nổ.

Thứ lỗi cho Cổ Nhạc Nhạc vì cô ấy thực sự không thể tìm được từ ngữ đẹp để và phù hợp để hình dung, chỉ có thể biểu đạt nội tâm của mình một cách đơn giản và thô bạo như vậy.

Chuyên gia trang điểm cũng không nhìn được nhìn vào đôi tay mình, chưa bao giờ cảm thấy kỹ năng trang điểm của mình tốt đến như vậy!

Khúc Kim Tích rất hài lòng với phản ứng của mọi người, cô khá tự tin vào ngoại hình của mình.

Quay người lại, cô nhìn mình trong gương.

Mái tóc dài mềm mượt của cô được vén ra sau đầu và cố định bằng một chiếc kẹp tóc màu xanh ngọc. Bộ sườn xám màu lục lam nhạt hoàn toàn phù hợp với vóc dáng chuẩn của cô, trang phục xẻ tà, thấp thoáng đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn. Mỉm cười nhẹ, ánh mắt khẽ đung đưa, như một thiếu nữ không hiểu thế sự, sạch sẽ và trong suốt như lưu ly.

Cổ Nhạc Nhạc lặng lẽ chụp một bức ảnh gửi cho Ngũ Lập Thu: [Dì nhỏ, Tích Tích thật sự là cô gái xinh đẹp nhất mà cháu từng nhìn thấy, có một không hai!]

Lúc này, Ngũ Lập Thu đang ở trong văn phòng của Thẩm Thính. Chị ấy đang nói chuyện với anh thì nhận được bức ảnh, chị ấy nhướn mày, đột nhiên nói: "Cậu có muốn xem tạo hình của vợ mình trong phim không?"

Ánh mắt Thẩm Thính chuyển động, dựa trên sự hiểu biết của anh về người nào đó, cô không thể nào chủ động gửi ảnh cho anh xem.

"Xem ra là không có hứng thú rồi." Ngũ Lập Thu lắc đầu.

Vừa dứt lời, giọng nói thờ ơ của Thẩm Thính vang lên, "Gửi qua đây."

"Được rồi." Ngũ Lập Thu nhin cười, "Chuyện nói đến đây thôi. Tôi phải đi gặp gỡ các nhà đầu tư, đi trước nhé."

Sau khi Ngũ Lập Thu rời đi, Thẩm Thính gọi thêm hai cuộc điện thoại và ký vào hai tập tài liệu nữa, lúc này anh mới cầm điện thoại lên và nhấn vào bức ảnh mà Ngũ Lập Thu đã gửi cho mình.

Trong ảnh, cô gái mặc sườn xám mỉm cười khéo léo và xinh đẹp. Thẩm Thính đột nhiên nhận ra được ý nghĩa của cái gọi là một ngày không gặp tựa ba thu.

Thế là Thẩm Thính giải quyết công việc của công ty một cách nhanh nhất có thể và gia nhập vào đoàn phim vào ngày thứ ba sau khi "Muru trang" được công chiếu.

Doanh thu phòng vé của "Muru trang" đã đạt gần một trăm triệu trong giai đoạn trước khi công chiếu, và đã phá vỡ con số hai trăm triệu vào ngày công chiếu.

Lúc đầu tình tiết có chút nhàm chán, nhưng sau mười phút đầu tiên, tình tiết đột nhiên trở nên chặt chẽ.

Trong phim, trang phục lộng lẫy, bối cảnh chân thực, kỹ năng diễn xuất của diễn viên tự nhiên, mỗi khung hình đều là sự thưởng thức của cái đẹp.

Bộ phim kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, hiện ra một thế giới hùng vĩ của cuộc tranh giành quyền lực, tình yêu, tình thân, tình bạn và sự lựa chọn được thể hiện một cách tinh tế và sống động. Khiến người ta sau khi xem xong vẫn còn thổn thức.

Sau khi xem xong một bộ phim hay, tự nhiên người xem sẽ giới thiệu nó cho những người xung quanh.

Hàng triệu nhà phê bình phim sau khi xem xong đã viết bình luận một cách thành thực. Trong số đó có một blogger có id là [Đẩy Phim Bằng Cả Trái Tim] đã viết một bình luận dài, bình luận này trực tiếp lên hot search.

"Như chúng ta đều biết, những năm gần đây phim hay càng ngày càng ít, đặc biệt là những bộ phim lấy mưu quyền làm chủ đề, sắc thái huyền ảo càng ít thấy. Ngoài ra, bộ phim này do Thẩm Thính đóng chính, lúc tuyên truyền tôi đã bắt đầu mong chờ rồi. Tới sau khi chính thức xem xong, quả nhiên Thẩm Thính không khiến người ta thất vọng, nhân vật quốc sư do anh ấy thủ vai không có gì phải bàn cãi, nếu như thật sự phải bàn cãi thì đó chính là anh ấy quá đẹp trai.

Ngược lại là nữ chính Khương Thiện Vi, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với nhân vật này, luôn cảm thấy cô ta rất thừa thãi, không có cảm giác tồn tại. Thành thật mà nói, tôi đã rất mong chờ vào Từ Nam Nam... Cuối cùng, tôi chỉ có thể nói một cách công bằng, cô ta không có cảnh nào đẹp mắt cả.

Điều khiến tôi thực sự ngạc nhiên là nhân vật Tạ Trường Tịch này. Sau khi xem xong phim, tôi đặc biệt chú ý đến nữ diễn viên Khúc Kim Tích, người thủ vai Tạ Trường Tịch. Trước đó, Khúc Kim Tích chỉ đóng một vài vai phụ có sức ảnh hưởng nên một lời khó tả hết. Nhưng trong phim, Khúc Kim Tích đã đóng vai Tạ Trường Tịch một cách rất sống động.

Tạ Trường Tịch là nữ nhi được sủng ái nhất trong gia đình và là mỹ nhân số một thiên hạ, nàng ấy có một vị hôn phu là thanh mai trúc mã, có một sư huynh thương yêu nàng, có tài năng phép thuật xuất sắc. Cuộc đời này của nàng lẽ ra phải được sống phóng khoáng tùy ý, nhưng kết cục lại bị ép buộc cuốn vào vòng xoáy hoàng quyền, tình thân, tình bạn, tình yêu... phần sau đề cập đến cốt truyện, tạm thời tôi sẽ không nói nữa. Tóm lại, hãy mạnh mẽ quảng bá cho "Muru trang" và xem nó bất cứ khi nào có thời gian!!!"

...

Khúc Kim Tích chắc chắn là đã lên hot search, cụm từ hot search:
Kỹ năng diễn xuất của Khúc Kim Tích

"Tạ Trường Tịch thực sự là do Khúc Kim Tích đóng sao? Chết tiệt, vừa đẹp vừa ngẫu, nhất là trong hai trận đánh, đẹp quá!"

"Khi Tạ Trường Tịch bước ra, tôi thậm chí còn không nhận ra đây là Khúc Kim Tích. Diễn xuất tốt quá."

"Thành thật mà nói, khi Tạ Trường Tịch chết trong vòng tay của cầu hoàng đế, tôi đã khóc rất nhiều."

"Người xấu xa nhất là hoàng đế, hu hu hu Dụ Đồng, diễn xuất của anh quá tốt rồi, tôi muốn thoát fan mấy phút."

"Cuối cùng cũng hiểu tại sao Thẩm Thính lại ký kết với Khúc Kim Tích, kỹ năng diễn xuất của cô ấy thực sự rất tốt, khả năng chuyên môn quá tuyệt vời! Hoan hô Khúc Kim Tích!"

"Xin lỗi, tôi từ chối tình huynh đệ giữa Tạ Trường Tịch và quốc sư."

"Huhuhu, em gái bảo bối của chúng ta cuối cùng cũng được phát hiện rồi, hot cho tôi!"

Khi Cổ Nhạc Nhạc nghỉ ngơi, việc mà cô ấy thích làm nhất chính là chụp ảnh màn hình những bình luận tốt về Khúc Kim Tích trên Internet, sau đó cho cô xem trong lúc nghỉ ngơi.

"Tích Tích, đêm nay không có cảnh quay, chúng ta đi xem" Mưu trang " đi." Cổ Nhạc Nhạc đề nghị, cô ấy biết rằng Khúc Kim Tích rất quan tâm đến phim ảnh.

Vào ngày công chiếu phim, Khúc Kim Tích đang ở thành phố điện ảnh, đương nhiên không xem được, hơn nữa mấy ngày nay bận rộn cũng không có thời gian xem. Bây giờ đã là ngày thứ ba rồi, tối nay không có cảnh quay, cuối cùng cũng có thể đi xem rồi.

Trong lòng Khúc Kim Tích ngứa ngáy, cô vừa định trả lời thì chuông điện thoại vang lên.

Cổ Nhạc Nhạc liếc nhìn dòng chữ "lão nam nhân" hiển thị trên màn hình.

Cô rất tò mò không biết lão nam nhân sẽ là ai.

Khúc Kim Tích nhìn chăm chăm vào điện thoại, suy nghĩ có chút mông lung.

Cô cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Thẩm Thính có chút kỳ diệu, không thể nói rõ được. Cô bận rộn với công việc, đôi khi quên báo với Thẩm Thính trên WeChat là mình vẫn bình an.

— Khoảng thời gian này cô không biến thân.

Nếu như là trước đây, quên cũng đã quên rồi, bình thường Thẩm Thính sẽ không chủ động gửi tin nhắn WeChat cho cô. Bây giờ Thẩm Thính cũng sẽ không nhắn, nhưng mà anh lại gọi điện thoại.

Tối nào anh cũng gọi điện đến, có đôi khi chỉ là một cuộc trò chuyện đơn giản, sau đó cúp máy.

Cuộc gọi được kết nối--

"Mở cửa."

"Hả?" Khúc Kim Tích buột miệng nói ra, "Anh đến rồi sao?"

Cô chạy đến kéo cửa ra, một người đàn ông mặc vest đứng thẳng tắp ở hành lang, trong tay kéo theo một chiếc vali đơn giản.

Khúc Kim Tích cầm điện thoại di động nhìn phía sau anh hỏi: "Tang Tang đâu?"

Thẩm Thính không trả lời, kéo hành lý lướt qua cô và bước vào căn phòng, bỏ lại Khúc Kim Tích đang đứng nhìn sửng sờ.

Vừa vào cửa anh đã nhìn thấy Cổ Nhạc Nhạc, lông mày của Thẩm Thính khẽ nhúc nhích. Cổ Nhạc Nhạc vốn đang sửng sờ bỗng trở nên tỉnh táo, cuối cùng cũng hiểu được "lão nam nhân" là ai rồi.

Thẩm Thính! Ôi trời! Cô ấy đã gặp Thẩm Thính rồi!

“Thẩm, tổng giám đốc Thẩm.” Cổ Nhạc Nhạc vội vàng chào hỏi

Cổ Nhạc Nhạc đứng dậy khỏi ghế sô pha rồi bước tới trước mặt Thẩm Thính, vừa nãy cô và Khúc Kim Tích đã nằm trên ghế sofa vừa ăn đồ ăn nhẹ vừa nghịch điện thoại.

Thẩm Thính gật đầu, Cổ Nhạc Nhạc đột nhiên phản ứng lại: "Tích Tích, em về phòng trước đây, có chút chuyện riêng."

Cô nói xong thì nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, nhất thời trong căn phòng chỉ còn lại hai người.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô theo bản năng tránh sang một bên.

Thẩm Thính buông va li ra, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Lại đây."

Khúc Kim Tích bước tới chỗ anh, đi được hai bước rồi dừng lại, tại sao cô phải qua đó chứ?

Thẩm Thính nhíu mày, đôi chân dài bước tới, trực tiếp kéo cô qua, đè lên ghế sô pha, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái.

Ba phút sau, anh buông cô ra, hơi thở gấp gáp, gò má ửng hồng, giọng nói khàn khàn: "Đã ăn gì chưa?"

".....Đồ nướng."

Thẩm Thính: "..."

Đầu óc Khúc Kim Tích đang sụp đổ chợt khởi động lại. Cô đẩy Thẩm Thính ra, rồi chạy sang bên kia: "Anh anh anh không được phép làm loạn!"

Thẩm Thính dựa vào sô pha, khóe môi nhếch lên vui vẻ, bình tĩnh nói: "Nếu như em cho rằng tôi ức hiếp em thì em có thể đáp trả lại."

Khúc Kim Tích nghiêng rằng: "Anh đang giờ trò lưu manh!"

Thẩm Thính ưu nhã vắt chéo đôi chân dài lên nhau: "Chúng ta có giấy chứng nhận hợp pháp."

"Ly hôn, chúng ta có thể ly hôn!"

"Tôi đã nói rồi, tôi không đồng ý."

"..."

Trong khi cô đang thờ hờn hển, Thẩm Thính lại tỏ ra như không có chuyện gì nói: "Thay quần áo đi, chúng ta đến một nơi."

"Không."

Thẩm Thính bình tĩnh nhìn cô, đột nhiên đứng lên nói: "Tôi sẽ thay đồ cho em."

Cô gái chạy tán loạn vào phòng ngủ giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

Thẩm Thính nhếch miệng cười, anh hiểu những phương pháp nhẹ nhàng không có tác dụng gì với cô, phải "uy hiếp" thì cô mới có thể ngoan ngoãn.

"Đi đâu?" Khúc Kim Tích thay quần áo xong bước ra, "Anh vừa đến đoàn phim, không đi gặp đạo diễn sao?"

Thẩm Thính đang định nói thì có tiếng gõ cửa.

"Kim Tích, là tôi."

— —Túc Hương Định.

Thẩm Thính nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái lộc cộc chạy tới mở cửa.

“Chúng ta vẫn chưa đến giờ diễn mà.” Khúc Kim Tích có chút kinh ngạc. Cô đã hẹn với Túc Hường Định. Nếu như ngày hôm sau có cảnh quay của bọn họ thì sẽ đến phòng họp để diễn thử.

Túc Hường Định mặc áo khoác, đôi chân anh ta rất dài, anh ta còn cố ý đeo một cặp kính không tròng, giờ điện thoại lên, cố nén cảm giác căng thẳng trong lòng nói: "Tối nay tôi có thời gian. Nghe nói" Muru trang "rất hay. Cô có muốn đi xem cùng nhau không?"

“Ha, ủng hộ phim của tôi, đúng là anh trai tốt.” Khúc Kim Tích lộ ra vẻ khó xử, nếu như Thẩm Thính không tới, cô chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng mà...

“... Thầy Thẩm?” Túc Hường Định đột nhiên nhìn về phía sau cô, sắc mặt anh ta thay đổi.

Khúc Kim Tích quay đầu lại liền nhìn thấy Thẩm Thính đã đi đến đằng sau cô không biết từ khi nào, cầm chiếc cốc màu hồng của cô trên tay.

“Anh Túc.” Thẩm Thính ngược mắt lên, đôi mắt đen trong veo và sâu thẳm như có thể nhìn thấu trái tim người đối diện, Túc Hường Định theo bản năng không dám nhìn anh.

“Kim Tích, anh Túc mời em đi xem phim thì em cứ đi đi, tôi sẽ đợi em quay về.” Anh nhẹ nhàng nói với Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích: "..."

Túc Hường Định hít sâu một hơi, sau đó nói với giọng điệu đùa giỡn: "Thầy Thẩm, cuối cùng anh cũng đến rồi, Kim Tích đã có người đi cùng, tôi không thể nào làm bóng đèn được."

Anh ta giải quyết sự bối rối của mình bằng một cách khéo léo, nói xong liền lịch sự rời đi.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

“Đi thôi.” Thẩm Thính quần khăn quàng cổ cho Khúc Kim Tích rồi nói.

Cuối cùng cũng đến nơi, lúc này Khúc Kim Tích mới biết được nơi mà Thẩm Thính muốn đưa cô đến là rạp chiếu phim, vé cũng đã mua sẵn rồi, chính là phim "Muru trang".

“Như vậy sẽ bị phát hiện.” Khúc Kim Tích căng thẳng chết đi được, không hiểu tại sao Thẩm Thính lại to gan đến như vậy.

“Em quần lại như quả bóng vậy, ai mà nhận ra được chứ?” Thẩm Thính dừng xe, thấy cô còn chưa xuống xe thì trực tiếp mở cửa bế cô xuống.

Khúc Kim Tích: "..."

"Tôi đã nhờ Tần Tang đặt trước một hộp riêng, bên trong chỉ có hai chúng ta."

Khúc Kim Tích chỉ đành lén lút núp sau lưng anh rồi bước vào hộp riêng, Thẩm Thính bị cô giầy vò cũng không phát cáu— đưa con gái đến rạp xem phim là một trong những điều mà các cặp đôi phải làm.

Đây cũng là lời mà Tần Tang đã nói với anh. Vì vậy vừa xuống máy bay, anh liền nhờ Tần Tang đặt chỗ tại một rạp chiếu phim gần khách sạn.

Kết quả.....

Chỗ ngồi trong hộp riêng là một chiếc ghế màu đỏ hình trái tim, Khúc Kim Tích đỏ mặt ngồi xuống, cô luôn cảm thấy kỳ lạ.

Cũng may đèn trong phòng tối mờ, Thẩm Thính không nhìn thấy sắc mặt của cô!

Đầu óc Khúc Kim Tích có chút choáng váng, luôn lo rằng Thẩm lưu manh sẽ làm những hành động không đáng hoàng với mình, đâu

có ngờ rằng lo lắng cả nửa ngày, Thẩm Thính cũng không làm gì cả, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào màn hình. Khúc Kim Tích từ từ thư giãn và tập trung vào bộ phim.

Xem bộ phim do mình đóng, cảm giác rất khác. Khúc Kim Tích xem đến nửa đoạn sau bỗng cảm thấy có gì đó không ổn: "Cảnh quay của Khương Thiện Vi... sao lại ít như vậy?"

Đây không phải là ảo giác của cô, cô phát hiện ra số cảnh quay của Tạ Trường Tịch và Khương Thiện Vi trong phim không kém nhau là mấy!

Thẩm Thính nhẹ buông một câu: "Một số cảnh quay của cô ta đã bị nhà đài lược bớt để tiết kiệm thời gian."

Khúc Kim Tích nói: "Vậy cô ta không phải sẽ rất tức giận sao?"

"Em quan tâm đến cô ta sao?" Thẩm Thính quay đầu lại.

Trong lòng Khúc Kim Tích thầm nghĩ tôi mới thêm lo lắng cho Từ Nam Nam. Cô lắc đầu, thế là đề tài này dừng lại ở đây, Khúc Kim Tích cũng không suy nghĩ sâu xa.

Sau khi xem phim xong, Thẩm Thính hỏi cô: "Có muốn đến chỗ nào chơi không?"

Khúc Kim Tích cảnh giác, Thẩm Thính lại có thể nói ra từ "chơi", cô liền nói: "Đã muộn như vậy rồi, chúng ta trở về khách sạn đi. Anh đã vào đoàn phim, ngày mai chúng ta chắc chắn là có cảnh quay, chúng ta trở về tìm cảm giác trước đi."

Thẩm Thính làm theo ý cô.

Trở lại khách sạn, Khúc Kim Tích không chịu cùng đi vào với Thẩm Thính. Cô chạy vào thang máy trước, tình cờ có người bung một chiếc hộp đựng thú cưng từ bên trong bước ra.

Khúc Kim Tích liếc nhìn, hình như là một con nhím nhỏ đang cầm một quả hồng ăn rất ngon.

Nuôi nhím không đâm vào tay sao?

Suy nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu Khúc Kim Tích một giây, sau đó liền chuyển đến hiện trường phim, Thẩm Thính đã tới rồi, có nghĩa là nhiệm vụ của cô càng nhiều hơn.

Trở về phòng, nhìn thấy chiếc vali của Thẩm Thính, Khúc Kim Tích đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Không lâu sau, dự cảm chẳng lành này đã trở thành sự thật. Thẩm Thính hoàn toàn không lấy thẻ phòng của căn hộ khác, anh muốn trực tiếp sống trong cùng một căn hộ với cô.

Khúc Kim Tích kiên quyết không đồng ý: "Không được, đây là ở đoàn phim! Sống chung chắc chắn sẽ bị phát hiện!"

"Vậy thì sao chứ?" Thẩm Thính nói xong liền cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm hồi lâu.

Trong phút chốc, cô nhớ đến ý chí không vững của đêm đó, mặt cô đỏ bừng lên, quyết định không quan tâm nữa. Cho dù Thẩm Thính ở đâu, điều cô cần làm là không được để Thẩm Thính dụ dỗ!

Khúc Kim Tích lao vào phòng ngủ của mình rồi đóng cửa lại,. Suy nghĩ một lát, cô lại khoá trái cửa. Làm xong tất cả những chuyện này, cô có vẻ nhẹ nhõm hơn, sau đó chui lên giường trùm chăn bông lên đầu.

Một lúc sau, cô đột nhiên mở chăn bông ra, xoắn xuýt trên giường vài giây mới lặng lẽ xuống giường, mở khoá ra.

Mình đang làm cái gì vậy?

Khúc Kim Tích tự hỏi trong lòng.

Không được, không được, cô vội vàng khóa trái cửa lại.

Nhưng mà khóa cửa để phòng ai chứ, chẳng lẽ nghĩ Thẩm Thính sẽ làm gì đó với cô, suy nghĩ này quá không đúng rồi.

Khúc Kim Tích cắn ngón tay, đi tới đi lui tại chỗ vài bước, cuối cùng quyết định mở khoá.

Có lẽ nghĩ rằng Thẩm Thính sẽ không làm gì cả mới là điều bình thường.

Cho nên chỉ cần đóng cửa lại, không cần khóa trái, tránh để lọt ông tôi ở bụi này.

Cuối cùng Khúc Kim Tích cũng bình tĩnh lại.

Ngay khi cô định quay lại giường, giọng nói trầm ấm của Thẩm Thính ở ngoài cửa vang lên: "Không phải muốn diễn sao?"

Khúc Kim Tích do dự hai giây rồi mở cửa ra, Thẩm Thính mặc bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc hơi ướt, anh cầm tập kịch bản trong tay, ngang nhiên bước vào.

“Bắt đầu đi.” Khúc Kim Tích vừa muốn nói đến phòng khách diễn thì Thẩm Thính đã ngồi xuống bên giường, lật kịch bản ra, “Cảnh đầu tiên của ngày mai là tập bảy...”

Dưới ánh đèn, hàng lông mày của Thẩm Thính mang theo vẻ lịch sự và dịu dàng khiến người ta động lòng. Trái tim Khúc Kim Tích đập thình thịch, cơ thể muốn tiến lại gần hơn nhưng lý trí đã ngăn cô lại.

“Lại đây.” Thẩm Thính ngẩng đầu lên nói.

Khúc Kim Tích bước qua.

“Ngày mai, lời thoại của em tương đối nhiều...” Anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, giọng nói đột ngột dừng lại, một lúc sau, ngón tay mảnh mai của người đàn ông đóng kịch bản lại, tỏ ra nguy hiểm rồi lặng lẽ bước đến.

Bầu không khí bỗng ngưng đọng thay đổi.

Thẩm Thính tháo kính không độ trên sống mũi xuống, gấp lại đặt nó ở trên bàn đầu giường, gọng kính chạm vào mặt tủ phát ra một tiếng "ting" nhẹ nhàng. Cuối cùng Khúc Kim Tích cũng hoàn hồn.

Nhận thức được có gì đó không đúng, cô quay người muốn bỏ chạy, nhưng đã chậm một giây, trên eo có một bàn tay to lớn với mùi hương quen thuộc bao trùm lấy cô.

Không được, không được, Khúc Kim Tích liều mạng chống lại sự cám dỗ của nam sắc.

"Ngày mai phải dậy sớm, anh..." Lời sau bị khóa chặt lại.

Ngọn lửa bùng cháy một chút rồi lập tức lan ra toàn thân, trong cơn mơ màng, Khúc Kim Tích cảm thấy mình bị anh bế lên giường, sau đó luồng nhiệt quen thuộc từ cơ thể tràn ra, cô thầm nói không hay.

Trong giây tiếp theo, Thẩm Thính dừng lại tất cả động tác của mình, nhanh chóng buông tay ra, từ từ nhìn xuống--

Trên tấm trải giường trắng như tuyết là một con nhím... to bằng bàn tay.

Còn là loại toàn thân đầy gai.

"....."

Thẩm Thính chậm rãi giơ tay lên, trên lòng bàn tay xuất hiện vài vết máu nhỏ.

Chương 101

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc đầu Khúc Kim Tích không nhận ra mình đã biến thành cái gì, nhưng bất kể có biến thành cái gì, cô đều cho rằng mình biến thân rất kịp thời.

Nếu không, nếu không cô lại sắp không kiên định rồi!

Cô nhảy sang bên cạnh vài lần, sau đó theo bản năng biết được mình đã biến thành cái gì. Thế là khi Thẩm Thính cố gắng đỡ cô đứng dậy, cô đã cố ý xù lông- gai toàn thân dựng đứng.

Đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào người đàn ông đẹp trai như thể đang nói rằng: Không sợ bị đâm thì đến đây!

Thẩm Thính: "..."

Anh lấy khăn giấy lau vết máu trên lòng bàn tay, sau đó dựa vào đầu giường chỉnh quần áo lại, hơi đảo mắt nói: "Cô Trúc Sơ Tâm, ngày mai cô định đi đến phim trường như thế nào đây?"

— Anh cố tình gọi tên nhân vật.

Khúc Kim Tích: "..."

May mắn vì có thể trốn lão nam nhân Thẩm Thính này khiến cô đã quên mất cảnh quay ngày mai!

Thẩm Thính lại đeo kính vào, cầm kịch bản lên và để ý đến mỗi hành động mỗi cử chỉ của cô.

Con nhím nhỏ từ từ thu những chiếc gai sắc nhọn lại, hồi phục trạng thái "hiền lành", sau đó giơ móng lên chọc chọc, hiển nhiên trong lòng có một nỗi chật vật nào đó.

Một lúc sau, cô từ từ di chuyển đến và phát ra tiếng “chụt chụt” nhẹ nhàng.

“Có chuyện gì không?” Thẩm Thính che giấu ý cười trong mắt, đẩy kính rồi bỏ kịch bản xuống.

Khúc Kim Tích giơ chân chỉ vào dưới gối, Thẩm Thính kéo gối ra, nhìn thấy điện thoại, lông mày hơi nhướng lên.

Khúc Kim Tích khua tay múa chân xong rồi tha thiết mong chờ nhìn Thẩm Thính. Với sự hiểu biết của cô về Thẩm Thính, anh chắc chắn sẽ hiểu ý mà cô muốn biểu đạt.

"Muốn tôi xin nghỉ phép giúp em sao?"

Khúc Kim Tích vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu.

Thẩm Thính đột nhiên giơ tay ra đặt cô vào lòng bàn tay, Khúc Kim Tích ngoãn ngoãn cụp lông, cố gắng không để mình đắm vào anh, đồng thời dùng đầu nhẹ nhàng xoa vào anh.

Thẩm Thính: "..."

Vì công việc, mọi sự dễ thương đều bị phải làm ra hết.

“Vậy thì em cảm ơn tôi như thế nào?” Thẩm Thính bận bịu nhưng vẫn ra vẻ thông dong nhìn cô, “Tôi làm người giám hộ cho em lâu như vậy rồi, em cảm thấy thái độ của em đối với tôi có vấn đề gì không?”

Khúc Kim Tích hừ hừ.

Cũng ngủ với anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa!

"Còn muốn ly hôn nữa không?"

Khúc Kim Tích lập tức gật đầu.

Thẩm Thính đen mặt lại, nâng cô lên, hai người nhìn nhau, vài giây sau con nhím nhỏ uất ức lắc đầu.

“Ngoan.” Người đàn ông lúc này mới hài lòng, vuốt cằm cô nhẹ nhàng như vuốt ve một con mèo, sau đó anh lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Minh Ngọc Sinh.

“Anh Địch, anh làm sao vậy?” Trợ lý Trương Chính của Túc Hường Địch trả lời xong tin nhắn mà chị Trân gửi cho anh ta, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nghệ sĩ của mình đang ngồi trên giường không nhúc nhích giống như tượng đá.

“Không phải là hẹn cô Khúc cùng xem “Muru trang” sao?” Trương Chính dè dặt hỏi, luôn cảm thấy trạng thái nghệ sĩ nhà mình có gì đó không ổn.

Túc Hường Địch lắc đầu, tiếp tục làm tượng đá.

Trương Chính cũng ngại hỏi thêm, một lúc sau, anh ta đột nhiên nói, “Thầy Thẩm đó hình như đã đến rồi. Khi tôi vừa đến đây, tình cờ gặp trợ lý Tần Tang của anh ấy.”

Túc Hường Địch: “Ừ.”

"Anh đã biết rồi sao?"

Túc Hường Địch lại "ừ" một tiếng, sau đó hỏi: "Cây đàn ghi ta của tôi ở đâu rồi?"

Trương Chính đứng dậy đi tìm đàn đưa cho anh ta, sau đó nghe thấy nghệ sĩ nhà mình nói: "Không có chuyện gì nữa, anh về đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau khi ra khỏi phòng, Trương Chính không hiểu sao lại có cảm giác rằng nghệ sĩ của mình đang thất tình, nhưng anh ta dám chắc Túc Hường Địch không hẹn hò. Không lẽ là vì Khúc Kim Tích không

đi xem phim cùng với anh ta cho nên tâm trạng của anh ta trở nên tồi tệ?

Không đến mức như vậy chứ.

Trương Chính mang trái tim lo lắng trở về phòng của mình.

Một số trợ lý của đoàn phim sẽ lập nhóm để tiện liên lạc, Trương Chính cũng nằm trong nhóm trợ lý, nhưng Cổ Nhạc Nhạc thì không.

Anh ta vừa hay nhìn thấy tin nhắn mới nhất của nhóm: [Các anh có biết không, Thẩm Thính đã đến rồi, trực tiếp đi vào phòng của Khúc Kim Tích]

Tin nhắn này đã thu hút vô số phản hồi:

[Thật hay giả vậy?]

[Tình huống thế nào?]

[Bọn họ thực sự ở cùng nhau sao?]

[Chết tiệt, không phải chứ, chuyện này cũng quá kích thích rồi!]

[Chẳng trách Khúc Kim Tích có thể đóng vai nữ chính, thì ra là dựa vào phúc của Thẩm Thính.] Tin nhắn đã bị thu hồi ngay sau khi được gửi đi, nhưng vẫn có không ít người nhìn thấy.

Không cần phải tận lực lan truyền. Không lâu sau, hầu hết người trong đoàn phim đều biết— Thẩm Thính vừa đến đã trực tiếp đi vào căn hộ của Khúc Kim Tích.

Trương Chính không phát biểu ý kiến trong nhóm, lẳng lặng nhìn vào màn hình, trong lòng bắt đầu tính toán thời gian.

Nghệ sĩ của mình vui vẻ đi hẹn Khúc Kim Tích ra ngoài xem phim, không lâu sau thì mang tâm trạng nặng nề quay về. Từ đó có thể suy

đoán rằng— Lúc này Thẩm Thính đã ở trong phòng của Khúc Kim Tích.

Bình thường có lẽ Túc Hường Định đã che giấu rất tốt, ngay cả Trương Chính cũng không nhìn ra anh ta thích Khúc Kim Tích, vì vậy anh ta đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra vào lúc này.

Chẳng trách nghệ sĩ nhà mình tâm trạng không tốt.

Nhưng Khúc Kim Tích là nghệ sĩ của S&T, lỡ như họ chỉ nói chuyện công việc thì sao?

Nghĩ đến bình thường Túc Hường Định đối xử với mình rất tốt, Trương Chính lướt danh bạ WeChat của mình tìm Cổ Nhạc Nhạc. Anh ta muốn thay nghệ sĩ của mình nghe ngóng một chút.

Nghe ngóng cũng cần có sự khéo léo.

Trương Chính: [Nhạc Nhạc, nghe nói thầy Thẩm đã đến rồi, tôi rất thích anh ấy, cô nói xem tôi có cơ hội chụp ảnh với anh ấy không?]

— —Khúc Kim Tích và Túc Hường Định thường thuê phòng họp để tập diễn trước, là trợ lý nên Cổ Nhạc Nhạc và Trương Chính tiếp xúc rất nhiều, hai người cũng rất thân với nhau.

Cổ Nhạc Nhạc: [Ngày mai anh có thể tìm cơ hội xem thử.]

Trương Chính: [Cũng được, nhưng tôi không dám.]

Cổ Nhạc Nhạc: [Anh sợ cái gì chứ, giám đốc Thẩm của chúng tôi rất dễ gần.]

Trương Chính: [Thầy Thẩm ở phòng nào vậy?]

Cổ Nhạc Nhạc: [Làm gì vậy? Tôi sẽ không nói với anh.]

Trương Chính: "..."

Bình thường cảm thấy rằng cô gái này vốn không nhanh trí, sao cô đột nhiên lại nhanh trí đến vậy.

Cuối cùng, Trương Chính không những thăm dò thất bại mà còn tổn thất một bao lì xì.

Cổ Nhạc Nhạc đặt điện thoại xuống và khịt mũi một tiếng. Thật sự coi cô ấy là đồ ngốc sao, không nhìn ra anh ta đang thăm dò cô ấy à. Dì nhỏ đã dặn dò cô ấy nhiều lần là phải ngăn chặn người khác nói chuyện thăm dò mình, những lời nào nên nói những lời nào không nên nói, trong lòng cô biết cân nhắc.

Cô ấy ôm lấy trái tim bé bỏng, đầu óc nghĩ đến cảnh - tổng giám đốc Thẩm vừa vào đoàn đã tìm Tích Tích. Hai người thật quá ngọt ngào rồi.

Ngày hôm sau, Cổ Nhạc Nhạc ôm tâm trạng hưng phấn gõ cửa phòng của Khúc Kim Tích, là Thẩm Thính ra mở cửa, nghe thấy lời dặn dò đầu tiên là: "Chăm sóc cô ấy thật tốt, chuẩn bị thêm nhiều thức ăn cho cô ấy."

Sau đó, Thẩm Thính liền rời đi. Đầu óc Cổ Nhạc Nhạc mờ mịt, không lẽ không cần đến phim trường cùng với nghệ sĩ nhà mình sao?

"Tích Tích?" Điều khiến cô ấy càng khó hiểu hơn là cô ấy không nhìn thấy bóng dáng của Khúc Kim Tích đâu. "Tích Tích, chúng ta phải đến phim trường để trang điểm, nếu không sẽ không kịp thời gian. "

"Chíp chíp." Đây rồi.

Khúc Kim Tích bước ra khỏi phòng ngủ với đôi chân ngẩn ngẩn.

Cái thứ gì vậy?!

Cổ Nhạc Nhạc sững sốt, vội vàng lùi lại phía sau, chỉ thấy một vật nhỏ bé khoảng bằng lòng bàn tay chạy ra, trên lưng có một đám màu sắc sỡ. Khi cô ấy nhìn kỹ lại, thì ra là đậu cầu vòng!

Nhìn lại thì đây không phải là một con nhím sao?!

Ai đâm những hạt đậu cầu vòng trên lưng con nhím vậy, muốn làm đồ nướng sao?

Cổ Nhạc Nhạc dờ khóc dờ cười, vội vàng bế con nhím nhỏ lên: "Tiểu đáng thương, có phải là Tích Tích đâm cho mày không?"

— — Tổng giám đốc Thẩm, kiêu ngạo, lạnh lùng, chắc chắn sẽ không làm chuyện ấu trĩ như vậy.

"Tích Tích, đây có phải là thú cưng mà giám đốc Thẩm tặng cho chị không?" Cổ Nhạc Nhạc lớn tiếng nói.

Không có phản hồi, móng vuốt của con nhím nhỏ khẩy vào lòng bàn tay cô.

"Tích Tích, chị đang ở đâu?" Cổ Nhạc Nhạc ôm con nhím nhỏ đi tìm người, vừa tìm vừa "nhỏ đậu" cho con nhím nhỏ.

Cổ Nhạc Nhạc không tìm thấy Khúc Kim Tích, đang định gọi điện thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay có chút ngứa ngáy, cúi đầu nhìn xuống, con nhím nhỏ gọi cô ấy một tiếng, chỉ vào bàn cà phê.

"?"

Cổ Nhạc Nhạc có hơi bối rối, cô ấy lại có thể hiểu được cử chỉ của một con nhím ư?

Cô ấy tò mò, đặt con nhím nhỏ lên bàn cà phê, muốn xem thử con nhím nhỏ này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Con nhím nhỏ giơ chân chỉ vào điện thoại.

Sau hai giây im lặng, Cổ Nhạc Nhạc đặt điện thoại bên cạnh chú nhím nhỏ với vẻ mặt hoài nghi.

Khúc Kim Tích đã quen với việc sử dụng móng vuốt để chạm vào màn hình, cô sử dụng bàn phím nhập một vài từ- Tôi chính là Khúc Kim Tích.

Sau khi đánh chữ xong, cô lùi lại hai bước và ra hiệu cho Cổ Nhạc Nhạc xem.

Cổ Nhạc Nhạc: "..."

Thấy vẻ mặt chờ đợi của cô ấy, Khúc Kim Tích lại gõ một câu: "Đừng hoài nghi, chính là tôi."

Cổ Nhạc Nhạc nuốt nước miếng một cái, cảm thấy nghị lực mười mấy năm học tập của mình đã vô ích rồi. Cô ấy dụi dụi mắt, thật lâu sau mới tìm lại được giọng nói của chính mình: "Tích Tích?"

Con nhím nhỏ gật đầu với cô ấy.

Cổ Nhạc Nhạc hít một hơi lạnh: "Trời ơi, Tích Tích, chị là nhím tinh sao?!"

"..."

Khúc Kim Tích có hơi bối rối, không phải chị Thu đã nói cho Cổ Nhạc Nhạc biết về tình huống của mình rồi sao, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ấy lại hoàn toàn không biết chuyện.

Đầu óc của Cổ Nhạc Nhạc quay cuồng, thốt lên: "Những hạt đậu cầu vòng trên lưng chị là do Thẩm Thính đâm lên sao?!"

Nghe đến đây, Khúc Kim Tích nghiêng răng nghiêng lợi, tóm lấy hạt đậu cầu vòng màu xanh trên người xuống cắn một miếng, ngoài lão nam nhân kia ra thì còn có thể là ai chứ!

Chương 102

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tích Tích, chừng nào thì chị mới có thể biến trở về vậy?" Sau khi Cổ Nhạc Nhạc trải qua một quá trình chứng thực rốt cuộc cũng nhận ra Khúc Kim Tích không phải nhím tinh, mà là biến thành bé nhím nhỏ.

Lúc trước dì của cô ấy từng nói với cô ấy, tình huống của Khúc Kim Tích có chút đặc thù, cô có thể biến thân. Lúc đó, cô ấy sa vào tin tức có quan hệ với Khúc Kim Tích đến mức không hề quan tâm, còn tưởng rằng cái gọi là biến thân chỉ là biết cải trang.

Khúc Kim Tích thở dài, lắc đầu.

Nếu như dựa vào tình hình trước đây, thời gian từ khi cô biến thành động vật đến khi biến trở về thành người ít nhất cũng phải hai ngày, vậy có nghĩa là cô phải xin nghỉ hai ngày. Thẩm Thính mới vừa đến, cô đã muốn xin nghỉ, không biết bên trong đoàn làm phim lan truyền tin tức gì nữa.

Nhưng bây giờ cô có lo lắng cũng vô dụng.

Cổ Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng hứng thú với bé nhím nhỏ, hoàn toàn không muốn để ý đến cái gì khác. Chính cô ấy cũng đang tự tưởng tượng, hỏi Khúc Kim Tích: "Tích Tích, chị nói chị có phải là có bảy mươi hai phép biến hóa hay không, thật là lợi hại."

Khúc Kim Tích: "..."

"Vì sao chị lại có thể biến thành động vật nhỏ vậy?" Cổ Nhạc Nhạc cực kỳ tò mò: "Em biết rồi, có phải bởi vì chị lại biến thân cần người chăm sóc, tổng giám đốc Thẩm vì chăm sóc chị nên mới kết hôn với chị đúng không?"

"Hu hu hu, tổng giám đốc Thẩm quá dịu dàng, đúng là người đàn ông tốt nhất trên đời, không có người thứ hai sánh bằng."

Khúc Kim Tích: "....."

Cô xoay người, quyết định không để ý đến cô trợ lý toàn thích suy nghĩ lệch lạc của Thẩm Thính.

Cổ Nhạc Nhạc nhìn thấy cô như vậy, bị đánh gục bởi sự dễ thương của cô.

Tích Tích biến thành động vật nhỏ thật đáng yêu chết mất! Không ai có thể chống cự được sự dễ thương này.

"Tích Tích, chị có muốn ăn một ít đồ ăn vặt hay không, để em đi lấy." Cổ Nhạc Nhạc dụ dỗ nói: "Cái món này không phải chị rất thích ăn sao."

Khúc Kim Tích muốn từ chối nhưng cuối cùng vẫn không có thể cưỡng lại sự dụ dỗ của đồ ăn.

"..."

Mặc dù thần kinh Cổ Nhạc Nhạc không được bình thường một chút, nhưng không thể không nói, cô ấy là một trợ lý rất biết cách chăm sóc các động vật nhỏ. Cô ấy sẽ tìm những bình luận tích cực liên quan tới Khúc Kim Tích để đọc cho cô nghe, còn báo cáo tình hình phòng vé hiện giờ của « Mưu Trang », sợ Khúc Kim Tích nhàm chán, cô ấy còn tri kỷ lựa chọn các bộ phim điện ảnh hay.

Lúc cô ấy và Khúc Kim Tích nói chuyện, phần lớn đều là dựa vào cô ấy tự suy đoán, nhưng có một số trường hợp phải dựa vào Khúc Kim Tích đánh chữ, chẳng mấy chốc một ngày liền trôi qua.

Khi Thẩm Thính trở về, anh vừa mới vào cửa đã nghe thấy tiếng kêu thảm của Cổ Nhạc Nhạc: "Tích Tích, em sắp chết rồi, chị mau tới cứu em."

"Chít chít!" Tránh ra.

"Ôi, em nghe không hiểu."

Bé nhím nhỏ thuần thục chạy tới, ra hiệu bảo Cổ Nhạc Nhạc buông tay, cô nâng móng vuốt lên điều khiển nhân vật của Cổ Nhạc Nhạc trên màn hình, thành công giúp đỡ Cổ Nhạc Nhạc tránh thoát khỏi nguy hiểm, sống tiếp.

"Tích Tích, chị quá trâu bò!"

Khúc Kim Tích dạy cô ấy chơi « Đan Thập Truyền Kỳ », dạy nửa ngày, Cổ Nhạc Nhạc vẫn chơi kém như cũ, thao tác còn không nhanh bằng bé nhím nhỏ.

Thẩm Thính nhìn thấy cảnh tượng này: "..."

Tần Tang đi theo anh, đang đứng ở cửa: "..."

Cậu ta nhớ hình như mình từng nhìn thấy cảnh tượng giống như vậy, đã từng có một con heo nhỏ màu hồng dùng móng heo để chơi điện thoại di động.

Lặng lẽ nhìn Thẩm Thính, Tần Tang cúi đầu nhin cười, cậu ta tin tưởng ông chủ khẳng định cũng nghĩ đến con heo nhỏ kia.

Thẩm Thính ho nhẹ một tiếng.

"A, tổng giám đốc Thẩm!" Cổ Nhạc Nhạc bị dọa đến mức tay run một cái, trực tiếp đụng vào bé nhím nhỏ, cô ấy bị đâm đau đến kêu mức "ngao" một tiếng!

Rõ ràng bé nhím nhỏ không đâm người mà.

Cổ Nhạc Nhạc lệ rơi đầy mặt nhìn bé nhím nhỏ, phát hiện — — một giây ngay sau khi Thẩm Thính vừa phát ra âm thanh kia, gai trên trên lưng bé nhím nhỏ đều dựng hết cả lên.

???

Cuối cùng Cổ Nhạc Nhạc và Tần Tang rời khỏi gian phòng, nhớ lại hình ảnh Thẩm Thính không thèm quan tâm, nhất quyết phải ôm bé nhím nhỏ vào lòng. Cổ Nhạc Nhạc bất an hỏi Tần Tang: "Trợ lý Tần, tổng giám đốc Thẩm sẽ không bắt nạt Tích Tích đâu nhỉ?"

Tần Tang: "Cô suy nghĩ nhiều rồi."

Cổ Nhạc Nhạc: "Ồ."

Nói đến đây, Tần Tang có chút tiếc nuối. Nếu không có Cổ Nhạc Nhạc, khi Khúc Kim Tích biến thành bé nhím nhỏ thì cậu ta chính là người chăm sóc bé nhím nhỏ ăn rồi.

Hiện tại có Cổ Nhạc Nhạc, cậu ta không thể cho ăn được nữa.

"Trợ lý Tần, trước kia có phải Tích Tích từng biến thành rất nhiều động vật nhỏ không?" Cổ Nhạc Nhạc chợt nhớ tới chuyện Thẩm Thính nuôi thú cưng lên hot search nhiều lần, đôi mắt cô ấy sáng lên, "Những động vật nhỏ kia có phải đều là Tích Tích biến thành hay không?"

"Nói nhỏ chút." Đối mặt với âm thanh líu ríu của cô ấy, Tần Tang bất đắc dĩ căn dặn.

Cổ Nhạc Nhạc yên lặng ngậm miệng.

Bên trong căn phòng, Khúc Kim Tích giãy dụa thất bại, chỉ có thể mặc cho bàn tay của Thẩm Thính ôm lấy mình, cô muốn đâm anh nhưng lại không dám — dựa vào việc anh và đạo diễn có quen biết.

Đến mức cô không những không thể xù lông mà còn phải lấy lòng tên đàn ông đáng ghét này.

Thẩm Thính ngồi xuống ghế sa lon, ngón tay khẽ chọc cái cằm nhỏ của bé nhím, chậm rãi lên tiếng, nói: "Đã ăn hết đậu cầu vòng rồi hả?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô nhin không được nghe rằng với anh, lúc đầu cô đã quên mất chuyện này!

Ý cười trong mắt người đàn ông càng đậm, ngón tay hơi cong, trực tiếp đẩy ngã Khúc Kim Tích, bốn cái nhỏ của cô quơ quơ hướng lên trên, hoàn toàn động đậy không được.

"Hôm nay ăn cái gì?" Thẩm Thính quét mắt về phía bàn trà, sau đó lướt qua thùng rác, "Xem ra ăn cũng không ít."

Khúc Kim Tích không lên tiếng.

Cũng không phải một mình cô ăn hết.

Đang nghĩ ngợi, tên đàn ông đáng ghét nào cô vươn tay chọc chọc cái bụng của cô.

Khúc Kim Tích: "Chi!"

Lưu manh!

Cô cố gắng muốn xoay người giấu cái bụng của mình đi, nhưng làm thế nào cũng không xoay người lại được.

"Nếu em bị ngã đau thì cũng đừng trách tôi nhé." Thẩm Thính dịu dàng cười với cô một tiếng.

Khúc Kim Tích vừa muốn xù lông đâm người nhưng lại cố gắng kìm nén trong lòng.

"Mặc dù bé nhím nhỏ có vẻ ngoài không tệ nhưng đặc tính thích đâm người này thật sự không tốt." Thẩm Thính thản nhiên nói: "Ờ"

cũng không thoải mái."

Nói xong, anh cố ý nâng Khúc Kim Tích ên, nhìn chăm chú đôi mắt nhỏ của bé nhím: "Em cảm thấy thế nào?"

Khúc Kim Tích phục anh luôn rồi.

Tên đàn ông này đi quay phim cả một ngày không mệt mỏi sao, thế mà còn có tâm tình bắt nạt cô, Khúc Kim Tích vô cùng khó hiểu.

Cô quay phim một ngày trở lại khách sạn thì mệt mỏi đến mức cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn đi ngủ cho đỡ mệt mỏi.

Chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ sao?

"Chít chít ~~" Tôi không thể khống chế mình biến cái gì, đừng có trách tôi.

Có lẽ bởi vì khoảng cách giữa hai người rất gần, Khúc Kim Tích chợt phát hiện chỗ xương quai xanh của Thẩm Thính có một vết đỏ. Cô nhìn chăm chăm đến mức nhập thần, Thẩm Thính theo ánh mắt của cô cúi đầu nhìn xuống, sau đó kéo phần áo chỗ xương quai xanh che lại.

Lúc đầu Khúc Kim Tích cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng động tác này của anh lại có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi, đầu gai nhỏ của bé nhím nhỏ giật giật — — đó là do cô làm sao?

"Chít chít?" Chuyện gì xảy ra vậy?

Động tác của Thẩm Thính hơi ngừng lại, anh dường như nghe hiểu ý của Khúc Kim Tích, qua mấy giây sau anh mới trả lời: "Lúc ở Studio không cẩn thận bị đạo cụ va vào, không có việc gì."

Mặc dù bé nhím nhỏ lộ ra vẻ lo lắng khiến tâm tình anh vui vẻ nhưng anh cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này, ngược lại nói: "Muốn đi tắm không?"

Khúc Kim Tích: "..."

"Không muốn tắm cũng không sao." Thẩm Thính đứng dậy, "Vậy thì tắm cùng tôi."

Trong nháy mắt, Khúc Kim Tích quên cái gì mà bị thương với không bị thương. Cô cố gắng giãy dụa, rốt cục nhân lúc Thẩm Thính cầm áo ngủ cô đã tránh thoát, tiếp đó bằng tốc độ nhanh nhất trốn đi.

Phải trốn ở đâu thì anh mới không bắt được?

Đầu óc Khúc Kim Tích quynh lên, nhất thời tìm không thấy nơi thích hợp để trốn, nhìn thấy dép lê ở bên giường, cô không chút nghĩ ngợi đã chui vào.

Vừa mới chui vào, cô liền nghe thấy trong phòng vang lên tiếng cười, Thẩm đại lão nhin không được mà cười ra tiếng — — anh quả thực không nghĩ tới Khúc Kim Tích lại ngu ngốc chui vào trong dép lê.

Bả vai Thẩm Thính run run, vì duy trì hình tượng của mình, anh cầm áo ngủ nhanh chóng tiến vào phòng tắm.

Chờ anh tắm rửa xong đi ra, bé nhím nhỏ đã không còn ở trong dép lê. Điều này nằm trong dự liệu của anh, anh không cố ý đi tìm, nghĩ cũng biết bé nhím nhỏ nhất định đã trốn đi.

Được rồi, không đùa với cô nữa.

Thẩm Thính cầm kịch bản chuẩn bị đọc xem ngày mai phải diễn cái gì, anh kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường ra, lấy kính của mình.

— — Anh có một thói quen đó là luôn phải đeo kính khi đọc kịch bản.

"..."

Động tác của anh bỗng nhiên cứng đờ, bởi vì trong ngăn kéo có thêm một bé nhím nhỏ, đồng thời, kính mắt của anh chỉ còn lại gọng kính, không có tròng.

Đến đây đi, tổn thương nhau đi.

Bé nhím nhỏ ngẩng cái đầu nhỏ đầy gai lên, ý chí chiến đấu sục sôi mà nhìn anh.

Thẩm Thính hí mắt nhìn cô nửa ngày, khiến cho Khúc Kim Tích tê cả da đầu.

Đánh thì đánh không lại, cắn thì không thể cắn, đâm cũng không thể đâm... Cô nghĩ nửa ngày mới nghĩ đến cách phá hỏng cái kính này của anh, việc này khiến cô tốn rất nhiều sức lực!

Khóe môi của Thẩm Thính nhếch lên, khóe mắt và đuôi lông mày đều lộ ra ý cười, quả thực là khiến Khúc Kim Tích bị nụ cười của anh làm cho bối rối.

Cô phá hỏng kính của anh, còn bị anh bắt gặp ngay tại trận, thế mà anh lại cười vui vẻ?

Khúc Kim Tích vẫn luôn cho rằng lòng dạ phụ nữ giống như kim dưới đáy biển, bây giờ mới phát hiện mình đã nghĩ sai.

Rõ ràng suy nghĩ của lão nam nhân Thẩm Thính này mới là kim dưới đáy biển!

Cô cảnh giác lui về sau hai bước, kết quả là cô gặp phải ngón tay của Thẩm Thính. Anh trực tiếp đẩy ngã cô, bốn chân của cô chống vó lên trời.

Vì vậy cô không thấy được trên mặt Thẩm Thính hiện lên một tia tiếu nuối.

Mặc dù bé nhím nhỏ rất đáng yêu, nhưng mà xúc cảm... Việc này khiến Thẩm Thính bắt đầu nhớ lại lúc Khúc Kim Tích biến thành các loài động vật có lông mềm mềm.

Trong lòng hơi động, Thẩm Thính ôm bé nhím nhỏ từ trong ngăn kéo ra, hứng thú nói: "Mèo con, chó con, thỏ con, em đều đã từng biến thành rồi... Lần sau em thử biến thành gấu trúc một chút xem sao?"

Chương 103

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm đó, sau khi Khúc Kim Tích biết cho dù cô có giấy dựa cũng vô dụng, nên cô quyết định cuộn thành một đoàn ngủ ở trên ngực của Thẩm Thính. Dù sao người nào đó không sợ bị đâm, còn làm đệm người miễn phí cho cô, cứ sao cô lại không ngủ.

Sau khi vui vẻ thoải mái ngủ, cô nằm mơ.

Trong mơ cô cảm giác cô đang ở một chỗ rất là kỳ quái, hình như cô đang ở trong một căn phòng bằng pha lê, xung quanh có rất nhiều người đang nhìn cô, có người còn giơ điện thoại, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên và tán thưởng.

Khi cô đang nghi ngờ thì chợt nghe tiếng người nói lớn, không ít người còn nhảy dựng lên, tiếng hét chói tai vang lên: "Thật là dễ thương quá."

Sau đó cô nhìn thấy một đôi tay có bộ lông đen trắng đan xen từ từ đưa tới bên cạnh cô, đó là một con gấu trúc lớn, còn là một con non mới mấy tháng tuổi nhưng nó dễ thương đến mức thể khiến người ta phun máu.

Đôi mắt Khúc Kim Tích chợt sáng lên.

Thật là đáng yêu!

Nhưng mà làm sao cô cách gấu trúc gần như vậy? Chẳng lẽ mình là người chăm sóc thú?

Nghĩ tới đây, Khúc Kim Tích lập tức đi đến gần gấu trúc nhỏ, nhưng không ngờ dưới chân cô không vững, trực tiếp lăn một vòng, sau đó cô nghe thấy tiếng hét chói tai vang dội hơn xen lẫn tiếng cười.

???

Cú ngã này làm Khúc Kim Tích bưng tỉnh. Cô có chút tiếc nuối, cô còn chưa cảm nhận được cảm giác khi ôm gấu trúc mà.

Hắn là còn sớm, Khúc Kim Tích ngáp một cái, muốn ngủ tiếp. Nhưng vào lúc này, cô chợt thấy không đúng.

Hình như mình không còn là nhím nữa.

Thẩm Thính đột nhiên giật giật. Thấy anh sắp tỉnh, Khúc Kim Tích lập tức từ trên người anh lăn đến bên cạnh, đầu óc cô choáng váng, chần mèn trên người chợt nhẹ bẫng, ánh đèn chói mắt — — đây là do Thẩm Thính đi mở đèn.

Thẩm Thính cũng nằm mơ.

Anh mơ thấy mình đang ở trong một vườn bách thú, chung quanh có rất nhiều du khách, những người này cũng không nhận ra anh, bọn họ đều giơ điện thoại không ngừng quay phim chụp ảnh gấu trúc nhỏ trong căn phòng pha lê ở phía đối diện.

Những bé gấu với các mảng lông trắng đen xen kẽ tựa bánh trôi nước mè đen kia cũng không lớn lắm. Bọn chúng vừa mới đi lại đã bị người chăm sóc thú đặt ngồi ngay ngắn ở bên trong vòng khuôn, không dám lộn xộn, theo trình tự từ lớn đến nhỏ.

Lực chú ý của Thẩm Thính đặt lên người con gấu trúc nhỏ nhất, cái bánh trôi nước mè đen này đang mờ mịt nhìn khắp nơi, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, còn muốn sử dụng móng vuốt của mình, nhưng làm thế nào cũng bắt không được, kết quả còn khiến mình ngã lăn quay.

Không biết có phải ảo giác hay không mà anh luôn cảm thấy con gấu trúc nhỏ này không giống với mấy con gấu còn lại, nó là con gấu trúc nhỏ xinh đẹp nhất, sạch sẽ nhất.

"Người chăm sóc thú, bé con đáng yêu ở phía ngoài cùng bên trái kia tên là gì vậy?" Có lẽ cũng có người có suy nghĩ giống như anh, hào hứng hỏi nhân viên chăm sóc thú đang mặc quần áo bảo hộ bên cạnh, vẻ mặt người hỏi tràn đầy từ ái.

Người chăm sóc thú duỗi tay ra vuốt con gấu trúc nhỏ nhất, sau đó ôm bé gấu lên, cười híp mắt nói: "Nó tên Tích Tích ~"

Bé gấu tên Tích Tích trốn không thoát khỏi bàn tay kia, tội nghiệp ngẩng lên đầu, ánh mắt trực tiếp đối diện với Thẩm Thính.

!

Thẩm Thính bừng tỉnh, lập tức phát hiện bé nhím nhỏ không biết từ lúc nào đã lăn từ trên người anh xuống.

Sau khi bật đèn, anh vén chăn lên.

Thẩm Thính: "..."

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Khúc Kim Tích, anh nhân nhiên đắp chăn lại, biểu hiện trên mặt trở nên vô cùng quái dị, nhớ tới câu nói anh đã nói với cô lúc tối hôm qua: "... Lần sau em thử biến thành gấu trúc một chút xem sao?"

Anh thực sự không nghĩ tới Khúc Kim Tích thực sự biến thành gấu trúc nhỏ, hơn nữa còn giống y như đúc con gấu trúc nhỏ trong mơ của anh.

Khúc Kim Tích khó khăn chui ra khỏi chăn, bởi vì chăn đè ở trên người cô rất không thoải mái.

Thẩm Thính lại vén chăn lên. Anh cúi đầu, Khúc Kim Tích ngẩng đầu, mặt đối mặt tròn vẹn mười giây, cô phát ra một tiếng kêu yếu ớt: "Chít chít ~"

Từ trong con mắt Thẩm Thính, cô thấy rõ hình dạng của mình.

"Em nói xem, có phải tôi nên giấu em đi hay không?" Bất cứ người nào cũng không thể chịu đựng được đòn tấn công dễ thương tự nhiên của gấu trúc nhỏ, cho dù là Thẩm Thính cũng không ngoại lệ.

Là một quốc bảo, gấu trúc khinh thường giới thú cưng, hoàn toàn xứng đáng đứng NO.1, không thú cưng nào có thể cùng so cao thấp với chúng được.

Khúc Kim Tích: "...". Nếu không phải tại anh, tôi có thể biến thành gấu trúc nhỏ sao?

Nhưng mà, đây có lẽ là lần đầu tiên Khúc Kim Tích có thể tự biến thân nên cô cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô cũng không nghĩ tới có một ngày mình có thể biến thành gấu trúc nhỏ. Trước kia, cô không có thời gian đến vườn bách thú nhìn mấy chú gấu trúc, chỉ có thể xem video đáng yêu dễ thương của bọn chúng ở trên mạng.

Khúc Kim Tích có chút nôn nóng muốn nhìn thấy bản thân ở trong gương — Mặc dù có thể nhìn vào mắt của Thẩm Thính để nhìn thấy cái bóng của mình, nhưng như thế thì không thể nhìn rõ được hình dạng hiện tại của cô.

Bé gấu quay người đi đến bên giường, chờ tới lúc cô nhìn thấy khoảng cách từ giường đến sàn nhà, bốn chân đầy lông mềm mại lập tức dừng lại.

Hình như... Có hơi cao.

Nghe nói gấu trúc da thịt dày, ngã từ chỗ cao vài mét xuống cũng không bị làm sao — Trên mạng đều là video gấu trúc trèo lên cây, sau đó ngã lăn quay xuống đất.

Khúc Kim Tích do dự một giây, dứt khoát chuẩn bị nhảy xuống, nhưng lúc này thân thể bị một đôi tay dịu dàng nâng lên.

"Muốn đi đâu? Hà?" Thẩm Thính không khống chế được, xoa xoa bánh trôi nước mè đen, từ cái đầu nhỏ trực tiếp xoa xuống tận cái mông, cảm giác vô cùng tốt.

"Chít chít!" Khúc Kim Tích vội vàng dùng móng vuốt lay anh.

Thẩm Thính xuống giường, ôm bé gấu mềm mại đi vào phòng tắm. Anh ôm cô đi tới trước gương, khoe môi mỉm cười: "Lần này đã nhìn thấy rõ ràng rồi chứ?"

Khúc Kim Tích thường thức nhan sắc xinh đẹp của mình ở trong gương.

Ngay cả quầng thâm mắt cũng lộ ra sự thu hút không gì sánh bằng, Khúc Kim Tích sắp bị vẻ dễ thương của mình làm cho mềm nhũn.

"Có đói bụng không?" Thẩm Thính nhìn thời gian, bây giờ mới là bốn rưỡi sáng, một lúc nữa anh cũng phải thức dậy nên không có tâm tư ngủ tiếp.

Khúc Kim Tích thấy anh hỏi vậy, thật ra cô đúng là có chút đói bụng, thế là ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù Thẩm Thính chưa từng nuôi gấu trúc nhỏ bao giờ, nhưng những điều cơ bản cần biết thì anh vẫn biết, gấu trúc nhỏ uống sữa mẹ... Thẩm Thính làm không ra sữa mẹ, nhưng sữa bột thì vẫn có thể.

Trong phòng của khách sạn cũng không có sữa bột. Hiện tại thời gian quá sớm, cũng không tiện lôi Tồn Tồn từ trong chăn ra. Thế là Thẩm Thính cấp tốc thay xong quần áo, Khúc Kim Tích nhìn một loạt động tác nhanh nhẹn của anh, cô kêu "chít chít" một tiếng.

Muốn đi đâu?

Thẩm Thính nghĩ một chút liền hiểu, anh quay đầu, nhìn bé gấu. Cái đầu nho nhỏ lộ ra vẻ nghi ngờ, anh cười cười, ôm lấy cô nhét vào trong quần áo: "Mua sữa bột cho em."

Trước lạ sau quen, Khúc Kim Tích không phải lần đầu tiên uống sữa bột. Cô khéo léo nằm trong ngực Thẩm Thính, nghĩ thầm: Thẩm Thính công khai mang theo cô đi ra ngoài, anh không sợ bị người khác nhìn thấy trong ngực anh có một quốc bảo, sau đó bị tóm lên phường sao?

Sự thật chứng minh lo lắng của cô là dư thừa.

Thẩm Thính không yên lòng để quốc bảo ở trong phòng, cũng biết bị người phát hiện trong ngực anh có giấu quốc bảo thì có hậu quả sẽ như thế nào, cho nên toàn bộ hành trình anh đều không để Khúc Kim Tích lộ mặt — —

Đồng thời, Thẩm Thính bọc bên ngoài Khúc Kim Tích chính là chiếc áo lông màu đen lớn nhất của anh. Anh quấn cô vào trong quần áo, nên không ai có thể nhận ra Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích: "..."

Trong ấn tượng của cô thì tên đàn ông này cực kỳ để ý đến hình tượng của mình lúc ra ngoài, lần nào anh cũng ăn mặc vô cùng đẹp đẽ, cho dù là ở trong nhà cũng sẽ mặc quần áo chỉnh tề, chất lượng quần áo cũng tương đối tốt.

Hiện tại anh lại bọc mình thành như vậy đi mua sữa bột cho cô... Khúc Kim Tích nhin không được cọ qua cọ lại ở trong ngực anh một hồi.

Không, tỉnh táo lại một chút đi!

Anh là vì gấu trúc quá đáng yêu nên mới như vậy!

Khúc Kim Tích lúc nào cũng cảnh tỉnh bản thân tỉnh táo lại.

Một chiếc xe van dừng lại ở một con phố đối diện khách sạn, là chiếc xe mấy ngày nay cùng Khúc Kim Tích đi đến đoàn phim - « Muru Trang » lên sóng, vai diễn Tạ Trường Tịch của Khúc Kim Tích nhận được nhiều lời khen ngợi, nhiệt độ tăng vọt, giới truyền thông đương nhiên cũng sẽ nhân lúc cô đang hot này mà tìm kiếm hành tung của cô.

Biết Khúc Kim Tích ở chỗ này, mỗi ngày đều phải thay phiên nhau canh chừng, nhưng không có quay được tin tức hữu dụng gì, chỉ có thể tiếp tục sinh hoạt ở trên xe mỗi ngày, chờ đợi cơ hội giáng xuống.

Lúc này, Thẩm Thính đeo khẩu trang, nhưng mà bởi vì anh mặc một chiếc áo lông cồng kềnh ở trên người nên không bị paparazzi nhận ra.

"Thay ca thay ca, mệt chết tôi rồi."

"Hôm nay sợ là Khúc Kim Tích cũng sẽ không đi ra ngoài rồi."

"Nghe nói là bệnh, không biết có phải là thật hay không."

"Nếu có thể trà trộn vào bên trong khách sạn để quay thì tốt rồi."

...

Hai người hoàn toàn không biết bản thân đã bỏ qua cơ hội gì.

Thẩm Thính đi đến siêu thị ở gần đó, chọn loại sữa bột mà Khúc Kim Tích từng thích, lại chọn chút đồ ăn vặt. Lúc anh đi ra tính tiền, thu ngân cứ nhìn anh chằm chằm.

Mở cửa hàng ở bên cạnh đài truyền hình nên bọn họ thường xuyên gặp được diễn viên, từ nổi tiếng đến không có tên tuổi, mọi người đã thành thói quen.

Nhất là chỉ cần người xuất hiện có dáng người cao ráo, chân dài, mang khẩu trang, lộ ra gương mặt xinh xắn tuổi teen thì không cần

đoán, hơn chín mươi phần trăm là diễn viên, hơn nữa còn là diễn viên nổi tiếng.

Cô gái thu ngân nhìn thế nào cũng cảm thấy người trước mắt vô cùng quen mắt, cô ta suy đoán có khả năng đây là một diễn viên rất nổi tiếng, như vậy mới có thể khiến cô ta cảm thấy quen thuộc, thật muốn biết gương mặt đằng sau khẩu trang kia là ai!

"Tất cả hết một ngàn bốn trăm chín mươi ba tệ, xin hỏi anh quẹt thẻ hay là dùng tiền mặt?"

Khúc Kim Tích ở bên trong áo vừa nghe thấy thu ngân báo giá thì sợ đến ngây người.

Thẩm Thính mua cái gì? Làm sao lại tốn nhiều tiền như vậy!

Cô nhịn không được mà giật giật.

Ánh mắt của nhân viên thu ngân lập tức bị cái ‘bụng’ gồ lên của khách hàng hấp dẫn.

Vẻ mặt cô ta đầy hoài nghi nhìn Thẩm Thính, chẳng lẽ người tóc ngắn này là phụ nữ có thai?

Qua ánh mắt của nhân viên thu ngân, Thẩm Thính có thể đoán được cô ta đang nghĩ gì: "..."

Chương 104

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trở lại khách sạn Thẩm Thính pha một bình sữa bột, thử xong nhiệt độ xong sau đó đưa cho bé gấu trúc đang nằm ở bên cạnh chân anh.

"Muốn tôi giúp không?"

Khúc Kim Tích lấy bình sữa: "Chít chít!" Không cần.

Thẩm Thính khẽ cười một tiếng, đi vào phòng tắm rửa mặt, chờ anh rửa mặt xong đi ra thì nhìn thấy bé gấu nằm ngửa bụng trên mặt đất, dùng chân trước giữ bình sữa uống hết giọt sữa cuối cùng.

"..."

Nằm uống cũng không sợ bị sặc sao?

Nhận thấy Thẩm Thính đã đi ra, móng vuốt của Khúc Kim Tích cứng đờ, lập tức không giữ vững bình sữa, "bang" một tiếng, cô bị bình sữa đập trúng mặt, bình sữa nhanh chóng lăn vài vòng, trên sàn nhà xuất hiện một vệt sữa.

Thẩm Thính xoay người nhặt bình sữa lên, hỏi cô: "No chưa?"

Khúc Kim Tích nấc một cái, miệng đầy mùi sữa, gật đầu liên tục.

Thẩm Thính biết rõ tập tính của cô, anh ngồi xuống nhìn cô, khóe môi nhếch lên: "Có muốn uống thêm một bình nữa hay không?"

Bé gấu trúc dùng móng vuốt xoa xoa đầu, do dự hai giây, quả quyết gật đầu.

Thẩm Thính: "..."

Anh biết kiểu gì cô cũng trả lời như vậy mà.

Cổ Nhạc Nhạc tới báo cáo, gặp phải Tần Tang ở trong thang máy đang ôm một cái túi. Sau khi cậu ta thấy cô thì trực tiếp đưa cái túi cho cô.

Bên trong đều là đủ loại đồ ăn vặt.

Trái tim của Cổ Nhạc Nhạc nhảy một cái, lặng lẽ dò xét Tần Tang, làm một trợ lý toàn năng và là một cánh tay đắc lực của tổng giám đốc Thẩm, vẻ ngoài của Tần Tang không tệ, người cao chân dài, là một chàng trai rất đẹp trai.

Anh đưa đồ ăn vặt cho mình... Chẳng lẽ là thích mình?

"Những thứ này là chuẩn bị cho cô Khúc." Tần Tang nói: "Tôi đã điều tra, sức ăn của con nhím không lớn. Cô muốn cho cô ấy ăn thì chú ý một chút, đừng để cô ấy ăn quá no, như vậy sẽ không thoải mái."

Cổ Nhạc Nhạc: "..."

Hu hu, thì ra là do cô ấy tự mình đa tình.

"Được rồi." Cô ấy nhận lấy cái túi, tặc lưỡi hăm mộ Tần Tang. Làm trợ lý của tổng giám đốc Thẩm, mỗi lần Tích Tích biến thành động vật nhỏ, cậu ta khẳng định cũng sẽ đi theo chăm sóc. Sao mình không trở thành trợ lý của Tích Tích sớm hơn một chút chứ.

"Tổng giám đốc Thẩm buổi sáng tốt lành!" Cổ Nhạc Nhạc thấy Thẩm Thính thì rất cẩn trọng, nhỏ giọng nói: "Tích Tích dậy rồi sao?"

Thẩm Thính "Ừ" một tiếng, ánh mắt của Tần Tang quét qua phía bàn trà liền nhìn thấy một hộp sữa bột đã mở và một bình sữa, còn có một số bánh sữa, cậu ta hỏi: "Ông chủ, anh đi ra ngoài mua sao?"

Thẩm Thính vừa muốn lên tiếng thì bị một tiếng la lớn cắt ngang.

"Mẹ ơi, đây là gấu trúc, là gấu trúc đó!"

Cổ Nhạc Nhạc kích động ôm lấy bé gấu trúc, yêu thích không buông tay, còn thề thốt: "Tổng giám đốc Thẩm, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt Tích Tích."

Chỉ trong nháy mắt, Thẩm Thính không muốn đi đến trường quay. Anh nghĩ trong nhà nuôi một con gấu trúc, phải giấu đi, không cho người khác đụng vào cô.

Nhất là lúc anh nhìn thấy ngay cả Tần Tang cũng không khống chế được muốn cướp bé gấu trúc với Cổ Nhạc Nhạc thì sắc mặt của anh tối sầm, đoạt lấy Khúc Kim Tích, trong mắt lướt qua ánh sáng sắc bén và lạnh lùng: "Còn có quy củ hay không?"

Cổ Nhạc Nhạc im lặng, lưng Tần Tang thẳng tắp.

Cũng không biết có phải là bị bé gấu nhỏ ảnh hưởng hay không, Khúc Kim Tích bị cướp đến cướp đi cũng không có cảm giác gì, cô chỉ cảm thấy buồn ngủ. Cô ngáp một cái, lộ ra cái miệng nhỏ màu hồng phấn, giơ móng lên để che miệng, hai cái tai khẽ động khẽ động.

"..."

Nội tâm của Cổ Nhạc Nhạc thét lên, quá đáng yêu, thật sự là quá đáng yêu. Chỉ có thét lên mới có thể biểu đạt được sự kích động trong nội tâm của cô ấy.

Bàn tay đặt bên người của Tần Tang nắm chặt, cậu ta thôi miên bản thân: Đây là cô Khúc, đây là cô Khúc, không thể tùy tiện ôm!

Chú ý tới biểu cảm biến hóa trên khuôn mặt của hai người, Thẩm Thính ôm bé gấu tiến vào phòng ngủ, "bang" một cái, anh đóng sầm cửa lại.

Đến tận khi sắp muộn rồi, anh mới mở cửa ra.

Cổ Nhạc Nhạc âm thầm kích động, chờ tổng giám đốc Thẩm đi rồi, Tích Tích chính là của một mình cô ấy, cô ấy có thể Muốn!Sờ!Thì!Sờ!

Nào ngờ Thẩm Thính mặt không đổi sắc nói: "Cô ấy ngủ, không được ồn ào làm phiền cô ấy. Sữa bột dùng nước sôi 50 độ pha, lúc cho ăn còn phải kiểm tra độ ấm..."

Dặn dò cẩn thận xong, anh mới rời khỏi khách sạn.

Tần Tang nhìn ra tâm tư của ông chủ nhà mình, anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Sếp, phần diễn hôm nay của anh cũng không năng lắm, không thì anh xin đạo diễn Minh sắp xếp quay nhanh một chút, buổi sáng quay xong, buổi chiều có thể kết thúc công việc sớm được không?"

"Không cần." Thẩm Thính thản nhiên nói: "Đừng ảnh hưởng tới công việc."

Đây không phải là trách nhiệm của một mình anh, mà còn là trách nhiệm của cả đoàn làm phim.

Tần Tang nghe vậy thì không nói nữa.

Thẩm Thính nhìn Tần Tang, nếu là trước đây, vị trợ lý này của anh chắc chắn sẽ không đưa ra lời khuyên như vậy.

"Cậu thích gấu trúc nhỏ?"

Tần Tang lập tức gật đầu, bé gấu dễ thương như vậy ai lại có thể không thích được cơ chứ? Cậu ta còn chưa được ôm cô nữa!

Nói xong, cậu ta phát hiện ông chủ cười như không cười nhìn mình chằm chằm. Da đầu Tần Tang tê rần, cậu ta nghiêm trang bổ sung một câu: "Tôi thích gấu trúc nhỏ của căn cứ gấu trúc."

Ham muốn sống còn vô cùng mạnh mẽ.

Cổ Nhạc Nhạc khó chịu đi tới đi lui ở phòng khách, cô ấy rất muốn tiến vào phòng ngủ, cho dù chỉ nhìn gấu trúc nhỏ ngủ thôi cô ấy cũng vui vẻ rồi.

Nhưng Thẩm Thính hạ lệnh không được ầm ĩ làm phiền Khúc Kim Tích, đạo đức nghề nghiệp trong lòng Cổ Nhạc Nhạc thực sự khó có thể vi phạm, cô ấy chỉ có thể chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng áp tai vào cửa phòng ngủ, để xem có thể nghe được một chút âm thanh ở bên trong hay không.

Đúng lúc dì nhỏ của cô ấy gọi điện thoại tới: "Cháu nói cho Kim Tích, dì đã liên hệ cho cô ấy một phóng viên, xế chiều hôm nay khoảng bốn giờ, người của toà soạn báo bên kia sẽ đến đoàn làm phim tìm cô ấy, dì đã nói với đoàn làm phim rồi, cháu..."

"Dì nhỏ, hôm nay không được." Cổ Nhạc Nhạc cắt ngang lời của Ngũ Lập Thu, hạ giọng: "Hôm nay Tích Tích đã biến thân!"

Ngũ Lập Thu: "..."

"Chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

"Tối hôm qua cháu đã nhắn tin Wechat cho dì rồi." Cổ Nhạc Nhạc đỡ trán.

"Hôm qua bận quá nên dì không thấy." Ngũ Lập Thu nhú mi tâm, lần này chỉ có thể đổi thời gian, may mắn chị ấy có người quen ở bên công ty kia.

Qua hai giây, chị ấy hiếu kỳ hỏi: "Biến thành cái gì rồi?"

Lần này, cuối cùng Cổ Nhạc Nhạc cũng tìm được đối tượng để nói ra hết mọi chuyện.

Việc Khúc Kim Tích có thể biến thành động vật này, cô ấy đương nhiên không thể nói với những người khác, chỉ có thể im lặng giữ bí mật này, không có cách nào thảo luận cùng với người khác được.

Biết Khúc Kim Tích có thể biến thân chỉ có mấy người, cô ấy nào dám nói chuyện với Thẩm Thính chứ.

Về phần Tần Tang, mặc dù đều là trợ lý, nhưng mà — — trợ lý cũng có chức nghiệp khác nhau.

Cấp bậc của Tần Tang cao hơn cô ấy nhiều, nghiễm nhiên là lãnh đạo của cô ấy.

Chỉ còn dì nhỏ nhà mình là có thể nói chuyện thoải mái.

"Dì nhỏ, dì biết không, Tích Tích biến thành một bé nhím nhỏ, dì chờ chút, con lập tức gửi ảnh chụp qua cho dì..." Cổ Nhạc Nhạc kích động đến mức sắp nhảy dựng lên: "Có phải rất đáng yêu hay không!"

"Tổng giám đốc Thẩm đối xử với Tích Tích vô cùng tốt, vừa rồi trợ lý Tần còn hỏi con tình huống của Tích Tích."

"Sau đó, trọng điểm chính là." Cổ Nhạc Nhạc hạ giọng: "Buổi sáng hôm nay con tới, Tích Tích lại biến thân!"

Ngũ Lập Thu: "..."

Chỉ có một mình chị ấy cảm thấy nghề sĩ nhà mình có hơi thể thảm thôi sao?

"Dì tuyệt đối sẽ không nghĩ ra Tích Tích lại biến thành con gì đâu." Cho dù cách một cái điện thoại nhưng chị ấy cũng có thể cảm nhận được sự vui vẻ của Cổ Nhạc Nhạc: "Cháu gửi ảnh chụp cho dì."

Ngũ Lập Thu ấn mở Wechat, sau đó tay chị ấy run một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Mau bảo cô ấy nấp kỹ, tuyệt đối không thể bị người phát hiện, nghe rõ chưa!"

"Dì nhỏ, dì yên tâm đi, con biết nặng nhẹ, sẽ không để cho người khác phát hiện đâu." Cổ Nhạc Nhạc vỗ ngực hứa hẹn.

Gọi điện thoại xong, Ngũ Lập Thu nhìn kĩ bé gấu nhỏ trên tấm ảnh. Không thể phủ nhận, đáng yêu đúng là đáng yêu, một người mẹ già như chị ấy nhìn cũng muốn ôm một cái.

Nhưng chị ấy không thể bởi vì đáng yêu mà xem nhẹ vấn đề trong đó.

Bình thường cô chỉ biến thành mấy loại động vật phổ thông bình thường hoặc là các loại khăn lông cũng được đi, nhưng đây chính là quốc bảo, một khi bị phát hiện thì hậu quả khó mà lường được.

Còn nữa, lần này biến thành quốc bảo, lỡ như lần sau lại biến thành động vật quốc gia bảo vệ thì sao?

Khó lòng phòng bị.

Biến thân lúc không ai chú ý tới thì cũng thôi đi, nếu như có người chú ý tới...

Ngũ Lập Thu đau đầu.

Chị ấy mở danh bạ của mình ra, gọi một cú điện thoại.

Trước đó, Ngũ Lập Thu nói muốn đưa Khúc Kim Tích đến chỗ của Đại sư kiểm tra một chút, Thẩm Thính đối với phương diện này không hiểu, cho nên giao cho Ngũ Lập Thu xử lý.

Ngũ Lập Thu chọn lựa kỹ lưỡng, đã tìm được một người vừa có năng lực vừa đáng tin cậy — Việc này liên quan tới bí mật của Khúc Kim Tích, lỡ như gặp phải một đại sư không đáng tin cậy, đến lúc đó tiết lộ bí mật Khúc Kim Tích có thể biến thân ra ngoài vậy thì phiền phức lớn.

Hơn mười năm trước có một nữ nghệ sĩ, ban đầu tiền đồ không thuận lợi, về sau đột nhiên nổi tiếng nhanh chóng, nhưng cũng không lâu sau lại vì bị bạo lực gia đình mà chết, cảnh sát điều tra không được nguyên nhân cái chết, cuối cùng chỉ có thể đổ cho tự sát.

Ngay sau đó, có người tự xưng là trợ lý của nghệ sĩ kia tiết lộ, sở dĩ lúc trước nữ nghệ sĩ kia nổi tiếng là do nghe theo mệnh lệnh của một vị đại sư làm một chút việc mờ ám, thay đổi vận mệnh trên người, cho nên mới nổi tiếng.

Mà vị đại sư này lại cực kỳ không đáng tin, sau khi nữ minh tinh kia xảy ra chuyện, gã lập tức sợ hãi. Không những không nghĩ cách giải quyết, mà còn cuốn gói bỏ chạy, kết quả không lâu sau, nữ minh tinh kia liền chết.

Chuyện này truyền lên trên mạng, gây ầm ĩ rất lớn, làm cho không ít người bàng hoàng. Ban đầu mọi người không hề tin, thời đại này sao nhiều tin tức phong kiến mê tín như vậy được, sau đó trợ lý đưa ra rất nhiều chứng cứ, bằng chứng như núi, bọn họ không thể không tin.

Nhưng mà bởi vì sự việc gây ầm ĩ quá lớn, cục an ninh mạng bắt tay xử lý, khống chế dư luận, lúc này mới không để sự việc phát triển mạnh mẽ hơn. Đợi một thời gian dài, sự việc cũng dần bị người ta quên lãng, dẫn đến đại bộ phận người trẻ tuổi không biết việc này.

Khi đó, Ngũ Lập Thu dẫn Lương San xông pha trong giới giải trí, chị ấy biết rất rõ chuyện này, cũng biết lời trợ lý nói hầu như đều là thật.

Có một số việc có thể không tin, nhưng nhất định phải có lòng kính sợ.

Khúc Kim Tích biến thân lung tung là phiền phức, giải quyết sớm ngày nào thì an tâm ngày ấy.

Điện thoại vang lên vài tiếng rồi được kết nối.

"Lão Hứa, chuyện tôi nhờ anh liên lạc với Giang đại sư kia thế nào rồi?"

Lão Hứa ở đầu bên kia nói: "Ha ha, đang muốn gọi điện thoại cho cô để nói về chuyện này đây. Giang đại sư đi di lịch rồi, chắc một khoảng thời gian không về được. Tôi hỏi tăng nhân trong chùa, họ nói vị Giang đại sư này mỗi lần dạo chơi thì phải mất ít nhất là ba tháng, lâu là nửa năm. Tôi nghĩ có khi phải năm sau mới về được. Cô yên tâm, bên này tôi vừa có tin tức sẽ lập tức thông báo cho cô."

"Cảm ơn." Không còn cách nào khác, Ngũ Lập Thu tiếc nuối cúp điện thoại.

Vị Giang đại sư này là một người hiếm thấy. Khi còn bé, anh ta bị sói tha đến bên ngoài chùa Tề Vân, đúng lúc trụ trì nhìn thấy, liền thu nhận anh ta vào trong chùa. Nghe nói anh ta đoán mệnh rất chuẩn, năng lực cực cao, được rất nhiều nhà giàu có tôn sùng. Ngũ Lập Thu nhiều lần nghe ngóng, cuối cùng quyết định tìm vị Giang đại sư này.

Hôm nay Túc Hướng Địch không có cảnh quay, anh ta ở trong phòng, suy tư không biết có nên đi tìm Khúc Kim Tích hay không, xem tình huống của cô thế nào, có đỡ hơn chút nào hay không.

— — Khúc Kim Tích bị bệnh xin phép nghỉ, chuyện này đã truyền đến đoàn làm phim.

Nhưng nghĩ đến Thẩm Thính, anh ta lại do dự.

Trương Chính nhìn ra sự do dự của anh ta, trong lòng chua xót thay nghề sĩ nhà mình, nhân tiện nói: "Anh Địch, anh và cô Khúc là bạn bè mà, bạn bè bị bệnh, anh đến thăm bệnh là chuyện vô cùng hiển nhiên. Cũng không thể bởi vì hai người giới tính khác nhau mà ngay cả cái này cũng phải kiêng kỵ có đúng không?"

"Lại nói, không có quy định con gái không thể có bạn bè trai, hai người khác phái cũng có quyền được làm bạn bè."

Túc Hướng Địch bị lời của trợ lý khai sáng. Đúng thế, anh ta lấy thân phận bạn bè thăm hỏi cô một chút chẳng lẽ không được sao? Chỉ cần mình nắm chắc mức độ thật tốt là được.

Nghĩ như vậy, tâm tình của anh ta lập tức bình tĩnh lại. Ngay khi anh ta sắp ra khỏi nhà thì điện thoại di động kêu lên, có một cuộc gọi video, Túc Hướng Định đành phải dừng động tác, kết nối video.

Trong màn hình hiện ra một khuôn mặt trẻ tuổi, đội một cái mũ rách rưới: "Địch Tử, có phải cậu đang ở khách sạn Cảnh Hiên hay không? Bây giờ tôi đang ở cổng, tôi tới tìm cậu nhé. Bảo vệ của khách sạn này quá xấu, nhìn tôi ăn mặc không tốt nên không cho tôi đi vào. Cậu tranh thủ xuống đây đón tôi, túi tiền của tôi bị trộm rồi, nếu không ăn cơm sẽ phải chết đói!"

Túc Hướng Định: "..."

"Chờ một chút." Anh ta bất đắc dĩ nói.

Cúp điện thoại xong, trong lòng Túc Hướng Định hơi động, người trong cuộc gọi video này chính là người có ID [Luôn có yêu tinh hãm hại tôi], có thể giới thiệu anh ta cho Khúc Kim Tích biết.

Chơi lâu với nhau như vậy rồi, Khúc Kim Tích đã sớm thân thiết với mọi người.

Thuận tiện cũng chứng minh với bạn bè của anh ta, Khúc Kim Tích thật sự không phải mới mười tuổi, anh ta cũng thật không phải kẻ bắt cóc bé gái mười tuổi.

Nghĩ như vậy, Túc Hướng Định đi xuống lầu đón người.

Người trẻ tuổi ăn mặc rách rưới đứng ở ngoài cửa khách sạn, túi xách đeo trên lưng cũng cũ cũ rách rách, nhìn thấy Túc Hướng Định, hai mắt anh ta sáng lên, vội vàng ngoắc: "Chỗ này chỗ này!"

Chờ Túc Hướng Định đến gần, anh ta đánh giá từ trên xuống dưới, xoa xoa cái cằm: "Địch Tử, không bình thường nha, bên cạnh cậu có phải xuất hiện yêu tinh rồi không?"

"..." Túc Hướng Định cho anh ta một cái liếc mắt.

Chương 105

Tải ebook: dtv-ebook.com

Người bạn này của Túc Hướng Địch này tên Giang Lưu, mấy năm trước tình cờ quen biết nhau. Lúc ấy, Giang Lưu đang ở trên cầu, đội mưa chạy trên đường, che chở cho một con chó nhỏ ở trong ngực, tình cờ gặp được Túc Hướng Địch - khi đó còn chưa ra mắt. Anh ta thấy vậy thì tiến lên giúp đỡ Giang Lưu.

Biết được Giang Lưu là một người làm việc tự do, thích du lịch khắp nơi, thường xuyên qua lại, thế là hai người quen biết nhau.

Thật ra Túc Hướng Địch và Giang Lưu không thường gặp mặt, bởi vì Giang Lưu đi khắp nơi, không bao giờ ở một chỗ quá nửa tháng, thường xuyên tìm không thấy bóng dáng của anh ta, luôn ở trạng thái mất liên lạc, gọi điện thoại không bắt máy, nhắn tin Wechat không trả lời.

Nhưng mà, chỉ cần vào game thì nhất định có thể tìm được anh ta. Người thanh niên làm việc tự do này là thanh niên nghiện nét nghiêm trọng.

Ấn tượng lớn nhất của Túc Hướng Địch đối người bạn này là — — Có đôi khi Giang Lưu cứ lải nhải, thường nói cái gì đầu đầu, làm việc thiện nhiều có thể tích công đức, đừng đến gần tiểu nhân.

Có đôi khi anh ta còn tính toán số mạng cho bọn họ, nói rất thần kỳ, cho nên anh ta được Túc Hướng Địch và hai người bạn còn lại gọi đùa là Thần Côn.

Giang Lưu cũng không thêm để ý.

"Được rồi, bỏ cái tật lải nhải kia của cậu đi. Tôi thấy cậu là do đọc nhiều tiểu thuyết mà ra đấy." Túc Hướng Địch nói, "Chuyện gì xảy ra? Làm sao cậu lại chật vật như vậy."

Giang Lưu phát tay, vẻ mặt đầy xúi xẻo, căn răng nói: "Đừng nói nữa, dám trộm ví tiền của tôi, tôi sẽ khiến anh ta chịu không nổi hậu quả."

"Không phải cậu đói bụng sao, đi thôi, mời cậu ăn cơm." Túc Hướng Định đã quen với mấy lời nói lảm nhảm của Giang Lưu, trực tiếp không quan tâm: "Sau khi ăn xong tôi giới thiệu một người cho cậu."

Giang Lưu lại nhìn anh ta một chút, cười hì hì nói: "Số đào hoa của cậu sắp tàn rồi, có phải gặp khó khăn về mặt tình cảm hay không?"

Túc Hướng Định: "..."

"Được rồi, được rồi." Hiện tại túi tiền không có, bạn bè lại là người mà mình phải nhờ ăn ké, Giang Lưu biết điều ngậm miệng, "Cậu muốn giới thiệu ai với tôi?"

"Chính là người mà mấy cậu suốt ngày gọi là em gái nhỏ đó."

"?" Giang Lưu giật mình: "Thiếu nữ xinh đẹp? Cậu đưa em gái nhỏ của tôi đến khách sạn rồi cơ à?"

Túc Hướng Định bất đắc dĩ thở dài: "Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, cô ấy không phải là một cô bé mười tuổi, là người trưởng thành!"

Giang Lưu cười trộm, thật ra bọn họ đã sớm biết 【tôi là thiếu nữ xinh đẹp】 không phải là một cô bé mười tuổi, nào có cô bé chơi game thành thạo như vậy — — không làm bài tập sao.

Còn nữa, lấy tính tình của Túc Hướng Định, nếu thật là cô bé mười tuổi, dẫn theo chơi một hai lần cũng đủ rồi, làm sao có thể thường xuyên chơi được chứ.

Anh ta thật sự có chút tò mò, đây phải là dạng con gái như thế nào mới có thể khiến tên Túc Hướng Định có đường đào hoa* sạch

sẽ kia trở nên ảm đạm không ánh sáng như vậy.

(*): Giống tơ hồng của Nguyệt lão, chỉ về số đào hoa của một con người.

Đây thực sự là đả kích không nhỏ mà.

Khúc Kim Tích ghé vào trên ghế sa lon xem tivi, móng vuốt của gấu trúc thao tác trên màn hình quá khó khăn, cô chỉ có thể từ bỏ, bởi vậy cô không có cách nào chơi game được.

Đau khổ.

Cổ Nhạc Nhạc thoải mái chụp lén. Nếu như không phải kiêng kỵ đây là bà chủ của mình, cô ấy thật sự muốn nhào tới hung hăng hôn cô hai cái.

"Tích Tích, nếu không em cho chị xem một bộ phim của tổng giám đốc Thẩm nhé?" Thấy bé gấu nhỏ nhìn chằm chằm màn hình một lúc hai mắt dần khép lại, Cổ Nhạc Nhạc vừa bị sự đáng yêu này làm cho nội tâm gào thét, vừa nhin cười, ân cần hỏi thăm. Chắc chắn là Tích Tích rất thích xem phim của tổng giám đốc Thẩm.

Khúc Kim Tích mệt rũ rời. Thật ra cô vừa tỉnh không lâu, nhưng mà làm một bé gấu mới sinh, mệt mỏi là chuyện rất bình thường, cô lắc đầu.

Phim của Thẩm Thính cô đã xem hết từ lâu rồi.

Hả?

Phim của Thẩm Thính.

Lời này làm sao có cảm giác là lạ.

"Được rồi." Cổ Nhạc Nhạc nhin không được nhéo nhéo hai cái tai màu đen của bé gấu nhỏ, "Vậy em đổi cho chị bộ khác nhé, để chị nâng cao tinh thần."

Khúc Kim Tích không từ chối.

Ăn, ngủ, tỉnh, ngủ, lại ăn, sinh hoạt như vậy mặc dù sung sướng nhưng với làm người mà nói, thực sự quá vô dụng, cô phải cố gắng kiềm chế.

Chí ít... Không muốn một giờ ngủ một lần!

Một lát sau, âm thanh kinh khủng vang lên — — Vậy mà Cổ Nhạc Nhạc lại mở một bộ phim ma, mở đầu chính là hình ảnh con quỷ tóc tai bù xù khiến cho người ta sợ hãi bay thẳng về phía màn hình.

Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích: "!"

Cô đi đến gần màn hình, con quỷ thành linh xông ra, cô hoàn toàn không kịp khống chế mà xù lông lên, một móng vuốt đập tới, đẩy ngã máy tính bảng từ trên ghế sa lon xuống sàn.

"Xin lỗi Tích Tích, em chọn sai rồi." Cổ Nhạc Nhạc đầu tiên là thành khẩn nói xin lỗi, cô ấy thực sự chọn nhầm rồi. Lúc đầu cô ấy vốn muốn cho Khúc Kim Tích xem một bộ phim hài, nào ngờ... Lại nhìn lông trên đôi tai của gấu trúc nhỏ đã xù lên, cô ấy tự trách bản thân nhưng trong lòng lại cảm thấy đáng yêu đến muốn nổ tung.

Bộ dạng bé gấu nhỏ xù lông chỉ có duy nhất một lần này thôi.

Cô ấy tranh thủ nhặt máy tính bảng lên, muốn tắt video đi.

"Chít chít!" Khoan đã. Khúc Kim Tích vội vàng ngăn cản cô ấy.

Video tạm dừng ở cảnh con quỷ xông tới, một khuôn mặt âm trầm, có chút mơ hồ và ảm đạm. Cổ Nhạc Nhạc nhìn thoáng qua, tim đập rộn lên, muốn đóng lại ngay lập tức.

Khúc Kim Tích nhìn chằm chằm gương mặt kia, càng nhìn càng quen thuộc.

Thấy cô nhìn chăm chăm vô cùng nghiêm túc như thế, Cổ Nhạc Nhạc chỉ đành cả gan nhìn theo. Vừa nhìn một cái, cô ấy chợt cảm thấy khuôn mặt trắng bệch và thê thảm này không hiểu sao lại khá quen.

"Cảm giác giống như đã gặp qua ở đâu."

Bé gấu yên lặng chuyển đầu nhìn cô ấy, Cổ Nhạc Nhạc và cô nhìn nhau, suy nghĩ lập tức bị gấu trúc nhỏ chiếm cứ, mãi đến khi phát hiện biểu cảm của gấu trúc nhỏ không đúng — — có trời mới biết cô ấy làm sao phân biệt ra được.

"Tích Tích, sao vậy? Có vấn đề gì không?"

Khúc Kim Tích chỉ chỉ gương mặt trên màn hình kia, vừa chỉ chỉ mình, thờ dài.

Cổ Nhạc Nhạc có vẻ như hiểu nhưng lại có vẻ không hiểu.

Qua mấy giây, cô ấy rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng, hai mắt tròn tròn: "Trời ạ, Kim Tích, Kim Tích, mặt nữ quý này và cô... Có hơi giống."

Nào chỉ là có hơi giống, cô ấy nhìn ảnh chụp màn hình của nữ quý, sau đó phóng to lên nhìn kỹ. Nếu như tẩy hết lớp makeup ghớm ghiết trên mặt nữ quý kia đi thì chính là bản thân Khúc Kim Tích.

Cổ Nhạc Nhạc lại kéo phim đến cuối cùng, nhìn tên diễn viên trong phần giới thiệu: "Không có tên của cô."

Khúc Kim Tích cũng vì nhìn thấy nữ quý này, trong đầu mới hiện ra một đoạn ký ức, nguyên chủ từng làm diễn viên đóng thế ở trong một bộ phim, diễn viên chính là nữ quý.

Lúc cần diễn viên hóa trang nữ quý, vị nữ diễn viên kia không muốn trang điểm, không muốn để cho mình khó coi như vậy, nói là nhìn sẽ gặp ác mộng các thứ.

Khi đó nguyên chủ không có phim để quay, cũng không có thu nhập gì. Có người giới thiệu cho cô làm công việc này, cô liền đi làm, quay mấy cảnh nhận được tám trăm ngàn, không còn gì khác nữa.

Cô đóng thế thân, trong phim tất nhiên không có tên của cô.

Bộ phim này tên « Quỷ Trấn », nữ quỷ từ bên trong xông ra chính là Khúc Kim Tích quay, cô liền quyết định muốn xem hết cảnh quay này. Thế là Cổ Nhạc Nhạc ôm bé gấu trúc cùng nhau xem phim.

Xem đến một phần ba bộ phim, Cổ Nhạc Nhạc cạ lời bình luận: "Nữ diễn viên này thật là diễn quá tệ, nhìn đã cay con mắt, Tích Tích, trong đám diễn viên cũng không có ai diễn tốt bằng nữ quỷ chị đóng."

Toàn bộ phim kinh khủng nhất là lúc nữ quỷ xuất hiện. Bất luận là ánh mắt hay là biểu cảm đều thích hợp, người xem chỉ cho rằng nữ quỷ là do nhân vật nữ chính diễn. Thật sự không biết đây là Khúc Kim Tích, chỉ vì hóa trang che lại nên không ai nhìn ra là hai người khác nhau.

"Không sao, Tích Tích, là vàng thì sẽ phát sáng, chị lập tức sẽ nổi tiếng thôi, vô cùng nổi tiếng, về sau sẽ có vô số kịch bản tốt." Cổ Nhạc Nhạc đau lòng thay nghề sĩ nhà mình, Trước kia, cô diễn đều là các loại phim rác rưởi, nghĩ vậy cô ấy liền ôm bé gấu vuốt ve an ủi.

Mí mắt phải của Khúc Kim Tích nhảy liên tục. Tục ngữ nói mí mắt trái nhảy thì giàu, mí mắt phải nhảy thì tai họa, cô luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt sắp xảy ra... Có lẽ là di chứng xem phim kinh dị, cô tự an ủi mình như thế.

Sau khi Cổ Nhạc Nhạc an ủi tán dương nghề sĩ nhà mình một hồi, cô ấy nhanh nhẹn đổi một bộ phim hài cho bọn họ tẩy não một chút. Nghĩ đến việc xem lâu như vậy, bé gấu trúc nhất định đã đói bụng rồi, cô ấy đứng dậy chuẩn bị pha sữa bột, thì cửa bỗng nhiên bị gõ vang.

"Có thể là nhân viên quét dọn." Cổ Nhạc Nhạc ôm lấy bé gấu nhỏ, "Tích Tích, chị về phòng ngủ trước nhé, em bảo bọn họ trở về."

Khúc Kim Tích không có ý kiến. Chẳng biết tại sao, tần suất mí mắt phải nháy nhanh hơn, Cổ Nhạc Nhạc để cô lên trên giường. Khúc Kim Tích liền cố gắng dùng móng vuốt lay mắt phải, muốn ngừng cổ bất an này.

Cổ Nhạc Nhạc nhìn qua mắt mèo ở cửa, lập tức tròn tròn mắt.

Cô ấy tưởng là nhân viên quét dọn, không nghĩ tới là Túc Hường Địch. Cô ấy mở cửa, chỉ lộ ra nửa người: "Thầy Túc."

"Kim Tích đâu?" Túc Hường Địch nói, "Sức khỏe của cô ấy khá hơn chút nào không?"

Cổ Nhạc Nhạc liền vội vàng gật đầu: "Cảm ơn thầy Túc đã quan tâm, cô ấy tốt hơn nhiều rồi, còn đang ngủ đấy."

Ý là anh mau đi đi.

Túc Hường Địch nghĩ một chút rồi nói: "Khi nào cô ấy tỉnh lại, cô nói cho cô ấy có muốn gặp 【 Luôn có yêu tinh hãm hại tôi 】 hay không, nếu như..."

Lời còn chưa nói xong, Giang Lưu bỗng nhiên đẩy anh ta ra, vẻ mặt trở nên có mấy phần nghiêm túc. Anh ta xuyên qua thân thể Cổ Nhạc Nhạc, nhìn vào bên trong gian phòng, đảo qua một chút, nói: "Em gái nhỏ ở căn phòng này à?"

"Làm sao?" Túc Hường Địch bị động tác của anh ta làm cho sửng sờ.

"Phòng này âm khí quá nặng, dương khí đã tiêu tán, không thích hợp để em gái nhỏ ở, mau đổi phòng khác đi." Giang Lưu nói, anh ta không giải thích quá nhiều, dù sao giải thích cũng sẽ không có người tin. Anh ta là đại sư, người mà trong miệng người khác nói là bỏ ra

nhiều tiền cũng không mời được, bản thân mình ở chỗ này nói nhiều cũng chỉ là một vị giả thần tiên như Thần Côn gì đó, suốt ngày thần thần bí bí mà thôi.

Cổ Nhạc Nhạc: "..."

Đúng là đang nói hươu nói vượn, đây là khách sạn chứ không phải hiện trường đóng phim! Cái gì âm khí dương khí, người này sẽ không phải là xem TV nhiều quá nên nhập vai ra không thoát ra được đó chứ.

Nếu không phải anh ta là người mà Túc Hướng Địch dẫn tới, Cổ Nhạc Nhạc sẽ cho là anh ta cố ý nguyên rủa Tích Tích.

Túc Hướng Địch đỡ trán, lại tới nữa, lại tới nữa.

"Tôi không nói lung tung." Giang Lưu thở dài trong lòng, dứt khoát đổi cách nói chuyện khác, "Tôi kết luận em gái nhỏ tuyệt đối không phải bị bệnh mà là xảy ra việc ly kỳ khác. Tôi xem em gái nhỏ là bạn của bạn thân mới nhắc nhở, người khác tôi cũng không thêm giúp đỡ đâu."

Cổ Nhạc Nhạc vốn dĩ trong lòng có quỷ, bị Giang Lưu nói chắc như đinh đóng cột, phía sau lưng lập tức phát lạnh, chột dạ không thôi.

Việc Tích Tích biến thân đúng là phù hợp với 'việc ly kỳ' mà người này nói, chẳng lẽ anh ta thật sự là một người có bản lĩnh?

Giang Lưu còn muốn nói hai câu nữa, Túc Hướng Địch mặt không đổi sắc mà che miệng của anh ta lại, ngay sau đó lôi kéo anh ta rời đi.

Giang Lưu: "..."

Trách đáng dấp của tôi quá gầy.

Chương 106

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tích Tích, chị ra đây làm gì?" Cổ Nhạc Nhạc đóng cửa lại, quay đầu nhìn thấy bé gấu đã bò ra từ phòng ngủ.

"Chít chít." Khúc Kim Tích khổ vì không thể nói chuyện, dùng móng vuốt lay chân Cổ Nhạc Nhạc, lại chỉ ra ngoài cửa.

Vừa rồi ở trong phòng ngủ, cô nghe được tiếng nói chuyện ở phía ngoài, biết Túc Hướng Định dẫn 【 Luôn có yêu tinh hãm hại tôi 】 đến tìm cô, trực giác bất thường mách bảo cô là Giang Lưu có thể tin.

Trước đó, lúc chơi game, cô thường xuyên nghe đồng đội khác gọi Giang Lưu là Thần Côn, nhưng cô không để ở trong lòng. Nhớ tới trước đó, chị Thu một mực nói muốn dẫn cô đi tìm đại sư, Khúc Kim Tích quyết tâm liều mạng. Nếu đã như thế, không bằng tìm Giang Lưu.

"Ý của chị là để cho em đi tìm thầy Túc?" Cổ Nhạc Nhạc suy đoán ý của nó.

Bé gấu gật đầu.

Cổ Nhạc Nhạc quýnh lên: "Nhưng mà, bọn họ sẽ thấy chị đấy..."

Khúc Kim Tích dùng móng vuốt đẩy cô ấy về phía cửa lớn.

"Em biết rồi! Chị cảm thấy người thầy Túc mang tới có thể là đại sư à, muốn cho anh ta giúp chị xem chuyện biến thân sao?" Đẩy đẩy, đầu óc của Cổ Nhạc Nhạc bị bé gấu đẩy đến tỉnh táo.

Khúc Kim Tích thở dài, cuộc giao lưu của hai người cuối cùng cũng suông sẻ

Cổ Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy không an toàn, chuyện lớn như vậy sao có thể tùy tiện để một người không xác định có phải đại sư hay không biết được chứ.

Hơn nữa, nếu như người kia biết thì chẳng phải là Túc Hượng Địch cũng biết sao?

"Kim Tích, Kim Tích, em cảm thấy, chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn đi, không cần gấp gáp như vậy." Cổ Nhạc Nhạc ôm lấy cô, "Hoặc là chờ tổng giám đốc Thẩm trở về, chúng ta lại bàn bạc tiếp?"

Lỡ như người ta đi rồi thì sao.

Khúc Kim Tích lắc đầu, cô tin tưởng trực giác của mình, có đôi khi, trực giác con người trong bất kỳ tình huống nào đều chuẩn xác hơn.

Cổ Nhạc Nhạc không lay chuyển được Khúc Kim Tích, đành phải đồng ý. Cô ấy cầm điện thoại di động lên, ra khỏi phòng, nhưng chuyện lớn như vậy, cô ấy thực sự không dám tự tiện giải quyết, thế là cô ấy nghĩ đi nghĩ lại, vẫn gọi điện thoại cho Tần Tang.

Studio, Tần Tang nhận được điện thoại của Cổ Nhạc Nhạc thì giật nảy mình. Sau khi cúp điện thoại, cậu ta lại vội vàng báo cáo tin tức cho Thẩm Thính vừa mới diễn xong.

"Sếp, cô Khúc cho rằng một người bạn thân của anh Túc là đại sư, muốn gặp vị đại sư này."

Mi tâm của Thẩm Thính lập tức nhú lại: "Lúc nào?"

Tần Tang: "Ngay lúc này, Cổ Nhạc Nhạc vừa mới cho tôi biết."

Thẩm Thính đứng lên, nhanh chân đi về phía Minh Ngọc Sinh. Người kia đang nhìn máy quay, nhìn thấy anh đi tới thì hỏi: "Sao thế? Sao vẻ mặt lại khó chịu vậy?"

"Tôi xin nghỉ một tiếng." Thẩm Thính rất ít khi vì việc tư mà trì hoãn chuyện chính, anh nói: " Cho mọi người nghỉ ngơi một tiếng, tôi đi tiếp khách."

Minh Ngọc Sinh hiểu rõ anh. Nếu như không phải việc đột xuất khẩn cấp, Thẩm Thính sẽ không đến mức đột nhiên xin phép nghỉ. Ông ta sáng khoai gật đầu đồng ý: "Đi đi."

Thẩm Thính vừa đi vừa dặn dò Tần Tang: "Gọi điện thoại cho Cổ Nhạc Nhạc, bảo cô ấy giữ người thật chặt, chuyện gì thì cũng phải chờ tôi trở về rồi hãy nói."

"Vâng."

Tần Tang nhìn thấy Thẩm Thính thực sự tức giận, nhin không được lo lắng thay Khúc Kim Tích. Chuyện lớn như vậy, làm sao cô Khúc lại tự tiện làm quyết định chứ.

Hiện giờ cô đang là quốc bảo đấy, tùy tiện dùng thân phận như vậy đi gặp "đại sư", ai biết người gọi là đại sư như thế nào.

Chẳng lẽ lại bởi vì vị "đại sư" này là bạn của Túc Hướng Địch nên cô tin tưởng vô điều kiện sao?

Tần Tang bỗng nhiên hiểu ra, ông chủ tức giận có lẽ cũng là vì điều này.

.....

"Cậu kéo tôi lại làm gì?!" Giang Lưu bị Túc Hướng Địch kéo về phòng của mình.

Túc Hướng Địch tức giận nói: "Lại để cho cậu đứng như trời trồng ở đó, quý cũng bị cậu chọc giận đấy."

"Cái đầu này của cậu chỉ riêng để tăng thể diện, không tăng trí tuệ được sao?" Giang Lưu bị chọc giận quá phá cười: "Tôi đã nói rồi, lời

tôi nói chính là thật, bình thường cậu không tin thì thôi, nhưng cậu không thể ngăn cản người khác tin được. Tôi là vì em gái mà thôi."

Túc Hướng Định không để ý tới Giang Lưu, anh ta có chút lo lắng, lỡ như trợ lý của Khúc Kim Tích thuật lại lời vừa rồi Giang Lưu nói cho Khúc Kim Tích, cô có thể hiểu lầm hay không?

Nào có ai đi lên đã cãi nhảm, nói phòng không bình thường, chẳng lẽ không phải là đang đe dọa à?

Giang Lưu dứt khoát ngồi trên ghế sa lon, quyết định tự mình đi tìm Khúc Kim Tích — Trong game, Khúc Kim Tích kết bạn với Wechat của bọn họ, nhưng mà bình thường không tán gẫu với nhau bao giờ.

Anh ta tìm ra Wechat của Khúc Kim Tích, vừa muốn nhắn tin thì đã bị Túc Hướng Định giật điện thoại: "Cậu yên tĩnh một chút đi."

Nếu vào lúc bình thường, Giang Lưu sẽ không giải thích gì thêm, dù sao anh ta đã quen rồi, hơn nữa anh ta cũng không phải một người thích xen vào chuyện của người khác.

Nhưng nghĩ đến căn phòng kia cho anh ta cảm giác không thoải mái...

"Địch Tử, tôi hỏi cậu, nếu căn phòng kia thật sự có vấn đề, em gái xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cậu sẽ làm thế nào?"

Túc Hướng Định khẽ giật mình.

Giang Lưu không nói thêm gì nữa, tự cầm đồ ăn vặt trên bàn mà ăn, để tự anh ta suy nghĩ thật kỹ.

"Tôi gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút." Nghĩ một hồi, Túc Hướng Định đưa ra quyết định, "Nhưng mà, bây giờ cô ấy còn đang ngủ, đợi lát nữa tôi sẽ liên lạc với cô ấy."

Giang Lưu gặm cá khô cay, nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng, tình yêu chốn hồng trần khiến con người ta trở nên hèn mọn.

Khúc Kim Tích ở trong phòng lo lắng chờ đợi, tính thời gian, Cổ Nhạc Nhạc đi tìm người hẳn là không lâu lắm.

Thật tình không biết, Cổ Nhạc Nhạc đang ngồi trên mặt thảm ở cửa ra vào. Nhận được mệnh lệnh, cô ấy nào còn dám đi tìm Túc Hướng Địch nữa. Nhưng nếu trở về phòng, hình ảnh bé gấu trúc luôn tỏ ra dễ thương làm cô ấy chống cự không nổi, đành phải lựa chọn cách nhìn không thấy này.

Đợi hơn mười phút cũng không có thấy Cổ Nhạc Nhạc trở về, Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích đi lay thoai di động của mình trên ghế sa lon, nhưng mà chân cô thực sự quá ngắn, cô mò mẫm nửa ngày cũng không đụng được điện thoại, ngược lại, đã ngã xuống đất vì đứng không vững.

Bé gấu chống bốn chân lên trời nằm dưới đất không nhúc nhích, ưu sầu thờ dài.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cô sắp ngủ thiếp đi thì chợt nghe tiếng khóa cửa vang lên, bé gấu trúc mơ màng bỗng nhiên mở mắt ra, đứng phắt dậy. Nhưng mà người tiến vào không phải là Cổ Nhạc Nhạc, mà là một cái khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo như sương.

?

Thẩm Thính?

"Chít chít?" Tại sao anh đã trở về rồi?

Cổ Nhạc Nhạc đi theo sau Tần Tang, người kia không dám nhìn Khúc Kim Tích, từ lúc nhìn thấy hơi thở âm trầm của Thẩm Thính, cô ấy đã cảm thấy có chút không ổn.

"Các người đi ra ngoài trước đi." Thẩm Thính thản nhiên nói.

Hai người yên lặng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Khúc Kim Tích: "?"

Thẩm Thính xoay người, ôm bé gấu mang gương mặt ngờ vực lên, như là trừng phạt mà nhéo nhéo lỗ tai đen như nhung của cô: "Có phải rất tò mò vì sao tôi lại trở về lúc này hay không?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

"Không về nữa thì trơ mắt nhìn em ngu ngốc bán mình à."

"..." Khúc Kim Tích không hiểu, người đàn ông này vừa về đến đã công kích cô, bé gấu mất hứng, dùng móng vuốt cào anh để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Thẩm Thính thăm thở dài.

Xưa nay anh không cảm thấy mình là người thích sắc đẹp, nhưng mà cơn tức giận trong lòng sau khi nhìn thấy bé gấu lại biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại chút sợ hãi.

Trên đường trở về, nghĩ đến cô nhóc này suýt chút nữa đã lộ mình ra ngoài, tinh thần của anh liền không có một giây buông lỏng.

"Kim Tích." Thẩm Thính ngồi lên ghế sofa, tiếng nói của anh làm Khúc Kim Tích sững sốt, không phải là bởi vì giọng điệu của anh quá dịu dàng mà là cách anh xưng hô.

Trong trí nhớ, Thẩm Thính sẽ không gọi cô như vậy, nếu có gọi thì cũng là gọi cả họ tên đầy đủ của cô chứ chưa từng gọi cô như vậy.

Thật giống như...

Cô nói không ra cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy toàn thân đều trở nên ấm áp.

Lỗ tai nhưng đen của bé gấu trúc nhẹ nhàng run lên, ánh mắt dời đi không dám nhìn anh. Nếu như Thẩm Thính cẩn thận một chút thì sẽ phát hiện thời khắc này, bé gấu trúc đang xấu hổ.

Tâm thần của anh đều đặt ở một chuyện khác: "Chị Thu đang tìm đại sư đáng tin cậy ở trong nước, chờ tìm được rồi, dù gặp mặt cũng phải là em đang trong tình trạng bình thường đi gặp đại sư, em hiểu chưa?"

"Huống chi, bây giờ em đang trong trạng thái biến thành quốc bảo, nếu em mang hình thái như thế này đi gặp một người không xác định là loại người gì, em cảm thấy có thích hợp không?" Anh nhìn con mắt của cô "Em tin tưởng đối phương như thế cũng bởi vì anh ta là bạn của Túc Hướng Địch à?"

Khúc Kim Tích bị Thẩm Thính nói liên tù tì làm cho phản ứng không kịp, nhưng cô nghe thấy câu cuối cùng vô cùng rõ ràng, vội vàng lắc đầu.

"Chít chít chít chít!" Trục giác! Là trục giác của phụ nữ!

Lông mày đẹp mắt của người đàn ông nhíu lại. Mặc dù anh nghe không hiểu bé gấu trúc nói gì, nhưng nhìn biểu cảm của cô, là đang đáp lại câu nói sau cùng của mình.

Anh vừa muốn nói chuyện, điện thoại Khúc Kim Tích đặt ở trên ghế sa lon bỗng nhiên sáng lên, biểu hiện một tin Wechat mới, là Túc Hướng Địch nhắn — — {Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

"Kim Tích, cô đã tỉnh chưa?"

"Hôm nay yêu tinh tới đây, anh ta tên thật là Giang Lưu, thường ở chùa Tề Vân. Liên quan tới phòng của cô, anh ta có mấy lời muốn nói với cô, nếu có dịp, chúng tôi đến tìm cô được không?"

Thẩm Thính cầm điện thoại di động lên, đầu tiên là nhú mào nhìn, chợt ánh mắt rơi vào phía trên ba chữ "chùa Tề Vân", anh lâm vào trầm tư.

Hình như anh từng nghe Ngũ Lập Thu nhắc qua cái tên này.

"Chít chít?" Khúc Kim Tích không rõ Thẩm Thính làm sao đột nhiên biến thành pho tượng, Thẩm Thính dùng id [Thần Đình Phán Xử] có ở trong tiểu đội của game, thỉnh thoảng lại online, đương nhiên biết [Luôn có yêu tinh hãm hại tôi].

Thẩm Thính mắt nhìn bé gấu trúc, cảm xúc trong ánh mắt khiến đầu Khúc Kim Tích đầy dấu chấm hỏi, tiếp theo, cô nhìn thấy Thẩm Thính bấm số điện thoại của Ngũ Lập Thu.

"Chị Thu, là tôi."

"Thời gian này, không phải anh đang ở studio à? Tại sao lại dùng điện thoại của Kim Tích gọi điện thoại cho tôi?" Ngũ Lập Thu luôn tóm được trọng điểm chính xác.

Thẩm Thính trực tiếp xem nhẹ vấn đề của chị ấy, trầm giọng nói: "Lần trước chị nói muốn tìm đại sư, là chùa miếu nhà ai?"

"Giang đại sư, chùa Tề Vân." Ngũ Lập Thu nói, "Quên nói cho anh, tôi đã liên hệ lão Hứa, lão Hứa nói Giang đại sư đang đi chơi, có thể đến năm sau mới trở về chùa."

"Vừa rồi tôi có liên hệ với một người bạn, em dâu của anh ta trước đó xảy ra chuyện, đứng trước bờ vực phá sản, sau đó nghe người ta giới thiệu, đi tìm vị Giang đại sư này. Đại sư nói, anh ta đã lấy tiền tài bất nghĩa gì đó, làm hỏng tài vận cho nên mới bị phá sản. Về sau được đại sư chỉ bảo, nghe nói bỏ ra ít tiền, chịu chút khổ cực, sau khi qua cái ngưỡng cửa này, sự nghiệp lại trở nên tốt hơn."

Ngũ Lập Thu thuật lại tình huống chị ấy mới nghe được cho Thẩm Thính.

"Chúng ta cứ chờ đến năm sau, khi Giang đại sư trở về chùa, sẽ mang Kim Tích qua, nhìn xem vị đại sư này có biện pháp gì giải quyết loại tình huống này của Kim Tích hay không."

Thẩm Thính: "..."

Bé gấu trúc cũng nghe rõ ràng: "..."

Thẩm Thính tỉnh táo hỏi: "Vị Giang đại sư kia tên thật là gì?"

"Cái này thì tôi không biết, chỉ gọi là Giang đại sư." Ngũ Lập Thu nhay bèn phát giác được cái gì đó, "Sao vậy?"

"Chúng tôi có lẽ đã..." Câu nói này của Thẩm Thính, nói đến chính anh cũng có chút không tưởng được, tình huống phát triển nằm ngoài dự đoán của anh: "Gặp được Giang đại sư."

Ngũ Lập Thu: "?"

Chùa Tề Vân, Giang đại sư, Giang Lưu — — không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được.

Cúp điện thoại, người đàn ông tuần tú hơi cúi đầu xuống, ánh mắt hai người giao nhau.

Một lát sau, Thẩm Thính thản nhiên, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói: "Yêu tinh đại lão tới tìm Túc Hướng Địch, chúng ta và anh ta cũng coi như bạn trên mạng, gặp người bạn trên mạng một chút cũng không có gì."

Khúc Kim Tích: "..."

Mấy phút trước đó, anh cũng không nói như vậy!

Chương 107

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Tích Tích, chị ra đây làm gì?" Cổ Nhạc Nhạc đóng cửa lại, quay đầu nhìn thấy bé gấu đã bò ra từ phòng ngủ.

"Chít chít." Khúc Kim Tích khổ vì không thể nói chuyện, dùng móng vuốt lay chân Cổ Nhạc Nhạc, lại chỉ ra ngoài cửa.

Vừa rồi ở trong phòng ngủ, cô nghe được tiếng nói chuyện ở phía ngoài, biết Túc Hướng Định dẫn 【Luôn có yêu tinh hãm hại tôi】 đến tìm cô, trực giác bất thường mách bảo cô là Giang Lưu có thể tin.

Trước đó, lúc chơi game, cô thường xuyên nghe đồng đội khác gọi Giang Lưu là Thần Côn, nhưng cô không để ở trong lòng. Nhớ tới trước đó, chị Thu một mực nói muốn dẫn cô đi tìm đại sư, Khúc Kim Tích quyết tâm liều mạng. Nếu đã như thế, không bằng tìm Giang Lưu.

"Ý của chị là để cho em đi tìm thầy Túc?" Cổ Nhạc Nhạc suy đoán ý của nó.

Bé gấu gật đầu.

Cổ Nhạc Nhạc quýnh lên: "Nhưng mà, bọn họ sẽ thấy chị đấy..."

Khúc Kim Tích dùng móng vuốt đẩy cô ấy về phía cửa lớn.

"Em biết rồi! Chị cảm thấy người thầy Túc mang tới có thể là đại sư à, muốn cho anh ta giúp chị xem chuyện biến thân sao?" Đẩy đẩy, đầu óc của Cổ Nhạc Nhạc bị bé gấu đẩy đến tỉnh táo.

Khúc Kim Tích thở dài, cuộc giao lưu của hai người cuối cùng cũng suông sẻ

Cổ Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy không an toàn, chuyện lớn như vậy sao có thể tùy tiện để một người không xác định có phải đại sư hay không biết được chứ.

Hơn nữa, nếu như người kia biết thì chẳng phải là Túc Hượng Địch cũng biết sao?

"Kim Tích, Kim Tích, em cảm thấy, chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn đi, không cần gấp gáp như vậy." Cổ Nhạc Nhạc ôm lấy cô, "Hoặc là chờ tổng giám đốc Thẩm trở về, chúng ta lại bàn bạc tiếp?"

Lỡ như người ta đi rồi thì sao.

Khúc Kim Tích lắc đầu, cô tin tưởng trực giác của mình, có đôi khi, trực giác con người trong bất kỳ tình huống nào đều chuẩn xác hơn.

Cổ Nhạc Nhạc không lay chuyển được Khúc Kim Tích, đành phải đồng ý. Cô ấy cầm điện thoại di động lên, ra khỏi phòng, nhưng chuyện lớn như vậy, cô ấy thực sự không dám tự tiện giải quyết, thế là cô ấy nghĩ đi nghĩ lại, vẫn gọi điện thoại cho Tần Tang.

Studio, Tần Tang nhận được điện thoại của Cổ Nhạc Nhạc thì giật nảy mình. Sau khi cúp điện thoại, cậu ta lại vội vàng báo cáo tin tức cho Thẩm Thính vừa mới diễn xong.

"Sếp, cô Khúc cho rằng một người bạn thân của anh Túc là đại sư, muốn gặp vị đại sư này."

Mi tâm của Thẩm Thính lập tức nhú lại: "Lúc nào?"

Tần Tang: "Ngay lúc này, Cổ Nhạc Nhạc vừa mới cho tôi biết."

Thẩm Thính đứng lên, nhanh chân đi về phía Minh Ngọc Sinh. Người kia đang nhìn máy quay, nhìn thấy anh đi tới thì hỏi: "Sao thế? Sao vẻ mặt lại khó chịu vậy?"

"Tôi xin nghỉ một tiếng." Thẩm Thính rất ít khi vì việc tư mà trì hoãn chuyện chính, anh nói: " Cho mọi người nghỉ ngơi một tiếng, tôi đi tiếp khách."

Minh Ngọc Sinh hiểu rõ anh. Nếu như không phải việc đột xuất khẩn cấp, Thẩm Thính sẽ không đến mức đột nhiên xin phép nghỉ. Ông ta sáng khoai gật đầu đồng ý: "Đi đi."

Thẩm Thính vừa đi vừa dặn dò Tần Tang: "Gọi điện thoại cho Cổ Nhạc Nhạc, bảo cô ấy giữ người thật chặt, chuyện gì thì cũng phải chờ tôi trở về rồi hãy nói."

"Vâng."

Tần Tang nhìn thấy Thẩm Thính thực sự tức giận, nhin không được lo lắng thay Khúc Kim Tích. Chuyện lớn như vậy, làm sao cô Khúc lại tự tiện làm quyết định chứ.

Hiện giờ cô đang là quốc bảo đấy, tùy tiện dùng thân phận như vậy đi gặp "đại sư", ai biết người gọi là đại sư như thế nào.

Chẳng lẽ lại bởi vì vị "đại sư" này là bạn của Túc Hướng Địch nên cô tin tưởng vô điều kiện sao?

Tần Tang bỗng nhiên hiểu ra, ông chủ tức giận có lẽ cũng là vì điều này.

.....

"Cậu kéo tôi lại làm gì?!" Giang Lưu bị Túc Hướng Địch kéo về phòng của mình.

Túc Hướng Địch tức giận nói: "Lại để cho cậu đứng như trời trồng ở đó, quý cũng bị cậu chọc giận đấy."

"Cái đầu này của cậu chỉ riêng để tăng thể diện, không tăng trí tuệ được sao?" Giang Lưu bị chọc giận quá phá cười: "Tôi đã nói rồi, lời

tôi nói chính là thật, bình thường cậu không tin thì thôi, nhưng cậu không thể ngăn cản người khác tin được. Tôi là vì em gái mà thôi."

Túc Hướng Định không để ý tới Giang Lưu, anh ta có chút lo lắng, lỡ như trợ lý của Khúc Kim Tích thuật lại lời vừa rồi Giang Lưu nói cho Khúc Kim Tích, cô có thể hiểu lầm hay không?

Nào có ai đi lên đã lái nhải, nói phòng không bình thường, chẳng lẽ không phải là đang đe dọa à?

Giang Lưu dứt khoát ngồi trên ghế sa lon, quyết định tự mình đi tìm Khúc Kim Tích — Trong game, Khúc Kim Tích kết bạn với Wechat của bọn họ, nhưng mà bình thường không tán gẫu với nhau bao giờ.

Anh ta tìm ra Wechat của Khúc Kim Tích, vừa muốn nhắn tin thì đã bị Túc Hướng Định giật điện thoại: "Cậu yên tĩnh một chút đi."

Nếu vào lúc bình thường, Giang Lưu sẽ không giải thích gì thêm, dù sao anh ta đã quen rồi, hơn nữa anh ta cũng không phải một người thích xen vào chuyện của người khác.

Nhưng nghĩ đến căn phòng kia cho anh ta cảm giác không thoải mái...

"Địch Tử, tôi hỏi cậu, nếu căn phòng kia thật sự có vấn đề, em gái xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cậu sẽ làm thế nào?"

Túc Hướng Định khẽ giật mình.

Giang Lưu không nói thêm gì nữa, tự cầm đồ ăn vặt trên bàn mà ăn, để tự anh ta suy nghĩ thật kỹ.

"Tôi gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút." Nghĩ một hồi, Túc Hướng Định đưa ra quyết định, "Nhưng mà, bây giờ cô ấy còn đang ngủ, đợi lát nữa tôi sẽ liên lạc với cô ấy."

Giang Lưu gặm cá khô cay, nhẹ nhàng ‘hừ’ một tiếng, tình yêu chốn hồng trần khiến con người ta trở nên hèn mọn.

Khúc Kim Tích ở trong phòng lo lắng chờ đợi, tính thời gian, Cổ Nhạc Nhạc đi tìm người hẳn là không lâu lắm.

Thật tình không biết, Cổ Nhạc Nhạc đang ngồi trên mặt thảm ở cửa ra vào. Nhận được mệnh lệnh, cô ấy nào còn dám đi tìm Túc Hướng Địch nữa. Nhưng nếu trở về phòng, hình ảnh bé gấu trúc luôn tỏ ra dễ thương làm cô ấy chống cự không nổi, đành phải lựa chọn cách nhìn không thấy này.

Đợi hơn mười phút cũng không có thấy Cổ Nhạc Nhạc trở về, Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích đi lay thoai di động của mình trên ghế sa lon, nhưng mà chân cô thực sự quá ngắn, cô mò mẫm nửa ngày cũng không đụng được điện thoại, ngược lại, đã ngã xuống đất vì đứng không vững.

Bé gấu chống bốn chân lên trời nằm dưới đất không nhúc nhích, ưu sầu thờ dài.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cô sắp ngủ thiếp đi thì chợt nghe tiếng khóa cửa vang lên, bé gấu trúc mơ màng bỗng nhiên mở mắt ra, đứng phắt dậy. Nhưng mà người tiến vào không phải là Cổ Nhạc Nhạc, mà là một cái khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo như sương.

?

Thẩm Thính?

"Chít chít?" Tại sao anh đã trở về rồi?

Cổ Nhạc Nhạc đi theo sau Tần Tang, người kia không dám nhìn Khúc Kim Tích, từ lúc nhìn thấy hơi thở âm trầm của Thẩm Thính, cô ấy đã cảm thấy có chút không ổn.

"Các người đi ra ngoài trước đi." Thẩm Thính thản nhiên nói.

Hai người yên lặng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Khúc Kim Tích: "?"

Thẩm Thính xoay người, ôm bé gấu mang gương mặt ngờ vực lên, như là trừng phạt mà nhéo nhéo lỗ tai đen như nhung của cô: "Có phải rất tò mò vì sao tôi lại trở về lúc này hay không?"

Khúc Kim Tích gật đầu.

"Không về nữa thì trơ mắt nhìn em ngu ngốc bán mình à."

"..." Khúc Kim Tích không hiểu, người đàn ông này vừa về đến đã công kích cô, bé gấu mất hứng, dùng móng vuốt cào anh để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Thẩm Thính thăm thở dài.

Xưa nay anh không cảm thấy mình là người thích sắc đẹp, nhưng mà cơn tức giận trong lòng sau khi nhìn thấy bé gấu lại biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại chút sợ hãi.

Trên đường trở về, nghĩ đến cô nhóc này suýt chút nữa đã lộ mình ra ngoài, tinh thần của anh liền không có một giây buông lỏng.

"Kim Tích." Thẩm Thính ngồi lên ghế sofa, tiếng nói của anh làm Khúc Kim Tích sững sốt, không phải là bởi vì giọng điệu của anh quá dịu dàng mà là cách anh xưng hô.

Trong trí nhớ, Thẩm Thính sẽ không gọi cô như vậy, nếu có gọi thì cũng là gọi cả họ tên đầy đủ của cô chứ chưa từng gọi cô như vậy.

Thật giống như...

Cô nói không ra cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy toàn thân đều trở nên ấm áp.

Lỗ tai nhưng đen của bé gấu trúc nhẹ nhàng run lên, ánh mắt dời đi không dám nhìn anh. Nếu như Thẩm Thính cẩn thận một chút thì sẽ phát hiện thời khắc này, bé gấu trúc đang xấu hổ.

Tâm thần của anh đều đặt ở một chuyện khác: "Chị Thu đang tìm đại sư đáng tin cậy ở trong nước, chờ tìm được rồi, dù gặp mặt cũng phải là em đang trong tình trạng bình thường đi gặp đại sư, em hiểu chưa?"

"Huống chi, bây giờ em đang trong trạng thái biến thành quốc bảo, nếu em mang hình thái như thế này đi gặp một người không xác định là loại người gì, em cảm thấy có thích hợp không?" Anh nhìn con mắt của cô "Em tin tưởng đối phương như thế cũng bởi vì anh ta là bạn của Túc Hướng Địch à?"

Khúc Kim Tích bị Thẩm Thính nói liên tù tì làm cho phản ứng không kịp, nhưng cô nghe thấy câu cuối cùng vô cùng rõ ràng, vội vàng lắc đầu.

"Chít chít chít chít!" Trục giác! Là trục giác của phụ nữ!

Lông mày đẹp mắt của người đàn ông nhíu lại. Mặc dù anh nghe không hiểu bé gấu trúc nói gì, nhưng nhìn biểu cảm của cô, là đang đáp lại câu nói sau cùng của mình.

Anh vừa muốn nói chuyện, điện thoại Khúc Kim Tích đặt ở trên ghế sa lon bỗng nhiên sáng lên, biểu hiện một tin Wechat mới, là Túc Hướng Địch nhắn — — {Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

"Kim Tích, cô đã tỉnh chưa?"

"Hôm nay yêu tinh tới đây, anh ta tên thật là Giang Lưu, thường ở chùa Tề Vân. Liên quan tới phòng của cô, anh ta có mấy lời muốn nói với cô, nếu có dịp, chúng tôi đến tìm cô được không?"

Thẩm Thính cầm điện thoại di động lên, đầu tiên là nhú mày nhìn, chột ánh mắt rơi vào phía trên ba chữ "chùa Tề Vân", anh lâm vào trầm tư.

Hình như anh từng nghe Ngũ Lập Thu nhắc qua cái tên này.

"Chít chít?" Khúc Kim Tích không rõ Thẩm Thính làm sao đột nhiên biến thành pho tượng, Thẩm Thính dùng id [Thần Đình Phán Xử] có ở trong tiểu đội của game, thỉnh thoảng lại online, đương nhiên biết [Luôn có yêu tinh hãm hại tôi].

Thẩm Thính mắt nhìn bé gấu trúc, cảm xúc trong ánh mắt khiến đầu Khúc Kim Tích đầy dấu chấm hỏi, tiếp theo, cô nhìn thấy Thẩm Thính bấm số điện thoại của Ngũ Lập Thu.

"Chị Thu, là tôi."

"Thời gian này, không phải anh đang ở studio à? Tại sao lại dùng điện thoại của Kim Tích gọi điện thoại cho tôi?" Ngũ Lập Thu luôn tóm được trọng điểm chính xác.

Thẩm Thính trực tiếp xem nhẹ vấn đề của chị ấy, trầm giọng nói: "Lần trước chị nói muốn tìm đại sư, là chùa miếu nhà ai?"

"Giang đại sư, chùa Tề Vân." Ngũ Lập Thu nói, "Quên nói cho anh, tôi đã liên hệ lão Hứa, lão Hứa nói Giang đại sư đang đi chơi, có thể đến năm sau mới trở về chùa."

"Vừa rồi tôi có liên hệ với một người bạn, em dâu của anh ta trước đó xảy ra chuyện, đứng trước bờ vực phá sản, sau đó nghe người ta giới thiệu, đi tìm vị Giang đại sư này. Đại sư nói, anh ta đã lấy tiền tài bất nghĩa gì đó, làm hỏng tài vận cho nên mới bị phá sản. Về sau được đại sư chỉ bảo, nghe nói bỏ ra ít tiền, chịu chút khổ cực, sau khi qua cái ngưỡng cửa này, sự nghiệp lại trở nên tốt hơn."

Ngũ Lập Thu thuật lại tình huống chị ấy mới nghe được cho Thẩm Thính.

"Chúng ta cứ chờ đến năm sau, khi Giang đại sư trở về chùa, sẽ mang Kim Tích qua, nhìn xem vị đại sư này có biện pháp gì giải quyết loại tình huống này của Kim Tích hay không."

Thẩm Thính: "..."

Bé gấu trúc cũng nghe rõ ràng: "..."

Thẩm Thính tỉnh táo hỏi: "Vị Giang đại sư kia tên thật là gì?"

"Cái này thì tôi không biết, chỉ gọi là Giang đại sư." Ngũ Lập Thu nhay bèn phát giác được cái gì đó, "Sao vậy?"

"Chúng tôi có lẽ đã..." Câu nói này của Thẩm Thính, nói đến chính anh cũng có chút không tưởng được, tình huống phát triển nằm ngoài dự đoán của anh: "Gặp được Giang đại sư."

Ngũ Lập Thu: "?"

Chùa Tề Vân, Giang đại sư, Giang Lưu — — không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được.

Cúp điện thoại, người đàn ông tuần tú hơi cúi đầu xuống, ánh mắt hai người giao nhau.

Một lát sau, Thẩm Thính thản nhiên, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói: "Yêu tinh đại lão tới tìm Túc Hướng Địch, chúng ta và anh ta cũng coi như bạn trên mạng, gặp người bạn trên mạng một chút cũng không có gì."

Khúc Kim Tích: "..."

Mấy phút trước đó, anh cũng không nói như vậy!

Chương 108

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ở trong “Trúc sinh vật ngữ”, Trúc Sơ Tâm vô tình được Cố Tầm An trượt xuống vách núi nhìn thấy và giúp cô ấy sống lại. Sau đó bản thể sống lại, vị trí với hoàn cảnh có biến đổi lớn, cô vừa muốn báo thù, vừa muốn dựa vào Cố Tầm An để khôi phục sức mạnh. Nhưng mà cô hận tra nam Lục Ngôn An - người đã hóa thành xương trắng, cuối cùng cô quyết định tìm Lục Ngôn An chuyển thế để trả thù.

Cố Tầm An không biết quá khứ của Trúc Sơ Tâm, mới ban đầu còn sợ cô, nhưng càng về sau lại càng vì Trúc Sơ Tâm mà đau lòng, cuối cùng vì yêu thương cô mà âm thầm hy sinh.

Biết được Trúc Sơ Tâm muốn tìm Lục Ngôn An chuyển thế, anh cũng giúp cô, kết quả phát hiện người Trúc Sơ Tâm muốn tìm lại là bạn trai của em gái mình, Lục Ngôn.

Sau trăm năm, cái tên Lục Ngôn An đã biến thành Lục Ngôn, một người cảnh sát hình sự chính trực lương thiện.

Cho nên ở trong phim Túc Hướng Dịch đóng hai vai, một vai là tra nam Lục Ngôn An thời kỳ dân quốc, còn một là cảnh sát hình sự Lục Ngôn vào hoàn cảnh hiện đại.

Cố Tầm An không ngăn cản được Trúc Sơ Tâm báo thù, lại càng không thể trơ mắt nhìn cô giết Lục Ngôn, anh không khống chế nổi cục diện nên lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Bởi vậy, giữa Thẩm Thính với Túc Hướng Dịch có không hề ít cảnh đối địch nhau, phân cảnh lúc này bọn họ đang quay chính là khi Cố Tầm An mượn danh nghĩa của em gái đến cục cảnh sát tìm Lục Ngôn, suy xét xem Lục Ngôn là hạng người gì rồi từ đó thuật lại cho Trúc Sơ Tâm. Tuy rằng Lục Ngôn An mà cô muốn tìm có diện mạo

giống Lục Ngôn như đúc, nhưng người cảnh sát hình sự chính trực lương thiện với kẻ bạc tình bạc nghĩa Lục Ngôn An lại là hai loại người khác nhau.

Tổng cộng phải quay đến lần thứ ba, Minh Ngọc Sinh mới hài lòng.

"Cám ơn thầy Thẩm." Túc Hướng Dịch có chút ngại ngùng, trong ba lần quay, hai lần là do trong cảm xúc của anh ta xuất hiện vấn đề, Thẩm Thính thực sự đã chăm chú, cho anh ta đủ không gian.

Tuy rằng ngoài đời tư, anh ta với Thẩm Thính không thân quen, nhưng lúc đóng phim Thẩm Thính rất chiều cố bạn diễn đóng cùng mình, bất luận là đối diện với diễn viên nổi tiếng hay không nổi.

"Không cần khách sáo."

Sau khi trao đổi đơn giản, Thẩm Thính chú ý đến bóng dáng vội vàng của Cổ Nhạc Nhạc giữa đám người. Anh cau mày vượt qua đám đông, chặn Cổ Nhạc Nhạc lại, không thấy bóng hình quen thuộc ở bên cạnh cô ấy thì hỏi: "Cô ấy đâu?"

Đương nhiên Cổ Nhạc Nhạc biết người tổng giám đốc Thẩm hỏi chính là ai. Cô ấy sợ tái cả mặt, không nghĩ ông chủ lớn sẽ trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mình, lắp bắp trả lời: "Đi, đi toilet."

Cô ấy không dám nói ra là chẳng thấy bóng dáng Tích Tích đâu, gọi điện thoại không nghe máy, trong toilet không có ai, phòng hoá trang cũng đã tìm qua nhưng vẫn không thấy, cô ấy sắp phát điên lên rồi.

Trợ lý mà không biết nghệ sĩ nhà mình đi đâu, đây là tại cô ấy không làm tròn chức trách, ngộ nhỡ tổng giám đốc Thẩm nổi giận, mách với dì thì cô ấy xong đời là cái chắc.

Thẩm Thính nhìn cô ấy một cái rồi thu hồi tầm mắt, Cổ Nhạc Nhạc khẩn trương hướng ánh nhìn sang bên cạnh, hướng qua hướng lại

thì bỗng nhiên nhìn xéo thấy Khúc Kim Tích xuất hiện giữa đám người.

Cổ Nhạc Nhạc vô cùng mừng rỡ, vội vàng chạy tới, nhỏ giọng nói: "Tích Tích, chị đi đâu đấy, dọa chết em rồi."

"Thực xin lỗi, chị vừa đi ra ngoài một lát." Khúc Kim Tích đáp. "Đến lượt chị rồi sao?"

"Không đâu, vẫn còn phải chờ." Cổ Nhạc Nhạc đi phía trước chị, nhút nhát nói: "Vừa rồi tổng giám đốc Thẩm còn hỏi tới chị, em chỉ cần thấy ánh mắt của anh ta một cái là đã hoảng rồi."

Dứt lời, cô ấy phát hiện biểu cảm của nghệ sĩ nhà mình trở nên đặc biệt kỳ quái.

"Tích Tích, chị làm sao vậy?"

Khúc Kim Tích yên lặng lắc đầu.

Cô đang suy nghĩ một vấn đề hết sức nghiêm túc, là về việc bổ sung dương khí cho Thẩm Thính, cô nên dùng phương pháp gì mới thích hợp để bổ dương khí đây?

Nếu không thì vẫn nên quên đi.

"Nãy giờ cứ lơ đãng, đang suy nghĩ cái gì?" Khi nãy lúc diễn cùng Thẩm Thính, ông già này vô cùng nhạy bén nên đã nhận thấy được sự mất tập trung của người trước mặt.

"Thắt lưng của anh còn ổn không?" Khúc Kim Tích buột miệng.

Thẩm Thính: "..."

Nhận ra lời nói của chính mình có ý gì gì đó, Khúc Kim Tích cuống quýt cố cứu vãn: "Ý tôi là lúc anh quay cảnh lăn xuống núi ở trong lều phong xanh, liệu có phải thắt lưng của anh đã bị thương rồi không?"

Khóe miệng Thẩm Thính kéo ra, thản nhiên nói: "Thắt lưng của tôi có ổn hay không, chẳng phải em là người rõ nhất à?"

Khúc Kim Tích: "...."

Minh Ngọc Sinh qua đây tìm bọn họ định chỉ đạo diễn xuất: "...."

"Đạo diễn Minh." Mặt Khúc Kim Tích đỏ bừng như thiêu đốt, cô đứng phắt dậy, hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui vào.

Thẩm Thính thì lại chẳng mảy may biến sắc.

Mặt Minh Ngọc Sinh không chút thay đổi liếc mắt nhìn Thẩm Thính một cái, không ngờ người này cũng có lúc không đứng đắn như vậy. Chẳng qua vì tư cách một đạo diễn vàng hiểu biết sâu rộng, ông ta vờ như có cái gì cũng không nghe thấy, ngồi xuống một bên, bắt đầu chỉ đạo diễn xuất.

Trước tiên là với Thẩm Thính: "Lúc này, Cố Tầm An chỉ là một người bình thường chưa tiếp xúc với bất cứ sự việc gì kỳ dị, đương nhiên đến lúc trông thấy cây trúc biến thành người thì cảm xúc phải dần tăng lên, từ căng thẳng, khiếp sợ, hoài nghi đến luống cuống, cuối cùng là cẩn thận dè dặt. Nhưng dù sao một cô gái mảnh mai ở nơi núi non hoang dã, là đàn ông thì đều nảy sinh sự thương xót."

...

Nói xong với Thẩm Thính thì quay qua Khúc Kim Tích: "Lúc này cô vừa mới tỉnh, không rõ tại sao bản thân đã chết đi rồi mà lại sống lại, càng không biết người đàn ông xuất hiện ở trước mặt này là ai. Có điều, hiện tại yêu lực của cô rất kém, hết sức suy yếu."

"Cô không tin tưởng Cố Tầm An, vì sự an toàn của chính mình, cô phải làm bộ khống chế được anh ta, khiến cho anh ta thành ra sợ cô, không dám phản bội. Ánh mắt của cô phải tràn ngập lạnh lùng vô tình..."

Giảng giải kỹ càng một lần xong thì chính thức bắt tay vào quay.

Cái mà nhân viên công tác mong đợi nhất chính là Khúc Kim Tích với Thẩm Thính diễn cảnh đối địch nhau, tình hình giữa hai người đã sớm lan truyền trong tổ quay, nhưng mà không có ai dám phát tán tin đồn ra bên ngoài. Bởi vậy mỗi ngày xem hai người diễn cảnh đối địch nhau đầy đặc sắc chính là thời khắc mà mọi người phấn khích nhất... Cảm giác như ăn cầu lương một cách quang minh chính đại vậy, vẫn là cái kiểu lén lút ăn thì thích hơn kia.

Mạnh mẽ quyết đấu!

Máy quay bắt đầu

Cố Tầm An không ngờ mình chẳng qua chỉ về tảo mộ ông bà thôi, mà lại ngã được xuống vách núi, may mắn là ngoài trầy da một ít ra thì không bị trọng thương chỗ nào khác, có điều muốn dựa vào chính mình để leo lên lại quá khó khăn.

Mà di động lại bị hỏng do cú ngã nên không gọi điện thoại đi được, trong quá trình quan sát xung quanh phát hiện một cây trúc non ố vàng, đang ngồi xổm xem xét thì không cẩn thận nhổ luôn cả cái cây lên.

"..."

Anh ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị trồng cây trúc non vào lại trong đất một lần nữa, nhưng mà cây trúc trong tay chợt trở nên nóng rẫy, vung lên theo bản năng, một trận gió lớn xẹt qua làm anh nhắm tịt mắt lại.

Khi con người ta nhắm mắt thì thính giác sẽ tự động trở nên nhanh nhạy hơn, vì thế mà anh đã nghe được một tiếng thở đầy khổ sở.

Hai tay buông thõng bên người của Cố Tầm An nắm chặt lại, yết hầu bất giác nuốt nuốt, anh có thể khẳng định lúc ngã xuống đây thì

nơi này chỉ có một người sống là mình.

Anh chậm rãi mở to mắt ra.

Dù trong lòng đã có sự chuẩn bị, nhưng một màn trước mắt vẫn làm cho da đầu anh tê rần lên, ngồi trên bùn đất ở khoảng cách hai mét so với anh là một phụ nữ.

Cô mặc sườn xám màu xanh nhạt, bên trên có từng mảng vết bẩn lớn, chỗ làn da mà phơi bày ra bên ngoài trắng mịn như tuyết. Tóc của cô rất dài, rối tung xõa trên mặt đất, cho dù có chút tán loạn, nhưng lại vẫn có thể thấy được chất tóc cực tốt, giống loại gấm vóc hảo hạng.

Vô cùng xinh đẹp, đẹp đến đáng kinh ngạc.

Cố Tầm An ý thức được rằng có lẽ chính mình đã gặp phải sự việc kỳ dị vượt qua cả phạm trù khoa học.

Người phụ nữ ở trước mặt này chắc không phải là... Quỷ đấy chứ?

Không đúng... Anh nhớ tới trúc non nóng rẫy vừa rồi, chẳng lẽ là yêu quái? Trúc yêu?

Theo lý thì Cố Tầm An hẳn phải sợ lắm, vậy nhưng có thể nhìn bộ dạng cô gái kia mà lại không sinh ra cảm giác sợ hãi. Còn cái vết bẩn sẫm màu trên sườn xám, trực giác mách bảo anh đó là vết máu, lại liên tưởng đến trúc non ố vàng... Anh cho ra một cái kết luận: Con trúc yêu này hẳn là đã bị thương rồi.

Đúng lúc anh tính chủ động bắt chuyện thì bỗng nhiên người phụ nữ kia ngẩng đầu dậy, đôi mắt đen kịt nhìn qua đây, ánh mắt lạnh tanh, giống như trợn lẫn mảnh băng đá vỡ vụn, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Cố Tầm An trông thấy thế thì da đầu run lên, nhin không được mà lui về phía sau từng bước, thở lên tiếng: "Xin chào, tôi tên là Cố Tầm An, chẳng may bị ngã xuống đây rồi lại bất cẩn nhổ cô lên. Chứ tôi không biết cô đang ngủ ở chỗ này, thật sự là không hay cho lắm..."

Trúc Sơ Tâm đứng dậy, lạnh lùng cắt ngang lời anh: "Lục Ngôn An đang ở đâu?"

"A...?" Cố Tầm An không hiểu gì: "Tôi không biết ai là Lục Ngôn An cả."

"Còn không nói thật ta sẽ giết ngươi." Cô phát tay thật mạnh, phía sau xuất hiện một cây gậy trúc uốn cong xuống, phần đỉnh trở nên bén nhọn trong nháy mắt, hướng thẳng tới Cố Tầm An.

"Tôi thật sự không biết Lục Ngôn An mà!" Một giọt mồ hôi lăn xuống thái dương Cố Tầm An.

Trúc Sơ Tâm theo dõi ánh mắt anh, tựa hồ phán định tính chân thật của lời nói kia, cuối cùng phá hủy đầu trúc nhọn đi, bóp hai má Cố Tầm An, đút một thứ vào trong miệng anh.

"Từ giờ trở đi mạng của ngươi chính là của ta, nếu dám có gan phản bội thì kết cục sẽ giống như trúc này." Răng rắc một tiếng, gậy trúc phía sau đã vỡ thành từng đoạn một.

Cố Tầm An nín thở, hai gò má bị bóp đến đau nhức. Anh không biết trúc yêu này đã cho mình ăn cái gì, đại khái là nguyên nhân tổn hại đến tâm lý, thấy bụng có hơi đau.

Quả nhiên yêu quái cũng không phải người tốt gì.

Ý niệm trong đầu mới chợt lóe lên thì người trước mặt như mềm nhũn ra, vừa rời gương mặt vô cảm của nữ yêu còn sát khí ngút trời thì giờ đây đã nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Cố Tầm An ôm lấy cô theo bản năng.

...

"Cắt!"

Minh Ngọc Sinh cầm lấy loa: "Tốt lắm, lại một lần nữa nào."

Khúc Kim Tích ở trong lòng Thẩm Thính mở to mắt, chợt muốn tránh đi thì lại phát hiện bàn tay ở trên lưng cô không chịu buông ra.

Tường tượng đến chung quanh còn có nhiều người như vậy nhìn thấy, mặt cô lập tức đỏ hồng đến mức có thể nhỏ ra máu, thấp giọng nói: "Anh làm gì thế!"

Đậu xanh, lão nam nhân này bị phát bệnh thần kinh gì rồi ư?

"Lúc này bóp mặt tôi, bóp có thích không?" Nếu nhìn kỹ, có thể thấy hai gò má của Thẩm Thính phồng hồng... Đúng là dấu vết Khúc Kim Tích vừa để lại.

"Trước kia anh cũng thường xuyên nhéo tôi, tôi làm một lần thì có sao? Đồ hẹp hòi!" Vẫn là mượn cảm xúc diễn còn bên trong người, Khúc Kim Tích lý sự.

Ánh mắt của Thẩm Thính biến đổi thâm sâu: "Nhắc lại lần nữa xem."

Khúc Kim Tích: "..."

"..." Minh Ngọc Sinh lại lấy loa lần thứ hai: "Mỗi người vào vị trí của mình đi, chuẩn bị bắt đầu."

Khúc Kim Tích cuống quýt đẩy Thẩm Thính ra, may thay ông già đã buông lỏng cô, không dám nhìn biểu cảm của nhân viên công tác, cô vội vàng về nằm tại chỗ cũ, quay lại.

...

Nhân viên công tác rất mau đã ngưỡng mộ rồi được chưa nào, người đàn ông vừa mới ngang nhiên ôm Khúc Kim Tích không buông thật sự là Thẩm Thính ư!

Các cô có cảm giác chính mình đã hứng chịu ngàn vạn lần bạo kích.

Đám người tán gẫu riêng đang không ngừng truyền tin tức:

"Bây giờ mà còn có người kêu Khúc Kim Tích đơn phương á?! Rõ ràng là Thẩm Thính không buông nha."

"Hôm nay bị nhồi cầu lương no nê luôn."

"Nam thần tượng của tôi như vừa rơi từ trên mây xuống, nhìn thái độ anh ấy đối với Khúc Kim Tích, lúc tiếp đất càng tức giận."

"Thành thực mà nói thì hình ảnh Thẩm Thính ôm Khúc Kim Tích không buông rất rất ngọt, muốn bọn họ kết hôn tại chỗ luôn quá!"

Buổi tối trở lại khách sạn sau khi kết thúc công việc, Khúc Kim Tích suy nghĩ một mạch xem có muốn nói cho Thẩm Thính hay không, Giang Lưu đi tìm hiểu chuyện của cô, nhưng mà vừa tưởng tượng đến Giang Lưu, cô sẽ không tự chủ được mà nghĩ tới đối phương đưa ra ý kiến về việc bổ dưỡng khí.

Lời nói vừa đến miệng cũng nuốt trở vào.

Không ngờ Thẩm Thính lại chủ động nhắc tới: "Giang đại sư tìm em à?"

"..." Khúc Kim Tích thông minh nên hỏi ngược lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận: "Sao anh lại hỏi như vậy?"

Thẩm Thính nhìn cô một cái: "Nhân tiện thì hỏi thôi."

Sau đó cầm áo ngủ đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Nhất định anh sẽ không vô duyên vô cớ đi hỏi như vậy, chẳng lẽ Giang Lưu cũng tìm tới anh sao?

Khúc Kim Tích ngó qua ngó lại, nhắm đến cái áo khoác Thẩm Thính để ở trên ghế sofa.

Từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cô liền rón ra rón rén đến gần sofa, cầm áo khoác của người đàn ông kia lên, lần sờ trong túi áo, lấy ra chiếc điện thoại màu đen.

Bật sáng màn hình mới phát hiện hình nền điện thoại của Thẩm Thính là bé gấu trúc cầm bình sữa bú, mà bối cảnh vốn là phòng ngủ lại biến thành phim hoạt hình.

"...?"

Trong đầu tưởng tượng ra cảnh Thẩm Thính nghiêm túc chỉnh sửa tấm ảnh này, cả người Khúc Kim Tích đều thấy không được thoải mái.

Chương 109

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đúng lúc này, phòng tắm truyền đến tiếng gọi của người đàn ông: "Kim Tích."

Đây là lần đầu tiên Khúc Kim Tích lên lấy điện thoại của Thẩm Thính để xem trộm nên trong lòng cô rất lo sợ. Đột nhiên có tiếng nói vang lên khiến cô sợ tới mức cả người đều run rẩy, điện thoại rơi xuống xô pha. Trong lúc bối rối, cô chỉ biết nhìn vào điện thoại di động, đáp lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Lấy giúp tôi dao cạo râu."

"Được." Khúc Kim Tích đành phải dứt điện thoại vào lại túi áo khoác, xoay người bước vào phòng ngủ, cô nhớ rõ Thẩm Thính đặt dao cạo râu ở trong ngăn kéo, lần trước khi biến thành con nhím cô đã nhìn thấy.

Lúc gõ cửa phòng tắm, cô chợt thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, tim Khúc Kim Tích không ngừng đập dồn dập, trong nháy mắt cô muốn chạy trốn.

Cô dự cảm chuyện tiếp theo sẽ phát sinh là gì.

Bổ dương khí...

Bổ dương khí...

Trong lòng Khúc Kim Tích liên tục đọc nhầm ba lần, khi cửa phòng tắm mở ra, cô vô cùng tự nhiên mà đưa ra dao cạo râu cho Thẩm Thính.

Từ khe cửa, hơi nước bốc ra, Thẩm Thính đứng trong làn sương mù mờ ảo, trên mặt còn dính nước, anh đưa tay ra lấy dao cạo râu.

Anh không nói gì.

Khúc Kim Tích cũng không nói gì.

Hai người cứ yên lặng mà đối diện với nhau, khuôn mặt của Khúc Kim Tích nhanh chóng nóng bừng, hai má đỏ hồng.

"Cùng nhau tắm?" Người đàn ông bên trong phòng tắm nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói vô cùng hấp dẫn, giống như nhìn rõ nội tâm đang rối bời của cô.

Về phương diện này, Thẩm Thính vô cùng dịu dàng, ngoại trừ cuối cùng cảm thấy mệt mỏi không muốn động đây ra thì không có bất kỳ khó chịu nào.

Bỏ qua những yếu tố khác, nói về vấn đề cảm giác, cô là một người phụ nữ bình thường nên dĩ nhiên sẽ cảm thấy thích.

Tuy nhiên, cô thật sự cảm thấy rối bời trước mối quan hệ hiện tại giữa mình với Thẩm Thính.

Mà giờ gặp phải vấn đề bổ sung khí, giống như có được một lý do quang minh chính đại, nhưng mà...

Không đợi Khúc Kim Tích nghĩ xong, Thẩm Thính vẫn lựa chọn chủ động tiến tới như bình thường, thái độ cương chế, mạnh mẽ kéo Khúc Kim Tích đến gần, khi hai thân thể sát lại, anh liền giam cầm cô trong cơ thể vạm vỡ của mình.

"Không phải nói phải bổ sung dương khí hay sao?" Người đàn ông hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn cô mang theo ý cười: "Anh rất vui khi được cống hiến sức lực."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô kiên trì nói: "Giang, Giang đại sư đã nói hết cho anh?"

Thẩm Thính luôn nghĩ bản thân không có sở thích đặc biệt gì, nhưng anh phát hiện mình rất thích nhìn người nào đó thẹn thùng nhưng lại cố gắng bày ra dáng vẻ bình tĩnh.

"Em cảm thấy thế nào?" Ngón tay thon dài khẽ cầm lấy chiếc cằm trắng nõn của cô gái, khoảng cách của hai người không quá hai cm, hô hấp dần trở nên gấp gáp.

Khúc Kim Tích theo bản năng nín thở, ngón tay siết chặt, lông mi dày khẽ run lên như cánh chim, lay động lòng người.

Rất lâu sau không thấy Thẩm Thính có động tĩnh gì.

Khúc Kim Tích mở to đôi mắt, ánh mắt giao với đôi mắt màu nâu của người đàn ông, cô đương nhiên sẽ không biết, Thẩm Thính đang suy nghĩ xem có nên buông tha cho cô sau một ngày diễn vất vả hay không.

Bởi vì một khi tiếp xúc, anh khó có thể khống chế được bản thân.

Thôi, còn nhiều thời gian.

Ngay khi Thẩm Thính sắp buông vòng eo nhỏ nhắn của cô ra, đôi mắt Khúc Kim Tích khẽ động, cô rướn người, đôi môi đỏ mọng khẽ hôn lên môi anh.

Đây chính là của ngon đưa đến tận miệng.

Đôi mắt của Thẩm Thính như bùng lên ngọn lửa.

Tiếng nước trong nhà tắm không ngừng chảy, hơi nước mỗi lúc một nhiều, không biết qua bao lâu, tiếng nước mới ngừng chảy.

Thẩm Thính ôm cô gái đã mềm nhũn bước vào phòng ngủ, vừa chui vào chăn, Khúc Kim Tích liền không muốn động.

Mệt mỏi quá.

Toàn thân rã rời.

Cô lẳng lặng kéo chăn xuống, hai mắt lộ ra nhìn chăm chăm thất lưng của người đàn ông, không nhin được mà hỏi: "Không phải thất lưng của anh đang bị thương sao?"

Thẩm Thính lấy máy sấy tóc, cắm điện rồi nói: "Đưa đầu lại đây."

Khúc Kim Tích liền nhích đầu về phía anh.

Gỡ khăn tắm xuống, Thẩm Thính bắt đầu thay cô sấy tóc, tiếng ong ong của máy sấy cùng với lượng nhiệt ấm áp tỏa ra, Khúc Kim Tích thoải mái nhắm mắt lại, không đợi Thẩm Thính trả lời về vấn đề bị thương ở thất lưng, cô đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng trong đầu cũng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Được Thẩm Thính sấy tóc cho thật sự rất thoải mái.

...

Ngày hôm sau, Khúc Kim Tích có buổi chụp ảnh vào buổi sáng, buổi tối hôm qua cô lại bổ dưỡng một cách quá mức.

Trúc Sơ Tâm là một con yêu quái, đảm đương những phân cảnh hành động trong phim, có rất nhiều cảnh đánh nhau, so với những bộ phim khác cô từng đóng thì kịch tính hơn nhiều. Sau khi làm quen với những nhân viên công tác của đoàn phim, vào lúc cô mặc trang phục để chuẩn bị hóa trang vào nhân vật, một nhân viên công tác còn đến nói đùa với cô: "Cô Khúc, tôi đã chuẩn bị cô hần hai lớp phòng hộ, nhất định làn da của cô sẽ không bị tổn thương, tránh để cho thầy Thẩm đau lòng."

Ban đầu bị trêu ghẹo, Khúc Kim Tích đỏ mặt vội giải thích vài câu, sau đó phát hiện bản thân càng giải thích, trên khuôn mặt nhân viên công tác càng hiện lên vẻ "Tôi biết hết rồi, cô không cần phải nói nhiều", thế là cô đành ngậm miệng.

Tuần này Thẩm Thính không ở đây, anh được đoàn phim "Tình Cổ Nhân" mời làm khách mời.

Vào lúc đi, để tránh Khúc Kim Tích lại biến thân, anh lấy lý do bổ khí mà lôi kéo Khúc Kim Tích quan hệ đến nửa đêm, cho đến khi Khúc Kim Tích không chịu nổi mới buông tha.

Khúc Kim Tích: "..."

Nói thật, cô vô cùng hy vọng lão nam nhân rời đi!

Nhìn vẻ ngoài lịch sự, ai ngờ vừa lên giường liền hóa thành cầm thú, đúng là không phải người!

Hôm nay Khúc Kim Tích có một cảnh diễn quan trọng.

Trúc Sơ Tâm vì khôi phục được thực lực, chỉ dựa vào nghỉ ngơi thì không thể nào khôi phục nhanh được, đúng lúc thành phố Cổ Tầm An ở có xảy ra mấy chuyện đặc thù khiến lòng người bàng hoàng..

Là một con chuột yêu gây nên, con chuột yêu này để mắt tới Trúc Sơ Tâm.

Yêu và yêu tuy rằng cùng đồng loại, nhưng mà có một số loài yêu vì muốn tăng thực lực mà không ngại giết đồng loại của mình.

Con chuột yêu kia muốn giết Trúc Sơ Tâm, ngược lại bị Trúc Sơ Tâm giết chết.

Nhưng mà thực lực của Trúc Sơ Tâm chưa hồi phục, hơn nữa cũng không phải là đối thủ của con chuột yêu kia, bởi vì vậy cô cần bố trí một chút mới có thể thắng được con chuột yêu đó.

Trận chiến này đối với Trúc Sơ Tâm mà nói cũng không dễ dàng, chỉ cần sơ sẩy một xíu thôi là cô sẽ thua.

Cảnh diễn của con chuột yêu kia không nhiều, chỉ diễn trong một ngày là xong, bởi vậy hôm nay diễn viên mới vào tổ.

Mãi cho đến khi thấy người, Khúc Kim Tích mới biết người diễn vai chuột yêu kia chính là Tô Học Lâm.

Tô Học Lâm là người mới ký hợp đồng với S&T. Lần đầu tiên Khúc Kim Tích đến công ty đã gặp mặt anh ta.

Lúc nguyên chủ ra mắt có quay bộ phim chiếu mạng tên “Kỳ Huyền Nhân Sinh”, từng hợp tác với Tô Học Lâm. Trong bộ phim đó, cô đóng vai người yêu cũ của Tô Học Lâm, một người vô cùng độc ác.

Nhìn thấy Tô Học Lâm, Khúc Kim Tích hạ mi xuống. Trong trí nhớ của nguyên chủ, Tô Học Lâm từng lừa một fan nữ ở trong phim “Kỳ Huyền Nhân Sinh” nhưng sau đó thì chối bỏ vô trách nhiệm.

Mọi người trong công ty đều biết Khúc Kim Tích và Thẩm Thính là một cặp, tương lai rõ ràng sẽ là bà chủ của họ, Tô Học Lâm đương nhiên cũng biết.

Bởi vì khi nhìn thấy Khúc Kim Tích, anh ta không những không ngừng gọi tên cô, mà trong giọng nói còn chứa đựng sự nịnh nọt: "Cô Thẩm."

"Thầy Tô." Khúc Kim Tích nhàn nhạt nói.

"Không ngờ rằng còn có thể có cơ hội hợp tác với cô thêm lần nữa, thật sự là vinh hạnh." Tô Học Lâm nói, nhưng chỉ có trong lòng anh ta mới hiểu rõ.

Sau khi gia nhập vào công ty S&T, sự nghiệp của anh ta quả thật có chuyển biến tốt hơn so với công ty cũ, nhưng mà người đại diện của anh ta là Minh Na lại quản lý một lúc nhiều nghệ sĩ cho nên không tập trung giúp anh ta phát triển được.

Mà anh ta và Khúc Kim Tích từng đóng chung trong một tác phẩm. Vào thời điểm ấy, anh ta là nam chính, Khúc Kim Tích lại là một nữ phụ độc ác. Hiện tại... Vai diễn của anh lại là một nam thứ, hơn nữa cảnh diễn chỉ trong một ngày, còn Khúc Kim Tích lại là nữ chính.

Đúng là thân phận xoay chuyển, bám chặt lấy đuôi Thảm Thính, đúng là sự nghiệp vô cùng phát triển.

Nhưng những ý nghĩ này anh ta cũng chỉ có thể giữ kín trong lòng chứ không dám nói ra.

Hiện tại điều may mắn nhất chính là, lúc trước ở trong tổ kịch đóng phim "Kỳ Huyền Nhân Sinh", anh ta tuy rằng không quen biết Khúc Kim Tích nhưng cũng không đắc tội với cô.

"Diễn trước một lần." Phó đạo diễn cầm loa nói.

Hiện tại những bộ phim mang sắc thái huyền huyền rất nhiều, những phân cảnh đánh nhau cũng không có gì khó, toàn bộ đều dựa vào hậu kỳ.

Minh Ngọc Sinh yêu cầu rất đơn giản, đánh thật.

Ông ta bỏ ra một số tiền lớn để thuê võ sư chuyên nghiệp dạy bọn họ võ thuật - Một người đã từng đoạt giải quán quân võ thuật cả nước, người này tự thiết kế động tác đánh nhau sao cho những thước phim bọn họ diễn nhất định phải vừa có cảm giác thẩm mĩ vừa có cảm giác chân thật.

Sau khi diễn thử một lần, Minh Ngọc Sinh nhìn máy theo dõi, chân mày nhíu chặt.

Khúc Kim Tích được thầy dạy võ thuật huấn luyện một cách bài bản, động tác của cô không có vấn đề gì, nhưng Tô Học Lâm lại tỏ ra sợ trước sợ sau, động tác không dứt khoát.

"Dừng lại!" Minh Ngọc Sinh dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tô Học Lâm: "Chuột yêu cậu đang làm gì vậy? Cậu đang múa sao!"

Còn chưa chính thức quay đã bị đạo diễn mắng, Tô Học Lâm vô cùng xấu hổ, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi đạo diễn, tôi sợ nếu bản thân ra tay quá nặng sẽ khiến cô Khúc bị thương..."

Khúc Kim Tích cảm thấy bất lực. Trước đó cô có nói với Tô Học Lâm, cứ đánh thật đừng kiêng kỵ - Nếu không lấy tính tình của Minh Ngọc Sinh, chắc chắn ông ta sẽ không hài lòng.

Từ khi cô đóng phim đến giờ, trên người đã xuất hiện không biết bao nhiêu vết thương, tất cả đều đến từ vị đạo diễn lạnh lùng, không có tình người này.

Minh Ngọc Sinh căn bản không nghe Tô Học Lâm giải thích: "Cho cậu một cơ hội nữa, muốn quay thì quay nghiêm túc. Đối diện cậu là con yêu quái mà cậu muốn ăn nó để tăng yêu lực, giữa hai người không phải cô ấy chính là cậu chết, nhớ điều này, quay lại!"

Có lẽ Tô Học Lâm đã bị thái độ lãnh khốc của Minh Ngọc Sinh dọa sợ, lần diễn tiếp theo anh ta không nường tay lấy một chút.

Sau quay xong cảnh này, Minh Ngọc Sinh gọi hai người đến trước mặt, sau đó nói một vài điểm cần chú ý rồi tiến hành quay chính thức.

Trần chiến này, Trúc Sơ Tâm chiến thắng nhưng vô cùng thảm bại. Tuy rằng cô đã giết chết được yêu quái, nhưng bản thân thân lại bị thương nặng. Vì vậy Khúc Kim Tích không chỉ có cảnh đánh nhau với Tô Học Lâm mà còn có không ít cảnh bay, đụng vào cây, lăn lộn.

Hơn nữa vì cho người xem thấy Trúc Sơ Tâm chiến thắng trận đấu này không dễ, đạo diễn còn cho thêm cảnh mưa - Nhân viên hậu cần sớm đã chuẩn bị xong xe mưa.

Cuối tháng giêng, nhiệt độ bên ngoài dưới 0 độ, nước mưa không ngừng tấp vào người không khác gì đang đứng trong hầm băng. Tô Học Lâm hoàn thành xong cảnh quay liền nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại Khúc Kim Tích một mình hứng ‘nước mưa’.

Cố Nhạc Nhạc lo lắng Khúc Kim Tích quay phim bị cảm lạnh, mỗi lần đều chuẩn bị rất nhiều miếng giữ ấm nhưng bởi vì cảnh quay này đánh nhau tương đối nhiều, dán miếng giữ ấm thì không thoải mái, nên Khúc Kim Tích không dán.

Nước vừa vẩy xuống, trong nháy mắt suýt chút nữa khiến cô không hít thở được.

Quá lạnh.

Cô cố gắng làm cho bản thân không phát run, nếu không dưới con mắt tinh tường của Minh Ngọc Sinh, ông ta mà thấy cô đang run thì nhất định sẽ vô tình nói ra hai chữ: "Diễn lại."

Cố Nhạc Nhạc đau lòng nhìn nghệ sĩ nhà mình đang dầm mưa, cô ấy bọc kín như vậy ở trên núi bị gió thổi một cái cũng lạnh đến run lẩy bẩy, huống chi Khúc Kim Tích ăn mặc mỏng manh lại còn dầm mưa.

Rõ ràng có thể dùng thế thân, vì sao Kim Tích lại kiên trì không dùng, ngay cả đạo diễn cũng miễn cưỡng đồng ý để Khúc Kim Tích dùng thế thân.

Cố Nhạc Nhạc không nghĩ ra.

Bây giờ trong giới nghệ sĩ, có ai mà không cần thế thân?

Những diễn viên nói mình không bao giờ dùng thế thân kia đều là nói dối, xây dựng hình ảnh của mình mà thôi.

Dùng thế thân cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ, chính vì có sự tồn tại của thế thân nên mới có nghề diễn viên đóng thế.

Cổ Nhạc Nhạc chốc chốc lại nhìn Khúc Kim Tích, chốc chốc lại nhìn Minh Ngọc Sinh, siết chặt bàn tay, nội tâm không ngừng gào thét: đạo diễn, anh mau hô cắt đi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hiện trường lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn thấy bóng người chật vật yếu ớt nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng trong mưa.

Sắc mặt của cô trắng bệch, ánh mắt sắc bén như đao, dùng chân đá văng con chuột đồ chơi do tổ đạo cụ chuẩn bị - Đó là nguyên hình của chuột yêu sau khi chết.

"Muốn ăn thịt ta? Cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này không." Về mặt Khúc Kim Tích kiên cường, cho dù vết thương có nặng đến đâu nhưng khí chất trên người vẫn không hề giảm sút, giống như một yêu vương bất khả chiến bại.

Cổ Nhạc Nhạc: "!"

Làm trợ lý, Cổ Nhạc Nhạc biết lời thoại nghệ sĩ mình phải diễn, câu này rõ ràng không có trong kịch bản.

Là Tích Tích tự thêm vào.

Cổ Nhạc Nhạc nhìn Minh Ngọc Sinh, mong rằng Kim Tích không khiến ông ta mất hứng rồi bắt quay lại.

"Cắt."

Khúc Kim Tích chưa bao giờ cảm thấy giọng nói Minh Ngọc Sinh hiện lên sự hài lòng như bây giờ, Minh Ngọc Sinh hô "cắt", mưa lập tức dừng lại, Cổ Nhạc Nhạc nhanh chóng tiến lên, dùng quần áo bông quấn lên người Khúc Kim Tích.

Trợ lý của tổ diễn nhanh chóng mang nước gừng đến.

Một đám người vây quanh Khúc Kim Tích. Sau vài phút, cuối cùng cô cũng lấy lại được năng lượng, cả người được bao bọc trong áo ấm, cô ngẩng đầu đi về phía Minh Ngọc Sinh.

"Đạo diễn, mãi không thấy anh hô cắt cho nên tôi mới thêm lời thoại cho nhân vật." Cô giải thích việc bản thân chủ động thêm động tác cũng như lời thoại, thực ra là để nhắc nhở Minh Ngọc Sinh mãi không hô cắt khiến cô phải chịu lạnh.

Minh Ngọc Sinh ngẩng đầu, khuôn mặt đẹp trai không để lộ ra chút ái ngại nào, ông ta cười một cách ôn hòa: "Vất vả rồi, hành động và lời thoại cô thêm vào cũng không tồi."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô chỉ có thể hiểu rằng Minh Ngọc Sinh cố ý làm như vậy để ép cô phát huy khả năng diễn xuất, khiến cho cảnh quay trở nên hoàn mỹ ư?

Vớ vẩn!

Ông ta không phải đạo diễn, ông ta là ma quỷ!

Khó trách - Cô nhớ tới lúc đến khai máy, cô nói chuyện vui với Mao Y Xảo về người đạo diễn này, cô ấy còn nhắc với cô: "Khi quay với Minh Ngọc Sinh thì phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, làm không tốt nhất định sẽ bị tra tấn."

Lúc đó, Khúc Kim Tích chỉ nghĩ rằng ông ta là một người đạo diễn nghiêm khắc, khắt khe với diễn viên cũng vì muốn phim tốt lên.

Trong khoảng thời gian này, cô đã nhận đủ những thủ đoạn kinh khủng của Minh Ngọc Sinh, không ngờ những thứ đó mới chỉ là bắt đầu.

Đối mặt với ánh mắt trong trẻo của Khúc Kim Tích, Minh Ngọc Sinh ho nhẹ một tiếng, đột nhiên nhớ tới người con gái trước mắt

không chỉ là diễn viên mà còn là người trong lòng của bạn tốt ông ta.

"Giữa trưa cho cô thêm cơm." Dừng lại hai giây, Minh Ngọc Sinh nói.

"..." Khúc Kim Tích bày ra dáng vẻ cảm động, nói cảm ơn ông ta.

Vợ của Minh Ngọc Sinh chính là Khương Sinh, là một thợ trang điểm nổi tiếng, rất nhiều người không biết Minh Ngọc Sinh và Khương Sinh là vợ chồng.

Trùng hợp là Khương Sinh là người trang điểm ở đoàn phim "Tình cố nhân", cô ấy dẫn theo con nhỏ đến đoàn phim "Tình cố nhân". Con của cô ấy tên là Minh Duyệt Hiên, năm nay sáu tuổi.

Khương Sinh trang điểm cho những diễn viên nổi tiếng, vừa nhìn thấy Thẩm Thính đã vội vàng ném Minh Duyệt Hiên cho Thẩm Thính: "May quá cậu tới đúng lúc lắm, giúp tôi một chút, đừng để thằng bé nghịch ngợm. Tên nhóc con này mỗi lần nhìn thấy cậu đều sẽ rất vui."

Nói xong cô ấy liền cầm lấy hộp trang điểm rồi rời đi.

Minh Duyệt Hiên: "..."

Là một đứa trẻ mới có sáu tuổi, thằng bé vô cùng bất mãn khi phải chơi với người chú họ Thẩm này.

Minh Duyệt Hiên đã nhìn thấy anh xuất hiện rất nhiều lần trên TV, hơn nữa cha cậu bé lại là đạo diễn nổi tiếng, vì để trau dồi kiến thức cho cậu bé mà Khương Sinh hoặc Minh Ngọc Sinh nhiều lần đưa Minh Duyệt Hiên đến phim trường, tình cờ nhìn thấy một bộ phim Thẩm Thính diễn chính.

Sau đó cậu bé liền bị vai diễn của Thẩm Thính dọa sợ, từ đó về sau vừa nhìn thấy Thẩm Thính là cậu bé đã vô cùng ngoan ngoãn.

"Chú Thắm." Minh Duyệt Hiên cầm tay anh, cười hì hì nói: "Nghe mẹ nói chú có vợ, có phải sự thật không ạ?"

Thắm Thính nhíu mày: "Lại làm sao nữa?"

Đôi mắt cậu bé sáng lên: "Cô ấy có xinh đẹp không?"

"Cháu đoán xem?" Thắm Thính không thể cùng đứa nhỏ bàn luận về vấn đề này.

Khuôn mặt cậu bé tròn như cái bánh bao, nhìn Thắm Thính rồi lại cúi đầu suy nghĩ. Vài phút sau, cậu bé nói: "Bố cháu rất đẹp trai, dựa vào gương mặt đó mới cưới được người xinh đẹp như mẹ cháu. Nhìn chú Thắm cũng đẹp trai như bố, vậy thì vợ của chú cũng xinh đẹp như mẹ cháu."

Logic không hề sai.

Khóe miệng Thắm Thính khẽ nhếch lên, dùng ánh mắt dịu dàng đánh giá cậu bé, còn nhỏ mà đã biết lấy lòng người khác rồi, nói ra toàn những lời ngọt ngào.

Thật ra anh không thích trẻ con, cảm thấy trẻ con rất ảm ỉ. Nhưng mà phần lớn trẻ con ở trước mặt anh vô cùng ngoan ngoãn, cho dù là những đứa trẻ nghịch ngợm điển hình.

Chợt điện thoại của anh vang lên, là Cổ Nhạc Nhạc gửi cho anh một bức ảnh, cả người Khúc Kim Tích đều là vết thương mà còn dầm mưa, thuận tiện tố cáo đạo diễn Minh.

Thắm Thính nhìn bức ảnh nửa phút, ánh mắt chậm rãi nhíu lại, một lát sau anh buông điện thoại di động, ánh mắt âm trầm chuyển hướng về tên nhóc Minh Duyệt Hiên.

Bị Thắm Thính nhìn như vậy, da đầu cậu bé run lên: "?"

Chương 110

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đầu tháng hai, mùa xuân tới, tổ làm phim được nghỉ một tuần.

Khúc Kim Tích vừa xuống máy bay, vợ chồng Lương San đã đến sân bay để đón cô từ sớm.

Về phần Thẩm Thính, anh rời tổ làm phim hai ngày trước để xử lý chuyện công ty, Tần Tang được phái đi đón người, ai ngờ lại chẳng đón được.

Cho đến khi Khúc Kim Tích nhận được tin nhắn từ Wechat mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"..."

Suýt chút nữa anh đã quên, hiện tại cô đã có nhà mẹ đẻ.

"Trực tiếp về nhà mẹ cô, bà ấy đã đợi lâu rồi, một tuần vừa rồi bà ấy không ngừng hỏi cô xem cháu thích ăn gì, có không ăn được món gì không, chờ cháu đến rồi bà ấy muốn đích thân vào bếp nấu cho cháu nếm thử." Lương San và Khúc Kim Tích cùng nhau ngồi ở hàng ghế sau, người phụ nữ từng là bậc thầy diễn xuất của làng giải trí này hiện đang nắm tay Khúc Kim Tích, hỏi han ân cần giống như đang đặt bản thân vào vị trí người mẹ.

Bà biết Khúc Kim Tích đóng phim vất vả thế nào, mà loại vất vả này, bất kể một diễn viên nào cũng nhất định phải chấp nhận, để có thể diễn tốt thì phải chịu được cực khổ.

Lương San sẽ không bởi vì hỏi han Khúc Kim Tích quay phim chịu cực khổ thế nào. Vào lúc cô quay phim, bà gần như là sẽ không liên lạc với cô.

Cho đến khi biết Khúc Kim Tích được nghỉ, bà mới chủ động liên lạc.

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC." Khúc Kim Tích bị sự nhiệt tình của bà dì trong video làm cho áp lực hơn. Sức khỏe của bà cụ không tốt, nếu để bà cụ xuống bếp nấu đồ ăn cho cô, nhớ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì cô cảm thấy rất có lỗi: "Cô, cháu không kén ăn, cô bảo bà dì đừng vào bếp nấu."

"Yên tâm đi, bà cụ chỉ ở xa chỉ huy, ai cũng không dám để bà ấy vào phòng bếp thật đâu mà cháu sợ." Lương San thấy cô gái nhỏ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bà dờ khóc dờ cười.

Nhà cũ nhà họ Chung là một trang viên, xe đi vào cửa chính, chạy ước chừng mười lăm phút mới đến chỗ ở.

Khúc Kim Tích ngồi bên trong xe nhìn qua cửa sổ liền thấy được một đám người làm.

Không hề khoa trương.

Tình huống gì đây?

Không phải dòng họ Chung và dòng họ Lương đều rất ít người sao, sao lại có nhiều người ở đây vậy? Chỉ ở trong tổ diễn Khúc Kịch Tích mới thấy nhiều người đứng tụ tập một chỗ như vậy.

Lương San kịp thời giải thích: "Trong nhà rất ít người, nhưng nhà quá lớn, cần quét tước cho nên người giúp việc và bảo vệ là được thuê đến."

Khúc Kim Tích lập tức hiểu ra.

Hơn hai phần ba số người ở đây đều là người giúp việc cho trang viên.

"Bà chủ, cô chủ và cậu đưa cô chủ nhỏ về rồi ạ."

Khúc Kim Tích vừa xuống xe liền nghe thấy một câu, cô chủ và cậu là chị Lương San và giáo sư Lục, còn cô chủ nhỏ kia...

Ngay sau đó, cô thấy đám người tách ra, một người giúp việc đỡ bà cụ đi tới.

Bà cụ mặc áo dài cổ, đầu có nửa phần là tóc bạc, khuôn mặt hiền từ khiến cho người khác vừa nhìn đã có thiện cảm.

"Tích Tích." Ánh mắt bà cụ dừng trên người Khúc Kim Tích, vội vàng ra hiệu, Khúc Kim Tích tiến đến gần sau đó gọi một tiếng bà dì, ánh mắt bà cụ lập tức ngẩn lẹ.

Tuy rằng lúc trước đã gặp nhau qua video, cũng đã chụp không ít ảnh, nhưng những người già đều không thích những thiết bị điện tử như vậy, hơn nữa ảnh chụp và gặp mặt trực tiếp nhất định khác nhau, người thật đứng trước mặt khiến cho bà cụ cảm thấy xúc động hơn.

Trước khi nhìn thấy bà cụ, Khúc Kim Tích đã nghĩ bản thân có thể khống chế được cảm xúc, nhưng sau đó cô mới phát hiện bản thân không thể khống chế được, cuối cùng cô và bà ôm nhau khóc như mưa.

Bà cụ hiền lành, dùng ánh mắt yêu thương nhìn Khúc Kim Tích khiến cô vô cùng nhớ bà nội.

Khúc Kim Tích và nguyên chủ đều có chung hoàn cảnh, ông nội mất sớm, bà nội là người nuôi cô lớn lên, bà vô cùng tốt với cô, nhưng sau đó vì tuổi cao sức yếu mà qua đời, để lại cô sống đơn độc.

...

Sau khi ở với bà cụ một lúc lâu, cảm thấy buồn ngủ và muốn trở phòng nghỉ ngơi, Khúc Kim Tích liền trở về căn phòng được bà sai người chuẩn bị cho cô.

Căn phòng do bà sắp xếp, những đồ dùng bên trong đều được Lương San trang bị lại phù hợp với phong cách trẻ trung của một cô gái trẻ tuổi - Phong cách ban đầu quá quá nhiều hoa văn, không phù hợp với khí chất sôi nổi của một cô gái trẻ.

Lương San trực tiếp biến căn phòng thành một căn phòng màu hồng - Trước kia bà luôn nằm mơ rằng sẽ sinh được một cô con gái, cho con bé mặc quần áo như công chúa, nhưng hiện tại bà lại không có con gái, chỉ có duy nhất một người cháu gái.

Tuy rằng đã trưởng thành, nhưng điều này không ngăn cản Lương San đối xử với Khúc Kim Tích như là một cô gái nhỏ.

Lần trước ở thôn Đào Vân, bà đã nhìn thấy quần áo của Khúc Kim Tích, đa số đều là trang phục dễ thương nên bà lập tức biết sở thích của cô cháu gái mình.

Cô vừa về phòng không lâu thì tiếng gõ cửa vang lên, là một người giúp việc trẻ tuổi, vẻ mặt có chút khẩn trương hỏi cô: "Cô chủ nhỏ, tôi, tôi có thể xin chữ ký của cô không?"

Khúc Kim Tích có chút kinh ngạc, không ngờ người giúp việc là là fans của cô.

"Được." Cô thoải mái ký tên cho người giúp việc, đối phương vừa kích động vừa thỏa mãn chạy đi. Lúc rời đi, người đó còn nhìn trái nhìn phải giống như sợ hành động của mình bị người khác phát hiện.

Cô ấy chỉ biết, cho dù Khúc Kim Tích là diễn viên hay cô chủ nhỏ, chỉ cần bản thân lạng lế đến xin ký tên thì cô nhất định sẽ đồng ý.

Khúc Kim Tích ngáp một cái, trở về phòng tắm rửa. Chờ sau khi tắm sạch sẽ xong, cô ngồi trên đầu giường xem kịch bản, vừa đọc được một chút thì cửa phòng lại bị gõ.

Đừng nói là người giúp việc vừa nãy nhé.

Khúc Kim Tích để kịch bản xuống, đứng dậy mở cửa. Nhưng mà người gõ cửa chính là Lương San, trong tay bà còn cầm theo một cái gối, cười tươi nhìn Khúc Kim Tích: "Kim Tích, tối nay cô ngủ cùng cháu nha?"

Hả?

Khúc Kim Tích bị câu nói của Lương San làm cho mơ màng.

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện Lương San chủ động yêu cầu ngủ chung với cô. Cô ngạc nhiên hai giây, sau đó gật đầu nói: "Được ạ."

Vì cô mà giáo sư Lục phải ở trong phòng một mình, liệu ông ấy có cảm thấy cô đang cướp vợ của ông ấy không?

Khúc Kim Tích suy nghĩ miên man, Lương San ôm gối ngủ bỏ lên giường, nhìn trên giường nói: "Trước khi ngủ xem kịch bản, trong giấc mơ đều là tình tiết trong kịch bản."

Những lời này của Lương San rất đúng.

"Trước kia cô cũng giống cháu." Lương San thu hồi ánh mắt đang nhìn kịch bản: "Năm đầu tiên khi rời khỏi giới giải trí, mỗi tối cô đều mất ngủ."

Khúc Kim Tích tiếp lời: "Vì sao ạ?"

Rời khỏi giới giải trí, không đóng phim, không có áp lực, cuộc sống sẽ thoải mái hơn mới đúng.

"Không quen." Lương San ngoắc tay ý bảo cô nằm xuống bên cạnh bà: "Nhiều năm đi diễn, đột nhiên lại không đóng phim nữa, giống như bản thân vừa mới đánh mất thứ gì đó, rất khó chấp nhận."

Điều đó có thể thấy được, Lương San từng yêu thích ngành diễn xuất như thế nào.

"Chịu đựng qua năm đầu tiên, tìm được chuyện khác làm mới phát hiện không đóng phim nữa cũng rất tốt. Cô có rất nhiều thời gian rảnh, muốn làm gì thì làm, không phải bất chấp mọi thứ vì diễn xuất."

Khúc Kim Tích nhớ lại những tin tức của Lương San ở trên mạng, 90% fans đều tiếc nuối, cho rằng bà không nên rời khỏi giới giải trí khi sự nghiệp đang ở trên đỉnh cao, lại càng không nên lấy một người giáo sư bình thường.

Nhiều phương tiện truyền thông còn vô đạo đức đưa tin lung tung, họ tùy ý tìm một người phụ nữ giống với Lương San, nói sau khi Lương San rời khỏi giới giải trí để lấy chồng thì sống không tốt... Rất nhiều người nói ra những lời khó nghe, khiến người khác khó mà tin được là phần lớn những ý kiến thảo luận đều là của nữ giới.

Khúc Kim Tích hiếm khi mới tâm sự với một người cùng giới, hơn nữa còn là trưởng bối. Nghĩ một chút, cô nói: "Cô thật sự không sợ hãi sao? Nhớ may... Cháu nói là nhớ may dựng đối xử với cô không tốt, cô vì dựng mà rời khỏi ngành..."

Không đợi cô nói hết lời, những từ ngữ cô biểu đạt Lương San đều hiểu được, đôi mắt in hằn dấu vết của năm tháng nhìn Khúc Kim Tích một cách dịu dàng.

"Tuy rằng vào thời điểm đó, quả thật cô bị tình yêu che mờ mắt, nhưng cô thật sự rất may mắn khi đưa ra quyết định đó. Về phần sợ hãi? Tại sao cô phải sợ? Cô tin tưởng vào người mình yêu và cũng tin bản thân xứng đáng có được tình yêu."

"Tích Tích, tình yêu ở trước mặt, không có chuyện xứng hay không xứng, chỉ có yêu hoặc không yêu."

Người cô này chân thành truyền đạt lại cho cháu gái kinh nghiệm tình yêu.

Nghe vậy, Khúc Kim Tích kinh ngạc.

Chương 111

Tải ebook: dtv-ebook.com

So với sự náo nhiệt khi có Khúc Kim Tích, nhà họ Thẩm trở nên yên tĩnh hơn.

Thẩm Kế đã ra nước ngoài, không hề rảnh rỗi, cho nên tết âm lịch anh ta cũng không thể về nước.

Thẩm Thính kể chuyện Khúc Kim Tích còn có một bà dì cho ông cụ Thẩm nghe, ông cụ vừa nghe liền lập tức quyết định đến thăm gia đình nhà bà dì của cô.

Điều đáng ngạc nhiên nhất chính là mẹ Thẩm. Xét về thân phận, Khúc Kim Tích căn bản không xứng với con trai của bà, nhưng vì cha đã lên tiếng nói hai người bọn họ phải kết hôn cho nên bà cũng chỉ có thể nghe theo.

Nhà họ Chung có khối tài sản khổng lồ mà không phải dòng họ giàu có nào cũng có thể có được. Vốn dĩ là nhà giàu có quyền thế, hơn nữa người trong nhà cũng không nhiều, tuy nhiên do không kinh doanh buôn bán nên nhà họ Chung dần lụi tàn.

Cho dù có như vậy thì khi nhắc tới nhà họ Chung, phản ứng đầu tiên của người khác chính là dòng họ có tiền.

Hiện là bà Chung đã là bà dì của Khúc Kim Tích, cho dù chỉ là một tiếng "dì" thì thân phận của cô cũng khác xưa rất nhiều.

Nhìn lại vẻ mặt của con trai mỗi khi nhắc đến Khúc Kim Tích, không ai hiểu con hơn mẹ, nếu trước kia bà cho rằng con trai mình rất chán ghét Khúc Kim Tích thì hiện tại...

Khẽ thở dài một tiếng, mẹ Thẩm vẫn không lên tiếng.

Bà chưa từng nói chán ghét Khúc Kim Tích. Lần trước vào sinh nhật Thẩm Thính, anh đưa Khúc Kim Tích về, ấn tượng của bà đối với Khúc Kim Tích cũng khác trước rất nhiều.

Nếu nói về bất mãn, bà chỉ cảm thấy thân phận của Khúc Kim Tích không xứng với Thẩm Thính. Nhưng hiện tại Khúc Kim Tích đã có một người bà dì, thấy Thẩm Thính vui như vậy, bà là một người mẹ, đương nhiên cũng không muốn khắt khe với cô nữa.

Dù sao hai đứa nhỏ cũng đã sống chung.

Vì thế ba ngày sau, ba người nhà họ Thẩm cùng nhau đến nhà Khúc Kim Tích để chào hỏi. Thẩm Thính tự mình lái xe chở ông nội và mẹ đi.

Kỳ nghỉ tổng cộng chỉ có một tuần, con dâu của nhà họ Thẩm đã về nhà mẹ đẻ ba ngày, những ngày tiếp theo phải quay về nhà họ Thẩm.

Hơn nữa, lần gặp này cũng có ý nghĩa như hai bên thông gia gặp nhau.

Tới nhà họ Chung, ông cụ Thẩm và bà cụ nói chuyện với nhau, mẹ Thẩm và Lương San nói chuyện về các đề tài phụ nữ trung niên như làm đẹp. Ban đầu Khúc Kim Tích còn tham gia cùng, sau đó quả thật không chen được vào nên lặng lẽ rời đi.

Cô xuống lầu liền nhìn thấy Thẩm Thính và giáo sư Lục đang đánh cờ với nhau, ván cờ của cả hai khó có thể phân thắng bại.

Người nhà họ Thẩm đến lâu như vậy nhưng mà Khúc Kim Tích vẫn chưa nói một câu nào với Thẩm Thính. Giáo sư Lục nhìn thấy cô, ông ấy vội vẫy tay: "Tích Tích, mau đến đây."

Trường bối gọi sao có thể không nghe lời, Khúc Kim Tích đành phải nhắc bước tiến về phía họ, cũng không thèm nhìn Thẩm Thính

dù chỉ một cái, giáo sư Lục cười ha ha chỉ vào bàn cờ, nói: "Cháu đến đoán thử xem, ai sẽ là người thắng?"

Quân cờ của Thẩm Thính màu đen.

Trong bàn cờ, quân đen ít, quân trắng nhiều.

Khúc Kim Tích không hiểu nhiều về cờ, theo bản năng cảm thấy người có ít quân phải thua, nhưng mà... Cô bỗng nhiên liếc nhìn Thẩm Thính, ánh mắt của anh khiến đầu óc cô nóng lên, đành chỉ về hướng Thẩm Thính, dứt khoát nói: "Anh ấy."

Giáo sư Lục: "Vậy sao?"

Khóe miệng Thẩm Thính khẽ nhếch lên, anh thu hồi ánh mắt, nói một câu: "Giáo sư Lục, đừng chú ý, cháu bắt đầu phản kích đây."

Mười phút sau, giáo sư Lục nhìn bàn cờ, ông ấy đã không còn đường lui, vì thế để một quân cờ xuống: ""Đừng già rồi, không thể chuyển bại thành thắng nữa, đừng xuống xem phòng bếp thế nào, vợ chồng son cứ tự nhiên."

Giáo sư Lục chủ động nhường lại ghế cho Khúc Kim Tích.

"Vì sao cho rằng anh sẽ thắng?" Thẩm Thính ngẩng đầu nhìn Khúc Kim Tích, người nọ không khỏi trờng mắt "Không phải chính anh là người ra ám hiệu anh sẽ thắng hay sao?"

Trầm mặc hai giây, Thẩm Thính lên tiếng: "lại đây."

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn bước lại gần, động tác của cô khiến Thẩm Thính vô cùng hài lòng, bởi vì cô rất nghe lời.

Nếu là lúc trước, phản ứng đầu tiên của cô chính là lùi lại phía sau, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn anh.

Thẩm Thính đang ngồi trên ghế, Khúc Kim Tích đi đến gần cúi đầu nhìn anh.

"Vườn mai em chụp rất đẹp, có thể dẫn anh đi xem được không?"
Thẩm Thính đẩy ghế ra đứng lên.

Trong trang viên có một vườn mai, thời tiết này hoa mai đã nở rộ toàn bộ, nhìn vô cùng rực rỡ. Ngày hôm qua Khúc Kim Tích và Lương San đến đây chụp rất nhiều ảnh, cô có đăng vài tấm lên mạng.

Thẩm Thính nhắc tới vườn mai, chẳng lẽ anh đã xem trang cá nhân của cô?

"Trong vườn mai rất lạnh, anh có mang áo ấm không?" Thấy trên người Thẩm Thính chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng, Khúc Kim Tích tưởng tượng dáng vẻ người nào đó lạnh đến phát run, thì cô không nhịn được cười.

Thẩm Thính nhú mày, nói: "Không có."

"Vậy anh chờ một lát." Khúc Kim Tích nhanh chóng chạy lên lầu, tìm rất lâu nhưng không thấy một chiếc áo lông nào có thể mặc vừa người Thẩm Thính.

Cuối cùng ánh mắt cô rơi vào chiếc khăn quàng cổ, nghĩ ngợi một chút, cô cầm khăn quàng cổ xuống lầu.

"Quần áo bác chuẩn bị cho em, anh đều không mặc vừa, vậy dùng cái này đi, cũng rất ấm."

Thẩm Thính lẳng lặng nhìn cô, không nhận lấy khăn quàng cổ trên tay cô, một lát sau khom người cúi đầu.

Khúc Kim Tích đành phải quấn khăn lên người anh.

Sau khi quấn kín người anh, bàn tay ấm áp của người đàn ông thuận thế cầm lấy tay cô, cứ như vậy mà đưa cô ra ngoài.

Lòng bàn tay của Khúc Kim Tích hơi đỏ mồn mồn.

Trong lòng luôn phân vân có nên thu tay lại không.

Lời Lương San nói vào tối hôm đó không ngừng quanh quẩn bên tai cô.

Do dự một lát, cô lựa chọn cái sau.

Đi được hơn mười phút, tới vườn mai, Khúc Kim Tích đang định rút tay về thì Thẩm Thính đã buông tay cô ra, chỉ một gốc cây mai to: "Đến chỗ đó đi."

"À?" Khúc Kim Tích ngơ ngác đi qua đó, ngẩng đầu liền phát hiện Thẩm Thính lấy điện thoại ra hướng về phía cô. Lúc này cô mới biết Thẩm Thính đang muốn chụp hình cho cô.

Cô lập tức tạo dáng, không thể để lãng phí kỹ thuật chụp ảnh của thầy Thẩm cũng như khung cảnh đẹp như vậy được!

"Nhanh như vậy?" Vừa mới chỉnh xong tư thế liền thấy Thẩm Thính ngoắc tay với cô, Khúc Kim Tích vội vàng chạy tới. Lúc này Thẩm Thính nhét điện thoại vào tay cô rồi cất bước đi thẳng tới dưới cây mai.

"?"

Đây là muốn cô chụp ảnh cho anh?

Chương 112

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Muru trang" bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà kéo dài đến tận ngày 1 tháng 3, doanh thu phòng vé tăng đến mười lăm tỷ, sau đó chậm rãi giảm xuống.

Là một bộ phim điện ảnh huyền huyền mang sắc thái mưu quyền, doanh thu phòng bán vé tăng cao, điều này không chỉ do diễn viên có kỹ năng diễn xuất tốt mà còn bởi vì kịch bản đặc sắc.

Người nổi tiếng nhất không còn nghi ngờ gì nữa chính là nhân vật được Khúc Kim Tích thủ vai, vai diễn này khiến cho mọi người có một cái nhìn mới về Khúc Kim Tích.

Khi bắt đầu công chiếu, Từ Nam Nam phát hiện những cảnh quay của cô ta bị cắt đi rất nhiều, dường như số lần xuất hiện trên màn ảnh ngang bằng với Khúc Kim Tích, thậm chí còn không nhiều bằng Khúc Kim Tích, hơn nữa trong nhiều cảnh quay, nhìn cô ta... vô cùng xấu.

{Truyện được Edit & đăng tại Yeungontinh.vn}

Hơn nữa, vấn đề về tích cách cũng như những tin tức không hay về cô ta trước đó khiến Từ Nam Nam bị chê bai rất nhiều ngay khi phim vừa công chiếu.

Từ Nam Nam không từ bỏ ý định, cô ta bỏ ra một khoản tiền lớn để tuyên truyền, không ngừng rêu rao những tin xấu về Khúc Kim Tích, nhưng cuối cùng đều không thành công.

Ngũ Lập Thu vẫn còn đang để ý đến cô ta nữa.

Trước khi bộ phim được lên sóng, những tin đồn không tốt về Từ Nam Nam cũng bị hạn chế lại, dù sao cô ta cũng là nữ chính, sợ sẽ

ảnh hưởng đến thành tích của đoàn làm phim. Sau khi phim được phát sóng, nếu cô ta ngoan ngoãn một chút thì cũng sẽ không có ai đuổi tận giết tuyệt cô ta.

Không ngờ cô ta lại không biết an phận.

Liên tiếp tung những tin tức không hay về Khúc Kim Tích lên mạng, đồng thời đăng hông báo rằng Khúc Kim Tích chỉ đóng vai nữ phụ trong "Muru trang", nhưng những cảnh quay lại lấn át nữ chính, nói Khúc Kim Tích thông đồng với Thẩm Thính cùng những người ở trong tổ phim để tùy ý chỉnh sửa kịch bản.

Những fan hâm mộ của cô ta cũng ngốc nghếch tin vào điều đó, gắn lên người Khúc Kim Tích cái mác không đứng đắn.

Ngũ Lập Thu cũng không vội vàng phản bác lại, để cho Từ Nam Nam làm những điều cô ta muốn, không lâu sau đó liền tung ra một đoạn video.

Sau khi "Muru trang" hoàn thành, Khúc Kim Tích được mời tham gia vào một chương trình. Lúc đó Dụ Đồng, Từ Nam Nam, đạo diễn Hà Chiếu cùng nhà sản xuất Dư Chế được mời, Thẩm Thính bởi vì có việc nên không đi.

Chương trình này được phát sóng trước khi "Muru trang" chiếu. Trong chương trình, hình ảnh của Khúc Kim Tích vô cùng ít ỏi. Phòng vé của "Muru trang" bán được nhiều, độ nổi tiếng của Khúc Kim Tích cũng vì thế mà tăng vọt, không ít người hâm mộ đau lòng cho Khúc Kim Tích xuất hiện quá ít trong chương trình kia.

Hơn nữa trong chương trình, cô và Dụ Đồng có tương tác qua lại, có người nghĩ đến quan hệ của hai người trong bộ phim, thế là ra sức chèo thuyền CP.

Vì vậy, sau khi chương trình được phát sóng, trừ bỏ cảnh quay của Khúc Kim Tích ít ra thì không có vấn đề gì khác.

Hiện tại trên mạng đang lan truyền một đoạn video không có trong cảnh phim, đoạn video dài gần một phút. Khi người dẫn chương trình đặt câu hỏi cho khách mời, Khúc Kim Tích vẫn khôn khéo ngồi ở phía ngoài cùng, chẳng qua là biểu cảm vô cùng trống rỗng giống như người mất hồn, nhìn vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Không đợi cư dân mạng bật cười, màn ảnh đã chuyển đến trên người Từ Nam Nam, cô ta dịu dàng nói một câu: "Tôi cảm thấy phụ nữ phải độc lập, phải học được cách yêu bản thân, như vậy mới được nhiều người ngưỡng mộ. Mà chúng tôi là người trong giới nghệ sĩ, càng phải độc lập hơn nữa, vì giấc mơ mà kiên quyết không bỏ cuộc."

Những lời này của Từ Nam Nam trên truyền hình nhận được vô số lời khen ngợi, ngay cả người qua đường cũng bị cô ta lôi cuốn, cảm thấy cô ta là một người phụ nữ ngay thẳng, độc lập lại không mất đi sự dịu dàng vốn có của một người phụ nữ.

Nhưng mà từ đoạn video có thể nhìn thấy rõ, sau khi Từ Nam Nam nói xong câu này, ánh mắt liếc nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh là Khúc Kim Tích.

Ánh mắt đó rõ ràng đang biểu đạt sự khinh thường và chán ghét của cô ta, nhưng chỉ thoáng qua trong nháy mắt. Nếu như không có camera ghi lại, dường như ai cũng không chú ý đến.

Đoạn video vừa được tung ra đã nhanh chóng được mọi người chú ý đến.

Hiện tại Khúc Kim Tích đã có rất nhiều fan trung thành.

Trước kia những thông tin không hay về cô chủ yếu xoay quanh nội dung không biết xấu hổ mà tiếp cận Thẩm Thính trong hậu trường, nhưng mà chuyện này cũng đã lắng xuống, ngay cả chính chủ cũng không để ý, thậm chí còn mời cô về công ty. Hơn nữa, khi chiếu phim "Muru trang", hình ảnh sư huynh sư muội trong phim

khiến khán giả vô cùng ấn tượng, vì vậy mọi chuyện cũng dần lắng xuống.

Nội dung thứ hai đưa tin cô nửa đêm đến phòng của nhà sản xuất Dư, tuy nhiên cũng đã có video làm sáng tỏ mọi chuyện, đó là bởi vì cô sốt cao nên gõ nhầm cửa, đến cả nhà sản xuất Dư cũng đăng trạng thái lên mạng để làm sáng tỏ mọi chuyện.

Tin không hay thứ ba về cô chính là quan hệ "tình ái" với Mạnh Thiên Hạo, trên thực tế cô mới là người đáng thương nhất trong chuyện này, bị lừa cả tiền lẫn tình một cách thảm bại.

Nhưng nay, cô đã tẩy trắng được rồi. "Muru trang" gây được tiếng vang lớn, danh tiếng của cô cũng tăng vọt theo, được rất nhiều fan hâm mộ yêu quý.

Bởi vì vậy, ngay sau khi fan của Khúc Kim Tích nhìn thấy đoạn video liền không kiềm chế được mà xắn tay áo lên, bình luận những lời không hay về Từ Nam Nam, đại loại như khinh thường bộ mặt kinh tởm của cô ta.

Cái gì mà hình ảnh người phụ nữ mạnh mẽ sau ly hôn chứ?

Chẳng qua cũng chỉ là một đóa bạch liên hoa và trà xanh mà thôi.

Ngoài đoạn video được quay từ hậu trường này ra, một người tự nhận là trợ lý trước kia của Từ Nam Nam cũng lên tiếng tố cô ta. Lúc ở trong đoàn phim, ngày nào cô ta cũng lấy danh nghĩa là tiền bối trong giới mang đủ loại bánh ngọt đến tặng Khúc Kim Tích, lại còn ép Khúc Kim Tích ăn trước mặt mọi người, mục đích là vì cái gì?

Đương nhiên là để Khúc Kim Tích béo. Bởi vì trước giờ cô ta luôn ghen tị với sự xinh đẹp trẻ trung của Khúc Kim Tích, nên nghĩ ra cách này để thân thể Khúc Kim Tích béo lên.

"@Từ Nam Nam, tốt xấu gì cũng là tiền bối, cô lại lấy danh nghĩa đó để bắt nạt Khúc Kim Tích, đúng là độc ác."

"Mẹ nó, Từ Nam Nam nhìn Khúc Kim Tích bằng ánh mắt này...Đây không phải nói cho mọi người biết những lời cô ta nói ám chỉ Khúc Kim Tích sao. Thật sự chưa gặp qua người nào đáng khinh như Từ Nam Nam, ghê tởm!"

"Không biết vì sao tôi vẫn luôn không thích Từ Nam Nam, hiện tại càng có lý do để chán ghét."

"Giới giải trí thật sự kinh khủng, một người tưởng chừng xinh đẹp, chính trực lại có thể nghĩ biện pháp để người khác béo lên. Tôi còn tưởng chuyện này chỉ có thể có trên phim ảnh, tiểu thuyết, không ngờ ngoài đời cũng có."

"Từ Nam Nam là một ví dụ điển hình cho sự đấu đá trong phim cung đấu, Khúc Kim Tích lại là một người phụ nữ có số phận bi thảm, cảm giác cô ấy đi được đến ngày hôm nay là điều không dễ dàng gì."

"Cô gái của tôi nhất định phải mạnh mẽ, Khúc Kim Tích."

"Tôi từng có đọc qua tin tức về Từ Nam Nam. Trước kia cô ta bất chấp, dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn để kết hôn với người đàn ông giàu có, sau đó lại ly hôn với chồng, không phải bởi vì sự nghiệp diễn xuất... Mà bởi vì cô ta không kiềm chế được dục vọng của bản thân, muốn ra ngoài tìm trai trẻ, @Đại Liêu Tàn Bạo, vào đây sẽ có quá trình cặn kẽ."

Từ Nam Nam tức giận đến mức đập vỡ điện thoại, người đại diện và nhân viên truyền thông không biết làm thế nào, đành nói: ""Chỉ có thể dùng cách như lần trước, đợi hai ngày sau, khi mọi chuyện lắng xuống, những lời bàn tán tự nhiên cũng sẽ vơi đi. Những người trên mạng chỉ thuận miệng nói mà thôi, nói xong thì thôi."

Người đại diện thấy cô ta tức giận, tiếp tục khuyên bảo, miễn sao không để cho cô ta đại dốt như lần trước. Nếu không biết tốt xấu mà làm liều, khiến mọi chuyện tiếp tục dậy sóng, như vậy sẽ càng nhận nhiều sự phản đối của dư luận.

"Lần trước chúng ta đã chịu thiệt rồi, lần này không thể chịu thiệt nữa."

Từ Nam Nam nghiêng răng nghiêng lợi: "Lần trước tôi đã can rằng chịu đựng, lần này anh còn muốn tôi phải nhẫn nhịn thế nào nữa?"

Người đại diện cố nhịn xuống ý nghĩ muốn tát cô ta, dùng giọng điệu hòa giải nói: "Hiện tại cô cũng thấy rồi đấy, chúng ta không đấu lại lượng fan của Khúc Kim Tích. Hiện tại cô ta không có bất kỳ một điểm yếu nào. Trái lại, tin tức, mọi chuyện của cô lại có thật, chúng ta làm sao có thể phản kích lại, tốt nhất là để chuyện này đi vào dĩ vãng, nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của cô."

"Ý của cô là tôi phải trơ mắt nhìn Khúc Kim Tích hiện ngang bước lên thảm đỏ, còn tôi thì đón nhận những lời miếng nhiếc từ cộng đồng mạng?" Từ Nam Nam không thể tin nổi.

Người đại diện thầm trợn mắt trắng: "Nếu không, cô muốn như thế nào? Cô nói cho tôi biết cô muốn đối phó với cô ta như thế nào? Cô dùng biện pháp gì để đối phó với cô ta?"

Từ Nam Nam: "..."

Cô ta bỗng nhiên phát hiện bản thân cô ta không có biện pháp gì!

Thấy cô ta không lên tiếng, người đại diện thở dài: "Tuy những lời này rất tàn nhẫn, nhưng tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô, hiện tại chúng ta không thể chọc vào Khúc Kim Tích." Cúi đầu để lại cho Từ Nam Nam một chút mặt mũi, dùng từ "Chúng ta" chứ không phải "Cô."

Chẳng qua Từ Nam Nam dựa vào khối tài sản có được sau khi ly hôn với người chồng giàu có, nhưng dựa vào chút tiền đó của người chồng cũ làm sao có thể so sánh với S&T?

Huống chi so về tài nguyên, trong giới nghệ sĩ, ai dám đắc tội với Ngũ Lập Thu?

Từ Nam Nam không cam lòng, một người phụ nữ kém mình về mọi mặt làm sao có thể vượt mặt cô ta về độ nổi tiếng, thậm chí còn được Thẩm Thính xem trọng.

Mà cô ta ngay cả một ánh mắt của Thẩm Thính cũng không có được.

Nhưng cho dù cô ta có không cam lòng thế nào đi chăng nữa, trong giới giải trí, Từ Nam Nam cũng được coi là diễn viên lâu năm, sau khi cơn nóng giận qua đi, lý trí đã quay trở về.

Cô ta biết những lời người đại diện nói có lý. Nếu tiếp tục động vào Khúc Kim Tích, cô ta sẽ không nhận được bất kỳ phần thắng nào. Cô ta không có công ty lớn chống lưng, không có người quản lý tài giỏi như Ngũ Lập Thu, càng không có nhiều mối quan hệ trong giới như công ty S&T.

Chỉ có thể nhận thua.

Điều này còn khó chịu hơn việc ăn một con ruồi.

Nhưng mà họa không đến một lần----

Ngay khi Từ Nam Nam định nuốt cơn giận này xuống, chuẩn bị rời đi thì cô ta nhận được điện thoại của trợ lý Hướng Quan Vũ, đối phương dùng giọng lạnh lùng nói: "Cô Từ, tôi thay mặt tổng giám đốc Hướng thông báo với cô một tin, anh ấy muốn phân chia lại tài sản với cô."

"Cái gì?"

"Những gì cô thắc mắc có thể liên hệ với luật sư Tôn, anh ta sẽ giải thích với cô."

Sắc mặt Từ Nam Nam biến đổi, trong nháy mắt trở nên luống cuống.

Lúc trước cô ta và Hướng Quan Vũ ly hôn trong hòa bình, hơn nữa cô ta cũng thông minh cho nên không đòi hỏi quá nhiều tài sản. Cô ta biết con người Hướng Quan Vũ vô tình, nhưng không sao, người đàn ông này rất hào phóng, cũng cần thể diện, cho dù là vì nhà họ Hướng cũng sẽ không đối xử tệ bạc với cô ta.

Chỉ cần cô ta đưa ra yêu cầu không vượt quá giới hạn của ông ta thì ông ta sẽ đáp ứng.

Sự thật chứng minh những tính toán của cô ta không hề sai. Sau ly hôn, Hướng Quan Vũ vô cùng sáng khoái đồng ý vấn đề phân chia tài sản, ông ta còn đồng ý cho cô ta phí sinh hoạt hàng tháng lên đến sáu con số.

Cho nên có thể thấy ông ta không thiếu tiền.

Quay lại giới giải trí, một lần nữa được hưởng cảm giác làm ngôi sao.

Nhưng mọi chuyện đều xuất phát từ Hướng Quan Vũ, cuộc hôn nhân này là một sai lầm, ví dụ như bên ngoài...

Là một người đàn ông thành công, lúc trước Hướng Quan Vũ lấy Từ Nam Nam là bởi vì hoài nghi đứa con trong bụng Từ Nam Nam chính là con của ông ta, dù đây là một sai lầm. Với tư tưởng truyền thống, Hướng Quan Vũ liền đồng ý cưới Từ Nam Nam.

Bên cạnh đó, trong hôn nhân Hướng Quan Vũ cũng đã ngoại tình, vi phạm hôn nhân. Từ Nam Nam đưa ra đề nghị ly hôn, hơn nữa cũng đưa ra những yêu cầu không quá đáng, ông ta đương nhiên sẽ đồng ý.

Nhưng mà chỉ có Từ Nam Nam biết rõ, Hướng Quan Vũ ngoại tình là do một tay cô ta sắp xếp.

Lúc trước cô ta sắp xếp mọi chuyện để được gả cho Hướng Quan Vũ, đơn giản bởi vì nhắm đến khối tài sản và quyền lực nhà họ Hướng. Hướng Quan Vũ tuy lớn tuổi, nhưng thân thể được rèn luyện hàng ngày, nhìn không khác gì những người đàn ông trẻ tuổi.

Cho nên Từ Nam Nam động lòng.

Nhưng mà đến khi vào được nhà họ Hướng, cô ta mới hiểu hiểu được để vào sống trong một gia đình giàu có cũng không dễ dàng gì. Đầu tiên là cha mẹ chồng không thích cô ta, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng cô ta nên mới khắc chế.

Tiếp đó, ba đứa nhỏ là con của Hướng Quan Vũ cùng vợ trước đã lớn, cũng không kém cô ta nhiều tuổi, ba đứa bé đó sẽ đồng ý nhận một người trẻ như cô ta làm mẹ kế ư?

Đương nhiên bọn chúng sẽ tìm cách đối phó với cô ta.

Hơn nữa, khi Từ Nam Nam mang thai lại không chú ý, không may xảy thai. Từ đó, cô ta sống ở nhà họ Hướng càng khổ hơn.

Người nhà họ Hướng có thái độ không tốt đối với cô ta, Từ Nam Nam muốn củng cố lại địa vị của bản thân, nhưng Hướng Quan Vũ thường xuyên phải đi công tác, không mấy khi ở nhà, lúc về nhà cũng không động chạm đến cô ta.

Sống như vậy có khác gì một góa phụ?

Sau đó, tình cờ cô ta gặp tiểu thị tưng theo đuổi cô ta, Từ Nam Nam nhìn thấy đối phương vô cùng đẹp trai thì bỗng nhiên không thỏa mãn.

Khoảng thời gian sau đó, bộ phim mới của Thẩm Thính được chiếu, trên mạng khắp nơi đều là tin tức của Thẩm Thính, trong nháy mắt cô ta muốn người đàn ông đứng cạnh cô ta phải đẹp trai, danh tiếng và quyền lực không kém gì Thẩm Thính.

Ngay từ khi ra mắt bộ phim đầu tiên với Thẩm Thính, cô đã bắt đầu để ý đến người đàn ông này.

Cho dù có như thế nào cô ta cũng muốn thử.

Từ Nam Nam biết người đàn ông Hướng Quan Vũ này cần thể diện, nếu như không có nguyên nhân chính đáng ông ta sẽ không dễ dàng ly hôn.

Muốn ông ta đồng ý ly hôn, phải cho ông ta một lý do để ly hôn.

Cho nên Từ Nam Nam liền bày kế để Hướng Quan Vũ ‘ngoại tình’, đặt bản thân vào vai diễn nạn nhân. Sau đó cô ta đề nghị ly hôn, lấy lý do thái độ của Hướng Quan Vũ, cho rằng mình ngoại tình là lỗi của ông ta, đương nhiên ông ta sẽ đồng ý yêu cầu của cô ta.

Vì thế ly hôn trong hòa bình, Từ Nam Nam có được những thứ bản thân muốn, khác xa với cô ta của hai năm trước.

Hai năm trước cô ta chỉ là một nữ nghệ sĩ mới nổi, tài nguyên không tính là tốt nhất, số tiền diễn đều bị công ty cầm, bản thân chỉ là người yếu thế, muốn mua quần áo và trang sức, tiết kiệm một khoản tiền, ít nhất phải cố gắng phấn đấu nhiều năm nữa.

Nhưng mà lấy Hướng Quan Vũ, sống trong gia đình giàu có hai năm, khi trở về cuộc sống độc thân, cô ta đã có được một khối tài sản, còn vài bất động sản, nếu chỉ dựa vào chính bản thân cô ta, không biết phải dốc sức bao lâu nữa mới có thể có được.

Từ Nam Nam vẫn cho rằng bản thân làm việc cẩn thận, Hướng Quan Vũ tuyệt đối sẽ không phát hiện, nhưng hiện tại đối phương bỗng nhiên muốn phân chia lại tài sản với cô ta...

Chẳng lẽ ông ta đã phát hiện ra điều gì?

Trong lòng Từ Nam Nam không khỏi sợ hãi.

"Bữa tiệc ăn mừng?" Khúc Kim Tích vừa rời khỏi phim trường liền nhận được thông báo của Ngũ Lập Thu, phòng bán vé của phim "Muru trang" bán rất chạy, danh tiếng vang xa, nhất định phải tổ chức một bữa tiệc ăn mừng.

"Bữa tiệc ăn mừng này nhất định phải đi, tôi nghe Chu Lị nói Thẩm Thính không có thời gian để tham gia, nói là có chuyện gì đó, có hỏi anh ta cũng không nói. Cô mau đi khuyên anh ta, bữa tiệc liên hoan này hai người phải có mặt."

Khúc Kim Tích bị những lời nói của Ngũ Lập Thu làm cho mơ màng, chỉ có thể gật đầu xác nhận, cuối cùng mới nói: "Bữa tiệc liên hoan diễn ra khi nào?"

"Ba ngày sau." Ngũ Lập Thu nói.

Khúc Kim Tích không biết Thẩm Thính có chuyện gì, nhân tiện nói: "Em sẽ dốc sức khuyên anh ấy đi."

"Đúng rồi." Ngũ Lập Thu đột nhiên nói, trong giọng nói không giấu được niềm vui sướng: "Bữa tiệc liên hoan này Từ Nam Nam sẽ không đi."

"Hả?" Khúc Kim Tích ngửi thấy mùi dưa bở, hiếm khi mới thấy Ngũ Lập Thu chủ động nhắc đến Từ Nam Nam.

Chuyện phát sinh gần đây nhất trên mạng, tuy Khúc Kim Tích hiểu rõ tình hình nhưng cô không chú ý lắm. Bình thường đi quay phim đã khiến cô mệt mỏi vô cùng, sau một năm trở lại tổ phim, Minh Ngọc Sinh càng tăng cường hành hạ, tra tấn nam nữ diễn viên chính.

"Chị Thu, cô ta làm sao vậy?"

Ngũ Lập Thu quen biết rất nhiều người và biết nhiều tin tức nội bộ. Trên thực tế chị ấy không phải là một người thích buôn chuyện, hơn nữa cũng kín miệng, chuyện chị ấy không muốn nói, không ai có thể lấy được chút tin tức từ miệng chị ấy.

Lúc này chị ấy lại vui vẻ nói với Khúc Kim Tích.

"Xuống chó rồi." Ngũ Lập Thu bắt đầu nói mọi chuyện cho cô, những gì chị ấy biết gần như là sự thật, ngoài việc không biết Hường Quan Vũ ngoại tình là do Từ Nam Nam cố tình dàn dựng.

Tuy nhiên hiện tại chị ấy cũng biết.

Khúc Kim Tích từng nghe Ngũ Lập Thu nói qua, trong lòng không ngừng nể phục tâm địa của Từ Nam Nam: "Cô ta đúng là lợi hại... Cái này có tính là đùa giỡn tổng giám đốc Hường trong lòng bàn tay?"

Tính kế với cả Hường Quan Vũ, còn khiến cho ông ta không biết, đúng là người bình thường không thể so sánh kịp.

Ngũ Lập Thu cười nhạo một tiếng: "Cô cho rằng Hường Vũ Quan không biết?"

"?" Khúc Kim Tích bị câu hỏi của chị ấy làm cho mơ hồ. Nếu Hường Quan Vũ biết chuyện đó, vì sao còn khoan dung với Từ Nam Nam như vậy, cho đến tận bây giờ mới đối phó Từ Nam Nam?

Rộng lượng như vậy sao.

Vừa rồi chị Thu nói với cô, Hường Quan Vũ thu hồi 90% tài sản đứng tên Từ Nam Nam, mà ngoài chút bất động sản ra thì Từ Nam Nam không lấy được gì.

Ngũ Lập Thu nói: "Hường Quan Vũ là một người có phong độ lịch sự nhất định. Hơn nữa anh ta còn lớn tuổi hơn Từ Nam Nam, Từ Nam Nam còn từng mang thai con của anh ta, chỉ dựa vào những chuyện đó, anh ta có thể bỏ qua những tính toán của Từ Nam Nam."

"Về phần ngoại tình, lúc trước Hường Quan Vũ không biết sự việc, hiện tại anh ta đã biết. Một người phụ nữ liên tiếp tính toán mình, thậm chí bày ra loại chuyện ngoại tình này chỉ vì muốn phân

chia tài sản. Làm sao đàn ông có thể nhẫn nhịn được? Đến tượng đất còn phải nổi giận, huống hồ Hướng Quan Vũ lại là một người đàn ông có địa vị cao như vậy."

Khúc Kim Tích nghe thấy giọng nói vui vẻ của Ngũ Lập Thu khi thấy người khác gặp họa, nói: "Chị Thu, tâm trạng của chị rất tốt sao?"

Nghe thấy Từ Nam Nam gặp họa, chị ấy là người vui vẻ hơn bất kỳ ai.

Cô biết Ngũ Lập Thu vô cùng ghét Từ Nam Nam, không ngờ chị ấy lại ghét đến mức độ này.

Ngũ Lập Thu cười tủm tỉm, nói một câu: "Lúc trước cô ta còn muốn quyến rũ Thẩm Thính."

Khúc Kim Tích: "!"

Ngũ lập Thu nói về chuyện cũ: "Vào thời điểm hai người bọn họ lần đầu hợp tác trong một bộ phim, Thẩm Thính nhà cô mới ra mắt không lâu, kinh nghiệm không nhiều, nên không thấy rõ được tâm tư của cô ta."

Khúc Kim Tích: "..."

Không thể tưởng tượng ra dáng vẻ thiếu kinh nghiệm của Thẩm Thính.

Cô cảm thấy Thẩm Thính không phải không thấy rõ tâm tư của Từ Nam Nam, mà là bởi vì thấy rõ, vì muốn cho cô ta một chút mặt mũi mới giả vờ như không thấy.

Giống như khi nghe nói sẽ kết hôn với nguyên chủ, tuy rằng anh vô cùng chán ghét nguyên chủ, nhưng không hề làm ra những chuyện quá đáng với nguyên chủ.

Đây là tu dưỡng của Thẩm Thính.

Ngũ Lập Thu không biết cô gái ở đầu dây bên kia đang mất hồn, tiếp tục nói: "Cô ta chính là muốn dụ dỗ. Vốn dĩ tôi cũng không quá ghét cô ta, dù sao thì Thẩm Thính đẹp trai sáng láng, đối với anh ta cảm lòng không đặt cũng là điều khó tránh khỏi.

Khúc Kim Tích hoàn hồn, nghe câu cuối cùng của Ngũ Lập Thu, khuôn mặt cô đỏ lên.

Đẹp trai sáng láng, cảm lòng không đặt... Không biết còn tưởng rằng chị ấy đang nói cô.

Không phải cô cũng cảm lòng không đặt sao? Bị một lão nam nhân đẹp trai dụ dỗ sao.

"Kết quả cô ta vừa cảm bát, vừa trông nòi... Diễn viên và đạo diễn trong đoàn, ai cô ta cũng tìm, xưng anh gọi chị, dùng thủ đoạn cao tay, khả năng này không ai có thể sánh bằng." Ngũ Lập Thu chắc chắc hai tiếng.

Đây mới là lý do chị ấy vô cùng chán ghét Từ Nam Nam.

"Được rồi, không nói cô ta nữa." Ngũ Lập Thu nói: "Nhớ kỹ, nhất định phải khuyên Thẩm Thính tham gia bữa tiệc liên hoan vào ba ngày sau, nếu anh ta không đồng ý..."

Ngũ Lập Thu dừng lại, Khúc Kim Tích còn tưởng chị ấy đưa ra một kế sách tốt gì, nhưng vào giây tiếp theo.

"Vậy thì ở trên giường, bảo anh ta đồng ý."

Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích: ""..."

Cô nhanh chóng cúp điện thoại, ngăn chặn người đại diện nói ra những lời lang sói, khuôn mặt cô đỏ không khác gì ánh chiều tà.

Buổi tối khi trở về khách sạn, Khúc Kim Tích đem chuyện bữa tiệc liên hoan nói với Thẩm Thính, anh liền nhú mào: "Anh không thể đến được."

"Vì sao?"

"Có việc."

"Việc gì?"

"Việc lớn."

"Việc lớn gì?"

Khúc Kim Tích không ngừng hỏi, sự kiện khách mời trong "Tình cố nhân" đã kết thúc, chỉ còn "Trúc sinh vật ngữ", đến lúc đó có thể sắp xếp được thời gian. Về chuyện của công ty... Gần đây cũng không có chuyện lớn gì, vì sao anh không thể tham gia bữa tiệc liên hoan?

Thẩm Thính thấy cô truy hỏi mình như vậy, có chút vui vẻ nói: "Lại đây, anh nói cho em biết."

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn bước tới.

Thẩm Thính cởi bỏ cúc áo trên cổ tay, nhìn cô, chậm rãi nói: "Hôn anh một cái."

Khúc Kim Tích do dự hai giây, nghĩ đến lời dặn dò của chị Thu, trái tim vô thức đập mạnh, cô kiễng chân, dang đôi môi đỏ mọng lên.

Động tác trên tay Thẩm Thính dừng lại.

Nụ hôn chỉ kéo dài trong nháy mắt, khuôn mặt Khúc Kim Tích đỏ ửng, không dám nhìn anh, giọng nói không tự giác mà nhỏ đi: "Hiện

tại có thể nói rồi chứ." Khóe miệng Thẩm Thính khẽ cong, ghé sát vào tai cô, phun ra một luồng hơi nóng: "Lên giường anh liền nói cho em."

- -"Vậy ở trên giường, bảo anh ta đồng ý."

Giọng nói của Ngũ Lập Thu không ngừng vang lên trong đầu.

Khúc Kim Tích cắn răng nói: "Nhưng anh phải đồng ý đi đến bữa tiệc liên hoan."

"Cái này còn xem biểu hiện của em."

Hai giờ sau, Khúc Kim Tích dùng chăn quấn quanh người, ánh mắt ảm Ứt, toàn thân toàn dấu hôn hồng phấn, giọng nói không có chút sức lực: "Không, đừng tới!"

Chương 113

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lần cuối cùng Khúc Kim Tích tham gia tiệc ăn mừng là vào năm ngoái, mượn ánh sáng của Thẩm Thính nên cô mới có thể tham gia. Khi đó cô còn bị dân mạng mắng chửi, ngay khi bước lên thảm đỏ cũng không dám nán lại lâu mà nhanh chóng chạy vào trong.

Chưa đầy một năm, cô có thể quang minh chính đại tham gia tiệc liên hoan, hơn nữa bản thân cũng có đóng góp trong đó, nghĩ lại cô vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Không biết Thẩm Thính phải xử lý chuyện gì, may sao anh đã đồng ý với cô là sẽ tham gia bữa tiệc liên hoan. Nhưng mà ngày thứ hai sau khi anh đồng ý, thì anh đã rời khỏi tổ kịch.

Khúc Kim Tích và Minh Ngọc Sinh hoạch định hành trình trước thời hạn. Hai ngày nay, cô quay rất nhiều, như vậy thì có thể để dành hai ngày rảnh để làm gia bữa tiệc liên hoan.

Khúc Kim Tích vừa xuống máy bay, Ngũ Lập Thu đã tự mình đi đón cô, sau đó đưa cô đi làm đẹp từ đầu đến chân.

"Nhìn khuôn mặt khô khốc này đi." Lại nhìn đến những vết xanh xanh tím tím trên người Khúc Kim Tích, Ngũ Lập Thu cau mày: "Không được mặc trang phục hở lưng."

Cổ Nhạc Nhạc nói xen vào: "Dì à, Kim Tích của chúng ta trước nay đẹp tự nhiên, mặc gì cũng đẹp. Cho dù dạo gần đây có đi quay chụp nhiều, dì nhìn làn da của chị ấy đi, trắng như lòng trắng trứng, ai có thể sánh được!"

Nói về kỹ năng nịnh nọt, không ai có thể sánh ngang Cổ Nhạc Nhạc. Cô gái này đã bị nghệ sĩ nhà mình làm cho mê muội, nhất là vừa nghĩ tới con nhím nhỏ và bé gấu trúc đáng yêu, khiến Khúc Kim

Tích ở trong mắt cô ấy, không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào là không đáng yêu.

"Cháu thì biết cái gì." Ngũ Lập Thu liếc nhìn cô ấy một cái, ngồi trên xe bắt đầu đắp mặt nạ dưỡng ẩm cho Khúc Kim Tích: "Bữa tiệc liên hoan lần này biết có ý nghĩa như thế nào với cô không?"

Khúc Kim Tích không khác gì con rối gỗ, tùy ý để Ngũ Lập Thu bố trí, cô gật đầu một cách cứng nhắc.

"Có ý nghĩa gì?" Cổ Nhạc Nhạc ngơ ngác hỏi bọn họ, bản thân cô ấy không hiểu, tròn tròn mắt hỏi một cách không mắc cỡ.

"Đối với Khúc Kim Tích mà nói, nó có ý nghĩa xóa bỏ nhãn mác diễn viên tuyến mười tám." Ngũ Lập Thu kiên nhẫn giải thích cho đứa cháu gái.

Cổ Nhạc Nhạc lập tức hiểu ra: "Cháu hiểu rồi, đây là tác phẩm đầu tay của Khúc Kim Tích, lúc trước tuy cô ấy là nữ phụ nhưng lại được chú ý hơn nữ chính. Vì vậy nhiều người cho rằng Kim Tích dựa vào cảnh diễn trong "Tạ Trường Tịch", hiện tại tác phẩm mới của cô ấy ra mắt, có thể thấy cô ấy đã kiên cường thế nào."

Doanh thu phòng vé của "Muru trang" có tiếng vang rất tốt. Khúc Kim Tích là nữ phụ, phải nhân cơ hội này để lấy được thiện cảm của mọi người. Tuy nhiên Ngũ Lập Thu cũng không sắp xếp, chỉ để Khúc Kim Tích quay phim trong tổ phim, cùng lắm cũng chỉ liên hệ một hai phóng viên danh tiếng đến phỏng vấn.

Càng vào thời điểm như này, càng phải trầm ổn, trước có "Muru trang", sau có "Trúc sinh vật ngữ", hơn nữa hiện tại trong tay Ngũ Lập Thu cầm không ít kịch bản tốt, Khúc Kim Tích không lo không có đất diễn, điều trước mắt cô cần làm chính là duy trì sự nổi tiếng và gia tăng lượng fan hâm mộ.

Cô vốn dĩ đang nổi tiếng, nếu như thường xuyên xuất hiện thì độ nổi tiếng sẽ mất dần đi.

Lúc trước Khúc Kim Tích chưa từng tham gia hoạt động tương tự, bữa tiệc ăn mừng cũng sẽ khác, hoạt động lớn như vậy, các bên lớn sẽ cùng nhau cử hành. Ngoài đội ngũ sáng tạo, các giám đốc điều hành cấp cao của công ty giải trí cùng các thương hiệu thời trang cũng tham gia.

Nhân vật nữ chính sẽ không xuất hiện trong bữa tiệc liên hoan. Như vậy, Khúc Kim Tích phải xuất hiện một cách rạng rỡ nhất, để tất cả các nhãn hàng một lần nữa nhận ra cô, đến lúc đó nhất định sẽ mời cô làm người phát ngôn chính.

Là một nữ nghệ sĩ, ngoài thành tích đóng phim điện ảnh cùng truyền hình, cơ hội làm người phát ngôn cho những hãng thời trang cũng không thể đánh mất, đây là con đường muốn đi ra ngoài quốc tế.

Sau vài giờ làm đẹp cùng tạo kiểu tóc, Ngũ Lập Thu nhận được điện thoại của Chu Lị. Đối phương lo lắng nói cho chị ấy một tin tức, Thẩm Thính không nghe điện thoại.

Bữa tiệc liên hoan bắt đầu vào lúc bảy giờ, phải đến trước thăm dò một tiếng, giới truyền thống đã đứng bên ngoài từ lâu, hiện tại Thẩm Thính lại không thấy bóng dáng đâu?

Ngắt điện thoại, Ngũ Lập Thu nói với Khúc Kim Tích: "Cô mau liên hệ với Thẩm Thính."

Khúc Kim Tích thầm nghĩ Chu Lị không liên lạc được với anh, chẳng lẽ cô liên lạc được?

Nhưng cô chỉ dám nghĩ ở trong lòng, lập tức ở trước mặt Ngũ Lập Thu lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Thính, điện thoại đổ chuông hai tiếng đã được kết nối.

Ngũ Lập Thu: "..."

Nếu Chu Lị biết, liệu anh ta có phát điên hay không?

Cũng may hiện tại cô không ở cùng Thẩm Thính.

"Ở đâu?" Không đợi Khúc Kim Tích lên tiếng, Thẩm Thính đã chủ động nói.

"Đang chọn quần áo cho bữa tiệc liên hoan tối nay." Khúc Kim Tích nhấn mạnh chữ bữa tiệc liên hoan.

"Không cần chọn, về nhà, trang phục của em, anh đã chọn rồi."

"Cái gì?"

"Anh chờ em ở nhà."

Ngắt điện thoại.

"Làm sao? Anh ta đang ở đâu?" Ngũ Lập Thu vội vàng hỏi.

Khúc Kim Tích ho khan một tiếng, ánh mắt đảo về phía nhân viên công tác đang bận rộn, cô có chút ngượng ngùng nói: "Không cần chọn lễ phục, anh... Anh ấy đã giúp em chọn trang phục, để ở nhà, bảo em về đó lấy."

Ngũ Lập Thu: "...". Không nói sớm.

Cổ Nhạc Nhạc lộ ra biểu cảm ngưỡng mộ: "Tổng giám đốc Thẩm đúng là lãng mạn." Chọn sẵn đồ, cô chỉ cần về mặc, đúng là tổng giám đốc bá đạo!

Hai má Khúc Kim Tích nóng lên, cô không nghĩ tới Thẩm Thính lại tự tay làm hết, bộ trang phục anh chọn... Trong lòng cô sao lại cảm thấy có chút ngọt ngào thế này...

"Mắt nhìn của tổng giám đốc Thẩm chắc chắn rất tốt, đi thôi Tích Tích, chúng ta nhanh chóng trở về." Cổ Nhạc Nhạc đã không còn sự kiên nhẫn. Trong mắt cô ấy, những bộ trang phục trong cửa hàng này không đẹp cho lắm, chúng không xứng với dung mạo xinh đẹp của Tích Tích.

Thật ra Khúc Kim Tích cũng rất mong chờ, nhưng cô không biểu hiện ra bên ngoài.

Ngũ Lập Thu quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt háo hức và mong chờ của hai cô gái, chị ấy dờ khóc dờ cười, đành phải thanh toán tiền với nhân viên cửa hàng, sau đó dẫn họ về nhà.

Ngũ Lập Thu đã từng đến căn hộ, nhưng Cổ Nhạc Nhạc chưa từng đến. Cô ấy nghĩ rằng đây là tổ ấm tình yêu của Tích Tích cùng tổng giám đốc Thẩm, trong lòng không giấu được sự kích động.

"Đi lên đi." Tới bãi đỗ xe, dáng vẻ của Ngũ Lập Thu như không muốn xuống xe, nhìn về phía Khúc Kim Tích nói: "Hai người nhanh lên, đừng lè mề."

Khúc Kim Tích liền đi nhanh như chớp.

Cổ Nhạc Nhạc há miệng, ngón tay xoắn vào nhau: "Dì à, chúng ta không đi lên sao?"

"Cháu đi lên để làm gì?" Ngũ Lập Thu trang điểm lại cho mình: "Đi lên đó để làm bóng đèn của hai vợ chồng họ sao?"

Cổ Nhạc Nhạc lập tức yên lặng, không hé răng nói nữa.

Đúng rồi, suýt chút nữa thì cô ấy quên mình là bóng đèn.

"Dì, kia không phải trợ lý Tần sao?" Cổ Nhạc Nhạc nhìn quanh, thấy Tần Tang lên xe: "Dà, cháu đi tìm trợ lý Tần."

Không đợi Ngũ Lập Thu mở miệng, Cổ Nhạc Nhạc nhanh nhẹn mở cửa xe bước xuống. Cô ấy đi về phía Tần Tang, muốn hỏi xem lúc trước Khúc Kim Tích từng biến thành thứ gì. Thật sự không nhận được mà muốn biết trước kia Kim Tích đã biến thành con vật nhỏ đáng yêu nào.

Thường xuyên qua lại, cả hai đã thân thiết không ít.

Nhìn thấy Cổ Nhạc Nhạc chạy về hướng cậu ta, Tần Tang: "..."
Đầu có hơi đau.

"...Tôi biết rồi." Khúc Kim Tích vừa mở cửa ra chợt nghe thấy giọng nói của Thẩm Thính, anh đang gọi điện thoại.

Thẩm Thính cũng thấy Khúc Kim Tích đẩy cửa vào, sắc mặt dịu đi không ít, nói với người ở đầu dây bên kia một câu: "Tôi còn có việc, cứ như vậy đi."

Anh ngắt điện thoại, hướng về phía cửa nơi Khúc Kim Tích đang đứng bất động, nói: "Đứng ở cửa làm cái gì?"

Thẩm Thính đã thay đổi quần áo và makeup. Bộ quần áo màu xám bạc tôn lên dáng người hoàn mỹ của anh, ống quần hơi hẹp, chạm vào mặt trên đôi giày da, đôi chân dài và thẳng. Có lẽ do trang điểm, lông mày của anh sắc bén hơn bình thường, ánh mắt lãnh đạm xa cách.

Giống như một quý tộc cao quý.

Đàn ông mặc vest trông đẹp trai hơn rất nhiều, đa số âu phục tôn người lên, nhưng người có thể làm nổi bật lên sự cao quý cùng tao nhã của bộ âu phục thì chỉ có thể là Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích không thể không thừa nhận, cô bị vẻ đẹp của Thẩm Thính hấp dẫn.

Cô nghĩ rằng bản thân đã có khả năng miễn dịch với vẻ đẹp trai của Thẩm Thính, hiện tại xem ra là không phải.

"Anh về từ bao giờ?" Khúc Kim Tích âm thầm khôi phục cảm xúc kinh điển, cô bước vào phòng khách, ánh mắt nhìn xung quanh, không thấy hộp đựng trang phục của bản thân.

"Vừa về được một lát." Thẩm Thính nâng cổ tay nhìn thời gian, "Trang phục ở trong phòng ngủ, em đi thay đi."

Khúc Kim Tích "Ủm" một tiếng rồi bước lên lầu. Hộp đựng đồ được đặt trên giường, cô dừng lại vài giây mới mở hộp ra.

Đó là một chiếc váy dài tay hình hoa tulip, gấu váy và cổ tay được may bằng những bông hoa trang nhã, bề ngoài váy có màu xanh nhạt, nhưng khi nhìn gần có thể thấy đường chỉ màu vàng, kết hợp cả hai với nhau, khiến bộ váy thiết kế không mất đi khí chất tao nhã, sang trọng mà còn thể hiện được sự nhẹ nhàng. Nhìn mỗi đường kim mũi chỉ có thể thấy được giá của nó cao ngất ngưởng.

Nó yên lặng nằm bên trong chiếc hộp, chờ đợi chủ nhân mặc vào.

Không có một người con gái nào không thích những bộ quần áo đẹp, Khúc Kim Tích cũng không phải là ngoại lệ. Cô cẩn thận thay váy, mở tủ quần áo ra, bên trong là chiếc gương soi được toàn thân.

Cô gái trong gương mỉm cười dịu dàng, Khúc Kim Tích nhìn bản thân mình trong gương, ít nhất về ngoại hình, cô không hề thua kém Thẩm Thính.

Phía sau truyền đến tiếng vỗ tay.

Cô hoảng sợ, quay đầu liền thấy Thẩm Thính bước đến. Khuôn mặt Khúc Kim Tích đỏ ửng, than thở: "Đi kiểu gì mà không phát ra tiếng động."

"Là bởi vì bản thân em đang tự chìm trong sự tán dương chính mình cho nên khi anh đi vào em mới không nghe thấy tiếng." Ánh mắt của Thẩm Thính hơi nhìn xuống, che giấu đi sự kinh ngạc trong đáy mắt.

"Váy rất đẹp." Khoác lên mình bộ váy xinh đẹp, Khúc Kim Tích không giấu được tâm trạng vui vẻ mà xoay vòng: "Anh mua ở đâu vậy?"

Thẩm Thính không trả lời câu hỏi của cô, từ trong hộp lấy ra một hộp quà nhỏ. Khúc Kim Tích vừa rồi mới thay quần áo nên cũng

không phát hiện ra.

"Đây là cái gì?"

"Mẹ chọn cho em một bộ trang sức." Thẩm Thính mở hộp ra.

Khúc Kim Tích kinh ngạc, nghĩ đến một khả năng: "Trước đó anh về nhà cũ sao?"

Thẩm Thính "Ừ" một tiếng: "Cúi đầu xuống."

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn cúi đầu, Thẩm Thính đem chiếc vòng cổ làm bằng đá tinh xảo đeo vào chiếc cổ thon dài và trắng như tuyết của cô gái.

Chờ cô mang khuyên tai và lắc tay xong, Thẩm Thính mới nói một câu bên tai của Khúc Kim Tích: "Mẹ nói đây là một món quà nhỏ dành cho con dâu, trường bố tặng quà không thể từ chối, cho nên biểu cảm của em..."

"Không cần lộ ra vẻ "Nhỡ may làm hỏng hay đánh mất" nên bồi thường như thế nào." Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông ẩn chứa ý cười. Khúc Kim Tích bị nói trúng tâm tư: "..."

Cuối cùng là một chiếc nhẫn.

Thẩm Thính nắm lấy tay của Khúc Kim Tích, đây chỉ là chiếc nhẫn bình thường, không có ý nghĩa gì khác, nhưng nhịp tim của Khúc Kim Tích vẫn không khống chế được mà đập dồn dập.

Khi chiếc nhẫn chuẩn bị đeo vào ngón áp út, Khúc Kim Tích bỗng nhiên thu tay về, cúi đầu: "Nhẫn không cần mang đi, dễ bị mất. Hôm trước, tôi có xem một đoạn video, có một nghệ sĩ vì giao lưu với fan tại sự kiện, trong quá trình bắt tay mà suýt nữa làm rơi chiếc nhẫn của nhà tài trợ."

Thẩm Thính nhìn cô trong chốc lát, thấy cô quyết định không muốn mang nên đành thôi.

Ánh mắt anh liếc qua chiếc nhẫn, sau đã thả nhẫn vào hộp: "Nghe theo em."

Trong lòng Khúc Kim Tích khẽ thở ra một hơi, cô cũng không biết bản thân mình vì sao vừa rồi lại căng thẳng.

"Đi thôi." Thẩm Thính xoay người, mới đi được hai bước chợt nghe thấy một tiếng vang, giống như có đồ vật gì đó rơi trên mặt đất.

Một dự cảm xấu bao phủ, dừng lại vài giây, Thẩm Thính thông thả quay đầu.

Chỉ thấy một con bạch tuộc nhỏ màu hồng to bằng lòng bàn tay đang nằm rạp trên mặt đất, khác với những con bạch tuộc nhỏ khác trên thị trường, con bạch tuộc nhỏ này có xúc tua hơi ngắn, màu hồng nhạt, đầu tròn, đôi mắt đen nháy, trong nháy mắt, hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Thẩm Thính: "..."

Sự im lặng kéo dài nửa phút, Khúc Kim Tích cố gắng tự "đứng" lên, lại phát hiện cảm giác bản thân khác lạ!

Cô liều mạng di chuyển, muốn xem bản thân đã biến thành còn gì.

Sau đó, sau đó...Cô nhìn thấy những xúc tua ngắn, mềm mại đang ngoe nguẩy trước mắt.

"..."

Liệu có phải cô có thù oán với hải sản!

Chương 114

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính ngồi xổm xuống, nhìn một lúc lâu, lúc này mới nhặt con bạch tuộc nhỏ lên.

Một cục mềm nhũn.

Trong ấn tượng của anh, bạch tuộc không đáng yêu, nó ở trong bùn cát, nhìn vừa bẩn thỉu vừa xấu xí, khiến cho người khác không thích nổi.

Nhưng mà bé bạch tuộc trước mắt này nhìn thế nào cũng vô cùng đáng yêu, hồng hồng, mềm mềm, hơn nữa hai con mắt ở trên đầu đen láy như được vẽ bằng bút chì.

Thẩm Thính không ghét bỏ mà nắm lấy xúc tua nhỏ bé, cảm giác xúc tua đang hút lấy ngón tay anh.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô không khống chế được!

"Anh không thể vắng mặt trong buổi liên hoan phim, nhưng mà em, hiện tại phải làm sao đây?" Chơi đùa với những xúc tua, Thẩm Thính chợt nhớ tới chuyện quan trọng, có chút đau đầu.

Đây là bữa tiệc liên hoan phim "Muru trang", tuy rằng chưa hề nói có những người nào tham gia nhưng đội ngũ sáng tạo của "Muru trang" chắc chắn sẽ tham gia.

Từ Nam Nam không tham gia, cũng không ai mong muốn cô ta tham gia.

Nhưng nếu như diễn viên nổi tiếng nhất là Khúc Kim Tích không lộ diện, không biết thời điểm viết quảng cáo cho phim phải viết thế nào.

Những xúc tua của Khúc Kim Tích không khống chế được mà lộn xộn--Không phải cô muốn động đây, mà là cô không có biện pháp để khống chế.

Vất vả lắm mới có cơ hội hiện diện ở bữa tiệc liên hoan, giờ thì hay rồi, bởi vì biến thân mà bỏ lỡ mọi thứ.

Nghĩ lại liền cảm thấy khó chịu.

Vì thế, lòng bàn tay của Thẩm Thính cảm thấy có chút ẩm ướt, nhìn kỹ, đôi mắt của bé bạch tuộc ngập tràn nước mắt.

"..."

Thẩm Thính vừa buồn cười vừa thấy đau lòng.

"Không khóc, về sau còn có cơ hội." Thẩm Thính dùng tay sờ sờ vào cái đầu trơn trượt của bé bạch tuộc, nhưng không thay cô lau đi nước mắt, sợ không cẩn thận mà chọc vào mắt cô.

Động tác và giọng nói của anh đều rất nhẹ nhàng, Khúc Kim Tích ngượng ngùng ve vẩy xúc tua. Cô vốn định che mặt, nhưng trực tiếp lật ngược mình, mấy cái xúc tua lập tức đánh vào trán của cô.

"..."

A! Đau quá!

Ai nói là bạch tuộc sẽ không cảm nhận được đau đớn chứ.

Khúc Kim Tích vừa xấu hổ, vừa giận dữ lại vô cùng buồn phiền, sớm biết như vậy đã bổ sung dương khí trước!

Như vậy sẽ không xảy ra tình huống như vậy vào lúc quan trọng.

Thẩm Thính trơ mắt nhìn bé bạch tuộc trong lòng bàn tay đã thay đổi màu sắc - thiếu nữ màu hồng phấn chuyển thành màu đỏ.

Anh nhúu mày lại.

Chẳng lẽ đây là một con bạch tuộc biết đổi màu?

Bạch tuộc biết đổi màu sao?

Anh đương nhiên sẽ không biết bởi vì Khúc Kim Tích quá xấu hổ đã khiến cho cơ thể thay đổi sắc màu.

Thẩm Thính thấy thú vị, không nhịn được mà chọc vào cơ thể con bạch tuộc.

Tại bãi đỗ xe.

Tần Tang đứng ứng phó việc Cổ Nhạc Nhạc không ngừng đặt câu hỏi thì nhận được điện thoại của Thẩm Thính. Cổ Nhạc Nhạc vừa nghe cậu ta gọi "Sếp", lúc này liền hiểu được là ai đang gọi đến, nhất thời không dám phát ra tiếng.

"Vâng, tôi lập tức lên ngay." Tần Tang ngắt điện thoại, nói với Cổ Nhạc Nhạc: "Anh ấy bảo chúng ta đi lên."

Cổ Nhạc Nhạc mừng đến mức cười không thấy mắt, cô ấy cứ nghĩ rằng không được nhìn thấy tổ ấm của Kim Tích cùng tổng giám đốc Thẩm, không ngờ hiện tại lại có cơ hội!

Ngũ Lập Thu xuống xe, nhúu mày: "Hai người bọn họ không phải đang chuẩn bị để đi xuống sao, chúng ta còn lên để làm gì?"

Ngay cả Thẩm Thính cũng phải nhượng bộ Ngũ Lập Thu vài phần, Tần Tang dĩ nhiên không dám phản bác lại lời phàn nàn của Ngũ Lập Thu, chỉ ho nhẹ một tiếng, chần chừ nói: "Nếu như tôi đoán không sai, có thể cô Khúc... đã biến thân."

Đi theo Thẩm Thính lâu như vậy, ngay từ lần đầu tiên Khúc Kim Tích biến thân cậu ta cũng biết, từ ánh mắt và giọng nói của Thẩm Thính, Tần Tang liền có thể đoán được tình huống đang xảy ra.

Nếu không phải như vậy, anh còn gọi bọn họ lên làm gì, tất nhiên là đã xảy ra chuyện quan trọng cho nên mới bảo bọn họ cùng nhau lên để giải quyết... Như vậy ngoài việc Khúc Kim Tích đột nhiên biến thân, còn có thể là chuyện gì khác.

Ngũ Lập Thu: "..."

Nghe thấy Tần Tang nói vậy, có vẻ thật sự có khả năng đó.

Nếu như Khúc Kim Tích thật sự biến thân... Ngũ Lập Thu đau đầu xoa mí mắt, lòng nóng như lửa đốt mà đi lên lầu.

Cổ Nhạc Nhạc thấy dì lo lắng như vậy, cô ấy không dám mở miệng, nhưng cô ấy vô cùng hưng phấn, trong lòng không ngừng đoán nếu như Khúc Kim Tích thật sự biến thân, vậy sẽ biến thành con động vật đáng yêu nào.

Bé mèo? Bé hamster? Bé thỏ?

Chỉ cần là có lông, cô ấy đều thích! Chỉ cần nghĩ đến đã thấy đáng yêu, Cổ Nhạc Nhạc kích động đến mức hai má cũng đỏ lên.

"Sao lại thế này?" Bước vào nhà, Ngũ Lập Thu lập tức hỏi: "Thảm đỏ sẽ bắt đầu trong vòng một tiếng rưỡi nữa, anh đừng nói với tôi lúc này xảy ra chuyện gì đó! Khúc Kim Tích đâu?"

Không thấy bóng dáng Khúc Kim Tích, trong lòng Ngũ Lập Thu trùng xuống, nhưng vẫn không muốn tin Khúc Kim Tích đã biến thân vào thời điểm quan trọng này.

Không đến phút cuối cùng, không thể tin tưởng!

"Cô ấy đang thay quần áo sao?" Ánh mắt chị Thu ánh lên tia chờ mong, hy vọng Khúc Kim Tích có thể xuất hiện ngay lập tức, cho chị ấy một điều bất ngờ.

Tần Tang vừa nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thính liền biết cậu ta đã đoán đúng.

Nhìn thấy tay trái của Thẩm Thính nắm hờ, cậu ta kiềm chế mà liếc ánh mắt qua, thầm nghĩ lần này cô Khúc có lẽ đã biến thành thứ gì đó rất nhỏ.

Trên mặt trợ lý Tần vẫn duy trì sự điềm tĩnh, trong lòng lại vô cùng chờ đợi giống Cổ Nhạc Nhạc.

Đối diện với ba ánh mắt với ba cảm xúc khác nhau, sắc mặt của Thẩm Thính không thay đổi, lạnh nhạt nói với ba người họ: "Cô ấy không thể tham gia bữa tiệc liên hoan."

Anh nâng hai tay hơi nắm hờ lên, sau đó năm ngón tay mở ra.

Ngũ Lập Thu: "..."

Cổ Nhạc Nhạc: ""!"

Ánh mắt Tần Tang sáng lên.

"Đáng yêu quá!" Ánh mắt Cổ Nhạc Nhạc sáng lấp lánh, hận không thể bước lên đoạt lấy bé bạch tuộc nhỏ, cho tới tận bây giờ cô ấy cũng chưa từng thấy con bạch tuộc nào đáng yêu như vậy -- Đám bạch tuộc ở chợ cá khắp thành phố không thể nào so sánh với bé bạch tuộc này cả.

Ngũ Lập Thu hít sâu một hơi, liền biến thành người chị gắt gỏng: "Không phải đã nhờ thầy Giang rồi sao? Sao còn có thể biến thân! Cho dù có biến thân, vì sao lại biến vào thời điểm này!"

Chị ấy đoạt lấy con bạch tuộc. Chị ấy nói chuyện cáu gắt như vậy, nhưng hành động "đoạt" lấy lại vô cùng dịu dàng. Tiếp theo chị ấy nhìn thấy ánh mắt trên trán của bé bạch tuộc liền hoảng sợ.

"Bạch tuộc có mắt sao?" Ngũ Lập Thu nổi lên nghi hoặc.

Vấn đề này, đôi mắt con bạch tuộc nhỏ nhấp nháy, Khúc Kim Tích dùng động tác để nói con bạch tuộc không chỉ có mắt mà còn có thể nhấp mắt.

"Dì à, dì à, cho cháu ôm một cái." Con bạch tuộc ở trong tay Thẩm Thính, cho Cổ Nhạc Nhạc một nghìn lá gan cô ấy cũng không dám ôm, nhưng ở trong tay Ngũ Lập Thu, cô ấy dám vươn tay ra lấy.

Ngũ Lập Thu biết hiện tại có nói gì cũng uổng công, việc quan trọng là giải quyết chuyện Khúc Kim Tích không đến được bữa tiệc liên hoan. Chị ấy đưa con bạch tuộc nhỏ về phía Cổ Nhạc Nhạc, để cô ấy cầm được thứ mình mong muốn.

Thẩm Thính nhìn thoáng qua, không nói gì.

Cổ Nhạc Nhạc tự động ôm Khúc Kim Tích đi sang một bên, Tần Tang không nói lời nào, lặng lẽ đi theo.

"Nhất định là không đi được, nhưng nên giải thích nguyên nhân Khúc Kim Tích không đến như thế nào." Ngũ Lập Thu đi tới đi lui, nhìn dáng vẻ không chút hoang mang của Thẩm Thính, bất đắc dĩ nói: "Anh đã nghĩ ra biện pháp tốt?"

Thẩm Thính lắc đầu, nở nụ cười tao nhã lịch sự hiếm thấy: "Chẳng phải đang đợi chị Thu sao?"

Xử lý những chuyện khẩn cấp, không ai có kinh nghiệm bằng Ngũ Lập Thu.

Ngũ Lập Thu: "" ... "

Hai người bàn bạc cách ứng phó.

Ở bên cạnh, Cổ Nhạc Nhạc cầm bé bạch tuộc giống như cầm bảo bối, ngạc nhiên nắm lấy những xúc tua nhỏ, cô ấy vốn tưởng loài nhuyễn thể mềm mềm này chẳng đáng yêu chút nào, hiện tại mới phát hiện ra, mọi chuyện đều liên quan đến ngoại hình.

"Tích Tích, ngay cả hải sản chị cũng có thể biến thành, còn trở nên đáng yêu như vậy. Chị có muốn xuống nước không? Vậy chị có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?"

Cái đó... Miệng của bạch tuộc ở đâu?

Con bạch tuộc nhỏ không thể làm ra hành động gì để đáp lại, gật đầu lắc đầu đều không được, không thể phát ra tiếng, ngay cả xúc tua cũng khua loạn xạ, đừng nói Cổ Nhạc Nhạc không hiểu được sự biểu đạt của Khúc Kim Tích, ngay cả Tần Tang nhắc cô lên vài lần cũng không hiểu được.

Có lẽ chỉ có sắp mới có thể hiểu "ngôn ngữ động vật" của cô Khúc, Tần Tang nghĩ vậy.

Sau đó, Tần Tang tìm một cái hộp nhỏ, cho nước vào rồi đem qua, ý bảo Cổ Nhạc Nhạc thả con bạch tuộc nhỏ vào.

"Trợ lý Tần, bỏ Tích Tích vào trong hộp, chị ấy chết đuối thì sao?" Cổ Nhạc Nhạc bỗng nhiên nhớ đến chuyện Khúc Kim Tích cho dù có biến thành động vật, nhưng cũng là người biến thành...

"Sẽ không đâu." Tần Tang trả lời một cách dứt khoát.

Rùa nhỏ, cá chép đỏ, con cua đều đã biến thành, cũng đều ở trong nước, không có vấn đề gì.

Lúc này Cổ Nhạc Nhạc mới yên tâm đặt con bạch tuộc nhỏ vào.

Nhìn thấy nước trong hộp sủi bọt lên, Cổ Nhạc Nhạc cười ngây ngô, sau đó nhìn thấy Tần Tang rắc thức ăn xuống nước, cô ấy vội vàng nói: "Sao có thể cho Kim Tích ăn cái này?"

Đúng là câu thả!

Thức ăn cho cá tràn vào miệng Khúc Kim Tích: "..."

Rõ ràng rất lo lắng, nhưng chết tiệt, cô lại bị thức ăn cho cá hấp dẫn!

Không thể không nói, Tần Tang đã rút kinh nghiệm từ sớm.

Ánh mắt liếc nhìn hai người trợ lý đang nghiệm chơi với bạch tuộc nhỏ, cũng may là chơi cách một cái hồ cá, Thẩm Thính lặng lẽ thu hồi ánh mắt, nói: "Làm theo những gì chị nói đi."

Ngũ Lập Thu quyết định không vội nói với người ngoài chuyện Khúc Kim Tích không thể đến được bữa tiệc liên hoan, chỉ tiết lộ với ban tổ chức rằng Khúc Kim Tích có việc nên không thể đến được, ban tổ chức là người trong một nhà nên sẽ không có chuyện gì.

Điều quan trọng chính là cánh truyền thông.

Đến thời điểm đó sẽ nói Khúc Kim Tích bị kẹt xe hoặc xuất hiện tình huống khẩn cấp nên không tới được.

Thật ra thì Ngũ Lập Thu còn đang thầm hy vọng Khúc Kim Tích có thể biến trở lại.

Điều này còn chưa nói trước được.

Nghĩ một chút chị ấy lại nói: "Nếu không, hiện tại anh hỏi thầy Giang một chút? Nói không chừng anh ta có cách khiến Khúc Kim Tích biến trở về ngay lập tức."

Ánh mắt Thẩm Thính rơi vào trầm tư, thật ra anh cũng nghĩ tới chuyện liên hệ với thầy Giang, nhưng bởi vì một số nguyên nhân cho

nên anh từ bỏ ý định này. Trải qua vài lần tự hỏi, lại có Ngũ Lập Thu ở bên, Thẩm Thính đành phải cầm lấy di động, bấm dãy số của Giang Lưu.

Điện thoại đổ chuông được tầm nửa phút thì được kết nối.

"Làm sao vậy?" Giang Lưu và Thẩm Thính không quá thân thiết, nhưng Thẩm Thính sẵn sàng cho anh ta một số tiền lớn, Giang đại sư cũng trở nên khách sáo hơn.

Sau khi Thẩm Thính kể lại tình huống, Giang Lưu nói thẳng: "Không có cách nào đâu, dương khí không đủ, chỉ có chờ cô ấy biến lại."

"Chú ý thêm chút lực." Giang đại sư nói xong những lời thăm thía liền ngắt điện thoại.

Thẩm Thính: "..."

Qua vài giây, cuộc gọi của Giang Lưu lại đến, ở đầu dây bên kia anh ta thảo luận: "Muốn để cô ấy nhanh chóng biến về, thật ra có biện pháp, một bước cũng không rời mà dẫn theo cô ấy, đi đến nơi có nhiều người."

Thần trung tâm vừa động: "Khách sạn có thể chứ? Đi tham gia một hoạt động."

Địa điểm tổ chức bữa tiệc liên hoan là ở một khách sạn bảy sao, thuộc quản lý của Thẩm Thị.

"Có nhiều người không?"

"Nhiều."

"Không vấn đề gì."

Thực ra Thẩm Thính không tính mang Khúc Kim Tích đến hội trường của bữa tiệc liên hoan, nghĩ nhiều người. Có điều, so với

phiền phức, nhờ may anh vô tình làm mất, những xúc tua của cô lại không ngoan ngoãn, đến lúc đó hậu quả không thể chịu nổi.

Giang đại sư đã lên tiếng, Thẩm Thính quyết định mang Khúc Kim Tích đi cùng.

Ngũ Lập Thu cùng Cổ Nhạc Nhạc không cần đi theo.

Nhìn thấy xe dần khuất bóng, mí mắt Ngũ Lập Thu không ngừng chớp. Chị ấy xoa mắt, không hiểu sao trong lòng có dự cảm bất an.

"Mí mắt trái giật là may mắn, mí mắt phải giật là tai ương, không ổn."

"Dì, dì rất mê tín." Cổ Nhạc Nhạc còn tưởng rằng chính bản thân có thể ở lại chăm sóc Kim Tích, nhưng mà con bạch tuộc nhỏ lại bị tổng giám đốc Thẩm cầm ra khỏi bể cá khiến cô ấy cảm thấy vô cùng đau lòng.

Sắc mặt Ngũ Lập Thu không hề thả lỏng: "Lần trước cháu nói Khúc Kim Tích biến thành con nhím, sau đó Thẩm Thính nói cô ấy biến thành gấu trúc."

"Đúng vậy." Chi tiết vẫn là Khúc Kim Tích sau khi biến trở về hình người nói cho cô ấy biết, Cổ Nhạc Nhạc khó hiểu: "Làm sao vậy ạ?"

Vẻ mặt Ngũ Lập Thu khẩn trương: "Vừa rồi vào lúc chúng ta nói chuyện có vô tình nhắc tới con vật nào sao?"

"Không có." Cổ Nhạc Nhạc lắc đầu: "Dì à, dì suy nghĩ quá nhiều rồi, lời nói này nhất định phải do Thẩm Thính nói mới có thể linh nghiệm, chúng ta nói đều vô ích."

Ngũ Lập Thu cười lạnh: "Chúng ta vô dụng, vậy sao cô ấy lại biến thành con bạch tuộc?"

Trong nháy mắt, Cổ Nhạc Nhạc liền chột dạ.

Trên đường bọn họ lái xe quay trở về căn hộ, Khúc Kim Tích cùng Cổ Nhạc Nhạc nói chuyện vui, các cô gái trẻ, thời điểm vừa ăn vừa nói chuyện là bình thường.

Trên đường Cổ Nhạc Nhạc có đề cập qua về món bạch tuộc chiên nửa con, nói là món bạch tuộc con chiên được rắc hạt tiêu cùng ớt bột, lại thêm hạt thì là và hạt vừng, chỉ cần cắn một miếng ngon đến bùng nổ.

Khúc Kim Tích cũng chia sẻ mấy món ngon, các cô đều không để món bạch tuộc chiên ở trong lòng.

Sau đó Khúc Kim Tích liền bị thảm biến thành con bạch tuộc nhỏ.

Mí mắt của Ngũ Lập Thu còn giật giật, cuối cùng nói: "Về sau lúc nói chuyện phải suy nghĩ rõ ràng trước khi nói, nhất là liên quan tới vật sống."

Cổ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu.

Tiếp theo mặt lại buồn, nghe trợ lý Tần nói, Kim Tích không chỉ biến thành vật hoạt động mà còn có thể biến thành vật chết.

Bộ vest có túi bên trong, đây là nơi đựng Khúc Kim Tích. Vì không để bộ đồ dày lên, cô mềm mại nằm trong túi, hai cái xúc tua ở ngoài túi, cái đầu tròn tròn thò ra.

Bạch tuộc có thể sống ngoài nước vài giờ, sau khi Thẩm Thính điều tra rõ mới yên tâm đặt cô vào trong túi.

Tới khách sạn tổ chức bữa tiệc liên hoan, truyền thông sớm đã canh giữ ở một chỗ. Thẩm Thính vừa đến, toàn bộ phóng viên hưng phấn, nhưng tiếc nuối chính là bên cạnh anh không có Khúc Kim Tích đi cùng.

Không ít giới truyền thông hy vọng Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính có thể sánh bước cùng nhau trên thảm đỏ, hai người diễn vai

sư huynh sư muội, lại là sếp cùng nhân viên trong một công ty, khi đứng cùng một chỗ, liền thu hút sự chú ý của mọi người.

"Thẩm Thính, Dụ Đồng, Hà Chiếu... Đều đến đây, sao Khúc Kim Tích còn chưa đến?"

"Lẽ nào không đến?"

"Ai biết được."

"Cũng có thể trên đường kẹt xe, lúc này kẹt xe là chuyện bình thường."

Nhân viên truyền thông nói thầm.

Cũng may, các nghệ sĩ khách mời khác của công ty đều tiến vào, mọi người đem chủ đề Thẩm Thính xuất hiện mà Khúc Kim Tích còn chưa xuất hiện dờn đi. Dù sao đối với truyền thông mà nói, chỉ cần lưu lượng, độ hot là đủ.

Thẩm Thính tiến vào hội trường khách sạn. Nơi đây có rất nhiều người, đại đa số các bộ phận đã đến đủ, một số truyền thông được mời đến đang quay camera chụp bốn phía xung quanh.

Đêm nay, hội trường bữa tiệc liên hoan áp dụng phương thức phát sóng trực tiếp trên kênh chính thức của nền tảng nào đó, thu hút vô số người hâm mộ.

Hiện giờ Thẩm Thính không chỉ là diễn viên mà còn là ông chủ. Anh vừa đến hội trường, không ít người đã chủ động nói chuyện với anh, anh thành thạo ứng phó, cho đến khi Hà Chiếu vội vã đến đuổi những người vây quanh anh đi.

"Hôm nay Khúc Kim Tích thật sự không tới sao?" Hà Chiếu không đồng ý nói: "Cô ấy bận như vậy sao? Ngay cả bữa tiệc liên hoan cũng không tới được."

Thẩm Thính cảm giác ngực có một trận nhột - Đó là xúc tua của con bạch tuộc không ngừng vặn vẹo giống như đang nói bản thân vô cùng đau buồn!

Anh nhịn cười, đưa tay lên vỗ vỗ về phía ngực, ý bảo con hải sản thân mềm nào đó ngoan ngoãn một chút.

"Anh cũng biết tính cách của cô ấy. Nếu có thể đến, cô ấy lại không đến sao?" Thẩm Thính không thể không nói thay Khúc Kim Tích.

Hà Chiếu vừa nghe vậy thì thấy cũng đúng.

Ông ta thực sự thích Khúc Kim Tích, diễn xuất có hồn, có thể chịu khổ, một chút liền hiểu, là một hạt giống tốt.

"Muru trang" có thể hot như vậy, vai diễn Tạ Trường Tịch không thể thiếu công- Cũng chỉ có Khúc Kim Tích mới khiến vai diễn này đi sâu vào lòng người.

"Bảo cô ấy cố gắng tranh thủ tới." Hà Chiếu nói.

Dụ Đồng ở đằng xa nhìn thấy Thẩm Thính, trợ lý nhỏ giọng nói: "Anh Đồng, có muốn đi chào thầy Thẩm một tiếng không?"

"Không cần." Dụ Đồng ảm đạm thu hồi ánh mắt.

Trợ lý liền không nói nữa.

Cậu ta thông minh đi một vòng, thật ra là đang tìm Khúc Kim Tích, lại nhận được một tin tức, lập tức gấp gáp trở về nói cho Dụ Đồng: "Nghe nói cô Khúc có việc bận, không tới được."

Dụ Đồng liếc xéo cậu ta một cái, trợ lý che miệng làm ra động tác khóa miệng.

Lúc sau nhóm sáng tạo bước lên khán đài phát biểu, người tổ chức giải thích đơn giản tình huống của Khúc Kim Tích, nói rằng có

chuyện nên đến muộn.

Hội trường có người dẫn chương trình, các ông chủ các giới, không đến mức tẻ nhạt.

Thẩm Thính xã giao một hồi, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội thoát thân, đến một góc hít thở không khí.

Anh bưng một ly rượu vang trên tay, nhẹ nhàng lắc lư. Nghiĩ Khúc Kim Tích đang buồn, anh lặng lẽ cởi bỏ vest.

"Có muốn ra không?"

Một xúc tua nhỏ vươn ra.

Khúc Kim Tích có chút choáng váng đầu óc, Thẩm Thính xoay người, cẩn thận lấy cô ra. Tần Tang đi tới yểm trợ.

Khúc Kim Tích muốn nhìn tình huống ở bữa tiệc liên hoan một chút, vịn vịn trong lòng bàn tay của Thẩm Thính. Thẩm Thính mặc cho cô chuyển động, hạ ánh mắt nhìn cô.

Tay trái anh cầm con bạch tuộc nhỏ, tay phải cầm ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một hớp, liền nhìn thấy ánh mắt "thèm thường" của bạch tuộc nhỏ.

Trên thực tế, đôi mắt trên đầu không nhúc nhích, nhưng không hiểu sao Thẩm Thính có thể nhìn thấy nội tâm thèm muốn của cô.

"Muốn uống sao?"

Khúc Kim Tích liền dùng hai xúc tua nhỏ cuốn lấy ngón tay Thẩm Thính, biểu đạt ý là cô muốn uống.

Chủ yếu cô có hơi khát, không nghĩ đến chuyện muốn uống rượu, mà cô muốn uống nước.

Nhưng mà Thẩm Thính hiểu nhầm ý của cô, nghĩ cô muốn uống rượu. Trong đầu anh bỗng hiện lên bộ dáng cô gái say rượu ngốc nghếch đáng yêu. Anh đưa thấp ly rượu xuống, miệng ly nghiêng, trên tức nói: "Uống đi."

Bạch tuộc nhỏ cố gắng dùng những xúc tua dài của mình, mắt thấy sắp với tới, người đàn ông ý xấu bụng nháy mắt nâng ly rượu nâng lên một ít.

Tuy nhiên Khúc Kim Tích không phát giác ra, tiếp tục cố gắng hướng thân thể về phía cái ly.

Tần Tang nhìn thấy toàn bộ quá trình, âm thầm lau mồ hôi thay bạch tuộc nhỏ.

Ngay sau đó, hai người đàn ông không tưởng tượng được chuyện đã xảy ra. Chỉ nghe rầm một tiếng, con bạch tuộc con dùng sức nhảy vào ly rượu.

Khúc Kim Tích: "?"

Xúc giác bạch tuộc rất mẫn cảm, đây là rượu vang đỏ, không phải là nước khoáng, hơn nữa Khúc Kim Tích chìm bên trong, tương đương với hút tất cả rượu vang.

Trong nháy mắt đó với Khúc Kim Tích mà nói tựa như mèo con ngửi thấy mùi bạc hà, cả người đều thấy không bình thường.

Con bạch tuộc nhỏ điên cuồng lăn lộn ở trong ly rượu. Trên người toàn mị vị của rượu vang đỏ làm cho cô như bị điện giật, xúc tua nhỏ giương nanh múa vuốt vươn ra bên ngoài. Thẩm Thính thành linh bị giật mình, tay mắt nhanh lẹ lôi con bạch tuộc ra.

Tần Tang nhanh chóng bước đến đưa khăn tay, phối hợp với tốc độ nhanh chóng của Thẩm Thính, bao bọc lấy con bạch tuộc nhỏ đã uống rượu vang đỏ.

Bạch tuộc nhỏ chậm rãi tỉnh lại, cảm giác trong tay đột nhiên không nhúc nhích, Thẩm Thính biến sắc, cuống quýt lấy khăn tay ra.

Con bạch tuộc con màu hồng biến thành màu hồng đậm, vẫn không nhúc nhích nằm trong bàn tay anh.

"Kim Tích?"

Không có phản ứng.

Thẩm Thính dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào người cô, một chút rượu vang đỏ tràn ra từ phía dưới đầu nhỏ, một xúc tua giật giật.

Thấy thế, tâm trạng đang treo giữa không trung của Thẩm Thính hạ xuống.

"Cô Khúc hình như đã say." Tần Tang nói.

Thẩm Thính vừa muốn đáp lời liền cảm thấy thân thể nhỏ bé trong lòng bàn tay bỗng nhiên nóng lên, ý thức Khúc Kim Tích chẳng mấy chốc sẽ biến trở về anh nhanh chóng đi về hướng toilet, kết quả vừa đi được hai bước...

Thân hình kiều diễm trống rỗng xuất hiện, trực tiếp lao vào lòng anh, hai má Khúc Kim Tích ửng đỏ mất tự nhiên, ánh mắt trong trẻo, ở trong ngực anh, ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt.

"Tổng giám đốc Thẩm..."

Có người tới tìm Thẩm Thính khắp nơi, rốt cuộc cũng tìm được người, vội vàng chạy tới, sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, giọng nói đột ngột dừng lại.

Giọng nói của người này hấp dẫn sự chú ý xung quanh, mọi người đều nhìn qua, nghĩ thầm thì ra Thẩm Thính tránh ở nơi này.

Nhưng sau đó, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Vô cùng kỳ lạ.

Bữa tiệc còn chưa bắt đầu, Thẩm Thính lại ngang nhiên cùng một người phụ nữ ôm ấp? Đây là anh sao?

Càng làm bọn họ trợn mắt há mồm chính là, người phụ nữ trong lòng anh lại ngang nhiên ôm Thẩm Thính rồi kêu lên một tiếng, nghe thấy mà ngũ tạng lục phủ như bị bóp chặt, cả người đều mềm nhũ.

"Ba!"

Mọi người choáng váng, biểu cảm trên mặt không khác nhau- Mẹ nó!

"..."

Mặt Thẩm Thính đen như than.

Chương 115

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thực ra với khả năng uống rượu của Khúc Kim Tích, uống một chút rượu vang đỏ như vậy không thể say được, nhưng cô lại trong hình dạng của một con bạch tuộc nhỏ mà uống cả ly rượu, tám cái xúc tua nhỏ bé bất giác hút rượu đỏ, toàn thân ngâm bên trong bình rượu, chất kích thích này khiến cô không say cũng phải say.

Có nhân viên truyền thông ở hiện trường đang phát trực tiếp, nhưng Thẩm Thính tránh ở phía sau, nhân viên công tác cũng không dám đuổi theo để chụp. Hầu hết các khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp không thấy Khúc Kim Tích đều tỏ ra thất vọng, cũng may có Thẩm Thính, thế là bình luận muốn gặp Thẩm Thính.

Nhân viên công tác phụ trách phát trực tiếp cắn răng, suy nghĩ lặng lẽ đi qua chụp Thẩm Thính một chút, để anh lọt vào ống kính cũng có thể an ủi cộng đồng mạng một chút, đúng lúc nhìn thấy có người tìm Thẩm Thính, thế là vội vàng đuổi theo phía sau.

Vì thế, hình ảnh Thẩm Thính ôm một cô gái đã lọt vào ống kính, hàng trăm nghìn khán giả xem trực tiếp đã thấy cảnh tượng này.

!!!

Rất nhiều người không phản ứng kịp, cũng có nhiều người hào hứng như được ăn dưa, trong mắt đầy hưng phấn. Đây chính là Thẩm Thính, bình thường khó có thể thấy được scandal về anh cho nên bọn họ vô cùng thích thú.

Bởi vì không nhìn thấy cô gái trong vòng tay của Thẩm Thính nên các cư dân mạng không ngừng thúc giục nhân viên công tác:

"Gần một chút, gần một chút!"

"Chúng tôi muốn xem cô gái kia là ai! Là ai đang ôm Thẩm Thính!"

"Mấu chốt chính là Thẩm Thính ôm rất chặt, giống như sợ cô ấy ngã xuống, giữa bọn họ tuyệt đối có chuyện khó nói gì đó."

"Rốt cuộc là ai, cô gái, cô có thể nghĩ cách để đến gần hơn được không, nếu không thì đổi thành một người có kinh nghiệm quay đi."

...

Nhân viên công tác và cư dân mạng vô cùng kích động, theo yêu cầu của họ, cô ta tìm được một vị trí gần hơn, bởi vậy khi giọng nói mềm mại phát ra tiếng "Ba", không chỉ vẻ mặt của những người có mặt ở hiện trường trở nên mơ hồ, mà ngay cả khán giả cũng yên lặng trong nháy mắt.

- -Đó là vì khán giả bị sốc đến mức không có thời gian bình luận, đồ vật cầm trong tay trực tiếp rơi xuống đất.

Nhân viên công tác kích động đến mức sau lưng đổ mồ hôi, gương mặt đỏ bừng vì hưng phấn, không để ý đến những bình luận công kích tốc độ và góc độ không tốt của cô ta.

Quá sốc!

Cô ta liều mạng nghĩ cách chụp rõ mặt cô gái kia, dù sao tất cả mọi người cũng lấy di động ra chụp, cho nên hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ đắc tội với Thẩm Thính.

Sau vài giây bình luận bị kẹt, các bình luận thi nhau hiện lên:

"Chúa ơi, tôi nghe được cái gì vậy!"

"Ai gọi ai là ba?"

"Thẩm Thính là ba?"

"Liệu có phải say rượu mà nhận nhầm người không?"

"Động tác ôm người đó của Thẩm Thính thật dịu dàng, hơn nữa anh ấy cũng không đẩy người trong lòng ra, điều đó chứng minh cô gái kia rất quan trọng với anh ấy."

"Hiện tại từ ba đại biểu cho rất nhiều ý, một số cặp yêu nhau cũng xưng ba... Hu hu hu, nam thần đang yêu?"

"A a a a người phụ nữ kia rốt cuộc là ai."

...

Vô số người muốn biết người gọi Thẩm Thính là ba là ai, muốn nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của cô. Nhưng nhìn động tác của Thẩm Thính, dường như đang che chở cô trong lòng ngực, không để người ngoài nhìn thấy. Nhưng người trong ngực lại không hề cảm ơn mà liên tiếp cọ xát, cuối cùng không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cuộc cũng lọt vào máy quay.

Thẩm Thính: "..."

Nhân viên công tác run lên, thiếu chút nữa là dùng điện thoại để phát trực tiếp.

"Mẹ nó! Khúc Kim Tích! Là Khúc Kim Tích!"

"Gì thế?"

"Đúng là một miếng dưa bờ lớn, thật ngọt."

"Tôi cảm thấy mọi người nên bình tĩnh một chút, Khúc Kim Tích nhìn như đang say, không nên tính toán lời nói của người say."

"Tuy rằng nhìn qua thấy hai người khá xứng đôi, nhưng tôi luôn cảm thấy bọn họ không có khả năng để trở thành một đôi được. Người say rượu nói lời vô nghĩa, hơn nữa Thẩm Thính là ông chủ của Khúc Kim Tích, Khúc Kim Tích uống rượu say xảy ra sai lầm. Thân là ông chủ, Thẩm Thính đương nhiên phải giúp đỡ. Điều này

chỉ có thể nói rõ Thẩm Thính là người tốt, bọn họ gần gũi với nhau không thể nói lên điều gì về mối quan hệ của hai người. (Đúng vậy, tôi cũng không tin bọn họ đang ở bên nhau).

"Các người ăn phải dựa bờ rồi, hai người này, một người đẹp trai, một người xinh gái, lại có dáng vẻ như thần tiên!"

Dường như biết được hành vi của mình sẽ rước lấy phiền toái, Khúc Kim Tích đột nhiên bình tĩnh lại, ngoan ngoãn nép vào lòng Thẩm Thính, không nhúc nhích.

Bất luận trên mạng có đang bàn tán xôn xao thế nào, bữa tiệc liên hoan vẫn tiếp tục. Khúc Kim Tích đột nhiên xuất hiện với vẻ mặt và dáng vẻ say khướt, phải nghĩ ra biện pháp giải thích hợp lý.

Phải ngăn chặn miệng lưỡi của cánh truyền thông.

Rất nhanh, trong đầu Thẩm Thính hiện lên một vài biện pháp, nhưng không có biện pháp nào hiệu quả, không thể giải thích được nếu như Khúc Kim Tích xuất hiện ở bữa tiệc liên hoan, vậy tại sao không xuất hiện ngay từ lúc mới bắt đầu. Hiện tại lại đi ra, dáng vẻ còn say rượu, đây là vì sao?

Biện pháp tốt nhất là khiến Khúc Kim Tích tỉnh rượu, để chính cô giải thích.

Thẩm Thính giơ ba ngón tay lên, nói với Khúc Kim Tích: "Đây là số mấy?"

Anh cần phải biết mức độ say xỉn của Khúc Kim Tích.

Ánh mắt Khúc Kim Tích nhìn về phía tay anh, không nói mà sờ sờ, ngoan ngoãn nói: "Ba."

Thẩm Thính thả lỏng, xem ra cô không say lắm, ít nhất ý thức còn "tỉnh táo".

Vì thế...

Anh cố ý tăng thêm vài phần lực để véo vào eo Khúc Kim Tích, Khúc Kim Tích bị đau, cả người dường như tỉnh thêm vài phần, nghe thấy giọng nói của Thẩm Thính vang bên tai: "Nói cho mọi người biết việc em đến trễ bởi vì lúc em muốn lấy nước uống, ai ngờ lại lấy nhầm rượu, em bị dị ứng với rượu vang đỏ."

Tốc độ nói của Thẩm Thính vô cùng nhanh.

Thời gian gấp gáp, xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, trong thời gian ngắn nhất phải làm cho Khúc Kim Tích trở nên bình thường một chút.

Mọi cảnh vật trước mắt Khúc Kim Tích như xoay tròn, nhưng cô vẫn nghe lọt những lời Thẩm Thính nói, cười dịu dàng với anh: "Được."

Nụ cười này trong nháy mắt khiến nội tâm Thẩm Thính chấn động.

Cũng chỉ có lúc cô uống rượu mới ngoan, Thẩm Thính kiềm chế xúc động muốn lập tức ôm người đi không để cho ai nhìn thấy.

Buông bàn tay đặt ở trên lưng Khúc Kim Tích ra, thấy cô đứng thẳng tắp, ngoài việc quần áo trên người có chút xộc xệch ra, những thứ khác đều ổn.

Không khỏi may mắn mà nghĩ: May mắn trước khi biến thân cô đã thay quần áo.

"Đây không phải cô Khúc sao?" Người dẫn chương trình vội càng chạy tới, nếu như Khúc Kim Tích đã tới, không thể không mời cô lên sân khấu phát biểu được.

Khúc Kim Tích nhớ kỹ những lời Thẩm Thính nói.

Cô đứng thẳng người, ngoại trừ hai má ửng hồng nhìn có chút không bình thường, còn lại những thứ khác đều không giống dáng vẻ say rượu.

Bộ váy hoa Tulip kết hợp với những trang sức quý giá khiến đôi mắt người khác phải sáng ngời, kinh ngạc không thôi.

Chút ý thức cuối cùng còn sót lại luôn nhắc nhở cô không thể làm loạn, giải thích thật tốt, không thể gây thêm phiền phức.

"Thật ngại quá, trên đường tới đây xe tôi xảy ra chút vấn đề cho nên đã tới chậm. Vừa rồi lại không cẩn thận mà uống chút rượu vang, tôi bị dị ứng với rượu vang cho nên đứng không vững, cũng may có thầy Thẩm đã đỡ."

Sau khi nói xong, Khúc Kim Tích nghĩ lại kỹ càng, xác định bản thân không quên dựa theo những lời Thẩm Thính nói mới yên tâm.

Về chữ "ba" kia, Thẩm Thính không có nói, cô cũng hoàn toàn quên mất.

Chút tỉnh táo cuối cùng cho Khúc Kim Tích biết nếu cô không đi xuống thì nhất định sẽ xảy ra chuyện. Sau khi xem xét những trường hợp có thể xảy ra, cô lập tức biểu hiện ra bên ngoài rằng bản thân đang khó chịu vì bị dị ứng, phải lập tức rời đi.

Người dẫn chương trình thấy cô đứng là không ổn, đành mở miệng khiến bầu không khí bớt kỳ quái, đồng thời người phụ trách của ban tổ chức cũng tiến lên, yêu cầu hai nữ nhân viên đỡ nghệ sĩ rời khỏi hội trường.

Tần Tang tìm cơ hội đi theo sau.

Có Tần Tang đi theo, Thẩm Thính cũng yên tâm không ít.

"Co Khúc, có cần tôi gọi điện cho trợ lý của cô không?" Một nhân viên công tác lên tiếng hỏi-- Trợ lý chắc hẳn phải đi theo nghệ sĩ đến

địa điểm này. Tuy nhiên cũng có những nghệ sĩ không có trợ lý đi theo, lúc này nghệ sĩ ra khỏi hội trường, khi bản thân không có cách nào để liên hệ với trợ lý thì nhân viên công tác sẽ liên hệ giúp.

"Không cần." Khúc Kim Tích tránh thoát hai người đang đỡ mình: "Cảm ơn hai người, tôi không sao, tôi có thể tự đi được, hai người đi làm đi, không cần phải lo lắng cho tôi."

Hai nhân viên công tác khó xử, nhưng thấy Khúc Kim Tích kiên trì muốn bọn họ rời đi, không thể làm gì khác hơn là đành phải xoay người đi.

Khúc Kim Tích đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt lộ ra sự mơ màng, cô nhìn trái nhìn phải rồi cảm thấy có điểm không thích hợp, Thẩm Thính đã bỏ rơi cô!

Cô cảm hận sờ lên người, định tìm điện thoại di động. Cô muốn tìm lão nam nhân kia, sao có thể ném cô đến một nơi xa lạ như vậy, thật là kỳ cục.

Kết quả không sờ thấy được gì.

Điện thoại di động đâu?

Khúc Kim Tích sốt ruột, không có điện thoại di động thì làm sao tìm được Thẩm Thính. Cô muốn về nhà, trên người lại không có tiền để gọi xe.

Khi say rượu, mọi suy nghĩ trong đầu đều không ngừng thay đổi, nghĩ đi nghĩ lại, Khúc Kim Tích hoàn toàn không ý thức được bản thân đang làm gì.

May mắn lúc đó Tàn Tang ở phía sau đuổi tới. Nhìn thấy Khúc Kim Tích, trợ lý Tàn thở nhẹ ra một hơi. Trong suốt quá trình, cậu ta giống với Thẩm Thính, trái tim không ngừng treo lơ lửng trên cao.

"Cô Khúc, trước tiên chúng ta lên xe đã."

"Tang Tang!" Khúc Kim Tích nhìn thấy người quen, liền giữ chặt lấy Tần Tang, phồng má khiến bản thân như một cái bánh bao, thờ hồn hển nói: "Ông chủ của cậu lấy điện thoại của tôi! Còn ném tôi tới nơi quái quỷ này..."

Nói xong liền nhớ tới bản thân đã uống rượu, cảm giận mà bổ sung thêm; "Anh ta còn cho tôi uống rượu, đúng là quá đáng!"

Tần Tang: ""..."

Một phút mặc niệm thay ông chủ nhà mình.

"Đúng đúng đúng." Tần Tang biết không thể nói đúng sai với người say rượu, cậu ta nhanh chóng gạt đầu: "Đều là lỗi của ông chủ, là ông chủ có lỗi."

Khúc Kim Tích cười thành tiếng, sau đó lộ ra biểu cảm đắc ý, chỉ vào cậu ta nói với giọng điệu thần bí: "Cậu đang nói xấu Thẩm Thính, tôi sẽ nhớ kỹ, chờ khi tôi gặp Thẩm Thính, tôi phải kể lại."

Tần Tang: "..."

Cuối cùng cậu ta cũng lôi được Khúc Kim Tích lên xe.

Thẩm Thính chuẩn bị lấy cớ rời đi nhưng lại bị Hà Chiếu giữ lại.

"Tôi vừa nghe nói Khúc Kim Tích vừa đến rồi lại đi, sao lại như vậy?" Biểu cảm trên mặt Hà Chiếu có chút kỳ lạ: "Tôi còn nghe nói cô ấy gọi cậu là ba?"

Là một đạo diễn nổi tiếng, Hà Chiếu không phải người thích nói chuyện nhảm nhí, nhưng có rất nhiều người đang thăm thì về chuyện của Thẩm Thính cùng Khúc Kim Tích, nói rất chi tiết, nhưng ông ta lại không tận mắt nhìn thấy.

Hơn nữa, ông ta có chuyện tìm Khúc Kim Tích, người đột nhiên đến rồi lại rời đi, dù sao cũng phải tìm người để hỏi một chút, người

này chọn Thẩm Thính đương nhiên là thích hợp nhất.

"..." Thẩm Thính giải thích: "Cô ấy uống rượu nên nói nhảm."

Hà Chiếu nhìn anh, "À" một tiếng, ngược lại nói: ""Vậy cậu giúp tôi chuyển lời đến cô ấy, tôi đang có một bộ phim tết, nói về tinh hoa của đất nước, tuy nhiên thù lao hơi thấp, cậu hỏi xem cô ấy có muốn thử không."

Phim tết vẫn luôn hướng về những tinh hoa của đất nước và quảng bá văn hóa trong nước, loại phim này sẽ ra mắt vào đầu năm mới, phải chuẩn bị sớm, đó là một cơ hội tốt khó mà tìm được.

Hà Chiếu định tìm Khúc kim Tích, không chỉ tin tưởng kỹ năng diễn xuất của Khúc Kim Tích mà còn tin tưởng con người cô.

Sắc mặt Thẩm Thính không thay đổi: "Anh có thể đi tìm người đại diện của cô ấy."

Đạo Diễn Hà Chiếu đáp lại: "Cậu là chồng của cô ấy, tìm cậu không thích hợp sao?"

"..."

Thẩm Thính không phản đối.

Hà Chiếu nói xong liền rời đi, Thẩm Thính đứng yên tại chỗ, uống hết rượu trong ly. Nếu cô ở hội trường, nghe thấy lời mời của Hà Chiếu, chỉ sợ là đã vui đến mức cười toét toét.

Buông ly rượu xuống, Thẩm Thính rời đi.

"Anh Đồng, thầy Thẩm và cô Khúc đều đi rồi." Trợ lý tìm hiểu xung quanh, sau đó nói với Dụ đồng đang ngồi ở một góc không ai chú ý đến.

Dụ Đồng không chút để ý, ừ một tiếng.

Cách đây không lâu, có một nữ nghệ sĩ đến nói chuyện với anh ta, muốn thân mật một chút, để cho nhân viên công tác trực tiếp quét máy quay đến, loại gần gũi không chút cảm xúc này, nếu bỏ cái tôi sang một bên, Dụ Đồng sẽ trở nên lịch thiệp hơn.

Nhưng vừa rồi anh ta lại trực tiếp dùng khuôn mặt lạnh để đuổi nữ nghệ sĩ không nổi tiếng bằng anh ta đi.

Sau khi "Muru trang" ra mắt, Tạ Trường Tịch chính là nhân vật đau khổ nhất trong phim. Khúc Kim Tích diễn vô cùng tốt, được bàn luận rất nhiều trên mạng. Còn Dụ Đồng, người đóng vai hoàng đế lại có chút cạn bã.

Tuy nhiên vị hoàng đế này lại có một quá khứ không mấy tốt đẹp, những gì trải qua thời thơ ấu khiến anh ta khi trưởng thành có tính cách u ám. Lúc không có phe cánh chỉ có thể khom người, chấp nhận làm một vị hoàng đế bù nhìn. Nhưng khi đủ lông đủ cánh, tham vọng dần được bộc lộ.

Giết người không ghê tay, thật sự rất tàn nhẫn.

Cuối cùng chút tình cảm duy nhất anh ta có đã trao cho Tạ Trường Tịch.

Dụ Đồng trong vai hoàng đế khiến người ta vừa hận vừa yêu. Trên mạng có nhiều bình luận vừa khen vừa chê, nhận được sự quan tâm rất lớn. Với vai diễn hoàng đế, sự nổi tiếng của Dụ Đồng lại tăng lên, công ty không ngừng ca ngợi anh ta, muốn biến anh trở thành Thẩm Thính thứ hai.

Người nổi tiếng, lượng người quan tâm ngày càng tăng, những nghệ sĩ đến bữa tiệc liên hoan đều phát hiện nhân vật chính là Thẩm Thính cùng Khúc Kim Tích không còn ở đó, chỉ còn Dụ Đồng, anh ta rõ ràng trở thành chiếc bánh ngon.

Những người có tâm tư sẽ nghĩ cách chụp ảnh chung, nói hai ba câu, giả vờ làm bạn tốt trước ống kính.

Đến lúc đó những hình ảnh này xuất hiện trên màn ảnh trực tiếp, dựa vào độ nổi tiếng của Dụ Đồng cũng có thể kéo theo độ nổi tiếng của bản thân lên.

Kết quả Dụ Đồng không chút do dự dùng bộ mặt lạnh để đuổi những nghệ sĩ có ý đồ dựa vào độ nổi tiếng của bản thân đi. Nếu như để ai đó đăng lên mạng, không đầu không đuôi, không chừng anh ta sẽ bị nói là mắc bệnh ngôi sao.

Trợ lý không dám khuyên anh ta, biết khuyên cũng vô dụng.

"Anh Đồng, anh có biết vừa rồi Khúc Kim Tích gọi Thầy Thẩm là gì không." Trợ lý muốn làm cho tâm trạng của Dụ Đồng tốt lên một chút, liền chủ động nói ra tin tức nghe được.

"Ba!"

"..." Dụ Đồng không nói gì, "Đừng gọi tôi là ba, năm mới đã qua, tiền lì xì cũng đã mừng rồi."

"Không phải tôi gọi anh là ba." Trợ lý xấu hổ gãi đầu: "Ý của tôi là vừa rồi cô Khúc gọi thầy Thẩm là ba. Anh thấy chuyện này có phải rất kỳ quái không."

Ánh mắt Dụ Đồng đảo qua: "Cậu nói cái gì?"

"Thật sự!" Trợ lý nghĩ Dụ Đồng không tin, thực tế cậu ta không trực tiếp nghe thấy, cho nên khi nghe người khác nói cậu ta cũng không tin.

Cho dù Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính đang ở bên nhau - Trợ lý nhìn phản ứng trên mặt Dụ Đồng đã đoán được.

Hai người không thông báo, xưng hô giữa hai người yêu nhau lại bị lộ ở nơi công cộng, cho đến...

"Đã có trên hot search rồi." Trợ lý dùng điện thoại di động lên mạng tra từ khóa: Thẩm Thính, Khúc Kim Tích.

Có người nhanh tay đã chụp được bức ảnh Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính ôm nhau trong video phát trực tiếp, còn có cả một đoạn video được cắt ngắn, chỉ vền vẹn vài giây: Khúc Kim Tích ôm chặt lấy Thẩm Thính, trong khi người kia lại gắt gao ôm cô với động tác cẩn thận, che chở, lúc sau đột nhiên có một tiếng “Ba” không hề được làm giả vang lên.

"Chính là giọng của cô Khúc, đã được xác minh, không thể nào là giả."

Dụ Đồng nhìn chằm chằm vào đoạn video, xem đi xem lại vài lần, rồi bấm vào phần bình luận, trong khoảng thời gian ngắn đã có đến hơn ba nghìn bình luận.

"Ha ha ha mọi người đều đang gáng ghép CP này, chỉ có tôi cảm thấy Thẩm Thính bị gọi là ba rất buồn cười thôi sao."

"Tôi mới chết mê chết mệt CP của hai huynh muội này, đảo mắt đã biến thành sự thật sao?"

"Ngồi chờ thông báo chính thức, nếu như không có thông báo chính thức mà một mực không nhận, tránh bị vả mặt."

"Hai nhân vật chính không có phản hồi. Bình thường nếu như không phản hồi lại chứng tỏ có tật giật mình. Tôi cảm thấy hai người này nhất định đang ở cùng nhau."

"Năm ngoái, khi Khúc Kim Tích quấy rầy Thẩm Thính đã bị cộng đồng mạng mắng, năm nay hai người ở bên nhau, chuyện gì đã xảy ra giữa hai người bọn họ vậy? Tò mò chết mất."

"Người bên trên, nghe anh nói như vậy đột nhiên tôi cảm thấy ngọt ngào, đây là từ kẻ thù chuyển thành tình yêu ngọt ngào."

...

Đa số bình luận đều cho rằng Thẩm Thính và Khúc Kim Tích vô cùng xứng đôi vừa lứa, trai tài gái sắc lại cùng một công ty, người này là chủ của người kia, ngẫm lại là cảm thấy quần quéo tim gan.

Có một bình luận ở top đầu.

"Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi cảm thấy Thẩm Thính là ba nuôi của Khúc Kim Tích sao? Cho nên kêu ba một tiếng không có gì xấu nha."

Có hàng nghìn câu trả lời dưới bình luận này.

Ma xui quỷ khiến thế nào Dự Đồng lại ấn vào phần trả lời, tất cả đều thả ha ha, đều cho rằng người bình luận này nói năng quá viễn vông, nhưng cũng có điểm có lý, nhớ sự thật là ba nuôi thì sao?

Ai nói rằng trẻ tuổi là không thể thành ba nuôi.

Nhìn qua phần bình luận vài phút, Dự Đồng trả lại điện thoại cho trợ lý, không bày tỏ quá nhiều cảm xúc mà nói: "Về sau, chuyện của hai người bọn họ không cần nói cho tôi biết."

Ngũ Lập Thu và Cổ Nhạc Nhạc không đến bữa tiệc liên hoan, cả hai đều bận và không có thời gian xem phát trực tiếp.

Cổ Nhạc Nhạc là trợ lý của Khúc Kim Tích, chỉ phụ trách chăm sóc Khúc Kim Tích. Khúc Kim Tích được Thẩm Thính đưa đến bữa tiệc liên hoan, cô ấy đương nhiên sẽ được nghỉ. Cô ấy về nhà nhanh như chớp, ngồi xem trực tiếp.

Nhưng mà Cổ Nhạc Nhạc không nhìn thấy Thẩm Thính trên truyền hình trực tiếp thì cảm thấy có chút chán nản, bắt đầu lướt điện thoại di động, vì vậy đã bỏ lỡ phần quay hấp dẫn nhất.

Chờ đến khi cô ấy quay lại xem chương trình trực tiếp, phát hiện người dẫn chương trình đang nói về Khúc Kim Tích và Thẩm Thính

thì cảm giác không ổn. Nhưng cô ấy không thấy được tình hình cụ thể nên vô cùng lo lắng.

Không lâu sau, trên hot search, Khúc Kim Tích và Thẩm Thính đã được cư dân mạng tìm kiếm nhiều nhất.

Cổ Nhạc Nhạc sợ tới mức lặn xuống sofa, vội vàng gọi điện thoại cho dì, đem chuyện này nói với Ngũ Lập Thu.

Khoảng một phút đồng hồ trôi qua, ngay khi Cổ Nhạc Nhạc cho rằng dì của chị ấy sẽ mất bình tĩnh thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nghi hoặc của Ngũ Lập Thu: "Thì ra hai người yêu nhau đều gọi đối phương biệt danh như vậy."

Cổ Nhạc Nhạc: "..."

Cô ấy không ngờ dì của mình còn nhiều chuyện như vậy.

"Đây cũng đâu có gì, dì còn gọi bạn trai của mình là con trai mà." Đối với tiếng gọi ba này của Khúc Kim Tích không có gì đặc biệt, hiện tại những cặp đôi yêu thường thường đặt biệt danh cho nhau, kêu ba cũng không có gì đặc biệt.

Ngũ Lập Thu lười để ý đến mấy câu chuyện tình cảm này của người trẻ tuổi, chị ấy lập tức liên hệ với Chu Lị, hỏi xem chuyện này phải giải quyết như thế nào.

Người đại diện Chu Lị tỏ ra buồn rầu, cuối cùng nói: "Lấy hiểu biết của tôi về anh ấy thì không chừng sẽ mượn chuyện này để thông báo."

Đây cũng là ý nghĩ của Ngũ Lập Thu, hai người đều từng đi theo Thẩm Thính, đối với anh cũng có hiểu biết nhất định. Nghĩ một lát, Ngũ Lập Thu nói: "Bảo đội tuyên truyền chuẩn bị sẵn sàng, anh liên hệ với Thẩm Thính, thăm dò ý tưởng của anh ấy."

Đại đa số công ty giải trí đều có quy định, người trong giới nghệ sĩ không thể yêu, cho dù có yêu cũng không thể công khai.

S&T do Thẩm Thính sáng lập, anh là cổ đông lớn nhất, ông chủ công khai chuyện tình cảm yêu đương của chính mình, không ai có thể ngăn cản.

Về chuyện sau khi công khai phải đối mặt với loại tình huống nào thì đã có bên truyền thông xử lý.

Nhóm nhân viên công tác bận đến mức chân không chạm đất, lượng tìm kiếm của cư dân mạng tăng vọt, đâu đâu cũng tìm kiếm hình ảnh chung của Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính.

Sức mạnh của cư dân mạng là vô cùng, không lâu sau, lúc trước trong tổ phim "Muru trang", Khúc Kim Tích bị ngã dẫn đến chân bị thương, Thẩm Thính đã bế cô, hình ảnh này bị người khác chụp được, nhưng lúc ấy không phát tán ra ngoài.

Hiện tại cũng có cơ hội tung ra ngoài.

Cư dân mạng nhìn thấy, nhất trí cho rằng đây là bằng chứng.

Lại có người phản bác, là diễn viên trong tổ diễn, thấy một diễn viên khác bị thương, người bạn diễn khác đến hỗ trợ là chuyện vô cùng bình thường, không được tính là bằng chứng.

Được rồi, vì làm cho những người này hết hy vọng, cư dân mạng lại tìm một bức ảnh khác.

Trên máy bay, Khúc Kim Tích và Túc Hường Định ngồi cùng nhau, mà người đàn ông ngồi phía trước Khúc Kim Tích không phải Thẩm Thính thì là ai?

Một cô gái tình cờ gặp bọn họ trên máy bay, sau khi chụp bức ảnh đó rồi đăng tải nó lên mạng, kể cả bàn bệ của cô ấy cũng đăng nó lên

mạng, nhưng sau đó không ai hỏi thăm khi thấy họ đăng bức ảnh, hai người cũng không để tâm đến chuyện này.

Không nghĩ đến sau một thời gian dài, cư dân mạng lại đào bới lại.

Rõ ràng Khúc Kim Tích ngồi cùng Túc Hường Định, Thẩm Thính ngồi ở phía trước, mọi người đều bỏ qua sự tồn tại của Túc Hường Định. Căn cứ vào thời gian mà suy tính, lúc ấy Thẩm Thính đẩy một cái vali màu hồng nhạt bước vào sân bay đã bị fan phát hiện, sau đó lên hot search.

Lúc ấy mọi người đều suy đoán xem cái vali màu hồng nhạt là của ai, không đoán ra được là ai.

Hiện tại đã có đáp án.

"Mẹ kiếp, không đào thì không sao, vừa đào một cái đã có nhiều ảnh chung hình ảnh như vậy!"

"Những hình ảnh này đầy đủ để chứng minh chiếc vali màu hồng nhạt mà Thẩm Thính kéo là của Khúc Kim Tích, cho nên... bọn họ ở cùng một chỗ sao."

"Tôi cảm thấy đây đúng là bằng chứng, nếu sau đó thanh minh nói không ở chung thì như vậy cũng thật là quá đáng."

"Nam thần của tôi đã có người yêu, còn là Khúc Kim Tích, ngẫm lại thì thật là đau lòng. Nhưng nhìn hai người bọn họ đẹp đôi quá, tôi nhất thời không biết nên ghen tị với ai."

Người trong cuộc những lời bình luận hot trên mạng kia đang ngồi trên xe ngủ, khi trở về chung cư vẫn còn để Thẩm Thính bế lên.

Ngủ thẳng đến rạng sáng, Khúc Kim Tích tỉnh, vì đói mà tỉnh.

Cô sững sờ mở to đôi mắt, cảm giác trên lưng có vật gì đó đè nặng, cô giật giật.

Giây tiếp theo, mắt sáng bừng lên.

"Tỉnh?" Thẩm Thính bật đèn lên.

Khúc Kim Tích gật đầu lia lịa.

"Đau đầu không?"

"Có chút." Não bộ của Khúc Kim Tích dần khởi động lại, Thẩm Thính xoay người xuống giường, chỉ trong chốc lát đã bùng tới một ly nước. Cổ họng cô đã khát khô, nên liền cầm lấy ly nước mà uống ừng ực, một ngụm đã uống hết sạch.

"Đói không?"

Khúc Kim Tích tiếp tục gật đầu.

Sau vài phút, Thẩm Thính bưng một bát mì thơm ngào ngạt tiến vào. Đã ăn uống no đủ, đầu óc Khúc Kim Tích hoàn toàn tỉnh táo, trí nhớ cũng khôi phục lại.

Trời...

Cô đã làm chuyện gì vậy.

"Tôi..." Nói không ra lời, Thẩm Thính che miệng ngáp một cái: "Có chuyện gì để ngày mai tỉnh ngủ nói sau."

Tắt đèn, kéo người nằm xuống gối, Khúc Kim Tích bị anh bắt nằm xuống, một bàn tay tự nhiên khoát lên lưng cô.

Trong bóng đêm, khuôn mặt Khúc Kim Tích có hơi hồng, muốn lấy bàn tay to kia rời đi nhưng lại chậm chạp không động thủ.

Vừa mới tỉnh lại ăn uống xong xuôi, hiện tại làm sao mà ngủ được. Nhớ tới khuôn mặt buồn ngủ của Thẩm Thính cùng với... Khúc Kim Tích lặng lẽ túm lấy áo ngủ trên người.

Quần áo, trang điểm hơn phân nửa đều do Thẩm Thính thay giúp cô.

Nghĩ ngợi một chút, Khúc Kim Tích lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên lọt qua khe hở của bức màn chắn chiếu vào, căn phòng mờ mịt dần trở nên sáng sủa hơn, Khúc Kim Tích giật giật, chợt mở mắt ra.

Cô tỉnh, Thẩm Thính còn chưa tỉnh. Khúc Kim Tích không động quá mạnh, sợ đánh thức anh.

Đây là lần đầu tiên khi cô tỉnh lại mà Thẩm Thính chưa tỉnh, mọi lần đều là Thẩm Thính tỉnh trước.

Cùng ăn ngủ trong tổ diễn, về đến nhà cũng như vậy, Khúc Kim Tích phát hiện chính mình đã hình thành thói quen ngủ chung giường với Thẩm Thính.

Không biết nghĩ đến điều gì, khuôn mặt trắng như tuyết của cô gái lặng lẽ hiện lên màu hồng. Cô không tự nhiên mà khẽ nhích thân thể, muốn rời xa thân thể người đàn ông kia.

Không thành công.

Một bàn tay to chế trụ eo cô, ngăn chặn đường lui của cô.

Thẩm Thính đã tỉnh.

"Chào buổi sáng." Khúc Kim Tích nâng tay lên, tươi cười nhưng cảm thấy có chút chột dạ.

Thẩm Thính buông cô ra rồi ngồi dậy. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, xoay người xuống giường.

Nghĩ tới đêm qua lúc nửa mê nửa tỉnh là Thẩm Thính đã hầu hạ chính mình, Khúc Kim Tích cũng xuống giường theo, người vợ nhỏ nói: "Tôi đi làm bữa ăn sáng."

Thẩm Thính để cô muốn làm gì thì làm.

Khúc Kim Tích dùng tốc độ nhanh chóng làm xong hai cái bánh sandwich, hâm nóng lại hai cốc sữa. Chờ đến khi cô bê lên bàn, nhìn thấy Thẩm Thính đang cầm điện thoại chơi gì đó, trên tay còn có hai cuốn sổ màu đỏ.

Tập trung nhìn kỹ, đó không giấy chứng nhận kết hôn sao.

Trái tim của Khúc Kim Tích đập thành thịch, kinh hoàng nói: "Mới sáng sớm, sao anh lại lấy giấy chứng nhận kết hôn ra làm gì? Anh... Đồng ý ly hôn?"

Lúc trước cô vẫn có ý nghĩ muốn ly hôn, anh không chịu, hiện tại lại đồng ý là bởi vì chuyện này hôm qua ở bữa tiệc liên hoan sao?

Nhưng cô say... Cô không thể không chế.

Trái tim Khúc Kim Tích như xé làm hai nửa, một nửa được chiên trong chảo dầu, một nửa được luộc trong nước sôi, nửa nào cũng không dễ chịu.

Thẩm Thính ấn nút gửi lên mạng, chợt ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của Khúc Kim Tích.

Lúc trước, anh còn cố ý trêu chọc, hiện tại cơ bản đã thăm dò được não của cô nhóc này. Thẩm Thính dựa vào ghế, dùng giọng lười biếng nói: "Anh nói rồi, hôn nhân này không có khả năng ly hôn, em đừng có suy nghĩ."

Nhìn thấy khuôn mặt của cô trong nháy mắt hiện lên vẻ nhẹ nhõm, khóe miệng Thẩm Thính nhếch lên, trong mắt tràn ngập ý cười.

"Tôi đã cất nó ở trong phòng, sao anh có thể tìm được?" Khúc Kim Tích hoàn toàn không phát hiện trong giọng nói của bản thân mang theo sự phẫn khích.

Thẩm Thính: "Anh có nên khen ngợi em không, em cất giấy chứng nhận kết hôn trong góc khiến nó phủ bụi hết."

Khúc Kim Tích cảm thấy được anh còn quản đến nơi cất của giấy chứng nhận kết hôn, không khỏi suy nghĩ: "Bình thường cũng không dùng đến, cất trong góc cũng là bình thường, chẳng lẽ lại phải bắt tôi không được phép để ở đó."

Thẩm Thính: "..."

Nhịn xuống.

Tối hôm qua anh tìm giấy chứng nhận kết hôn rất lâu, cô lại đang ngủ ngon giấc. Anh không muốn đánh thức cô, lật ngược phòng ngủ của mình lên, rốt cuộc cũng tìm thấy nó trong góc tủ.

"Vậy anh tìm nó để làm cái gì?" Trục giác nói cô biết Khúc Kim Tích phải truy vấn về chuyện này.

Thẩm Thính đáp cho có lệ: "Tùy tiện xem thôi."

Anh buông điện thoại di động, bắt đầu ăn bữa sáng.

Khúc Kim Tích cảm thấy có điểm không thích hợp, liền để bữa sáng xuống, tìm điện thoại di động của bản thân, cuối cùng tìm thấy trong phòng ngủ trên tầng.

Wechat hiện lên rất nhiều điểm màu đỏ, cô không có để ý, trong lòng chuẩn bị sẵn tinh thần, liền ấn vào wechat.

Một loạt số thập phân màu đỏ, nhiều hơn cả wechat.

Số bình luận trong wechat tăng dần, số lượng không ngừng tăng lên, Khúc Kim Tích thấy được hot search ngày hôm qua, hiện tại đã rơi xuống vị trí thứ ba.

Nhìn kỹ một lượt, không có.

Khi nhìn thấy từ kết hôn, cô thở nhẹ một hơi, xem ra cô đã suy nghĩ nhiều rồi, Thẩm Thính chỉ muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn ra mà thôi.

Đúng lúc này, màn hình di động hiện lên tin nhắn của Cổ Nhạc Nhạc, một hàng dài dấu chấm than chuyển động trời đất.

Sau đó là một bức ảnh gửi đến.

Khúc Kim Tích lập tức nhấn vào hình ảnh, tất cả nội dung đều hiện lên trước mắt, đồng tử của cô không thể khống chế mà co rút lại.

Nội dung hình ảnh Thẩm Thính được đăng lên mạng không lâu, còn kèm theo một một dòng chữ cùng hình ảnh.

Một cư dân mạng bình luận: Khúc Kim Tích lại là con gái của Thẩm Thính? Đây là chuyện đáng kinh ngạc nhất năm nay!

Thẩm Thính trả lời: [Cảm ơn, tôi không có con gái lớn như vậy]

Đính kèm là hai bức ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn, một mặt trước, một mặt sau, tên Khúc Kim Tích và Thẩm Thính viết liền nhau.

Những người hâm mộ điên rồi.

Vốn dĩ mọi người vô cùng lo lắng chờ đợi thông báo chính thức, chuyện yêu đương mà, không có gì to tát cả.

Nhưng mà hoàn toàn không nghĩ tới, thông báo chính thức không phải chuyện hai người không yêu đương mà là giấy chứng nhận kết hôn!

Giấy chứng nhận kết hôn!

Cổ Nhạc Nhạc kích động nói: "Tích Tích, tổng giám đốc Thẩm đúng là ngầu đét! Em rất hâm mộ anh ấy!"

Khúc Kim Tích vội vàng rời khỏi wechat, vào wechat của Thẩm Thính, kinh ngạc khi nhìn thấy nội dung mới nhất, vừa mới đăng được hơn mười phút, đã được hơn mười nghìn bình luận.

Cô dường như trơ mắt nhìn thấy # Thẩm Thính và Khúc Kim Tích kết hôn # nhanh chóng vọt lên NO.1 hot search, ngay sau đó là một ngọn lửa bùng nổ rất "Lớn."

Di động bởi vì rung quá nhiều mà nóng lên.

Nóng như nổi lòng cô lúc này.

Thẩm Thính đem giấy chứng nhận kết hôn đăng lên mạng, để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy. Người hâm mộ anh cũng sẽ biết chuyện anh đã kết hôn, đối tượng kết hôn chính là cô.

Vì sao anh phải làm như vậy?

Những câu trả kia Khúc Kim Tích không dám tin được hoặc chính là cô không muốn tin tưởng, hiện tại dường như đã có thể kết luận.

Dưới lầu.

Thẩm Thính chậm rãi ăn xong bữa sáng của chính mình, không quan tâm tất cả tin nhắn được gửi trên wechat, nhàn nhã chờ người trên lầu xuống hỏi anh.

Nửa giờ sau, cầu thang truyền đến tiếng động, động tác đọc sách của Thẩm Thính dừng lại, làm bộ như không nghe thấy.

"Cái kia..." Khúc Kim Tích lại gần, ngón tay quần lấy mép áo ngủ: "Chuyện trên wechat, sao anh không bàn bạc với tôi một chút."

Thẩm Thính buông sách, ánh mắt nâng lên: "Bàn bạc cái gì?"

Khúc Kim Tích: "Anh cứ như vậy mà đăng lên, không phải tương đương thông báo với tất cả mọi người là chúng ta đã kết hôn, vậy..."

"Chúng ta có phải đã kết hôn hay không?" Thẩm Thính cắt ngang lời cô.

Khúc Kim Tích bí từ, đành phải gật đầu.

"Em làm trò trước công chúng ở bữa tiệc liên hoan, cùng với trăm nghìn người xem trực tiếp, ngang nhiên ôm anh, gọi anh là ba, vì làm sáng tỏ chuyện này, anh làm như vậy có vấn đề gì không?"

Nói đến bữa tiệc liên hoan, Khúc Kim Tích liền chột dạ, yên lặng lắc đầu.

Thẩm Thính nhin cười, đẩy chiếc kính giả ở trên mũi lên: "Ăn bữa sáng, ăn xong đến công ty."

Khúc Kim Tích ngoan ngoãn ngồi xuống, bưng cốc sữa lên uống một ngụm, liếc mắt nhìn Thẩm Thính một cái, muốn nói lại thôi.

Thẩm Thính lật một trang sách, thuận miệng nói: "Năm nay, Hà Chiếu có bộ phim tết nói về tình hoa đất nước, muốn cho em đóng, em thấy sao?"

Mắt Khúc Kim Tích sáng lên, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

Đề tài bỏ dờ.

Cuối cùng bởi vì ngượng ngùng, cô không hỏi lại chuyện trên wechat nữa.

Sau đó cô cùng Thẩm Thính đến công ty.

Thẩm Thính nói rằng, một trong những lợi ích của việc thông báo chính thức là có thể quang minh cùng Khúc Kim Tích ra vào công ty.

Đến công ty:

"Chào tổng giám đốc Thẩm, cô Khúc... Bà chủ!"

Phụt...

Khúc Kim Tích bị cách xưng hô này làm cho suýt chút nữa thì mắc nghẹn.

Không chỉ có thái độ của người trong công ty đối với cô thay đổi, mà khi trở lại đoàn phim "Trúc sinh vật ngữ", ánh mắt nhân viên công tác ở đoàn phim cũng nhìn cô cũng thay đổi.

Trước kia cho rằng cô cùng Thẩm Thính không thể kết hôn. Trong giới giải trí, chuyện tình cảm yêu đương, chia chia hợp hợp là bình thường.

Nghĩ rằng hai người bọn họ ngay cả giấy đăng ký kết hôn cũng có rồi, người ta ở chung một đoàn phim, không gọi là ở chung, là vợ chồng hợp pháp sống với nhau!

Hôm nay, Túc Hương Định tìm được cơ hội để tặng quà cho Khúc Kim Tích: "Quà cưới."

Sau khi Thẩm Thính đăng lên Wechat, Túc Hương Định liền biết bản thân hoàn toàn không có cơ hội, mọi chuyện đều do anh ta hy vọng xa vời.

Anh ta đau khổ rất nhiều nhưng lại mừng cho Khúc Kim Tích, thì ra Thẩm Thính thật sự kết hôn với cô - Anh ta luôn cảm thấy chuyện Khúc Kim Tích kết hôn là giả.

Khúc Kim Tích: "..."

Túc Hương Định tặng quà cũng không quá sang trọng. Là một cuốn album, bên trong ảnh chụp của Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính, số lượng không nhiều lắm.

Thật ra hai người bọn họ không cố ý đứng chung một khung ảnh, đa số đều bị người khác chụp, cùng với được fan sắp xếp lại ảnh trên sân khấu.

Có một bức ảnh do Túc Hướng Địch chụp, Khúc Kim Tích cùng một người bề trên nói chuyện phiếm. Lúc ấy anh ta nghĩ muốn chụp ảnh Khúc Kim Tích, không nghĩ tới Thẩm Thính lại lọt vào ống kính.

Toàn bộ quá trình, ánh mắt của Thẩm Thính đều dừng lại trên người Khúc Kim Tích, ánh mắt anh nhẹ nhàng mà âm ỉ, dường như ngoài Khúc Kim Tích, những người khác không thể lọt vào mắt anh.

Túc Hướng Địch lật ngược tấm hình đã chụp cho vào album, nhìn một hồi lâu, sao đó thoải mái nở nụ cười, đem in chiếc ảnh ra.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Rửa mặt xong, Khúc Kim Tích không xem kịch bản mà nhìn quyển album, Thẩm Thính bình tĩnh hỏi.

Theo như lời của Cổ Nhạc Nhạc, bức ảnh này chính là Túc Hướng Địch tặng cho cô.

"Xem ảnh chụp." Ngọn đèn chiếu lên nụ cười có phần ngượng ngùng của cô gái: "Túc Hướng Địch tặng cho tôi... Quà cưới."

Thẩm Thính: "Đưa anh xem."

Khúc Kim Tích hào phóng chia sẻ, không chú ý tới người đàn ông vì hành động này của cô mà khoe mắt và đuôi lông mày dịu đi.

Đang lật một trang nào đó, ngón tay thon dài của người đàn ông bỗng nhiên dừng lại, chỉ vào bức ảnh chụp nói: "Cái này cũng có thể tìm được."

Anh chỉ tay vào bức ảnh được chụp từ tầm nhìn xa, Thẩm Thính ở trên sân khấu, Khúc Kim Tích ở dưới sân khấu, cũng không biết

làm thế nào fan hâm mộ có thể chụp được để Túc Hướng Dịch nhét nó vào album ảnh.

Khúc Kim Tích không hề có ấn tượng đối với bức ảnh này, ngay cả trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có.

"Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy em." Thẩm Thính nghĩ ngợi, nói: "Ông nội bảo anh hỏi cưới em, từng cho anh xem qua ảnh của em, cho nên trong đám người liền nhận ra em."

Khi đó ông cụ Thẩm đã phát hiện ra Khúc Kim Tích, biết cô có cuộc sống gian khổ nhưng không đến tìm Khúc Kim Tích mà bắt đầu tính toán, quyết định để Thẩm Thính cưới cô.

Chờ Thẩm Thính đồng ý, ông cụ Thẩm mới đến tìm Khúc Kim Tích.

Thẩm Thính nghĩ, khi đó anh đối với Khúc Kim Tích chỉ có hờ hững, cho dù biết người muốn kết hôn là cô, nhưng suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là hy vọng cô có thể an phận thủ thường một chút, nghe lời một chút, như thế cưới cô cũng không sao.

Khúc Kim Tích mím môi.

Cỗ lễ giọng nói của Thẩm Thính dịu dàng lại có ý gì khác, Khúc Kim Tích bỗng nhiên khép tập album lại, nắm chặt năm ngón tay, quyết định nói: "Thẩm Thính, tôi không phải Khúc Kim Tích."

Dừng một chút, cảm thấy lời này còn có nghĩa khác, chính cô cũng tên là Khúc Kim Tích, cô vội vàng bổ sung: "Ý của tôi là, tôi không phải Khúc Kim Tích ban đầu, tôi là... Xuyên không đến đây."

Rốt cuộc mặt lớn nhất cũng được gỡ bỏ, toàn thân Khúc Kim Tích căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Thẩm Thính, không bỏ qua bất kỳ phản ứng nào của anh.

Thẩm Thính không có phản ứng gì, đừng nói là khiếp sợ, ngay cả mí mắt cũng chưa động đậy dù là một chút, chỉ nhìn cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười càng lúc càng sâu.

Điều này ngược lại khiến cho Khúc Kim Tích sửng sốt.

"Anh, anh không tin? Tôi thật sự... Tôi không có nói dối, cũng không có..." Cô nóng nảy.

"Anh đã sớm biết." Thẩm Thính cười nói, cắt ngang lời cô.

"Giang đại sư nói với anh?"

Thẩm Thính lắc đầu.

"VẬY..."

"Khúc Kim Tích." Cả người Thẩm Thính tiến sát đến mặt cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Em cho rằng anh là một tên gốc sao, tính cách một người đột nhiên thay đổi, có phải là một người hay không, anh không phát hiện ra chắc?"

Lúc này, Khúc Kim Tích cứng đờ ngây người, hồi lâu không phản ứng kịp.

Thẩm Thính đã sớm biết cô không phải Khúc Kim Tích?

"Anh..." Tâm tư Khúc Kim Tích rối loạn như ma, không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Thính gỡ mắt kính xuống, xoa lông mày: "Không còn sớm nữa, ngày mai có cảnh diễn quan trọng, ngủ đi."

Nói xong anh tắt đèn, đè Khúc Kim Tích xuống, lòng bàn tay to lớn đặt lên vòng eo thon gọn của cô gái, không để cho cô có cơ hội thoát.

Trong bóng đêm, Khúc Kim Tích hồi tưởng lại mọi chuyện trong quá khứ, cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Thẩm Thính, anh thật sự thích

em sao?"

Vài giây sau...

"Gọi một tiếng chồng đi."

Khúc Kim Tích rụt người vào trong chăn, che đi khuôn mặt nóng bừng, quyết định không nói nữa.

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 116: Ngoại truyện 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mấy hôm nay Đại Trương, Nhị Lý, Tam Lưu bị công ty sắp xếp đặc biệt đi theo Thẩm Thính.

- Lần trước chính là bọn họ đi theo Thẩm Thính, chụp được hình ảnh anh nuôi con vịt vàng, còn đưa con vịt vàng tới bệnh viện thú y khám.

Công ty thấy ba người bọn họ phối hợp không tệ nên cho bọn họ ra ngoài cùng nhau làm việc.

Thẩm Thính đăng ảnh giấy đăng ký kết hôn của anh và Khúc Kim Tích lên weibo, tin tức khiến toàn thế giới khiếp sợ. Phải biết Thẩm Thính không chỉ có một số lượng lớn fan trong nước, mà fan hâm mộ ở nước ngoài cũng không ít.

Thẩm Thính đã ra mắt nhiều năm, mặc dù đã từng có mấy vụ scandal nhưng đều là bên nữ cộ độ hot của anh, mà đám cộ độ hot của Thẩm Thính thì không một ai là không bị mắng thê thảm.

Ban đầu, Khúc Kim Tích cũng là một người bị chửi trong số đó, toàn internet mắng thành như vậy, kết quả Thẩm Thính kết hôn luôn với cô, từ đầu đã là vợ chồng son. Chúc phúc thì cứ chúc phúc, ai mà chẳng muốn biết rốt cuộc hai người bọn họ chúng sống ra sao, dân tình tò mò không chịu nổi.

Nếu người đầu tiên có thể chụp được tin tức của hai người sau sự kiện giấy đăng ký kết hôn, vậy chẳng phải lưu lượng sẽ bùng nổ hay sao?!

Quang Thị suy nghĩ một chút thôi đã thấy rất hưng phấn. Ba người xoa tay theo dõi Thẩm Thính, bọn họ đã chuẩn bị rất lâu rồi, cuối cùng cũng hỏi thăm được sau khi Khúc Kim Tích trở về từ đoàn

phim thì chụp đại ngôn cho một nhãn hiệu nổi tiếng, Thẩm Thính và cô cùng nhau trở về.

Vào giờ phút này, bọn họ đang đứng bên ngoài địa điểm chụp ảnh, đã nhả được chiếc xe hai người ngồi, chờ hai người lên xe rồi đi, bọn họ liền lặng lẽ đuổi theo – làm xong chuyện chính, hai vợ chồng sẽ làm gì?

Đây mới là điều dân tình muốn biết.

“Tại sao vẫn chưa xong?” Đại Trương chờ có chút sốt ruột. Trời nóng nực, máy điều hòa không khí trong xe đủ thì vẫn đủ, nhưng mà rất ngọt ngào, ra bên ngoài thì lại nóng, đợi hết mấy tiếng thì có chút không chịu được.

Nhị Lý tu một hộp coca lạnh, chép miệng nói: “Đại Trương, chuyến đi này của chúng ta phải thật kiên nhẫn. Bây giờ mới ba giờ, nghĩ tới lúc đó tôi vì chụp XXX mà phải đợi trong gió lạnh năm tiếng đồng hồ. Hê hê hê, cuối cùng thật sự bị tôi chụp được chứng cứ anh ta ngoại tình, chiếm hot search hai ngày. Ông chủ còn thưởng cho tôi ngấy chục ngàn tiền thưởng đó.”

Nhắc tới tiền thưởng, mọi người lại có động lực.

Lại qua nửa tiếng nữa, Tam Lưu bỗng nhiên “Hê” một tiếng: “Tới kìa tới kìa.”

Cách đó không xa, một chiếc xe GMC lái ra từ cửa, bọn họ đuổi theo sát, cho tới nửa đường thì chiếc GMC và một chiếc xe hơi màu đen cùng nhau dừng lại.

“Thẩm Thính và Khúc Kim Tích xuống xe GMC rồi lên xe màu đen, xem ra phải đi làm chuyện riêng rồi, vừa đúng lúc!” Tam Lưu lái xe, Nhị Lý cầm máy ảnh chụp hai tấm, chụp xong cúi đầu nhìn một cái, vui vẻ nói: “Khúc Kim Tích đúng là rất xinh đẹp.”

“Nói nhảm, không đẹp sao có thể làm minh tinh được.”

Đại Trương chưa xót nói: “Thẩm Thính cũng rất đẹp trai luôn.”

“Lại thêm một câu nữa, người ta không chỉ có khuôn mặt lớn xem đẹp trai mà dáng người cũng khá tốt, một đôi chân dài không mất tiền, quan trọng hơn chính là người ta có tiền.” Tam Lưu xúc động nói: “Nếu tôi có bất kỳ một trong những ưu điểm đó thì còn làm việc này để làm gì?”

Ba người nhìn gương mặt ỉu xiu xuống của đối phương, nhất thời không lên tiếng.

Sau đó Tam Lưu “Ế” một tiếng: “Không đúng.”

“Cái gì không đúng?”

“Đường không đúng.” Tam Lưu nói, lần trước đưa Thẩm Thính và con vịt vàng tới bệnh viện thú y cũng là do Tam Lưu lái xe: “Sao cảm giác hình như con đường này chưa từng đi qua?”

Tam Lưu cẩn thận nhớ lại, người đã theo dõi nhiều, đường đi qua cũng nhiều, nhất thời không làm sao nhớ ra nổi.

Đại Trương và Nhị Lý liếc anh ta một cái: “Đi theo là được, nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Tôi đi, Thẩm Thính đang chạy xe với tốc độ của gió bão à! Chạy nhanh như thế.”

Chiếc xe mục tiêu có tốc độ vô cùng nhanh, dường như đang tranh thủ thời gian, nhanh tới mức khiến bọn họ suýt chút nữa tưởng Thẩm Thính định vượt đèn đỏ.

“Có phải là phát hiện chúng ta đang đi theo anh ấy nên muốn cắt đuôi chúng ta không?”

“Không thể nào, nếu thật sự phát hiện ra chúng ta, anh ấy sẽ dừng lại mời chúng ta “Cút” mới đúng.”

“Có điều mờ ám, bám sát theo, nói không chừng có thể chụp được ảnh hot!”

Lại qua hơn mười phút, Tam Lưu chợt vỗ tay lái một cái, bưng tỉnh hiểu ra: “Tôi biết rồi, lần đó chúng ta theo dõi Thẩm Thính, anh ấy nóng vội ra ngoài, kết quả là con vịt mình nuôi xảy ra chuyện đưa tới bệnh viện thú y, lúc đó không phải đi con đường này hay sao!”

Hai người: “???”

Cho nên... Thẩm Thính chạy xe với tốc độ như gió bão là vì muốn mau chóng tới bệnh viện thú y một chút hay sao?

Rất nhanh, chiếc xe mục tiêu dừng lại ở nơi mà Tam Lưu đã xác định.

Chiếc xe Benz khiêm tốn chạy vòng vèo lái vào bãi đỗ xe của bệnh viện thú y.

“Hai vợ chồng tự mình đưa thú cưng tới bệnh viện?” Đại Trương thật sự không có cách nào tưởng tượng nổi: “Ngôi sao này thật đúng là càng hot càng gần gũi, khó trách hiện giờ hai người họ lại hot tới mức này.”

Hiện giờ có ngôi sao nào có chút danh tiếng mà không mang theo một đồng trợ lý bên người, ngay cả đi đường cũng hận không thể để trợ lý đi giúp cơ chứ.

Kết quả hai vị nghệ sĩ nổi tiếng, trung tâm mọi mọi tin tức nóng lại tự thân làm những việc gần gũi như vậy.

“Tôi biết rồi, những con thú cưng nhỏ Thẩm Thính nuôi kia đoán chừng không phải do chính anh ấy nuôi mà là Khúc Kim Tích nuôi. Trước đó không phải đều nói Thẩm Thính không thích động vật hay sao? Bởi vì thích Khúc Kim Tích nên Thẩm Thính yêu ai yêu cả đường đi, tất nhiên cũng thích rồi.”

Mịa nó, nói như thế cũng rất có đạo lý luôn.

Ba người: “...”

Có vẻ như bọn họ vô tình ăn phải một bát cơm chó rồi?!

“Chúng ta chụp kiểu gì bây giờ, lần trước chụp đã bị Thẩm Thính phát hiện rồi.” Nhị Lý kéo đề tài trở về đúng hướng.

“Nếu như chỉ chụp thú cưng thì cũng chẳng có gì vui.” Đại Trương xoa chiếc cằm bóng lưỡng, thân thể mập mạp xê dịch ở chỗ ngồi: “Nếu như...”

Lời còn chưa dứt, Tam Lưu đã đứng lên kêu: “Xuống xe xuống xe.”

“Gì?”

“Sao chỉ có một mình Thẩm Thính xuống xe, Khúc Kim Tích không xuống sao?”

“Tôi không qua đó được, cách xa quá, lại có xe chắn nên không nhìn rõ lắm.”

“Khúc Kim Tích không xuống xe, Thẩm Thính tự mình xuống xe đi vào bệnh viện thú y, chẳng lẽ hai người họ cãi nhau?” Nếu không thì giải thích thế nào về hành động một người xuống xe, một người không xuống?

“Cũng có thể là người ta không muốn xuống xe.” Đại Trương nói: “Nhưng mà nếu thật sự cãi nhau, vậy thì có cái để chụp rồi.” Cho dù không phải cãi nhau, chờ bọn họ có đầy đủ tài liệu thực tế rồi, đến lúc đó muốn bịa thế nào thì bịa, chỉ cần có thể tranh thủ lỗ hổng để kiếm lưu lượng là được rồi!

“Vậy đi, chúng ta chờ xem một chút đã.”

Đợi được mấy phút, bên trong xe vẫn không có ai xuống như cũ, lại nhìn sang bệnh viện thú y, Thẩm Thính đã tiến vào, cách quá xa nên không thấy rõ tình hình bên trong.

“Lặng lẽ đi qua, chúng ta chụp một tấm hình Khúc Kim Tích ở trong xe.” Nhị Lý tỏ ý Tam Lưu của xe vào đi.

Nhưng mà trong bãi đỗ xe không còn chỗ đỗ xe, Nhị Lý nói với Tam Lưu: “Cậu từ từ giả bộ như đang tìm chỗ đỗ xe đi, chụp hai tấm rồi lui ra ngoài.”

Kết quả chờ bọn họ lái xe tới đủ để thấy rõ chính diện Khúc Kim Tích ngồi trong xe Benz của Thẩm Thính thì phát hiện bên trong trống không, nào có người sống?!

“Chẳng lẽ ngồi ngủ ở đằng sau?” Đại Trương nói.

“Sao có thể.” Nhị Lý trợn trắng mắt phản bác anh ta: “Một ngôi sao nữ sẽ thả lỏng tự mình ngủ không xe một mình? Thẩm Thính cũng sẽ đồng ý? Nghĩ một chút thôi đã thấy không được rồi.”

Nữ sinh bình thường ngồi một mình trên xe cũng chưa chắc đã dám ngủ, xuống chi còn là một ngôi sao nữ đang cực hot.

Đại Trương cũng cảm thấy suy đoán của mình có vấn đề, nếu như Khúc Kim Tích không ngủ ở đằng sau, vậy cô đâu rồi?

Nhưng mà bọn họ thấy rõ ràng Khúc Kim Tích và Thẩm Thính cùng lên xe chạy, nửa đường chưa từng xuống xe, chờ đậu xe xong cũng chỉ có một mình Thẩm Thính xuống xe bước vào bệnh viện thú y, bên người không có Khúc Kim Tích đi theo.

Khúc Kim Tích không có ở trên kia, vậy có thể ở đâu?

“Đm, ban ngày ban mặt một người sống sờ sờ không thể nào biến mất trên một chiếc xe được.” Nhị Lý lau mặt: “Chắc chắn là chúng ta

bỏ lỡ phút chốc nào đó Khúc Kim Tích rời đi mà chúng ta không nhìn thấy.”

“ ... ”

Ba người trở mắt nhìn nhau, cho tới khi xe phía sau không ngừng bóp còi. Tam Lưu đi theo một đường, lạc mất nữ nhân vật chính ở chỗ nào, đang cực kỳ tức giận, hết lần này tới lần khác xe phía sau còn không ngừng bíp bíp kêu loạn, máu nóng dâng trào, không nhịn nổi mà thò đầu ra quát: “Giục cái con khỉ ấy! Không có chỗ đỗ đâu, lui về sau đi!”

Chủ xe phía sau bị nạt vô cớ, nếu đặt ở một người tính cách ôn hòa, bị nạt một chút cũng được, chịu chút nhục bệch thua thiệt, nhưng mà chủ xe phía sau chính là một người nóng tính, bị nạt một tiếng như thế, anh ta lập tức không nhịn được nữa.

Anh chặn hết đường phía trước không đi, xe phía sau bóp còi không phải việc bình thường hay sao? Anh còn có mặt mũi đi nạt tôi.

Chủ xe vén tay áo lên, lộ ra cánh tay xăm trổ, đẩy cửa xe nhảy xuống, khí thế hung hăng đi về phía nhóm ba người.

Người này thân hình cao lớn, ít nhất cũng phải một mét chín, cơ bắp cuồn cuộn, nhìn quả đấm nắm chặt của anh ta, một quyền đấm xuống chắc có thể đấm nát cả cục gạch.

Tam Lưu căng thẳng nuốt nước miếng một cái, không chỉ có sắc mặt anh ta thay đổi mà vẻ mặt hai người Đại Trương và Nhị Lý cũng thay đổi theo.

Đối mặt với chủ xe to khỏe, ba người khiếp sợ, khép nép xin lỗi – nhất là khi ánh mắt chủ xe liếc qua dụng cụ chụp ảnh của bọn họ, ba người quyết định cho dù đối phương có nói gì bọn họ cũng phải ra vẻ đáng thương!

Bị đánh là chuyện nhỏ, nếu là làm hỏng dụng cụ của bọn họ, vậy thì xong đời rồi.

Chủ xe cũng không nói gì, nhìn chăm chăm bọn họ hai lần, quay đầu liền gọi bảo vệ ở gần đó tới, nói bọn họ lén lút lút lút trông không giống người tốt, nói không chừng là đang ăn trộm.

Ba người: “???”

Mắt thấy ba người bọn họ bị bảo vệ bắt đi, cánh tay xăm trở đặc ý giờ ngón giữa lên với bọn họ rồi lái xe rời đi.

Ba người bị bảo vệ cưỡng chế bắt đi: “...”

Trong bệnh viện thú y.

Về mặt Lâm Thiên Hà vô cùng bình tĩnh đối với việc Thẩm Thính đột nhiên ghé thăm, cho tới khi Thẩm Thính giờ một con chuột đồng không có phản ứng để anh ta kiểm tra tình huống, anh ta vẫn chẳng ngạc nhiên chút nào.

Nếu Thẩm Thính tự mình tới cửa tìm anh ta, nhất định là vật nuôi xảy ra vấn đề mới có thể tìm tới.

Lâm Thiên Hà thuần thực kiểm tra cho con chuột, sau đó về mặt trở nên vô cùng kỳ quái. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đẹp trai đang nhúu chặt mày, ánh mắt lộ vẻ sốt ruột và lo lắng, hỏi: “Anh đút cho nó ăn cái gì?”

Thẩm Thính cau mày.

Nửa tiếng trước, Khúc Kim Tích ngồi ở bên ghế phụ lái vừa ăn quà vặt vừa nói chuyện với anh.

Bởi vì phải chụp đại ngôn, trong thời gian trang điểm tạo hình tốn rất nhiều thời gian, Khúc Kim Tích vẫn chưa được ăn gì.

Chộp đại ngôn xong, đói bụng đến mức dạ dày dính vào lưng khiến cô không nhận được ngón đồ ăn vạt vào bụng.

Thẩm Thính định tìm một nhà hàng gần đó, thấy dáng vẻ Khúc Kim Tích ăn quà vặt thì thuận miệng nói một câu: “Chú ý hình tượng, đừng ăn như hamster thế.”

Khúc Kim Tích không để ý tới anh, tiếp tục ăn, dù sao cũng chẳng có người ngoài, chú ý hình tượng cái gì chứ.

Một giây tiếp theo, cô cắn hụt...

Thẩm Thính nghiêng đầu nhìn sang, đối mặt với một chú hamster nhỏ màu vàng mặt đầy vẻ mơ màng, con chuột nhỏ giờ móng trước lên, bị bánh mì nện vào mặt.

“...”

Không đợi Thẩm Thính cười phá lên, con hamster nhỏ bỗng nhiên ngã về phía trước, không nhúc nhích nữa, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.

Lúc này nào có rảnh rỗi tìm chỗ ăn nữa, Thẩm Thính đạp chân ga, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện thú y.

Khúc Kim Tích ăn rất nhiều đồ linh tinh trên xe, Thẩm Thính không có cách nào xác định được để cung cấp cho Lâm Thiên Hà, chỉ đành nó: “Ăn rất nhiều quà vặt.”

“Hamster thích dự trữ đồ ăn trong quai hàm.” Lâm Thiên Hà nâng con hamster nhỏ lên, chọt chọt cái bụng tròn vo của hamster, sau đó lại nhéo khuôn mặt lông lá nhỏ nhắn: “Nhưng mà con anh nuôi không giống thế. Nè, trong quai hàm không có gì, cho nên nó ăn hết toàn bộ thức ăn rồi.”

Thẩm Thính: “... Ý cậu là?”

Lâm Thiên Hà cho anh một câu trả lời khẳng định: “Tham ăn, ăn nhiều quá, chống không nổi nên ngất đi.”

Nghĩ tới những túi quà vật Khúc Kim Tích ăn xong kia, Thẩm Thính yên lặng.

Chương 117: Ngoại truyện 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bây giờ Khúc Kim Tích cũng đã là ngôi sao thần tượng có rất nhiều người hâm mộ. Nhưng mà bởi vì tiếng gọi “ba” với Thẩm Thính, trong rất nhiều những âm thanh khiếp sợ và chúc phúc, không tránh được sẽ xuất hiện những âm thanh không hài lòng.

Một cư dân mạng tự xưng là người hâm mộ nhiều năm của Thẩm Thính “Tôi là fan cứng của Thẩm Thính” nháy ra, đăng một đoạn weibo dài, giải thích bằng mọi cách chuyện kết hôn của Thẩm Thính và Khúc Kim Tích chẳng qua chỉ là lăng xê bản thân chứ không phải thật.

Người này bày tỏ mình không chỉ là người hâm mộ của Thẩm Thính, còn là người trong giới, chỉ là cảm thấy phương pháp cũ kỹ này của Thẩm Thính làm tổn thương trái tim người hâm mộ, hoàn toàn không đề fans vào trong lòng, vì để hot hơn mà ngay cả những fan cứng như mình đây cũng sụp đổ.

Cô ta quả thực không thể nhìn nổi, bấy giờ mới đứng ra tung ra những tin tức mà mình biết được.

“Để tôi nói rõ cho mọi người nghe tại sao lần này Thẩm Thính muốn dùng việc kết hôn với Khúc Kim Tích để lăng xê. Đầu tiên, Khúc Kim Tích ký với S&T, Khúc Kim Tích chính là người của Thẩm Thính, nói trắng ra thì hai người cùng một phe. Trước đó Khúc Kim Tích bị bôi đen nhiều như thế, muốn nâng cô ta hot thì chắc chắn trước tiên phải nghĩ cách tẩy trắng cho cô ta, như vậy mới có thể để cô ta kiếm tiền cho công ty.

Đúng lúc “Muru Trang” chiếu phim, thành tích không tệ, Khúc Kim Tích bằng vào vai nữ hai mà cực hot, nhưng đối với nữ nghệ sĩ mà nói, như thế vẫn quá không đủ. Bởi vì cô ta không có những tác

phẩm tiêu biểu khác. Lúc này, cô ta và Thẩm Thính cùng nhau nhận “Trúc sinh vật ngữ”, hai người trước đó đã có cp sư huynh muội, bộ phim tiếp theo này lại là tình nhân, lúc này lại tuyên bố chuyện kết hôn của bọn họ, không phải là vì để “Muru Trang” và “Trúc sinh vật ngữ” nổi hay sao? Phẩm chất của các bạn, tế phẩm.

Theo tin tức đáng tin mà tôi có được, “Muru Trang” muốn tranh giải thưởng XX lớn năm nay, đã vào vòng trong, nên vì muốn tạo độ hot cho “Muru Trang” thì còn có chuyện gì có thể náo động hơn việc Thẩm Thính và Khúc Kim Tích kết hôn?

Hơn nữa bây giờ giấy đăng ký kết hôn dễ làm biết bao, chỉ cần photoshop bừa một chút, hoặc là tìm đường dây làm một tờ chứng nhận kết hôn giả, chỉ cần để người xem biết rằng bọn họ đã kết hôn, sau đó giả vờ sống chung ân ái. Tất nhiên người hâm mộ sẽ tin tưởng theo hướng bọn họ đã kết hôn rồi, ai buồn đi kiểm chứng bọn họ có phải vợ chồng thật hay không nữa.

Thuận tiện nói một chút, lấy địa vị và danh tiếng của Thẩm Thính, các bạn cũng không nghĩ thử mà xem, tại sao anh ấy lại biết và vừa ý một người phụ nữ như Khúc Kim Tích? Khúc Kim Tích có ưu điểm gì sao?

Nếu không tin, tôi sẽ nói cho các bạn biết một chi tiết – các bạn cứ nghĩ thử xem, tại sao Thẩm Thính công bố giấy đăng ký kết hôn lại phải làm mờ phần thời gian kết hôn?”

Ở phần kết của bài đăng weibo này kèm thêm một icon ý vị sâu xa, liên tục ba bài được đăng, mỗi comment ở từng bài đều thi nhau @.

Phần lớn comment đều không có lương tâm, thấy có drama để hóng đều rối rít gửi cho nhau, không lâu sau đã lên hot search.

Những người hâm mộ nhìn một cái, nhất thời giận dữ, tất nhiên không phải tức Thẩm Thính, mà là tức cái thứ gọi là “Người hâm mộ trong giới” này. Tên này rõ ràng chính là antifan!

Người hâm mộ chân chính không cần biết là fans của Thẩm Thính hay fans của Khúc Kim Tích, mặc dù vô cùng kinh ngạc về tin tức hai người kết hôn, nhưng mà sau khi khiếp sợ chẳng có fans nào không cảm thấy ngọt ngào!

Thậm chí có số lượng lớn fans cảm thấy đường chưa đủ, ăn chưa đã nghiền, bắt đầu viết tiểu thuyết đồng nhân, rồi hèn mọn dập đầu xin đường từ hai người bọn họ.

Bây giờ nháy ra một người nói nhăng cuội ở đó nửa ngày là hai người bọn họ kết hôn vì tăng độ hot, người hâm mộ của hai bên giận không chịu nổi, vén tay áo lên bắt đầu phun trào, không cần biết trắng đen thế nào, cứ mắng trước rồi nói xong.

“@Tôi là fan cứng của Thẩm Thính, cô cũng dám tự xưng là fan cứng? Antifan mau rút ra xa được bao nhiêu thì xa, đừng có ở đây khoe cái chỉ số thông minh như đậu hũ nát của cô nữa! Đừng có thấy các chị em tính tình tốt, coi chừng mắng cô không dám ra cửa!”

“A a, bài này chính là hot search tức cười nhất trong các hot search mà tôi thấy năm nay, nam thần của chúng tôi mà cần khuếch đại? Đừng có làm trò cười cho thiên hạ nữa được không? Thẩm Thính debut đã nhiều năm như thế, cho tới bây giờ chưa từng khuếch đại bao giờ, điều này cũng nổi tiếng trong giới, cô còn không biết xấu hổ nói mình là người trong giới?”

“Mọi người yên lặng một chút, cô gái này chính là muốn hot. Chúng ta vẫn minh một chút, gửi tin nhắn riêng mắng cô ta là được rồi.”

“Đi ngang qua, một người qua đường như tôi cũng cảm thấy Thẩm Thính và Khúc Kim Tích kết hợp chung một chỗ rất hợp. Khúc Kim Tích tự xuất sắc vươn lên có được không, cả hai người tôi đều thích. Lại có người cho rằng bọn họ kết hôn giả, đúng là hài hước. Nào có ai lấy kết hôn để khuếch đại, nếu thật sự là giả thì Thẩm Thính dám công bố? Bịa chuyện cũng phải suy nghĩ chứ.”

“Vẫn là lần đầu tiên tôi thấy có người dùng chuyện giấy kết hôn thật giả để bôi đen người ta. Các chị em cố gắng lên, đào thử xem cô gái này là ai!”

Người hâm mộ của Thẩm Thính bảo vệ idol nhà mình thuận tiện không quên nói đỡ cho Thẩm Thính. Tất nhiên người hâm mộ của Khúc Kim Tích sẽ không tự nhiên rút xuống, mặc dù bọn họ không có nhiều người như fans của Thẩm Thính, nhưng lại chứng kiến Khúc Kim Tích một đường bước lên từ thung lũng, từng bước một mà có được thành công như bây giờ, vô cùng thích Khúc Kim Tích.

Antifan này vừa bôi đen Thẩm Thính khuếch đại vừa ám chỉ Khúc Kim Tích không xứng với Thẩm Thính, hạ thấp Khúc Kim Tích không đáng giá một đồng. Chị gái đáng yêu ưu tú nhà mình bị nói như thế, fans sắp đau lòng đến chết rồi.

“Bài viết dài như thế này của cô gái này, tôi nhìn một cái liền biết cô ta chính là ganh ghét Tích Tích nhà chúng ta kết hôn với Thính Thính. Mình không ăn được nhô nên ở đó nói năng xằng bậy, cô cũng chẳng lấy gương ra soi lại mình đi, ngay cả tóc trên đầu cũng không bằng Tích Tích.”

“Nói Tích Tích không có ưu điểm?! Cho xin đi, trong đám tiểu hoa đồng lứa, cô tìm được ai có kỹ năng diễn xuất tốt hơn cô ấy cho tôi xem đi?! Cô lại nhìn xem đạo diễn đã từng hợp tác với cô ấy đánh giá cô ấy như thế nào. Còn nữa, mở to con mắt chó của cô ra mà nhìn cho kỹ, gương mặt đó của Tích Tích chính là ưu điểm của cô ấy, cô có hiểu không đồ xấu xí?”

“Tích bảo bảo nhà tôi quay phim cho tới bây giờ không cần thế thân. Nếu cô là người trong giới, vậy liệt kê ra xem diễn viên nào bây giờ mà không cần thế thân? Thì ra những ưu điểm này của Tích Tích nhà chúng tôi đều bị tên lòng dạ đen tối lấp toàn mỡ lợn của cô che giấu?”

“Bôi đen cái khác thì thôi đi, lại nói Tích Tích không có ưu điểm. Chuyện này tôi thực sự không nhìn được, tao nhã hỏi thăm sức khỏe

cả nhà cô, cú!”

...

“Trúc sinh vật ngữ” gần tới ngày đóng máy, Minh Ngọc Sinh càng biến thái hơn, yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Ngũ Lập Thu và Chu Lệ thương lượng một chút, nhất trí quyết định không để hai người trong cuộc để ý tới chuyện trên internet, dẫn đầu team tuyên truyền của S&T bắt đầu tăng ca để phản kích.

“Tra địa chỉ IP này đi.” Ngũ Lập Thu nói: “Ngược lại tôi muốn xem thử xem là ai lớn gan như thế?”

Phát ngôn của người này nhìn qua thì như đang giấu cột Thẩm Thính kết hôn là vì muốn nổi tiếng hơn, cẩn thận nhìn lại sẽ phát hiện cô ta đang chế giễu Khúc Kim Tích mới phải.

Một câu “Vớ ánh mắt của Thẩm Thính, các bạn nghĩ thử xem tại sao anh ta lại quen biết và vừa ý một người phụ nữ như Khúc Kim Tích? Khúc Kim Tích có ưu điểm gì sao?” cũng đủ để thấy tâm tư của cô ta.

“Chị Thu, người này hẳn đúng là người trong giới.” Một vị nhân viên công tác nói.

Ngũ Lập Thu có một đôi mắt như gương sáng, hừ lạnh: “Không chỉ là người trong giới, hơn phân nửa còn là một diễn viên không có triển vọng ghen tị với Khúc Kim Tích.”

“Có phải là Từ Nam Nam không?”

Ngũ Lập Thu lắc đầu: “Từ Nam Nam đã bị chèn ép rồi, bây giờ cô ta nào có tâm tư làm những chuyện này ở trên mạng, tự lo cho mình còn không xong.”

“Vậy thì là ai đây? Tích Tích không đắc tội ai mà?” Nhân viên công tác cau mày, những tin tức này đúng là càng xem càng tức giận.

“Ghen tị với ông chủ của chúng ta thôi.” Một nhân viên công tác khác tên Tiểu Mỹ xì một tiếng: “Bà chủ trông xinh đẹp, tính tình cũng tốt, kỹ năng diễn xuất bỏ xa những tiểu hoa kia cả một đoạn dài, các diễn viên có thâm niên đều thích cô ấy. Quan trọng nhất là cô ấy đã nắm được Thẩm Thính. Cô gái kia ngoài mặt thì không biểu hiện ra, trong lòng không biết đã ghen tị thành cái dạng gì rồi, tất nhiên sẽ đợi cơ hội để bôi đen bà chủ.”

“Chờ tìm được ai làm loạn sau lưng, hận chết cô ta!”

...

Năng lực của team tuyên truyền thuộc vào hạng nhất, tra một cái đã tra ra được là Liễu Tư.

“Liễu Tư của Thanh Mông Entertainment? Năm ngoái Mạnh Thiên Hạo lộ ra là nam tiểu tam, Liễu Tư này và Mạnh Thiên Hạo cũng có quan hệ. Cô ta vốn là bạn của Tích Tích, kết quả xúi giục Mạnh Thiên Hạo lừa Tích Tích... Cô gái này không phải là bị phủ tuyết rồi hay sao, sao lại chui đầu ra?”

Ban đầu Khúc Kim Tích bị cuốn vào, vì để kéo Khúc Kim Tích ra mà team tuyên truyền đã phải ra sức rất lớn, vì thế bọn họ vô cùng rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện.

Trong cả sự kiện đó Khúc Kim Tích chính là người bị hại, tin lầm đàn ông và bạn bè – Lúc ấy bọn họ còn lặng lẽ thảo luận mấy lời như phòng hỏa phòng trộm phòng bạn thân, vô cùng khinh bỉ Liễu Tư, cô ta càng khiến người ta chán ghét hơn tra nam Mạnh Thiên Hạo kia.

Không ngờ sau khi chuyện đã qua được một năm, cô gái này lại nhảy ra.

“Mặt không giống, gương mặt này và trước kia không giống nhau.”

Tra một chút xú đã tra ra được hết.

“Thì ra là chỉnh mặt, đổi nghề danh, lại giả trang xuất hiện một lần nữa.”

Ban đầu Liễu Tư bị tuyệt vời, sau khi tuyết lộ ra, cô ta không cam lòng. Cùng là “bao nuôi” tiểu bạch kiểm Mạnh Thiên Hạo, Khúc Kim Tích có thể hoàn toàn rút ra, cô ta lại bị tuyệt phủ.

Cô ta hận lắm.

Nhưng mà có hận nữa cũng chẳng có cách nào. Sau đó, cô ta toàn lực chú ý tới Khúc Kim Tích, chỉ nghĩ làm sao để cho mình trở lại ngày xưa.

Cuối cùng Liễu Tư nghĩ ra biện pháp đi theo một lão già, lấy được một khoản tiền từ chỗ đối phương. Cô ta đi làm phẫu thuật thẩm mỹ ở nước H, bỏ ra một số tiền lớn để thay đổi hình dạng của mình.

Suốt một năm trời, Liễu Tư điều chỉnh mặt mình ở nước H. Cô ta tiến hành thay đổi lớn, chờ sau khi mặt khôi phục, chỉ có thể nhìn thấy chút bóng dáng khuôn mặt ban đầu của cô ta. Mặt đã thay đổi hoàn toàn, trở nên cứng ngắc, không xinh đẹp như trước kia, nhưng khi lên hình sửa lại một chút thì tham gia hoạt động quay phim cũng không có vấn đề gì.

Cuối cùng dựa vào việc lấy lòng lão già khiến cô ta chán ghét không thôi kia, một năm sau cô ta trở lại trong nước, đổi tên thành Liễu Mộng Thành, bắt đầu lại từ đầu.

Vất vả lắm mới có được một bộ phim, kết quả đạo diễn lại ngại khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ của cô ta, để cô ta diễn vai nữ hai. Mặc dù cô ta dùng đủ loại biện pháp nhưng đạo diễn vẫn không để cho cô ta diễn nữ một, thậm chí sau đó còn mắng cô ta: “Không muốn diễn nữa thì rút đi!”

Liễu Tư vừa hận vừa uất ức, quay đầu đi tìm lão già kia, muốn ông ta hỗ trợ. Nhưng bây giờ lão già đã chán ngấy cô ta, chẳng đoái hoài gì đến cô ta. Liễu Tư không còn cách nào khác, đành phải nhận.

Chỉ cần nhin xuống một chút, một ngày nào đó cô ta sẽ hot. Mỗi ngày cô ta cứ đọc tin tức của Khúc Kim Tích rồi âm thầm nguyên rủa, lập một tài khoản ảo điên cuồng mắng Khúc Kim Tích ở trên mạng. Đường như thông qua những hành động như thế để làm giảm bớt sự oán hận của cô ta đối với Khúc Kim Tích, đạt được sự thỏa mãn trong lòng mình.

Dựa vào cái gì mà Khúc Kim Tích tốt hơn cô ta? Cô ta có điểm nào thua kém Khúc Kim Tích?

Cho tới khi Thẩm Thính tuyên bố chuyện kết hôn với Khúc Kim Tích, ngày hôm đó, Liễu Tư tự giam mình trong nhà, điên cuồng đập phá rất nhiều thứ.

Cô ta không thể tin được, người giống như Thẩm Thính sao lại vừa lòng Khúc Kim Tích, thậm chí còn cưới cô.

Dưới con mắt cô ta, mọi chuyện của Khúc Kim Tích đều thua kém cô ta mới phải.

Vừa nghĩ tới bây giờ Khúc Kim Tích sự nghiệp, tình yêu, hôn nhân đều mỹ mãn, Liễu Tư liền hận không thể không nghĩ cách kéo cô xuống.

Nhưng mà cô ta không có cách nào hết.

Cô ta không dám, Từ Nam Nam chính là tấm gương đi trước.

Ngay cả Từ Nam Nam đối đầu với Khúc Kim Tích còn bị rơi vào kết cục chia tài sản lần nữa, chẳng có kết quả tốt gì.

- Đây là trong một lần nọ, sau khi cô ta lấy lòng lão già kia thì nghe lão khuyên cô không nên đi trêu chọc Khúc Kim Tích.

Thậm chí, cô ta muốn tuồn ra chuyện Khúc Kim Tích và Dụ Đồng đã từng chung sống với nhau ra ngoài, nhưng thứ nhất là cô ta

không có chứng cứ để chứng minh hai người đã từng sống chung
hồi còn học đại học; thứ hai là cô ta không muốn.

Ban đầu ở trong trường đại học, rõ ràng là cô ta quen biết Dự
Đồng trước, nhưng mà Dự Đồng lại thích con tiện nhân Khúc Kim
Tích kia, cũng không thèm liếc cô ta lấy một cái. Sau đó cô ta dùng
chút kế sách, Khúc Kim Tích lại thật sự tin cô ta và Dự Đồng có cái gì
đó, chẳng hỏi han gì mà rời đi luôn.

Ngu ngốc như thế sao lại xứng với Dự Đồng cho được?

Đáng hận ở chỗ, dù là như thế nhưng Dự Đồng vẫn không liếc
mình như cũ, trong mắt trong tim đều tràn đầy hình bóng con tiện
nhân kia. Chuyện này bảo cô ta sao mà không hận cho được.

Mỗi lần Liễu Tư nghĩ tới mình hèn mọn cầu xin tình yêu của Dự
Đồng, nhưng anh ta lại chẳng thấy được, chỉ nhớ mãi không quên
một đứa ngu ngốc, cô ta càng hận Khúc Kim Tích hơn.

Cho nên cô ta cố ý không nói cho Dự Đồng tin tức có liên quan tới
Khúc Kim Tích. Sau đó Khúc Kim Tích bị toàn mạng chữ, cuối cùng
Dự Đồng thông qua hot search mà biết được tin tức của cô, còn
muốn có được phương thức liên lạc với Khúc Kim Tích từ trong tay
Liễu Tư.

Khi đó cô ta rất sợ hai người nối lại tình xưa nên không cho.
Nhưng mà không ngờ tới hai người đó lại cùng nhau đóng “Mưu
Trang”, không chỉ hợp tác với Dự Đồng mà còn hợp tác với cả Thẩm
Thính.

Liễu Tư ghen tị tới đỏ mắt, thương lượng với Mạnh Thiên Hạo
dạy dỗ Khúc Kim Tích, còn chưa nghĩ ra chủ ý tốt thì Mạnh Thiên
Hạo đã xảy ra chuyện, sau đó cô ta cũng bị vướng vào.

Cô ta vừa tức tối vừa có một loại hưng phấn quý dị - Lần này Dự
Đồng sẽ biết Khúc Kim Tích bẩn thỉu và đáng ghét tới mức nào.

Mỗi tình đầu anh ta ngày nhớ đêm mong không chịu buông bỏ, ban đầu đá anh không chút do dự, quay đầu lại đã lên bu bám lấy Thẩm Thính, còn dây dưa không rõ với người đàn ông khác. Loại phụ nữ như thế, có chỗ nào đáng để anh lưu luyến?

Nhưng mà khiến cho Liễu Tư không nghĩ tới chính là, sau khi Khúc Kim Tích được tẩy trắng, cô ta không những bị công ty vứt bỏ mà các tài khoản mạng xã hội đều là tiếng mắng chửi, mắng cô ta ác độc, đào hố hại bạn thân, không phải là người.

Chuyện đã cách đây một năm, cô ta thấy cuộc sống của Khúc Kim Tích hoàn mỹ như thế nên muốn tát nước bắn lên người cô. Sắp tới cuối cùng, cô ta lại không nhẫn tâm kéo Dụ Đồng vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói ẩn ý ở chuyện giấy đăng ký kết hôn.

Chỉ có tự làm mới đủ bí mật, sẽ không có ai phát hiện là cô ta phát tán.

Mong muốn của cô ta không nhiều, thấy có người mắng Khúc Kim Tích là cô ta đã thỏa mãn rồi.

Hai ngày sau, tin tức thứ nhất bùng nổ trên các tin tức lớn...

“Có người ngoài mặt là người mới của Thanh Mộng Entertainment - Liễu Mộng Thành, thực tế là Liễu Tư đã đổi khuôn mặt nhờ vào phẫu thuật thẩm mỹ. Trước đó có hợp sức với Mạnh Thiên Hạo cùng nhau bắt Khúc Kim Tích, hiện giờ lại giễu cợt Khúc Kim Tích không xứng với Thẩm Thính, loại đàn bà hay ganh ghét thường có nhiều mặt.”

Chương 118: Ngoại truyện 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phải tới khi Khúc Kim Tích liên lạc với Dụ Đồng, cô mới biết Liễu Tư đã thay đổi hình dạng và trở lại, khoác lên mình lớp da khác để bơi đen cô trên mạng.

Nếu không phải Dụ Đồng liên hệ với cô, cô cũng sắp quên mất người này rồi.

“Chuyện này em vẫn luôn không biết?” Dụ Đồng ở đầu bên kia điện thoại dường như nắm được đầu mối.

Khúc Kim Tích có chút ngượng ngùng: “Phim sắp đóng máy rồi, đạo diễn bắt đầu dày vò, mỗi ngày rảnh ra chút nào là lại buồn ngủ.”

Ý nói là vốn không có thời gian chú ý tới tin tức trên internet.

Cô không nói dối, “Trúc sinh vật ngữ” quay càng đến phần cuối, Minh Ngọc Sinh lại càng nghiêm khắc hơn. Khúc Kim Tích có nhiều cảnh quay, từ lúc khai máy đến giờ, vết thương trên người vẫn chưa lành.

Mỗi ngày quay phim xong, có thời gian lại phải suy nghĩ cảnh quay ngày mai. Đồng thời, Ngũ Lập Thu cũng sắp xếp cho cô các thông báo, thời gian xếp kín cả.

Dụ Đồng ở bên kia không lên tiếng, đợi trái đợi phải mãi không đợi được anh ta mở miệng. Khúc Kim Tích suy nghĩ một chút, chủ động nói: “À đúng rồi, đợt trước “Chứng cứ” mà anh đóng lên hình, doanh thu đứng hàng thứ nhất, bạn quá nên quên chúc mừng anh.”

Tất nhiên Dụ Đồng nghe ra Khúc Kim Tích đang nói lời khách sáo. Anh ta nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó cuối cùng cũng nói ra mục đích

cuộc điện thoại này của anh ta: “Nếu như tiện thì có thể chữa cho Liễu Tư một con đường sống hay không?”

Khúc Kim Tích: “?”

Dụ Đồng rất phiền não, Liễu Tư rơi vào đường cùng nên tìm đến anh ta.

Trước kia, Dụ Đồng vô cùng ghét Liễu Tư, nếu như không phải do ban đầu cô ta ghen tị với Khúc Kim Tích, ngáng đường ở giữa thì anh ta và Khúc Kim Tích...

Suy nghĩ của Dụ Đồng xa dần, thật ra thì ngay cả chính bản thân anh cũng không biết lại sao phải thích Khúc Kim Tích. Lòng tự trọng của cô cao, tính cách nhạy cảm, rất thẳng thắn. Bạn của anh ta đều nói Khúc Kim Tích trừ dáng đẹp ra thì những chỗ khác chẳng có ưu điểm gì, không xứng với anh ta.

Anh ta không để ý tới những lời nói này, cô gái anh ta không nhất thiết phải vô cùng hoàn hảo. Thời gian dài như thế, anh ta cảm thấy bọn họ như đã trải qua một kiếp. Cùng nhau học tập, cùng nhau ra mắt, cùng nhau quay phim, cùng nhau trải qua tất cả mưa gió.

Quay đầu lại, ngay cả cửa ải thứ nhất cũng chẳng giữ vững được.

Liễu Tư ngáng đường ở giữa, sở dĩ thành công là vì một mặt do Khúc Kim Tích ngu ngốc, mặt khác cũng thể hiện phần nào sự bất lực của anh ta.

Nếu như anh ta cho cô đủ cảm giác an toàn, sao cô lại chỉ dựa vào mấy tấm hình, mấy câu nói của Liễu Tư mà kết tội anh ta.

Có lẽ khi ấy bọn họ còn quá trẻ tuổi, cũng bởi vì tuổi trẻ nên càng dễ xúc động.

...

~ ~ ~

Nhưng ghét thì vẫn ghét, Liễu Tư cầu xin sự giúp đỡ từ anh ta, quả thực Dự Đồng không thể nào làm bộ như không biết, cuối cùng sau khi suy tính kỹ càng anh ta mới gọi điện thoại cho Khúc Kim Tích.

Anh ta rất rõ, một khi mở miệng cầu xin tha thứ thay cho Liễu Tư, Khúc Kim Tích sẽ đồng ý. Chẳng qua là... chuyện này cũng sẽ cắt đứt hoàn toàn liên lạc giữa hai bọn họ.

“Liễu Tư làm những chuyện như thế với em không đáng để tha thứ, nhưng bây giờ cô ta đã không còn đường lui nữa rồi, sau này cũng sẽ không lẫn lộn trong giới nữa.” Dự Đồng thu tâm trạng lại, sau khi yên lặng mấy giây thì chậm rãi nói: “Nhưng mà anh cũng không có tư cách quyết định thay em, cô ta nhờ vả đến anh, nhìn trên phương diện đã từng học chung một trường thì... em cứ xem tình hình mà cân nhắc.”

Không đợi Khúc Kim Tích trả lời, Dự Đồng đã cúp điện thoại.

Khúc Kim Tích sửng sốt mấy giây. Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác tâm trạng thuộc về nguyên chủ trong thân thể dường như biến mất hoàn toàn sau cuộc nói chuyện điện thoại với Dự Đồng này.

Nếu như là nguyên chủ, nhận được cuộc điện thoại cầu xin tha thứ thay Liễu Tư của Dự Đồng, chắc hẳn sẽ không dễ chịu. Nhưng Dự Đồng nói cũng có đạo lý, nếu Liễu Tư đã không thể tiếp tục ở trong giới nữa, quả thật không cần đánh kẻ sa cơ thất thế như cô ta nữa.

Lúc này Khúc Kim Tích bỏ ra một chút thời gian tìm hiểu rõ ràng ngọn ngành mọi chuyện. Sau khi những chuyện kia của Liễu Tư bị lộ ra ánh sáng, ngay cả chuyện cô ta cặp với lão già cũng bị lộ ra, danh tiếng hoàn toàn hỏng hết, khắp nơi trên internet đều là tiếng mắng chửi cô ta, kêu cô ta rút ra khỏi giới giải trí.

“Tích Tích, dì nhỏ của em nói không phải chúng ta tuôn ra những tin tức của Liễu Tư và lão già kia. Trước kia Liễu Tư làm nhiều

chuyện quá đáng như thế, đặc tội không biết bao nhiêu người, không thể thiếu có người bỏ đá xuống giếng.” Cổ Nhạc Nhạc cười trên sự đau khổ của người khác: “Có thể thấy cho dù ở bất cứ đâu, chuyện xấu không thể làm nhiều, nếu không sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.”

“Chuyện này bồi thường một khoản lớn vì làm trái với điều lệ?”

Đôi mắt Cổ Nhạc Nhạc lấp lánh: “Đây là do tổng giám đốc Thẩm ra lệnh.”

Sau đó tức tối nói: “Dù sao cũng phải để Liễu Tư này chịu đau khổ, đừng tưởng rằng cặp với đại gia là có thể tùy tiện hất nước bắn lên người khác. Em thấy cô ta còn đáng ghét hơn cả Từ Nam Nam, dù gì trước kia cô ta cũng là bạn của chị, đúng là lòng dạ độc ác.”

Mặc dù lão già mà Liễu Tư cặp kia không bị lộ thẳng mặt, nhưng mà bởi vì suýt chút nữa bị kéo vào nên trong cơn giận dữ đã không để ý tới Liễu Tư nữa.

- Lấy tài lực bây giờ của Liễu Tư, muốn trả hết tiền vi phạm điều lệ, bán cả cô ta đi cũng không trả nổi.

Khúc Kim Tích suy nghĩ một chút: “Cứ để cô ta táng gia bại sản thôi, những chuyện khác chúng ta không truy cứu nữa.”

Táng gia bại sản cũng coi như một câu trả lời thỏa đáng cho nguyên chủ.

Những chuyện khác là do S&T truy tố những chuyện Liễu Tư đã làm, tung tin đồn nhảm. Đăng tin đồn nhảm quá năm trăm chính là phạm pháp, những chuyện Liễu Tư làm có chút độc ác, để cô ta bị tạm giam mấy ngày là đủ rồi.

Trong điện thoại Dự Đồng nói để cho Liễu Tư một con đường sống, đại khái chỉ ý nói là đừng đưa Liễu Tư vào cục J.

Cảnh quay đêm đến ba giờ sáng, cuối cùng Minh Ngọc Sinh cũng bỏ qua cho hai diễn viên chính. Khúc Kim Tích tới phòng hóa trang thay quần áo, mới vừa thay xong Thẩm Thính đã tới.

Cổ Nhạc Nhạc rất có mắt nhìn, nói: “Tích Tích, em ra bên ngoài chờ.”

Nhanh chóng chạy ra ngoài cùng với Tần Tang, hai người cùng nhau đứng gác.

“Trợ lý Tần, tôi mua thừa một ly trà sữa cho Tích Tích, nè, cho anh.”

Tần Tang liếc mắt, do dự hai giây rồi nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Bên trong phòng, Khúc Kim Tích bị ánh mắt Thẩm Thính quét đến da đầu tê dại. Trong đầu nghĩ lúc quay phim vẫn còn rất tốt, sao đột nhiên lại như vậy?

“Nhìn em như vậy làm gì?” Khúc Kim Tích sờ mặt: “Trên mặt em dính gì à?”

“Em muốn bỏ qua cho Liễu Tư?” Thẩm Thính ngồi trên băng ghế, ngẩng đầu nhìn Khúc Kim Tích.

Thì ra là vì chuyện này, Khúc Kim Tích cười lên: “Đây không phải là bỏ qua, dù sao cũng xả giận đủ rồi, chúng ta độ lượng một chút thôi mà.”

Không biết những lời này lấy lòng lão nam nhân ở chỗ nào, mặt mũi Thẩm Thính nhất thời giãn ra.

Bây giờ Khúc Kim Tích càng ngày càng không sợ Thẩm Thính tức giận. Nghĩ tới Thẩm Thính âm thầm trả thù lao cho mình, nếu không phải Cổ Nhạc Nhạc nói thì cô vẫn chẳng biết được.

Vì thế bước tới sau lưng Thẩm Thính, chủ động bóp vai cho anh, vô cùng ân cần: “Cực khổ rồi, để em bóp vai cho anh.”

Không ngờ Thẩm Thính bỗng nhiên trở tay ôm lấy eo thon của cô, hơi dùng sức.

“A...” Một tiếng hét kinh hãi, Khúc Kim Tích bất ngờ không kịp đề phòng bị Thẩm Thính ấn vào trong ngực, thân thể nửa ngắc, hoàn toàn dựa vào chỗ eo Thẩm Thính đỡ cô để chống.

“Anh muốn làm gì hả?” Cái tư thế này quá không an toàn, Khúc Kim Tích lập tức giùng giàng muốn đứng lên.

Hết lần này tới lần khác Thẩm Thính xấu xa không buông cô ra, lại còn hạ thấp giọng: “Em có thể lớn tiếng hơn nữa không, để Tần Tang và Cổ Nhạc Nhạc ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng của em.”

Khúc Kim Tích: “...”

Cùng lúc đó, giọng nói của Cổ Nhạc Nhạc vang lên: “Tích Tích, chị không sao chứ?”

Cổ Nhạc Nhạc lo Khúc Kim Tích vô tình bị ngã – trước đây không lâu đã có một lần, giày mà nhân viên đạo cụ chuẩn bị xảy ra vấn đề, làm hại Khúc Kim Tích bị ngã, xước một mảng da lớn, lúc đó tổng giám đốc Thẩm tối mặt.

Vừa muốn lên tiếng hỏi lần nữa, Tần Tang kéo cô ấy cách xa cánh cửa, được mấy mét mới dừng lại, nói: “Đứng ở đó.”

Nhìn vẻ mặt đầy chính trực và bình tĩnh của Tần Tang, lại nhìn cửa phòng hóa trang một lần nữa, lúc này mặt Cổ Nhạc Nhạc mới như bừng tỉnh hiểu ra, sau đó hưng phấn.

Trời ơi!

Tổng giám đốc Thẩm có cần gấp như vậy không, còn chưa trở về khách sạn đâu đó!!!

Thì ra lúc đàn ông gấp lên, dù có đẹp trai đến thế nào đi chăng nữa lý trí cũng sẽ chẳng phân biệt được tình huống mà hóa thân thành chó sói.

Khóe mắt Tần Tang thu về mặt hưng phấn của Cổ Nhạc Nhạc vào trong mắt, im lặng một lát rồi nói: “Lúc anh Thẩm và cô Khúc ở riêng không thích có người khác quấy rầy, cô đừng có suy nghĩ nhiều.”

“Ừa, tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều.” Cổ Nhạc Nhạc học về mặt nghiêm túc của cậu ta.

Tần Tang: “...” Về mặt này của cô là suy nghĩ nhiều đó.

Khúc Kim Tích vốn không biết trợ lý của mình đã nghĩ sai, cô xấu hổ im lặng, gò má đỏ bừng.

“Anh cũng chẳng làm gì em.” Thẩm Thính cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức vô tội, giọng nhàn nhã: “Khúc Kim Tích, em cũng đừng có ăn vạ.”

Trong cơn tức giận, Khúc Kim Tích ngẩng đầu cắn tay anh.

Thẩm Thính hít nhẹ, cũng không tránh. Lần này ngược lại khiến Khúc Kim Tích ngạc nhiên, cô cho rằng anh sẽ tránh cô. Vội vàng nhả ra, trên tay của Thẩm Thính có một hàng dấu răng đỏ tươi.

Cô nhất thời có chút đau lòng, thầm nghĩ vừa rồi mình không nên dùng sức như thế. Ai bảo anh muốn chọc giận cô chứ!

“Làm hamster mấy ngày, răng lợi cũng được rèn luyện phết.” Câu nói đầu tiên của lão nam nhân kia đã khiến áy náy của Khúc Kim Tích tan thành mây khói, nói tới biến thành hamster liền tức giận: “Nếu không phải anh nói ra từ hamster, sao em lại biến hình cho được!”

Cũng bởi vì ăn nhiều quá không tiêu hóa hết, sau khi biến thành hamster dạ dày cũng nhỏ lại, dẫn đến chống đỡ không nổi mà ngất đi.

Thật luôn!

“Trách anh?” Thẩm Thính nhượng mày.

“Không trách anh thì trách ai?” Khúc Kim Tích trừng anh, cảm thấy cần phải để mình mạnh mẽ lên.

“Anh nhớ thầy Giang đã từng nói, em biến thân là vì bảo vệ em, nếu như không muốn biến thân nhiều thì cần bổ dưỡng khí. Cho nên em trách anh không bổ sung đủ dưỡng khí cho em?”

Sao Khúc Kim Tích có thể ngờ tới Thẩm Thính lại dùng những lời như vậy chặn miệng cô, nhất thời dừng lại, nửa ngày cũng không phản bác được, âm thầm cắn răng: Bây giờ lão nam nhân này suốt ngày giờ trò lưu manh.

“Bỏ qua cái đề tài này đi! Anh buông em ra trước, để em đứng lên đi.”

Nếu có người xông vào thấy cái tư thế này của bọn họ...

Thẩm Thính nhìn cái đã thấu cô đang suy nghĩ gì: “Đám Tàn Tang ở bên ngoài, không có ai dám vào đâu.”

“...”

Tại sao cô lại ngửi thấy mùi nguy hiểm đến gần nhỉ?

“Anh hỏi em một vấn đề, nếu em nói đúng sự thật cho anh, khiến anh hài lòng thì sẽ thả em ra.”

“Vậy nếu không hài lòng thì sao?”

“Không hài lòng...” Người đàn ông ép chặt thân thể mềm mại của người phụ nữ hơn, ở nơi sâu trong đáy mắt có ánh lửa vụt qua, cười như không cười nhìn cô, ánh sáng trong mắt dần tối lại.

Khúc Kim Tích nhận ra thân thể anh có biến hóa nho nhỏ, chỗ thân thể chạm nhau nóng lên một ngọn lửa nhỏ, dọc theo làn da mà thấm vào máu, cả người đều nóng lên.

Cô khóc không ra nước mắt, né tránh ánh mắt nóng bỏng của Khúc Kim Tích, cô cùng hoảng sợ nói: “Anh muốn hỏi gì, em chắc chắn sẽ trả lời thành thật.”

“Hôm nay Dự Đồng tìm em?” Thẩm Thính nhàn nhạt hỏi.

Kể từ khi Thẩm Thính biết cô không phải Khúc Kim Tích nguyên bản thì khi nhắc tới Dự Đồng ở trước mặt anh sẽ không chột dạ nữa, vì thể ngoan ngoãn gật đầu, muốn ngoan ngoãn bao nhiêu thì ngoan ngoãn bấy nhiêu.

- Cô thật sự sợ lão nam nhân này không phân biệt được tình huống mà làm bậy!

“Vậy em nói cho anh biết quan hệ của em với anh ta là gì?”

“Hả?” Khúc Kim Tích nhẹ chớp đôi mắt đen láy, đôi môi đỏ mọng vì kinh ngạc mà khẽ nhếch: “Không có quan hệ gì hết.”

Mắt Thẩm Thính híp lại: “Không đứng đắn.”

Khúc Kim Tích: “???”

Một giây tiếp theo, môi người đàn ông mạnh mẽ áp xuống.

Chương 119: Ngoại truyện 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau một trận nghiêm phạt, Khúc Kim Tích cuối cùng cũng hiểu được Thẩm Thính muốn biết cái gì- Hóa ra là anh ghen tuông rồi.

Nhận thức này khiến cô cảm thấy buồn cười, không ngờ rằng lão nam nhân ghen lên lại đáng yêu một cách kỳ lạ.

Đương nhiên, những suy nghĩ này chỉ có thể xuất hiện ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra.

"Em có thể đảm bảo với anh rằng giữa em và Dụ Đồng không có bất cứ quan hệ gì, nhưng mà..." Khúc Kim Tích mặc cho Thẩm Thính ôm cô trong vòng tay, tách những ngón tay mảnh mai và xinh đẹp của anh nói: "Khúc Kim Tích ban đầu và anh ta có quan hệ."

Cầm người đàn ông nhẹ nhàng chầm vào đỉnh đầu cô, ngửi thấy mùi sữa thoang thoảng trên cơ thể cô gái, anh ừ một tiếng.

Khúc Kim Tích liền đem chuyện quá khứ của nguyên chủ và Dụ Đồng nói cho Thẩm Thính nghe, cuối cùng nói: "Thật ra, Khúc Kim Tích ban đầu cũng không tệ lắm, cô ấy chỉ là dùng sai phương pháp, ngốc nghếch một chút."

"Hơn nữa... trong giới giải trí này, nếu như cô ấy không có kế hoạch cho bản thân thì làm sao có được tài nguyên tốt, huống hồ cô ấy cũng có nguyên tắc, chưa bao giờ bán rẻ bản thân. Nếu như anh có thể hiểu kỹ về cô ấy, anh sẽ không ghét cô ấy đâu."

Cô không nhìn thấy Thẩm Thính, đương nhiên không cách nào nhìn thấy vẻ mặt lúc này của anh. Biểu hiện của anh không thay đổi chút nào, chỉ là đôi mắt sâu thẳm hơn nhiều.

“Xin lỗi.” Một lúc sau, anh thấp giọng nói: “Không cần biết Khúc Kim Tích ban đầu là người như thế nào, anh cũng không thể thích cô ấy.”

Lời xin lỗi này là đối với cô sau khi xuyên qua, anh cũng không xác nhận mà lấy thái độ đối xử với Khúc Kim Tích ban đầu để đối xử với cô.

Một người có tính cách thay đổi lớn như vậy, ban đầu Thẩm Thính nghi ngờ rằng Khúc Kim Tích có hai nhân cách, vì lý do này anh còn tham khảo ý kiến bác sĩ tâm lý của mình.

Bác sĩ tâm lý thông qua lời tường thuật của anh đã tiến hành phân tích và thấy rằng có thể thực sự có hai nhân cách tồn tại, nhưng sau đó Thẩm Thính đã sắp xếp tình huống của hai nhân cách, xác nhận rằng Khúc Kim Tích là một người khác.

Anh không thể nói rõ tại sao mình có thể chắc chắn như vậy. Trong sâu thẳm dường như có một loại trực giác mách bảo anh rằng mọi chuyện chính là như vậy.

Nuôi cô, trêu chọc cô, thích nhìn dáng vẻ cô tức giận phụng phịu nhưng lại không thể làm gì được, thích nhìn cô ăn, thích quan sát nhất cử nhất động của cô.

Khi nhận thấy có điều gì đó không ổn, Thẩm Thính mới phát hiện ra rằng mình quan tâm đến cô vượt quá mức bình thường.

Lúc này, anh không biết đây là thích, anh luôn cho rằng mình quan tâm đến cô là bởi vì cô giống như nuôi thú cưng vậy.

Khi Thẩm Kế còn là sinh viên có nuôi một chú chó, Thẩm Thính bị buộc phải theo dõi quá trình nuôi thú cưng của Thẩm Kế. Tình yêu của anh dành cho thú cưng xuất phát từ trái tim. Như vậy anh là vì Khúc Kim Tích có thể biến thành động vật nhỏ, từ đó lấy phương thức đối xử với thú cưng mà thích cô cũng là chuyện quá bình thường.

Mãi cho đến khi ở đoàn phim "Muru trang", phát hiện cô và Dự Đồng thân thiết, đồng thời tình cờ nghe được Dự Đồng nhờ trợ lý của mình âm thầm dẫn dò các nhân viên công tác phụ trách cơm hộp trong đoàn phim thêm thức ăn cho Khúc Kim Tích, anh mới nhận ra rằng mình không vui.

Thế là, anh cố ý thêm một bữa cơm hộp sang trọng cho mọi người, liền có thể thuận lý thành văn thêm cơm cho cô, cuối cùng lại dùng kế 'bắt' cô đến phòng thay đồ cùng nhau ăn cơm.

Vào ngày đóng máy, cô uống quá nhiều, đi vào nhà vệ sinh, ánh mắt anh nhìn cô có chút lay động, lo lắng cô sẽ bị ngã, cũng lo lắng cô bị ức hiếp, cho nên khi mọi người không để ý anh đã rời khỏi bữa tiệc đi tìm cô.

Vừa đến gần, anh đã nhìn thấy một người trung niên đang đụng tay đụng chân với cô.

Nhưng cô vẫn đang cười ngây ngốc, Thẩm Thính tức giận vô cùng.

Thế là, anh bước tới đập người đàn ông kia ngất xỉu, vốn dĩ muốn dạy dỗ cô mấy câu, nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, làm sao nỡ lòng dạy dỗ cô được.

Để biết cô say như thế nào, anh liền tiến hành kiểm tra cô, kết quả cô lại cười ngây ngốc và nói rằng từ hướng của mình nhìn qua, có vẻ như lỗ mũi của anh rất lớn.

Thẩm Thính đã bị lời nói của cô đánh bại toàn bộ sự kiềm chế, không chịu nổi liền hôn cô trước cửa nhà vệ sinh.

Thế là, anh đã hiểu tâm ý của mình- Anh đã động lòng trước người con gái mà anh nuôi như thú cưng trước mặt này.

Từ trước đến nay anh chưa từng thích cô gái nào, cũng không biết phải đối xử như thế nào với tình yêu này. Trên thực tế Thẩm

Thính với kinh nghiệm yêu đương bằng không cảm thấy có chút bất lực.

Sau đó, để hiểu rõ tình cảm của bản thân, tình cờ anh có việc cần làm ở nước ngoài nên cũng vì lý do này mà rời đi, để Tần Tang ở lại chăm sóc cô.

Đồng thời, anh còn đến gặp bác sĩ tâm lý của mình và đem tất cả những suy nghĩ trong lòng nói với bác sĩ tâm lý.

Không ngờ, bác sĩ tâm lý cũng là cầu độc thân, nên không thể cho anh lời khuyên hữu hiệu, chỉ bảo anh làm theo trái tim mình.

Kể từ đó, Thẩm Thính bắt đầu bình tĩnh từng bước đưa người ta vào trong vòng tay mình.

Trong bất cứ mọi chuyện anh đều có định liệu trước, không bao giờ chịu thua thiệt, bất luận là công việc hay là công ty, anh đều sử dụng những thủ đoạn quyết đoán, làm việc tuyệt đối không dài dòng.

Nhưng đối với Khúc Kim Tích, anh lại có chút sợ trước sợ sau.

Anh không chắc liệu cô có thích mình hay không, cũng không chắc sau khi mình bày tỏ tấm lòng của mình với cô thì cô có chấp nhận hay không, liệu có dọa cô chạy mất, trốn tránh mình hay không.

Luôn cảm thấy bản thân bất luận có làm như thế nào cũng đều có hạn chế, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn phương pháp ngốc nghếch, đó là bình tĩnh mà bước từng bước một.

Sốt ruột không ăn được đậu phụ nóng.

Cô là vợ anh, là người mà anh thích, anh sẽ dùng những hành động thực tế để cô từ từ cảm nhận được tấm lòng của mình chứ không phải chỉ dựa vào một câu thích trên môi.

Đồng thời, Thẩm Thính cũng có một vấn đề chung của đàn ông, không muốn vì anh đối xử tốt với cô mà khiến trong lòng cô có thiện cảm. Vì vậy những chuyện mà anh âm thầm làm cho Khúc Kim Tích, trước giờ anh đều không để cho cô biết.

Anh đâu có biết rằng, nếu như bạn không nói ra những điều mà mình làm, cô gái ấy làm sao có thể biết bạn tốt như thế nào chứ?

...

Khúc Kim Tích dừng động tác chơi đùa với ngón tay của Thẩm Thính. Những lời của Thẩm Thính lặp đi lặp lại nhiều lần trong đầu cô. Sau nửa phút, cô quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Thẩm Thính, nhin cười nói: "Anh là đang tỏ tình với em sao?"

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô, Thẩm Thính cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó một tiếng "ừ" nhàn nhạt từ âm mũi tràn ra.

Tiếng "ừ" đó trực tiếp đi vào tận cùng trái tim của Khúc Kim Tích, như thể có một chiếc lông vũ lướt nhẹ khiến cô vô thức mỉm cười.

Lão nam nhân không biết nói lời yêu đương, nhưng một tiếng ừ cũng đủ khiến cơ thể cô tê dại.

...

Lại qua mấy ngày, thời tiết dần dần ấm lên. Dưới sự sắp xếp của Ngũ Lập Thu, nhân lúc không có cảnh quay Khúc Kim Tích đã tham gia một sự kiện thời trang.

Đó là sau khi Thẩm Thính công khai hai người họ đã kết hôn. Khúc Kim Tích lần đầu tiên chính thức lộ mặt trong một sự kiện trọng đại. Ngũ Lập Thu không thể đến được. Khúc Kim Tích đưa theo một mình Cổ Nhạc Nhạc đến.

Người trong ban tổ chức đã đến đón tiếp từ sớm, bọn họ rất nhiệt tình, thái độ đối với Khúc Kim Tích giống như đối xử với một siêu sao, đến cả Cổ Nhạc Nhạc cũng lú lú không nói nên lời: "Bọn họ cũng quá khoa trương rồi."

Giới giải trí chính là như vậy, nước lên thì thuyền lên. Trước đó Khúc Kim Tích không nổi tiếng, đi đâu cũng không có ai để ý. Cho dù có Ngũ Lập Thu dẫn dắt cô đi, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là nể mặt của chị ấy mà thôi.

Bây giờ cô bởi vì "Muru trang" mà trở nên nổi tiếng, vai trò đại diện cho những thương hiệu lớn lần lượt được tiếp nhận, tài nguyên không ngừng đổ về. Ngoài ra, cô còn kết hôn với Thẩm Thính.

Bất luận là thực lực của bản thân cô hay là thực lực của Thẩm Thính, hai thứ kết hợp, không ai dám coi thường cô nữa.

Cho dù có người bàn tán về cô thì cũng không dám tùy tiện bàn tán một cách quan minh chính đại.

"Cô Khúc, đây là Khải Luân, chuyên gia trang điểm mà chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho cô. Cô xem có yêu cầu gì về trang điểm thì cứ việc nói với anh ấy là được rồi."

Người phụ trách trong ban tổ chức rất nhiệt tình, sợ tiếp đón Khúc Kim Tích không chu đáo.

Khải Luân là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc rất "thời thượng nghệ thuật". Khúc Kim Tích không có yêu cầu gì đặc biệt, hai bên nói chuyện lịch sự với nhau.

Người phụ trách bận rộn rời đi. Khi chỉ còn lại Khải Luân, chuyên gia trang điểm này nhìn Khúc Kim Tích rồi đột nhiên bật cười: "Mấy năm không gặp, bây giờ thật sự đã thay đổi lớn rồi."

Khúc Kim Tích: "?"

Cổ Nhạc Nhạc cảnh giác nhìn anh ta.

"Cũng đúng thôi, bây giờ cô đã nổi tiếng rồi, quên tôi cũng là chuyện bình thường. Lúc đó thái độ của tôi đối với cô cũng không tốt lắm." Khải Luân vừa nói, vừa mở dụng cụ trang điểm ra, kiểm tra khuôn mặt của Khúc Kim Tích, "Ừ... làn da cũng không xấu đi, càng ngày càng đẹp hơn, được giữ gìn không tồi. Điều quan trọng nhất của một nữ diễn viên chính là khuôn mặt, dựa vào khuôn mặt này đủ để giết chết 90% nữ diễn viên chỉ trong vài giây."

Trong đầu Khúc Kim Tích tìm kiếm ký ức của nguyên chủ về Khải Luân, sững sờ suy nghĩ hồi lâu mới mơ hồ nhớ tới một chút bóng dáng.

Nguyên chủ đã có vài lần qua lại với Khải Luân trong một đoàn phim nào đó, nhưng mà lúc đó...

"Anh là Mai Tây?"

"Tôi tưởng rằng cô không nhớ ra chứ." Khải Luân nhướn mày, ý cười sâu hơn mấy phần.

Khúc Kim Tích: "..."

Trong ký ức của nguyên chủ, Mai Tây là một cô gái mập mập đen nhẻm, cô ấy là trợ lý trang điểm trong đoàn phim- Chuyên gia trang điểm đi tới đâu, cô ấy mang dụng cụ trang điểm đi theo đến đó.

Không đáng để mắt tới.

Một số chuyên viên trang điểm giỏi hơn một chút chỉ trang điểm cho vai chính, trong khi nhóm diễn viên phụ hoặc diễn viên khách mời thường do trợ lý trang điểm đảm nhận, trang điểm đẹp hay không đều phụ thuộc vào tay nghề của trợ lý trang điểm.

Lúc đó Mai Tây tuy đen mập nhưng có kỹ thuật trang điểm rất tốt, nguyên chủ đã được cô ấy trang điểm nhiều lần, thấy tay nghề của

cô ấy không tồi còn động viên cô ấy.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó Mai Tây thường hay nổi nóng, cộng thêm danh tiếng của Khúc Kim Tích cũng không tốt lắm, thái độ của cô ấy đối với Khúc Kim Tích cũng không ra làm sao cả.

Ba năm sau, cô gái da đen mập mạp đã biến thành một chuyên gia trang điểm, với mái tóc ngắn gọn gàng, phong cách ăn mặc trung tính, thêm với cái tên Khải Luân, người gặp cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên chỉ có thể cho rằng cô ấy là đàn ông.

"Tôi nhớ lúc đầu cô đã nói với tôi rằng cô nhất định sẽ nổi tiếng. Bây giờ đã làm được rồi. Xin chúc mừng." Ánh mắt nhìn Khúc Kim Tích qua gương, biết rằng cô đã nhớ lại, Khải Luân nhếch miệng cười.

Khúc Kim Tích cười đáp lại: "Tôi nhớ lúc đầu cô đã nói rằng cô sẽ giảm cân trở nên xinh đẹp, trở thành một chuyên gia trang điểm ưu tú. Bây giờ cô cũng đã làm được rồi. Xin chúc mừng."

"Với câu này của cô, hôm nay tôi sẽ khiến cho cô trở thành cô gái xinh đẹp nhất toàn hội trường."

"Cảm ơn."

"Không có gì."

Khải Luân trang điểm thật quyến rũ cho Khúc Kim Tích, sau đó thay một bộ váy đỏ do ban tổ chức chuẩn bị. Ngay từ khi cô xuất hiện trên sân khấu, tiếng hò reo ở hiện trường đã vang lên không ngớt.

"Hôm nay Khúc Kim Tích xinh đẹp quá."

"Người phụ nữ này quá xinh đẹp rồi!!!"

"Sao tôi lại cảm thấy Thẩm Thính không xứng với Khúc Kim Tích vậy nhỉ?"

"Chúa ơi, Khúc Kim Tích thực sự khiến tôi kinh ngạc. Quay đầu nhìn lại, mẹ ơi, một người phụ nữ như tôi nhìn còn cảm thấy mê muội!"

...

Tại sự kiện này, một phóng viên đã đặt câu hỏi về chuyện hôn nhân--

"Cô Khúc, cô có thể chia sẻ cho chúng tôi biết kỹ năng theo đuổi và kết hôn với nam thần là gì không?"

Khi đối mặt với nhiều ống kính, Khúc Kim Tích nở một nụ cười ngượng ngùng, cô được trang điểm rất quyến rũ và lộng lẫy, nhưng khi biểu hiện ra một biểu cảm ngượng ngùng như vậy, lại có vẻ trong sáng đáng yêu, không giống làm bộ chút nào.

Ngay cả phóng viên cũng sửng sờ.

"Cái này... cô đi hỏi thầy Thẩm đi, tôi cũng không biết."

"Ý của cô là thầy Thẩm theo đuổi cô trước sao?"

"Không." Khúc Kim Tích nghiêm nghị nói, "Ý của tôi là, anh Thẩm đã dẫn dắt tôi rằng nếu như gặp phải những câu hỏi như vậy trong cuộc phỏng vấn, các cô nên đi hỏi anh ấy."

"Cô nghe lời Thẩm Thính như vậy sao? Không cảm thấy Thẩm Thính quá cường thế với cô sao?"

Đối diện với sự chất vấn gay gắt của phóng viên, Khúc Kim Tích cười rất khôn khéo và vô hại, cô ngọt ngào đáp: "Chúng tôi mới kết hôn, đương nhiên phải phụ xướng phụ tùy rồi."

Ghen tị chết đi được.

Nữ phóng viên: "..."

Những người khác:"....."

Chết tiệt!

Chương 120: Ngoại truyện 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối tháng 5, Khúc Kim Tích đóng máy.

Cô là diễn viên chính cuối cùng trong ekip đóng máy, Thẩm Thính, Túc Hướng Định và một số vai nữ quan trọng đã đóng máy một tuần trước rồi. Sau khi Thẩm Thính đóng máy, anh vội vàng ra nước ngoài giải quyết chuyện của công công ty, vẫn chưa quay về.

“Cậu ấy không nói khi nào quay về sao?” Lương San đến sân bay đón Khúc Kim Tích về nhà bà. Bởi vì Khúc Kim Tích bận rộn nên đến nhà họ Chung vào dịp Tết Nguyên Đán nhưng không đến nhà Lương San chơi.

Bây giờ khó khăn lắm cô mới đóng máy, Lương San nóng lòng muốn đưa cháu gái về nhà ở vài ngày.

Khúc Kim Tích lắc đầu: "Khi bận rộn thì không có giờ giấc cố định, không chắc chắn khi nào quay về ạ."

“Thẩm Thính này, không quan tâm đến gia đình chút nào.” Lương San mới không thèm nghe những lý do này. Bà đã rời khỏi giới giải trí trong thời kỳ nổi tiếng của mình, được giáo sư Lục chiều chuộng hơn nửa đời, tính tình không thay đổi nhiều so với khi còn trẻ.

Nếu giáo sư Lục đi công tác, mười ngày nửa tháng không về — Ông ấy sẽ không đi nữa.

Do đó, theo quan điểm của Lương San, cháu rể Thẩm Thính này không đạt tiêu chuẩn chút nào.

"Năm ngoái, cô của cháu đã sửa căn phòng trẻ em còn trống ở trong nhà chỉ đợi cháu đến ở." Giáo sư Lục đang lái xe hiểu rõ suy nghĩ của cô vợ mình. Thời đại bây giờ đã khác, quan điểm tình yêu

của giới trẻ không giống với mấy chục năm trước. Hơn nữa, tình yêu của giới trẻ không thích bị gia đình kiểm soát, vì vậy bọn họ tự nhiên thay đổi chủ đề.

“Cảm ơn dưỡng.” Khúc Kim Tích xấu hổ toát mồ hôi, nhớ đến căn phòng nhà họ Chung sắp xếp cho cô ở Trang viên, phong cách gần như toàn là màu hồng, nghĩ chắc phong cách của căn phòng mà Lương San chuẩn bị cho cô ở nhà riêng cũng tương tự.

Hai vợ chồng Lương San không có con cái, khó khăn lắm mới có một đứa cháu nên hai người thương yêu Khúc Kim Tích như con gái của mình. Lương San chưa từng làm mẹ, cuối cùng bà chỉ có thể cảm nhận được chút cảm giác làm mẹ ở trên người Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích cũng không tiện làm phật lòng bà.

So với trang viên của nhà họ Chung, ngôi nhà của Lương San và giáo sư Lục cũng không nổi bật. Trong một khu chung cư quy mô trung bình, không tính là sang trọng nhưng mà có cây xanh tươi tốt.

Trọng điểm là trường tiểu học và trung học cơ sở đều ở bên cạnh, xa hơn một chút là trường đại học trọng điểm, nơi mà giáo sư Lục đang làm việc, bản thân Lương San thì mở một quán cà phê ở gần nhà.

Bà rời khỏi giới giải trí lâu rồi, giới truyền thông không còn chú ý đến bà nữa, bình thường những người có thể nhận ra bà trong quán cà phê chủ yếu đều là những người cùng thời với họ, những người trẻ tuổi hiếm khi nhận ra bà là ai.

Theo quan niệm của Lương San, khi còn trẻ náo nhiệt đủ rồi thì bây giờ nên nghỉ ngơi và sống những ngày tháng bình thường, đây mới là cuộc sống.

Trong những ngày qua sống ở nhà của Lương San, Khúc Kim Tích cảm thấy mình đã trở thành một đứa trẻ không biết gì, ăn mặc ở đi lại toàn bộ đều do Lương San lo hết.

Bởi vì đóng rất nhiều cảnh đánh nhau nên vết thương cũ trên người cô chưa lành đã có thêm vết thương mới, Lương San nhìn thấy cảm thấy rất đau lòng. Khi Khúc Kim Tích tắm xong, bà lấy sản phẩm chăm sóc da do mình nghiên cứu, tự tay bôi lên người Khúc Kim Tích.

"Cô cũng không thích chuyện đóng phim. Cháu vẫn còn trẻ thích liêu thì liêu, khi đóng phim thì không còn cách nào khác, nhưng mà cái gì cần bảo vệ thì phải bảo vệ, không được để lại gốc bệnh. Làn da này cũng nên được chăm sóc tốt, không thể cạy vào việc còn trẻ trung mà thích làm gì thì làm."

"Đã là diễn viên, nhất là diễn viên nữ, không chỉ có khuôn mặt mà làn da trên cơ thể cũng phải đẹp, khi bước lên thảm đỏ hay tham dự những dịp quan trọng thì có thể mặc váy hở lưng, khí chất, dáng người và làn da là những thứ không thể thiếu để giết chết đồng nghiệp chỉ trong vài giây." Lương San đem kinh nghiệm của mình truyền lại cho Khúc Kim Tích.

Sau một lúc ngập ngừng, bà có chút tinh nghịch lại có chút sâu sắc nói, "Đương nhiên còn có đàn ông nữa, họ cũng thích làn da mịn màng và mềm mại..."

"Cô!" Khúc Kim Tích đỏ mặt cắt ngang lời nói hồ sái của Lương San, người cô họ này của cô cái gì cũng giỏi, chỉ là về phương diện này lại khiến người ta không nhìn được.

"Da mặt mỏng quá." Lương San lắc đầu, hừ nói, "Cháu chỉ là không biết thôi, cô gái trẻ bây giờ rất nhiệt tình, cháu á, còn không bằng một cô gái trẻ."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô ngoan ngoãn im lặng, không cãi lời.

"Giống như dưỡng của cháu, người đã gần năm mươi rồi mà vẫn được một nhóm các cô gái trẻ ở trường yêu thích. Cháu nhìn làn da

của cô đi, chỉ là dùng phương pháp của cô mà chăm sóc đã không thua kém những cô gái nhỏ đó. Nếu không, lão Lục nói không chừng đã bị những cô bé đó mê hoặc rồi."

"Trong mắt dưỡng chỉ có một mình cô, làm sao có thể có chuyện đó chứ."

"Có gì mà không thể?" Lương San để Khúc Kim Tích nằm sắp rồi lau lưng cho cô, "Hôm đó cô đến trường đón ông ấy, nhìn thấy một cô bé đưa sô cô la cho ông ấy đấy. Chậc, cô tức chết đi được."

"Dưỡng đã nhận sao?"

"Không."

"Vậy thì cô tức cái gì?"

"..."

Hai cô cháu nói chuyện như những người bạn thân, Khúc Kim Tích ở mấy ngày, giáo sư Lục canh phòng trống gần ấy ngày, cuối cùng ông không nhịn được nữa, gọi điện thoại cho Thẩm Thính: "Khi nào thì cậu về?"

Thẩm Thính ở đầu bên kia điện thoại nói: "Vẫn còn chưa chắc chắn, giáo sư Lục có chuyện gì vậy?"

Giáo sư Lục đã già rồi không thể nào nói với cháu rằng là mình đang ghen với cháu gái, ông chỉ đành ho khan mấy tiếng: "Không có gì, chỉ hỏi thử thôi. Mấy ngày nay Kim Tích cứ nhắc tới cậu."

"Cô ấy nhắc tới cháu?" Thẩm Thính nhướn mày, như thể nghe thấy điều gì đó thú vị.

Thật ra thì Khúc Kim Tích chưa từng nhắc tới anh dù chỉ một lần, nhưng giáo sư Lục mặt không biến sắc, mỉm cười nói: "Tôi nghe nó

nói chuyện với cô nó, có chút phàn nàn về việc cậu còn chưa quay về."

Thẩm Thính nói: "Cháu sẽ nhanh chóng quay về."

Giáo sư Lục lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, hài lòng cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Khúc Kim Tích vẫn còn đang ngủ ngon trên giường, giáo sư Lục lặng lẽ vào phòng đánh thức Lương San, người đã hơi tỉnh.

Lương San nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, đắp chăn cho Khúc Kim Tích, đi theo giáo sư Lục ra khỏi phòng ngủ, hét lên: "Sao vậy? Hôm qua em và Tích Tích xem phim đến một giờ rưỡi, bây giờ mới chỉ có bảy giờ rưỡi, buồn ngủ chết đi được."

"Hả? Hôm nay anh không đến trường à?"

Giáo sư Lục: "..."

"Hôm nay thứ bảy, anh không có tiết." Ông buồn bã nói.

Lương San hoàn toàn không để ý đến chút tâm tư trung niên đó của giáo sư Lục, bà vừa định nói thì đột nhiên phát hiện ra có điều gì đó không đúng.

Trong phòng khách sao lại có thêm một người?!

"Cô Lương." Thẩm Thính từ trên sofa đứng lên, trên người mặc một bộ âu phục, nhưng mà dưới mắt lúc này lại có một quầng thâm màu xanh nhàn nhạt, trông có chút mệt mỏi.

Anh không theo Khúc Kim Tích gọi cô chú mà vẫn gọi là cô để thể hiện của sự tôn trọng.

"Thẩm Thính?" Lương San ngạc nhiên "Hôm qua, không phải cậu nói với Tích Tích rằng đang ở nước M. Cậu đến khi nào vậy?"

Giáo sư Lục vội trả lời: "Tiểu Thính xuống máy bay thì trực tiếp qua đón Tích Tích."

Vừa nghe là tới đây đón Tích Tích, lão đại Lương San liền không vui, nhưng mà thấy Thẩm Thính vừa xuống máy bay đã vội vàng chạy tới đón người, phần tâm ý hiếm có này khiến bà cực kỳ hài lòng.

"Tích Tích vẫn còn đang ngủ."

Giáo sư Lục nhân cơ hội nói: "Cậu vào phòng thăm Tích Tích đi." Sau đó kéo Lương San trở lại phòng ngủ của bọn họ.

"Vợ chồng trẻ nửa tháng không gặp mặt rồi."

Lương San suy nghĩ một lát đành vậy, ngáp một cái rồi ngủ thiếp đi trên giường của mình.

Giáo sư Lục là người có kỷ luật, vốn dĩ lúc này nên thức dậy làm bữa sáng cho vợ, nhưng canh phòng trống đã bao nhiêu ngày quá thật là ông rất nhớ vợ, thế nên ông cũng lên giường ôm vợ thật chặt rồi cùng nhau ngủ tiếp.

Thẩm Thính bước vào phòng, ngồi xuống bên giường, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái đang say giấc.

Anh đã không chớp mắt trong 30 tiếng đồng hồ liên tục, trong hốc mắt có tia máu màu đỏ nhạt. Anh vuốt lông mày, sau đó cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng nằm trên giường, cẩn thận dè dặt ôm cô gái vào lòng.

Một lúc sau, anh miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Lần này Khúc Kim Tích ngủ rất ngon, tối hôm qua cô cùng Lương San xem một bộ phim kinh điển mà bà đã đóng trước đây, mục đích là dạy cô cách xử lý biểu cảm một chút.

Có quá nhiều kỹ năng diễn xuất, những điều cần phải học hỏi trong đó là vô hạn. Cho dù Khúc Kim Tích rất tự tin vào bản thân nhưng cũng biết rõ rằng mình vẫn còn một chặng đường dài phía trước.

Từ trước đến giờ, cô không học tập một cách có hệ thống, chỉ dựa vào sự tìm tòi của bản thân. Bây giờ một đại lão như Lương San đã truyền dạy kinh nghiệm cho cô, cô liền tiếp thu chúng dễ dàng hơn.

Khi tỉnh dậy, cô đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng, cơ thể của cô đâu có cứng như vậy--

Khúc Kim Tích đột nhiên mở mắt ra, khi cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc liền lắc đầu nguầy nguậy. Cô đang nằm mơ sao?

"Nhất định là nằm mơ, làm sao có thể là Thẩm Thính được chứ? Anh ấy vẫn đang ở nước M." Khúc Kim Tích nhỏ giọng thì thầm, lười biếng lật người lại.

Lúc này, một tiếng cười nhẹ vang lên trên đỉnh đầu.

Tiếp theo đó trước mắt tối sầm lại, môi bị hôn sâu vào, sau nụ hôn, cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của người đàn ông: "Còn cảm thấy là mơ không?"

Khúc Kim Tích: "..."

"Anh, sao anh lại quay về rồi?" Cô không khống chế được cong môi, kinh ngạc nhìn người đàn ông có râu mọc quanh khóe miệng, gợi cảm không thể giải thích được.

"Buổi sáng." Thẩm Thính cười nói, "Tưởng em còn đang ngủ, không nói cho em biết."

"Có nhớ anh không?" Anh ôm cô gái vào lòng, cảm nhận sự nhiệt tình của anh.

“Đừng làm loạn nữa!” Khúc Kim Tích đỏ mặt, “Đây là nhà của cô!

"Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh."

"..." Cô ngậm miệng không nói gì.

Mấy phút sau, cô bỏ vũ khí đầu hàng, thân thể mềm nhũn thờ hớn nói: "Nhớ nhớ nhớ, nhớ anh chết đi được."

Rốt cuộc đây không phải là nhà của mình, Thẩm Thính tha cho cô, hai người lặng lẽ ôm nhau, anh nói, "Anh cũng nhớ em."

Khúc Kim Tích hiếm khi nghe thấy những lời yêu thương của Thẩm Thính, ngọt ngào trực tiếp chui vào vòng tay anh.

Quấn quýt nửa ngày, cho đến khi Lương San ở bên ngoài gõ cửa: "Tích Tích, đã mười một giờ rồi, hai cháu mau dậy đi ăn trưa đi."

.....Sau khi ăn trưa, Lương San và giáo sư Lục tiễn đôi vợ chồng trẻ đi. Khi giáo sư Lục nhìn thấy vợ mình lưu luyến không rời nhìn chiếc xe kia, ông chỉ đành dối lòng nói: "Nhớ Tích Tích thì lần sau đón nó qua đây sống là được mà."

Hoặc là--

Ông chợt nảy ra một ý: "Tiểu Thính cũng không còn quá trẻ nữa. Phía nhà họ Thẩm đoán rằng cũng đang thúc giục để hai đứa nó sinh một đứa trẻ. Tới lúc đó em có thể chơi với nó."

Nào ngờ Lương San nhú mào: "Không được, muốn sinh cũng không thể vào lúc này. Chờ Tích Tích có được chỗ đứng vững chắc trong làng giải trí rồi sinh cũng không muộn."

"Được được được, đều nghe theo em."

...

“Không trở về căn hộ, đi đâu vậy?” Phát hiện con đường này không phải về căn hộ, trong lòng Khúc Kim Tích khẽ động, chẳng lẽ Thẩm Thính muốn đưa cô đi hẹn hò sao???

“Mẹ vừa mới gọi điện thoại, bảo chúng ta về biệt thự.” Thẩm Thính nói.

Khúc Kim Tích đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Từ sau khi Thẩm Thính công khai, cô vẫn chưa gặp lại mẹ Thẩm. Bây giờ về nhà họ Thẩm, cô dường như có chút không muốn cho lắm.

"Sao vậy?"

Khúc Kim Tích viện lý do: "Em chưa mua quà cho mẹ."

Thẩm Thính cũng không vạch trần sự ngượng của cô, nhin cười nói: "Mẹ không thiếu thứ gì cả."

“Mẹ không thiếu là chuyện của mẹ, còn em tặng hay không là chuyện của em.” Khúc Kim Tích phản bác, mẹ Thẩm quả thực không thiếu thứ gì, nhưng là con dâu hiểu chuyện một chút thì nên tặng quà bày tỏ tấm lòng của mình cũng tốt thôi.

"Sao trước đây không thấy em tặng."

"Trước đây có thể giống nhau sao."

Người đàn ông "Ồ" một tiếng đầy ẩn ý.

Khúc Kim Tích: "..."

Cuối cùng, dưới yêu cầu mạnh mẽ của Khúc Kim Tích, Thẩm Thính đành phải tìm một cửa hàng trang sức gần đó, để cho Khúc Kim Tích che mặt thật kín, tránh để người ta nhận ra, sau đó đi vào cửa hàng trang sức và dành nửa tiếng đồng hồ để chọn mua một chiếc vòng tay bằng ngọc bích.

Về đến biệt thự của nhà họ Thẩm, nhìn thấy mẹ Thẩm, Khúc Kim Tích còn chưa kịp tặng quà thì đã bị mẹ Thẩm túm lấy, "Vào cùng mẹ."

Hoàn toàn phớt lờ Thẩm Thính.

Thẩm Thính: "..."

Lần đầu tiên anh bị mẹ ruột của mình phớt lờ triệt để như vậy.

Đầu óc Khúc Kim Tích rối bời bị mẹ Thẩm kéo vào trong phòng áo quần, lấy ra một chiếc váy dạ hội màu lam nhạt: "Mau thay đi."

"Hả?"

"Hả cái gì, ngoan, nhanh thay đi."

Sau khi mẹ Thẩm nói chuyện với Lương San một hồi tại nhà họ Chung vào dịp Tết Nguyên Đán, cả hai nói chuyện rất vui vẻ, có cảm giác như vừa gặp đã quen. Bà và Lương San không chênh lệch nhiều về tuổi tác, hai người cư xử như những người bạn thân. Lại thấy con trai mình thật sự thích Khúc Kim Tích, từ đáy lòng bà đã thừa nhận cô con dâu Khúc Kim Tích này rồi, cho nên thái độ của bà đối với Khúc Kim Tích đương nhiên cũng thay đổi.

"Tối nay nhà họ Cố tổ chức tiệc. Những năm trước đều là một mình mẹ đi. Tối nay con sẽ đi cùng mẹ." Mẹ Thẩm nói, "Cũng để cho mọi người biết con dâu của mẹ trông như thế nào."

Bữa tiệc có thể khiến mẹ Thẩm tham dự chính là bữa tiệc thật sự sang trọng. Khúc Kim Tích cảm thấy vô cùng áp lực nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của mẹ Thẩm, cô chỉ đành căng da đầu mặc váy vào.

Chiếc váy được thiết kế theo phong cách nhẹ nhàng, khí chất, phần eo được khoét rỗng, sau lưng lấy voan mỏng che phủ, thêm mấy phần nhẹ nhàng, xinh đẹp.

Đường viền váy thấp thoáng, những gợn sóng lăn tăn hiện ra khi chuyển động, lại sang trọng hơn mấy phần.

Khi cô thay đồ xong bước ra ngoài, mẹ Thắm nhìn từ trên xuống dưới, gật đầu hài lòng: "Mẹ nhìn thấy chiếc váy này từ cửa hàng chính của nước F, trong lòng nghĩ rằng chắc chắn sẽ hợp với con. Quả nhiên, ánh mắt của mẹ không tòi."

"Cảm ơn mẹ." Khúc Kim Tích nghĩ rằng chiếc váy này có lẽ rất đắt tiền. Bởi vì cô vừa mới nhìn kỹ thì thấy những khoảng trống trên váy không phải được khảm bằng những viên ngọc trai nhỏ mà là những viên kim cương thật.

Nếu như không cẩn thận bị rơi mất, đó đều là tiền!

Mẹ Thắm đâu có biết rằng cô con dâu của mình mặc chiếc váy xinh đẹp như vậy vào vấn đề nghĩ đến là "rơi tiền".

Bà chuẩn bị đích thân ra tay chải tóc cho Khúc Kim Tích.

"Mẹ, con cảm thấy..." Lời vừa nói ra, một cảm giác quen thuộc ập đến, Khúc Kim Tích thân thể cứng đờ, trực giác không hay.

"Tích Tích, mẹ..."

Giọng nói của mẹ Thắm đột ngột dừng lại, ngẩn người nhìn về phía đối diện--

Cô con dâu xinh đẹp khiến người ta không rời mắt được bỗng chốc biến thành một cô bé chừng bốn tuổi.

Khúc Kim Tích: "..."

Mẹ Thắm: "?????!!!"

Chương 121: Ngoại truyện 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói một cách chính xác, cô con dâu xinh đẹp không phải là biến thành một cô bé bốn tuổi, mà là thu nhỏ lại - Như tất cả những gì mẹ Thẩm tận mắt thấy, thân hình Khúc Kim Tích biến hoá, thu nhỏ lại thành đứa trẻ bốn tuổi, từ đường nét khuôn mặt non nớt có thể thấy rất giống với Khúc Kim Tích.

Mẹ Thẩm đưa tay ôm ngực, tuổi tác bà đã cao rồi, huyết áp đột nhiên tăng vọt, hai mắt choáng váng, cơ thể lắc lư, dọa Khúc Kim Tích sợ đến mức cô không thể quan tâm đến tình huống hiện tại của bản thân mà vội vàng chạy đến: "Mẹ không sao chứ?"

Tiếng phát ra là giọng nói trẻ con đầy mùi sữa, nhìn lại bàn tay nhỏ bé mà mình đưa ra, Khúc Kim Tích: "..."

"Tích Tích?" Giọng điệu của Mẹ Thẩm dần dần dịu lại, bà vẫn không dám tin nhìn chăm chăm vào cô bé trước mặt. Bà hoài nghi có phải tuổi tác mình đã lớn nên xuất hiện ảo giác rồi hay không, làm sao có thể nhìn thấy con dâu mình biến thành một cô bé chứ?

Khúc Kim Tích dạ cũng không được, không dạ cũng không xong.

Cô không bao giờ ngờ rằng mình sẽ biến thành dáng vẻ khi còn nhỏ - Từ trong tấm gương bên cạnh cô nhìn rõ bản thân bây giờ có dáng vẻ như thế nào, rõ ràng chính là dáng vẻ khi cô còn nhỏ. Mặc dù cô không còn nhớ bản thân rốt cuộc trông như thế nào khi còn nhỏ nhưng cảm giác không thể nào sai.

Lúc trước đều là biến thành động vật hoặc là vật vô tri gì đó đã nhìn thấy, nhưng bây giờ thì hay rồi, trực tiếp thu nhỏ thành bốn tuổi, thu nhỏ thì thu nhỏ thôi, nhưng lại thu nhỏ trước mặt mẹ Thẩm.

Nếu như dọa mẹ Thắm sợ hãi xảy ra nguy hiểm đến tính mạng, Khúc Kim Tích muốn đập đầu vào tường chết quách cho xong. Vì vậy, cô muốn dùng lý do nào đó có thể giấu mẹ Thắm nhưng mà mẹ Thắm đã tận mắt nhìn thấy, cho dù cô muốn bịa một lý do cũng bịa không ra.

Trong lúc bất lực, dưới biểu cảm như thể nhìn thấy câu chuyện cổ tích của mẹ Thắm, cô căng khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trịnh trọng gật đầu.

Mẹ Thắm hít sâu một hơi. Lần đầu tiên đối mặt với tình huống này, bà luống cuống tay chân, trong đầu tràn đầy suy nghĩ kỳ quái- Con dâu có phải là bị người nào đó nguyên rủa cho nên mới đột nhiên trở nên nhỏ bé đi hay không.

“Con, con đợi ở đây.” Mẹ Thắm quay người mở cửa ra, bà phải đi tìm người mình tin cậy- Thắm Thính.

Thắm Thính đang ngồi trong phòng khách đọc báo, nghe thấy giọng nói từ trên lầu vọng xuống. Anh ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt vội vàng của mẹ, liền đứng dậy: “Mẹ.”

“Con, nhanh tới đây.” Mẹ Thắm kéo lấy Thắm Thính, xoay người vội vàng chạy lên lầu, đám người giúp việc bên cạnh thấy cảnh này đều kinh ngạc nhìn nhau.

Mẹ Thắm nổi tiếng tao nhã, bình thường bất kể làm cái gì cũng đều chú ý tới dáng vẻ nhất. Người giúp việc trong gia đình dưới yêu cầu của bà ấy, bình thường đều không dám nói chuyện quá lớn tiếng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dáng vẻ bối rối và vội vã như vậy của mẹ Thắm, không còn giống bà ấy nữa.

“Đừng nói là mợ hai chộc giận bà chủ rồi chứ.” Một người giúp việc thấp giọng nói.

Thím Xuân hét lên: "Câm miệng! Chuyện của chủ nhân từ khi nào đến lượt cô chõ miệng vào?"

Cô giúp việc sợ tái mặt, cúi đầu không dám nói.

Thẩm Thính cũng tràn đầy hoài nghi về hành động của mẹ Thẩm, lo lắng mẹ Thẩm sẽ ngã xuống cầu thang, anh đưa tay ra đỡ bà, bình tĩnh nói: "Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nói bình tĩnh của anh khiến trái tim đang hoảng loạn vô cùng của mẹ Thẩm từ từ dịu lại, hai mẹ con đứng ở hành lang của tầng hai, mẹ Thẩm ngẩng đầu nhìn Thẩm Thính.

Mẹ Thẩm luôn rất hài lòng với hai đứa con trai của mình, đặc biệt là Thẩm Thính, Thẩm Kế tính tình hơi ngông cuồng, quanh năm không ở trong nhà, phụ trách xí nghiệp Thẩm Thị to lớn, mẹ Thẩm không có cách nào quản anh ta.

Nhưng Thẩm Thính thì khác. Bề ngoài Thẩm Thính có vẻ bướng bỉnh và khó sống chung, nhưng so với Thẩm Kế, Thẩm Thính vẫn nghe lời hơn nhiều.

Mẹ Thẩm có rất nhiều suy nghĩ trong lòng, đứa con trai út khó khăn lắm mới thích một người, cũng đã kết hôn rồi, hai vợ chồng bây giờ rất ân ái. Nhưng lúc này Khúc Kim Tích đã biến thành một cô bé, Thẩm Thính có thể chấp nhận được không?

Nhưng mà không nói cho anh biết cũng không được. Khúc Kim Tích đang ở trong phòng áo quần, không có cách nào để che giấu chuyện này, sớm muộn gì cũng phải nói cho anh biết chân tướng.

"Tiểu Thính, mẹ nói với con một chuyện, con nhất định phải bình tĩnh." Mẹ Thẩm lo lắng sẽ đá kích đến con trai, chỉ đành cẩn thận dè dặt nói.

Trong lòng Thẩm Thính khẽ động.

Gia đình mẹ Thắm là lư hương thế gia, lúc đầu bà ấy với ba Thắm kết hôn cũng là một cuộc hôn nhân thương mại, nhưng mà ba Thắm sức khỏe không tốt, sau đó vì bệnh tật mà qua đời, mẹ Thắm nuôi hai người con trai trong nhà họ Thắm đến khi trưởng thành mà không hề nghĩ đến chuyện tái hôn.

Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài của mẹ Thắm mà nghĩ bà yếu đuối, thật ra bà là một người phụ nữ rất độc lập và mạnh mẽ, đã trải qua hơn nửa cuộc đời, có sóng to gió lớn nào chưa từng thấy qua, chuyện như thế nào mới có thể khiến bà có phản ứng lớn đến như vậy?

Thắm Thính lập tức có câu trả lời trong lòng.

"Mẹ, Kim Tích cô ấy... biến thành cái gì rồi?" Thắm Thính lại cười nói.

Mẹ Thắm hoàn toàn sửng sò, lời này của con trai là có ý gì? Có nghĩa là con dâu biến nhỏ lại là chuyện bình thường?

"Mẹ....."

Trong phòng áo quần nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, Khúc Kim Tích kiễng chân lên, cố gắng giơ tay với lấy tay nắm cửa--

Chiều cao mà cô biến thân có lẽ thấp hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, cho nên cô phải kiễng chân lên mới có thể với tới tay nắm cửa, khó khăn lắm mới mở cửa, thò đầu ra, nhỏ giọng nói: "Em ở đây."

Thắm Thính ngược mắt lên nhìn qua Mẹ Thắm, vẻ mặt anh ngây dại trong vài giây, sau đó bình tĩnh thu lại ánh mắt, nói với Mẹ Thắm, "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Kim Tích không sao đâu, tình huống này của cô ấy..."

Ngập ngừng một chút, lời nói bị nghẹn trong cổ họng.

Trước đây Khúc Kim Tích từng biến thành thực vật, động vật, đồ vật nhưng biến thành một cô bé là lần đầu tiên! Trong đầu anh chỉ toàn là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Khúc Kim Tích.

"Cái gì mà tình huống này của cô ấy? Con đã sớm biết rồi sao?" Mẹ Thẩm càng thêm sửng sờ.

Thẩm Thính ho nhẹ một tiếng, đi về phía phòng áo quần, Khúc Kim Tích nấp người sau cánh cửa, chỉ thò đầu ra ngoài. Nhìn thấy anh tiến lại gần, cũng không biết tại sao mà cô vội vàng rút đầu vào, đóng cửa dùng cơ thể nhỏ bé chặn lại.

Chút sức lực đó của cô có là gì chứ?

Thẩm Thính mở cửa dễ dàng như trở bàn tay, Khúc Kim Tích vội vàng vén váy che mặt, một nỗi xấu hổ không thể giải thích được tràn ngập trong tâm trí.

Cô sớm đã quen với việc biến thân trước mặt Thẩm Thính, bất luận biến thành cái gì, cô đều sẽ không còn xấu hổ nữa, nhưng mà bây giờ...

Ngay khi suy nghĩ lại, điều cô nghĩ là: Tôi đứng cùng với Thẩm Thính, giống hệt như hai ba con.

Khúc Kim Tích chui vào trong một góc, cảm thấy càng xấu hổ hơn, từ đầu đến cuối đều không muốn Thẩm Thính nhìn thấy cô.

Có trời mới biết tại sao vừa rồi cô lại chủ động mở cửa!

Trong nhà có rất nhiều người giúp việc, mẹ Thẩm cũng đi theo vào rồi lập tức đóng cửa lại.

Khúc Kim Tích chân nam đá chân chiêu chạy đến sau lưng mẹ Thẩm, chiều cao của cô chỉ đến eo của mẹ Thẩm, vô thức kéo vạt áo của bà.

Hành động này khiến cơ thể của Mẹ Thắm đông băng.

Trong nhà đã rất lâu rồi không xuất hiện trẻ con, hồi ức của bà không khỏi nhớ tới hơn 20 năm trước, khi hai anh em Thắm Thính mới ba bốn tuổi.

Lúc đó ba Thắm vẫn còn sống, hai cậu con trai cũng bám lấy mình nhưng mẹ Thắm có phương pháp giáo dục riêng của mình, cho rằng con trai không nên dính lấy người khác như vậy. Cho nên từ nhỏ đã nghiêm khắc với anh em Thắm Thính hơn so với ba.

Sau này các con dần dần lớn lên, đã có dáng vẻ của thiếu niên, bọn họ đều theo bên cạnh ông cụ Thắm học tập, mẹ Thắm muốn để chúng bám lấy mình cũng không thể.

Bao nhiêu năm nay, mẹ Thắm gần như đã quên đi cảm giác được trẻ con bám víu.

Bản thân bà có bạn cùng tuổi, bạn cùng tuổi cũng có cháu rồi, nhưng mà không mấy thân thiết, mẹ Thắm đương nhiên sẽ không thể trêu chọc những đứa trẻ đó.

Bỗng dưng bị Khúc Kim Tích kéo vạt áo, cơ thể nhỏ bé dựa sát vào mình, ngay lập tức khơi dậy trái tim nhân hậu của người mẹ từ nơi sâu thẳm trong trái tim mẹ Thắm.

"Con đừng dọa Tích Tích!" Bà nói mà không cần suy nghĩ, sau đó bế Khúc Kim Tích lên, "Đừng sợ, mẹ ở đây."

Thắm Thính: "..."

Khúc Kim Tích: "..."

Cô đỏ mặt vui đầu vào vai mẹ Thắm, âm thầm tự thôi miên bản thân: Bây giờ tôi mới ba tuổi.

Mẹ Thắm vừa rồi chỉ là quá kinh ngạc, lúc này bà đã bình tĩnh lại. Nghĩ đến lời của Thắm Thính nói, bà hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, đừng làm mẹ bối rối."

Thắm Thính liếc nhìn người nào đó đang buồn bã không nói gì, anh suy nghĩ một hồi, mẹ Thắm đã nhìn thấy quá trình biến đổi của Khúc Kim Tích, bà cũng chấp nhận rồi, vì vậy anh cũng không cần phải giấu chuyện này với bà.

Sau đó anh nói: "Năm ngoái Kim Tích xảy ra tai nạn xe hơi, sau đó thỉnh thoảng sẽ biến thành vật nhỏ..."

Anh giải thích rõ ràng tình huống chỉ bằng vài ba câu. Mẹ Thắm nghe xong liền sửng sốt, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, suýt chút nữa bà cho rằng con trai mình đang bịa chuyện để kể cho bà nghe.

Loại tình huống này rõ ràng chỉ có trên TV.

Mẹ Thắm chợt nảy ra một ý nghĩ, nhớ tới sinh nhật năm ngoái, Thắm Thính và Khúc Kim Tích về tổ chức sinh nhật cho bà. Sáng sớm Khúc Kim Tích không xuống ăn cơm, nói là cảm lạnh. Lúc đó, bà đã có nghi ngờ, thậm chí còn cảm thấy Khúc Kim Tích có thể là cố ý giả bệnh, còn sai người giúp việc lảng lảng đến kiểm tra.

Cô giúp việc đã nói cái gì...

Mẹ Thắm cẩn thận nhớ lại, người giúp việc hình như bị con trai mắng đến khóc, nói cái gì mà làm rơi quả bí ngô của cậu hai. Sau đó, bà vào phòng xem Khúc Kim Tích, thấy sắc mặt cô tái nhợt, trong lòng cảm thấy áy náy vì đã hiểu lầm cô.

Còn có Thắm Kế, lúc đó, biểu hiện của hai cậu con trai trong phòng đều rất kỳ lạ nhưng mẹ Thắm không suy nghĩ nhiều, bây giờ--

"Quả bí ngô lần trước là Tích Tích biến thành sao?" Mẹ Thắm có chút ngập ngừng nói.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, mẹ Thẩm lẩm bẩm một câu: "Chẳng trách."

"Cũng chính là nói, qua hai ngày nữa Tích Tích sẽ biến trở lại?"

Theo quy luật trước đây thì đại khái là như vậy. Thẩm Thính tiếp tục gật đầu, nói: "Mẹ, mẹ đặt cô ấy xuống đi."

Cô vợ biến thành đứa trẻ mấy tuổi hoàn toàn khác với giống loài biến thân trước đây, người lãnh đạm như Thẩm Thính cũng muốn ôm người ta vào lòng để nghiên cứu một chút.

Tuy nhiên, dù sao cũng không thể tranh giành với mẹ Thẩm, anh chỉ đành nhắc nhở một cách khéo léo.

Mẹ Thẩm đang định nói thì đúng lúc này giọng nói của thím Xuân từ bên ngoài truyền vào: "Thưa bà, nhà họ Cố gọi điện thoại đến."

Đột nhiên nhớ tới bữa tiệc của nhà họ Cố, mẹ Thẩm thấy đau đầu. Bà đã đặc biệt chuẩn bị lễ phục cho Khúc Kim Tích, chính là muốn tối nay chính thức giới thiệu con dâu mình với mọi người, đồng thời đây cũng là ý của ông cụ trong viện điều dưỡng.

— — Thẩm Thính đã hoàn toàn chấp nhận Khúc Kim Tích, cũng nên tuyên bố về sự tồn tại của Khúc Kim Tích với mọi người xung quanh.

Bây giờ Khúc Kim Tích đã biến thành như vậy, làm sao có thể đưa cô đến bữa tiệc đây?

Không còn cách nào khác, mẹ Thẩm đành phải đặt Khúc Kim Tích xuống, vội vàng nhận điện thoại, nhấn mạnh với Thẩm Thính trước khi rời đi: "Không được ức hiếp Tích Tích."

Sau đó, bà lại nói với Khúc Kim Tích: "Mẹ đi một lát sẽ trở lại."

Mẹ Thắm đi nghe điện thoại, trong phòng áo quần chỉ còn lại hai người, Khúc Kim Tích hận không thể tìm một chỗ để chui vào. Biết Thắm Thính lúc này đang nhìn mình không rời, cô phồng mặt thờ hờn nói: "Không được nhìn!"

Đáng tiếc là dù khí thế có lớn cũng bị giọng nói non nớt lấn át, cộng thêm khuôn mặt bánh bao trắng như tuyết đáng yêu, Thắm Thính đột nhiên bật cười.

Hơn nữa âm thanh càng ngày càng lớn, không có chút dấu hiệu dừng lại.

Khúc Kim Tích: "..."

"Anh đủ rồi!" Cô xoa mặt, "Qua hai ngày nữa em sẽ biến trở lại."

Mặc dù chuyện bị thu nhỏ lại thành một đứa trẻ khiến cô xấu hổ, nhưng có thể cử động có thể nói chuyện, suy nghĩ lại một chút, cô lại cảm thấy tốt hơn biến thành một con vật hay một vật chết.

Cả ưu điểm và nhược điểm.

Da mặt dày hơn một chút thì tốt rồi.

"Lại đây." Thắm Thính vẫy tay, giống như gọi một đứa trẻ.

Khúc Kim Tích rất có cốt khí không qua, cô kéo chiếc váy trên người- khi cô biến nhỏ, chiếc váy dài màu xanh tuyệt đẹp này cũng nhỏ lại theo. Nhìn vào những mũi khoan trên váy, toàn bộ đều biến thành điểm sáng. Hoàn toàn không nhìn ra chúng là kim cương.

"..."

Cô đau lòng ôm ngực, chỉ có thể mong chờ khi biến lại chiếc váy trở về dáng vẻ nguyên bản, nếu không chiếc váy sẽ quá thiệt thòi rồi.

Đang cúi đầu nhìn, đột nhiên vòng eo của cô thắt lại, cơ thể bỗng chốc nhấc lên khỏi mặt đất-Thắm Thính giơ tay bế cô trong không

trung, như vậy, hai người cuối cùng cũng có thể mặt đối mặt nhìn nhau.

“Thì ra khi em còn nhỏ trông như thế này.” Thẩm Thính thuần thục ôm Tiểu Kim Tích vào khuỷu tay, để cô ngồi vững, còn cơ thể Khúc Kim Tích sau khi biến nhỏ vô thức ôm lấy vai của Thẩm Thính.

Cho dù cô biết Thẩm Thính sẽ không để rơi cô, nhưng như vậy mới có thể khiến cô cảm thấy an toàn từ tận đáy lòng.

Khúc Kim Tích hừ hừ: "Khi còn nhỏ em trông như thế này, có phải là anh thất vọng rồi không?"

“Nhóc con.” Thẩm Thính nhéo khuôn mặt mềm mại của cô, nướng mày, tay cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết, hoàn toàn không giống như cảm giác tay nhéo Khúc Kim Tích khi cô biến thành động vật.

Anh quả thực làm không biết chán.

Ánh mắt như có ý, thì ra nuôi một đứa trẻ cũng khá vui.

— — Mặc dù anh cũng chỉ vừa mới nuôi.

“Em sắp tức giận rồi.” Khúc Kim Tích hằn học uy hiếp.

Thẩm Thính trêu chọc cô: "Tức giận cho anh xem thử."

"Em..." Biết mình không đủ ác liệt với anh, Khúc Kim Tích chỉ đành nước cục tức này, đổi chủ đề, thở dài nói, "Người giúp việc đều ở đây, lát nữa em làm sao ra ngoài đây."

Mọi người thấy cô bị mẹ Thẩm kéo lên lầu, sau đó đột nhiên xuất hiện thêm một cô bé, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

Trừ khi cô luôn ở trên tầng hai và không để cho người giúp việc lên. Trước đó khi biến thành động vật nhỏ hoặc là những thứ khác

không thể gặp người cũng thôi đi, bây giờ biến thành như vậy, còn phải trốn...

"Sợ rồi sao?"

"Không có."

"Cứng miệng."

"Thẩm Thính!"

Khóe miệng Thẩm Thính nhếch lên một nụ cười, anh cũng không biết tại sao lại muốn trêu chọc cô, dường như nghĩ tới điều gì đó, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, Khúc Kim Tích nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: "Anh không phiền để em gọi là ba. "

"..."

"Dù sao cũng phải là chưa từng gọi."

"..."

Cửa mở ra, mẹ Thẩm mặt không biểu cảm bước vào.

Vẻ mặt của Thẩm Thính ngưng trệ, thêm một chút bối rối hiếm có.

Khúc Kim Tích cúi đầu, cực kỳ hy vọng Mẹ Thẩm sẽ không nghe thấy những gì mà hai người họ vừa nói.

Mẹ Thẩm nói: "Mẹ quyết định đưa Tích Tích đến nhà họ Cố."

Thẩm Thính: "?"

Mẹ Thẩm bước tới, liền giành lấy Khúc Kim Tích, trừng mắt nhìn Thẩm Thính: "Bảo con đừng ức hiếp nó, không nghe lời."

Một đứa trẻ ba tuổi cũng có thể ức hiếp được, cậu con trai này của bà thực sự là không được dạy dỗ.

Thẩm Thính: "..."

Nhìn thấy Thẩm Thính bị trách, Khúc Kim Tích cực kỳ vui mừng, chợt nhận ra mình đã tìm được người chống lưng, nhanh chóng ôm chầm lấy mẹ Thẩm. Dù sao bây giờ cô cũng chỉ mới ba tuổi, phải lợi dụng hết đặc quyền của một đứa trẻ!

Mẹ Thẩm phải tham dự bữa tiệc, Khúc Kim Tích biến thành như thế này, bà ấy không có ý định đưa Khúc Kim Tích đi nữa. Tuy nhiên, vừa rồi ở cửa nghe thấy những lời của Thẩm Thính, để Khúc Kim Tích ở lại, nói không chừng con trai mình thế nào cũng ức hiếp nó.

Con dâu biến thành đứa trẻ, lỗ như con trai cảm thấy chơi vui, lại không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, chân tay lóng ngóng, xảy ra chuyện hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Lại không thể để người giúp việc biết được tình huống của Khúc Kim Tích.

Suy đi nghĩ lại, mẹ Thẩm vẫn cảm thấy ở bên cạnh mình càng an toàn hơn.

Thẩm Thính mặt không biến sắc nói: "Đã lâu không đến nhà họ Cố rồi. Vừa hay con cũng sẽ đi cùng."

"Mẹ, nếu như mẹ bế Kim Tích xuống, làm sao giải thích với đám người thím Xuân đây?"

Mẹ Thẩm: "..."

Con có cách giải thích được sao?

Chẳng bao lâu, mẹ Thẩm đã biết cách của Thẩm Thính là gì - anh tìm được một cái túi xách và mở nó ra.

Thấy vậy, trong lòng Khúc Kim Tích có một linh cảm không hay, vội vàng muốn trốn.

Đã trễ rồi, bàn tay to lớn của Thẩm Thính túm lấy cô, cười rất nhẹ nhàng: "Ngoan."

Sau đó kiên định nhét Khúc Kim Tích vào trong.

Khúc Kim Tích: "!!!"

Cô vùng vẩy thò đầu ra khỏi khóa kéo, khuôn mặt nhỏ bé đáng thương nôn nóng nói: "... Mẹ, con có thể không tham gia bữa tiệc của nhà họ Cố được không? "

Mẹ Thẩm còn chưa nói, Thẩm Thính đã nói: "Nếu như muốn mấy ngày này không phải trốn trên lầu hai, em cứ ngoan ngoãn làm theo lời anh."

"..."

Nhét cô vào túi xách rồi đưa cô ra ngoài, khi quay lại có thể quang minh chính đại bước vào, khi người giúp việc nhìn thấy cô, tùy tiện giải thích cô là con cái nhà nào là được rồi.

Cho nên, không cần biết có đến bữa tiệc của nhà họ Cố hay không, chỉ cần không muốn phạm vi hoạt động trong những ngày biến thân này chỉ ở tầng hai, còn phải trốn người giúp việc, thì cô phải chui vào cái túi xách này.

Thế là Khúc Kim Tích biến mất không thấy đâu- một người lớn rời đi không ở nhà, người giúp việc không nhìn thấy là chuyện rất bình thường, rất dễ tìm cớ.

Mẹ Thẩm bị động tác dễ thương này của Khúc Kim Tích làm cho tim can rung động, sau đó đau lòng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô bé: "Tiểu Thính nói không sai, đợi đến khi lên xe thì có thể ra ngoài rồi."

Cuối cùng, Khúc Kim Tích lẳng lặng chui đầu vào lại túi xách, cứ như vậy bị Thẩm Thính khiêng lên xe.

Đáng lẽ là do tài xế của nhà họ Thẩm lái, nhưng mẹ Thẩm đã bảo tài xế về nghỉ ngơi, Thẩm Thính ngồi lên ghế lái.

Khi chiếc xe rời khỏi biệt thự cũ của nhà họ Thẩm, Khúc Kim Tích bò ra khỏi túi xách.

Mẹ Thẩm chỉnh lại mái tóc rối bời của cô và bắt đầu nhớ lại: "Lúc đó, sau khi sinh Tiểu Kế, mẹ đã muốn sinh thêm một cô con gái, như vậy thì tốt rồi. Sau khi mang thai làm kiểm tra, phát hiện lại là con trai. Lúc đó, luyến tiếc không thôi, thế là có Tiểu Thính. "

Khúc Kim Tích yên lặng lắng nghe, Thẩm Thính cũng không nói một lời.

"Từ khi mang thai đến khi sinh Tiểu Thính, nó luôn rất ngoan, không làm ầm ĩ chút nào. Nhưng mà khi ba bốn tuổi vẫn có chút bướng bỉnh, thậm chí còn bướng bỉnh hơn cả anh trai nó." Mẹ Thẩm nói.

Ý thức được mẹ muốn kể về những chuyện lương khô thời thơ ấu của mình trước mặt Khúc Kim Tích, Thẩm Thính vội vàng nói: "Mẹ, mẹ nên trang điểm thêm một chút đi."

Bà mẹ đâu thể không biết ý nghĩ đổi chủ đề của con trai mình, hoàn toàn không quan tâm, bà ấy đan xong bím tóc một bên cho Khúc Kim Tích, rồi tiếp tục đan tiếp bên còn lại, vừa đan vừa nói: "Tiểu Thính không biết đã nhìn thấy từ đâu. Lén lút lấy đồ trang điểm của mẹ, nhân lúc anh trai đang ngủ thì trang điểm và làm tóc cho anh trai, sau đó còn dùng máy ảnh chụp lại, anh trai nó giận quá đuổi đánh nó cả nửa ngày. "

Khúc Kim Tích: "..."

Hoàn toàn không nhìn ra Thẩm Thính khi còn nhỏ lại có một khía cạnh như vậy.

Thẩm Thính không cách nào ngăn cản mẹ bôi nhọ hình tượng của mình trước mặt vợ, chỉ đành vui đầu lái xe, khi đến nhà họ Cố, Khúc Kim Tích đã nghe không ít chuyện phiếm của Thẩm Thính lúc nhỏ. Nhân tiện cũng được mẹ Thẩm tết mấy bím tóc trên đỉnh đầu, làm thành tiểu chiêm chiếp.

Làn da hồng nhuận trắng như tuyết, đôi mắt nho trong veo, mày mắt cong lên khi cười, gò má nhỏ có thịt, xinh đẹp như viên ngọc tuyết, ai thấy cũng yêu.

Mẹ Thẩm hận không thể khiến đôi tay của mình trở nên khéo léo hơn một chút, trang điểm cho Tiểu Kim Tích càng đáng yêu hơn.

"Đi thôi."

Nhà họ Cố và nhà họ Thẩm có qua lại trong kinh doanh, được coi như là một danh môn thế gia. Nhà họ Cố không có con trai nhưng có ba cô con gái. Ban đầu, mẹ Thẩm muốn lựa chọn ứng cử viên cho hai con trai của mình. Trong số đó, bà có cân nhắc đến nhà họ Cố.

Không biết thế nào ba cô con gái của nhà họ Cố, con gái lớn và con gái thứ hai đã sớm kết hôn rồi, chỉ còn lại cô con gái thứ ba. Chênh lệch tuổi tác của cô con gái thứ ba với hai con trai của mình hơi lớn một chút, vì vậy mẹ Thẩm đã loại cô ba của nhà họ Cố ra khỏi danh sách, sau đó, Thẩm Thính kết hôn với Khúc Kim Tích.

Về phần Thẩm Kế, mẹ Thẩm hoàn toàn không quản được anh ta.

Cô ba nhà họ Cố tên đầy đủ là Cố Niệm Thu, tốt nghiệp một trường danh tiếng ở nước ngoài trở về, bữa tiệc của nhà họ Cố là để chúc mừng cô ấy học xong trở về nước, mời rất nhiều người nổi tiếng và doanh nhân giàu có đến.

"Dì Thẩm, cuối cùng dì cũng đến rồi. Đã lâu không gặp, dì thật sự càng ngày càng trẻ ra." Cố Niệm Thu nghe tin mẹ Thẩm đã đến, vội vàng chạy tới chào đón.

“Nói liều.” Bất luận phụ nữ ở độ tuổi nào cũng sẽ cảm thấy vui vẻ khi được khen trẻ trung. Mẹ Thẩm quở trách nói, “Đã mấy năm không gặp. Bây giờ trở về, cái miệng này còn ngọt hơn trước.”

Cố Niệm Thu cười ngọt ngào hơn: "Có thể khiến dì vui vẻ, con đã mãn nguyện rồi."

Lập tức anh đảo mắt, kinh ngạc: "Anh hai Thẩm?"

"Bình thường chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của anh hai Thẩm trên TV. Không ngờ hôm nay có thể gặp được người thật, anh hai Thẩm. Em có mấy người bạn nước ngoài là fan trung thành của anh. Lát nữa có thể xin anh vài chữ ký được không?"

“Có thể.” Thẩm Thính khẽ gật đầu, khí chất xuất sắc. Ngay cả Cố Niệm Thu, người đã từng nhìn thấy nhiều anh chàng đẹp trai ở nước ngoài, cũng không kìm được tim đập nhanh hơn, suýt chút nữa không cưỡng lại được cảm dỗ.

Khi bước vào, mẹ Thẩm đi trước một chút, Thẩm Thính dắt Khúc Kim Tích theo sau- Bây giờ Khúc Kim Tích chỉ chạm đến đùi của Thẩm Thính. Để thích ứng với tốc độ của cô, Thẩm Thính đương nhiên bước chân chậm lại.

Vì vậy, từ góc nhìn của Cố Niệm Thu thì sẽ không thấy, đến nỗi cô ấy không nhìn thấy Khúc Kim Tích ngay từ đầu. Khi phát hiện ra, đôi mắt của Cố Niệm Thu sáng lên: Cô bé xinh đẹp quá!

Một cô bé đáng yêu lập tức có thể khơi dậy tình mẫu tử của tất cả các cô gái.

Cố Niệm Thu là một cô gái rất ưu tú. Trong những năm qua cô ấy luôn du học ở nước ngoài. Thật ra người mà cô ấy thích là Thẩm Kế, biết Thẩm Kế nghĩ mình là một cô bé, tuyệt đối sẽ không thể thích mình, vì vậy cô ấy muốn khiến cho bản thân càng ưu tú hơn, như vậy mới đủ để khiến bản thân có tư cách đứng bên cạnh Thẩm Kế.

Đây là những suy nghĩ từ tận đáy lòng của bản thân cô ấy, không ai biết cô ấy thích Thẩm Kế, nên đương nhiên cô ấy sẽ để ý đến nhà họ Thẩm. Thẩm Thính là em trai của Thẩm Kế, lại là nghệ sĩ nổi tiếng trong giới giải trí. Cố Niệm Thu muốn không biết cũng không được.

Vì vậy, cô ấy không chỉ biết rằng Thẩm Thính đã kết hôn, mà còn biết rằng đối tượng kết hôn của anh là Khúc Kim Tích. Nếu Thẩm Thính đến nhà họ Cố tối nay, theo lý nên mang theo vợ mình, kết quả anh đã dắt một cô bé dễ thương bên mình.

Cố Niệm Thu buột miệng nói ra, "Anh hai Thẩm, đây là con gái anh sao?"

Chẳng trách phải công khai với bên ngoài, con gái của Thẩm Thính và Khúc Kim Tích cũng đã lớn như vậy rồi?

Khúc Kim Tích: "..."

Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô ba của nhà họ Cố này, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, là một mỹ nhân vô cùng tươi sáng, nhưng mà... ánh mắt không tốt.

Cô trông giống con gái của Thẩm Thính ở chỗ nào vậy?!

Mẹ Thẩm ho khan một tiếng, lấy ra những lý do đã chuẩn bị từ trước, vuốt ve bím tóc của Tiểu Kim Tích, nói: "Niệm Thu, cháu hiểu lầm rồi. Đây là con gái nuôi mà dì nhận, tên là Kim Kim. Ba mẹ cô bé đưa con bé đến sống ở chỗ dì một thời gian rồi, hôm nay nhân tiện đưa con bé qua đây. "

"Thì ra là như vậy." Cố Niệm Thu lè lưỡi tinh nghịch, trước mặt nhiều người như vậy, cô ba nhà họ Cố không chút do dự ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Tiểu Kim Tích- cô ấy tưởng là cô bé là con gái nuôi của dì Thẩm, vậy thì chính là em gái nuôi của Thẩm Kế, sau này nói không chừng sẽ gặp mặt thường xuyên.

“Xin chào Kim Kim, chị tên là Cố Niệm Thu.” Cô ấy thuận tay tháo chiếc vòng cổ cỏ ba lá đang đeo trên cổ xuống: “Đây là chiếc vòng cổ do chị chính tay làm. Nó sẽ mang lại may mắn. Bây giờ chị tặng nó cho em. Chị đeo lên cho em có được không?”

Trong các buổi tụ hội của những gia đình giàu có, danh giá, thông thường sẽ gặp phải các bạn nhỏ, việc tặng cho cô bạn nhỏ một món đồ trang sức để bày tỏ tình cảm là tình huống rất bình thường.

Lúc này nếu như ngăn cản thì sẽ rất ngượng ngùng.

Vì vậy, cả mẹ Thẩm và Thẩm Thính đều không nói gì.

Khúc Kim Tích ưu sầu, cô đây là nhận, hay là không nhận?

Tại sao cô gái này lại tốt với mình như vậy? Cố Niệm Thu đã tự tay làm chiếc vòng cổ này, nhưng nhìn sơ qua thì vật liệu không hề rẻ. Không thể nào vô duyên vô cớ tặng cho cô một chiếc vòng cổ đắt tiền như vậy.

Nhìn cô ấy, rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Thính đang mỉm cười, Khúc Kim Tích đột nhiên hiểu ra lý do tại sao: Cô ba nhà họ Cố này chắc chắn là thích Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích tách tay của Thẩm Thính ra, kéo chiếc quần âu của anh, dùng hai ngón tay捏 vào đùi của Thẩm Thính.

Thẩm Thính: "..."

Nụ cười trên môi của anh thu lại rất nhiều, anh khẽ nheo mắt lại, liền nhìn thấy cô bạn nhỏ chỉ cao đến ngang đùi mình.

Ngẩng mặt cười, giọng sữa nói: "Cảm ơn chị, nhưng anh hai Thẩm đã nói với em rằng, em không thể nhận quà của chị gái xinh đẹp, cho nên tấm lòng của chị Kim Kim em xin nhận tấm lòng."

"Tại sao?"

Khúc Kim Tích đến gần Cố Niệm Thu, nghiêm nghị nói: "Bởi vì anh hai Thắm nói rằng chị gái xinh đẹp tặng quà cho em chỉ là để bắt chuyện với anh ấy."

Cố Niệm Thu: "..."

Thắm Thính: "..."

Mẹ Thắm theo bản năng nhìn về phía con trai, một lúc sau bà cúi đầu xuống nhin cười một cách tao nhã.

Chương 122: Ngoại truyện 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lời này nếu như đổi lại là người lớn nói, nói không chừng có thể sẽ dẫn tới hiểu lầm lớn. Nhưng mà đổi thành cô bạn nhỏ, vậy thì chỉ là sự hồn nhiên và dễ thương không hiểu chuyện.

Hơn nữa nếu như xấu hổ cũng là Thẩm Thính xấu hổ

Cố Niệm Thu vui vẻ, không kìm được đưa tay ra nhéo gò má non nớt của tiểu bảo bối: "Anh hai Thẩm của em nói vậy, đừng nghe, để chị đeo lên cho em."

Sau đó, cô ấy đeo sợi dây chuyền lên cổ Khúc Kim Tích, nhân tiện đôi môi đỏ mọng hôn lên má Tiểu Kim Tích.

Khúc Kim Tích: "..."

Sau khi trưởng thành lần đầu tiên được con gái hôn, cảm giác không thể nào giải thích được.

Phép lịch sự căn bản khiến cô không thể đưa tay lên lau mặt, chỉ đành ngoan ngoãn mỉm cười: "Cảm ơn chị gái xinh đẹp."

Cố Niệm Thu là nhân vật chính của đêm nay, không thể nào ở đây nói chuyện với bọn họ suốt, sau khi chào hỏi xong thì tạm thời rời đi.

"Tích Tích, qua đó với mẹ." Mẹ Thẩm nhìn thấy vài "người bạn" cùng tuổi với mình, vì một lý do đặc biệt nào đó, bà muốn đưa Tiểu Kim Tích đáng yêu qua đó khoe khoang một chút.

Thỉnh thoảng bọn họ lại cùng nhau tụ tập, thảo luận về con gái cháu gái nhỏ trong gia đình, mẹ Thẩm bình thường không thể nhúng miệng vào được, bây giờ thì tình huống đã khác rồi.

Tích Tích nhà bà còn xinh đẹp hơn rất nhiều so với những đứa trẻ đó.

Thẩm Thính đi theo vì không muốn Khúc Kim Tích rời khỏi tầm mắt của mình, mẹ Thẩm đưa Khúc Kim Tích đến nhóm chị em, một mình anh là đàn ông đương nhiên rất xấu hổ.

Như vậy, Tiểu Kim Tích sẽ không thể ở bên cạnh anh.

Anh có thể đồng ý sao?

“Mẹ, đằng kia đều là người lạ. Cô ấy còn nhỏ, không thích hợp.” Thẩm Thính nói, “Hơn nữa trẻ con rất dễ đổi. Con sẽ đưa cô ấy đi tìm đồ ăn. Mẹ đi đi.”

Nói xong không đợi mẹ Thẩm kịp phản ứng, đã trực tiếp bế Tiểu Kim Tích đi vào trong đám đông, sự giáo dục của mẹ Thẩm khiến bà ấy không thể giành người ở nơi công cộng, chỉ đành bất lực thở dài, quay người đi vào nhóm chị em.

“Thinh Lan, vừa rồi tôi nghe nói cô đã nhận con gái đỡ đầu, có thật không?” Một quý bà giàu có cười híp mắt hỏi mẹ Thẩm, những quý bà khác cũng đồng tai lên nghe.

Mẹ Thẩm tên là Mai Thinh Lan, khi bà tụ tập với những quý bà giàu có này đều gọi tên lẫn nhau.

Ở bữa tiệc, phụ nữ tụ tập lại, không thể thiếu những câu chuyện phiếm. Mẹ Thẩm và con trai đưa một bé gái tham gia bữa tiệc, chuyện cô bé là con gái đỡ đầu của mẹ Thẩm đã nhanh chóng lan rộng. Điều này khiến các quý bà khác vừa tò mò vừa ngạc nhiên.

Mai Thinh Lan tuổi đã lớn rồi còn nhận con gái nuôi cái gì nữa chứ? Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nhớ tới mấy chục năm trước, Mai Thinh Lan gả vào nhà họ Thẩm, chính là nỗi ước ao của không ít cô gái cùng tuổi, đều cảm thấy số

mệnh của bà quá tốt, ba Thắm lại đối xử rất tốt với bà. Kết quả là chỉ trong vòng mấy năm, ba Thắm vì bệnh tật mà qua đời. Hầu hết mọi người đều cảm thấy được an ủi trong lòng- Lấy chồng tốt hơn tôi thì sao chứ, không phải chồng cũng chết rồi sao?

Không ngờ rằng, bà ở lại nhà họ Thắm mấy chục năm, không tái giá, nuôi dưỡng hai đứa con trai, hiếu thảo với ông cụ Thắm. Mặc dù không phụ trách chuyện công ty, nhưng chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do một mình tay bà quán xuyến, rất có kỹ năng.

Vì vậy, tất cả mọi người trong nhóm đều biết rằng Mai Thịnh Lan là một người phụ nữ trông thì thanh lịch và hòa nhã nhưng lại không dễ đối phó.

Mỗi lần tụ hội, có người vừa công khai vừa ngấm ngầm chế giễu, chế giễu Thắm Thính là cậu hai của nhà họ Thắm lại đi gia nhập làng giải trí làm diễn viên gì đó. Theo quan niệm của một số thế hệ lớn tuổi, đó chính là một đào kép, một sự tồn tại bất nhập lưu.

Tập đoàn Thắm Thị tốt đẹp không đi lại đi lộ mặt cho thiên hạ nhìn ngó.

Sau đó, dựa vào đặc điểm này, đồn đoán rằng có phải bởi vì giữa Thắm Thính và Thắm Kế có tranh chấp tài sản gia đình hay không. Cuối cùng, Thắm Kế nắm quyền điều hành tập đoàn Thắm Thị khổng lồ, Thắm Thính mất quyền thừa kế, tự sa ngã đi vào làng giải trí.

Cách nói này cũng không ít, mẹ Thắm thỉnh thoảng nghe thấy, bà đều coi như gió thổi bên tai.

Những người đó cũng chỉ dám bàn tán vài câu sau lưng, khi thật sự đối mặt với người nhà họ Thắm đều không dám nói một lời.

Đôi khi lòng ghen tị của con người không thể nào giải thích được, chỉ cần người khác tốt hơn mình thì sẽ không thoải mái.

Bây giờ Mai Thịnh Lan nhận ra một cô con gái nuôi, một số người không thể ngừng suy nghĩ - Có phải là con gái ngoài giá thú của Mai Thịnh Lan không?

Họ suy nghĩ ác ý, Mai Thịnh Lan ở góa nhiều năm như vậy. Từ khi còn trẻ đến bây giờ đã trải qua hơn nửa cuộc đời, một người phụ nữ có thể giữ mình lâu như vậy sao?

Nhà họ Thẩm lại có tiền. Chỉ cần đem tiền ra bảo dưỡng tốt, với tuổi tác của Mai Thịnh Lan, lại tính toán tuổi của cô bé đó, hơn bốn mươi tuổi sinh một cô con gái không phải là không thể.

Nếu không, một bữa tối to lớn như vậy của nhà họ Cố, lại đưa một cô con gái nuôi đến, có thể thấy thương yêu đến cỡ nào.

Mẹ Thẩm và những phu nhân này đã qua lại với nhau cả nửa đời, trong lòng bà biết rất rõ những người nào là chân thành, những người nào là giả tạo, những người nào là xem kịch.

Bà muốn đưa Khúc Kim Tích qua đây không nhằm mục đích nào khác, chỉ là để khoe khoang. Nhân tiện trong số những quý bà này, có người đã có cháu, có người không thể sinh con, chồng nuôi bồ nhí ở bên ngoài, sinh con ngoài giá thú rồi tự mình nhận về nuôi.

Bà Quế trước mặt, người đang cười híp mắt hỏi bà ấy còn lợi hại hơn, con trai bà ta lấy vợ nhưng bà ta không thích người đó, không thích cô gái nhà nghèo, nên ép con trai và vợ phải ly hôn. Cậu con trai không đồng ý, bà ta tức giận đẩy con dâu đang mang thai xuống cầu thang khiến con dâu sảy thai, chấp nhận ly hôn với con trai bà ta trong đau khổ.

Sau đó bà Quế vội vàng bảo con trai kết hôn với cô gái mà bà ta thích, kết quả cô con dâu mới sinh con gái. Bà Quế liền không thích ý, thấy con dâu mới có nhìn thế nào cũng không thuận mắt, ngày ngày khiêu khích. Cô con dâu mới cũng là thế hệ thứ hai giàu có chỉ có điều không bằng nhà họ Quế. Trong lúc tức giận cô ta ly hôn, bỏ mặc đứa con gái mới chào đời mà quay về nhà mẹ.

Người con trai cũng vô cùng tức giận bởi hành động của mẹ mình, dứt khoát ra nước ngoài, trực tiếp định cư ở nước ngoài, không bao giờ trở về nữa.

Lúc này bà Quế hoảng loạn, sợ con trai thực sự không nhận bà ta- Chồng của bà ta có rất nhiều tình nhân và con ngoài giá thú ở bên ngoài, nếu như con trai không quan tâm đến bà ta thì tài sản sau này phải làm sao.

Bà ta dùng thái độ mềm mỏng dỗ dành con trai trở về. Con trai của bà ta chỉ bảo bà ta nuôi dưỡng tốt cho con gái nhỏ mới sinh trước, đợi sau khi nuôi dưỡng tốt anh ta sẽ quay về.

Vì con trai, bà Quế chỉ đành dốc toàn tâm toàn ý chăm sóc cháu gái, lần nuôi dưỡng này, cũng nảy sinh tình cảm, cảm thấy cháu gái cũng có cái tốt của cháu gái.

Mẹ Thẩm lần trước đã từng nhìn thấy cô bé, trắng trẻo, mập mạp, đáng yêu đáng yêu, nhưng tính cách lại kiêu ngạo, không có sự ngây thơ của một cô bé chút nào.

Bà Quế còn nhân cơ hội này chế giễu mẹ Thẩm, nói rằng hai đứa con trai của bà đều chạy trốn hết rồi, kết quả một đứa cháu cũng không có, hơn nữa còn nhân cơ hội chào hàng cô cháu gái họ hàng xa của bà ta, muốn để mẹ Thẩm nhìn trúng. Tới lúc đó gả vào nhà họ Thẩm, bà ta cũng được thơm lây.

—Đối kỵ chung quy vẫn là đối kỵ, nhưng nhà họ Thẩm nhân khẩu đơn giản, chỉ cần gả vào nhà họ Thẩm có gia sản khổng lồ ấy, thế nào cũng được chia một phần không nhỏ. Đối diện với lời của bà Quế, mẹ Thẩm cười nhẹ: “Đương nhiên là thật rồi. Con bé quá đáng yêu. Tôi vừa nhìn thấy đã thích. Nói ra thì tôi có lẽ chưa bao giờ dẫn theo trẻ con, ba mẹ con bé gửi nó sống ở chỗ tôi mấy ngày, tôi còn lo lắng đưa nó đi không biết có hay lắm không, không ngờ con bé mới ba tuổi đã hiểu chuyện lại thân thiết, giống như một chiếc áo bông nhỏ vậy.”

"Nếu như người lớn bạn, nó sẽ tự mình ngồi ở đó mà đọc sách. Nó mới ba tuổi đã có thể biết một số từ, còn có thể đọc thuộc lòng 300 bài thơ Đường." Nói xong, mẹ Thẩm cố ý dừng lại hai giây, mới nói tiếp, "Bố mẹ nó lo lắng nó trầm tính quá, trẻ con cũng nên hoạt bát hơn một chút. Man Nhu, Tiêu Thi của nhà bà khá hoạt bát. Lần trước ở nhà họ Tần lại to gan, đuổi đánh con chó của bà Tần nuôi dưỡng, bà truyền thụ cho tôi một chút kinh nghiệm, làm thế nào để khiến cho đứa trẻ trở nên hoạt bát hơn một chút."

Lời này vừa nói ra, nhóm người xung quanh im lặng trong vài giây.

Nhà họ Tần cũng là một gia đình giàu có, bà Tần có nuôi một con chó, vô cùng thương yêu. Lần trước trong nhà tổ chức một sự kiện nhỏ mời mấy chị em đến dự tiệc, bà Quế đã dẫn cháu gái mình đến.

Mặc dù cháu gái của bà ta là khách của nhà người ta, không những không coi mình là khách mà còn gây gỗ với lũ trẻ của nhà họ Tần, giành đồ của người ta, cuối cùng đi gây chuyện với con chó yêu quý của bà Tần.

Con chó yêu quý sốt ruột gầm lên mấy tiếng với nó, nó liền cầm đồ đạc trên bàn đập vào con chó, con chó tính khí rất tốt, cho dù bị đánh đến kêu ngoao ngoao cũng không cắn lại. Trên cơ thể con chó bị đánh tạo ra một lỗ, lông trên người cũng bị cô bé nhổ mấy sợi.

Bà Tần đen mặt ngay tại chỗ, nhẫn nhịn chịu đựng, cuối cùng sớm kết thúc bữa tiệc, buông lời nhẩn nhủ, sau này không muốn nhìn thấy cháu gái của bà Quế ở những trường hợp công cộng.

Hai gia đình vì vậy mà kết khúc mắc, hầu như không qua lại nữa.

Mẹ Thẩm đột nhiên đề cập đến chuyện này, không phải là vạch trần vết sẹo của người ta sao. Nhưng mà lần tụ tập đó mẹ Thẩm không đi, bà không đến hiện trường, không biết tình huống hiện trường rốt cuộc là như thế nào, cái gọi là người không biết thì không

có tội, thêm vào đó, bà nói với vẻ chân thành, không có nửa phần chế giễu.

Đối với điều này, bà Quế không dễ nổi cáu, trở mặt ở trước nhiều người như vậy hiển nhiên là sức chịu đựng nhỏ. Hơn nữa, việc cháu gái bà ta đánh đập con chó là sự thật, nuôi dạy không tốt cũng là sự thật.

Tuy nhiên, mỗi lần bà Quế ra ngoài đều sẽ ra sức khen ngợi cháu gái bà ta khéo léo và thông minh đến thế nào, hận không thể tuyên bố cháu gái của mình cho toàn thế giới đã khiến không ít người phản cảm.

Vì vậy, với địa vị của nhà họ Thẩm trong giới thượng lưu quyền quý, cho dù mẹ Thẩm có trực tiếp nói ra, không cho bà ta một chút mặt mũi thì bà ta cũng không làm gì được.

Huống hồ, mẹ Thẩm đã nói chuyện một cách tế nhị như vậy.

Bà Quế chỉ đành âm thầm nghĩ rằng. Bình thường với tính cách của mẹ Thẩm, bà không bao giờ hạ thấp mặt mũi của người khác như vậy, cũng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì.

Bà ta phải âm thầm chịu đựng sự điều này, da cười mà thịt không cười nói, "Có gì mà có kinh nghiệm với không có kinh nghiệm, trẻ con là tính trời sinh, người lớn chỉ có thể dẫn dắt một chút."

Mẹ Thẩm cười cười, không nói nữa.

Lại có người nói: "Ba tuổi đã có thể đọc thuộc 300 bài thơ Đường, lại còn có thể biết chữ. Cô bé này thật là lợi hại."

Điều này làm dấy lên nghi ngờ, mẹ Thẩm cũng không bận tâm. Trong lòng nghĩ rằng Tích Tích nhà bà không chỉ có thể có thể thuộc lòng 300 bài thơ Đường mà cái gì cũng có thể làm được.

Mặc dù không thể nhân cơ hội ngày hôm nay mà quang minh chính đại giới thiệu con dâu nhưng mẹ Thắm vẫn muốn khoe khoang thông qua những phương thức khác.

"Cô bé bị Tiểu Thỉnh dắt đi rồi, đợi lát nữa tôi sẽ đưa nó qua đây cho các bà xem thử."

"Ồ, bà đây là để cho cậu hai nhà họ Thắm cảm nhận trước một chút cảm giác làm ba sao?" Mẹ Thắm cười không nói gì.

Cuộc trò chuyện ở bên này rất gay gắt, mẹ Thắm đã thành công khoe khoang Tiểu Kim Tích một lượt, khiến Tiểu Kim Tích còn chưa qua đây đã lọt vào tai của những quý bà giàu có này.

Thắm Thỉnh ở đằng kia đưa Khúc Kim Tích đi kiểm thức ăn. Trong bữa tiệc các loại mỹ thực phong phú, cái gì cũng có, đều được bày trên kệ, tinh tế và mỹ vị.

Khúc Kim Tích nhìn mà chảy nước bọt.

"Muốn ăn cái gì?"

Biến thân tới bây giờ, cô đã dần dần quen với cơ thể của một đứa trẻ, chịu ảnh hưởng của cơ thể, cô có đặc điểm của một đứa trẻ mà không thể nào khống chế được- nếu như cô biến thành một con vật nhỏ, đều sẽ bị bản năng của động vật ảnh hưởng không thể khống chế được.

Ví dụ, khi cô biến thành một con mèo con, cô sẽ đi theo Thắm Thỉnh một cách tự nhiên, biến thành hải sản có thể hít thở trong nước theo bản năng. Bây giờ bị thu nhỏ thành cô bé nên tâm trí không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

"Đều muốn ăn!" Đôi mắt cô sáng lên.

Bình thường không phải là chưa từng ăn những món ăn tinh tế này, nhưng trẻ em mà, nhìn thấy những món ăn đẹp mắt thì luôn

không nhận được.

Thẩm Thính phì cười, thật ra trong suốt chặng đường, nhìn thấy cô bé, trong đầu anh không ngừng tưởng tượng nếu như bọn họ thật sự sinh một cô con gái, có lẽ sẽ là như vậy.

Nghĩ đến đây, khi đối mặt với Tiểu Kim Tích, Thẩm Thính vô thức mang tâm lý "người ba hiền từ", không có bất kỳ ý nghĩ mờ ám nào.

"Đều muốn ăn, cái miệng không nhỏ."

Khúc Kim Tích phản bác: "Anh không phải đến bây giờ mới biết là em ăn nhiều."

Thẩm Thính nhéo mặt cô: "Vậy thì anh nuôi heo lâu như vậy, sao không thấy em béo lên?"

"Em béo lên thì còn có thể đóng phim được sao?" Khúc Kim Tích nghiêng rằng, thì ra lão nam nhân này vẫn luôn muốn cô béo lên.

Mặc dù Thẩm Thính chưa bao giờ chăm sóc em bé nhưng khi đóng phim đã từng tiếp xúc với đứa trẻ vài tuổi, nếu không thì anh cũng không thể bế Khúc Kim Tích thành thạo như vậy.

Anh chọn một số thức ăn dễ tiêu cho Khúc Kim Tích, trẻ con dạ dày yếu nên không dám cho cô ăn uống một cách tùy tiện.

Khiêu vũ trong bữa tiệc là một trong những hoạt động tất yếu. Khúc Kim Tích nhấm nháp từng miếng bánh, Thẩm Thính thỉnh thoảng chăm sóc cho cô. Những động tác nhẹ nhàng và cẩn thận của anh đã thu hút sự chú ý của nhiều phụ nữ.

Không phải ai cũng biết Thẩm Thính. Một số người không chú ý đến tin tức trong làng giải trí, hoàn toàn không biết anh là ai. Nhưng có thể tham dự bữa tiệc của nhà họ Cố nghĩ rằng cũng là một người thành công.

Một người đàn ông đẹp trai, lại có tiền, còn tỉ mỉ, dịu dàng với trẻ con như vậy, chẳng phải chính là người được chọn làm chồng trong mộng của nhiều phụ nữ sao?

Không lâu sau, có một người phụ nữ xinh đẹp tự tin đi ngang qua với hai ly rượu vang trên tay: "Thưa anh, không phiền nếu tôi ngồi ở đây chứ."

Người phụ nữ có dáng người cực chuẩn, mặc một chiếc váy dài bó sát càng tôn lên dáng người lồi lõm, đặc biệt là phần thân trước khoét sâu nhờ có ánh đèn trên cao chiếu rọi mà, trắng trẻo cuốn hút khiến người ta chói mắt.

Khúc Kim Tích liếc nhìn một cái, lảng lạng cúi đầu nhìn lại bản thân: Bỏ đi, mình ba tuổi không có cái gì đẹp.

Sau khi chấn chỉnh tâm lý của mình, Khúc Kim Tích nhìn người phụ nữ một lần nữa. Trong lòng thầm nghĩ, theo thẩm mỹ của đàn ông, mỗi điểm của người phụ nữ trước mặt có lẽ đều thuộc tiêu chuẩn của bọn họ, là một báu vật hiếm có.

Cô lảng lẽ nhìn Thẩm Thính. Sau khi phát hiện ánh mắt của anh không hề nhìn lên cơ thể người kia, trong lòng cô vui mừng khôn xiết.

Người phụ nữ thấy Thẩm Thính không để ý đến mình, có chút xấu hổ, nhưng cô ta là người thế nào chứ? Loại tình huống này không biết đã trải qua bao nhiêu lần, có biết bao người đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy cô ta đều có thể đứng đắn, nhưng không lâu sau thì bộc lộ nguyên hình. Cô ta tự tin vào sức quyến rũ của mình.

Thế là, người phụ nữ trực tiếp ngồi ở phía đối diện, tiến công chuyển mục tiêu sang Khúc Kim Tích: "Em gái nhỏ, em thật xinh đẹp, em bao nhiêu tuổi rồi?"

Khúc Kim Tích liếm kem trên nĩa, nói với người phụ nữ: "Dì ơi, Kim Kim đã ba tuổi rồi."

Một tiếng dì khiến biểu cảm của người phụ nữ cứng đờ, cô ta cố tình gọi "em gái nhỏ" mục đích để thể hiện rằng mình là chị gái, kết quả là cô bé vừa mở miệng đã gọi dì.

Trong mắt Thần Thính hiện lên ý cười, anh bình tĩnh kéo đĩa bánh của Khúc Kim Tích ra, tránh để cô nhóc lại không chú ý liếm cái đĩa.

“Em gái nhỏ có thể gọi chị là chị, chị họ Lâm, tên là Lâm Tinh An.” Người phụ nữ rất mảnh khảnh mượn Khúc Kim Tích để nói ra tên của mình, “Thì ra em tên là Kim Kim, tên của em thực sự rất hay. ”

Sau đó cô ta thuận thế quay sang Thẩm Thính: "Anh này, còn anh thì sao?"

Giọng nói kéo dài ra, tình tứ nhìn qua, hơn nữa còn cố ý rướn nửa thân trên, hoàn toàn để lộ ra quang cảnh đẹp phía trước của mình.

Kinh nghiệm với số lần thành công nói cho cô ta biết, đàn ông đều thích như vậy.

Thẩm Thính ngược mắt lên, con ngươi đen và sâu thẳm, sau lưng Lâm Tinh An rét lạnh, toàn thân không khỏi khó chịu, thắt lưng dựng thẳng lên - Ánh mắt của anh quá sắc bén đến mức khiến cô có cảm giác như bị cắt chảy máu.

“Xin lỗi.” Anh không đếm xỉa tới, “Không thể nói.”

Lâm Tinh An: "..."

Lần đầu tiên cô ta bị từ chối một cách dứt khoát như vậy, người đàn ông nào nhìn thấy cô ta mà không mơ tưởng chứ, sau cuộc trò chuyện hận không thể dán mắt lên người cô ta.

Kết quả, người đàn ông này còn không thèm nhìn cô ta chứ đừng nói đến quyến luyến.

Điều này khiến Lâm Tinh An lần đầu tiên đặt câu hỏi về sức quyến rũ của bản thân.

Nhưng cô ta không chịu từ bỏ. Cô ta lén vào giữa những người đàn ông chính là để tìm một người đàn ông độc thân giàu có phù hợp với tiêu chuẩn của mình rồi ra tay. Ngay từ lần đầu tiên khi nhìn thấy Thẩm Thính, cô ta đã cảm thấy người đàn ông này đáng tin cậy, là kiểu người mà cô ta muốn, là một người đàn ông vừa có thể kiếm tiền lại có thể chăm sóc tốt cho gia đình.

Cô ta phải tìm cách hạ gục người này bằng vẻ đẹp của mình mới được.

Từ nhất cử nhất động của người đàn ông có thể nhìn ra rằng anh và cô bé này có một mối quan hệ rất tốt. Lâm Tinh An đảo mắt, không vội tấn công Thẩm Thính mà tiếp tục hỏi Khúc Kim Tích: "Kim Kim, em đến cùng ba sao?"

Cô ta cần xác nhận mối quan hệ giữa hai người là thế nào.

Nếu như là ba con thì cô ta sẽ cân nhắc đến phương án tác chiến khác, nếu như là anh em thì phương án hiện tại có thể tiếp tục sử dụng.

Sao Khúc Kim Tích không nhìn ra mục đích của cô ta, ồ, ai bảo Thẩm Thính đẹp trai, đáng người đẹp lại giàu có, bị người ta nhìn chằm chằm vào là chuyện rất bình thường.

"Dì ơi, dì là muốn hỏi, em với anh ấy là quan hệ gì, đúng không?" Cô bé chỉ tay về phía người đàn ông đẹp trai bên cạnh, giọng nói lạnh lạnh khiến mọi người gần đó đều quay sang.

Lâm Tinh An: "..."

Cô ta nhìn Khúc Kim Tích bằng ánh mắt kinh ngạc và còn có chút bối rối khi bị lật tẩy âm mưu của mình.

Trong lòng nghĩ: Con nhóc này sao lại thông minh như vậy, lại biết mục đích của mình. Không lẽ bởi vì gặp phải loại thăm dò này quá nhiều cho nên còn bé tí đã hiểu rồi?

“Dì ơi, sao dì không nói nữa?” Đứa trẻ đáng yêu nhìn cô ta, sau đó nhếch cái miệng nhỏ nói: “Dì ơi, có phải là Kim Kim nói sai rồi, khiến dì không vui.”

Lâm Tinh An ngây ngốc, cô ta còn chưa làm cái gì, sao lại giống như cô ta đang bắt nạt một cô bé vậy? Chuyện này nếu như khiến người đàn ông hiểu lầm thì cô ta sẽ không còn cơ hội nữa?

Vội vàng nói: "Không, chị chỉ là..."

“Tốt quá rồi, dì không tức giận, cảm ơn dì.” Khúc Kim Tích cười khúc khích nhảy xuống ghế, đi đến bên cạnh Lâm Tinh An, giơ bàn tay nhỏ bé ra hiệu cho cô ta cúi đầu.

Thẩm Thính cũng không ngăn cản cô, mặc cho cô tùy ý phát huy, chỉ là ăn cái bánh ngọt mà Tiểu Kim Tích còn chưa ăn xong.

“Dì ơi, đó là anh trai của cháu.” Sau khi Lâm Tinh An cúi người xuống phối hợp với cô, Khúc Kim Tích cố ý tránh sang bên này một chút, hơi né tránh hai ‘quả bóng’ kia.

“Thấy con người dì rất tốt, Kim Kim sẽ nói cho dì biết một bí mật của anh trai cháu.”

Vừa nghe thấy người đàn ông là anh trai của cô bé, trong lòng Lâm Tinh An vui mừng. Hai người là quan hệ anh em, điều đó có nghĩa là người đàn ông vẫn chưa kết hôn. Cô ta chỉ cần dùng kế hoạch A của mình, đây là phương pháp đơn giản nhất.

“Em nói đi.” Lâm Tinh An không thể đợi được nữa, cô ta cảm thấy cô bé đã bằng lòng kể bí mật về người đàn ông cho cô ta nghe, cho thấy cô bé đã có ấn tượng tốt về mình. Hơn nữa, cô bé mặc dù thông minh, nhưng rốt cuộc vẫn là trẻ con rất dễ đối phó.

Khúc Kim Tích nhỏ giọng nói: "Anh trai cháu rất thích quần vợt, không thích đá bóng."

Lâm Tinh An: "?"

Cái này sao?

"Được rồi, chị nhớ rồi." Lâm Tinh An gật đầu.

Khúc Kim Tích tiếp tục nói thêm: "Đặc biệt là không thích những cô gái lộ ra hai quả bóng."

Lâm Tinh An: "???"

Sao cô ta nghe không hiểu lắm.

"Anh ơi, em muốn đi chỗ khác chơi." Khúc Kim Tích quay đầu lại, làm nũng với Thẩm Thính.

Thẩm Thính đứng dậy, một tay bế cô lên rồi trực tiếp rời đi mà không thèm nhìn Lâm Tinh An.

Lâm Tinh An vội vàng đi theo, còn chưa nói chuyện được hai câu, làm sao cô ta có thể để người ta đi chứ. Cô ta tình cờ đi ngang qua một tấm gương trong phòng, ánh mắt quét qua, dừng lại ở hình ảnh phía trước của mình.

Bóng đá?

Hai quả bóng lộ ra ngoài?

Lâm Tinh An lập tức giận đến xanh mặt.

Chương 123: Ngoại truyện 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Ha ha ha ha ha.” Khúc Kim Tích nép mình trong vòng tay của Thẩm Thính, cười đến mức cơ thể nhỏ bé khẽ rung lên. Cô nhỏ lại cũng có cái lợi của nhỏ lại, quá thuận tiện để chọc ghẹo người khác.

Vừa nghĩ đến vẻ mặt sững sờ không phản ứng của Lâm Tinh An kia, cô cảm thấy thật buồn cười, có cảm giác sáng khoái vì trò đùa quái đản của mình đã thành công.

Quyến rũ chồng cô ngay trước mặt cô, không bị cô nhìn thấy còn được, nhưng nếu đã nhìn thấy thì nếu như không làm chút gì đó phản kích, há chẳng phải là cho thấy cô rất bất tài sao?

“Em nói gì với cô ta vậy?” Thẩm Thính mặc cho cô cười, đợi cô cười xong mới mở miệng hỏi.

“Không nói cho anh biết.” Khúc Kim Tích cười hihi nói, “Đây là bí mật.”

Thẩm Thính cũng không truy hỏi, nhìn biểu cảm của cô thì biết cô đã “thắng” rồi.

“Thẩm Thính.” Một người đàn ông đột nhiên đi tới, vỗ vào vai Thẩm Thính. “Cậu lại có thời gian tham gia những bữa tiệc kiểu này ư.”

Khúc Kim Tích nhận ra người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai trước mặt này, Lục Viễn, sếp trẻ của Đăng Huy. Năm ngoái khi cô mới xuyên qua, nhờ vào ánh sáng của Thẩm Thính mới may mắn được tham dự tiệc mừng của Đăng Huy.

Lúc đó vì chuyện thiệp mời mà cô bị Liễu Tự làm khó, là Lục Viễn đã đến giải vây giúp cô và nói với mọi người rằng anh đã mời cô.

Nhà họ Lục cũng là một gia tộc danh giá, đến tham dự bữa tiệc của nhà họ Cố là chuyện bình thường.

Lục Viễn nhớ Thẩm Thính không thích nhất là tham gia những hoạt động này, những hoạt động trong giới giải trí là không còn cách nào khác phải đi, ngoài giới giải trí anh trước giờ không tham gia vào những trường hợp kiểu này.

“Ồ, đứa trẻ nhà ai vậy?” Trước đó Lục Viễn ở đằng xa nhìn thấy Thẩm Thính bế một đứa trẻ nên không chắc chắn là anh. Sau khi chắc chắn chính là Thẩm Thính, anh ấy mới qua đây.

Khuôn mặt mủm mỉm của đứa trẻ quá khiến người ta muốn nhéo, Lục Viễn nghĩ đến đây, tay cũng cử động theo, thuận tay nhéo mặt của cô bé.

Bốp.

Khúc Kim Tích cho một bạt tai.

Thẩm Thính nhéo mặt cô, cô cũng cố chịu đựng, người không quen... cho dù Lục Viễn này đã từng giải vây cho cô cũng không được!

Lục Viễn vui vẻ: "Tính khí của cô bé lại không nhỏ."

Khúc Kim Tích cũng không muốn đắc tội với người ta, người này còn là bạn của Thẩm Thính. Nghĩ vậy cô liền ngẩng mặt lên, không chút xấu hổ tỏ vẻ dễ thương: “Anh trai đã nói không được để các chú người lạ chạm vào cháu, chú tùy tiện chạm vào người cháu chính là người xấu, chú, chú là người xấu sao? ”

Lục Viễn: "..."

Anh ta nói với Thẩm Thính: "Đứa trẻ từ đâu ra vậy, mới tí tuổi đầu, nói chuyện miệng mồm lanh lợi."

Thẩm Thính thần nhiên nói: "Nhặt được."

Lục Viễn tin lời quái đản này của anh: "Cậu đã tới rồi, sao không đưa vợ mình theo cùng?"

Thẩm Thính mặt không biến sắc đáp: "Bạn đi tuyên truyền, không có thời gian."

"Chậc." Lục Viễn lắc đầu, "Cậu vừa mới thông báo chính thức chưa lâu, hai vợ chồng đã lâu không gặp nhau, không sợ cô vợ xinh đẹp bây giờ độ nổi tiếng tăng cao không giữ được, lại thấy cậu không coi trọng cô ấy, đá cậu thì sao? "

Lục Viễn và Thẩm Thính là bạn bè nhiều năm, cũng quen nói chuyện tùy tiện với nhau, hơn nữa ở đây chỉ có hai người bọn họ - Cô bé không tính, còn nhỏ hiểu cái gì đâu.

Nói chuyện cũng không che giấu gì.

Khúc Kim Tích âm thầm nghiêng răng với Lục Viễn, nghe anh ta nói như vậy, làm như cô không thể chịu được cảm dỗ vậy.

Thẩm Thính như thể cảm nhận được lừa gạt trong lòng cô, nhướn mày cười nói: "Không sao, cùng lắm là để cô ấy chơi một chút, sau đó lại tìm cô ấy về."

Lục Viễn: "???"

Anh ta hoài nghi tại mình có phải là có vấn đề gì không, những câu buồn nôn này có thể được nói ra từ trong miệng của Thẩm Thính. Anh chàng này rốt cuộc là thích Khúc Kim Tích đến mức nào chứ?!

Anh ta tập trung sự chú ý vào Thẩm Thính, vì vậy không để ý đến cô bé trong vòng tay của bạn mình, đôi mắt cong lên vì vui sướng, chui thẳng vào vòng tay của anh.

Con gái mà, ai chẳng thích nghe những lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa những lời của Thẩm Thính cũng không tính là lời ngon tiếng ngọt nhưng lại khiến lòng người ta thoải mái.

Vui thì vui, cô thể hiện ra ngoài một cách rất thẳng thắn.

Thẩm Thính thấy đôi tay của cô siết chặt, anh nhất thời bật cười. Bình thường Khúc Kim Tích ở trước mặt anh có chút kiềm chế, đó là tính nhút nhát cơ bản của con gái.

Bây giờ cô biến nhỏ thì lại không che đậy nữa.

Anh thích cảm giác được cô nương tựa vào.

“Tôi nói nghiêm túc đấy, cậu có biết có bao nhiêu người thích Khúc Kim Tích không?” Lục Viễn cười nói, “Nếu như không phải cậu thông báo chính thức, nói không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ có người dám cướp đó.”

Đặng Huy xếp hạng cao trong giới giải trí, công ty của Thẩm Thính vừa mới thành lập, so với Đặng Huy thì yếu hơn rất nhiều, có một số tin tức Lục Viễn còn biết nhiều hơn cả Thẩm Thính.

Ví dụ trong giới giải trí có không ít nữ minh tinh gả vào gia đình giàu có, đa số là bởi vì xinh đẹp mà lọt vào mắt xanh của một số người nào đó, những người này tìm mọi cách để theo đuổi, còn có mấy phần thật lòng thì không biết.

Sau khi Khúc Kim Tích trở nên nổi tiếng, một số bạn bè mà Lục Viễn quen biết không ít người tiết lộ rằng họ rất có hứng thú với Khúc Kim Tích. Sau khi Thẩm Thính tuyên bố chính thức, vô cùng tiếc nuối, cho rằng bản thân đã ra tay quá muộn rồi.

Thẩm Thính đã biết điều đó từ lâu, thậm chí có người còn biết Khúc Kim Tích là người mà anh đã ký hợp đồng, còn tìm tới trước mặt anh đưa ra yêu cầu quá đáng. Những chuyện này Khúc Kim Tích

đương nhiên là không biết, Thẩm Thính cũng không muốn để cho cô ấy biết về những chuyện bản thân này.

“Đừng nói về những chuyện này nữa.” Bây giờ Thẩm Thính cũng không muốn nói, tránh làm bản thân của cô bé.

Lục Viễn lại không biết cô bé chính là Khúc Kim Tích, anh ta nói những chuyện này chẳng qua là cảm thán. Là một trong những người bạn biết chuyện nội bộ, lúc đầu biết Thẩm Thính đã kết hôn với một người phụ nữ không ra gì theo yêu cầu của ông cụ Thẩm, anh khá là bất bình cho Thẩm Thính.

Không ngờ rằng, cuối cùng Thẩm Thính cũng nghiêm túc, hai vợ chồng tu thành chính quả, có thể thấy thế sự là vô thường.

Khúc Kim Tích còn muốn nghe nhưng hai người đàn ông đã chuyển chủ đề, bắt đầu nói về chuyện công việc. Cho đến khi bà Quế ở đằng kia sau khi nghe mẹ Thẩm khen ngợi Khúc Kim Tích, lại không thể nhịn được nữa - Bà ta muốn xem thử một con nóc, thật sự được Mai Thịnh Lan nói thông minh đến mức như vậy, khiến cháu gái của bà ta không thể so sánh bằng.

Thế là bà Quế này đã tìm Thẩm Thính ở khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được, bà ta vội vàng quay lại và nói với đám người mẹ Thẩm: “Thịnh Lan, tôi đã nhìn thấy cậu hai Thẩm rồi, bà nói cô bé dễ thương như vậy, những người làm trưởng bối như chúng ta, không tặng chút quà cho cô bé, làm sao mà được.”

Sau đó một nhóm người đi về phía Thẩm Thính, Lục Viễn nhìn thấy, điều mà anh ta sợ nhất chính là đối phó với đám "bác gái" này, vội vàng nói: "Tôi có chuyện, rút đây."

Thấy Thẩm Thính chăm sóc cho Khúc Kim Tích rất tốt, mẹ Thẩm nhẹ lòng, đỡ lấy Khúc Kim Tích khỏi vòng tay của Thẩm Thính, mỉm cười nói: "Tích... Kim Kim, đây là bác Quế. Bà ấy có một đứa cháu gái lớn hơn con một chút. Đó là bác Nguyên, bác Trần..."

“Đây là bác Cố, là mẹ của chị Niệm Thu, người đã tặng cho con chiếc vòng cổ vừa rồi.” Mẹ Thắm giới thiệu rất chi tiết. Khúc Kim Tích nghe theo lời giới thiệu của bà ấy khôn khéo gọi, giọng nói nhẹ nhàng dễ thương đã làm xiêu lòng rất nhiều quý bà.

— — Luận về tuổi tác thì có thể là bà, nhưng được gọi là bác, lại khôn khéo như vậy. Mặc dù hầu hết những quý bà đều có chút dị nghị với mẹ Thắm, nhưng cũng không hện mà gặp bị cô bé thu hút, mỉm cười chân thành hơn, khi tặng quà đặc biệt vui vẻ.

Khúc Kim Tích ngay lập tức nhận được rất nhiều quà tặng như nhẫn, vòng tay, lắc tay.

Mẹ của Cố Niệm Thu, bà Cố, thấy cô bé đôi tay nhỏ nhắn không cầm hết được, nên vội vàng sai người đi lấy một hộp trang sức để Khúc Kim Tích đặt vào.

Mọi người chìm đắm vào cuộc vui trêu ghẹo trẻ con, Khúc Kim Tích cười đến mức cơ mặt cứng lại. Mãi đến khi bà Quế, khuôn mặt gần như sụp đổ lên tiếng, Khúc Kim Tích lúc này mới biết mình phải làm gì.

“Cô bé à, mẹ nuôi của cháu nói cháu có thể thuộc thơ Đường. Bác sẽ kiểm tra cháu một chút, nếu như cháu thuộc thì bác sẽ tặng cái này cho cháu, có được không?” Bà Quế có chút đau lòng tháo chiếc nhẫn ngọc đang đeo trên tay xuống.

“Cảm ơn bác Quế.” Khúc Kim Tích và mẹ Thắm nhìn nhau, cô cho mẹ Thắm một cái nhìn ẩn ý: mẹ yên tâm đi.

Mặc dù cô không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng thông qua trực giác của phụ nữ, biết rằng lúc này phải cho mẹ Thắm nở mày nở mặt.

Tốt xấu gì bà ấy cũng là người lớn, quang minh chính đại nói dối.

Một đứa trẻ ba tuổi dù lợi hại đến đâu, có thể đọc thuộc lòng tất cả các bài thơ Đường sao? Ngay cả người lớn cũng không làm được, hầu hết người lớn chỉ biết đến những câu thơ nổi tiếng đã học trên lớp.

Cho nên, bà Quế rất có lòng tin, kể từ khi mẹ Thắm nói rằng cô bé có thể thuộc lòng 300 bài thơ Đường, bà ta một từ cũng không tin, khoe khoang ai không thể chứ?

Bây giờ bà ta chính là muốn vạch trần lời nói dối của Mai Thịnh Lan trước công chúng, để mọi người thấy rằng người phụ nữ luôn được biết đến với vẻ tao nhã thanh cao này, lại là người đạo đức giả như vậy.

Bà Quế tranh thủ thời gian tìm kiếm Thắm Thính vừa rồi, đã làm xong bài tập, tìm trên mạng 300 bài thơ Đường, để tránh khiến mọi người nhìn ra bà ta cố tình làm khó, bà ta đã tìm một vài bài thơ Đường không phổ biến nhưng cũng không phải là thơ Đường đặc biệt ít gặp.

Bà ta bảo Khúc Kim Tích đọc thuộc lòng bài "Văn quan quân thu Hà Nam Hà Bắc".

Bài thơ này có tổng cộng tám câu, là thơ bảy chữ, từng học trong sách giáo khoa, không tính là ít gặp.

Nhưng đối với một đứa trẻ ba tuổi mà nói, loại thơ dài này được lựa chọn ngẫu nhiên mà không có ai gợi ý cho cô đã là rất khó.

Sắc mặt của những bà vợ trở nên có chút mất tự nhiên. Cha mẹ khen ngợi con cái nhà mình với bộ lộc. Việc khen quá một chút là điều bình thường.

Bà Quế kiểm tra một đứa trẻ ba tuổi, lại ra một câu khó như vậy, rõ ràng là muốn đánh vào mặt mẹ Thắm.

Khúc Kim Tích buồn cười.

Trên đường đến đây, mẹ Thắm đã hỏi qua cô những điều này, lúc đó mẹ Thắm đang chuẩn bị muốn khoe khoang bảo bối nhà mình, đương nhiên bà sẽ không chiến đấu mà không chuẩn bị trước.

Bà nói với các bà vợ nhà giàu có rằng Khúc Kim Tích có thể đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, đó là bởi vì bà chắc chắn rằng cô có thể làm được mới nói ra.

Mẹ Thắm vô cùng ngạc nhiên về việc Khúc Kim Tích có thể đọc thuộc lòng tất cả các bài thơ trong ba trăm bài thơ Đường, cảm thấy như mình đã tìm thấy một kho báu. Cho rằng trước đây mình hiểu quá ít về cô con dâu này.

Mỗi người đều có thể có một số điểm kỹ năng đặc biệt, một trong những điểm kỹ năng của Khúc Kim Tích chính là trí nhớ tốt.

Khi một diễn viên có trí nhớ không tốt, hầu hết các câu thoại trong phim đều quá sức.

Khúc Kim Tích có trí nhớ tốt từ khi còn nhỏ, nhưng mà sở dĩ cô có thể thuộc được 300 bài thơ Đường là bởi vì đã có khoảng thời gian, cô làm giáo viên mẫu giáo.

Trong nhà trẻ sẽ chuẩn bị một số album tranh ảnh và những thứ khác để phát triển trí thông minh của trẻ, trong đó có 300 bài thơ Đường, còn có thơ Tống, vv... Khúc Kim Tích ngày ngày đọc, theo thời gian, tất cả đều thuộc lòng.

Tới bây giờ vẫn chưa quên.

Đối mặt với việc bà Quế cố tình làm khó, Khúc Kim Tích học dáng vẻ thành thật của một đứa trẻ ba tuổi, hai tay chống eo, lắc đầu nguầy nguậy và nghiêm túc đọc thuộc lòng.

Câu từ tròn vành rõ chữ, không sai một chữ nào, hơn nữa khi đọc thuộc lòng theo bản năng còn mang theo cảm xúc, vô tình thu hút hầu hết ánh mắt có mặt tại hiện trường.

"Một cô bé đang đọc thuộc lòng thơ."

"Aaaaaaa- đáng vẻ nghiêm túc đáng yêu chết đi được."

"Đưa trẻ nhà nào."

"Hình như là do nhà họ Thẩm đưa đến."

"Tôi đây, nếu không tìm kiếm trên mạng, còn không biết đọc thuộc lòng bài thơ này như thế nào."

"Bao nhiêu tuổi rồi, đứa trẻ thật đáng yêu."

Có người thẳng thắn giơ điện thoại lên để chụp hình.

Bất luận là thân phận gì, đều có một căn bệnh chung - nhìn thấy cảnh tượng thú vị, việc đầu tiên chính là cầm điện thoại chụp ảnh, không quan tâm đến bất cứ điều gì, chụp ảnh trước rồi nói.

"Nhìn xem đứa trẻ nhà người ta, nhìn lại bé gấu nhà mình..."

Người xung quanh xì xào bàn tán.

Sắc mặt của bà Quế khó coi đến cực điểm. Tuyệt đối không ngờ rằng cô bé này thực sự có thể đọc thuộc lòng được, bài này chính là bà ta cố tình chọn, cô bé có thể đọc thuộc lòng, điều đó càng khẳng định những gì mà mẹ Thẩm nói là sự thật, cô bé có thể đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường.

Nhớ tới cháu gái mình lần trước bởi vì phạm lỗi ở nhà họ Tần, chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, khiến cho phần lớn gia đình giàu có trong nhóm đều biết cháu gái của bà ta không lễ phép, kiêu ngạo hống hách.

Nhà họ Thẩm mang theo một bé gái gọi là con nuôi đến bữa tiệc, ngược lại còn chơi trội, được nhiều người yêu thích như vậy, khiến cho khuôn mặt của mẹ Thẩm cũng rạng rỡ hẳn lên.

Hơn nữa mình bây giờ còn bị mất đi một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, càng nghĩ càng tức, bà Quế nghiêng rằng, không ngờ lại xuất đề, bảo Khúc Kim Tích đọc thuộc lòng bài "ngắm trăng hoài cổ".

Khúc Kim Tích thản nhiên đọc thuộc lòng.

Không ít người lớn xung quanh đang lẳng lặng tra trên mạng- bọn họ còn thực sự không biết bài thơ này.

"Tôi thực sự mê mẩn khi nhìn thấy cô bé đọc thơ."

"Nhà họ Quế đó có phải là quá đáng rồi không? Bắt nạt một đứa trẻ có biết xấu hổ không?"

"Ồ, nghe nói lần trước cháu gái của bà ta ở nhà họ Tần đã đánh con chó của bà Tần bị thương. Cháu gái đó của bà ta ngang ngược vô lễ. Đã năm tuổi rồi. Đến lễ nghi cơ bản cũng không có, cũng không biết dạy dỗ như thế nào. Nhà họ Quế dù sao cũng không tệ... "

"Tôi hiểu rồi, đây là ghen tị với cô bé của nhà họ Thẩm ưu tú hơn cháu gái của bà ta sao?"

"Chắc chắc."

...

Khúc Kim Tích tính toán ở trong lòng, lúc này mà còn chơi trội nữa, đọc thuộc lòng tiếp thì người bà trước mặt này e rằng sắp khóc rồi.

"Bác Quế, xin lỗi, cháu hơi khát, có thể uống chút nước rồi đọc tiếp không?" Khuôn mặt ửng hồng của cô bé phụng phịu, trên mặt lộ ra vẻ không thoải mái, cho dù như vậy, cũng lễ phép nói xin lỗi trước, còn đề ra yêu cầu nữa.

Đối với bà Quế mấy chục tuổi... lại quá đáng với một đứa trẻ, chẳng trách lại dạy dỗ cháu gái mình thành như vậy.

“Không đọc nữa, không đọc nữa.” Mấy quý bà khác vội trả lời, lời trong lời ngoài gạt bỏ bà Quế ra ngoài— Không lâu trước đó bọn họ còn đứng về phía bà Quế.

"Thinh Lan, bà tìm thấy cô con gái đỡ đầu này ở đâu vậy? Thật là hơn người mà, làm tôi cũng muốn nhận một cô con gái về nuôi. Nhìn con bé thật đáng yêu."

Có người âm thầm chế giễu bà Quế: "Bà Quế, chẳng lẽ bà thật sự muốn để một đứa trẻ ba tuổi đọc thuộc lòng hết thơ Đường sao? Đứa trẻ giọng non nớt. Bà không thể chỉ nghĩ cho bản thân không quan tâm đến cô bé được. Nếu như bà thực sự thích nghe cô bé ngâm thơ, quay về dạy cháu gái bà để nó ngày ngày đọc thuộc lòng cho bà nghe không phải được rồi sao."

Bà Quế có chút khó chịu, cảm thấy nếu còn ở lại tiếp sẽ tức giận hơn nên liền kiếm cớ rời đi.

Bà Cố là chủ nhà nhà họ Cố, nhìn thấy mẹ Thẩm dắt theo Khúc Kim Tích, sự thương yêu trên khuôn mặt không thể nào che giấu được. Bà ấy và mẹ Thẩm tính tình giống nhau, tương đối hòa thuận, thật ra đôi bên đều có suy nghĩ muốn cho con cái kết thông gia, nào ngờ tạo hóa trêu ngươi.

Tấm lòng của Cố Niệm Thu đối với Thẩm Kế, người làm mẹ như bà ấy thực sự đã nhìn ra được một chút, nếu không con gái bà bao nhiêu năm qua luôn không tìm bạn trai, thỉnh thoảng khi nói chuyện vẫn luôn nhắc đến Thẩm Kế...

Kết quan hệ tốt với nhà họ Thẩm là điều tất yếu, Thẩm Kế là người kế thừa Thẩm Thị, nếu như đôi bên liên hôn, đối với nhà họ Cố mà nói là trăm lợi vô hại.

Cho nên, bà Cố đương nhiên đứng về phía nhà họ Thẩm

Quay sang nói với bà Quế, "Man Nhu, bà có phải là đã quên cái gì rồi không?"

Bà Quế vẫn còn đang tức giận, không nói lời nào.

Bà Cố chỉ vào chiếc nhẫn trên tay bà ta, giọng ầm áp nói: "Vừa rồi bà đã nói với Kim Kim, nếu như nó đọc thuộc lòng thơ cổ thì sẽ tặng chiếc nhẫn cho nó. Chúng ta là trưởng bối, phải làm gương trước mặt tiểu bối, không thể nào dễ dàng nuốt lời."

Bà Quế: "..."

Trên người bà Quế đeo rất nhiều đồ trang sức, thứ đắt nhất chính là chiếc nhẫn ngọc lục bảo này, có trời mới biết tại sao vừa rồi bà ta lại tỏ ra hào phóng trước mặt mọi người như vậy, lấy chiếc nhẫn này ra.

Khi đó, bà ta một lòng cảm thấy cô bé ba tuổi tuyệt đối không thể trả lời được đề bài của bà ta.

Sớm biết...

Bà Quế tiếc đến sắp chết rồi, nhưng mà bao nhiêu người nhìn như vậy, chỉ có thể cắn răng nuốt máu, còn phải duy trì nụ cười trên mặt, đưa chiếc nhẫn cho Khúc Kim Tích.

"Cảm ơn bác Quế." Khúc Kim Tích nhận lấy chiếc nhẫn, tự cười với bản thân như một đóa hoa— Thuộc lòng vài bài thơ đổi lấy một chiếc nhẫn lớn và có giá trị như vậy, mùi vị không làm mà hưởng quả thật không tồi.

Cô cảm thấy mình đi đến nhà họ Cố một chuyến, những thứ mang về nhà xứng đáng với chiếc váy màu xanh mà mẹ Thẩm đã mua cho cô.

Mặc dù bây giờ cô không thiếu tiền, nhưng sẽ không ai chê nhiều tiền, nhất là tiền từ trên trời rơi xuống.

Bữa tiệc kéo dài ba tiếng đồng hồ, khi rời đi, hộp trang sức nhỏ mà bà Cố chuẩn bị cho Khúc Kim Tích đã chứa đầy, trở nên nặng

trĩu.

Nụ cười của mẹ Thắm vẫn không ngừng suốt đêm, quyết định đưa Tích Tích qua đây đêm nay là quyết định đúng đắn nhất mà bà ấy đã làm trong năm nay.

Bình thường bà lười tính toán với những người kia, không muốn bận tâm đến những suy nghĩ đó, hôm nay hiếm khi phí tâm suy nghĩ một chút, hiệu quả rất tốt, tâm trạng cũng vui vẻ lạ thường.

Khúc Kim Tích đầu nặng chân nhẹ, mí mắt bắt đầu đánh nhau, cô buồn ngủ quá rồi.

Mẹ Thắm nói lời tạm biệt với bà Cố. Cố Niệm Thu khéo léo hỏi Thắm Thính về tin tức của Thắm Kế, Khúc Kim Tích đang ôm chiếc hộp nhỏ của mình, dựa vào đùi Thắm Thính, cái đầu nhỏ gục gục từng chút một.

Theo tình huống của một đứa trẻ bình thường, lúc này nên đi ngủ rồi. Khúc Kim Tích luôn kiềm chế, nhưng lúc này thực sự không thể kiềm chế được nữa.

Ông trời cũng không ngăn được cơn buồn ngủ của cô.

Khi nào thì hai "người lớn" mới nói chuyện xong chứ?

Ý nghĩ này mơ hồ lướt qua, cô xoay người ôm lấy đùi của Thắm Thính, ý thức dần dần chìm vào giấc mơ. Cô ngồi xuống, ngồi bệt bên chân Thắm Thính.

"Tôi đã không liên lạc với Thắm Kế trong một thời gian, anh ấy..." Lời của Thắm Thính bị cắt ngang, cúi đầu nhìn xuống. Tiểu Kim Tích một tay ôm lấy đùi của anh thiu thiu ngủ, gò má nhỏ nhả ửng hồng bị ép đến bĩu môi, một tay còn ôm chặt lấy hộp trang sức của mình, như thể sợ nó rơi mất.

Ai có thể chịu đựng được điều này chứ?

Trái tim của Thẩm Thính sụp đổ, nhìn một hồi lâu mới cẩn thận đặt ôm cô bé vào lòng.

Đây là châu báu độc nhất vô nhị của anh, anh nghĩ vậy.

Chương 124: Ngoại truyện 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong khoảng thời gian này Thẩm Kế đang gặp phải một rắc rối, một bạn "giường" đã gọi điện thoại nói với anh ta rằng cô ta đã đang mang thai rồi, hơn nữa đã được hai tháng.

Thẩm Kế: "..."

Lý do mà Thẩm Kế không yêu đương, không kết hôn là vì anh ta không muốn phiền phức, nhưng là một người đàn ông trưởng thành ở độ tuổi ba mươi, bên cạnh anh ta đương nhiên không thiếu lý do.

Người thừa kế của Thẩm Thị, có tiền, có quyền, có nhan sắc, người đàn ông như vậy đương nhiên sẽ có không ít phụ nữ bám theo. Còn Thẩm Kế xưa nay lại luôn hào phóng với các bạn đồng hành nữ, bạn đồng hành nữ của anh ta không có ai là không được hời.

Bình thường trong một khoảng thời gian nhất định anh ta sẽ có một người bạn "giường" cố định, biện pháp an toàn cũng làm rất tốt, tuyệt đối sẽ không giống như những người khác xảy ra tình huống có con trước hôn nhân.

Càng không thể nào để một người phụ nữ đem chuyện có thai ra uy hiếp anh ta.

Tuy nhiên, trọng điểm ở đây là, lần trước anh ta bởi vì quá mệt mỏi trong công việc, sau đó có uống một chút rượu, trong cơn mê man...

Anh ta là một người khá tùy hứng. Sau khi giải trừ mối quan hệ giao dịch với bạn "giường" của mình một cách hòa bình, cô gái kia muốn tìm ai anh ta cũng không quan tâm.

Cho nên, chuyện bạn đồng hành nữ có thai, anh ta không cách nào chắc chắn được đứa trẻ có phải là của mình hay không.

Tuy nhiên, người bạn đồng hành nữ thề thốt rằng cái thai là của anh ta, một khóc lóc hai làm náo loạn ba treo cổ tự tử.

Thẩm Kế vô cùng buồn bực.

Anh ta không thích bị phụ nữ gài bẫy theo cách này, nhưng mà việc lên tiếng bảo một người phụ nữ đi làm phẫu thuật, với một người như anh ta lại không thể nào làm được loại chuyện đó.

Cũng may bạn đồng hành nữ không náo loạn đến mức quá đáng, bây giờ cô ta vẫn nằm trong tầm mắt của Thẩm Kế, anh ta buồn bực mấy ngày nay ngủ không ngon giấc.

Một người bạn đề nghị với anh ta là phải độc ác một chút, đừng đường đường là cậu chủ của nhà họ Thẩm, không có lý nào lại bị một người phụ nữ lấy chuyện mang thai ra uy hiếp.

Chẳng lẽ người phụ nữ đó còn muốn gả vào nhà họ Thẩm làm mợ cả sao?

Sau khi người bạn nói xong câu này, đột nhiên nhớ ra con dâu nhà họ Thẩm không nhìn vào gia thế của phái nữ --- cậu hai nhà họ Thẩm là Thẩm Thính bởi vì một câu nói của ông cụ Thẩm mà phải lấy một người vợ không có lai lịch gì cả.

Thế là người bạn không dám nói nhiều, để cho Thẩm Kế một mình bần khoản ở đó.

Tối nay, Thẩm Kế lại tăng ca đến nửa đêm mới về nhà, nhận được một tin nhắn từ bạn "giường"--

[Anh Kế, em có thể cảm nhận được cử động của bé con rồi.]

Thẩm Kế: "..."

Đặc biệt như vậy sao? Hai tháng đã có thể động đây rồi, lừa ai chứ?

Anh ta không có kiên nhẫn để quan tâm đến bạn "giường" của mình, còn cô ta thì không ngừng gửi tin nhắn, còn gửi một số quần áo nhỏ và găng tay của trẻ em.

Dưới con mắt của bạn "giường", Thẩm Kế để mặc cho cô ta làm loạn, lại luôn không bảo cô ta đi làm phẫu thuật, điều đó có nghĩa là anh ta có thể là muốn có đứa con này, ý tưởng của mình sẽ thành công. Cô ta phải nắm bắt thật tốt cơ hội này.

...

Thẩm Kế rút cà vạt ra, ném điện thoại sang một bên.

Trong giây lát, Thẩm Kế đột nhiên nhớ đến con cá chép chuyển vận được đăng tải lần trước, bởi vì Thẩm Thính đã đăng tải nó trong vòng bạn bè nên anh ta tình cờ nhìn thấy được.

Cậu em trai vận năm không đăng trạng thái đột nhiên đăng tải một bức ảnh của con cá chép, anh ta nhất thời tò mò cũng đăng tải lại bức ảnh đó, quả nhiên hôm đó vô cùng may mắn.

Khi đó, anh ta còn nghi ngờ con cá chép có phải là do cô em dâu biến thành hay không, liền yêu cầu Thẩm Thính xác nhận, nhưng Thẩm Thính phớt lờ anh ta. Nhưng trong lòng anh ta đã chắc chắn rằng con cá chép đó chính là do Khúc Kim Tích biến thành.

Sau đó đăng tải lại bức ảnh cũng không còn linh nghiệm nữa, chắc là do Khúc Kim Tích đã biến trở lại.

Thẩm Kế cảm thấy gần đây vận khí của mình đặc biệt không tốt, giống như gặp đen đui, tự nhiên nhớ đến con cá chép, sau đó lại nghĩ rằng Thẩm Thính và cô em dâu có thể tùy ý biến thân.

Trong lòng khẽ động, hay là để em dâu biến thành cá chép một lần nữa giúp anh ta may mắn hơn?

Nghĩ đến đây tâm trí của Thẩm Kế bỗng nhiên sống dậy, nhìn thời gian cũng không muộn lắm, lập tức gọi điện cho Thẩm Thính.

Điện thoại đã được kết nối— —

"Em trai yêu quý của anh ~~"

Giọng nói của Thẩm Thính cách cả cái màn hình cũng có thể cảm nhận được sự chán ghét: "Có chuyện gì, nói."

"Ôi, sao em có thể hờ hững như vậy, anh trai rất nhớ em."

"Bình, thường, chút."

Thẩm Kế ho nhẹ một tiếng rồi trở lại bình thường, nhưng tất nhiên anh ta không thể đi thẳng vào chủ đề, theo thường lệ hỏi mấy câu sinh hoạt hàng ngày, chẳng hạn như quay phim có mệt không, nhân lực của công ty có đủ không, có rắc rối gì không.

Cho đến khi Thẩm Thính sốt ruột nói rằng muốn cúp máy, Thẩm Kế lúc này mới nói: "Chờ đã, anh trai quả thực có chuyện cần em giúp."

"Nói."

"Em có đang ở bên cạnh em dâu không?"

"Có gì thì nói thẳng!"

"Cái đó... có thể bảo em dâu biến thành cá chép một lần nữa được không?" Thẩm Kế lần này thẳng thắn nói ra.

Thẩm Thính: "..."

Thẩm Kế, người làm anh này, cảm thấy xấu hổ khi để cho em trai biết mình bây giờ đang rơi vào tình trạng khốn khổ này, liền bắt đầu kể khổ: "Em không biết đấy thôi, mấy ngày nay anh trai của em xui xẻo chết đi được, hôm trước trên đường đi lớp xe đột nhiên bị nổ, suýt chút nữa xảy ra tai nạn xe hơi; hôm qua đèn chùm trên cao của công ty bị vỡ, suýt chút nữa đập vào đầu; hôm nay ban ngày đang ngồi máy bay thì gặp phải khí lưu lắc lư, gần như cho rằng mình sẽ không thể trở về được nữa. "

Để khiến cho bản thân thê thảm một chút, Thẩm Kế cũng tự nguyện rửa bản thân.

"Lần trước đăng tải con cá chép đỏ do em dâu biến thành, cả ngày đều gặp may mắn..."

Thẩm Thính trực tiếp từ chối: "Không được."

Thẩm Kế: "..."

Thẩm Thính: "Cô ấy không thể kiểm soát sự biến thân của mình. Vận khí không tốt thì đến chùa Tề Vân xin ít bùa đi. Giang đại sư trong chùa là một người rất tốt."

Thẩm Kế: "???"

Cậu em trai của anh ta tin vào đạo Phật từ khi nào vậy?

"Tiểu Thính..."

Lúc này Thẩm Kế nghe thấy tiếng của mẹ Thẩm từ sau lưng truyền đến, vội vàng nói: "Em về nhà rồi sao?"

Thẩm Thính "ừ" một tiếng.

"Em dâu cũng về nhà ư?" Mắt của Thẩm Kế lập tức sáng lên.

Thẩm Thính không cần đoán cũng biết Thẩm Kế đang nghĩ cái gì liền thẳng thừng nói: "Không, cô ấy đang quay phim, em về một

mình."

Muốn dùng lời này để cắt bỏ suy nghĩ của Thẩm Kế.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Kế thở dài một hơi, lúc này không thể hy vọng em dâu biến thân thành cá chép chuyển vận.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, Thẩm Kế dứt khoát đi đến phòng tập vận động cả tiếng đồng hồ, sau khi bài vận động say sưa tràn trề kết thúc, Thẩm Kế nghĩ Thẩm Thính cũng quay về biệt thự nhà họ Thẩm để thăm mẹ, còn anh ta hơn nửa năm rồi chưa về, có phải cũng nên về thăm mẹ một lần không?

Thế là, ngày hôm sau Thẩm Kế quả quyết lái xe về biệt thự của nhà họ Thẩm.

Anh ta không nói với ai cả, chuẩn bị cho em trai và mẹ một sự bất ngờ.

*

Tối nay Khúc Kim Tích ngủ cùng với mẹ Thẩm. Không biết lần biến nhỏ này của cô sẽ kéo dài bao lâu. Ngày hôm sau Thẩm Thính phải tới công ty làm việc, đương nhiên không thể đưa Khúc Kim Tích theo bên mình. Khúc Kim Tích liền ở lại trong biệt thự với mẹ Thẩm.

Mẹ Thẩm tự tay xuống bếp nấu ăn cho Khúc Kim Tích, đảm người giúp việc rất tò mò. Mẹ Thẩm sau khi tham gia một bữa tiệc, lúc quay về lại mang theo một bé con.

Khúc Kim Tích không thường xuyên đến biệt thự của nhà họ Thẩm nên những người giúp việc cũng không quen thuộc với cô lắm. Cộng thêm có sự khác biệt rất lớn giữa dáng vẻ của cô lúc ba tuổi và dáng vẻ khi cô trưởng thành. Ngay cả khi lông mày trông có chút giống nhau thì cũng sẽ không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Người giúp việc chỉ cho rằng trong bữa tiệc, mẹ Thắm đã nhận một cô con gái nuôi, muốn thử cảm giác chăm sóc cháu gái nên mới mang đứa trẻ về nuôi mấy ngày.

Thím Xuân giúp mẹ Thắm một tay, cuối cùng cũng thành công trong việc làm một bữa ăn phong phú cho bảo bối, sau khi làm xong, mẹ Thắm lên lầu xem Tiểu Kim Tích đã dậy chưa.

Vừa mở cửa liền nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn ngồi xếp bàn trên giường lớn, đang mặc quần áo.

— — Quần áo nhân tiện được mua trên đường về tối qua.

Đương nhiên Khúc Kim Tích biết cách mặc quần áo, ngoài sức lực có phần nhỏ bé ra, cô không cảm thấy quá khó khăn, nhưng trong mắt mẹ Thắm, lại là một cô bé đang gặp khó khăn trong việc mặc quần áo, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

“Để mẹ mặc cho con.” Mẹ Thắm vội vàng bước tới, không để Khúc Kim Tích chật vật.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô không phải làm gì cả, từ đầu đến cuối đều được mẹ Thắm trang điểm thật xinh đẹp.

Chiếc váy nhỏ tiện tay mua trên đường tối qua là loại váy công chúa có đường viền ren, màu hồng.

Cô không hiểu được, tại sao các "mẹ" đều thích cho con gái mặc đồ màu hồng đến vậy chứ???

Khi Mẹ Thắm muốn dứt cho cô ăn, cô liền nhanh chóng dùng cái tay nhỏ nhắn ôm lấy bát, nĩa: "Mẹ, con tự ăn được mà."

Suy nghĩ một lát, lại nhấn mạnh thêm: "Con có thể."

Mẹ Thắm vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng yêu: "Được."

Những người giúp việc bên cạnh nhìn thấy mà sửng sốt.

"Cô con gái nuôi" được mẹ Thắm mang về này thực sự là nhận được ân sủng, người với người thật sự không thể nào so sánh được, tùy tiện nhận một bà mẹ nuôi, địa vị ngay lập tức khác hẳn.

Buổi sáng mẹ Thắm sẽ tập yoga ở bãi cỏ trong sân, hôm nay cũng không ngoại lệ. Bà đã chuẩn bị một chiếc đệm nhỏ hơn cho Khúc Kim Tích, cô ngồi bên cạnh nhìn động tác của mẹ Thắm.

Chẳng trách mẹ Thắm đã hơn năm mươi rồi nhưng trông giống như bốn mươi, điều này không phải không có liên quan đến việc tập thể dục hàng ngày của bà.

Mỗi lần Mẹ Thắm làm xong một chuỗi động tác, Khúc Kim Tích đều ngay lập tức vỗ tay tán thưởng, nhưng thực ra... kiểu sống chậm này thật sự không thích hợp với người trẻ tuổi, càng không thích hợp với đứa trẻ ba tuổi.

Mẹ Thắm làm vừa ưu nhã vừa thoải mái, Khúc Kim Tích thì lại trông có vẻ mệt mỏi muốn ngủ, nhưng cô không dám thể hiện ra, chỉ đành dùng sự cố vũ để xua tan cơn buồn ngủ của mình.

Vẫn là thím Xuân tinh ý, bà ấy không biết từ đâu mang đến một số đồ chơi Lego và một số đất dẻo cao su. Khúc Kim Tích để chuyển hướng sự chú ý của mình, bắt đầu chơi Lego.

Tuy nhiên, loại đồ chơi Lego dành cho trẻ em này rất đơn giản, cô làm xong chỉ trong vài phút, sau đó chỉ có thể chơi với đất dẻo cao su một cách nhàm chán, nặn đất dẻo thành những con vật nhỏ-Có trời mới biết cô bây giờ thực sự muốn chơi nhất là trò chơi máy tính, chơi game với người khác.

Nhưng mà trước mặt mẹ Thắm, cô không dám.

Mẹ Thắm đã cất điện thoại di động của cô, nói rằng các sản phẩm điện tử bức xạ quá cao, không tốt cho sức khỏe của trẻ con. Đây là hoàn toàn là đối xử với Khúc Kim Tích như một đứa trẻ ba tuổi.

Sau khi tập yoga xong, mẹ Thắm nhìn thấy cô bé đang vui đùa vào đồ chơi rất vui vẻ, bà mỉm cười yêu thương, bảo thím Xuân ở bên cạnh trông chừng còn bà thì về phòng tắm rửa.

Lúc này Thắm Kế đã đến.

Chiếc xe mà anh ta lái đến lần này có ngoại hình tương đối khiêm tốn. Từ xa lái vào, anh nhìn qua kính chắn gió nhìn thấy một cô bé đang ngồi trên bãi cỏ, khiến anh suyt chút nữa hoài nghi có phải mình đã vào nhầm nhà rồi không - Trong nhà có thêm một em bé từ khi nào vậy?

Sau khi dừng xe, Thắm Kế đẩy cửa xe ra. Thím Xuân quay đầu lại thấy anh ta, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói: "Cậu cả, cậu trở về rồi sao!"

Khúc Kim Tích quay lưng lại với Thắm Kế: "..."

Thắm Kế đã biết được bí mật cô có thể biến thân, nếu như nhìn thấy cô, e rằng vừa nhìn đã có thể biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô vẫn không nhúc nhích.

"Đây là đứa trẻ nhà ai vậy?" Thắm Kế hất cằm về phía bóng lưng của cô bé.

Thím Xuân cười nói: "Cô bé tên là Kim Kim, là con gái nuôi được bà chủ nhận khi đến nhà họ Cố dự tiệc tối qua, đưa về đây chăm sóc mấy ngày."

Thắm Kế: "?"

Mẹ tùy tiện nhận một cô bé làm con gái nuôi, anh ta lại có thêm một cô em gái nuôi rồi sao???

Thẩm Kế cảm thấy kỳ lạ, đôi chân dài sai bước đi tới trước mặt cô bé. Cô cúi đầu xuống, Thẩm Kế không nhìn thấy được khuôn mặt của cô. Nhưng khi nhìn thấy một vài món đồ chơi Lego lắp ráp trên đệm, điều khiến Thẩm Kế ngạc nhiên là những con vật nhỏ dùng đất sét nặn thành.

Con thỏ nhỏ, con rùa nhỏ, con mèo nhỏ, con chó nhỏ lại được nặn ra sinh động như thật.

Nhìn lại cô bé, từ chiều cao có thể thấy, nhiều nhất là ba bốn tuổi, trẻ con bây giờ đều thông minh như vậy sao?

Thẩm Kế trở nên có hứng thú, nhặt một con cua nhỏ lên: "Em gái nhỏ, lại đây, nói cho anh trai biết, em đã nặn cái này sao?"

Thấy không thể tránh được, Khúc Kim Tích chỉ đành ngẩng đầu lên, cong môi mỉm cười với Thẩm Kế.

Thẩm Kế: "..."

Thẩm Kế: "..."

Thẩm Kế ngồi bệt trên thảm cỏ.

Thím Xuân: "???"

Cậu cả không phải là bị một cô bé dọa sợ chứ?

Vài giây sau, Thẩm Kế ngồi bắt chéo đôi chân dài của mình và nói với thím Xuân đang đầu óc mờ mịt: "Tôi hơi đói rồi, muốn ăn sủi cảo do thím làm."

Thím Xuân nói: "Tôi lập tức đi làm ngay, nhân tiện báo với bà chủ rằng cậu đã trở về."

Đợi thím Xuân đi rồi, Thắm Kế về mặt kỳ quái nhìn cô bé, chậm rãi thốt ra hai chữ: "Em dâu?"

Khúc Kim Tích gật đầu, phối hợp với biểu hiện của anh ta, khá trịnh trọng nói: "Anh cả."

Thắm Kế theo bản năng ngẩng đầu kéo bím tóc trên đỉnh đầu của cô, sau đó bóp khuôn mặt cô, kinh ngạc: "Em không phải có thể biến thành thứ khác sao? Sao lại có thể biến thành một đứa trẻ?"

"Thắm Thính đâu? Nó để em ở đây, làm sao giải thích với mẹ?"

"Mẹ biết rồi." Khúc Kim Tích nói.

Thắm Kế nhất thời không biết biểu hiện như thế nào, suy nghĩ một chút, nói: "Ông nội có biết không?"

Khúc Kim Tích lắc đầu: "Không dám nói với ông nội, sức khỏe của ông không tốt, không thể chịu kích động."

Cũng đúng thôi, người bình thường còn cảm thấy không thể nào tin được, không nói cho ông cụ là đúng rồi.

"Tại sao lần này lại muốn nói với mẹ?" Lần trước biến thành quả bí ngô còn nhất quyết giấu giếm.

Cô bé thở dài, dùng mu bàn tay dụi dụi mắt: "Khi biến thân, bị mẹ nhìn thấy rồi."

Thắm Kế: "..."

Anh ta nhìn Tiểu Kim Tích từ trên xuống dưới, nhìn trái nhìn phải, lông mày nhíu lại, vẻ mặt kỳ quái, nhìn đến mức khiến Khúc Kim Tích trong lòng quặn thắt.

"Em dâu, thương lượng một chuyện." Thắm Kế đột nhiên nói.

"Chuyện gì vậy?"

Thẩm Kế nói: "Để anh bế em."

Khúc Kim Tích: "!"

Làm sao có thể để anh trai của chồng bế mình được? Thẩm Kế đưa ra yêu cầu gì vậy, quả thực là hạ lưu!

Khúc Kim Tích tức giận vừa định từ chối, nhưng mà lời còn chưa kịp nói ra thì cơ thể đã rời khỏi mặt đất.

Thẩm Kế vô cùng cứng rắn đưa tay đỡ lấy cánh tay nhỏ bé của Khúc Kim Tích, nâng cô lên, nhìn lại vẻ mặt của anh ta, như thể đang hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng nào đó.

Khúc Kim Tích: "....."

Thẩm Kế đặt Khúc Kim Tích xuống, lẩm bẩm một câu, "Hóa ra bế một đứa trẻ là cảm giác này."

Sau khi Khúc Kim Tích được đặt xuống mới phát hiện ra mình đã hiểu nhầm ý của Thẩm Kế, không khỏi xấu hổ - Trong mắt Thẩm Kế, cô bây giờ chỉ là một đứa trẻ ba tuổi.

Là cô suy nghĩ lệch lạc rồi= _ =

Một trong những lý do khiến Thẩm Kế không thích trẻ con là cảm thấy trẻ con rất phiền phức.

Anh ta có một người bạn lấy vợ từ rất sớm, đã sinh hai đứa con, thỉnh thoảng gọi anh ta ra ngoài tụ tập, câu trả lời nhận được luôn là: Không có thời gian, phải chăm sóc em bé.

Sau đó, khi đến nhà người bạn, hai đứa trẻ nhảy cẫng lên như những con khỉ, không ngừng nghỉ một phút nào. Trong phòng là một mớ hỗn độn, một người bạn thành đạt lại trở thành một ông chú đầy thăng trầm sau khi kết hôn.

Thấy vậy Thẩm Kế tê cả da đầu, kết hôn cái gì chứ, sinh con cái gì chứ, đó không phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Lúc đó, ban đầu ông cụ Thẩm có ý để Thẩm Kế kết hôn với Khúc Kim Tích, doạ Thẩm Kế phải cao chạy xa bay, cuối cùng Thẩm Thính phải kết hôn với Khúc Kim Tích.

Thẩm Kế rất vui mừng, em trai đã có vợ rồi, mẹ và ông nội muốn có cháu thì để em trai và em dâu đảm trách.

Lúc đầu, anh ta và Thẩm Thính đã thống nhất ai sẽ là người thừa kế công ty.

Thẩm Thính muốn trở thành diễn viên, không muốn quản lý công ty. Thẩm Kế thì muốn đi du lịch toàn quốc, cuối cùng, Thẩm Kế người làm anh trai đã thành toàn cho Thẩm Thính đi đóng phim, chuyện công ty một mình anh ta lo liệu.

—Hai anh em thật ra đều không muốn quản lý công ty, tuy nhiên đây là doanh nghiệp của nhà họ Thẩm, trách nhiệm trên vai không thể vứt bỏ, luôn có một người ở lại.

Vì vậy, người làm anh như anh ta, quản lý tốt công ty là đủ rồi.

Đợi sau này cháu trai lớn lên, anh ta sẽ dạy cháu trai cách quản lý công ty, giống như ông cụ Thẩm đã dạy dỗ hai anh em anh ta lúc đầu vậy, khi tới tuổi nghỉ hưu, một thân nhàn nhã không bị gò bó, tốt biết bao nhiêu.

Bạn "giường" có thai, Thẩm Kế không muốn nhưng lại không thể bắt cô ta đi làm phẫu thuật, trong lòng cảm thấy khó chịu, chạy về nhà không ngờ lại gặp được phiên bản biến nhỏ của Khúc Kim Tích.

Đột nhiên lại cảm thấy hình như trẻ con cũng không phiền phức đến thế.

Cảm giác khi bế trên tay nhỏ bé, mềm mại, dường như cũng không phải là khó chấp nhận.

“Anh cả?” Thấy Thẩm Kế ngồi hóa đá ở đó, vẻ mặt trở nên khó đoán. Khúc Kim Tích trong lòng thầm nghĩ có phải mình đã dọa anh ta rồi không, không đến mức như vậy chứ?

Thẩm Kế bình tĩnh nhìn cô bé, ném bỏ những yếu tố khác, chỉ coi cô như một đứa trẻ ba tuổi, nhỏ nhắn, thật sự càng nhìn càng đáng yêu.

Nếu như sinh được một đứa bé xinh xắn và dễ thương như vậy, vậy thì có sinh cũng không sao cả, anh ta thầm nghĩ.

Thế là, anh ta tỉnh táo trở lại, nói chuyện một cách thần bí: "Em dâu, có chuyện muốn nhờ vả em."

"Hả?"

Khúc Kim Tích run rẩy tay chân, mình bây giờ có thể giúp gì được cho anh ta chứ?

Thẩm Kế không thể chắc chắn đứa bé trong bụng bạn "giường" của mình có phải là của mình hay không, cho dù anh ta muốn đứa bé này thì cũng phải xác nhận đứa bé có phải là của mình không mới được.

Dù sao cũng thể nuôi con của người khác.

Anh ta cũng không hào phóng đến mức độ này.

Tuy nhiên, bạn "giường" nhất quyết nói rằng đứa bé là của anh ta, Thẩm Kế vốn dĩ không biết phải làm sao, nhưng bây giờ...

Anh ta nói: "Anh sẽ đưa em đến một nơi, em tạm thời đóng giả làm con gái anh, giúp anh kiểm chứng một chuyện."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Kim Tích chợt loé lên, cô nói: "Ý của anh là bảo em giúp anh chặn số đào hoa sao?"

"Cũng coi là như vậy." Thẩm Kế, người đã ra quyết định, một giây cũng không thể chần chờ nổi, bế Tiểu Kim Tích lên. "Anh sẽ nói cho em biết tình huống ở trong xe."

Anh ta đặt Tiểu Kim Tích vào ghế lái phụ, mình thì ngồi vào vị trí lái xe, sau đó khởi động xe muốn rời đi.

"Tiểu Kế, con mang Kim Kim đi đâu vậy!" Khi biết Thẩm Kế đã trở về, mẹ Thẩm vừa tắm xong vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy ra đón con trai lớn. Kết quả vừa bước ra thì nhìn thấy cảnh con trai lớn bế Tiểu Kim Tích lên xe.

"Mẹ, con mượn cô bé dùng một lúc, lát nữa trả lại sau." Thẩm Kế quay đầu xe phóng đi mất bóng.

Đúng lúc Thẩm Thính gọi video đến.

Mẹ Thẩm người bị coi như "không có": "..."

Mẹ Thẩm muốn đánh Thẩm Kế đến chết mất.

Chương 125: Ngoại truyện 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Anh cả, anh lái xe từ từ thôi!” Đôi tay nhỏ bé của Khúc Kim Tích túm chặt lấy tay nắm cửa. Có lẽ là Thẩm Kế lo lắng mẹ Thẩm sẽ chạy tới giành lấy đứa trẻ, lái xe nhanh như bay, lao ra khỏi biệt thự nhà họ Thẩm.

Hoàn toàn quên mất rằng cô em dâu bên cạnh chỉ mới ba tuổi, nhỏ bé như vậy thôi.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Thẩm Kế quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tái mét của cô bé, đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ kinh hãi, anh ta vội vàng hạ tốc độ. Sau khi xác nhận mẹ Thẩm không đuổi ra ngoài giành người, Thẩm Kế mới dừng xe, thắt dây an toàn cho Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích nghĩ lại còn rùng mình, nhìn anh ta. Nếu không phải vừa rồi cô túm chặt, người cũng sắp bay ra ngoài rồi.

Còn chưa hiểu rõ rốt cuộc là giúp cái gì đã bị Thẩm Kế mang đi rồi, điện thoại lại không có trên người, Thẩm Thính và mẹ Thẩm cũng không có ở đây, điều duy nhất mà Khúc Kim Tích có thể làm là theo sát Thẩm Kế.

Tiểu Kim Tích, người nhận ra rõ hiện thực, túm chặt vào dây an toàn hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Nhìn dáng vẻ của Thẩm Kế không giống như đơn thuần chỉ là chặn số đào hoa.

Thẩm Kế suy nghĩ một lát, cảm thấy không có gì mà không thể nói - điều quan trọng nhất là cho dù biết đây là Khúc Kim Tích, một người trưởng thành biến thành đứa trẻ ba tuổi, nhưng cơ thể quá có tính lừa gạt, rất dễ dàng khiến người lớn buông bỏ sự phòng bị.

Thế là, Thẩm Kế đã thú nhận toàn bộ tình huống của mình.

Khúc Kim Tích nghe xong: "..."

Nếu như cô hiểu không nhầm, điều mà Thẩm Kế lo lắng bây giờ là có một người phụ nữ đang mang thai, nhưng anh ta không chắc cái thai trong bụng người phụ nữ đó có phải là của anh ta không hay là của người khác.

Cậu cả của nhà họ Thẩm...hào phóng như vậy sao? Để mặc cho người phụ nữ của mình cảm sừng mình ư?

Khúc Kim Tích ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn mái tóc dày trên đầu của Thẩm Kế, luôn cảm thấy mái tóc này có nhuộm màu xanh.

Mạch suy nghĩ kỳ dị của cô phát tán -Thẩm Thính và Thẩm Kế, hai người này không hổ là anh em ruột. Lúc cô vừa mới xuyên qua, nguyên chủ bao nuôi Mạnh Thiên Hạo. Mặc dù không có chuyện gì với nguyên chủ nhưng Thẩm Thính cũng coi như là có một chút màu xanh lá cây trên đầu của mình.

Bây giờ bạn gái của Thẩm Kế đang mang thai không biết có phải là con của mình hay không, nhưng màu xanh trên đầu của Thẩm Kế tương đối đậm hơn nhiều so với màu xanh trên đầu của Thẩm Thính lúc trước.

Đối với Thẩm Kế mà nói, bạn "giường" chỉ là bạn "giường", không đồng nghĩa với bạn gái, anh ta lại không thích bạn "giường", không có bất cứ cảm xúc cá nhân nào. Chỉ là quan hệ cho nhận giữa nam nữ mà thôi.

Nhưng phía Khúc Kim Tích bên này, lại tự động xếp bạn "giường" thành bạn gái của Thẩm Kế, vấn đề quan niệm giữa hai người đã dẫn đến sự khác biệt trong suy nghĩ về mọi chuyện.

Thẩm Kế bị đôi mắt to như quả nho của cô bé nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu, còn lộ ra vẻ mặt thương tiếc đồng cảm, nhìn đến mức

anh ta không hiểu làm sao, đưa tay lên vuốt tóc: "Trên đầu của anh có cái gì sao?"

“Không có.” Khúc Kim Tích thu lại vẻ mặt, quyết định lần này có thể nào cũng phải giúp đỡ Thẩm Kế, dù sao thì bọn họ cũng là người một nhà.

Là một người phụ nữ, bản thân cô rất ghét loại phụ nữ thủ đoạn dùng cái thai để uy hiếp đàn ông, điều này quá làm mất mặt phụ nữ.

Nhưng mà cách nghĩ của mỗi người không giống nhau, mặc dù cô không thể đồng tình, nhưng người khác có quyền làm như vậy.

“Thật sao?” Thẩm Kế hoài nghi nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Kim Tích rất nghiêm túc: "Thật."

“Anh muốn em làm thế nào?” Cô chuyển đề tài sang chính sự, “Đóng giả làm con gái anh, cô ấy có tin không? Em nghĩ cô ấy có lẽ khá hiểu anh, anh có con hay không chắc chắn là cô ấy biết được, bây giờ đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ rồi nói là con gái của anh, cô ấy sẽ tin sao?”

Nếu đổi lại là cô, chắc chắn sẽ không tin, nghĩ qua cũng biết cô bé là do người đàn ông này cố ý tìm đến để thăm dò mình.

Thẩm Kế: "..."

Anh ta chưa bao giờ nghĩ về phương diện này.

Vốn dĩ anh ta muốn để Khúc Kim Tích đóng giả làm con gái mình, như vậy thì có thể nói với bạn "giường" rằng đứa con trong bụng cô ta không hề quan trọng đối với anh ta. Cho dù có sinh ra, anh ta cũng sẽ không quan tâm, để cô ta tự mình quyết định.

Món hời lớn nhất của bạn "giường" là Thẩm Kế không có con, đứa con trong bụng cô ta chính là bảo bối. Nhưng nếu như Thẩm Kế

đã có một cô con gái thì đứa con trong bụng cô ta sẽ không phải là duy nhất, thêm với lời nói của Thẩm Kế, bạn "giường" chắc chắn sẽ tự loạn thể trận.

Nếu như đứa trẻ này không phải là của Thẩm Kế, bạn "giường" biết rằng mình đã mất đi cơ hội sẽ không thu được lợi ích gì từ chỗ của Thẩm Kế, rất có thể sẽ tìm đến ba ruột của đứa trẻ.

Nếu như đứa trẻ này là của Thẩm Kế, sau đã được xác nhận, Thẩm Kế sẽ để bạn "giường" của anh ta sinh đứa trẻ ra, rồi trả cho cô ta một khoản tiền, cô ta cần tiền, còn anh ta thì cần đứa trẻ.

Suy nghĩ của anh ta rất đơn giản, không biết rằng một người phụ nữ muốn dựa vào con cái để gả vào nhà họ Thẩm, đối với cô ta mà nói, một khi thành công, không chỉ riêng cô ta sẽ không phải lo lắng về nửa đời còn lại của mình mà con cái và nhà mẹ của cô ta cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cho nên, tuyệt đối không dễ đối phó như vậy.

Thẩm Kế tuy tiện mang theo một cô bé bên cạnh, nói với bạn "giường" rằng đây là con gái của tôi, bạn "giường" có tin không chứ?

Thật ngây thơ.

...

Thẩm Kế ở trên thương trường giống như cá ở trong nước, nhưng đối phó với chuyện của phụ nữ khó tránh khỏi không thông thạo, cộng thêm anh ta không phải là một người đàn ông tàn nhẫn -- Nếu như thực sự tàn nhẫn, trực tiếp cầm một khoản tiền bảo cô gái kia cắt đi, sau đó cho vệ sĩ giả vờ làm côn đồ đe dọa, có rất nhiều phương pháp.

Khúc Kim Tích vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Thẩm Kế thì biết anh ta cho rằng bạn "giường" của mình rất ngu ngốc, âm thầm trợn

mắt. Cô cảm thấy Thẩm Kế, người thừa kế của tập đoàn Thẩm Thị này, trên phương diện đối phó với phụ nữ, thực sự quá ngây thơ.

Chẳng trách lại bị người ta tính kế.

— — Có lẽ là trực giác của người phụ nữ. Trực giác nói cho Khúc Kim Tích biết rằng Thẩm Kế phần lớn là bị bạn gái đó của anh ta tính kế rồi.

Bởi vì từ những gì mà Thẩm Kế vừa kể lại, cô bạn gái tên là Kỳ Mai Tư này tính tình dịu dàng, khác hẳn với cô bạn gái lúc đầu của anh ta. Khi ở bên cạnh anh ta, cô ta sẽ không yêu cầu Thẩm Kế mua đồ có giá trị.

Có tri thức hiểu lẽ nghĩa, dịu dàng hợp ý, Thẩm Kế ở bên cạnh cô ta tương đối thoải mái, cho nên thời gian ở bên nhau kéo dài hơn hai tháng.

Thẩm Kế chính là lo lắng sống chung trong một thời gian dài, anh ta sẽ nảy sinh tình cảm với bạn "giường", vì vậy cách một khoảng thời gian lại đổi một người.

Còn trong khoảng thời gian này, Kỳ Mai Tư không đòi hỏi những món quà xa xỉ từ Thẩm Kế, vì vậy khi chia tay, Thẩm Kế đã cho đối phương một tấm thẻ coi như bù đắp.

Sau đó, nghe người ta nói rằng Kỳ Mai Tư thân mật đi cùng người đàn ông khác, anh ta cũng không sao cả, dù sao thì hai bên cũng đã thoả thuận xong về tiền bạc. Không ngờ, sau đó trong một lần say rượu, tình cờ anh ta gặp lại Kỳ Mai Tư, sau đó trong lúc mơ màng...

Anh ta mơ hồ nhớ ra mình đã dùng biện pháp an toàn, nhưng lại không thể nào chắc chắn, Kỳ Mai Tư mang thai và khẳng định nó là của anh ta.

Cho nên, Thẩm Kế rất phiền muộn.

...

Khúc Kim Tích thờ dài, nói, "Cứ giao cho em."

Thẩm Kế: "?"

Khúc Kim Tích ngồi bắt chéo chân, nghiêm túc suy nghĩ.

Nếu như muốn xác định đứa con trong bụng bạn "giường" có phải là của Thẩm Kế hay không, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Cần phải tìm cách chứng minh.

Nếu như sử dụng cách này, đối phương vẫn xác định rằng đứa trẻ là của Thẩm Kế, thì có lẽ chính là như vậy.

Nếu như đối phương không thể chống đỡ nổi, chắc chắn sẽ chủ động tiết lộ đứa trẻ không phải là con của Thẩm Kế.

Hơn nữa, Kỷ Mai Tư quyết tâm muốn dựa vào đứa trẻ trong bụng để gả vào nhà họ Thẩm, vậy thì cô ta chắc chắn đã suy nghĩ về chuyện này từ rất lâu rồi, cho nên thủ đoạn bình thường hiển nhiên là không được rồi.

—Đương nhiên, còn có một cách khác là đợi người phụ nữ này sinh xong mới làm giám định.

Nhưng mà nếu đứa trẻ không phải là của Thẩm Kế, thì không phải anh ta đã phí công trong khoảng thời gian dưỡng thai này rồi sao? Cho dù anh ta không thiếu tiền, cũng không thể để bị lợi dụng được.

Nếu có thể giải quyết rắc rối trong một lần thì cứ một lần giải quyết cho xong đi.

Khúc Kim Tích suy nghĩ đến mức hơi đau đầu rồi, trẻ con lại suy nghĩ quá nhiều. Bây giờ cô chỉ mới có ba tuổi, không biết phải tiêu tốn biết bao nhiêu tế bào não.

Bước đầu tiên-

"Phải khiến cho Kỳ Mai Tư tin tưởng 100% em chính là con gái của anh, như vậy mới thuận lợi làm những chuyện sau." Khúc Kim Tích nói, "Anh cả, anh còn nhớ bạn gái cũ ba năm trước của mình ở đâu không?"

"Anh chưa từng có bạn gái!" Thẩm Kế nhấn mạnh, đối với anh ta mà nói, bạn "giường" không phải là bạn gái.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô cũng lười tranh cãi với Thẩm Kế, đối phương thức hỏi: "Vậy thì bạn "giường" ba năm trước của anh, hiện tại còn liên lạc được không?"

Thẩm Kế: "..."

Anh ta còn không nhớ bạn "giường" của mình là ai.

Thẩm Kế cau mày, nhất thời không trả lời được: "Em hỏi chuyện này làm gì?"

Khúc Kim Tích trở tay chỉ về phía mình: "Anh cả, bây giờ em ba tuổi. Nếu như muốn đóng giả làm con gái anh thì trước tiên không phải cần có mẹ, không phải sao? Cho dù là diễn kịch, cũng phải diễn thật chân thật mới có thể khiến đối phương tin tưởng. "

Diễn kịch phải diễn tròn vai.

Đặc biệt là đối với một phụ nữ thận trọng như Kỳ Mai Tư. Bản thân Khúc Kim Tích là một diễn viên, đã đọc rất nhiều kịch bản và rất nhiều sách lược rõ ràng, suy cho cùng đa phần các bộ phim đều lấy đề tài từ đời thực.

Đầu óc của cô nhanh chóng quay cuồng, lập tức biên soạn ra một kịch bản: "Ví dụ, ba năm trước, mẹ em và anh có quan hệ với nhau,

sau đó mang thai em, nhưng cô ấy không muốn nói cho anh biết, cũng không muốn vì chuyện mang thai mà khiến anh khó xử, hơn nữa cô ấy tự cho rằng bản thân không xứng với anh, cho nên đã tự mình rời đi, lặng lẽ sinh ra em, cho đến khi em được ba tuổi thì nhớ bố, mẹ em không thể kìm lòng được, lặng lẽ cho em xem ảnh của anh, thế là em biết được ba mình trông như thế nào. "

"Rồi một ngày nào đó, em đi ngang qua đường, đột nhiên nhìn thấy anh. Biết anh chắc chắn là ba của em. Em lao vào ôm anh, hiện trường nhận người thân ướt đẫm nước mắt. Lúc này, anh cần phải tỏ ra bàng hoàng và không thể nào tin được, tiếp theo đó thì để em biểu diễn, bắt đầu khóc."

"Cái này..."

Cốt truyện phải được dàn dựng trước mắt Kỷ Mai Tư, cho nên lát nữa trước tiên anh cứ rủ cô ta đi ăn tại một nhà hàng, để em ở bên đường, em tính toán thời gian rồi lao tới gọi anh là bố, nói cho anh biết mẹ em tên là gì, em nhớ anh nhiều đến thế nào..... "

Khúc Kim Tích tràn trề cảm xúc, càng nói càng mượt mà, nói một tràng bùm bùm, Thẩm Kế nghe xong trợn mắt ngoác mồm.

Một cô bé ngây thơ ba tuổi đang ngồi xếp bàn trên ghế phụ và nói rõ ràng những chuyện này, bức tranh vô cùng kỳ lạ.

Anh không thể không cảm khái một câu: Em dâu không hổ là diễn viên, kịch bản này hạ bút thành văn.

"Vẫn còn một chuyện rất quan trọng." Tiểu Kim Tích không để ý đến sự phân tâm của Thẩm Kế, cảm thấy kịch bản mà mình tự tay biên soạn khá hay, cảm xúc trong lòng trào dâng mạnh mẽ, "Phải tìm một người đóng vai mẹ em, để khiến Kỷ Mai Tư tin rằng tất cả những chuyện này là một sự trùng hợp, không phải sắp đặt, sau đó xác định em chính là con gái anh."

Tốt nhất người này phải là bạn gái cũ của Thẩm Kế mới càng tăng thêm cảm giác chân thực.

Khúc Kim Tích xem lại kịch bản mà mình đã viết trong đầu, sau khi chắc chắn rằng không có vấn đề gì cả, cô nhìn Thẩm Kế đầy mong chờ nói: "Cho nên... có thể liên lạc với bạn "giường" ba năm trước của anh được không?"

Đối diện với ánh mắt háo hức của cô bé, Thẩm Kế lại không cách nào làm ra động tác lắc đầu, sau đó nỗ lực suy nghĩ về câu trả lời mà Khúc Kim Tích muốn, vầng sáng chợt lóe lên: "Thật sự có một người."

"Nhưng mà..." Thẩm Kế có chút ngượng ngùng khi nhờ bạn "giường" cũ giúp đóng kịch, "Như vậy không hay lắm."

Chẳng phải tình huống của anh ta sẽ bị đối phương biết được sao? Anh ta không cần hình tượng nữa sao?

Khúc Kim Tích chớp chớp đôi mắt to sáng ngời: "Vậy anh có muốn giải quyết vấn đề này không?"

Thẩm Kế: "..."

Thẩm Kế vẫn không chết tâm: "Không thể tùy tiện tìm một người phụ nữ đóng giả được sao?"

Cô bé nghiêm nghị lắc đầu: "Anh cả, em hỏi anh một câu trước. Anh có nghĩ rằng lần trước khi anh đang mệt mỏi thì gặp lại Kỷ Mai Tư, sau đó say rượu, mọi chuyện nước chảy thành sông, đều là trùng hợp sao?"

Thẩm Kế ngừng nói.

Anh ta lại không phải là kẻ ngốc. Khi Kỷ Mai Tư một khóc lóc, hai làm náo loạn ba treo cổ tự tử, hoàn toàn khác với tính cách ban đầu

mà cô ta thể hiện ra, Thẩm Kế biết rằng Kỳ Mai Tư đã giả vờ khôn khéo trong suốt khoảng thời gian làm bạn "giường" của anh ta.

Nhưng mà anh không suy nghĩ về mọi chuyện một cách quá mức như vậy.

- Suy cho cùng, vẫn không muốn thừa nhận rằng mình đang bị lừa dối. Anh ta luôn hào phóng với bạn "giường", để lại tiền không để lại tình, không ngờ rằng lại có người muốn tính kế với anh ta.

Khúc Kim Tích hiểu tâm lý của anh ta, cố gắng đưa cánh tay nhỏ bé vỗ về anh ta để thể hiện sự an ủi.

Thẩm Kế chết lặng, dờ khóc dờ cười trước hành động của cô.

"Kỳ Mai Tư không phải là một người đơn giản. Em đoán cô ta rất có thể đã biết trước đây anh đã có những bạn "giường" nào. Nếu như tùy tiện tìm một người phụ nữ để đóng giả, đoán rằng cô ta sẽ rất dễ nài sinh nghi ngờ." Khúc Kim Tích đưa ngón tay nhỏ nhắn lên, nói rõ ràng mạch lạc, "Nếu như bạn "giường" ba năm trước của anh xuất hiện, cộng thêm với màn diễn xuất nhiệt tình của em, cô ta không muốn tin cũng phải tin."

"Khi hai ba con chúng ta nhận nhau trước mặt Kỳ Mai Tư, em sẽ gọi điện cho mẹ và bảo mẹ nhanh chóng qua đây. Hai người các anh gặp mặt chắc chắn phải nói chuyện. Sau đó, các anh sẽ lặng lẽ đến bên cạnh nói chuyện, em sẽ nói chuyện với Kỳ Mai Tư, thăm dò cô ta."

Khúc Kim Tích tạm thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt để đối phó Kỳ Mai Tư, chỉ khi gặp mặt người ta mới có thể mở ra cách.

Thẩm Kế bị Khúc Kim Tích thuyết phục rồi.

Mặc dù anh ta cảm thấy kích bản do cô bé đạo diễn hơi phức tạp một chút, nhưng mà bản thân anh ta cũng không có cách nào hay cả,

đành phải làm theo kịch bản mà cô bé đạo diễn.

Thẩm Kế đã liên lạc với một bạn "giường" ba năm trước.

— —Bạn "giường" này là giáo viên ở trường mẫu giáo, Thẩm Thính tình cờ phát hiện ra cuộc sống của cô ấy không tốt lắm đã giúp đỡ một chút, hai bên liền có liên hệ với nhau.

Nghe nói cần giúp đỡ, cô gái đồng ý mà không nói lời nào, thế là Thẩm Thính lái xe đến đón người.

Cô gái tên là Hạ Tuyết, tính tình dịu dàng, cười lên có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Gặp lại Thẩm Kế, cô ấy hơi căng thẳng, không biết tại sao Thẩm Kế lại đột nhiên tìm mình nhờ giúp đỡ. Hạ Tuyết chỉ là một giáo viên mẫu giáo bình thường, cô ấy với Thẩm Kế là người của hai thế giới, hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ có lúc cần mình giúp đỡ.

Hạ Tuyết đã từng trở thành bạn đồng hành nữ của Thẩm Kế vì một số lý do đặc biệt, nhưng khi đến thời điểm, Thẩm Kế đã đưa đủ tiền cho cô ấy, đôi bên thanh toán xong.

Cô ấy đương nhiên là thích Thẩm Kế.

Phụ nữ nào chẳng thích đàn ông đẹp trai và hiền lành, hướng hồ Thẩm Kế đối xử với "giường" rất hào phóng - chỉ như vậy thôi cũng có thể khiến người ta trong lòng nảy sinh suy nghĩ không nên có.

Hạ Tuyết biết bản thân không xứng với anh ta, chỉ đành lặng lẽ kìm nén tình yêu trong lòng, không dám để nó nảy mầm.

"Anh Thẩm, cần tôi làm gì vậy?"

"Lên xe."

Hạ Tuyết cẩn thận dè dặt lên xe, nhìn thấy Khúc Kim Tích đang ngồi ở ghế phụ. Là một giáo viên mẫu giáo, cô ấy theo bản năng nói:

“Anh Thẩm, trẻ con không thể để ngồi ở ghế phụ như vậy, nguy hiểm quá. ”

Thẩm Kế không nói gì, anh ta xấu hổ khi phải nói ra điều tiếp theo nên giao toàn bộ quá trình cho Khúc Kim Tích. Kịch bản là cô soạn ra, vì vậy để cô nói!

Khúc Kim Tích đồng cảm với... lòng tự tôn của cậu cả nhà họ Thẩm. Cô mở dây an toàn ra rồi xoay người leo lên ghế sau, hành động này khiến Hạ Tuyết hoảng sợ. Nhận thấy Thẩm Kế không quan tâm, Hạ Tuyết không dám tùy ý tìm hiểu mối quan hệ giữa hai người, lo lắng đứa trẻ sẽ bị ngã, cô ấy vội vàng giơ tay bế Khúc Kim Tích.

"Cám ơn dì."

Hạ Tuyết rất thích trẻ con, nhìn thấy nụ cười dễ thương của Khúc Kim Tích, nhẹ nhàng nói: "Đừng khách sáo."

"Dì ơi, cháu là Kim Kim, là như vậy, ba cháu..." Cô chỉ vào Thẩm Kế.

Hạ Tuyết thầm nghĩ: Quả nhiên là ba con, không ngờ anh Thẩm đã có một cô con gái, còn lớn như vậy.

"... Ba bị uy hiếp rồi!"

Hạ Tuyết: "?"

Ai ăn gan hùm gan báo lại dám uy hiếp Thẩm Kế chứ?

“Có một dì xấu tính trong bụng có em bé, nói rằng em bé là của ba, nhưng ba đã nói rằng, ba chỉ có một bảo bối duy nhất là cháu, thương yêu cháu nhất, không thể nào có em bé nào khác. ”

"Dì xấu tính đó rất có thể đang nói dối. Dì ấy chỉ muốn cướp ba của cháu, nhưng dì ấy nói dối rất lợi hại. Ba không biết liệu dì ấy có nói dối hay không. Vì vậy, Kim Kim quyết định giúp đỡ ba, xem thử dì

xấu tính có phải là đang nói dối hay không và em bé trong bụng dì ấy có phải là em trai của cháu hay không? "

Hạ Tuyết sững sờ trước một tràng "nói dối" bằng giọng sữa.

"Dì Hạ, dì cần phải đóng giả làm mẹ của cháu, ba năm trước..." Khúc Kim Tích lặp lại kịch bản một lần nữa, lần này càng ngắn gọn hơn, vài ba câu nói rõ.

Hạ Tuyết sững sờ, cô ấy hiểu rồi, cũng biết được Thẩm Kế tìm cô ấy giúp đỡ là muốn cô ấy làm cái gì, nhưng mà - Hạ Tuyết cúi đầu nhìn cô bé đang nói chuyện lưu loát, mạch lạc, logic rõ ràng, trong mắt dần dần hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô ấy là một giáo viên mẫu giáo, tiếp xúc nhiều nhất là trẻ con, hầu hết là trẻ từ ba đến sáu tuổi.

Trẻ con ba tuổi trong lớp nhỏ càng nhiều hơn.

Vì vậy, Hạ Tuyết biết rất rõ tình trạng của đứa trẻ ba tuổi, có một số đứa trẻ chậm nói một chút, thậm chí đã ba tuổi rồi còn chưa nói rõ lắm.

Dường như hầu hết trẻ em ba tuổi vẫn đang trong giai đoạn tập đi, những bé yếu hơn một chút đi đường còn chưa vững lắm.

Nhưng đứa trẻ nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt, không chỉ ăn nói lưu loát, câu chữ rõ ràng, mấu chốt là trong lòng đã có dự tính sẵn và khí thế chỉ điểm giang sơn, đâu có giống như một đứa trẻ ba tuổi bình thường.

Người lớn bình thường e rằng còn không có logic mạnh mẽ như cô bé này.

Hạ Tuyết lần đầu tiên gặp một đứa bé thông minh dễ thương như vậy, từ kinh nghiệm làm giáo viên nhiều năm khiến cô ấy gần như

chắc chắn rằng chỉ số thông minh của đứa trẻ vượt quá giá trị bình thường.

“Dì Hạ?” Khúc Kim Tích nói xong, thấy Hạ Tuyết đang nhìn mình không lên tiếng, “Dì sao vậy?” Giọng điệu của cô không quá khác người, cũng không cố tình thể hiện sự dễ thương của mình, cố gắng hết sức để đóng vai một đứa trẻ.

“Ồ, được rồi, dì biết phải làm thế nào rồi.” Hạ Tuyết hoàn hồn, không nhịn được nhìn Thẩm Kế đang lái xe, cô bé thông minh như vậy, xem ra phần lớn là thừa hưởng sự ưu tú từ ba mình.

Hạ Tuyết hơi sững sờ: "Anh Thẩm."

Thẩm Kế: "Hạ?"

Mặc dù cô em dâu ba tuổi không trực tiếp nói ra là anh ta bị phụ nữ tính kế, nhưng chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút liền biết được chuyện gì đang xảy ra, cho nên... nếu như người phụ nữ này dám cười nhạo anh ta bị lừa gạt, anh ta sẽ ném cô xuống giữa đường!

Hạ Tuyết đỏ mặt nhận ra mình đã gọi Thẩm Kế, vội vàng tìm lý do: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ phối hợp thật tốt với anh."

Khúc Kim Tích hoàn toàn không chú ý đến tâm tư nhu mì của Hạ Tuyết, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào vở kịch mà mình đạo diễn.

— — Trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Thấy Hạ Tuyết đỏ mặt, còn cho rằng mình đã ép được cô ấy tham gia vào vở kịch, từ trên người Hạ Tuyết leo tới bên cạnh, tiếp tục hướng dẫn vở kịch: "Dì Hạ, lát nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho dì. Khi dì bước vào nhìn thấy ba cháu, nhất định phải chìm đắm vào tâm trạng 3 năm sau đột nhiên gặp lại người cũ, dì vừa sợ phải gặp lại ba cháu, vừa ngạc nhiên vui mừng, cảm xúc rất phức tạp."

"Phải để cho dì xấu tính đó biết rằng dì và ba cháu yêu nhau và cháu là kết tinh cho tình yêu của hai người. Hai người lúc đó vì một số lý do khó nói mà chia tay nhau, sau đó..."

Thẩm Kế nặng nề ho khan một tiếng.

"..."

Khúc Kim Tích chớp mắt, nhận ra bản thân có vẻ như đã lạc đề rồi.

Thẩm Kế bắt đầu hoài nghi, quyết định nghe theo sự sắp xếp của Khúc Kim Tích có phải là được mình đưa ra một cách quá cầu thả rồi không?

Cô gái này rõ ràng đã coi câu chuyện của anh ta như một kịch bản đời thực!

Chương 126: Ngoại truyện 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỷ Mai Tư vốn là gái bao trong một quán bar cao cấp, gia cảnh của cô ta không tốt lắm, khi học đại học bởi vì ngoại hình xinh đẹp nên được rất nhiều người theo đuổi, nhưng cô ta lại không thích những người đó.

Khi đó, cô ta thích một anh chàng thế hệ thứ hai giàu có trong trường, nhưng mà anh chàng thế hệ thứ hai giàu có kia đã có một cô bạn gái ưu tú, theo như cô ta thấy, nếu như mình có thể trở thành bạn gái mới của anh chàng kia thì với sự hào phóng của anh ta đối với bạn gái mình, cô ta chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Cô ta bắt đầu nghĩ cách hạ bệ cô bạn gái của anh chàng giàu có kia.

Kỷ Mai Tư không cảm thấy rằng suy nghĩ này của mình là sai trái, có cô gái nào mà không vạch ra kế hoạch cho tương lai của mình chứ? Cô ta có vóc dáng, có sắc đẹp, tuyệt đối sẽ không bao giờ tuý tiện ở bên cạnh một người đàn ông, cô ta nhất định phải tìm được một người bạn trai ưu tú trên tất cả các phương diện, như vậy mới có thể xứng đáng với vẻ đẹp trời sinh của mình.

Nhưng điều mà Kỷ Mai Tư không ngờ tới là anh chàng giàu có kia hoàn toàn không để ý đến cô ta, còn làm cô ta xấu hổ trước công chúng, khiến cô ta không còn mơ tưởng hảo huyền.

Điều này khiến Kỷ Mai Tư gần như sụp đổ, đàn ông theo đuổi cô ta nhiều như vậy, đến cả phụ nữ còn âm thầm ghen tị với cô ta. Chẳng hạn như những người bạn cùng phòng ở kí túc xá, cô ta biết bọn họ thầm nói xấu cô ta, nói cô ta không phải là một người phụ nữ tốt, là loại trà xanh. Cô ta cũng không quan tâm, dù sao thì chỉ cần có

thể tìm được một bạn trai giàu có và sống cuộc sống tốt đẹp của mình, mặc kệ người khác nói gì.

Những người đó chẳng qua là ghen tị với cô ta, không ăn được nhõ liền nói nhõ chua mà thôi.

Tuy nhiên, thái độ của cậu ấm này đã giáng cho Kỳ Mai Tư một đòn đả kích, khiến cô ta bắt đầu nghi ngờ về sức quyến rũ của mình, chính vào lúc này, cô ta đã gặp một đàn chị cùng trường.

Đàn chị này mỗi khi ra khỏi trường đều khoác lên mình những bộ quần áo và túi xách hàng hiệu, trang sức trên người cũng rất có giá trị.

Người ta đồn rằng cô ta được bao nuôi, nhưng đàn chị lên giọng nói rằng cô ta chỉ là tìm được bạn trai giàu có, sau này mới biết người bạn trai giàu có đó của cô ta đã hơn bốn mươi tuổi rồi, lớn tuổi khiến người ta không thể nào dùng lời nói để miêu tả được.

Đàn chị nói với Kỳ Mai Tư rằng có rất nhiều người đàn ông giàu, đàn ông đẹp trai nhiều tiền bên cạnh không thiếu phụ nữ xinh đẹp. Những người đàn ông này càng kén chọn hơn so với trong tưởng tượng của cô ta. Nếu như cô ta muốn có được vị trí đó, thì phải xem thử cô ta có thể cạnh tranh được với những phụ nữ kia hay không?

Còn đàn ông lớn tuổi thì không giống như vậy, mặc dù bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng ánh mắt của bọn họ đương nhiên sẽ thấp hơn một chút, chỉ cần xinh đẹp, mảnh khảnh một chút, muốn tìm được một người đàn ông như vậy chỉ là chuyện trong phút chốc.

Sau đó được đàn chị giới thiệu, Kỳ Mai Tư đến một quán bar và trở thành cô tiếp rượu, lúc đầu chỉ là uống rượu cùng chứ không..., nhưng mà ở những nơi như quán Bar, có thể gặp được đủ loại người giàu có muốn tìm ai đó để ra tay, miễn là bạn có mảnh khảnh là được.

Kỷ Mai Tư qua lại với một vài người đàn ông trung niên, bọn họ rất hào phóng với cô ta, nhưng Kỷ Mai Tư vẫn không hài lòng, bởi vì các đồng nghiệp của cô ta đều tìm được cho mình những đại gia đẹp trai, thậm chí có người còn được gả vào gia đình giàu có.

Ví như đàn chị đã giới thiệu cho cô ta vào ngành, đã lâu không gặp, đã hóa thân thành quý bà, còn sinh ra một cậu con trai, rất được lòng nhà chồng.

Kỷ Mai Tư âm thầm hỏi cô ta làm sao có thể gả vào một gia đình giàu có, đàn chị sờ bụng cười bí hiểm: "Đương nhiên là dựa vào cái này."

Nhà chồng của đàn chị có vấn đề trong việc sinh con, thế là sau khi đàn chị mang thai, đứa trẻ trong bụng liền trở thành bảo bối, sau khi gia đình đó cân nhắc trước sau, cảm thấy đứa trẻ quan trọng nên định để đàn chị sinh con rồi cho cô ta một khoản tiền.

Đương nhiên đàn chị không đồng ý, uy hiếp gia đình kia, nếu như không để cô ta gả vào thì cô ta sẽ đi phẫu thuật.

Sau một hồi tranh đấu, cuối cùng đàn chị đã thành công.

Kỷ Mai Tư nghe thấy liền sững sờ, thực ra làm công việc của bọn họ điều kiêng kỵ nhất chính là mang thai, bởi vì hầu như 100% đàn ông đều không cho phép bọn họ mang thai, cho dù có thai họ cũng không thém quan tâm, luôn ngăn cản tình huống này xảy ra.

Đã từng có người giống như đàn chị, muốn dùng đứa con trong bụng để mặc cả, kết quả bị người ta đánh đập rất thê thảm, đây là hồi chuông cảnh tỉnh cho tất cả mọi người.

Đàn chị nói: "Có những cơ hội phải do mình giành lấy. Cô phải học cách nắm bắt thời cơ, tìm hiểu rõ tính cách của người đàn ông đó như thế nào. Cô phải biết được nếu như mình làm chuyện này, người đàn ông có thể chấp nhận không, chỉ cần người đàn ông có thể chấp nhận thì cô đã thành công một nửa rồi. "

Chỉ một từ, cược.

Nếu thành công thì nửa đời còn lại không phải lo lắng.

Nếu không thành công, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Sau đó, Kỳ Mai Tư gặp được Thẩm Kế.

Cô ta đã là một người lão luyện trong quán bar, biết cách tìm ra sở thích của đàn ông trong thời gian nhanh nhất, đánh trúng vào sở thích của Thẩm Kế. Biết rằng anh ta chỉ để lại tiền chứ không để lại tình, liền hiểu được người đàn ông này sợ phiền phức.

Chỉ cần không làm phiền anh ta, anh ta sẽ cưng chiều phụ nữ hết mực.

Vào thời điểm đó, có khá nhiều đồng nghiệp nhìn chằm chằm vào Thẩm Kế, cuối cùng Kỳ Mai Tư đã dùng thủ đoạn để mình lọt vào mắt xanh của anh ta.

Cô ta nghĩ, cho cô ta thời gian hai tháng, cô ta sẽ hạ gục người đàn ông này.

Thông qua việc sống chung khiến cô ta hoàn toàn hiểu rõ tính cách của Thẩm Kế.

Người đàn ông này rất tùy tính, hào phóng đối với phụ nữ, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của anh ta, tùy tiện làm cái gì cũng được.

So với những người đàn ông khác, sự ưu tú của Thẩm Kế khiến người ta động lòng, điều này càng khiến cô ta quyết tâm muốn kết hôn với Thẩm Kế.

Tuy nhiên, điều khiến Kỳ Mai Tư bất lực là Thẩm Kế, người đàn ông này, thật sự là quá vô tình, cô ta đã làm mọi cách để khiến anh ta

yêu mình nhưng đến thời điểm, anh ta đưa tiền và chấm dứt mối quan hệ giữa hai người.

Cho dù cô ta đã cầu xin Thẩm Kế cho mình ở lại bên cạnh anh ta, một xu cô ta cũng không cần, nhưng vẫn không nhận được sự đồng ý của Thẩm Kế.

Lúc này, cô ta mới hiểu tại sao những bạn "giường" cũ của Thẩm Kế không có ai quay lại tìm anh ta, bởi vì bọn họ biết rõ rằng đối với Thẩm Kế mà nói, giao dịch giữa hai bên đã chấm dứt và không có bất kỳ quan hệ tình cảm nào.

Bọn họ không thể treo cổ mình trên cây, tìm kiếm người giàu có tiếp theo là được rồi.

Kỷ Mai Tư không cam tâm, nhưng cũng không thể làm gì được, hơn nữa Thẩm Kế ở trên giường rất chặt chẽ cẩn thận, khiến Kỷ Mai Tư không thể nào ra tay được.

Sau khi chấm dứt giao dịch với Thẩm Kế, cô ta u sầu trong hai ngày, sau đó phấn chấn trở lại, tìm kiếm con mồi mới.

Cô ta rất nhanh chóng tìm được, kết quả điều mà cô ta vô cùng hối hận là người đàn ông này có rất nhiều điều quái gở khiến người ta khó nói ra, Kỷ Mai Tư vô cùng kinh tởm. Sau đó điều càng khủng khiếp hơn đã xảy ra - cô ta mang thai rồi!

Cô ta không thể nào có thai khi chưa chuẩn bị xong mọi thứ. Hơn nữa, dựa theo những gì mà cô ta biết về người đàn ông này, nếu như đối phương biết cô ta có thai, việc đầu tiên chính là đâm mấy cái vào bụng cô ta, tuyệt đối không thể nào để cô ta sinh ra đứa bé.

Thế là, có hai con đường đặt ra trước mặt Kỷ Mai Tư.

Một là, lặng lẽ đi phẫu thuật, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hai là, giữ lại đứa trẻ này lại và tìm lối thoát cho bản thân.

Cũng thật trùng hợp, cô ta gặp lại Thẩm Kế trong lúc anh ta đang mệt mỏi.

Ngay lúc đó, những suy nghĩ điên rồ tràn ngập trong tâm trí của Kỳ Mai Tư, càng điên rồ càng phải bình tĩnh, cô ta nhớ lại những gì mà đàn chị đã nói với mình, nghĩ đến cuộc sống như ý ở hiện tại của đàn chị...

Cùng một xuất thân, cùng một kinh nghiệm, dựa vào cái gì mà đàn chị có thể gả vào một gia đình giàu có và sống cuộc sống của một quý bà, còn cô ta thì không thể chứ?

Cô ta chịu nhún nhường, dịu dàng và hiểu ý, say khướt cùng với Thẩm Kế. Sau đó không nói gì, quay đầu nghĩ cách để chấm dứt giao dịch với người đàn ông kia, chịu giày vò hai tháng, sau đó cô ta gọi điện cho Thẩm Kế và nói về việc mình đã có thai.

Chỉ cần cô ta một mực khẳng định đứa trẻ là của Thẩm Kế, cho dù Thẩm Kế có nghi ngờ, cô ta khóc lóc van xin, với tính cách của Thẩm Kế, tuyệt đối sẽ không bao giờ thô bạo với cô ta.

Tuy nhiên, Thẩm Kế đã không bảo cô ta đi làm phẫu thuật ngay, với thái độ này, cô ta có thể từ từ thu xếp sau.

Cô ta đã thắng cược rồi.

Quả nhiên, Thẩm Kế không bảo cô ta đi làm phẫu thuật, cũng không nhẫn tâm vô tình đưa cho cô ta một khoản tiền rồi bảo cô ta cút đi.

Điều này có nghĩa là cơ hội của cô ta đã đến.

Kỳ Mai Tư suy nghĩ xong rồi, đầu tiên phải để Thẩm Kế chấp nhận đứa trẻ này, chỉ cần anh ta chấp nhận thì bước đầu tiên đã hoàn thành, sau đó đến bước thứ hai, điều mà cô ta cần phải làm là tìm cách tiếp xúc với mẹ Thẩm.

Là một người phụ nữ, cô ta tin rằng mẹ Thẩm ở cái tuổi này chắc hẳn là muốn bế cháu, cũng muốn con trai của mình có con cái, cho nên chỉ cần cô ta gặp mẹ Thẩm, ngoan ngoãn một chút, không để mẹ Thẩm ghét mình thì bước thì hai của cô ta đã thành công.

Kỷ Mai Tư mỗi ngày đều tự nói với bản thân, đi từng bước từng bước một, không được vội vàng, nóng lòng thì không ăn được đậu hũ nóng.

Chỉ cần có thể dựa vào đứa trẻ mà gả vào gia đình giàu có giống như đàn chị kia, cho dù vất vả thế nào cô ta cũng sẵn sàng.

Sau khi gả vào gia đình giàu có, nghĩ cách không để cho đứa trẻ trong bụng ra đời, rồi sinh thêm một đứa con ruột cho Thẩm Kế, thần không biết quỷ không hay.

Ngoại trừ bản thân cô ta ra, không ai có thể biết rằng đứa trẻ ban đầu không phải là của Thẩm Kế.

“Bé con, chờ mẹ được gả vào nhà họ Thẩm, tới lúc đó thì uất ức cho con rồi.” Kỷ Mai Tư sờ lên cái bụng vẫn chưa hiện rõ. Nhìn dáng vẻ duyên dáng, thanh tú và xinh đẹp của mình trong gương, như thể nhìn thấy được cảnh tượng không lâu sau mình mặc áo cưới và kết hôn với Thẩm Kế, nụ cười trên mặt càng ngày càng rạng rỡ.

Cô ta nghĩ, điều may mắn nhất trong cuộc đời này của mình chính là gặp được Thẩm Kế.

— Nhưng lại không nghĩ rằng, Thẩm Kế đã tạo nghiệp lớn như thế nào mới gặp phải cô ta.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, cô ta vừa nhìn qua thì thấy là Thẩm Kế gọi đến. Khuôn mặt của Kỷ Mai Tư từ khóe mắt đến lông mày đều tràn đầy niềm vui, từ khi cô ta nói với Thẩm Kế rằng mình đã có thai thì Thẩm Kế chưa bao giờ chủ động liên lạc với cô ta, lần nào cũng đều là cô ta liên lạc.

“Anh Kế.” Cô ta bắt máy với giọng điệu đầy kinh ngạc và mừng rỡ, “Vừa rồi em đang ngủ trưa, mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại, không ngờ rằng anh lại điện cho em, em còn cho rằng mình đang nằm mơ, anh đã thực sự gọi điện thoại cho em.”

Cô ta ghen ngào nói, giọng điệu thể hiện sự mong mỏi và chờ đợi của mình, người đàn ông nghe được đều sẽ cảm thấy mềm lòng.

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Kỳ Mai Tư từ ống nghe vang lên rất rõ ràng, Khúc Kim Tích nghe mà rung mình, trên cánh tay da gà mụn cộm điên cuồng nổi lên.

Cô dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Thẩm Kế, trong lòng thầm nghĩ: Cậu cả nhà họ Thẩm thích giọng điệu này của phụ nữ sao?

Hay là nói đàn ông đều thích cái này ư?

"Đừng khóc nữa, anh đã đặt chỗ ở nhà hàng Nam Đô, em chuẩn bị một chút, anh sẽ bảo Lương Sơn đến đón."

- Lương Sơn là trợ lý riêng của Thẩm Kế.

"Anh Kế, em thật sự rất vui, em không nghe nhầm chứ, anh muốn ăn cơm cùng với em, lần trước chúng ta ăn cơm cùng nhau là ở..."

Thẩm Kế bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chán ghét của cô bé qua kính chiếu hậu thì mặt anh ta bất giác nóng lên. Anh ta nói với Kỳ Mai Tư, "Mười phút nữa Lương Sơn sẽ đến."

Sau đó cúp máy.

“Ba, ba nói chuyện với dì xấu xa đó thật là dịu dàng.” Tiểu Kim Tích bĩu môi, “Hứ!”

Thẩm Kế: "..."

Hạ Tuyết không biết là cô bạn nhỏ này đang dùng một phương thức khác để trêu chọc cậu cả nhà họ Thẩm. Cô ấy vội vàng giăng

hoà, nói với Tiểu Kim Tích: "Kim Kim, ba cháu làm như vậy là lịch sự đối với phụ nữ, nếu như anh ấy nói chuyện hung hăng với dì đó trên điện thoại thì chính là hành động mất lịch sự. Anh ấy là ba của Kim Kim thì phải làm tấm gương tốt cho Kim Kim, có đúng không nào?"

Cậu cả nhà họ Thẩm chưa từng nói chuyện gay gắt với phụ nữ, Hạ Tuyết biết rất rõ điều này, cho dù anh ta ghét một người phụ nữ thì cũng sẽ giữ phép xã giao cơ bản.

Từ trong những lời nói bênh vực Thẩm Kế của Hạ Tuyết, Khúc Kim Tích nhanh chóng hiểu được tâm ý của cô ấy, đôi mắt liền sáng lên, Hạ Tuyết có tình cảm với Thẩm Kế, lát nữa diễn kịch sẽ càng chân thật hơn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tuyết, thật là một cô gái dịu dàng đáng yêu, không hiểu sao trái tim của Thẩm Kế lại giống như một tảng đá.

Vấn đề tình cảm của người khác đương nhiên Khúc Kim Tích sẽ không nhúng tay vào, nhiệm vụ của cô hôm nay là xác nhận xem Thẩm Kế có phải là đang bị lợi dụng hay không.

"Cảm ơn dì Hạ."

Nửa giờ sau, Hạ Tuyết dắt Khúc Kim Tích vào quán trà sữa đối diện nhà hàng Nam Đô rồi đưa mắt nhìn Thẩm Kế bước vào nhà hàng Nam Đô.

Khi anh ta rời đi, Khúc Kim Tích còn giơ nắm tay nhỏ của mình lên để cổ vũ cho Thẩm Kế: "Ba ới, cố lên!"

— — Ý là diễn xuất tốt một chút, đừng để lộ ra sơ hở.

"Kim Kim, cháu muốn uống trà sữa loại nào?" Hạ Tuyết bế Tiểu Kim Tích lên, nghĩ rằng trẻ con có lẽ là không biết mùi vị của trà sữa, cô ấy đang chuẩn bị giới thiệu thì Khúc Kim Tích đã không hề ngại ngùng chút nào nói với nhân viên trà sữa một cách đáng yêu: "Anh ới, cho em một ly trà sữa trân châu, thêm nhiều trân châu nhé ~ "

Anh trai nhân viên mỉm cười thật tươi trước sự dễ thương của cô bé, sau đó nói với Hạ Tuyết: "Con gái của cô thật là xinh đẹp."

Hạ Tuyết đỏ mặt, định xua tay thì Khúc Kim Tích lớn tiếng nói: "Cảm ơn anh trai đã khen em, bởi vì mẹ em rất xinh đẹp, cho nên em mới đẹp như vậy. Anh nhìn đi, mẹ em có phải là vô cùng xinh đẹp không?"

Vẻ mặt đắc ý tự hào của cô bạn nhỏ gây thích thú cho những khách hàng khác trong quán.

Hạ Tuyết sững sờ vài giây mới phản ứng lại, cô bé đã "nhập kịch" rồi.

Nhân viên bán hàng thêm rất nhiều trân châu vào trà sữa của Khúc Kim Tích,

hơn nữa bởi vì cô bé còn nhỏ, anh chàng còn tình í dùng những viên trân châu nhỏ để cô có uống cũng sẽ không bị nghẹn.

Khúc Kim Tích cười càng ngọt ngào hơn.

Không chỉ như vậy, cô còn được anh trai bán hàng tặng cho một nắm kẹo trái cây miễn phí.

Bọn họ ngồi xuống vị trí bên cửa sổ, từ vị trí này có thể nhìn thấy nhà hàng Nam Đô ở phía đối diện, Thẩm Kế đã ngồi xuống nhưng Kỷ Mai Tư vẫn chưa đến.

"Mẹ, nếu như chúng ta gặp ba, mẹ có nhận ra ba không?" Khúc Kim Tích truyền cảm hứng diễn kịch trước cho Hạ Tuyết. Hạ Tuyết không phải là diễn viên, vì vậy cô ấy chỉ có thể dựa vào bản năng mà phối hợp.

Hạ Tuyết quả nhiên còn chưa thể thích ứng được với việc một cô bé mở miệng ra gọi cô ấy là mẹ, đồng thời có chút không bắt kịp nhịp điệu của Khúc Kim Tích.

Khúc Kim Tích kìm nén sự lo lắng và hướng dẫn cô ấy từng bước một: "Mẹ ơi, ba và mẹ đã xa nhau ba năm rồi. Nói không chừng ba đã tìm mẹ suốt những năm qua. Nếu như gặp lại ba, chúng ta sẽ nhận nhau, có được không?"

Hạ Tuyết: "..."

Khúc Kim Tích: "Những bạn nhỏ ở trường mẫu giáo đều có ba, nhưng Kim Kim thì không có, Kim Kim thật đáng thương. Kim Kim cũng muốn giống như những bạn khác. Có ba cả mẹ ở bên cạnh. Khi hợp phụ huynh, ba và mẹ sẽ cùng nhau đi... "

Hạ Tuyết cũng không biết tại sao, rõ ràng biết chuyện này là do cô bé ngẫu nhiên bịa ra nhưng khi nghe thấy cô bé nói như vậy, đột nhiên cô có chút xúc động.

Vừa rồi cô bé chưa bao giờ nhắc đến mẹ mình, còn Thẩm Kế cũng chưa bao kết hôn, mặc dù những lời này có thể là do tự cô bé bịa ra nhưng có lẽ là cô bé cũng thực sự cảm thấy như vậy.

Nói không chừng cô bé là vì muốn có mẹ nên mới bộc lộ cảm xúc chân thật như vậy.

Hạ Tuyết chuẩn bị nối tiếp vở kịch của cô bé một cách tự nhiên thì lại nhìn thấy sắc mặt cô bé đột nhiên thay đổi, cô bé đẩy ly trà sữa đang uống trước mặt ra rồi nói: "Tới rồi!"

"..."

Sự chuyển biến tâm trạng nhanh chóng của cô bé khiến Hạ Tuyết vô cùng kinh ngạc. Cô ấy sững sờ một lúc rồi nhìn theo ánh mắt của Khúc Kim Tích.

Trong nhà hàng Nam Đô, một phụ nữ trẻ ngồi xuống ở vị trí đối diện với Thẩm Kế, Khúc Kim Tích nhìn chăm chăm vào Kỷ Mai Tư mấy lần rồi nói với Hạ Tuyết: "Dì Hạ, dì xấu tính này không đẹp bằng dì."

Trong lòng Hạ Tuyết biết phần nhiều là cô bé đang nói lời dỗ dành cô ấy, không thể coi là thật được.

Có thể trở thành bạn "giường" của Thẩm Kế làm sao có thể xấu xí được chứ?

Cách xa xa, Hạ Tuyết có thể nhìn thấy người phụ nữ đó có dáng người mảnh mai, đầy đặn, ăn mặc rất thời trang. Còn cô ấy chỉ là một giáo viên mẫu giáo, mặc áo phông và quần jean bình thường, đâu có thể so sánh với một người trẻ trung và xinh đẹp lại biết ăn mặc như Kỳ Mai Tư chứ?

Hơn mười phút sau, Thẩm Kế ở phía đối diện đã làm một động tác, đây là cử chỉ mà Khúc Kim Tích đã hẹn trước với anh ta - Đã đến lúc cô phải ra tay rồi.

"Mẹ ời, đợi lát nữa khi con gọi điện cho mẹ thì mẹ vào nhé."

Khúc Kim Tích nhảy xuống ghế, không quên ôm ly trà sữa, nhân lúc không có xe cộ qua lại, Khúc Kim Tích lắc lư đôi chân ngắn ngủn của mình rồi chạy qua phía đối diện.

Hạ Tuyết ở trong quán trà sữa nhìn cô bé băng qua đường, trong lòng đổ mồ hôi - Bọn họ thực sự đã bỏ lỡ một chi tiết quan trọng, đó chính là băng qua đường.

Một đứa trẻ ba tuổi một mình băng qua đường.

Bởi vì kịch bản của Khúc Kim Tích nói rất rõ ràng mạch lạc cho nên đã để cô bé tự mình sắp xếp tất cả, đến nỗi khiến cho hai người lớn đều chưa từng nghĩ đến chuyện qua đường.

Thẩm Kế ở trong nhà hàng Nam Đô qua qua kính trong suốt nhìn thấy Tiểu Kim Tích băng qua đường, suýt chút nữa đứng dậy.

Nếu như xảy ra tai nạn, Thẩm Thính sẽ giết chết anh ta mất.

Hai người lớn nhìn thấy mà thấp tha thấp thỏm, chính chủ Khúc Kim Tích thì một chút cảm giác cũng không có, nhanh chóng qua đường.

Nhìn thấy cô đã đến được đường bên này, trái tim đang treo lơ lửng của Thẩm Kế cuối cùng cũng được đặt xuống, anh ta nghe thấy Kỷ Mai Tư ở phía đối diện nói: "Anh Kế, em định đan một cái áo len cho bé con. Anh giúp em chọn một số mẫu, có được không? Em cảm thấy cái nào cũng đẹp nên không biết phải chọn cái nào."

Khúc Kim Tích chuẩn bị xong tâm trạng -- Đầu tiên là đi ngang qua cửa kính của nhà hàng, nhìn thấy Thẩm Kế ở bên trong, nhận ra người này là ba mình, đập vào cửa kính để thu hút sự chú ý của Thẩm Kế và Kỷ Mai Tư, sau đó cả hai người bối rối (Thẩm Kế bắt buộc phải thể hiện ra vẻ mặt kỳ lạ và khó hiểu) chạy vào cửa của nhà hàng và đi thẳng đến chỗ của Thẩm Kế.

Hoàn thành việc liên kết một cách hoàn hảo.

Khúc Kim Tích hoàn thành công việc đạo diễn ở trong đầu, vừa chuẩn bị thực hiện thì bất thành lình có một người qua đường dắt theo một con chó lông vàng bước tới, con chó đó rất to, còn cao hơn cả Khúc Kim Tích.

Sau đó con chó đó dừng lại trước mặt Khúc Kim Tích không chịu đi, rồi sủa gâu gâu một cách hưng phấn, nếu không phải là người chủ giữ chặt dây xích kéo nó lại, nhìn dáng vẻ của nó, có lẽ là muốn lao đến cho Khúc Kim Tích một cái ôm.

Khúc Kim Tích: "..."

Bây giờ đừng nói là kịch bản, hồn cũng sắp bay lên trời rồi!

Còn Thẩm Kế ở trong nhà hàng chuyển mắt nhìn, phát hiện cơ thể nhỏ bé của Khúc Kim Tích đã biến mất khỏi tầm mắt, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra.

May mắn thay, trong giây lát người chủ đã kéo con chó đi rồi, Thẩm Kế cuối cùng cũng nhìn thấy Khúc Kim Tích liền thở phào nhẹ nhõm.

"Anh Kế, anh đang nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì."

Vài giây sau, ánh mắt của Kỳ Mai Tư bị động bắt gặp một động thái, quay đầu lại thì thấy một cô bé lão đảo chạy qua, vừa khóc vừa gõ vào cửa kính.

Cô bé khóc rất thương tâm, Kỳ Mai Tư đang mang thai, trong lòng có chút nhạy cảm, thêm với việc cô ta muốn duy trì tính cách lương thiện trước mặt Thẩm Kế, liền nói: "Anh Kế, cô bé này khóc đau lòng như vậy, không biết là có chuyện gì, chúng ta đi xem thử nhé? "

Sau đó, cô ta phát hiện ra cô bé hình như đang nói cái gì đó với Thẩm Kế, nhìn khẩu hình miệng...

Ba?

Kỳ Mai Tư giật thót tim.

Thẩm Kế đứng dậy sai bước ra ngoài, Kỳ Mai Tư vội vàng theo sau.

Thẩm Kế sợ hãi trước tiếng khóc của Khúc Kim Tích, nhất thời, không thể phân biệt được rõ là cô đang khóc giả hay là khóc thật. Hơn nữa cô bé không làm theo kịch bản chạy vào trong.

Kỳ Mai Tư đuổi theo Thẩm Kế ra ngoài, thì thấy cô bé đang ôm lấy đùi của Thẩm Kế mà gào khóc: "Ba, cuối cùng Kim Kim cũng tìm được ba rồi, hu hu hu hu."

Thẩm Kế: "..."

Bởi vì Khúc Kim Tích nói với anh một câu bằng giọng rất nhỏ: "Em sợ đến mức chân mềm nhũn ra rồi."

Chương 127: Nội dung vở kịch cầu huyết liên quan đến Thẩm Kế (1)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vụ việc này đã thu hút người qua đường xung quanh đến xem

Khúc Kim Tích đã khôi phục lại cảm xúc của mình sau khi bị con chó dọa sợ- Nếu như với cơ thể bình thường, cô sẽ không sợ một con chó lông vàng to lớn, nhưng con chó lúc này còn to hơn cả cô. Nếu như nó thực sự lao về phía cô, một phát cắn đứt một nửa cơ thể của cô cũng không thành vấn đề.

Chỉ nghĩ tới thôi cũng cảm thấy da đầu tê dại, thật sự sắp bị cắn rồi, cô còn đi đâu mà khóc được nữa chứ?

Thật may mắn.

Ôm đùi người quen mang lại cho cô cảm giác an toàn, kịch bản trong đầu của Khúc Kim Tích vốn dĩ bị dọa mà chạy mất bây giờ đã quay trở lại rồi.

“Ba, con biết là có thể tìm được ba mà!” Cô rơm rớm nước mắt nhìn Thẩm Kế nói, “Ba ở cùng với dì khác, không cần con và mẹ nữa ư?”

Người qua đường vừa nghe thấy câu này, nhìn vẻ mặt sững sờ của Thẩm Kế rồi lại nhìn sắc mặt không tốt lắm của Kỷ Mai Tư liền ngửi được mùi dưa, lập tức cầm điện thoại lên.

Thấy Thẩm Kế không trả lời, Khúc Kim Tích âm thầm nhéo anh ta một cái, lúc này Thẩm Kế mới phản ứng lại: "Cháu nói cái gì?"

Anh ta kéo cô bé ra, cau mày với vẻ mặt "Chú không hiểu cháu đang nói cái gì cả".

“Ba, mẹ con tên là Hạ Tuyết, hạ trong mùa hạ, tuyết trong hoa tuyết.” Tiểu Kim Tích nghẹn ngào, khóc đến mức khiến người qua đường cũng đau lòng không ngớt.

Có người lên tiếng:

"Đâu có người ba nào chối bỏ con gái mình chứ?"

"Đúng vậy, là ai vậy?"

Sắc mặt của Kỳ Mai Tư chuyển từ thay đổi này đến thay đổi khác, cô ta ổn định lại tinh thần và nói: "Em gái nhỏ, em có phải đã nhận nhầm người rồi không? Anh ấy làm sao có thể là ba của em được chứ?"

Thẩm Kế làm sao có thể có con gái.

Tuyệt đối không thể nào!

"Chú ấy chính là ba cháu. Cháu đã từng xem ảnh của ba. Mẹ thường nhìn ảnh ba mà khóc, khóc đến mức đau cả mắt."

Khi người xem vừa nghe thấy, chẳng lẽ giống như trong phim truyền hình, người đàn ông lúc đầu làm loạn sau đó bỏ rơi?

Kỳ Mai Tư nghiêng rằng, vừa rồi cô ta còn cảm thấy đứa trẻ này thật đáng thương, bây giờ nhìn thế nào cũng cảm thấy chướng mắt.

Cô ta không thể không hoài nghi rằng chuyện này có phải là do Thẩm Kế sắp xếp hay không.

Nhưng nhìn cô bé nhỏ nhắn trước mặt khóc đến mức khuôn mặt đỏ bừng lên, cùng với vẻ bàng hoàng và bất lực hiện lên trên khuôn mặt của Thẩm Kế, cũng không giống như là đang diễn.

Đâu có cô bé nào diễn tốt như vậy.

Trong lòng của Kỳ Mai Tư vô cùng bối rối.

Bởi vì cô ta đột nhiên nhớ ra rằng trước đây Thẩm Kế có nhiều nữ đồng hành như vậy, nếu như một trong số họ có thai lên sinh nó ra và nuôi lớn, tình huống này không phải là không thể.

Hơn nữa, cái tên Hạ Tuyết này, cô ta cũng biết!

Ba năm trước đã ở bên Thẩm Kế một khoảng thời gian, lúc đó Thẩm Kế có chút vấn đề về sức khỏe cần nhập viện điều dưỡng một tháng. Bệnh viện tư nhân mà anh ta đến, Hạ Tuyết tình cờ cũng làm y tá ở đó và chăm sóc cho Thẩm Kế.

Sau đó, trong nhà của Hạ Tuyết xảy ra chuyện, cần tiền gấp, cuối cùng cô ấy cầu xin Thẩm Kế và Thẩm Kế đã giúp đỡ cô ấy, giữa hai người vì vậy mà có mối quan hệ giao dịch trong một tháng.

Sở dĩ Kỳ Mai Tư biết rõ chuyện này là bởi vì khi mối quan hệ giữa cô ta và Thẩm Kế còn chưa kết thúc, một ngày nọ cô ta và Thẩm Kế ra ngoài ăn tối, đúng lúc gặp Hạ Tuyết đang bị người ta làm khó và Thẩm Kế đã giúp đỡ cô ấy.

Trực giác của người phụ nữ nói với cô ta rằng mối quan hệ giữa Hạ Tuyết và Thẩm Kế không bình thường, cho nên Kỳ Mai Tư đã lặng lẽ điều tra, mới phát hiện ra rằng ba năm trước Hạ Tuyết đã từng là nữ đồng hành của Thẩm Kế.

Nhưng Kỳ Mai Tư hoàn toàn không đặt Hạ Tuyết trong lòng, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện một cô bé, tự xưng là con gái của Hạ Tuyết ư?!

"Ba ơi, ba nhìn xem, mắt mũi của con có phải là giống hệt ba hay không? Mẹ thường nói với con rằng mắt và mũi của con là giống ba nhất." Khúc Kim Tích đảo mắt, những đường nét mới đột nhiên xuất hiện.

Thẩm Kế phối hợp với cô mà không nói một lời, một lớn một nhỏ nhìn nhau.

Các đặc điểm trên khuôn mặt của đứa trẻ chưa được rõ ràng, nhưng khi cô bé nói như vậy, sẽ có quan niệm rằng ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, người qua đường sẽ nhìn vào--

"Thật sự có hơi giống."

"Đặc biệt là đôi mắt, từ một khuôn đúc ra."

"Ha ha ha tùy ý đi ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ lại có thể bắt gặp một màn kịch tính như vậy, thật thú vị."

"Người ta đều nói rằng con gái giống ba, cô bé dễ thương như vậy, người đàn ông kia cũng đẹp trai, có lẽ là thật rồi."

Kỷ Mai Tư nghe thấy lời xì xào bàn tán của những người này liền siết chặt nắm tay, trong lòng gào thét: Giống ở đâu chứ?

Nhưng theo lời của những người qua đường, cô ta không tìm được nhìn kỹ hai người họ, kinh hãi phát hiện ra rằng thực sự rất giống, càng nhìn càng giống.

— — Âm thị tâm lý chính là như vậy, ban đầu càng cảm thấy không giống thì ngược lại sau đó càng nhìn càng cảm thấy giống.

"Anh Kế, đứa trẻ này đang nói nhảm, chúng ta vào trước đi, ở đây đông người quá."

Vừa dứt lời, xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, người qua đường bên trái một câu, bên phải một câu nói: "Đứa nhỏ khóc đến thế này, đâu thể là nói nhảm được!"

"Chú ấy thật sự là ba của cháu." Tiểu Kim Tích bấu môi, đưa tay lên lau nước mắt, vẻ mặt giả vờ mạnh mẽ, vừa đáng thương vừa đáng yêu, trái tim của người qua đường đều hướng về phía cô bé, "Cháu đã từng mơ thấy ba rất nhiều lần, đó chính là ba cháu."

"Cháu, cháu có thể gọi điện cho mẹ..." Bàn tay nhỏ bé của cô kéo lấy quần áo của Thẩm Kế, "Ba ơi, con nhớ số điện thoại của mẹ! Mẹ vừa mua trà sữa cho con, sau đó con nhìn thấy ba thì chạy qua đây, là lỗi của con, bây giờ chắc là mẹ đang đi tìm con."

"Em gái nhỏ, nếu như ba của em không gọi cho em thì chúng tôi sẽ giúp em gọi." Người qua đường nhiệt tình lấy điện thoại di động ra.

Thế là Thẩm Kế như thể bị người qua đường đe dọa, chỉ đành bất lực lấy điện thoại di động ra, Khúc Kim Tích đọc số rồi gọi cho Hạ Tuyết.

"Mẹ ơi, con ở đây, con đã tìm thấy ba rồi."

Một lúc sau, Hạ Tuyết hoảng sợ chạy đến, đám đông tự động tránh đường cho cô ấy.

"Kim Kim, con làm mẹ sợ chết đi được, lúc nãy chạy đi đâu vậy? Chớp mắt đã không nhìn thấy con..." Đôi mắt Hạ Tuyết đỏ bừng lên vì lo lắng, Khúc Kim Tích âm thầm gật đầu, không ngờ rằng trạng thái nhập kịch của cô gái này cũng không tồi.

Cô lặng lẽ nhắm mắt lại, Hạ Tuyết hoàn toàn hiểu ý, sau khi cô bế Khúc Kim Tích lên thì sững sờ nhìn Thẩm Kế, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ và bất lực: "Anh Thẩm, xin lỗi, Kim Kim đã nhận nhầm người rồi, nó..."

"Chú ấy giống hệt ba trong bức ảnh. Con không nhận nhầm, chú ấy chính là ba con, khó khăn lắm mới tìm được ba, mẹ ơi, chúng ta đừng rời xa ba nữa, có được không?"

Cô bé khóc đến mức nói không ra hơi, người qua đường vô cùng xót xa, lần lượt khuyên nhủ: "Cho dù người lớn có ân oán gì thì trẻ con cũng vô tội, còn khóc nữa thì đứa trẻ sẽ không chịu nổi. Những người làm ba mẹ như các người có thể có trách nhiệm một chút được không?!"

Khúc Kim Tích nhân cơ hội thì thầm trong vòng tay của Hạ Tuyết: "Bây giờ quay người đi."

Hạ Tuyết ôm cô quay người muốn chạy trốn, Thẩm Kế lạnh lùng hét lên: "Đứng lại!"

Cô không dám cử động.

Thẩm Kế bước tới và liếc nhìn cô ấy, cái nhìn đó khiến Hạ Tuyết đột nhiên cảm thấy bản thân giống như không phải là đang diễn mà là thật.

Cô hoảng sợ nhìn sang chỗ khác.

Kỷ Mai Tư cứ nhìn chăm chăm vào cô ấy, quan sát tất cả mọi phản ứng của Hạ Tuyết, càng nhìn trong lòng càng u uất.

Thẩm Kế bế đứa trẻ, không quan tâm đến mọi người, quay người đi vào nhà hàng, Kỷ Mai Tư đuổi theo và Hạ Tuyết cũng theo sau.

"Chậc, những người giàu có đúng là biết chơi bời, chỉ đáng thương cho đứa trẻ, ngoan như vậy."

"Đúng vậy, giới trẻ hiện nay rất phóng khoáng, đâu có giống như thời đại của chúng ta..."

Những người qua đường không thể chạy vào nhà hàng để xem kịch, thấy nhân vật chính đã đi rồi cũng dần dần giải tán.

Theo kịch bản, Thẩm Kế đặt Khúc Kim Tích vào chỗ ngồi rồi nói với Hạ Tuyết: "Em qua đây với anh."

Kỷ Mai Tư cảm thấy nếu như mình còn không nói nữa thì không biết sẽ phát triển thành cái gì. Thẩm Kế liếc nhìn cô ta cảnh cáo. Kỷ Mai Tư sửng sốt không dám nói nữa, ánh mắt sững sờ nhìn Thẩm Kế dẫn Hạ Tuyết đi sâu vào trong nhà hàng.

Rồi cô ta đưa mắt nhìn Khúc Kim Tích, người đang rút khăn giấy để lau mặt cho mình.

“Chào dì.” Khúc Kim Tích hết khóc lại cười, thể hiện tâm trạng rất tốt khi gặp lại ba mình, như thể không nhìn thấy khuôn mặt đầy màu sắc của Kỷ Mai Tư.

Kỷ Mai Tư cố gắng khiến cho bản thân trở nên bình tĩnh: "Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Kim Kim ba tuổi."

"Hạ Tuyết thật sự là mẹ của cháu sao?"

"Dì à, cháu không hiểu dì đang nói gì cả. Mẹ đương nhiên là mẹ của cháu rồi." Cô vui vẻ nói, "Bây giờ thì tốt rồi, cháu đã tìm được ba, lần sau đi nhà trẻ, cháu cũng có ba đưa đi rồi. "

Tâm tư Kỷ Mai Tư rối như tơ, buột miệng nói, "Cho dù anh ấy là ba cháu thì anh ấy cũng sẽ không cần cháu."

“Tại sao?” Tiểu Kim Tích sững sờ.

Kỷ Mai Tư duỗi thẳng nửa người phía trên, vuốt ve bụng mình rồi nhìn chằm chằm vào cô nói: "Hiện tại tôi là bạn gái của Thẩm Kế, trong bụng tôi có đứa con của anh ấy."

Khúc Kim Tích nghiêng đầu, một lúc sau thì mỉm cười hào phóng nói: "Không sao cả, dì à, đợi đến khi con của dì sinh ra, cháu sẽ là chị gái của em, cháu nhất định sẽ yêu thương em. Nếu như em không nghe lời, cháu sẽ thay cô dạy dỗ em. "

“Thay tôi dạy dỗ sao?” Kỷ Mai Tư tự hỏi mình có nghe nhầm không.

Tiểu Kim Tích mở to mắt, vô cùng ngây thơ nói: "Đúng vậy, ba mẹ đã đoàn tụ rồi, còn có tiểu bảo bối là con, mẹ mỗi ngày đều nhớ đến

ba. Ba chắc chắn cũng nhớ mẹ, họ nhất định sẽ quay lại với nhau. Chúng cháu sẽ là một gia đình tương thân tương ái. "

Sau khi bình tĩnh mà khoe khoang xong, lại vô cùng dễ thương đâm một nhát dao vào cô ta: "Dì ơi, cô giáo nói những người đẹp đều là người tốt, dì xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ không phá hoại gia đình của chúng cháu, đúng không?"

Kỷ Mai Tư: "..."

Chương 128: Nội dung vở kịch cầu huyết liên quan đến Thẩm Kế (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Những lời này là mẹ cháu dạy cho cháu sao?” Sắc mặt của Kỳ Mai Tur trở nên khó coi. Một đứa trẻ ba tuổi thì hiểu cái gì chứ. Hạ Tuyết đó e rằng sớm đã có âm mưu. Cô ta luôn ẩn nấp cho đến hôm nay, chắc chắn là biết mình có thai, không muốn nhận nhịn tiếp nữa, cho nên mới tạo ra vở kịch nhận người thân này.

Kỳ Mai Tur đã hoàn toàn tin Tiểu Kim Tích chính là con gái của Thẩm Kế, không chút nghi ngờ rằng đây là đóng kịch, đương nhiên sẽ tính khoản nợ này lên đầu Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết muốn cạnh tranh cơ hội gả vào nhà họ Thẩm với mình. Cô ta và Thẩm Kế đã có một cô con gái ba tuổi, với người như Thẩm Kế, Hạ Tuyết đã một mình sinh con, nuôi nấng nó ba năm, đồng thời cuộc sống cũng không tốt lắm, anh ta chắc chắn sẽ cảm thấy có lỗi và muốn bù đắp cho họ.

Còn cô bé trước mắt này có thể nói là hiểu chuyện, vừa nhìn qua đã thấy rất thông minh, có cô bé ở giữa làm sợi dây kết nối, e rằng không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể thành công.

Còn mình thì sao?

Bây giờ cô ta có thể níu kéo quan hệ với Thẩm Kế là nhờ vào đứa con trong bụng, Thẩm Kế thậm chí còn chưa bao giờ tin đứa trẻ là của mình, còn bản thân cô ta biết rất rõ đứa trẻ không phải là của Thẩm Kế.

So sánh với mẹ con Hạ Tuyết, cô ta phát hiện ra rằng mình không có chút cơ hội chiến thắng nào.

Cô ta đã lên kế hoạch lâu như vậy, đã nhìn thấy thành công được một nửa, đột nhiên hai mẹ này chạy ra thì phải nhận thua mà từ bỏ như vậy sao?

Không, tuyệt đối không thể!

Nhưng cô ta phải làm sao đây?

“Dì à, sắc mặt của dì không được tốt lắm, có phải là khó chịu ở đâu không?” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo vẻ lo lắng vang lên.

Kỷ Mai Tư bắt gặp ánh mắt lo lắng của cô bé, hận không thể cho một bạt tai đánh bay nó đi, nếu không phải là con nhỏ này chạy ra thì mọi chuyện sẽ không trở nên như vậy.

Không, người đáng sợ nhất là Hạ Tuyết, người phụ nữ này tâm cơ quá thâm sâu, sớm không đến muộn không đến, cô ta chính là cố ý!

Có hai mẹ con nhà này, bất luận cô ta có dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa, Thẩm Kế cũng sẽ không kết hôn với cô ta, lợi ích lớn nhất mà cô ta có thể có được chính là sinh đứa trẻ ra giao cho nhà họ Thẩm rồi lấy một khoản tiền.

Nếu như đứa trẻ thực sự là con của Thẩm Kế, cô ta vẫn có thể nhận được lợi ích này, nhưng đứa trẻ không phải của Thẩm Kế, nếu như thực sự sinh ra đứa trẻ, một khi làm giám định, cô ta không những không lấy được tiền mà còn bị nhà họ Thẩm trả thù.

Vốn dĩ cô ta định tiến hành từ từ, trước tiên để cho Thẩm Kế hoàn toàn chấp nhận đứa trẻ, sau đó đến gặp mẹ Thẩm rồi dùng đứa trẻ uy hiếp để được gả vào nhà họ Thẩm.

Thậm chí, cô ta đã suy nghĩ xong nếu như mẹ Thẩm khó đối phó, cương quyết phải làm giám định ngay trong thời kỳ mang thai xem đứa trẻ có phải là con ruột hay không, thì cô ta sẽ nhấn mạnh trước

rằng cơ thể mình yếu ớt, việc làm giám định có thể khiến đứa trẻ trong bụng biến mất...

Chỉ cần được sử dụng tốt, phương pháp uy hiếp này 100% sẽ thành công.

Đợi đến giai đoạn sau, đến lúc ổn định rồi thì tìm cơ hội thần không biết quỷ không hay khiến cho đứa trẻ biến mất, sau đó lại mang thai đứa con khác với Thẩm Kế.

Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều tan thành bọt biển, Thẩm Kế vốn đã hoài nghi không biết đứa trẻ có phải là của anh ta hay không. Bây giờ lại xuất hiện một cô con gái ruột, vừa nghĩ qua đã biết anh ta sẽ lựa chọn cái gì.

Lên kế hoạch lâu như vậy, tốn nhiều tâm tư như vậy, cho dù không thể kết hôn với Thẩm Kế thì ít nhất cũng phải thu được một phần lợi ích cho bản thân.

Trong thời khắc then chốt, Kỳ Mai Tư đã đưa ra quyết định.

Loại người như cô ta có đôi khi đáng ghét, có đôi khi lại rất thực dụng, biết mình không có cơ hội chiến thắng thì sẽ nghĩ cách rút thân ra, đồng thời trong khi rút lui còn giành lợi mình cho bản thân, đây chính là bản tính tham lam hư vinh.

“Đầu dì có chút choáng váng.” Kỳ Mai Tư yếu ớt đứng lên nói, “Kim Kim, cháu có thể qua đây đỡ dì một chút được không?”

Tiểu Kim Tích nhảy xuống khỏi chỗ ngồi của mình, ngẩng đầu nói, “Dì ơi, cháu quá yếu không thể đỡ dì nổi.”

“Anh ơi.” Nói xong, cô liền gọi một người phục vụ đang đi ngang qua, “Dì không khỏe lắm, cần có người giúp đỡ”.

Người phục vụ đi tới: “Thưa cô, cô cần tôi giúp gì không?”

"Không cần." Kỳ Mai Tur từ chối người phục vụ, vài ba câu đuổi anh ta đi, sau đó bước lại gần Tiểu Kim Tích, "Kim Kim, mẹ cháu và anh Kế đã rời đi lâu như vậy rồi. Chúng ta đi tìm họ đi."

Cô đưa tay ra kéo lấy Tiểu Kim Tích, người không có ai đỡ đến đã lúi lại phía sau rồi ngã xuống đất, phát ra một tiếng động rất lớn.

Ánh mắt của những thực khách xung quanh đều bị thu hút.

"Kim Kim, cháu... sao cháu..." Khuôn mặt của Kỳ Mai Tur tràn đầy vẻ khó tin, sau đó ôm bụng hét lên đau đớn, "Con của tôi..."

Khúc Kim Tích: "..."

Kỹ năng diễn xuất tệ hại khiến người ta xấu hổ đến bất lực này.

Thẩm Kế và Hạ Tuyết, những người đang quan sát ở bên này vội vàng chạy tới, Khúc Kim Tích với vẻ lo lắng nói: "Ba, con không cẩn thận đẩy dì Kỳ ngã xuống đất, hu hu hu hu. Con xin lỗi, con không cố ý, có phải là nên nhanh chóng đưa dì ấy đến bệnh viện không?"

Kỳ Mai Tur đang trong màn biểu diễn đau khổ và yếu đuối, những lời muốn nói với Thẩm Kế còn chưa nói ra đã bị Khúc Kim Tích ra tay trước, đồng thời, Khúc Kim Tích còn thuận theo ý của cô ta tự động thừa nhận mình đã đẩy cô ta.

Mọi người xung quanh không nhìn thấy rõ chuyện đã xảy ra vừa rồi, khi nghe thấy tiếng động nhìn qua thì Kỳ Mai Tur đã ngã xuống đất, lúc này nhìn thấy cô bé bật khóc rồi lại nghe xong những lời của cô bé, cô bé không làm chuyện gì nghiêm trọng, không cẩn thận đẩy người ta ngã. Bây giờ khóc như thế này thì đã biết mình sai rồi, ai lại nỡ trách phạt một đứa trẻ dễ thương như vậy.

Kỳ Mai Tur đang muốn cáo buộc với tất cả mọi người rằng Khúc Kim Tích đã cố tình đẩy cô ta, thế là đã đánh mất cơ hội tốt nhất của mình rồi.

Cô ta muốn diễn màn kịch cô ta bị Khúc Kim Tích đẩy ngã, sau đó bị sảy thai, như vậy có thể đổ mọi tội lỗi lên đầu Khúc Kim Tích, đứa con không còn nữa chính là do Khúc Kim Tích hại.

Không thể nào trách phạt một đứa trẻ ba tuổi, như vậy thì cô ta sẽ là nạn nhân. Sau đó yêu cầu Thẩm Kế bồi thường, Thẩm Kế chắc chắn sẽ đồng ý.

Cách của Kỷ Mai Tư rất hay, cô ta mới mang thai hơn hai tháng, ba tháng đầu của thai kỳ là nguy hiểm nhất, không nên vận động mạnh.

Cô ta đã từng có một đồng nghiệp vì bị ngã một cái mà đứa con không còn nữa, bình thường trông cũng rất khỏe mạnh.

Vừa rồi cô ta còn cố ý đập bụng vào góc bàn, rồi ngã xuống đất.

Nhưng ngoài cái mông và cái bụng bị té đau ra thì không có dấu hiệu nào khác, cô ta chỉ có thể ổn định tinh thần, chuẩn bị tìm kiếm cơ hội.

Thẩm Kế nhìn Kỷ Mai Tư một cách trịch thượng, với hành động vừa rồi của đối phương đã có thể chắc chắn rằng đứa trẻ trong bụng của Kỷ Mai Tư không phải là của anh ta.

Nếu như nó thực sự là của anh ta, Kỷ Mai Tư sẽ không dùng đứa trẻ trong bụng mình để đổ oan cho Khúc Kim Tích.

— —Biết được anh ta có con gái ruột, biết con của mình không phải của anh ta, trong lúc chột dạ và sợ hãi liên nhân cơ hội này dùng phương thức đó khiến anh cảm thấy tội lỗi, đến lúc đó khóc lóc một trận. Anh ta mềm lòng, tất nhiên sẽ cho cô ta một khoản tiền bồi thường không nhỏ. Thẩm Kế suy nghĩ một lúc, tức giận đến mức bật cười.

Cô ta thực sự biết rõ tính cách của mình.

Quay đầu lại nhìn Khúc Kim Tích, người phía sau đang nước mắt giàn dụa ôm lấy Hạ Tuyết, chìm đắm trong vở kịch.

Đây chính là một đại công thần của ngày hôm nay.

Thẩm Kế gọi điện thoại bảo Lương Sơn đưa Kỳ Mai Tư đến bệnh viện.

"Anh Kế..."

"Trước đó để mặc do cô làm loạn, là bởi vì đứa trẻ trong bụng cô quả thực có thể là của tôi, cho tiền để cô đi làm phẫu thuật. Loại chuyện này quá tổn hại đến cơ thể của người phụ nữ nên tôi không muốn làm. Đó là lòng tốt của tôi dành cho cô. "

"Nhưng lòng tốt của tôi đối với phụ nữ không phải là nguyên nhân để cô tính kế tôi." Thẩm Kế giống như trút bỏ được gánh nặng, toàn thân rất nhẹ nhõm. "Đứa trẻ trong bụng cô là của ai? Tôi không muốn biết, tiếp theo đây, tôi sẽ để luật sư nói chuyện với cô, người thông minh như cô chắc là biết phải làm thế nào. "

Kỳ Mai Tư toàn thân run rẩy: "Anh Kế, đứa con trong bụng em là của anh... em không gạt anh, càng không tính kế anh..."

Lúc này vẫn còn liên tục nói dối, Thẩm Kế cau mày khó chịu, anh ta thật sự không nghĩ ra được, Kỳ Mai Tư là cảm thấy cô ta đã tính kế anh quá thành công, cho nên mới coi anh là kẻ ngốc sao?

Thẩm Kế không muốn nói thêm một lời nào nữa, ra hiệu cho Lương Sơn lái xe đi.

Kỳ Mai Tư hoảng sợ, cho dù Thẩm Kế có con gái ruột, cũng sẽ không lạnh lùng vô tình với cô ta như vậy, tại sao anh ta đột nhiên chắc chắn rằng đứa con trong bụng mình không phải của anh ta chứ?

"Dừng xe! Không được đi! Tôi phải nói chuyện rõ ràng với anh Kế!" Cô ta hét lớn và đập cửa sổ, bảo Lương Sơn dừng lại.

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy người phụ nữ đang phát điên, Lương Sơn mặt không biểu cảm nghĩ: Anh Thẩm cuối cùng cũng tàn nhẫn với người phụ nữ này rồi.

"Giải quyết như vậy sao?" Khúc Kim Tích ý còn đang dang dở nói.

Thẩm Kế chọc cái đầu nhỏ của cô nói: "Diễn đến nghiện rồi sao, còn muốn diễn tiếp nữa à?"

Khúc Kim Tích hất ngón tay của anh ta ra, dụi mắt. Cô đã khóc rất nhiều mắt cũng có hơi sưng.

Đối với diễn viên mà nói, cảnh khóc là thử thách lớn nhất, rất nhiều diễn viên có kỹ năng diễn xuất rất tốt nhưng lại gặp khó khăn khi gặp cảnh khóc. Khúc Kim Tích lặng lẽ nhớ lại toàn bộ quá trình biểu diễn của mình vừa rồi và cảm thấy rằng có thể đạt 80 điểm.

Đặc biệt là cảnh khóc.

-Đương nhiên, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận rằng có một phần lớn là do bị con chó lông vàng dọa nên sẽ mang cảm xúc sợ hãi, đây mới là lý do khiến cô khóc lóc thảm thiết như thế đến nỗi ngay cả Thẩm Kế cũng bị cô dọa sợ.

"Anh đưa em về." Anh ta quay đầu nói với Hạ Tuyết, người đang lặng lẽ đứng bên cạnh anh. Mặc dù cảnh diễn của Hạ Tuyết không nhiều, nhưng trước đó nếu như không phải là cô ấy bộc lộ chân tình, biểu diễn đến mức không có sơ hở thì sẽ không thể nào khiến Kỷ Mai Tư tin tưởng một cách nhanh chóng như vậy.

Hạ Tuyết vội vàng nói: "Không sao đâu, em có thể từ về được."

Cô cảm thấy mình cũng không giúp được gì cả, tất cả đều nhờ vào Tiểu Kim Tích, cô bé làm chủ đạo trong toàn bộ hiện trường.

Thẩm Kế cũng lười nói nhảm, Khúc Kim Tích kéo Hạ Tuyết lên xe: "Dì Hạ, dì cũng nói ba rất lịch sự với phụ nữ. Dì đã giúp đỡ chúng cháu, để ba xác nhận được dì xấu tính kia đang nói dối, cháu không hề có em trai mới..... cho nên ba chắc chắn sẽ đưa dì về. "

"Đi thôi ~~"

Hạ Tuyết có thể lấy hết can đảm để từ chối Thẩm Kế - Sở dĩ từ chối là vì cô ấy không muốn tiếp xúc quá nhiều với anh ta, sợ rằng nếu tiếp xúc quá nhiều thì hạt giống đê nén trong lòng mình sẽ lặn lẽ nảy mầm.

Nhưng mà Hạ Tuyết không thể từ chối Tiểu Kim Kim ngoan ngoãn và đáng yêu. Trước đó cô bé đã gọi cô một tiếng mẹ nên cô không đành lòng từ chối cô bé.

Cứ như vậy, Thẩm Kế đã lái xe đưa Hạ Tuyết về nhà. Dọc đường Khúc Kim Tích tìm cách để hai người nói thêm vài ba câu, nhưng dường như không có kết quả gì.

Không thể lay động được.

Cô vừa nghĩ vậy liền ngáp một cái, cơn buồn ngủ dâng trào.

Diễn xuất quá tiêu tốn tinh thần.

Đặc biệt, cô vừa là đạo diễn vừa là diễn viên, còn một mình đối phó với Kỷ Mai Tư, một mình đóng mấy vai, còn bị con chó dọa, khóc lâu như vậy.

Người lớn chắc còn mệt chứ đừng nói đến đứa trẻ ba tuổi.

Nhìn thấy cô bé đã ngủ say, Hạ Tuyết cẩn thận dè dặt đặt cô bé nằm ngay ngắn rồi lấy chăn đắp cho cô bé, Thẩm Kế liếc nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó thu hồi ánh mắt lại.

Sau khi đến nơi, Thẩm Kế suy nghĩ một lúc rồi nói với Hạ Tuyết: "Sau này nếu như gặp phải chuyện không thể giải quyết được, có thể tìm tôi."

Trái tim của Hạ Tuyết đập mạnh, cô siết chặt ngón tay nói: "Cảm ơn anh Thẩm."

Thẩm Kế quay đầu xe, nhìn thời gian, anh ta đã mượn cô em dâu bốn tiếng đồng hồ rồi, phải quay về thôi.

Một tiếng sau, xe lái về đến biệt thự của nhà họ Thẩm. Từ xa xa, nhìn qua kính chắn gió, Thẩm Kế đã nhìn thấy cậu em trai của mình, người vốn dĩ phải đang làm việc trong công ty.

Nhìn anh rồi nhìn lại "cô con gái" nhỏ đang ngủ ngon lành ở hàng ghế sau.

Anh ta thầm ho một tiếng rồi đẩy cửa rồi xuống xe.

"Kim Kim đâu rồi?" Mẹ Thẩm nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra, đánh cậu con trai cả một đòn.

Thẩm Thính lướt qua bọn họ, bế cô bé từ ghế sau ra, ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lùng, quay đầu nhìn Thẩm Kế: "Cô ấy đã khóc sao?"

Thẩm Kế: "..."

Đây có lẽ là một mệnh đề.

Chương 129: Ngoại truyện 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau chuyện Thẩm Kế bắt cóc, Thẩm Thính đưa Khúc Kim Tích về nhà, mẹ Thẩm vô cùng lo lắng. Con trai đâu có kinh nghiệm chăm trẻ con, mặc dù chỉ là cơ thể con dâu nhỏ đi nhưng nếu không may xảy ra chuyện thì Tiểu Kim Tích lại là người mang vạ.

Nhưng Thẩm Thính vẫn đề phòng Thẩm Kế lại bắt cóc lần nữa.

Mẹ Thẩm rất tức giận, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải đánh Thẩm Kế mấy cái, tức giận nói: "Tình hình của Tích Tích bây giờ rất đặc thù, nó là một diễn viên, sự nghiệp còn đang lên, nên chưa thể mang thai. Con mau tìm một người con dâu sinh cháu gái cho mẹ đi!"

Thẩm Kế: "..."

Chuồn đi luôn.

Lúc Khúc Kim Tích tỉnh lại đã thấy mình trở về ngôi nhà quen thuộc. Cô dụi mắt ngồi dậy khỏi giường, nhìn xung quanh và sửng sốt mấy giây mới nhận ra mình đã được Thẩm Thính đưa về.

Cô ngủ say đến mức nào mà lại không có chút cảm giác nào vậy?

Khúc Kim Tích cảm thấy xấu hổ, chui ra khỏi chăn, từ từ đi xuống tầng.

Nhìn xuống tầng, không thấy ai ở phòng khách.

Gì vậy, đưa cô về xong đi luôn à? Không sợ cô một mình ở nhà xảy ra chuyện gì.

Dù gì thì bây giờ mình mới ba tuổi mà.

Khúc Kim Tích nghĩ thầm trong lòng, bám vào tay nắm cầu thang bước từng bước một xuống tầng, cô không dám chơi đùa tính mạng của mình, nếu trượt chân lăn xuống cầu thang, không chết thì cũng sống dở chết dở.

Khi đi xuống bậc thang cuối cùng thì thấy trên bàn trà có chai nước khoáng, khát quá nên Khúc Kim Tích chạy qua, tưởng rằng mở nắp chai dễ, ai ngờ khuôn mặt đã đỏ bừng rồi mà cũng không mở ra được.

"..."

Rõ ràng là bình thường cô không cần dùng sức cũng có thể mở được nắp chai mà!

Lúc này, cô nghe thấy giọng nói của Thẩm Thính phát ra từ phòng làm việc, thì ra là ở trong phòng làm việc, Khúc Kim Tích vội vàng cầm chai nước khoáng chạy đến cửa phòng làm việc, vịn tay vịn tay nắm cửa.

Bên trong, Thẩm Thính đang họp qua video bị thu hút bởi tiếng vịn tay nắm cửa.

- - Trước đó vội vàng rời khỏi công ty, nên không mở cuộc họp quan trọng được, sau khi trở về nhà, sắp xếp ổn thỏa cho Khúc Kim Tích xong liền bắt đầu mở cuộc họp video.

Vịn nắm cửa nhiều lần nhưng vẫn không mở ra được, Thẩm Thính có thể hình dung ra được người mở cửa bực mình đến mức nào.

Nóng vội muốn ra mở giúp cô.

Trong video, mấy lãnh đạo cấp cao do Ngũ Lập Thu đứng đầu đang thảo luận về một chương trình thực tế do công ty tự sản xuất, S&T thành lập được gần một năm rồi mà vẫn chưa có một dự án lớn

nào. Chương trình thực tế tự sản xuất này là một dự án lớn, đã bắt đầu chuẩn bị từ năm ngoái.

Bây giờ, các lãnh đạo cấp cao đột nhiên thấy mắt của ông chủ của mình không nhìn vào camera, dễ nhận thấy là ánh mắt của anh đã dời đi chỗ khác, nhìn về một phía nào đó, quan trọng là khóe miệng nhếch lên, như thể là nhìn thấy chuyện gì đó thú vị.

Nghe nói bà chủ mới trở về từ phim trường.

Vì thế...

Hôm nay giám đốc Thẩm vội vàng rời công ty, bây giờ đang ở nhà, vậy chắc lúc này đang nhìn bà chủ rồi?

Mịa kiếp, rắc đồ ăn cho chó như thế này có cảm thấy vui không?

Các lãnh đạo cấp cao không dám thì thầm với nhau, chỉ có thể nhìn nhau ra ám hiệu, trong mắt mỗi người như thể đang hiện lên lịch sử trò chuyện.

Ngũ Lập Thu nhìn một vòng, lặng lẽ gửi một tin nhắn Wechat cho Thẩm Thính: (Chú ý hình ảnh!)

Cuối cùng, cánh cửa cũng mở ra, Khúc Kim Tích cầm chai nước khoáng bước vào, thấy Thẩm Thính, cô vô thức phồng má nói: "Em khát, không mở nắp được..."

Trước khi Khúc Kim Tích nói, Thẩm Thính ấn tắt tiếng video.

Như vậy, mọi người sẽ không nghe thấy tiếng của bọn họ.

- - "Mọi người tập trung một chút, tiếp tục thảo luận." Giọng nói của Ngũ Lập Thu phát ra từ máy tính, Khúc Kim Tích bị dọa sợ lùi về sau, trợn to hai mắt.

Thẩm Thính bước đến: "Anh tắt tiếng rồi."

Thấy Thẩm Thính biến mất khỏi màn hình, các lãnh đạo cấp cao càng thêm chắc chắn người mà giám đốc Thẩm vừa nhìn chính là bà chủ.

Nhưng phía giám đốc Thẩm không phát ra một tiếng động nào, rõ ràng là đã tắt tiếng, bọn họ không khỏi tiếc nuối, xem ra bọn họ không được gặp tình huống lãnh đạo quên tắt tiếng cuộc gọi trực tiếp, sau đó lẩn lộn.

Khúc Kim Tích thở phào nhẹ nhõm: "Đang gọi video với chị Thu à?"

"Hợp."

Thẩm Thính mở nắp chai giúp Khúc Kim Tích, cô vội vàng đưa tay ra nhận, nhưng Thẩm Thính ngồi xổm xuống đút cho cô.

Khúc Kim Tích hơi xấu hổ, lẩm bẩm nói tự mình uống được, nhưng động tác thì lại hưởng thụ hành động này của Thẩm Thính.

"Cứ từ từ, vẫn còn." Thẩm Thính sờ đầu cô, sau đó trở về chỗ ngồi, bật tiếng lại.

Thẩm Thính không nói nhiều, hầu hết đều do những người khác nói, Khúc Kim Tích nghe một lúc thì mới biết công ty đang chuẩn bị một chương trình thực tế.

Mấu chốt là... đây là chương trình thực tế dành cho các cặp đôi???

Trái tim của Khúc Kim Tích hơi rung động, liếc nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì của đại siêu sao họ Thẩm, cô chưa bao giờ nghe nói về việc công ty chuẩn bị một chương trình thực tế. Cả Thẩm Thính và Ngũ Lập Thu đều chưa từng đề cập chuyện này với cô, phòng trường hợp cô suy nghĩ nhiều.

Nhưng...

Chuẩn bị một chương trình thực tế về các cặp đôi, thử nghĩ xem, không phải ngẫu nhiên mà như vậy đâu.

Trái tim Khúc Kim Tích đang nhộn nhạo hết cả lên, chỉ muốn ngay lập tức hỏi có phải chương trình thực tế này được chuẩn bị đặc biệt cho hai người bọn họ không.

Cô lặng lẽ đi tới, mặc dù cô cảm thấy với chiều cao hiện tại, cho dù có đi đến bên cạnh Thẩm Thính, chỉ cần không lọt vào camera thì sẽ không biết được sự tồn tại của cô.

Nhưng để tránh trường hợp chẳng may xảy ra, Khúc Kim Tích chui thẳng xuống dưới gầm bàn làm việc.

Thẩm Thính quét mắt xuống nhìn.

"..."

Cô gái nhỏ ngồi xổm dưới gầm bàn, đôi mắt cong thành hình mặt trăng lưỡi liềm, khuôn mặt bánh bao nhỏ nhắn hồng hào khiến người ta muốn véo.

Đương nhiên là Thẩm Thính không hề nể nang.

Véo má cô.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô uy hiếp: Không bỏ ra em sẽ hô lên.

Thẩm Thính: Tùy em.

"Định mời khách mời nào?" Lúc này, một giọng nói của lãnh đạo cấp cao truyền ra từ màn hình máy tính, lỗ tai của Khúc Kim Tích lập tức dựng đứng lên.

Đã chuẩn bị mời khách mời, có vẻ như đã chuẩn bị gần xong.

Khúc Kim Tích nghe họ nói đến rất nhiều cặp đôi nổi tiếng trên mạng xã hội, nhưng không ai nhắc đến cô hay Thẩm Thính, chẳng lẽ thực sự là cô nghĩ sai?

Chương trình thực tế này không phải chuẩn bị cho bọn họ.

Ngoài ra, làm chương trình thực tế không phải là chuyện đơn giản, với một dự án lớn như này, đòi hỏi phải đầu tư nhiều, còn phải có nhiều nhân lực và tài chính, đội ngũ chuyên nghiệp quay chương trình thực tế là điều không thể thiếu.

Sao có thể vì cô mà làm chương trình thực tế này được.

Dù gì thì cũng phải thực tế một chút.

Khúc Kim Tích cúi đầu, kéo nơ con bướm trên chiếc váy nhỏ, bởi vì suy nghĩ lung tung, nên cô không nghe vào tai những lời của mọi người trong cuộc họp.

Cho đến khi Thẩm Thính nói: "Kết thúc ở đây, mọi người đã vất vả rồi, tan làm sớm đi."

Họp video kết thúc.

"Đói bụng không, muốn ăn gì?"

- - Câu nói dịu dàng này khiến tất cả các lãnh đạo cấp cao trong phòng họp công ty phải ngây người.

"Hừ hừ."

Sau đó, bọn họ nghe thấy một giọng nói yếu ớt.

Ngũ Lập Thu nói lớn tiếng: "Tất cả giải tán."

Nghe thấy lời nhắc nhở của Ngũ Lập Thu, lúc này Thẩm Thính mới nhận ra anh mới chỉ tắt hình, quên chưa ấn kết thúc video.

Lúc này các lãnh đạo cấp cao mới thu dọn đồ đạc, sau đó tìm cơ hội điên cuồng bình luận trong nhóm.

(Mẹ ơi, bà chủ thực sự có mặt ở đó trong lúc họp!)

(Sao lại không xuất hiện, tốt xấu gì cũng để cho chúng ta nhìn một chút chứ nhỉ.)

(Vấn đề mấu chốt là giọng nói của giám đốc Thẩm, giọng nói hết sức dịu dàng, đúng là không ngờ đó.)

(Nếu không có lời nhắc nhở của chị Thu, chúng ta có thể còn nghe được nhiều hơn.)

(Mặc dù không thể bàn tán về chuyện của ông chủ, nhưng tôi không nhịn được.)

(Vừa rồi có phải Tích Tích đang làm nũng với giám đốc Thẩm không? Tôi là nữ mà nghe xong cũng cảm thấy mềm nhũn.)

(Nhưng sao tôi cảm giác nghe như giọng của trẻ con vậy.)

(Này, đó rõ ràng là tình thú của hai vợ chồng người ta, kịch bản vậy, có thể bắt chước giọng trẻ con.)

(Trời ơi, tôi chợt nhớ đến bức ảnh giám đốc Thẩm công khai trước khi kết hôn, trong bữa tiệc ăn mừng bà chủ gọi ông chủ là bố.)

Có lời nhắc nhở này, mọi người không hện mà cùng nhau bỏ nã hình ảnh Khúc Kim Tích gọi Thẩm Thính là ba, đột nhiên cảm thấy kích thích, vợ chồng diễn viên đúng là biết chơi!

...

Khúc Kim Tích đang ngồi vui vẻ trong bếp, trước mặt cô là người đàn ông đeo tạp dề - Siêu sao họ Thẩm, anh đang làm đồ ăn nhẹ cho đứa trẻ lên ba đang đói.

Thật ra là bồng ngô chiên.

Chiên xong một đĩa nhỏ đưa cho Khúc Kim Tích, cô vừa ăn vừa nhìn Thẩm Thính tiếp tục làm cơm.

Thẩm Thính không đề cập đến chương trình thực tế, Khúc Kim Tích cũng không hỏi.

"Em ăn xong rồi! Muốn ăn nữa!" Ý vào việc bây giờ mình là một đứa bé, Khúc Kim Tích không biết xấu hổ mà đưa ra yêu cầu, gõ vào cái đĩa trống.

Thẩm Thính từ chối phũ phàng: "Không được, không thể ăn nhiều."

"Nhưng em đói."

Người giám hộ họ Thẩm nhét một miếng giăm bông nướng lại, Khúc Kim Tích tức giận cắn một miếng lớn, xoay người nhảy khỏi ghế, chạy ra phòng khách mở ti vi.

"Có muốn ăn đùi gà không?"

"Không!"

"Em tỏ thái độ gì thế?"

"Nào có!"

"Em còn chưa nói cho anh biết, Thẩm Kế đưa em đi làm gì?"

Suýt nữa thì Khúc Kim Tích buột miệng nói ra, cũng may là lúc cô định nói ra thì nhớ đến Thẩm Kế dặn dò cầu xin cô đừng nói với ai, cô ngậm miệng lại, nói mơ hồ: "... Anh tự đi mà hỏi anh ấy."

Thẩm Thính lật miếng thịt lợn muối xông khói thơm phức, nghĩ thầm, có phải mình đã chiều cô ấy quá, nên cô ấy mới ngang ngược coi trời bằng vung như vậy?

Đi ra ngoài với người đàn ông khác đến sáng hôm sau mới về, bây giờ lại còn quan tâm đến chuyện ăn uống của cô, hỏi thì cô không nói gì.

"Đồ không có trái tim."

Khúc Kim Tích đang chuyển kênh tivi liên tục thì đột nhiên nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô hơi sửng người lại.

Tám giờ tối, ai lại đến vậy?

Không dám mở cửa, cô chạy vào bếp: "Có người gõ cửa."

Thẩm Thính tắt bếp, đi về phía cửa, Khúc Kim Tích đi theo sau anh.

Người gõ cửa nằm ngoài dự đoán của Thẩm Thính --

"Ồ." Thẩm Thính không mở cửa, Khúc Kim Tích không nhìn thấy màn hình điện tử.

Thẩm Thính: "Minh Ngọc Sinh."

Khúc Kim Tích: "???"

Nhắc đến Minh Ngọc Sinh, những vết bầm tím trên người cô vẫn chưa tan hết ngay lập tức khiến cô nhớ đến sự hung dữ của người đạo diễn này khi quay phim.

"Sao anh ta lại đến đây?!"

Nếu nói trước khi quay phim, ấn tượng của Khúc Kim Tích về Minh Ngọc Sinh là một đạo diễn rất có năng lực, chắc chắn sẽ không bị thua thiệt khi làm diễn viên trong phim của ông ta. Nhưng sau khi quay xong, Khúc Kim Tích không hề quan tâm Minh Ngọc Sinh có giỏi giang hay không, chỉ còn đọng lại hai từ -- biến thái!

Vì vậy, khi nghe được Minh Ngọc Sinh đến gõ cửa vào buổi tối, phản ứng đầu tiên là: "Chắc là đoạn quay của người nào đó xảy ra vấn đề, nên muốn em quay lại?!"

Khúc Kim Tích: "Em có cần tránh đi không?"

"Không cần."

Minh Ngọc Sinh sẽ không nhận ra.

Thẩm Thính mở cửa.

Minh Ngọc Sinh khách sáo nói một câu: "Muộn vậy mà đến, không làm phiền anh chứ."

Mặc dù nói không làm phiền chứ, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt lại không phải vậy.

Thẩm Thính: "Tôi nói làm phiền, thì anh có đi không?"

"Không."

"Vào đi."

Sau khi vào nhà, Minh Ngọc Sinh mới nhận ra có một đứa bé đang nhìn chăm chăm mình.

"..."

Mặc dù không biết tại sao cô bé này lại nhìn chăm chăm mình, nhưng khi gặp trẻ con, khuôn mặt nghiêm nghị của Minh Ngọc Sinh cố nặn ra một nụ cười cứng ngắc, rồi nhìn cô bé một lượt từ đầu xuống chân.

"Người nhà của anh?" Ông ta hỏi Thẩm Thính.

Thẩm Thính "Ừm" một tiếng.

Khúc Kim Tích lấy một đôi dép trong tủ giày ra, cố ý nói: "Bác ơi, đổi giày ạ!"

Minh Ngọc Sinh đổi giày.

"Bác có uống nước không, cháu rót cho bác?"

"Đây là đồ ăn vặt anh trai mua cho cháu, mời bác ăn."

Minh Ngọc Sinh: "..."

Cô bé một tiếng bác hai tiếng bác, ban đầu không cảm thấy gì, nhưng càng nghe càng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đồng trang lứa...

Ông ta và Thẩm Thính là người đồng trang lứa, cô bé gọi Thẩm Thính là anh trai, còn gọi mình là bác?

Tự dưng bị xếp vào hàng ngũ người già.

"Cô bé này nói rất sõi, mấy tuổi rồi?" Minh Ngọc Sinh hỏi Thẩm Thính.

Khúc Kim Tích phát hiện từ khi mình biến nhỏ, "người lớn" nào nhìn thấy cô cũng hỏi cô bao nhiêu tuổi.

"Ba tuổi ạ." Cô lười biếng kéo dài giọng.

Minh Ngọc Sinh chú ý đến giọng nói cường điệu của cô, ông ta đã có con, nhớ lúc con trai mình ba tuổi cũng nói rất sõi, nhưng so với cô bé này thì lại kém hơn rất nhiều.

Là một trong những người đạo diễn hàng đầu, Minh Ngọc Sinh luôn có thể nhìn ra những điểm mà người khác không nhìn ra.

Có một số bộ phim cần diễn viên nhí, thông thường rất khó tìm được diễn viên nhí phù hợp, bởi vì diễn xuất của trẻ con hay thay đổi,

đầu tiên phải nghĩ cách để trẻ nhớ lời thoại, nhưng trẻ em lại không dễ nắm bắt cảm xúc.

Minh Ngọc Sinh nhất thời quên mất mục đích mình đến đây, nhìn Tiểu Kim Tích mấy giây, sau đó nói với Thẩm Thính: "Cảnh Quan Phi đang quay thiếu một diễn viên nhí, hay là để cô bé này làm khách mời?"

!!!

Bằng mắt thường có thể thấy tốc độ tai của Khúc Kim Tích dựng đứng lên.

Quan Phi cũng là một trong những đạo diễn vàng trong ngành, anh ta nổi tiếng là vì anh ta đã tạo nên đỉnh cao trong dòng phim giật gân trong nước.

Anh ta là đạo diễn giỏi nhất trong việc làm phim giật gân và đã giành được một số giải thưởng lớn, các đạo diễn nước ngoài muốn làm phim kinh dị cũng phải khiêm tốn hỏi anh ta.

Làm khách mời phim của Quan Phi, Khúc Kim Tích suýt nữa thì nháy dựng lên và gật đầu, cũng may là nhận được ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Thính, mới lấy lại được bình tĩnh.

Với tình hình bây giờ, không thích hợp làm khách mời, ai biết khi nào cô lại biến trở về, chẳng may đang quay mà cô biến hình, bối cảnh là quay phim giật gân, lúc đó lại càng khiến mọi người sốc hơn.

"Tìm người khác đi, nó vẫn còn nhỏ, không thích hợp."

Nội tâm Khúc Kim Tích đang gào thét.

Hợp, cực kỳ thích hợp!

Lần đầu tiên hy vọng mình có thể duy trì cơ thể biến hình.

Minh Ngọc Sinh: "Không cần nhắc chút?"

Thấy vẻ mặt kiên định của Thẩm Thính, Minh Ngọc Sinh hơi cảm thấy tiếc nuối, quay đầu lại thấy ánh mắt háo hức của cô gái nhỏ, như thể nghe hiểu cuộc nói chuyện của người lớn, hơi động lòng: "Cháu có muốn không?"

Khúc Kim Tích: "..."

Cô nhìn Thẩm Thính.

Hành động này đã lọt vào mắt Minh Ngọc Sinh, ông ta nghiêng người chặn Thẩm Thính, nói: "Không sao, cháu chỉ cần nói với bác, có muốn đúng không?"

Cô lắc đầu với vẻ khó khăn.

Nhưng Minh Ngọc Sinh lại cảm thấy phần lớn là vừa rồi cô gái nhỏ này bị ánh mắt của Thẩm Thính dọa nên mới nghĩ lại, không nhất thiết phải bàn bạc với Thẩm Thính, không phải Thẩm Thính đã có vợ sao.

Ông ta cảm thấy cô bé và Khúc Kim Tích trông hơi giống nhau, chắc là họ hàng nhà Khúc Kim Tích.

"Kim Tích không có ở nhà à?"

Thẩm Thính: "..."

"Tối muộn rồi anh còn đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?" Anh dứt khoát chuyển đề tài.

Lúc này Minh Ngọc Sinh mới nhớ đến mục đích mình đến đây, nói: "Mấy hôm nay tôi xem lại phim, thấy có một số cảnh không thích hợp, cần Kim Tích quay lại."

Trong quá trình quay phim, mình đều yêu cầu nghiêm khắc, nhưng Khúc Kim Tích không hề oán thán một câu, bây giờ phim đã đóng máy, kết quả lại muốn quay lại, người nghiêm khắc như Minh

Ngọc Sinh cũng cảm thấy hơi ngại, nên đã tự mình đến để biểu hiện thành ý.

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, Minh Ngọc Sinh quay đầu lại bắt gặp đôi mắt to như quả nho mang theo sự tức giận và uất ức của cô.

Minh Ngọc Sinh: "?"

Khúc Kim Tích: "..."

Đúng là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Chương 130: Ngoại truyện 15: Dụ Đồng x Nguyên chủ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiền Minh Ngọc Sinh về, Thẩm Thính quay đầu lại bắt gặp khuôn mặt ủ rũ của Khúc Kim Tích, cố ý hỏi: "Buồn gì vậy?"

Khúc Kim Tích trừng mắt nhìn anh, cô đảo bàn tay nhỏ bé: "Thật ra.. Thật ra, anh có thể hỏi đạo diễn Minh, cảnh quay khách mời của đạo diễn Quan Phi diễn trong bao lâu, nếu không lâu thì nói cho em, em cảm thấy mình có thể thử."

Cô bẻ ngón tay, suy nghĩ một cách cẩn thận, sau đó trừng mắt to nhìn anh: "Ngày mai anh hỏi được không."

Thẩm Thính: "Muốn diễn như vậy?"

"Em không muốn lãng phí cơ hội." Khúc Kim Tích lập luận với lý lẽ: "Đó là Quan Phi, là đạo diễn lớn."

Thẩm Thính không vui, nhìn dáng vẻ của cô như thể chưa bao giờ gặp qua đạo diễn lớn vậy.

"Hà Chiêu, Minh Ngọc Sinh, có người nào kém hơn Quan Phi? Một Quan Phi mà cũng khiến em động lòng? Nếu về sau có liên tiếp các đạo diễn lớn mời em, có phải em nghĩ tất cả đều là cơ hội, nên sẽ nhận lời hết đúng không?"

Khúc Kim Tích: "..."

"Cơ hội tốt là, em ngoan ngoãn ở nhà, không được phép đi đâu."

Khúc Kim Tích trợn to hai mắt, tức giận nói: "Anh vô lý vừa thôi!"

"Anh vô lý?" Thẩm Thính xắn tay áo lên với vẻ mặt vô cảm, đến gần cô gái nhỏ: "Em nói đi, anh vô lý ở chỗ nào."

"Anh bây giờ đang là vô lý." Thấy không ổn, Khúc Kim Tích xoay người chạy về phía phòng làm việc, nhưng hai cái chân ngắn của cô sao có thể so với Thẩm Thính được, mới chạy được hai ba bước thì đã bị Thẩm Thính nhắc bổng người, vung tay lên đánh vào cái mông nhỏ nhắn của cô.

"Biến thái! Lưu manh! Không đứng đắn!"

"..."

Giữa tiếng thét chói tai của cô gái nhỏ, tay của Thẩm Thính đột nhiên trầm xuống, bóng người ngã xuống, anh không đứng vững được, hai người cùng ngã xuống đất.

Khúc Kim Tích nhìn bàn tay nhỏ đã biến trở lại bình thường của mình, rồi cúi đầu nhìn người dưới thân đang bị cô nằm đè lên.

Hai bên nhìn nhau với ánh mắt thâm tình.

"Còn không mau đứng lên." Sắc mặt của Thẩm Thính hơi tái nhợt, trên trán xuất hiện những hạt mồ hôi nhỏ.

Khúc Kim Tích nhanh chóng leo xuống và nói: "Em, em nằm đè lên anh?"

Từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đau đớn này của Thẩm Thính.

Ngay cả khi quay phim bị thương, cũng chưa từng có biểu hiện như vậy.

Thẩm Thính không nói chuyện để giảm bớt nỗi đau đớn không muốn người khác biết.

Dương như có một dây thần kinh nào đó trong đầu của Khúc Kim Tích nảy số, ánh mắt của cô từ từ nhìn xuống, rơi xuống một bộ phận ở dưới bụng và phía trên đùi của đàn ông.

Hình như vừa nãy... cô đụng vào chỗ không nên đụng vào.

Khúc Kim Tích cũng nhất thời cảm thấy hoảng sợ, luống cuống tay chân: "Có cần em gọi xe cấp cứu không?"

"Khúc Kim Tích!" Thẩm Thính nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ngậm chặt miệng lại, không dám nói thêm nữa, dáng vẻ kiêu ngạo đã biến mất, cẩn thận đỡ Thẩm Thính dậy.

"Chuyện này không thể trách em được... Ai bảo anh đánh em trước."

Thẩm Thính ngồi trở lại ghế sofa, nhắm mắt lại, tiêu hóa cơn đau một mình.

Mấy phút sau, Khúc Kim Tích nhỏ giọng hỏi: "Đỡ chưa?"

Thẩm Thính mở mắt nhìn cô, chậm rãi nói: "Em muốn kiểm tra không?"

"..."

Mặt cô gái đỏ bừng lên, bày ra vẻ mặt không thể tin được: "Lúc này rồi mà anh còn có thể, có thể..."

Thẩm Thính không thay đổi sắc mặt: "Em làm anh bị thương, không phải em nên chịu trách nhiệm sao?"

Dừng lại hai giây, sau đó nói thêm: "Sau này em còn muốn dùng nó không?"

Khúc Kim Tích quỳ.

...

Buổi tối hôm nay đúng là đầy kịch tính.

Ngày hôm sau, mẹ Thẩm gọi điện thoại đến, lo lắng con trai bà không biết chăm sóc Tiểu Kim Tích, kết quả biết được Khúc Kim Tích đã biến hình trở lại, bà vừa cảm thấy nhẹ nhõm lại vừa cảm thấy hơi tiếc.

"Lần sau về nhà, mẹ sẽ giới thiệu các con với mọi người."

Khúc Kim Tích đồng ý, mẹ chồng con dâu nói chuyện với nhau nửa tiếng-- sau khi biến thành trẻ con và ở chung một ngày với mẹ Thẩm, quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu đột nhiên tăng vọt, như thể mẹ đẻ và con gái.

Sau đó Khúc Kim Tích đã dành ba ngày để quay lại những cảnh quay mà Minh Ngọc Sinh cảm thấy không ổn, cô cũng tìm cơ hội hỏi: "Đạo diễn Minh, anh đã tìm được diễn viên nhí cho đạo diễn Quan Phi chưa?"

Minh Ngọc Sinh không trả lời: "Cô bé nhỏ nhà cô đồng ý đóng à?"

Ý là vẫn chưa tìm được người.

Khúc Kim Tích lắc đầu: "Nó đã được đưa về quê với ông bà rồi."

"Nhanh vậy?" Minh Ngọc Sinh không nói gì nữa sau khi hiểu rõ tình hình.

"Có thể đến trường mẫu giáo để chọn." Khúc Kim Tích nói: "Lần trước tôi tình cờ đến trường mẫu giáo tình thương, những đứa trẻ trong đó đều rất thông minh, nếu thật sự không chọn được ai thích hợp, tôi khuyên đạo diễn Quan Phi nên đến đó xem."

- - Có một số diễn viên nhí là do ba mẹ giới thiệu, và những người ba mẹ này ít nhiều có quan hệ với nhân viên hậu trường, nhưng có một số đạo diễn tích đến nhà trẻ tìm.

Trường mẫu giáo tình thương mà Khúc Kim Tích nói chính là nơi Hạ Tuyết làm việc. Không cần biết có được chọn hay không, cô nhiều

lời một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Sau đó, người đạo diễn chuyên về phim truyền hình giật gân nghe Minh Ngọc Sinh nói vậy, suy nghĩ đắn đo, sau đó thực sự đến trường mẫu giáo, cuối cùng tìm được một cô bé bốn tuổi thuộc lớp chồi mà Hạ Tuyết dạy.

Đúng lúc ba mẹ của cô bé đi làm ở nơi khác, chỉ có ông bà nội ở nhà và họ không biết nhiều về việc làm phim nên bảo Hạ Tuyết với tư cách là một giáo viên, tạm thời đưa cô bé đến phim trường.

Bằng cách này, Hạ Tuyết đã có thêm một chút hiểu biết về giới giải trí, sau đó cô ấy nhìn thấy hình ảnh của Khúc Kim Tích trên mạng.

Lúc Hạ Tuyết thấy hình ảnh của Khúc Kim Tích, cô ấy sửng sốt tại chỗ.

Mặc dù cô ấy và Khúc Kim Tích chỉ mới ở chung với nhau nửa ngày, nhưng bởi vì có ấn tượng sâu sắc với đứa bé đó, hơn nữa lại là con gái của Thẩm Thính nên đến bây giờ cô ấy vẫn nhớ rõ hình dáng của cô gái nhỏ đó.

So với nữ ngôi sao Khúc Kim Tích trên mạng thì đúng là càng nhìn mặt càng thấy giống.

Hơn nữa cô bé kia tên Kim Kim, nữ minh tinh tên Khúc Kim Tích đều cùng có một chữ Kim. Hạ Tuyết nghĩ thầm, thì ra mẹ của Kim Kim là ngôi sao lớn, thảo nào cô bé đó xinh xắn đáng yêu như vậy.

Suy nghĩ một lúc, cảm thấy một nữ ngôi sao xinh đẹp như vậy mà không ở bên cạnh Thẩm Kế, thì mình lại càng không có khả năng. Không biết suy đoán của cô có đúng không.

...

Sau khi quay bổ sung lại xong, Khúc Kim Tích xin nghỉ mấy ngày, tranh thủ thời gian này cô đến viện dưỡng lão thăm ông cụ Thắm.

Trước đây ông cụ khá khỏe mạnh, mẹ Thắm muốn ông cụ ở lại nhà họ Thắm, nhưng ông cụ thích bầu không khí của viện dưỡng lão, ở đây có rất nhiều người cùng lứa tuổi, thường đánh cờ, đấu võ mồm, uống trà, thoải mái hơn nhiều so với ở nhà.

Khúc Kim Tích vốn định ở lại với ông cụ nhiều hơn, nhưng lại không ngờ ông cụ cứ mở miệng là lại nói cháu trai, cuối cùng cô thật sự không chịu nổi nữa, chuồn luôn.

Cô tự mình lái xe đến viện dưỡng lão, bây giờ rời khỏi viện dưỡng lão, nhất thời không biết nên đi đâu.

Suy nghĩ một lúc, quyết định đến công ty, lúc đợi đèn đỏ, cô bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn.

- - Tiểu Trương trợ lý của Dụ Đồng.

"Cô Khúc à." Giọng nói của Tiểu Trương ghen ngào: "Tôi biết nói chuyện này với cô là không thích hợp, nhưng tôi vẫn muốn nói."

"Cậu nói đi."

Tiểu Trương nói không rõ ràng: "Cô có thể đến gặp anh Đồng được không, anh ấy bị tai nạn xe cộ! Bây giờ đang được cấp cứu, bác sĩ nói tình hình không khả quan..."

Trong đầu Khúc Kim Tích như nổ vang một tiếng, suy nghĩ trở nên trống rỗng trong vài giây.

"Cậu nói gì!"

Dụ Đồng gặp tai nạn xe cộ?

Anh ta bị tai nạn xe cộ?!

"Ơ bệnh viện nào, tôi qua ngay!"

Cúp điện thoại, Khúc Kim Tích hít một hơi thật sâu chạy đến bệnh viện mà Tiểu Trương nói.

Trên đường đi thì Thẩm Thính gọi điện thoại đến.

"Thẩm Thính, Dự Đồng bị tai nạn xe cộ." Nghe máy xong đột nhiên Khúc Kim Tích bật khóc: "Trợ lý của anh ta vừa gọi điện cho em, nói anh ta đang được cấp cứu, khó qua khỏi."

Thẩm Thính trấn an Khúc Kim Tích đang hoảng loạn luống cuống bằng giọng nói trầm ổn: "Bây giờ em đang ở đâu?"

"Em đang trên đường đến bệnh viện."

"Đừng lo lắng, anh ta đang ở bệnh viện nào?"

Khúc Kim Tích nói địa chỉ, Thẩm Thính dịu dàng nói: "Tích Tích, Dự Đồng sẽ không sao, em yên tâm lái xe, đừng hoảng sợ, bây giờ anh sẽ đến đó, gặp nhau ở bệnh viện."

"Vâng."

Cùng lúc đó, tin tức Dự Đồng bị tai nạn xe cộ đã cán quét khắp các trang mạng lớn.

Nửa tiếng trước, khi xe của Dự Đồng đang trên đường đi tham gia một sự kiện, một chiếc xe tải bị mất kiểm soát đã tông trực diện vào chiếc xe của Dự Đồng, xe cấp cứu nhanh chóng đến và đưa người bị thương vào bệnh viện.

Ban đầu những người có mặt ở hiện trường không biết người bị tai nạn xe cộ là ai, một số người đã quay video và tung lên mạng, sau đó phát hiện người bị đâm là Dự Đồng, tin tức này đã khiến toàn bộ cư dân mạng bàng hoàng.

Dụ Đồng là ngôi sao đang nổi, là tiểu thịt tươi có kỹ năng diễn xuất hiếm có, và hầu như không dính một scandal nào, không có thông tin tiêu cực, lượng người hâm mộ ngày càng tăng. Cách đây một thời gian, bộ phim của anh ta đã bùng nổ về rating và sự nổi tiếng của anh ta lại được tăng thêm một bậc.

Công ty dồn lực "xây dựng" anh ta, để anh ta trở thành Thẩm Thính tiếp theo. Anh ta là người có thực lực giỏi, nhân phẩm và tính cách cũng tốt, thường hay quyên góp tiền để hỗ trợ những vùng có hoàn cảnh khó khăn, là một người nghệ sĩ tràn đầy năng lượng tích cực.

Vậy mà lại đột nhiên xảy ra chuyện, nên khiến mọi người không thể tin được.

Cảm giác không chân thực và không thể tin, giống như đột nhiên biết được người bên cạnh mình xảy ra chuyện không may vậy.

Người hâm mộ và cư dân mạng bùng nổ.

(Chắc chắn không phải là thật! Mặc dù tôi đồng cảm với người bị tai nạn xe cộ, nhưng chắc chắn người đó không phải Dụ Đồng.)

(Studio vẫn chưa ra thông báo chính thức, không phải thật, đây là tin đồn bịa đặt!)

(Dụ Đồng rất tốt, đừng nguyên rủa anh ấy theo cách này được không vậy? Anh ấy ăn gạo nhà anh à? Sao anh lại rủa anh ấy bị tai nạn xe cộ?)

(Không, tôi không tin!)

(... Các chị em, hình như là thật đó, tôi có một người bạn làm việc trong giới, nghe nói Dụ Đồng thật sự bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang cấp cứu, nhưng tình hình không khả quan lắm.)

(Là thật đó, tôi tình cờ ở bệnh viện và tận mắt thấy Dụ Đồng được đưa đến, bây giờ tôi không biết tình hình thế nào.)

(Hu hu hu hu, tôi không nghe tôi không tin, chồng của tôi tốt bụng như vậy sẽ không bao giờ bị tai nạn xe cộ.)

(Đây là hình ảnh chiếc xe mà Dụ Đồng đi, thân xe đã bị đè bẹp xuống một nửa, Dụ Đồng ngồi ở đó, nói thật, vị trí này lành ít dữ nhiều.)

...

Khi nhiều người bày tỏ sự không tin tưởng, công ty của Dụ Đồng đã đăng tải lên tài khoản Wechat chính thức của họ, bày tỏ sự đau buồn khi Dụ Đồng bị tai nạn xe cộ, đang cố gắng hết sức để cấp cứu cho anh ta, hy vọng mọi người sẽ cầu nguyện cho anh ta.

Tài khoản Wechat chính thức đăng tải, không muốn tin cũng phải tin.

Người hâm mộ khóc thành một dòng sông, cư dân mạng viết bình luận cầu nguyện cho Dụ Đồng, vô số người hy vọng rằng Dụ Đồng có thể tai qua nạn khỏi.

...

Lúc Khúc Kim Tích đến bệnh viện thì Thẩm Thính đã đến trước, các phương tiện truyền thông biết tin đã tấp tểch chạy đến, muốn có được thông tin đầu tiên.

Thẩm Thính đã sớm dự đoán được tình hình này, lúc đến đã dẫn theo vệ sĩ, bảo Tần Tang dẫn vệ sĩ đến ngăn cản giới truyền thông, anh và Khúc Kim Tích đi vào bệnh viện.

Tiểu Trương, Kiều Tử Ngôn - quản lý của Dụ Đồng đang lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu.

Có ba người trên xe đi đến sự kiện, Dụ Đồng, tài xế và Tiểu Trương, tài xế cũng bị thương nặng và đang được điều trị.

Tiểu Trương may mắn, chỉ bị bầm tím một chút, Dụ Đồng là người bị thương nặng nhất.

"Cô Khúc, thầy Thẩm." Tiểu Trương nhìn hai người họ với ánh mắt cảm kích, Dụ Đồng gặp chuyện không may, cậu ta tự ý tìm Khúc Kim Tích là một cách làm rất không đúng.

Khúc Kim Tích đã kết hôn, không còn quan hệ gì với anh Đồng nữa.

Nhưng...

Nghĩ đến anh Đồng vẫn còn nhớ mãi không quên Khúc Kim Tích, bác sĩ lại nói tình hình của Dụ Đồng không khả quan, nên cậu ta nghiêng rằng nghiêng lợi gọi điện.

Nếu thực sự không qua khỏi, thì ít nhất là để anh Đồng có thể nhìn cô một lần cuối...

(Chắc chắn không phải là thật! Mặc dù tôi đồng cảm với người bị tai nạn xe cộ, nhưng chắc chắn người đó không phải Dụ Đồng.)

(Studio vẫn chưa ra thông báo chính thức, không phải thật, đây là tin đồn bịa đặt!)

(Dụ Đồng rất tốt, đừng nguyên rủa anh ấy theo cách này được không vậy? Anh ấy ăn gạo nhà anh à? Sao anh lại rủa anh ấy bị tai nạn xe cộ?)

(Không, tôi không tin!)

(... Các chị em, hình như là thật đó, tôi có một người bạn làm việc trong giới, nghe nói Dụ Đồng thật sự bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang cấp cứu, nhưng tình hình không khả quan lắm.)

(Là thật đó, tôi tình cờ ở bệnh viện và tận mắt thấy Dụ Đồng được đưa đến, bây giờ tôi không biết tình hình thế nào.)

(Hu hu hu hu, tôi không nghe tôi không tin, chồng của tôi tốt bụng như vậy sẽ không bao giờ bị tai nạn xe cộ.)

(Đây là hình ảnh chiếc xe mà Dụ Đồng đi, thân xe đã bị đè bẹp xuống một nửa, Dụ Đồng ngồi ở đó, nói thật, vị trí này lành ít dữ nhiều.)

...

Khi nhiều người bày tỏ sự không tin tưởng, công ty của Dụ Đồng đã đăng tải lên tài khoản Wechat chính thức của họ, bày tỏ sự đau buồn khi Dụ Đồng bị tai nạn xe cộ, đang cố gắng hết sức để cấp cứu cho anh ta, hy vọng mọi người sẽ cầu nguyện cho anh ta.

Tài khoản Wechat chính thức đăng tải, không muốn tin cũng phải tin.

Người hâm mộ khóc thành một dòng sông, cư dân mạng viết bình luận cầu nguyện cho Dụ Đồng, vô số người hy vọng rằng Dụ Đồng có thể tai qua nạn khỏi.

...

Lúc Khúc Kim Tích đến bệnh viện thì Thẩm Thính đã đến trước, các phương tiện truyền thông biết tin đã tấp tểch chạy đến, muốn có được thông tin đầu tiên.

Thẩm Thính đã sớm dự đoán được tình hình này, lúc đến đã dẫn theo vệ sĩ, bảo Tần Tang dẫn vệ sĩ đến ngăn cản giới truyền thông, anh và Khúc Kim Tích đi vào bệnh viện.

Tiểu Trương, Kiều Tử Ngôn - quản lý của Dụ Đồng đang lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu.

Có ba người trên xe đi đến sự kiện, Dụ Đồng, tài xế và Tiểu Trương, tài xế cũng bị thương nặng và đang được điều trị.

Tiểu Trương may mắn, chỉ bị bầm tím một chút, Dụ Đồng là người bị thương nặng nhất.

"Cô Khúc, thầy Thẩm." Tiểu Trương nhìn hai người họ với ánh mắt cảm kích, Dụ Đồng gặp chuyện không may, cậu ta tự ý tìm Khúc Kim Tích là một cách làm rất không đúng.

Khúc Kim Tích đã kết hôn, không còn quan hệ gì với anh Đồng nữa.

Nhưng...

Nghĩ đến anh Đồng vẫn còn nhớ mãi không quên Khúc Kim Tích, bác sĩ lại nói tình hình của Dụ Đồng không khả quan, nên cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện.

Nếu thực sự không qua khỏi, thì ít nhất là để anh Đồng có thể nhìn cô một lần cuối...

Chương 131: Ngoại truyện 16: Dụ Đồng và nguyên chủ (2)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi các bác sĩ chữa trị của Dụ Đồng thảo luận, họ nhất trí cho rằng tình trạng hiện tại của bệnh nhân không tốt, cần hỗ trợ để cầm cự, nếu không đợi đến khi bọn họ cứu được thì anh ta cũng không còn.

Nghe thấy bên miệng anh ta vẫn mơ hồ gọi tên Tiểu Khúc Nhi, bác sĩ nữ là người từng trải, trong giây lát là hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ngày nay, khó có một người chung tình như vậy.

Không phải vì tất cả bác sĩ đã nhìn quen sự sống chết nên coi nhẹ tình huống này, nếu có thể gia tăng tỷ lệ sống sót cho bệnh nhân thì tại sao bọn họ không linh hoạt làm điều gì đó.

Bởi vậy, sau khi biết người tên "Tiểu Khúc Nhi" đến, họ liền nhanh chóng cho người này khử trùng và thay đồ cách ly để vào phòng cấp cứu.

Khúc Kim Tích đi lên phía trước, liếc nhìn Thẩm Thính.

Thẩm Thính cười với cô, khẽ gật đầu.

Thở sâu, Khúc Kim Tích theo bác sĩ tiến vào phòng cấp cứu, khi nhìn thấy rõ bộ dáng của Dụ Đồng trong phòng cấp cứu, nước mắt Khúc Kim Tích không khống chế được mà tràn ra.

Có một miếng sắt đâm vào ngực Dụ Đồng.

"Nguy hiểm nhất chính là mảnh sắt này, hiện tại ý thức của cậu ta đã mơ hồ, thanh sắt cắm ở lồng ngực, cách tim một khoảng rất

gần..." Bác sĩ giải thích tình hình của Dự Đồng cho Khúc Kim Tích hiểu.

Khúc Kim Tích không thể hiểu những từ ngữ chuyên ngành, nghe xong thì hiểu là hiện tại Dự Đồng đang rất nguy hiểm, thanh sắt kia không được lấy ra thì anh ta sẽ chết, lấy ra cũng sẽ chết, cơ hội sống sót chỉ có một phần trăm.

Bệnh viện đã cử ra một bác sĩ khoa ngoại lồng ngực giỏi nhất khám lâm sàng, ông ta rất có kinh nghiệm với loại tình huống này, chính vì có kinh nghiệm cho nên mới biết có bao nhiêu nguy hiểm.

Hơn nữa...

Chuyên gia nói: "Hiện tại, ý chí sinh tồn của cậu ta có khi mạnh có khi yếu, cô là bạn gái của cậu ta, cô hãy ở bên cạnh nhẹ nhàng gọi tên cậu ta."

Trong mắt các bác sĩ, một người bị thương nặng như vậy vẫn nhớ đến những kỷ niệm với một cô gái, nhất định cô gái đó là người anh ta yêu.

"Tôi biết rồi." Khúc Kim Tích nói.

Bác sĩ tiếp tục tiến hành phẫu thuật, bọn họ nhường chỗ cho Khúc Kim Tích, để cô có thể cúi người nói chuyện bên tai Dự Đồng.

Khúc Kim Tích thật sự không biết nên nói gì.

Cô không phải nguyên chủ, cô không yêu Dự Đồng, cô không có tình cảm nam nữ với Dự Đồng. Nhưng mà điều này không ngăn cản được sự buồn bã của cô khi biết Dự Đồng bị tai nạn xe.

Ý chí sinh tồn lúc mạnh lúc yếu, bởi vì đối với anh ta, bên cạnh anh ta không còn gì vướng bận.

Dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, Khúc Kim Tích biết được hoàn cảnh nhà Dụ Đồng tương đối tốt, không được tính là phú nhị đại nhưng cũng không lo ăn uống.

Cha của Dụ Đồng là luật sư, mẹ là giảng viên đại học dạy nhạc cổ, Dụ Đồng còn có một người em trai, hiện tại em trai anh ta đang là bác sĩ thực tập, đang làm việc ở quê nhà với cha mẹ, nhà họ là gia đình có văn hóa.

Đây cũng là một trong những lí do khiến nguyên chủ tự ti khi ở bên Dụ Đồng.

Nguyên chủ là một cô gái mắc cảm lại vô cùng cứng rắn, bởi vì hoàn cảnh của cô không tốt, sau khi bà nội qua đời, cô một thân một mình dốc sức làm việc, không có gia đình, mọi chuyện đều dựa vào chính mình.

Dưới cái nhìn của cô, người nhà Dụ Đồng đều là người có học thức, có lẽ bọn họ sẽ ghét bỏ xuất thân của cô.

Mà cô muốn ngang hàng với Dụ Đồng, cô có khó khăn thế nào cũng chưa từng tìm Dụ Đồng, cũng không tùy tiện tiêu tiền của Dụ Đồng, dù có mua cũng chọn loại rẻ nhất. Nhưng cô không ngại mà tiêu nhiều tiền cho Dụ Đồng, thậm chí còn cho Dụ Đồng thứ tốt nhất trong khả năng của bản thân.

Thông thường những người như vậy sẽ rất quật cường, đây cũng là lý do chỉ một bức ảnh của Liễu Tư đã thành công lấy được lòng tin của Khúc Kim Tích.

Bởi vì mắc cảm, tự ti trong chuyện tình cảm, cô hoài nghi Dụ Đồng liệu có thật sự thích bản thân? Có lẽ anh ta cũng không hẳn thích bản thân cô, anh ta chỉ là nhất thời.

Liễu Tư tốt hơn cô rất nhiều, trong tiềm thức của cô, Dụ Đồng đã thích Liễu Tư, đây cũng là chuyện bình thường.

Tiền thức nghĩ vậy khiến cô sợ hãi, thậm chí không dám hỏi Dụ Đồng để xác nhận, sợ sẽ nhận được đáp án tàn nhẫn, cho nên cô không nói một tiếng mà bỏ chạy, một thân một mình biến mất.

Cô nghĩ, Dụ Đồng thích người khác cũng không sao, không cần cô cũng không sao, không có anh ta, cô vẫn phải sống tiếp, hơn nữa phải sống rất tốt, cô phải trở nên nổi bật, phải trở nên tốt hơn.

Nhưng một người mới, ở trong một nơi hỗn tạp như vậy, muốn tiến lên để sao?

Khi ở bên Dụ Đồng, Khúc Kim Tích rất ít khi trang điểm, sau này khi tham gia bất kỳ một hoạt động nhỏ nào, hình ảnh xuất hiện ở trên mạng không là trang điểm đậm quá mức thì cũng là trang phục khiến người ta phản cảm, không dính dáng gì tới xinh đẹp.

Thay đổi đột ngột cũng chính là một cách để bảo vệ chính mình.

Trong giới giải trí có rất nhiều người dùng thủ đoạn để đi lên, Khúc Kim Tích cũng không ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, cô không quan tâm đến những lời chế giễu hay mắng nhiếc. Có rất nhiều thủ đoạn để nổi tiếng, những nghệ sĩ nổi tiếng, có mấy ai là sạch sẽ?

Nhưng cô có một điểm mấu chốt, là tuyệt đối không bao giờ bán cơ thể của mình.

Nhưng cô không bán, không có nghĩa là những người khác không ép cô bán, công ty giải trí cô ký hợp đồng đã thẳng thắn yêu cầu cô đi hầu rượu.

Bị chiếm chút tiện nghi, Khúc Kim Tích cũng đành nhẫn nhịn, coi như bị chó cắn, nhưng nếu muốn giao dịch nhiều hơn thì cô tuyệt đối không đồng ý. Công ty quản lý gây áp lực cho cô, cuối cùng cô cũng nghĩ ra biện pháp hay.

Với lối trang điểm đậm và rẻ tiền, cùng cách ăn mặc lộng lẫy, khi cô đứng cùng các nghệ sĩ khác, khiến người khác trở nên xinh đẹp

hơn, còn bản thân thì xấu như con vịt đen.

Không ai cảm thấy có hứng thú với cái tên "cô gái xấu xí". Sau vài bận, không còn ai chú ý đến cô nữa.

Cô không nói chuyện này ra, không ai biết chuyện gì đang xảy ra, mà Khúc Kim Tích lại xuyên không đến đây, ban đầu cũng không có trí nhớ của nguyên chủ, nhưng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một chút, sự thật là đến bây giờ, Khúc Kim Tích vẫn chưa tiếp nhận được toàn bộ trí nhớ của nguyên chủ, chỉ khi tập trung suy nghĩ thì trí nhớ mới có thể nhảy ra một chút. Trí nhớ của nguyên chủ như một cái máy tính kiểu cũ, vận hành rất rất chậm, Khúc Kim Tích muốn tra tìm tư liệu thì chiếc máy tính như bị kẹt lại, đợi một thời gian thì mới ra kết quả, thậm chí có đôi khi còn không tra ra được.

Về quan hệ giữa nguyên chủ và Dụ Đồng, Khúc Kim Tích có biết một chút, mà về tình huống của nguyên chủ mình, Khúc Kim Tích cũng chỉ biết được sáu mươi phần trăm.

Vì dựa vào một năm nay từ từ tích lũy, thông qua những đoạn ký ức này, cô mới có thể từ từ tìm hiểu được nguyên chủ là kiểu phụ nữ như thế nào.

Nguyên chủ có xấu xa không?

Không, cô chỉ quá ngu ngốc thôi.

Cô không có người thân, không có hậu trường, không có bối cảnh, không có bạn bè, không có người yêu giúp cô mưu toan, cô chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Biết mình và Dụ Đồng không có khả năng, sau đó ông cụ Thẩm tới tìm cô, cô liền quyết định lợi dụng nhà họ Thẩm để mưu toan cho mình.

Một bước sai, từng bước đều sai.

Cô không thích Thẩm Thính nhưng cô bắt buộc phải khiến Thẩm Thính "thích" mình, dù là có một chút tình cảm với mình thôi cũng được, như vậy có thể mượn danh tiếng của Thẩm Thính để bản thân có thể đạt được tài nguyên tốt trong giới.

Chỉ khi nổi lên, cô mới có tư cách nói, chờ đến lúc đó, nếu gặp lại Dụ Đồng, mặc dù người và vật không còn nhưng cô có thể ngẩng đầu ưỡn ngực.

Không thể hối hận, không được hối hận.

Khúc Kim Tích nghĩ tới những điều này, hạ mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, giữa hàng lông mày bao phủ tử khí.

Nếu như lúc trước nguyên chủ không chấm nhận ông cụ Thẩm gả cho Thẩm Thính, nếu như cô vẫn tiếp tục vật lộn một mình trong giới này, khi lần nữa gặp lại Dụ Đồng, kết quả sẽ như thế nào?

Dụ Đồng có ghét bỏ cô không?

Không biết.

Người đàn ông trẻ tuổi này yêu nguyên chủ tha thiết, mặc dù hận cô từng ngốc nghếch không hiểu gì nhưng nếu gặp Khúc Kim Tích thật, anh ta sẽ không bỏ mặc cô.

"Dụ Đồng." Suy nghĩ một chút, Khúc Kim Tích cúi đầu thủ thỉ bên tai anh ta: "Tôi là Khúc Kim Tích."

Mi tâm buông lỏng của người đàn ông nhú lại, máy giám sát bên cạnh có biến hóa, bác sĩ thấp giọng nói: "Có phản ứng, tiếp tục gọi."

"Dụ Đồng, tôi cho anh biết một bí mật." Cô hạ giọng: "Cả đời Khúc Kim Tích, trừ anh ra, chưa từng yêu người khác."

"Còn nữa, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật." Khúc Kim Tích ngược mắt nhìn máy giám sát, cô không học y, không hiểu những

biến hóa trên đây có nghĩa là gì nhưng biên độ lên xuống của tia sóng đã mạnh hơn rất nhiều so với trước.

Rốt cuộc, cô đã có hạ quyết tâm, hơn nữa, quyết định đánh cuộc một lần.

Khúc Kim Tích lại gần, đây là bí mật lớn nhất của cô, trừ cô, chỉ có Thẩm Thính biết.

Lúc này, cô muốn nói bí mật này cho Dụ Đồng.

"Tôi không phải Khúc Kim Tích, muốn biết Khúc Kim Tích của anh đã đi đâu thì anh phải cầm cự, chờ anh tỉnh lại, tôi sẽ nói cho anh biết."

Một giây sau...

Bác sĩ lấy miếng sắt ra.

Lượng lớn máu tươi phun ra từ miệng vết thương, trên người Khúc Kim Tích cũng bị dính chút ít, huyết dịch nóng hổi rơi lên hai má, khiến tim cô đập điên cuồng.

Cô cảm thấy rất nóng, còn rất chóng mặt.

Có lẽ thấy sắc mặt cô không đúng, một y tá nói: "Cô không sao chứ?"

Khúc Kim Tích cắn môi, liếc miệng vết thương đã được cầm máu, cô không muốn gây thêm rắc rối cho bác sĩ, lắc đầu: "Tôi không sao."

Gặp phải tình huống này có người bình thường nào không sao được, có lẽ đã bị dọa, y tá nhìn máy theo dõi, phán đoán tình huống rồi nói với Khúc Kim Tích: "Cô đi ra ngoài chờ đi."

Tim Khúc Kim Tích đập nhanh hơn, trước mắt biến thành màu đen, đi theo y tá ra khỏi phòng cấp cứu.

Thẩm Thính đứng cạnh cửa ra vào, hành lang lặng ngắt như tờ.

Người đại diện của Dự Đồng, Kiều Tử Ngôn sau này mới biết Dự Đồng và Khúc Kim Tích từng có một đoạn tình yêu nhưng anh ta không nghĩ nhiều.

Dự Đồng gặp chuyện không may, anh ta rất khổ sở nhưng vẫn không hiểu việc Tiểu Trương gọi Khúc Kim Tích đến.

Mấu chốt là Khúc Kim Tích đến thì đến, còn mang Thẩm Tích tới.

Nếu chuyện này mà khiến hai vợ chồng nổi lên hiềm khích, đến lúc đó nên giải quyết thế nào.

Tiểu Trương siết chặt nắm đấm, im lặng cầu nguyện.

Trong nháy mắt xảy ra tai nạn giao thông, Dự Đồng đã đẩy cậu ta một chút, nhờ một chút này mà Tiểu Trương chỉ bị trầy da đôi chút.

Đồng ca là người tốt, nhất định sẽ bình an vô sự.

Cửa mở ra, Khúc Kim Tích mang cả vết máu trên người trên mặt đi tới.

Thẩm Tích bước nhanh đến phía trước, dang tay ôm cô vào ngực.

"Em có gì đó không đúng..." Khúc Kim Tích thì thào, chưa dứt lời đã lâm vào bóng đêm, thân thể mềm xuống.

Khi có ý thức trở lại, Khúc Kim Tích phát hiện mình đang ở một không gian hỗn độn, mông muội, xung quanh là hư vô.

Đây là đâu?

Cô mờ mịt nhìn xung quanh, đến khi phía trước có hình bóng của một người, đợi cô đến gần, Khúc Kim Tích ngậy ngấn cả người.

"Xin chào, tôi là Khúc Kim Tích." Người phụ nữ giống cô như đúc, vành mắt đỏ hoe nói.

Chương 132: Ngoại truyện 17: Dụ Đồng và nguyên chủ (cuối)

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thời gian quay lại một năm trước, ở cái lúc Khúc Kim Tích xuyên qua, nguyên chủ đang ở phía sau hậu trường chuẩn bị bước lên thảm đỏ, cô đã phải bỏ ra tám triệu để mua được cơ hội này.

Nhưng vào thời điểm đó, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một giọng nói, giọng nói đó nói cho cô biết cô là một nhân vật phụ độc ác trong một cuốn sách, bởi vì bị Thẩm Thính ghét bỏ nên không từ bất cứ thủ đoạn nào muốn được chia tài sản của Thẩm Thính, còn cố tình chọc giận ông cụ Thẩm, kết cục cuối cùng là nhận được cảnh quay rơi xuống vách núi, thành thịt nát.

Lúc đó cô vẫn chưa hiểu thì trước mắt hiện lên một bức tranh, chính là bộ dạng bản thân rơi xuống vách núi chết, nguyên chủ vô cùng sợ hãi.

Sau đó giọng nói đó nói cho cô biết: "Cơ hội sống duy nhất là nhường cơ thể lại, để một Khúc Kim Tích khác đi vào thay thế, cải biến vận mệnh của cô, nếu không chắc chắn cô sẽ chết."

Cô đồng ý.

Sau khi cô chấp nhận, linh hồn của cô đi vào một không gian hư vô, cô rất sợ hãi, giọng nói kia không xuất hiện nữa.

Tiểu Khúc Nhi (nguyên chủ gọi là Tiểu Khúc Nhi) có chút hoảng hốt, cô không rõ trạng thái này của bản thân bị coi là sống hay đã chết, không khỏi cho rằng mình đã biến thành quỷ, tự mình bước vào địa phủ.

Cũng rất may, không gian hư vô xung quanh biến thành màn hình chiếu, trong màn hình xuất hiện Dụ Đồng

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Tiểu Khúc Nhi ngơ ngẩn, nước mắt bất giác trào ra.

Giọng nói kia cuối cùng cũng xuất hiện: "Trong sách vốn không có sự tồn tại của Dụ Đồng, nhưng anh ta xuất hiện, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý yêu cô, đoạn tình cảm này đã cho cô một cơ hội sống sót."

Cô vô cùng lo âu, cái gì mà toàn tâm toàn ý yêu cô?

"Có ý gì?" Cô dùng giọng khàn khàn để hỏi, khản trương muốn biết đáp án nhưng lại không dám truy tìm đáp án.

Khi người thân duy nhất qua đời, Tiểu Khúc Nhi biết cả đời này mình không thể dựa vào ai khác được nữa, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngày đó khi gặp Dụ Đồng, cô nhớ rất rõ ràng đó là một ngày thời tiết vô cùng đẹp, cuối thu ánh nắng chan hòa. Vì tức giận chỗ làm thêm, lại do tính cách độc lập khiến cô không thể tâm sự với người bạn tốt là Liễu Tư, vì thế cô đã đi tới khu rừng nhỏ sau cái hồ nhân tạo của trường, so với trường học thì nơi đây hẻo lánh, ít người đến hơn rất nhiều..

Vì để tâm trạng bình phục, cô kiếm một nhánh cây, bẻ chúng thành từng đoạn từng đoạn, nghe âm thanh càn cạy bị bẻ gãy, cứ thế, tâm trạng bức dọc và khó chịu từ từ được giải tỏa.

Cho đến khi đỉnh đầu vang lên một giọng nói không vui: "Này, cậu có thể đi xa một chút mà bẻ cành được không, có biết là đang làm phiền người khác ngủ không, tôi đã nhìn cậu năm phút đồng hồ rồi."

Tiểu Khúc Nhi sợ tới mức cả người đều run rẩy, cô không hề ngờ là trên đỉnh đầu có người, vội vàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn, đó là một cây lựu không to lắm, cũng không tính là cao, giữa cành cây có một nam sinh đang ngồi đó, ánh mặt trời luồn qua những khe hở của tán lá xuyên xuống dưới, dừng lại trên người này, cả người anh ta như tỏa sáng.

Sạch sẽ, đẹp trai giống như nam chính trong những quyển tiểu thuyết tình yêu.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Tiểu Khúc Nhi với Dự Đồng.

Cô ngây ngốc nhìn, sau đó bởi vì hành động bấu môi của đối phương mà hoàn hồn, mặt cô bắt giắc đỏ lên, xoay người muốn bỏ chạy, nhưng lý trí nói với cô, đây là nơi công cộng, có ai quy định nơi công cộng không thể bẻ cành cây.

Hơn nữa, cô cũng không biết đang yên đang lành sao anh ta lại trèo lên cây ngủ, rảnh đến điên à.

Hơn nữa...

Cũng không nhìn lại vóc dáng của bản thân, cây lựu nhỏ như vậy, anh ta nằm lên không sợ nặng gãy cành sao?

Nghĩ như vậy, Tiểu Khúc Nhi tỉnh táo lại, ném cành cây đang cầm trong tay xuống đất, lạnh lùng liếc nhìn người ở trên cây, nói: "Sợ bị quấy rầy thì về ký túc xá mà ngủ, nơi này không phải chỗ cho cậu ngủ."

Từ trước đến giờ Dự Đồng chưa bao giờ thấy ai dám tức giận với anh ta như vậy.

Từ nhỏ đến lớn anh ta luôn là một hotboy trong trường học, bất kể cô gái nào nhìn thấy anh ta cũng sẽ đỏ mặt, một cô gái mạnh mẽ cũng sẽ trở thành em gái mềm mỏng.

"Please, phương pháp hấp dẫn đối phương này quá lỗi thời."

Tiểu Khúc Nhi: "???"

Lần đầu tiên cô gặp một người tự luyện như vậy, đúng là buồn cười chết mất.

"Đồ có bệnh." Ném ra câu này, Tiểu Khúc Nhi xoay người rời đi.

Dụ Đồng kinh ngạc, anh ta nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống, thấy bóng dáng kia không hề quay đầu, thầm thôi miên chính mình: Vẫn như trước, đang hấp dẫn sự chú ý của mình.

Lần thứ hai gặp nhau là ở một quán cà phê, Tiểu Khúc Nhi làm việc bán thời gian ở đó vào cuối tuần, đây là công việc mà một người anh đã giới thiệu cho cô, nhưng khi cô đi làm, có một khách hàng nam gọi cô qua nhiều lần, ánh mắt lưu luyến trên người cô, vô cùng buồn nôn.

Tiểu Khúc Nhi vì khoản tiền lương làm thêm mà nhịn, nhưng người đàn ông này dù đang ở chốn thanh niên bạch nhật cũng không hề kiềm chế, ngược lại còn bảo cô đến gần, ngửa tay đặt lên đùi cô, cô không thể nhịn được nữa liền bê cốc cà phê hất về phía người đàn ông ghê tởm đó.

Sự việc trở nên nghiêm trọng, người đàn ông muốn đánh cô, Tiểu Khúc Nhi âm thầm cắn răng, đã chuẩn bị tốt để hứng chịu cái đánh nhưng đợi rất lâu mà không thấy.

"Ồ, khí thế đối với tôi của ngày đó đâu rồi?" Cô nghe thấy giọng nói quen thuộc, mở to mắt, cô nhìn thấy một bóng lưng cao gầy đá vào thân dưới của người đàn ông đầu heo kia.

Sau đó người kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, che đũng quần ngã xuống đất, anh ta quay đầu nói với cô: "Nhìn cho rõ, đối với loại biến thái này phải đập vào đây."

Tiểu Khúc Nhi ngây người, nhìn phản ứng của người đàn ông đầu heo này như được mở rộng tầm mắt, nhịn không được liếc nhìn dưới thân của Dụ Đồng, bọn họ đều là đàn ông, anh ta ra tay tàn nhẫn như vậy, bản thân không sợ sao?

"Tôi đi đây, cậu nhìn tôi làm gì!"" Dụ Đồng quả thực tức giận, người con gái này đầu gối sao, anh ta đỡ một cái tát giúp cô, giờ vẫn còn hựt hơi mà ánh mắt của cô lại như đang quấy rối anh ta?

Sau vụ việc đó, công việc bán thời gian của Tiểu Khúc Nhi đương nhiên không còn, còn mất tiền bồi thường, nhưng cô vẫn muốn mời Dụ Đồng đi ăn cơm, cô không thích nợ ân tình của ai.

Ở trường học, muốn tìm Dụ Đồng không khó, tuy rằng học viện điện ảnh có rất nhiều trai xinh gái đẹp tụ tập, nhưng vẻ đẹp trai của Dụ Đồng có một không hai, là người nổi tiếng trong trường.

"Mời tôi ăn cơm?" Dụ Đồng nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá cô gái trước mặt. Mặc một chiếc quần dài không quá nổi bật, khuôn mặt xinh đẹp nhưng bị quần áo biến thành tầm thường, bị các cô gái xinh đẹp cùng trường đánh bại, nhưng mà... trộm nhìn thì khá thuận mắt.

Đương nhiên, anh ta còn lâu mới nhận.

"Cậu không cần suy nghĩ quá nhiều." Sắc mặt Tiểu Khúc Nhi không chút thay đổi nói: "Chỉ là cảm ơn cậu lần trước ở quán cà phê đã giúp tôi."

"Được." Bình thường, Dụ Đồng sẽ không đồng ý, anh sẽ không đi chơi với con gái, nhưng mà giờ phút này, không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đồng ý.

Anh ta nghĩ rằng ít nhất Tiểu Khúc Nhi sẽ đưa anh đi ăn ở nhà hàng, kết quả đối phương lại dẫn anh ta vào căn tin trường học, khi xếp hàng, cô quay đầu rất chân thành hỏi anh ta: "Cậu muốn ăn cái gì?"

Dụ Đồng: "..."

"Cậu định mời tôi ăn cái này?"

"Nếu không thì cái gì?" Tiểu Khúc Nhi có chút khó hiểu, chột phản ứng lại, im lặng trong hai giây, cảm thấy bản thân hình như có chút keo kiệt, nghĩ nghĩ, lại nói: "Hay là, tôi mời cậu uống trà sữa nữa?"

Dụ Đồng: "..."

Thuộc loại người đàn ông lịch lãm cho nên anh ta không nói gì, yên lặng tiếp nhận sự an bài của cô.

Sau này anh ta mới biết cô rất nghèo, phải tự trả tiền sinh hoạt cùng học phí.

Học phí của trường học viện điện ảnh không ít, số tiền bà nội để lại tích góp lắm mới đủ để đóng học phí, chỗ còn lại cô cần phải tự nghĩ biện pháp kiếm.

Nhưng vào thời điểm đó, Dụ Đồng vẫn chưa biết, chỉ biết người con gái này rất kén chọn, sau khi ăn cơm xong đi mua trà sữa, cũng chỉ mua một cốc cho anh ta, còn không mua cho bản thân.

Hơn nữa, trên đĩa của cô là phần ăn rẻ nhất, còn phần của anh thuộc loại bình thường.

Dụ Đồng nghĩ người phụ nữ luôn nghiêm nghị cùng lạnh lùng này khá thú vị, anh ta vừa uống trà sữa vừa ngổ vào bàn: "Này, cậu đang tự trải nghiệm tháng ngày nghèo khó của sinh viên sao?"

Ai cũng biết, gia đình có thể cho con theo học tại học viện điện ảnh sẽ không đến mức cơm ngon không có mà ăn.

Nếu thực sự nghèo như vậy thì sẽ không cho con theo học trường điện ảnh.

Tiểu Khúc Nhi bày ra dáng vẻ thản nhiên, không hé răng nói, điều này càng khiến Dụ Đồng chắc chắn.

Anh ta cũng không nói gì nữa, qua một lát, phát hiện đối phương vẫn cúi đầu ăn, ăn rất chăm chú, như thể món ăn kia vô cùng ngon, khiến cho anh ta cũng cảm thấy hứng thú với đồ ăn trên đĩa của mình.

Suốt quá trình đối phương không nói lời nào, điều này khiến cho Dụ Đồng thấy không thoải mái, cuối cùng không nhịn được nữa:

"Này, lâu như vậy còn chưa biết tên của cậu."

"Khúc Kim Tích." Tiểu Khúc Nhi không ngẩng đầu lên mà nói.

"Cái tên này nghe thật lạ, là chữ "Tích" nào nhỉ?" Anh nói: "Có phải Tích trong Tích Dương không?"

Tiểu Khúc Nhi: "..."

"Hay là xưa không bằng nay."

Dụ Đồng thật ra biết cái tên này, là anh ta cố tình tìm chuyện để nói, bởi vì nếu anh ta không nói lời nào, đối phương cũng giống như quả hồ lô, nửa ngày cũng không nói được hai chữ.

"Tên của tôi cậu biết chứ."

"Tôi không biết." Ba chữ khô khan vang lên.

Đến lượt Dụ Đồng không biết nói gì.

Anh ta cảm thấy người con gái này không biết tốt xấu, không thú vị.

Nhưng mà sau khi ăn xong...

"Cậu đi đâu?"

Tiểu Khúc Nhi ngăn người: "Tôi đã mời cậu ăn xong, còn việc gì nữa không?"

Dụ Đồng bỏ ngoài tai những lời của cô, chỉ nói: "Tôi hỏi cậu đi đâu?"

Tiểu Khúc Nhi nhíu mày nói: "Làm thêm."

"Làm thêm cái gì?" Anh ta hỏi đến cùng.

Tiểu Khúc Nhi mất kiên nhẫn, nếu cô ăn một mình thì chưa tới nửa tiếng là xong, nhưng chàng trai trước mắt này ăn quá chậm, mất cả buổi vẫn chưa xong, cô ngồi cùng anh ta nên đã bị trễ nửa giờ đi làm.

Giờ đối phương còn không chịu buông tha, vì cô mời khách không có dụng tâm? Nhưng đây là bữa ăn tốt nhất cô có thể mời, bình thường cô còn không dám ăn suất thường hay uống trà sữa nữa.

"Đi làm công giúp anh Tô." Cô nói: "Sắp không kịp rồi, tôi đi trước."

Cô nhanh chóng chạy đi, Dự Đồng thì buồn bực, không muốn ở lại với anh ta thêm vài phút chỉ vì đi làm công?

Sau đó, vào ngày nào đó, bạn cùng phòng của Dự Đồng đang chơi game trong ký túc xá đột nhiên giấu cọt anh ta: "Ơ, anh đẹp trai Dự, hôm nay không đi tìm Tiểu Khúc Nhi của anh sao."

"Biến." Anh ta cầm quyển sách trên đầu giường đập vào bạn cùng phòng: "Tiểu Khúc Nhi mà cậu có thể gọi sao?"

Bạn cùng phòng không sợ chút nào: "Nhưng Tiểu Khúc Nhi của cậu không thèm để ý cậu, công việc bán thời gian còn quan trọng hơn cả cậu. Hơn nữa, lần trước cậu gọi người ta là Tiểu Khúc Nhi còn bị đánh."

Dự Đồng đứng lên, bắt đầu hành hạ bạn cùng phòng.

Bạn cùng phòng bị đập kêu oai oái vẫn không quên nói: "Còn nói không có ý với người ta, nhiều mỹ nữ thích anh đẹp trai của chúng ta như thế, kết quả cậu lại thích người không có chút ưu điểm nào... Cậu nói xem Khúc Kim Tích có ưu điểm gì, mặt không tề lăm, quần áo thì quê mùa, cậu... Á! Mẹ nó, đau đau đau! Cậu đánh thật đấy à!"

...

Một ngày nọ ở học kỳ một đại học năm hai, hôm đấy cơ thể Tiểu Khúc Nhi đau nhức nhưng cô vẫn kiên trì đi làm thêm, làm xong thì ngồi xe buýt quay về trường học, cô mệt mỏi thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, phát hiện có người đang ngồi bên cạnh.

"Dụ Đồng?" Cô cực kỳ kinh ngạc, sau đó cô phát hiện hai tay mình bị Dụ Đồng cầm, trên bụng có thêm một túi chườm.

Cô cũng không biết, Dụ Đồng lên xe giữa đường, bên cạnh cô là một cô gái, Dụ Đồng chỉ vào cô gái đang nghiêng đầu ngủ không thoả mái, nói với chị gái kia: "Chị gái, đó là bạn gái của tôi, có thể đổi chỗ được không?"

Chị gái đó vui vẻ đồng ý.

Tiểu Khúc Nhi cuống quýt muốn rút tay ra, lúc này chị gái vừa rồi đổi lên hàng trước quay đầu nói: "Em gái à, bạn trai em thương em lắm, đưa túi chườm để tay em không bị cồng, vì không muốn đầu em đập vào thủy tinh nên để đầu em tựa vào vai cậu ấy. Gặp được người bạn trai tốt như thế, nên nắm chắc nhé."

Tiểu Khúc Nhi sợ ngây người.

Cô nhìn Dụ Đồng, người kia mặt không biểu cảm, tai lại đỏ như nhỏ máu, lạnh lùng phản bác: "Không phải."

"A."

Hai người đều không nói chuyện.

Sau một lúc, hai người đồng thanh nói.

"Bụng còn đau không?"

"Sao cậu lại biết tôi..."

Đồng thời dừng lại, ngay sau đó mặt hai người đều đỏ bừng, vội vàng quay mặt qua hướng khác, mãi cho đến trạm dừng hai người đều không nói gì.

Trạm dừng cách trường học một đoạn đường, hai người một trước một sau đi. Không biết từ lúc nào, trời đột nhiên có bông tuyết bay xuống, Tiểu Khúc Nhi cầm túi chườm, chậm rãi bước đi. Thật ra bụng cô vẫn còn âm ỉ, nhưng không còn đau như trước nữa rồi.

Trong lòng ấm áp, và hơi sợ.

Cô chậm rãi bước từng bước, biết có người đi theo phía sau.

Sau đó, cô nghe thấy người ở phía sau nói: "Tiểu Khúc Nhi."

Tiểu Khúc Nhi cúi đầu không đáp, bước nhanh hơn.

"Cậu nhìn đi, hình như là tuyết đầu mùa."

Tiểu Khúc Nhi dừng bước, ngẩng đầu nhìn, ừ, đúng là tuyết đầu mùa của năm nay.

Lúc dừng lại, Dụ Đồng đi tới, anh ta cao hơn cô một cái đầu, gần như bao phủ được cô: "Nên, làm bạn gái của anh được không?"

...

Tiểu Khúc Nhi đã nghĩ rất lâu, cô có tài đức gì mà Dụ Đồng lại thích mình.

Không nên.

Dụ Đồng ưu tú như vậy.

Phụ nữ theo đuổi anh ta nhiều như vậy, vì sao anh ta lại chọn mình, hay chỉ là ham muốn nhất thời thôi.

Nhưng cô lại không muốn rời xa những ấm áp của anh, cô còn rất thích những lần thân mật của anh.

Nhưng sâu trong nội tâm, cô vẫn có cảm giác không thực. Cô cho rằng mình không bắt được Dụ Đồng nên khi Liễu Tư cho cô xem ảnh họ ôm nhau trên giường, cô không hề tức giận, chỉ có cảm giác an tâm như khi mọi thứ đã kết thúc.

Quả nhiên, tình yêu không hợp với cô.

Lúc đó, một người anh trong đoàn làm phim cho cô một cơ hội vào tổ, vì vậy cô chạy mất.

Đúng vậy, cô thừa nhận mình sợ hãi, hỏi cũng không dám hỏi, vì cô sợ cái đáp án khiến người ta tan nát cõi lòng.

Cô rất sợ.

Sau nữa, Tiểu Khúc Nhi phát hiện mình đã thay đổi.

Vòng giải trí quá mức hắc ám và dơ bẩn, không có hậu trường, khó mà ngóc đầu dậy được, nhưng cô phải nổi tiếng.

Vì thế, cô không từ thủ đoạn.

Có đôi khi cô sẽ nhớ lại khoảnh khắc yêu đương với Dụ Đồng, anh ta đã từng nói với cô một câu: "Tiểu Khúc Nhi, anh chính là con diều trong tay em, em phải nắm cho chắc, dù anh có bay xa đến đâu, anh cũng chỉ là của em."

Nhưng cô lại cắt đứt sợi dây của con diều, không nhặt con diều về được nữa.

...

Hình chiếu xung quanh đều là cảnh Tiểu Khúc Nhi và Dụ Đồng đã từng yêu nhau, cô khóc không thành tiếng.

Thì ra, những thứ này chưa bao giờ biến mất, chẳng qua là do cô đã giấu nó vào sâu trong trí nhớ mà thôi.

Có lẽ làm vậy mới khiến mình có cảm giác sạch sẽ, sạch sẽ như lúc còn bước chân trong sân trường vậy.

Chờ những hình ảnh này biến mất, sau lại xuất hiện hình ảnh ở chung của Khúc Kim Tích và Dụ Đồng.

Tiểu Khúc Nhi nhìn ra Khúc Kim Tích né tránh Dụ Đồng, cũng nhìn thấy Dụ Đồng nơi nơi bảo vệ Khúc Kim Tích, hay đúng hơn, anh ta không bảo vệ Khúc Kim Tích mà là Tiểu Khúc Nhi.

Anh ta đã thay đổi rất nhiều.

Tiểu Khúc Nhi gần như si mê nhìn ngắm, từ khi Dụ Đồng ra mắt, cô liền âm thầm lặng lẽ chú ý, thấy anh ta nổi lên, cô còn vui vẻ hơn bất cứ ai.

Cái này như là động lực của cô trong vòng giải trí, một ngày nào đó, cô sẽ dùng thân phận là một nữ minh tinh nổi tiếng để gặp anh ta...

Nhưng cô phải cúi đầu trước thực tế.

Nhà họ Thẩm là hậu trường tốt nhất cô có thể trèo lên, cô phải tranh thủ.

Đúng vậy, cô đã thay đổi, anh ta cũng thay đổi, bọn họ đều đã thay đổi.

"Xin lỗi..." Tiểu Khúc Nhi thống khổ ôm lấy chính mình, cô không muốn thừa nhận sự ngu xuẩn của bản thân, cô chỉ hận chính mình, lúc trước không nên ở một chỗ với Dụ Đồng.

Anh xứng đáng với người tốt hơn.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại trong khoảnh khắc Dự Đồng bị tai nạn xe cộ.

"Không!" Cô tan vỡ hét lên, muốn đi qua hình chiếu ngăn cản mọi thứ: "Không được! Không được!"

Tất cả hình ảnh đều biến mất.

Giọng kia đúng lúc vang lên: "Giờ, cô đã hiểu chưa?"

"Tôi hiểu rồi, là tôi có lỗi với anh ấy, mau cứu anh ấy, tôi không muốn anh ấy chết, xin lỗi..." Cô nói đứt quãng ngã nhào ra, thút thít hò hét với hư vô xung quanh.

"Trong một thời không không thể có hai Khúc Kim Tích, tình yêu của Dự Đồng cho cô cơ hội có một cuộc sống mới, cho cô một thân thể mới, trước khi đi, cô cần phải gặp Khúc Kim Tích, nói rõ mọi thứ với cô ấy, sau đó cô ấy sẽ nói cho Dự Đồng."

"Cô có tin Khúc Kim Tích không?"

"Tôi tin." Tiểu Khúc Nhi lau sạch nước mắt, trịnh trọng gật đầu.

Rất nhanh, cô gặp được người đã cải biến vận mệnh phải chết của mình, một người giống mình như đúc, ngay cả họ tên cũng giống, Khúc Kim Tích.

Hai người họ như là một thể, nhưng rồi lại là hai người hoàn toàn khác.

Khúc Kim Tích ở đối diện là người mà cô hằng mong muốn được trở thành.

...

Ba ngày sau, Khúc Kim Tích hôn mê bất tỉnh từ từ mở mắt, điều đầu tiên nhìn thấy là Thẩm Thính canh giữ ở bên giường ba ngày không chớp mắt.

"Em tỉnh rồi?" Thẩm Thính cúi đầu, khẽ hôn lên mi tâm cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Có đói không?"

Khúc Kim Tích nhào về phía trước, ôm chặt anh.

"Đói!" Cô ngậm nước mắt nói.

Cùng lúc đó, một gia đình tại cùng một bệnh viện với Dụ Đồng, một cô gái trẻ tuổi tên Tống Tiểu Khúc vốn tử vong vì tim ngừng đập bỗng một lần nữa lấy lại nhịp tim, không lâu sau thì tỉnh lại.

Dụ Đồng ở phòng chăm sóc đặc biệt đã gắng gượng qua giai đoạn nguy hiểm, được chuyển vào phòng bệnh bình thường.

Lại qua vài ngày nữa, Khúc Kim Tích mang Tống Tiểu Khúc bước vào phòng bệnh của Dụ Đồng, người kia cũng vừa tỉnh lại.

Đôi mắt anh ta lướt qua Khúc Kim Tích, đối diện với ánh mắt của Tống Tiểu Khúc.

Một hồi lâu sau, giọng nói khàn khàn vang lên: "Cô là ai?"

"Em là Tiểu Khúc Nhi." Cô đáp từng chữ.

Chương 133: Ngoại truyện 18: Chương trình thực tế phát cầu lương(một)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tháng tám là thời điểm nóng nhất ở Bắc Kinh.

Một tuần trước, weibo chính thức của S&T công bố danh sách khách mời cho chương trình thực tế mới "Dữ ái cộng miên" về cuộc sống của các cặp vợ chồng.

"Dữ ái cộng miên" do S&T cùng truyền hình TV hợp tác sáng tạo, bắt đầu PR cách đây một tháng, lúc ấy trên mạng không ngừng bàn tán, đa số đều bàn luận về cặp đôi nổi tiếng nào sẽ tham gia.

Có rất nhiều cặp vợ chồng trong giới giải trí, đều không nổi tiếng hoặc cả vợ lẫn chồng đều nổi tiếng, hay một người nổi một người không, cư dân mạng muốn xem cuộc sống sau hôn nhân của các nghệ sĩ mình ưa thích, trong lòng sẽ không tránh khỏi sự hiếu kỳ.

Vào thời điểm đó, không ít cư dân mạng đã bỏ phiếu bình chọn vợ chồng nào tham gia, trong đó có Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính, sau khi Thẩm Thính công bố giấy đăng ký kết hôn, hai người không biểu lộ tình cảm trên trên mạng khiến cho cộng đồng mạng rất mong chờ nhìn thấy cuộc sống sau khi kết hôn của họ.

Số phiếu bình chọn cho hai người luôn đứng ở vị trí số một.

"Thật sự, tôi nằm mơ cũng muốn hai bạn họ tham gia "Dữ ái cộng miên", muốn biết xem vì sao hai người kia lại đến với nhau, có phải là có câu chuyện tình giống như trong cổ tích không."

"Mọi người không phát hiện ra sao, kể từ khi Thẩm Thính công bố giấy kết hôn, hai người bạn họ rất ít khi xuất hiện cùng nhau. Ngoại trừ lần trước khi Dự Đồng xảy ra tai nạn xe, truyền thông đưa tin bạn họ cùng nhau đến bệnh viện, sau đó cả hai không có chút tin tức nào.

Dù sao cũng là ngôi sao nổi tiếng, để duy trì nhiệt độ với fan, cũng nên đăng cái weibo chứ."

"Tôi cảm thấy những fan hâm mộ như chúng ta đã bị lãng quên."

"Quý gối van xin, chỉ cần @Khúc Kim Tích và @Thẩm Thính tham gia "Dữ ái cộng miên" chết cũng không tiếc!"

"Mặc dù tôi cũng hy vọng vợ chồng bọn họ tham gia vào chương trình thực tế, nhưng theo tôi được biết, 90% bọn họ sẽ không tham gia."

Những bình luận này được một blogger đăng tải, có lẽ bởi vì sức nóng, anh ta phát hiện ý kiến của mình nhận được sự tán thành của mọi người.

Blogger này đã liệt kê ra một số lý do, đầu tiên Thẩm Thính là người lãnh đạo S&T, Khúc Kim Tích là vợ của sếp, làm sao một cặp vợ chồng như vậy có thể tham gia vào chương trình có sự hợp tác giữa công ty mình với truyền hình TV, nếu muốn tham gia, chẳng phải là nên thông báo với công chúng, tự mình lên sân khấu không phải sẽ tiết kiệm được chi phí khách mời sao?

Thứ hai, hai người đều là nghệ sĩ nổi tiếng, Thẩm Thính giữ một số vị trí, có nhiều vai diễn, có nhiều cuộc hẹn với phim truyền hình, anh ấy thật sự có thời gian để tham gia sao? Thông báo về Khúc Kim Tích không dứt, cô ấy có tham gia thì đương nhiên Thẩm Thính cũng sẽ có.

Thứ ba, các chương trình thực tế thường thể hiện ra mặt không tốt, bị rất nhiều người xem nhìn thấy, hơn nữa hai người lại được chú ý như vậy, đến lúc đó rất dễ bị moi móc nhược điểm.

Thứ tư, hiện tại bọn họ không thiếu tiền cũng như độ nổi tiếng, sao phải tham gia một chương trình thực tế, để dành thời gian làm những việc khác không tốt hơn sao?

Lập luận có cơ sở này khiến rất nhiều người dù hy vọng hai người tham gia chương trình thực tế, nhưng nội tâm lại biết chuyện như vậy không có khả năng, trong lòng không ngừng sinh ra loại cảm giác mâu thuẫn.

Bởi vì vậy, rất nhiều cư dân mạng mong chờ danh sách chính thức, sau đó bọn họ phát hiện, khách mời tổng cộng có bốn cặp vợ chồng nghệ sĩ, nhưng thật sự không có vợ chồng hai người Thẩm Thính cùng Khúc Kim Tích.

Thất vọng là điều khó tránh khỏi, người hâm mộ hai bên không ngừng bàn luận về chủ đề hai người không tham gia chương trình thực tế lọt vào top tìm kiếm thứ năm.

Cổ Nhạc Nhạc vừa được nhân viên chăm sóc đắp mặt nạ cho vừa đọc những bình luận liên quan đến Khúc Kim Tích, nói: "Kim Tích, fan của cô thật khổ..."

Khúc Kim Tích thở dài: "Còn nói cái gì được nữa."

"Nhiều người đều đang gào khóc hỏi vì sao cô không tham gia." Cổ Nhạc Nhạc cũng vô cùng nghi hoặc: "Đúng vậy, liệu có phải tổng giám đốc Thẩm không muốn lắp camera trong nhà không?" Về mặt cô ấy vô cùng kỳ lạ.

Vì để cho mặt nạ không rơi ra, Khúc Kim Tích đành phải duy trì khuôn mặt không biểu cảm, nói: "Anh ấy không có thời gian."

"Ngay cả thời gian để thu hình trước cũng không?" Cổ Nhạc Nhạc nghi ngờ: "Hơn nữa cũng không phải quay ngay lập tức."

Khúc Kim Tích nâng hai tay lên, nhìn biểu cảm khó hiểu trên mặt Cổ Nhạc Nhạc mà nói: "Cô có biết một tháng anh ấy ra nước ngoài bao nhiêu lần không?"

"Mười lần." Khúc Kim Tích nói: "Chưa bao gồm chuyến bay xung quanh nước."

"..." Cổ Nhạc Nhạc líu lười, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Như vậy chẳng phải tổng giám đốc Thẩm và cô ngay cả gặp mặt cũng rất khó sao?"

Khúc Kim Tích: "..."

Không chỉ có thế, cho dù có thời gian gặp nhau cũng chỉ dùng để bổ dưỡng khí.

Nhớ tới chuyện này, trong lòng Khúc Kim Tích đầy bức tức.

Chương trình thực tế sắp ghi hình, còn nhiều hạng mục khác phải thực hiện, Thẩm Thính lại không đến hậu trường, bên ngoài anh có thân phận là một nghệ sĩ, trong khoảng thời gian này lại bận đến mức chân không chạm đất.

Muốn gặp một lần cũng khó khăn.

Cho nên đừng đề cập đến chương trình thực tế.

Thật ra bản thân Khúc Kim Tích cũng không muốn tham gia chương trình thực tế, lúc trước khi nghe đến chương trình thực tế này còn cho rằng Thẩm Thính cố tình làm ra cho hai người bọn họ, sau mới phát hiện thật ra hạng mục này đã bắt đầu được lên ý tưởng khi công ty mới thành lập, không phải vì cô.

Sau đó Khúc Kim Tích chuẩn bị quay chương trình thực tế thì xảy ra bao nhiêu phiền toái, tiếp theo là chuyện của Dự Đồng, cô cũng bắt đầu quên mất.

Nhưng hiện tại ở chung với Thẩm Thính thì ít mà xa cách thì nhiều, thật ra cô muốn mượn cơ hội quay chương trình thực tế này để cho Thẩm Thính nghỉ ngơi một chút.

Lần trước gặp mặt, Thẩm Thính gầy đi không ít.

Khúc Kim Tích tuy miệng không nói, nhưng trong lòng lại thương xót, nghĩ biện pháp để bù đắp cho anh, nhưng thời gian gặp nhau rất ít.

Hiện giờ Thẩm Thính vẫn ở bên bờ đại dương kia.

Cô tiếp tục đóng phim, giờ đã cầm trong tay hai kịch bản, một kịch bản là bộ phim tết do Hà Chiếu đề cập trước đó, nói về tình hoa đất nước, bộ phim này hầu như không được trả thù lao.

Nhất là kịch bản bộ võ hiệp, cải biên dựa trên tiểu thuyết của tác giả võ hiệp nổi tiếng, kể về câu chuyện tình yêu và thù hận trong chốn giang hồ kiếm thuật.

Ai cũng có mơ ước về võ hiệp, Khúc Kim Tích cũng không ngoại lệ, dù Minh Ngọc Sinh trong "Trúc sinh vật ngữ" khiến cô phải khổ thì cô vẫn như cũ không để ý đến sự phản đối Ngũ Lập Thu, tiếp tục nhận bộ phim võ hiệp.

Nguyên nhân Ngũ Lập Thu phản đối vì hiện tại, phim võ hiệp đã bị hạ nhiệt, thời điểm hiện tại không thích hợp để đóng phim võ hiệp, mặc dù chế tác hoàn mỹ, kết quả là phòng bán vé vô cùng thảm.

Đương nhiên sẽ tốt hơn nếu như chọn "Vây thành" của đạo diễn có tên tuổi lớn do cô ấy chọn.

"Cô cứ đóng phim tết trước, sau đó mới đến "Vây Thành". Lễ mừng năm mới là thời điểm chiếu phim tết, sang năm "Trúc sinh vật ngữ" sẽ ra, tiếp theo đến "Vây thành". Bộ phim trước của đạo diễn đã lăng xê thành công một ảnh hậu và một vai nam phụ xuất sắc nhất, chỉ cần không xảy ra tình huống đặc biệt nào, "Vây thành" có khả năng sẽ lọt vào danh sách đề cử, so với bộ phim võ hiệp của cô còn tốt hơn nhiều." Trong phòng làm việc, lần đầu tiên Khúc Kim Tích làm trái lời Ngũ Lập Thu, Ngũ Lập Thu tức giận đến mức muốn mở nắp cô ra xem bên trong có gì.

Từ khi biết Khúc Kim Tích đến nay, Ngũ Lập Thu không thể không thừa nhận, cô gái này rất dễ tính, bảo làm cái gì liền làm cái đó, trừ chuyện biến thân khó biết trước, những mặt khác đều không có gì phiền toái, cũng không có hề gây chuyện.

Nhưng trăm ngàn lần cô ấy cũng không nghĩ tới cô gái nhỏ này lại cứng đầu đến mức mười con bò cũng không kéo lại được.

Khúc Kim Tích quyết tâm phải đóng bộ phim võ hiệp này, cô lấy ví dụ cho Ngũ Lập Thu: "Chị bảo phim võ hiệp đã hạ nhiệt, khẳng định được sao. Cốt truyện ""Muru trang" nói về muru quyền cũng đã hạ nhiệt, nhưng doanh thu phòng bán vé của "Muru trang" cũng không tệ."

Cô khiêm tốn dùng từ "không tệ" để hình dung, thuận tiện phủ thêm lớp thương hiệu của bản thân lên, nói: "Vai diễn Tạ Trường Tịch của em cũng có rất nhiều người thích đấy."

Trên mặt mang theo sự đắc ý giống như đứa trẻ ăn vụng, Ngũ Lập Thu bức bối nhưng không nén được cười, cổ đầu của cô: "Đó là do thiên thời địa lợi nhân hòa mới có thể nổi, đó là trường hợp đặc biệt."

Nhìn thấy chị Thu không phản đối nữa, Khúc Kim Tích không ngừng cố gắng, thêm chút sức lực, sử dụng tuyệt chiêu làm nũng, cầm chặt lấy tay chị Thu lắc qua lắc lại: "Nhờ may "Trăng sáng giang hồ" cũng sẽ nổi, mọi thứ phải đợi đến kết quả cuối cùng, không thể dễ dàng kết luận được, chị vẫn luôn dạy em như vậy."

Ngũ Lập Thu bị cô lắc đến mức choáng váng, nói với cô: "Nghĩ như vậy nên muốn đóng? Cô đã quên nỗi đau của "Trúc sinh vật ngũ"? Động tác trong phim võ hiệp khó hơn "Trúc sinh vật ngũ" gấp trăm lần, hơn nữa còn phải cẩn thận, thân thể nhỏ bé của cô sao có thể chịu được sức ép từ trong ra ngoài, cô khó có thể quay xong bộ phim này, hiểu chưa."

"Em biết." Khúc Kim Tích cười gượng: "Những điều này em đã suy nghĩ qua, nhưng mà có thể đóng một bộ phim võ hiệp chính là ước mơ lớn nhất của em, bỏ qua cơ hội này, về sau khó có đạo diễn nổi tiếng nào quay phim về võ hiệp nữa."

Bởi vì phim võ hiệp đã hạ nhiệt cho nên không ít đạo diễn có mơ ước nhưng không dám tùy tiện quay phim, trừ phi họ không cần tiền.

Đạo diễn của "Trăng sáng giang hồ" vì muốn lên kế hoạch quay, nghe nói đã dùng hết một nửa tài sản trong gia đình.

Cuối cùng, Ngũ lập Thu bị thuyết phục.

Cho nên trước mắt Khúc Kim Tích cầm trong tay hai kịch bản, bộ thứ nhất là phim tết sẽ tiến hành quay vào tháng tới, một bộ là "Trăng sáng giang hồ" quay vào tháng mười.

Cô có rất nhiều thời gian, trong khoảng thời gian nghỉ ngơi từ tháng bảy đến tháng tám, Khúc Kim Tích ở nhà xem kịch bản, thực ra cô muốn thừa dịp này để quay "Dữ ái cộng miên", nhưng hiện tại nó đang bị hẫng.

Không ai thấy bất cứ hình ảnh nào của Thẩm Thính.

Nhưng chỉ hai ngày sau khi thông báo chính thức, chuyện ngoài ý muốn đã xuất hiện.

Người nhà một nghệ sĩ nam của một cặp vợ chồng nghệ sĩ đã xảy ra chuyện, bọn họ phải ngừng tất cả dự định công tác để trở về xử lý, không có cách nào để ghi chương trình.

Dự định ban đầu có bốn cặp khách mời, hiện tại thiếu một đôi, phải bổ sung thêm một đôi, thời gian cấp bách, tìm đâu ra một cặp vợ chồng.

Không thể tùy tiện tìm một cặp vợ chồng không có độ nổi tiếng.

Vừa lúc đó.

Thẩm Thính đã trở về.

Vì thế...

"Chúng ta cùng nhau quay?" Khúc Kim Tích đang ở trong phòng bếp, tay cầm một cái thìa, kinh ngạc nhìn người nào đó bước vào. người sau ngay cả quần áo cũng không cởi, hơi cúi đầu, hung hăng hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô gái.

Hơn mười phút sau, Khúc Kim Tích đỏ mặt, thở gấp gáp, nhìn người đàn ông không an phận, mặt nóng như lửa đốt: "Anh, anh còn chưa nói cho em biết chuyện gì xảy ra."

Thẩm Thính cởi cúc áo đầu của áo sơ mi, trong mắt mang ý cười, dùng dăm ba câu nói toàn bộ sự tình cho cô biết. Khúc Kim Tích nghe xong, câu đầu tiên là: "Anh có thời gian rảnh không?"

Thẩm Thính không trả lời mà nói: "Nghe nói có một cô gái mỗi ngày ai oán ông chồng cô không ở nhà, không ở với cô, nỗi buồn dài ba ngàn dặm..."

"Đâu có!" Cô gái như một chú mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên.

"Anh nói em đâu."

"..."

Cô chưa nói xong đã bị người đàn ông ôm lấy eo, đề lên khung cửa, nụ hôn dần rơi xuống, lúc này đây đã dịu dàng hơn lúc vừa chút ít, nhưng động tác lại táo bạo hơn.

Tay lặng lẽ tiến vào.

"Em... em đang hàm gà cách thủy..." Cô chật vật tìm cơ hội nói.

"Chuyên tâm một chút." Người đàn ông khẽ cắn vành tai tuyết trắng, dòng điện chạy theo làn da phóng lên toàn thân, mang theo những cơn tê dại.

Lại sau đó, cái xẻng rơi cạch xuống mặt sàn, phát ra tiếng keng giòn tan, nồi đất trên bếp gas kêu lên những tiếng ùng ục, hơi nước tràn lên trên, phủ lên âm thanh khiến người ta đỏ mặt tới tận mang tai.

Sau một tiếng, người đàn ông thỏa mãn hôn cô gái mặt đỏ ửng trên ghế sofa: "Anh đi nhìn canh gà."

Khúc Kim Tích xoay người, xấu hổ chôn đầu vào lưng tựa, túm tua rua của chỗ tựa lưng. Sau này sao dám nhìn thẳng vào cái ghế sofa này được nữa!

Mở nồi đất ra, canh gà đã đến đáy, Thẩm Thính thở dài: Tiểu biệt thẳng tân hôn, đúng là đôi khi làm trễ việc.

Đương nhiên, cái này cũng không làm người nào đó trễ nải, đập nắp lại, anh quay lại phòng khách.

"Canh gà hỏng rồi." Anh dụ dỗ bà xã đang ngượng ngùng: "Chúng ta ra ngoài ăn nhé?"

"Không."

"Anh đói rồi."

Cô gái quay đầu, thấy dưới mắt người đàn ông có vành xanh, có hơi đau lòng: "Để em làm lại cho anh."

Thấy cô thật sự không muốn ra ngoài ăn, Thẩm Thính cũng từ bỏ, Khúc Kim Tích đến phòng bếp nấu lại bữa cơm, Thẩm Tích thì vào phòng tắm tẩy rửa đi mỗi mệt.

Thay xong quần áo ở nhà đi vào phòng bếp, lúc này đây đã ngoan ngoãn không quấy rối nữa, anh chỉ đi theo sau lưng Khúc Kim Tích, cô đi đến đâu thì anh theo đến đó.

"Thẩm Thính! Anh là chó đấy à!" Khúc Kim Tích chưa từng phát hiện lão nam nhân này còn có một mặt ngây thơ dính người như thế.

"Anh thuộc về em."

Một câu, khiến Khúc Kim Tích đỏ bừng mặt.

Hôm sau, S&T lần nữa chính thức tuyên bố với bên ngoài, nói rõ nguyên nhân có một cặp đôi minh tinh không thể đến quay chương trình, sau nói không thể kéo dài thời gian thu hình vì sẽ có tổn thất, bởi vậy Thẩm Thính và Khúc Kim Tích vào vị trí dự bị của đôi vợ chồng kia.

Tin tức này vừa được công bố, toàn bộ trang mạng sôi trào.

Vốn đám fans hâm mộ đã không ôm hi vọng, kết quả bỗng nhiên thế cục được xoay chuyển, quanh đi quẩn lại, CP yêu thích của họ vẫn tham dự!

"Tôi cảm thấy giấc mơ đã thành sự thật, ha ha ha ha, tối hôm qua tôi còn nằm mơ thấy Khúc Kim Tích và Thẩm Thính tham gia "Dữ ái cộng miên", hôm nay đã được công bố với bên ngoài, má ơi!"

"Trời! Cái tin tức động trời gì đây, không thể chờ được muốn nhìn họ đứng trong một khung hình."

"Bảo cho mọi người một tin tốt, "Dữ ái cộng miên" áp dụng cách vừa quay vừa chiếu và gặp gỡ mọi người, nghe nói là thời gian của Thẩm Thính quá eo hẹp, không thể xác định được có quay được hậu kỳ không, miễn làm mọi người chờ lâu."

"Tổng giám đốc Thẩm uy vũ! Tôi yêu Thẩm Thính quá."

"Các chị em, Tích Tích @Khúc Kim Tích đã đăng weibo rồi, mọi người mau qua nhìn."

...

Weibo Khúc Kim Tích đăng rất đơn giản.

@Thẩm Thính: Tổng giám đốc Thẩm, xin được chiếu cố nhiều.

Đám fans hâm mộ kích động đến rơi lệ, đây là weibo đầu tiên Khúc Kim Tích nhắc đến Thẩm Thính sau khi hai người công bố quan hệ.

Lúc trước còn có người trong ngành nói weibo của Khúc Kim Tích không đăng, ngay cả Thẩm Thính sau khi tuyên bố với bên ngoài hai người kết hôn xong cũng không đăng nữa, có vẻ cảm tình của hai người không như tưởng tượng.

Nhưng cũng có người nói Khúc Kim Tích dù đã nổi tiếng, là người có tài nhưng so ra độ nổi tiếng vẫn kém Thẩm Thính, người ta không đăng weibo do không muốn cọ nhiệt với Thẩm Thính.

Vì vậy, chủ đề lại như quay bánh xe trở lại ban đầu - lúc trước tại sao Khúc Kim Tích lại ngã vào Thẩm Thính trước mặt bao nhiêu người, có phải đi cọ nhiệt của Thẩm Thính không?

Đến nay đây vẫn là một câu hỏi, cả người hâm mộ và người qua đường đều không thể giải thích được.

"A a a a a, Tích Tích gọi Thẩm Thính là tổng giám đốc Thẩm, có phải hai người cũng bí mật gọi như vậy không!"

"Nếu Tích Tích gọi là tổng giám đốc Thẩm, vậy Thẩm Thính gọi như nào? Máy cặp đôi kia đều bị MC bóc ra nick name họ gọi với nhau, vì sao hai người này lại không có!"

"Ngày 8 tháng 7, mới bắt đầu quay, ngày 18 tháng 7 tập đầu tiên bắt đầu chiếu, còn gần nửa tháng mọi người ới!"

"Các chị em, 18 tháng 7 vì CP Nghe Hát của chúng ta, xông lên!"

Không biết vị nào trên mạng đặt được cái tên "CP Nghe Hát", không lâu sau, mấy chữ này liền xông lên hot search, mọi người nhất trí đồng ý đây là tên của CP.

"Cuối cùng thì CP Nghe Hát cũng lên hot search rồi! Nhớ ngày đó lúc bọn họ ở bên nhau, tôi đã cảm thấy cái tên này hợp với họ nhất, ngày này cuối cùng cũng đến, tôi vui sắp bay lên rồi."

Một fan kích động lên tiếng, được đẩy lên đầu, Khúc Kim Tích nhìn thấy, theo thói quen like một cái cái, một lúc sau mới nhận ra mình đang dùng acc chính, bình thường cô đều dùng acc nhỏ chơi weibo, acc lớn thì giao cho Cổ Nhạc Nhạc quản lý.

Lúc này mãi hóng hót nên không cẩn thận trượt tay.

Cô có đến vài lần được chứng kiến cảnh các tài khoản lớn trượt tay like, cho nên có đôi khi nổ ra chuyện một nghệ sĩ không cẩn thận like bài bôi đen một nghệ sĩ khác hay mấy đề tài khác, sau đó nói là trượt tay, có lẽ là thật rồi.

Vì hóng hót nên trượt tay, quá thường gặp.

Fan được like lại bình luận: Hu hu hu, nữ thần vừa like của tôi, sướng đến mức xỉu ngang rồi tỉnh.

Khúc Kim Tích thấy thú vị, trả lời lại: Cưng à, đầu có bị va thành u không thế? (icon đầu chó).

Không lâu sau, chuyện Khúc Kim Tích và fan vui vẻ trò chuyện với nhau cũng leo lên hot search, nhiều người qua đường nhìn thấy cảnh này, phát hiện: Thì ra minh tinh cũng có người bình dị gần gũi vậy sao.

Trả lời thân thiết quá.

Câu cú đều thẳng thắn.

...

Ngày 8 tháng 7, "Dữ ái công miên" bắt đầu quay.

Tổ chương trình đã sớm thuê bốn căn nhà ở một điểm du lịch, qua cải tạo và chỉnh lý, chia thành bốn căn nhà có phong cách khác nhau, sau khi bốn nhóm khách quý đến, sẽ dùng cách rút thăm để chọn nhà ở.

Nhưng đã bắt đầu quay từ nhà khách mời rồi.

Vì không làm lộ địa chỉ nhà nên Thẩm Thính và Khúc Kim Tích cho quay bên trong biệt thự luôn, đạo diễn được phân công chịu trách nhiệm nhóm bọn họ là người của công ty, tên A Hương.

Được phân đến đây công tác, A Hương vô cùng khẩn trương, cô cực kỳ muốn sắp xếp nhân viên quay vị lãnh đạo trực tiếp và bà chủ của mình, quan trọng nhất là, không chỉ đám người trên mạng hiếu kỳ về CP Nghe Hát mà nhân viên công ty cũng rất tò mò.

Giờ có cơ hội được ở gần nhà ông bà chủ như vậy, nhân viên công tác sao không kích động khẩn trương được.

Vì không muốn quấy rầy giấc ngủ của ông chủ và bà chủ, nên vốn là sáu giờ bắt đầu nhưng A Hương đợi đến bảy giờ.

Kết quả khi đi vào cửa chính cùng người quay phim, thấy tổng giám đốc Thẩm mở cửa, câu nói đầu tiên của người kia là: "Mấy người đến muộn."

A Hương & người quay phim: "..."

Vâng.

"Tổng giám đốc Thẩm, có thể... quay được rồi chứ?" A Hương khẩn trương đến mức đổ mồ hôi phía sau lưng, kể cả người quay phim cũng không khác cô là bao.

Thẩm Thính liếc bọn họ: "Quay chương trình, đổi lại xưng hô."

"Vâng, tổng giám... thầy Thẩm!"

"Vào đi."

Người quay phim mở cameras lên, đi vào phòng khách rộng rãi trong biệt thự, lọt vào trong tầm mắt là một bóng dáng yếu điệu, mặt mày vui vẻ nhìn họ.

Là nữ chủ nhân Khúc Kim Tích.

"Buổi sáng tốt lành." Cô nói.

Khúc Kim Tích thấy ánh mắt của A Hương và người quay phim nhìn mình hơi lạ.

Thẩm Thính ung dung đi qua cô: "Kem."

Lúc tổ chương trình lúc đi vào thì Khúc Kim Tích đang ăn điểm tâm - bánh kem. Cô cảm thấy dùng trạng thái này đối mặt với màn ảnh không lễ độ nên thuận tay để bánh kem ra sau lưng, nghĩ lát nữa tìm cơ hội ăn tiếp.

Thẩm Thính nói làm cô hơi mờ mịt, bỗng phản ứng lại, nhiệt tình nói với đám A Hương: "Mọi người đã ăn sáng chưa? Nhà tôi còn chút bánh kem, hay là..."

Cô cho rằng Thẩm Thính ám chỉ cô nên hào phóng chia sẻ.

"Ý nói là bên miệng em còn dính kem." Thẩm Thính lấy khăn giấy quay trở lại, một bên lấy cái bánh chưa ăn xong ở sau lưng cô, một bên đưa giấy ăn cho cô.

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính còn cố ý nói với đám A Hương: "Không cần phải quá ngạc nhiên, em ấy vừa tỉnh ngủ, chỉ số thông minh không khác gì đứa bé ba tuổi."

Khúc Kim Tích: "..."

Mọi người: "..."

Vì cái gì mới sáng sớm đã bắt họ xem ân ái rồi?!

Chương 134: Chương trình thực tế phát cầu lương (hai)

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Sao anh lại nói em như vậy trên màn ảnh" Nhân dịp nhân viên đang bố trí cảnh quay trong phòng khách, Khúc Kim Tích kéo Thẩm Thính, tức giận véo thắt lưng anh.

"Em không cần mặt mũi sao!"

Thẩm Thính mỉm cười nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của vợ, từ từ nói: "Nếu không muốn anh phải nói như thế nào?"

"Nói buổi sáng em ăn vụng bánh kem?"

"..." Khúc Kim Tích không biết phải nói gì với anh, đành giương nanh múa vuốt uy hiếp: "Dù sao về sau anh cũng không được nói như vậy, không được vạch trần thói quen xấu của em trước mặt người xem."

"À." Thân hình thon dài của người đàn ông dựa vào mặt bàn bằng đá cẩm thạch, cẳng lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, "Đầu tiên anh muốn sửa một số sai lầm của em, mục đích của chương trình thực tế là nói về "sự thật", nếu ngay cả sự thật cũng không dám để lộ, cái này không còn gọi là chương trình thực tế mà là chương trình giả tạo."

Anh cố ý!

Khúc Kim Tích véo thắt lưng: "Hình tượng! Ý của em là hình tượng, anh không thể làm xấu em."

Thẩm Thính lấy điện thoại di động ra, một lát sau quay màn hình về phía cô.

Trong video là hình ảnh Khúc Kim Tích tham gia chụp ảnh tập thể trong bữa tiệc từ thiện năm ngoái.

"Trong toàn bộ giới giải trí, người đầu tiên chụp ảnh tập thể mà trèo hẳn lên ghế, cô Thẩm của tôi, mời cô cho tôi biết, hình tượng của cô ở đâu?"

Khúc Kim Tích im lặng.

Cô im lặng không phải bởi vì đoạn video, mà là Thẩm Thính nói ra câu... "cô Thẩm của tôi."

"Đỏ mặt?" Người đàn ông chân dài bước đến gần, hơi xoay người, đầu ghé vào tai cô: "Hay là... xấu hổ?"

Mặt Khúc Kim Tích đỏ ửng, không trả lời, ngại ngùng xoay người chạy ra ngoài, kết quả vừa chạy ra ngoài đã đụng phải A Hương và người quay phim, cô há hốc mồm: "Vừa rồi... mấy người đang ghi hình sao?"

Sau khi nhận được đáp án khẳng định, khuôn mặt Khúc Kim Tích càng nóng hơn, như vậy chẳng phải những lời cô cùng Thẩm Thính nói với nhau đều bị ghi lại sao?

Nếu bị người khác xem được thì xấu hổ chết mất!

Khúc Kim Tích chạy nhanh như chớp lên tầng hai, Thẩm Thính cũng không dự đoán được A Hương cùng người quay phim lại đến phòng bếp, lợi dụng quyền hạn của ông chủ, anh bá đạo nói với A Hương: "Xóa phần này đi."

Sau khi Thẩm Thính lên lầu để đuổi theo ai đó, A Hương cùng người quay phim mới thở nhẹ ra.

"Tôi ăn no rồi." Đôi mắt A Hương sáng lên.

Người quay phim thở dài, tự đáy lòng nói: "Tôi cảm thấy tiết mục của chúng ta nhất định sẽ nổi."

Cùng là một người đàn ông, người quay phim cảm thấy Thẩm Thính là một hình mẫu đàn ông lý tưởng, nhìn cách anh đối xử vợ, chắc hẳn đã ăn sạch cô Khúc.

*

Ngoài Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính, ba cặp khách mời khác trong "Dữ ái cộng miên" lần lượt là:

Lưu Giai Giai, Triệu Bộ. Hai người này là cặp vợ chồng điển hình, khi Lưu Giai Giai mới đóng phim, Triệu Bộ đã là một ca sĩ phái thực lực, hiện tại hai người đã ở trạng thái nửa ẩn lui, họ đã dốc sức làm việc chăm chỉ, hiện tại bắt đầu hưởng thụ cuộc sống. Sau khi nhận được lời mời của "Dữ ái cộng miên" liền vui vẻ đồng ý.

Trương Diệc Tuyền, Chung Chỉ Ý. Vợ chồng họ mới kết hôn năm ngoái, đã có một đứa con, Trương Diệc Tuyền ra mắt không lâu, vẫn chưa có tác phẩm tiêu biểu, nhưng chồng cô là Chung Chỉ Ý là một vận động viên quốc gia, nhiều năm đạt được ngôi vị quán quân. Đồng thời, Chung Chỉ Ý là đại phú nhị đại, nhà nhiều tiền. Sau khi sinh xong, Trương Diệc Tuyền quay lại làm việc nhưng vẫn không có được vai diễn tốt, bởi vậy liền đầu tư tham gia "Dữ ái cộng miên."

Dư San Hòa, Dịch Hàn Phong. Hai người đều là diễn viên, Dư San Hòa ra mắt công chúng là một ngôi sao nhí, tham gia vào diễn nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình, tuy nhiên không có bộ nào nổi, hiện giờ đã hơn ba mươi tuổi, thuộc loại người trầm tính. Dịch Hàn Phong là diễn viên của con người rắn rỏi, anh ấy xuất thân là quân nhân, sau đó dần thân vào giới diễn xuất, đa số các vai diễn đều là quân nhân, anh thân thủ khá tốt.

Trong bốn cặp khách mời, Lưu Giai Gia, Triệu Bộ là lớn tuổi nhất, tuổi tác lớn nhất nên được coi là tiền bối. Nói về độ nổi tiếng, Trương Diệc Tuyền cùng Chung Chỉ Ý thấp nhất, cặp đôi Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính là nổi nhất, Dư San Hòa cùng Dịch Hàn Phong ở giữa.

Kịch bản đã nói bốn cặp vợ chồng sẽ cùng nhau trao đổi, cho nên trước hết phải biết đối phương là người thế nào.

Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính đang trên đường đến, cô bắt đầu xem xét tư liệu về những người khác.

"Chà." Vào trang mạng tìm kiếm Dịch Hàn Phong, hiện ra vô số bức ảnh liên quan đến người quân nhân chuyên nghiệp, đa số bức ảnh đều thể hiện dáng người chuẩn, cơ bụng tám múi cùng cánh tay cơ bắp đều hiện lên rõ ràng.

"Dáng người đẹp thật." Khúc Kim Tích thuận miệng cảm thán một câu.

Cô không biết lời nói vô tình của bản thân khiến sắc mặt người đàn ông bên cạnh tối sầm lại.

Nhưng mà đứa ngốc này lần thứ hai vẫn không hề phát hiện, còn không sợ chết mà đưa máy tính qua: "Anh xem, có phải hay không."

"Thì ra em thích kiểu người như thế này?" Thẩm Thính thản nhiên nói: "Đợi lát nữa nhìn thấy thầy Dịch, em có muốn chụp cùng anh ấy chụp một bức ảnh, xin chữ ký của anh ấy không?"

"Hả... Như vậy không hay lắm." Cô còn rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện đó.

A Hương ngồi ở ghế lái phụ đằng trước suýt chút nữa cười to.

Những người đi đường đều biết tổng giám đốc Thẩm đang ghen, chỉ có vợ của anh là không phát hiện, còn không ngừng châm lửa.

Thẩm Thính: "Có cái gì mà không hay, em muốn thì cứ làm, không ai ngăn cản em."

"Tuy nhiên..." Dừng một chút, anh lại bổ sung thêm một câu: "Điều kiện tiên quyết là em phải báo với vợ người ta một chút, xem có đồng

ý cho em mượn chồng của cô ấy chụp chung không."

Lần này, Khúc Kim Tích rút cuộc cũng phát hiện có chỗ không thích hợp.

Lặng lẽ buông máy tính bảng xuống, nghiêng đầu đánh giá sắc mặt bình tĩnh của người nào đó, nhìn từ chỗ cô, đúng lúc xe đi qua đường hầm, ánh sáng bỗng tối sầm lại, gương mặt anh tối lại, sắc mặt u ám của người bên cạnh tan vào bóng tối, thêm vài phần lạnh lẽo.

"Đang giận à?" Cô nghiêng người nói với âm lượng mà chỉ hai bọn họ nghe thấy, nói: "Dáng người của người khác dù cho có đẹp em cũng không thích, chỉ thích của anh."

Nói xong liền ngồi thẳng người, nhớ là giọng nói không lớn, những người bên trong xe có lẽ cũng không nghe được.

Sau khi chắc chắn, liền ngẩng đầu, người đàn ông một lần nữa dựa vào ghế, nhắm mắt lại, khôi phục tư thế, điểm bất đồng chính là khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thật là!

Thấy thế, Khúc Kim Tích yên lặng bĩu môi, tuy nhiên cô không nhìn ảnh của Dịch Hàn Phong nữa.

Bởi vì kẹt xe nên khi hai người đến địa điểm thống nhất đã trễ hơn mười phút, Khúc Kim Tích vội đem quà đã chuẩn bị tặng cho ba cặp vợ chồng khác để xin lỗi.

Lưu Giai Giai là người lớn tuổi nhất trong bốn người vợ, năm nay gần năm mươi, mọi người đương nhiên vì vậy mà gọi cô ấy một tiếng chị Giai Giai.

Dư San Hòa hơn ba mươi tuổi, là người sáng khoái, tiếng cười rất lớn: "Chúng ta cũng không cần phải câu nệ như thế, mấy người có lẽ

đều xem phim của tôi mà lớn lên, hahaha, cứ gọi tôi bằng tên là được."

Khúc Kim Tích bị nụ cười tươi của cô ấy cuốn hút, cũng cười rộ lên: "Chị nói đúng, từ nhỏ em đã xem phim chị đóng lớn lên."

"Em cũng vậy." Trương Diệc Tuyền nói: "Em cực kỳ thích chị San Hòa trong "Thượng Lương Sơn", chị đóng rất xinh."

"Còn có cả chị Kim Tích, ""Muru trang" của chị em xem đến ba lần, rất thích Tạ Trường Tịch."

Dứt lời, Khúc Kim Tích và Dư San Hòa cùng cười tươi.

Dư San Hoa nói mọi người gọi thẳng tên, Trương Diệc Tuyền vẫn như trước mà gọi chị, cô ấy là chưa có tác phẩm tiêu biểu như "người mới", xưng hô như vậy cũng không sao, tỏ vẻ tôn trọng người bề trên không thành vấn đề.

Nhưng mà đến Khúc Kim Tích cũng gọi chị, như vậy thì quá câu nệ rồi.

Khúc Kim Tích cố ý tra thông tin, tài liệu nói Trương Diệc Tuyền lớn hơn Khúc Kim Tích nửa tuổi.

"..."

Chỉ là đổi phương để kiểu tóc hai búi, khiến cô ấy trông trẻ hơn tuổi, tạo cảm giác đáng yêu nhỏ nhắn trong mắt người khác.

Khúc Kim Tích và Dư San Hòa liếc nhau, rốt cuộc mọi người cũng không quen biết nhau, chưa gặp nhau bao giờ, cho nên chỉ hòa khí nói chuyện với nhau.

Bên người chồng thì hài hòa hơn.

Mặc dù tên Dịch Hàn Phong tương đối "lạnh", lại xuất thân là quân nhân, trong ấn tượng của mọi người anh là con người rắn rỏi, nhưng

mà trên thực tế người diễn viên này có chút thật thà.

Theo lời Dư San Hòa nói thì chính là: "Chỉ là một tên ngốc thôi."

Có anh ấy ở đó, nhóm các ông chồng không hề tỏ ngại mà ngược lại thiếu điều nhận nhau là anh em.

Chồng của Trương Diệc Tuyền là người ngoài cuộc duy nhất trong bốn người, xuất thân vận động viên quốc gia nên tính cách anh ấy có chút ngại ngùng, tuy nhiên cũng may trong nhà có tiền, lại thuộc diện phú nhị đại, những nghi lễ cơ bản cũng không tệ.

Chẳng qua anh ta thường xuyên liếc mắt nhìn Thẩm Thính, sau đó cúi đầu, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Vì sao cảm thấy Thẩm Thính rất quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Tuy rằng có vợ là diễn viên, nhưng mà Chung Chỉ Ý vì nguyên nhân công việc, không rành giới giải trí, cho dù là người nổi tiếng hay không nổi tiếng anh ta cũng đều không biết. Anh tham gia "Dữ ái cộng miên" đơn giản là bởi vì vợ mình, đối mặt với vô số máy quay sẽ không quen cũng như không được tự nhiên.

Sau khi khách sáo với nhau thì tiến vào giai đoạn chọn nhà, tuân theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữ nên đương nhiên nhóm người vợ sẽ là người rút thăm, Lưu Giai Giai là chị cả, ngại là người rút đầu tiên, khiêm tốn nói: "Tôi chọn rút cuối cùng."

"Ha ha ha ha, vậy thì tôi là người đầu tiên, tôi rút." Dư San Hòa cười tủm tỉm nói: "Mọi người khách khí qua khách khí lại, ai rút trước cũng giống nhau mà thôi."

Trương Diệc Tuyền lập tức nói: "Chị San Hòa nói đúng."

Khúc Kim Tích là vợ của sếp, biết một chút thông tin nội bộ, bốn căn phòng có lớn có nhỏ, có xa hoa cũng có thanh nhã, phong cách

khác nhau, cũng có đặc điểm riêng. Không phân chia xấu hay tốt.

Vớ lai lịch của Lưu Giai Giai, cô ấy là người đầu tiên rút thăm, vì tôn trọng cô ấy, nhưng cô ấy lại chia cơ hội này cho mọi người, điều này khiến cho Dư San Hòa, người đứng thứ hai về độ tuổi có phần xấu hổ. Nói đến rút thăm, có vẻ như... Người lớn tuổi hơn đã nhường cơ hội cho mọi người, còn người chị thứ hai mà không nhường, chính là không hiểu chuyện.

Mà nếu cô ấy không rút, hai người còn lại ít tuổi hơn... Đến lúc đó nói các cô không tôn trọng người bề trên, dù sao cũng không tốt.

Vốn dĩ Lưu Giai Giai trực tiếp rút sẽ không có chuyện gì.

Vì thế Dư San Hòa suy nghĩ, đành đứng ra nói câu như vậy, nhìn như vô tình nhưng thực ra là đang giải thích.

Rất thông minh.

Hầu như các chương trình thực tế đều có kịch bản, hiện tại các chương trình được đánh giá cao của thị trường, ngoại trừ mùa đầu tiên không có kịch bản, còn lại đều có kịch bản.

Điều này vốn không lạ lẫm gì trong ngành, trên thực tế thì “chiêu trò” là linh hồn của toàn bộ các chương trình thực tế.

Tuy nhiên, "Dữ ái cộng miên" là hạng mục lớn nhất của S&T từ khi thành lập tới nay, Thẩm Thính lại là một người kiêu ngạo, lần cùng truyền hình TV hợp tác này sẽ không dùng kịch bản?

Tuyệt đối sẽ không dùng.

Điều duy nhất mà các khách mời tham gia biết được chính là phải tập trung lại một điểm quy định. Khúc Kim Tích dù hiện tại là vợ của ông chủ cũng chỉ biết là đại loại có bốn căn phòng, còn lại không biết chút gì hết.

Hỏi Thẩm Thính thì anh sẽ chuyển đề tài, hoặc là nhìn cô mà mỉm cười. Nhìn anh cười, Khúc Kim Tích liền chẳng muốn hỏi nữa.

...

Cũng may mà có Dư San Hòa tới giúp đỡ, việc rút thăm đã được giải quyết thuận lợi. Khúc Kim Tích lần thứ hai trở thành "bia nhắm bắn" của mọi người.

Trương Diệc Tuyền cố gắng thuyết phục: "Chị Kim Tích, chị đi đi."

Mở miệng là gọi "chị ơi" khép miệng cũng kêu "chị à", tỏ ra vừa nhiệt tình lại đủ khiêm tốn. Có thể thấy cô gái này cố ý đặt mình ở vị trí thấp nhất, muốn biểu hiện bản thân là người từ nhỏ đã có giáo dưỡng, nhu thuận lại lễ phép. Nhưng Khúc Kim Tích mỗi lần nghe thấy đối phương gọi một câu "chị ơi" là lại nổi một tảng da gà.

Trong cái giới này, nữ nghệ sĩ tự xưng mình là "chị" vô cùng hiếm thấy. Từ trước tới nay, có cô gái nào không thêm để ý tới tuổi tác của bản thân đâu.

Dù Khúc Kim Tích không phải cực kỳ để tâm tới vấn đề này, một cô gái mới vừa hai mươi tuổi gọi cô là "chị" hoàn toàn không có vấn đề gì. Tuy nhiên, bằng tuổi cô, thậm chí lớn tuổi hơn mà lại xưng em gọi chị... Cái này hơi quá đà rồi.

Đang đứng trước máy quay, Khúc Kim Tích cũng chưa nói gì.

Rút thăm chấm dứt, Khúc Kim Tích rút ngẫu nhiên được phòng số một. Mọi người tán gẫu cười đùa vài câu rồi đều tự động ai trở về phòng nấy.

Phòng số một có phong cách gia đình nông dân, có sân trước vườn sau, đồ gia dụng cũng không xa hoa, nhưng phòng ốc nhà cửa được dọn dẹp rất sạch sẽ, trang trí thanh nhã, được trồng rất nhiều hoa cỏ, sân sau còn có một chiếc xích đu.

Đi dạo một vòng trở lại, ánh mắt Khúc Kim Tích lấp lánh ánh sáng.

"Em thích nơi này không?" Thẩm Thính hỏi cô.

Khúc Kim Tích không do dự gật đầu.

Thẩm Thính cười nhẹ, không nói gì mà bắt đầu thu dọn hành lý. Tiện tay đưa cho Khúc Kim Tích túi đồ ăn vặt, bảo cô ra ngoài dạo chơi.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô không đi, dọn dẹp cũng phải cùng nhau làm chứ.

Thẩm Thính thấy vậy liền lấy lại túi đồ ăn vặt: "Vật em dọn nhé, anh ra ngoài ngồi đây."

Khúc Kim Tích: "???"

Thế rồi, lão nam nhân này cứ thế thật sự đi ra ngoài. Khúc Kim Tích không tin nổi, rõ ràng trước máy quay mà Thẩm Thính còn tùy hứng như vậy, diễn chút màn tình thương mến thương đã xem nào! Cứ thế này khi lên sóng, không sợ sẽ đẩy lên tin tức tình cảm của bọn họ không tốt sao?!

Nghĩ thì cũng chỉ nghĩ vậy thôi, Khúc Kim Tích cũng chẳng thêm phản đối. Quên đi, lão nam nhân kia ghét nhất là trò cố tình tỏ vẻ tu ân tú ái. Khúc Kim Tích dọn dẹp xong xuôi hành lý mới nhận ra có điều sai sai. Cô nhớ rõ áo ngủ của Thẩm Thính không phải bộ này. Nhìn lại lần nữa, cái áo này cùng áo của cô cực kỳ giống nhau... đây rõ ràng là đồ đôi mà.

???

Lão nam nhân kia lén lút mua cho chính mình một bộ y hết của cô để thành đồ tình nhân từ lúc nào đấy?

"..."

Bộ đồ ngủ của cô là mua trên mạng, là ưng thiết kế cùng kiểu dáng của cửa hàng.

Khúc Kim Tích tự mình "bổ não" cảnh Thẩm Thính lên mạng, tìm kiếm vài mẫu đồ ngủ dáng tương tự của mình, xem thấy vài hình ảnh rồi không kiềm được mà cười nghiêng ngả.

Với tính cách như Thẩm Thính sẽ không giao mấy việc như thế này cho Tần Tang làm đâu.

Cho nên là...

Khúc Kim Tích đem bộ đồ ngủ tới trước máy quay, vừa cười đùa vừa đem "giai thoại" về bộ đồ ngủ này nói ra. Thẩm Thính có xem xong rồi "mặt nặng mày nhẹ" với cô thì cũng quá muộn rồi, chẳng thể làm gì cô được.

Chương trình thuê một căn phòng lớn, toàn bộ các thiết bị quay chụp thu âm đều được đặt ở đây, cameras sẽ kết nối quay hình, họ ở đây cũng sẽ thấy.

Có nhân viên phụ trách ở đây.

"Khụ..." Một nhân viên phụ trách đang uống nước, đúng lúc xem đến phân đoạn này của Khúc Kim Tích, cười cong cả người, một tiếng týt thì sặc nước.

Hóa ra vị Thẩm Thính - lãnh đạo tự phụ cao ngạo trong lòng quần chúng nhân dân - lại là một người như vậy?

Lặng lẽ đi mua đồ ngủ đôi với vợ, còn không nói cho vợ biết mà lén lút giấu vào trong hành lý. Thẩm Thính sẽ làm mấy việc ngây thơ như thế này thật sao?

"Cậu cười cái gì mà như thằng ngốc vậy, xem cái gì đó?" Có người tiến vào phòng nghe thấy tiếng cười không nén lại được của nhân viên công tác nọ liền tò mò hỏi.

Nhân viên nọ liếc thoáng kể sạch toàn bộ câu chuyện, người vừa vào hớn hờ ra mặt: "Thật á? Đâu, cho tôi xem với."

Tư liệu sống vừa mới thu được, còn chưa trải qua cắt nối biên tập, nhưng nhân viên hậu kỳ bên trong đã muốn bắt tay vào việc biên tập để phát sóng rồi.

"Hóa ra đây là cuộc sống người ngày của vợ chồng ông chủ, chuyên môn trêu chọc nhau thế này."

"Trêu chọc rồi chìm hàng nhau mới là điểm sáng cho show."

...

Khúc Kim Tích trước đây chưa từng quay chương trình thực tế, nhưng cũng đã xem nhiều show tương tự rồi, cảnh sinh hoạt trước máy quay phải vừa chân thật vừa sống động. Trong phòng không có người khác thì có thể nói chuyện với máy quay, trêu chọc rồi đùa giỡn nhau là không thể thiếu. Nếu không cứ ngồi im một chỗ ngày người thì tổ hậu kỳ lấy đâu tư liệu mà cắt ghép cho lên sóng?

Không bao giờ!

Một lúc lâu sau thì có khách tới.

Là hai vợ chồng Trương Diệc Tuyên và Chung Chỉ Ý.

Căn phòng số ba mà cặp đôi rút trúng được trang trí tương đối sang trọng.

Chung Chỉ ý không quen với việc đi đến đâu cũng có máy quay, chỉ có duy nhất WC là có không gian riêng tư không bị theo dõi.

Chung Chỉ Ý bỗng nhiên nhớ ra tại sao anh ấy cảm thấy Thẩm Thính quen mắt, không phải với vì Thẩm Thính nổi danh người người đều biết, mà bởi vì Thẩm Kế.

Khi Chung Chỉ Ý chưa kể hôn, ba Chung một lần tham gia một bữa tiệc có dẫn anh ấy đi cùng. Trong bữa tiệc này, Chung Chỉ Ý ngồi cạnh Thẩm Kế. Đây là một người trẻ tuổi, trông cực kỳ phóng khoáng và hăng hái.

Cha anh ấy nhẹ giọng chỉ vào Thẩm Kế nói: "Đừng thấy vị này là người đứng đầu Thẩm thị mà mà thấy khó tin, nếu năm đó không có cậu ta giúp chúng tay một phen thì đã không có nhà chúng ta ngày hôm nay."

Chung Chỉ Ý khó tin: "Giỏi vậy sao? Nhưng cậu ta nhìn trẻ quá."

Cha anh chỉ nói một câu: "Đừng bao giờ đánh giá một người qua tuổi tác."

Bữa tiệc lần đó, Chung Chỉ Ý đã tình cờ nói chuyện đôi ba câu cùng Thẩm Kế. Đối phương rõ ràng không lớn hơn anh bao nhiêu, trước mặt Thẩm Kế, anh bất giác cảm thấy có chút xấu hổ tự ti.

Sau đó Chung Chỉ Ý quyết chí nhất định phải ở lĩnh vực của bản thân mà xông pha giành lấy một khoảng trời. Và anh ấy đã thành công, hết lần này tới lần khác đạt được thành tích cao nhất.

Trong đó có lẽ phải tới một nửa là do áp lực từ Thẩm Kế thúc đẩy anh ta mà nên.

Chung Chỉ Ý tự mình khó xử một lúc - Thẩm Thính và Thẩm Kế ngoại hình có nhiều điểm giống nhau, ngay cả tên cũng có cảm giác tương đồng, việc này khiến cho anh ta hoài nghi Thẩm Thính có quan hệ với Thẩm Kế.

Vì vậy anh ta đã gọi điện thoại cho ba Chung, vừa hỏi là biết, hóa ra Thẩm Thính đúng là em ruột Thẩm Kế, kinh doanh trong giới giải trí, người ta cũng không tùy tiện nói ra.

Sau một hồi suy nghĩ, Chung Chỉ Ý cảm thấy mọi người đang tình cờ cùng tham gia một chương trình giải trí, nếu anh ấy đã biết rõ thân

phận của Thẩm Thính thì nên tới chào hỏi vài câu.

Anh ấy nói điều này với Trương Diệc Tuyền.

Chung Chỉ Ý quen biết Trương Diệc Tuyền trong một cuộc thi, sau đó yêu cô nhưng gia đình lại ngăn cấm. Nhưng may thay Chung Chỉ Ý không phải là con một, người nhà lại chiều anh, thấy anh thật sự yêu cô gái này thì cuối cùng cũng đồng ý cho họ kết hôn.

Căn hộ tân hôn của hai người là do cha mẹ đăng trai mua tặng. Chung Chỉ Ý mấy năm nay cũng vì quốc gia mà đạt được nhiều thành tích và tiền thưởng, vì để Trương Diệc Tuyền cảm thấy an toàn, anh đã mua thêm cho cô một căn hộ khác, đứng tên một mình cô, cũng mua cho cha mẹ cô một căn hộ.

Mua xong hai căn hộ thì tiền của anh cũng không còn nhiều, cho nên căn hộ của cả hai mới để cho cha mẹ mua tặng.

Nhà họ Chung cũng không quá để ý việc này, chỉ cần vợ chồng son ân ái, con dâu dịu dàng nết na, chăm sóc tốt cho con mình, còn cho cả nhà một cháu trai bụ bẫm đáng yêu là được rồi, cũng không yêu cầu thêm điều gì khác. Sau này cô có quay lại giới giải trí làm việc nhà họ Chung cũng không phải đối.

Trương Diệc Tuyền nghe xong, hơi biến sắc, sóng mắt chuyển động nói: "Vậy nên... thầy Thẩm không chỉ có địa vị trong giới ổn định, dù không thành lập một công ty thì vốn đã là một siêu cấp phú nhị đại."

Chung Chỉ Ý gật đầu: "Có một người anh trai xuất sắc như vậy, sự ưu tú của thầy Thẩm tự nhiên trở nên bình thường."

Trương Diệc Tuyền cũng nghe ra trong giọng chồng mình có sự kính nể đối với Thẩm Kế, cô ấy nói: "Thầy Thẩm kết hôn rồi, vậy còn người anh trai kia của anh ta kết hôn chưa?"

"Hình như chưa." Chung Chỉ Ý lắc đầu.

Trương Diệc Tuyền kéo anh chồng, điềm nhiên nói: "Đi nào, không nói nữa. Chúng ta đi chào hỏi thầy Thẩm thôi."

"Chị Kim Tích đúng là may mắn mới lấy được thầy Thẩm." Nói xong cô ấy lại cười, "Nhưng người may mắn nhất vẫn là em, lấy được một đức lang quân đẹp trai lại dễ thương thế này,"

Chung Chỉ Ý bị chọc cười, cảm thấy ôi chao sao vợ mình lại ngọt ngào như vậy, cầm tay cô cùng nhau đi chào hỏi Thẩm Thính.

"Chồng ời, chút nữa hay là chúng ta đổi phòng cho thầy Thẩm đi? Anh thấy được không? - Trương Diệc Tuyền nói, "Phòng này chúng ta ở hình như tốt hơn phòng của họ một chút."

"Vợ anh thật là hiểu chuyện."

Cứ vậy, lúc Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính ra đón khách thì nghe thấy Trương Diệc Tuyền tươi cười ngọt ngào khen phòng này thật đẹp, chỉ có điều hơi nhỏ, nói vòng quanh rằng thế này thì thiệt thòi cho anh chị quá. Cuối cùng mới nói một câu: "Thầy Thẩm, chị Kim Tích, phòng kia của vợ chồng em cảm giác hợp với hai người hơn, nếu hai người không chê thì chúng ta có thể đổi phòng." "Cảm ơn, không cần đâu." Khúc Kim Tích còn chưa nghĩ xong nên trả lời như thế nào thì Thẩm Thính đã nắm vai cô, một câu từ chối, "Kim Tích nhất gan lắm, phòng lớn sợ em ấy sợ." Nhân viên chương trình xung quanh: "...". Không khổ là sếp Thẩm, khoe ân ái cũng phải đỉnh cao như vậy!

Chương 135: Chương trình thực tế phát cầu lương (3)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dường như không nghĩ tới Thẩm Thính sẽ nói sự thật, đối phương cố tình lấy lý do như vậy khiến người khác khó phản bác, sắc mặt Trương Diệc Tuyền đơ ra, rất nhanh phản ứng lại, mỉm cười cầm tay Chung Chỉ Ý, nói: "Chồng, anh xem, thầy Thẩm đối với chị Kim Tích vô cùng ân cần, anh nên học hỏi anh ấy."

Chung Chỉ Ý cười ha ha: "Được, anh nhất định sẽ học tập thầy Thẩm."

Khúc Kim Tích không rõ hai người này kẻ hát người khen, nhưng người tới là khách, mời người ta vào nhà chính là đạo lý đãi khách cơ bản.

"Hai người muốn uống cà phê hay trà?" Cô nói: "Thầy Thẩm mang ở nước ngoài về một ít hạt cà phê về, tôi thuận tiện lấy cho hai người một chút."

"Oa, chị Kim Tích, chị biết pha cà phê sao? Thật lợi hại!" Trương Diệc Tuyền khoa trương khen gọi, biểu cảm giống như một cô gái biết pha cà phê là chuyện lớn, khó lường.

Khúc Kim Tích: "..."

"Biết một chút."

"Em nhất định phải thử tay nghề của chị Kim Tích một chút." Trương Diệc Tuyền nói một cách mong chờ.

Chung Chỉ Ý vội hỏi: "Tôi uống nước là được rồi." Anh ấy có chút ngượng ngùng: "Bình thường, vận động viên không thể ăn chất có kích thích."

Trương Diệc Tuyền vội vàng xoa đầu chính mình, thề lưởi: "Oi, xuýt chút nữa em quên mất, rất xin lỗi chồng."

"Không sao cả."

Khúc Kim Tích: "..."

Người khác có quyền thể hiện tình cảm, cô nghĩ vậy.

Cô xoay người đi vào phòng ngủ lấy hạt cà phê, không nghĩ rằng Trương Diệc Tuyền cũng đi theo lên, cười khẽ mà nháy mắt với cô: "Chị Kim Tích, cánh đàn ông đang nói chuyện, em ở đó không có chuyện gì để nói, vẫn là đi theo chị tốt hơn, chúng ta là phụ nữ, sẽ có nhiều điểm chung hơn."

"..."

Tổng cộng nói cũng chưa đến vài câu, như thế nào lại thành "chúng ta".

"Đây là lần đầu tiên cô tham gia chương trình thực tế sao?" Khúc Kim Tích lấy trong ngăn tủ ra hạt cà phê.

"Đúng vậy." Trương Diệc Tuyền gật đầu, "Chị Kim Tích, chị thì sao?"

"Tôi cũng vậy."

"Thật là trùng hợp." Trương Diệc Tuyền ôm mặt nói: "Thật vui khi có thể cùng chị tham gia chung một chương trình." Lộ ra nụ cười ngượng ngùng: "Chị không biết em rất thích chị, em là người hâm mộ..."

"Cảm ơn." Khúc Kim Tích cười còn đáng yêu hơn cô ấy: "Cho nên cô không cần gọi tôi là chị, cứ gọi trực tiếp tên tôi là được rồi."

"Như vậy không được." Trương Diệc Tuyền nắm tay, nói như một cô gái nhỏ: "Chị là thần tượng của em, là người bề trên, đây chính là

sự tôn trọng cơ bản đối với chị."

Khúc Kim Tích phát hiện những lời cô ám chỉ cô ấy nghe không hiểu, đương nhiên, không biết đối phương thật sự nghe không hiểu hay cố tình không hiểu.

Cuối cùng, cô che miệng mà nở nụ cười, cười đến mức Trương Diệc Tuyền có chút xấu hổ cùng kỳ lạ, bởi vì cô ấy không biết tại sao Khúc Kim Tích lại đột nhiên cười.

"Cô rất đáng yêu." Khúc Kim Tích bắt chước giọng nói của Trương Diệc Tuyền, nhìn cô ấy cười: "Nhưng mà tôi nhỏ tuổi hơn cô, không thể lợi dụng cô, nếu không đến lúc tiết mục được đăng, mọi người sẽ nói tôi bắt nạt cô, ha ha ha."

Trong nháy mắt, biểu cảm ngọt ngào trên mặt Trương Diệc Tuyền tan rã. Tuy nhiên cô ấy phản ứng rất nhanh, vội vàng đi theo, cười, cười đến mức nước mắt sắp trào ra: "Trời ạ, cái này đúng là xấu hổ, thực xin lỗi Kim Tích, tôi còn nghĩ cô so với tôi lớn... May quá may quá."

Nói xong còn xoay người về phía ống kính, làm ra động tác cúi đầu: "Sau khi tiết mục được phát sóng, nhóm fan của Khúc Kim Tích, mọi người cứ chỉ bảo nhẹ nhàng, lần này được chỉ dạy, về sau tôi sẽ không tái phạm loại sai lầm nhỏ nhặt như vậy."

Thái độ thành khẩn, không hề mắc sai, nhưng nghe qua thấy không có gì, nhưng cẩn thận nghe lại thì khiến cho nội tâm người khác không thoải mái.

Cái gì gọi là "được chỉ dạy"? Không ngờ Khúc Kim Tích chỉ tốt bụng mà nói cô ấy lớn tuổi hơn mình, vậy mà cô ấy lại nói là chỉ dạy?

"Kim Tích, sao cô lại cứ nhìn tôi như vậy? Trên mặt tôi có dính gì sao?" Trương Diệc Tuyền sờ sờ vào mặt mình, vô cùng nghi hoặc.

"Nhìn da cô vô cùng đẹp." Khúc Kim Tích thuận miệng nói.

"Thật vậy sao?" Trương Diệc Tuyền vui vẻ như sắp bay lên: "Cô thật sự thấy làn da của tôi đẹp? Hàng năm tôi phải tốn rất nhiều tiền để chăm sóc da mặt. Tôi cảm thấy cửa hàng này chăm sóc ra của tôi không tồi, tôi có thẻ hội viên, có thể trải nghiệm miễn phí, cô có muốn thử không?"

Không đợi Khúc Kim Tích trả lời, Trương Diệc Tuyền bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào mặt của cô, sau đó chần chừ nói: "Kim Tích, cô... Không trang điểm sao?"

Lúc trước không có cơ hội đứng gần để đánh giá Khúc Kim Tích, sau khi thu tiết mục, cuối cùng là phát lên truyền hình cho mọi người trong nước xem, nữ nghệ sĩ làm sao có thể không ăn mặc đẹp cho được.

Cho nên tất cả mọi người đều cam chịu giúp nhau trang điểm, Lưu Giai Giai lớn tuổi nhất cũng trang điểm.

Nhưng hiện tại Trương Diệc Tuyền nhìn thấy trên mặt Khúc Kim Tích có điểm không thích hợp.

Nghệ sĩ vô cùng miễn cảm với trang điểm, một người không trang điểm, cẩn thận quan sát là có thể nhìn thấy một cách dễ dàng.

Lúc trước, Trương Diệc Tuyền chỉ nghĩ Khúc Kim Tích trang điểm nhẹ, cũng coi như là trang điểm tự nhiên, kiểu trang điểm này là kiểu phần đông giới nghệ sĩ chọn khi chụp ảnh, như vậy có thể tự dối nói là không trang điểm các thứ.

Chỉ có người đồng hành biết tất cả đều là giả, không có một người nghệ sĩ nào ăn mặc chỉnh tề mà diện với ông kính cùng một khuôn mặt mộc. Đặc biệt là ống kính có độ phân giải cao.

Hiện tại Trương Diệc Tuyền phát hiện, Khúc Kim Tích thật sự giống như không trang điểm.

"Có chứ." Đôi môi đỏ mọng của Khúc Kim Tích cong lên: "Môi tôi đang tô cây son XX là siêu phẩm mùa hè, màu 013, màu đại trà của năm nay, nếu như cô thích, tôi có thể tặng cô mấy cây."

Son môi XX là một thương hiệu quốc tế do Khúc Kim Tích là phát ngôn đại diện, là người phát ngôn mới, Khúc Kim Tích nhận được món quà lớn từ thương hiệu, mỗi loại son đều gửi cho cô mấy hộp.

Đây chính là đãi ngộ cho nghệ sĩ làm phát ngôn.

Có thể nói, trong tất cả các nữ nghệ sĩ, Khúc Kim Tích là nghệ sĩ duy nhất có được đầy đủ các màu son của XX.

Dù sao cô dùng cũng không hết, đối mặt với Trương Diệc Tuyền đang "lấy lòng", Khúc Kim Tích quyết định hào phóng một chút.

Trương Diệc Tuyền cũng không có phản ứng lại.

Bởi vì từ lời nói của Khúc Kim Tích cô ấy biết một sự thật, cô chỉ tô son, không hề trang điểm, ngay cả kem nền cũng không dùng.

Từ khi Trương Diệc Tuyền sinh con, làn da của cô ấy đã xuống dốc đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cho dù hàng năm có bỏ ra rất nhiều tiền để bảo trì làn da cũng không thể quay về trạng thái như hồi chưa sinh.

Cô ấy đương nhiên không tin làn da của Khúc Kim Tích đẹp như vậy là do trời ban, nghệ sĩ làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, dù cho làn da có tốt thế nào cũng sẽ không thể lưu giữ được, bởi vậy mà nghệ sĩ nhất định phải đi chăm sóc da định kỳ, điều này rất quan trọng. Nghệ sĩ nào cũng như vậy.

Khúc Kim Tích nhất định cho một số tiền lớn để bảo dưỡng làn da, giờ phút này tất cả ý nghĩ trong đầu cô ấy đều biến mất, chỉ còn lại một suy nghĩ: Khúc Kim Tích đã chăm sóc da ở đâu?

Vốn dĩ cô ấy còn nghi Khúc Kim Tích nói là da của cô ấy tốt, là hỏi thăm nơi chăm sóc da của cô, dù sao cũng muốn quan hệ của cô ấy với Khúc Kim Tích tốt lên, cô ấy thuận tiện nói ra.

"Máy pha cà phê ở trong phòng bếp, chúng ta đi xuống phòng bếp." Khúc Kim Tích không để ý đến sự trầm mặc của cô ấy, lập tức đi về hướng phòng bếp.

Trương Diệc Tuyền nghĩ một lát, vừa muốn nói chuyện đã thấy Thẩm Thính đi tới.

"Thầy Thẩm." Trương Diệc Tuyền thấy Thẩm Thính, nghĩ, dựa vào lời của chồng nói, Thẩm Thính có một anh trai giống anh, Thẩm Thính có vẻ đẹp trai như vậy, chắc chắn người anh trai kia cũng đẹp không kém.

Người cầm quyền của Thẩm thị, chưa lập gia đình, có sắc có quyền, điều kiện như vậy so với Thẩm Thính còn tốt hơn.

Trương Diệc Tuyết biết bản thân không có cơ hội, ai kêu cô ấy năm đó gặp Chung Chỉ ý mà không có cơ hội gặp gỡ nhân vật lớn như Thẩm Kế.

Hiện tại cô ấy đã kết hôn, còn có một đứa con trai, cho dù có gặp Thẩm Kế, người ta làm sao để ý đến cô ấy, điểm ấy tự cô ấy có thể hiểu được.

Hơn nữa đối với cuộc sống trước mắt, cô ấy khá hài lòng, chồng cô ấy tuy rằng kém Thẩm Thính, Thẩm Kế, nhưng anh ấy cũng không kém cạnh.

Cha, mẹ chồng nàng dâu sống chung hòa thuận, không bới lông tìm vết với cô, chồng đối với cô ấy toàn tâm toàn ý, ngoan ngoãn phục tùng.

Tuy nhiên, nếu có cơ hội để tạo mối quan hệ tốt với vợ chồng Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính, đến lúc đó gặp được Thẩm Kế

cũng không được tính là việc khó gì.

Thẩm Kế chưa kết hôn, là một ông chủ kim cương, dù sao cũng phải hẹn hò.

Đã hẹn hò thì sẽ cần đối tượng hẹn hò.

Trương Diệc Tuyền vừa lúc có một người em gái ruột, vừa mới tốt nghiệp đại học.

Cô ấy không có cơ hội tiến vào nhà họ Thẩm giàu có, nếu em gái có cơ hội vào đó, đều là người một nhà, cô ấy sống chung với gia đình chồng cũng có thể thẳng lưng mà sống.

Điều kiện tiên quyết là có cơ hội gặp Thẩm Kế, như vậy mới có thể giới thiệu em gái cho anh ta.

Hai bên nam nữ gặp mặt nhau, như vậy mới có thể có khả năng phát triển.

Cho nên, nhất định phải lấy lòng Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính, cho dù cô ấy không quá thích Khúc Kim Tích. Cô ấy vẫn cảm thấy bản thân vô cùng may mắn mới gặp được Chung Chỉ Ý, để hiện tại có cuộc sống tốt, không nghĩ tới sẽ có người may mắn hơn cô, chẳng những thoải mái vào nhà họ Thẩm, chồng là Thẩm Thính thuộc loại đàn ông xuất sắc.

Sự đổ kỵ của phụ nữ thường là điều khó có thể lý giải được.

Ghen tị thì ghen tị, nhưng không ngăn cản được Trương Diệc Tuyền lấy lòng Khúc Kim Tích. Cô ấy rất để ý đến tâm lý phụ nữ, có lẽ người đứng trước mặt cô ấy là người cô ấy ghét, nhưng mà đối mặt với người mình ghét thì phải vẫn cẩn thận lấy lòng, cho dù có chán ghét, cũng sẽ có một cảm giác vui sướng vô hình.

Nó tương tự như tôi không ưa cô nhưng lại không thể làm gì cô được.

Mặc kệ Khúc Kim Tích thích hay ghét cô ấy, chỉ cần cô ấy biểu hiện ra "lấy lòng", Khúc Kim Tích sẽ ôn hòa mà đối đáp với cô ấy.

Chiêu này trăm thử trăm trúng.

Lúc ban đầu mẹ Chung không thích cô ấy, Trương Diệc Tuyền chính là dùng chiêu này để thu phục mẹ Chung, cái gọi là giờ tay đánh người, không ai nổi đánh người đang cười.

Cô ấy đã thể hiện mình lấy lòng hoặc là người yếu thế, dần dần, chậm rãi thành công.

Một khi thành công, lợi ích vô cùng lớn. "Anh không tiếp khách, chạy vào phòng bếp làm gì?" Khúc Kim Tích bắt đầu pha cà phê.

"Anh không tìm thấy điện thoại di động." Thẩm Thính nói.

Hai tay Khúc Kim Tích trống không, cũng không ngẩng đầu lên: "Em không cầm điện thoại di động của anh, anh tự tìm đi."

Thẩm Thính: "Không tìm thấy, em giúp anh tìm."

Khúc Kim Tích dờ khóc dờ cười khi Thẩm Thính thỉnh thoảng biến thành người ngây thơ, nói: "...Anh tránh ra một chút, chắn ánh sáng của em."

Thẩm Thính ngoan ngoãn nhích ra một chút.

Trương Diệc Tuyền cũng muốn nói hai câu để Thẩm Thính ý thức được bản thân cô ấy đang tồn tại, lúc trước cô ấy không có cơ hội nói chuyện với Thẩm Thính.

Sau đó... Cô ấy thử vài lần, phát hiện bản thân mình không có cơ hội chen vào, nhưng ở ngay trước máy quay, cô tùy tiện mở miệng thì sẽ không lễ phép. Cuối cùng Trương Diệc Tuyền đành phải trước máy quay lộ ra biểu cảm đau lòng vì bị cho "ăn no cầu lương", chạy ra ngoài đi tìm Chung Chỉ Ý.

Trầm Thính lấy khăn chỗ Khúc Kim Tích, nói nhỏ vào tai cô một câu: "Định cảm ơn anh thế nào đây?"

Khúc Kim Tích: "?"

Cô không phản ứng lại kịp, ngẩng đầu lên, thấy Trương Diệc Tuyền cũng đã đi mất thì giật mình. Thẩm Thính cố ý tới đây, hai vợ chồng họ ngồi một chỗ nói chuyện, Trương Diệc Tuyền xen vào rất vô duyên, đành tự biết ý mà rời đi.

Cho nên... lão nam nhân là cố ý bỏ mặc khách bên ngoài, đi vào đây giải vây cho cô sao?

Sợ Trương Diệc Tuyền bắt nạt cô được chắc?

Khúc Kim Tích buồn cười, "Đừng để khách ngồi một mình như thế, không lịch sự. Em vẫn ổn mà."

Thẩm Thính đã diễn thì diễn tới cùng: "Anh đang tìm di động mà."

"Anh tìm trong phòng ngủ thử xem." Khúc Kim Tích hòa theo nói, "Hình như em để trong phòng hay sao ý?"

Thẩm Thính nghe rồi xoay người rời đi, vô cùng tự nhiên sờ sờ túi, thuần thục nhượng mảy ngạc nhiên lấy ra di động: "Hóa ra ở ngay đây."

Khúc Kim Tích im lặng, trong lòng cho người nào đó lời khen, ngữ khí, thần thái, động tác cùng từng chuyển động nhỏ đều vô cùng tự nhiên, nếu không phải biết anh đang "diễn" thì chắc cô cũng thực sự cho rằng anh vào để tìm điện thoại.

Cuối cùng, Trương Diệc Tuyền cũng uống xong cà phê, cũng chưa tìm được thời điểm hỏi chỗ Khúc Kim Tích chăm sóc da, mà cũng chưa cùng Thẩm Thính nói được câu nào.

Chung Chỉ Ý thấy họ đã quấy rầy lâu như vậy đành tạm biệt trở về phòng. Trên đường về nhận thấy vợ không vui, nghi hoặc: "Vợ ời, em không thoải mái ở đâu à?"

Trương Diệc Tuyền miễn cưỡng cười đáp: "Không có gì."

Không sao, vạn sự khởi đầu nan, hôm nay mới là bắt đầu, ngày sau sẽ còn có cơ hội khác, cô ấy nghĩ vậy.

"Anh cùng thầy Thẩm nói được chuyện gì không?"

"Chỉ tán gẫu linh tinh thôi." Chung Chỉ Ý nói, "Thầy Thẩm rất thích bóng rổ, hỏi anh mấy chuyện này." Chung Chỉ Ý là thành viên đội tuyển bóng rổ quốc gia.

"Việc liên quan tới anh Thẩm Kế, anh hỏi sao rồi?"

"..." Chung Chỉ Ý đầu đầu, "Anh quên không hỏi rồi."

"Cũng không sao, lần sau hỏi cũng được." Chung Chỉ Ý nói.

Nhưng về sau đôi vợ chồng này mới phát hiện, đến tận khi chương trình kết thúc, bọn họ cũng không thể cùng Thẩm Thính hay Khúc Kim Tích nghe ngóng được chút chuyện gì liên quan tới Thẩm Kế. Về phần quan hệ song phương, đến ngay cả một chút tin tưởng của Khúc Kim Tích Trương Diệc Tuyền cũng không có.

"Dữ Ái Cộng Miên" với khắc họa chính là không khí giữa các cặp vợ chồng khi ở chung. Khách mời không có kịch bản, được tự do phát huy. Sau khi tiễn khách, Khúc Kim Tích cùng Thẩm Thính chuẩn bị nấu cơm.

Hai người bọn họ rất hiếm khi có thời gian rảnh để được ở cùng nhau cả ngày như thế này.

"Trong tủ lạnh chỉ có rau thôi." Khúc Kim Tích nói, "Hay chúng ta đi siêu thị đi."

Nơi ghi hình là ở một thị trấn nhỏ, bên ngoài có chợ, có phương tiện để khách mời đi mua nguyên liệu nấu ăn.

"Đi thôi."

Người ở thị trấn đã biết từ trước là sẽ có ngôi sao lớn tới đây ghi hình. Đối với họ, các ngôi sao nổi tiếng cũng chỉ là các nhân vật trên TV mà thôi, xa xôi không thể với tới. Đột nhiên có một ngày nơi họ sinh sống này sẽ có người nổi tiếng tới, đây là một cảm giác cực kỳ lạ lẫm mà thần kỳ.

Tuy rằng chợ đã gần tan nhưng vẫn có không ít cửa hàng mở cửa. Ngã tư đường vẫn đông đúc người qua lại, hầu hết những người này là hy vọng có thể nhìn thấy được người nổi tiếng.

Vì vậy, lúc Khúc Kim Tích và Thẩm Thính vào chợ thì đã nghe thấy một đám trẻ nhỏ hoan hô: "Ngôi sao nổi tiếng tới rồi. Bọn họ ở đây này, mọi người ới mau qua xem!"

Khúc Kim Tích: "..."

Thẩm Thính: "..."

Cảm giác như bản thân trở thành con khỉ trong sở thú.

"Ôi chị ới, chị xinh quá đi." Một cô bé ánh mắt lấp lánh tràn đầy hâm mộ nhìn thấy Khúc Kim Tích mà hô lên.

"Cảm ơn." Khúc Kim Tích ngời xuống bế bé lên, cô không ngại tay bé nhem nhuốc, nhưng cô bé lại sợ tay mình bẩn làm dơ áo của chị gái xinh đẹp.

"Chú ới, chú cao thật đấy." Một cậu bé ngửa đầu lên nhìn Thẩm Thính, "Mai sau cháu lớn lên, nhất định cũng sẽ cao như chú vậy."

Thẩm Thính nhìn xuống cậu bé chỉ cao tới thắt lưng mình, nói: "Gọi là anh"

Cậu bé:?"

Khúc Kim Tích phì cười, cameraman cũng cười theo. Thẩm Thính biểu cảm nghiêm túc như vậy, không biết rằng đã dọa sợ cậu bạn nhỏ kia.

Cậu bạn nhỏ: "Vì sao ạ?"

Thẩm Thính chỉ vào Khúc Kim Tích: "Bé gọi cô ấy là gì?"

"Chị ấy là chị gái xinh đẹp!" - Đứa nhỏ cực kỳ ngay thẳng nói, có thể thấy được, đám "con trai" dù là bao nhiêu tuổi đều cực giỏi phân biệt xấu đẹp.

Thẩm Thính nhìn Khúc Kim Tích cong miệng cười, anh phát hiện ra cô cực kỳ thích chí khi anh bị người khác cho rằng đã "già" rồi.

"Anh và chị gái sinh đẹp này là vợ chồng đấy, thế mà bé lại gọi cô ấy là chị, kêu anh là chú à." Thẩm Thính ngồi xuống, tay ôm Khúc Kim Tích xác nhận chủ quyền, nhìn thẳng cậu bé, "Anh bạn nhỏ, ở trường thầy giáo có dạy ý nghĩa hai chữ "công bằng" chưa?"

Đứa nhỏ càng mơ hồ.

Khúc Kim Tích trong bụng đã cười lăn lộn rồi, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào Thẩm Thính: "Anh đừng dọa trẻ con."

Dứt lời đứa nhỏ như vỡ lẽ ra, quay lại nhìn Khúc Kim Tích cực kỳ vững vàng gọi: "Cháu chào cô xinh gái ạ."

Khúc Kim Tích: "..."

Nét tươi cười đang đọng lại trên khuôn mặt của cô cứng đờ. Lần này thì đến lượt Thẩm Thính vừa lòng cười cợt.

"Là chị mà." bé gái đang được Khúc Kim Tích ôm cực kỳ bực, lý luận cùng bé trai, "Ông nội tớ nói rồi, lớn tuổi mới gọi là cô, chị gái xinh như thế này không thể là cô được."

Rồi quay lại nhìn Thẩm Thính, khuôn mặt hồng đào nghiêm túc cực kỳ nói "chính nghĩa": "Chú là "chú", còn chị xinh đẹp là "chị", không sao hết."

Ý là, chú già rồi.

Hiện trường đồng loạt im lặng mất mấy giây, cô bé nhỏ xiu nhìn chằm chằm vào mắt của Thẩm Thính, theo bản năng hơi né tránh về phía Khúc Kim Tích. Nhân viên quay chụp vẫn đang vất vả nhin cười, bất chấp nguy cơ bị Thẩm Thính ngay lập tức đuổi việc, cố ý đem máy quay zoom cận cảnh, trong lòng hét lớn: Ôi cảnh này thật hoàn mỹ!

Thẩm Thính bị bé gái nói lại mà kinh ngạc, Khúc Kim Tích tâm tình càng tốt, nhìn thấy không xa có một siêu thị mini, giọng cô bắt chước mấy đứa nhỏ: "Các bạn nhỏ cùng chị đi siêu thị nhé, chị mời các bé ăn nha."

Thẩm Thính bị vợ bỏ quên tại chỗ, trơ mắt nhìn vợ dẫn nhóm trẻ con đi siêu thị, qua một lát anh liền mỉm cười. Cameraman nhạy cảm phát hiện đây là một tư liệu hoàn hảo, lập tức hỏi: "Thầy Thẩm, anh cười gì vậy?"

Quay mặt lại với máy ghi hình, Thẩm Thính sáng khoái nói: "Vị phú bà phía trước khi di động không mang, ví tiền không mang. Tôi chỉ đang tò mò xem cô ấy đãi bọn nhỏ "ăn nha" kiểu gì."

Tiếng "nha" quả là rỗng điểm thêm mắt, giọng điệu bắt chước y chang.

Nhân viên quay phim bỗng nhiên cảm thấy bị Thẩm tổng trong khu hình của mình có vẻ hơi..."trấu"

Quả nhiên, một lúc sau, Khúc Kim Tích từ siêu thị đi ra, thấy Thẩm Thính bày dáng vẻ xa cách, đành phải lật đật chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào nói: "Ngài Thẩm, anh không vào siêu thị tham quan chút sao."

"Anh đi siêu thị làm gì." Thẩm Thính nhẹ tựa mây khói mà trả lời.

Khúc Kim Tích đúng lý hợp tình mà nói: "Anh quên chúng ta đi đâu rồi sao, chúng ta đi mua đồ ăn mà. Em cũng đâu biết anh muốn ăn cái gì."

Thẩm Thính không thèm để ý: "Anh chẳng kén chọn, em mua cái gì anh ăn cái đấy."

Phát hiện ra làm nũng với lão nam nhân cũng không xong, Khúc Kim Tích chuyển giọng trầm trầm mà đẩy sau lưng: "Anh thôi đi, đi mau!"

Cứ như vậy đẩy sau lưng Thẩm Thính, cuối cùng cũng vừa kéo vừa bung được Thẩm Thính tới siêu thị. Bọn trẻ con đã lấy được rất nhiều đồ, nhưng hầu hết toàn là đồ ăn vặt. Thẩm Thính lấy ví ra tính tiền.

"Em có thể cùng anh chụp ảnh chung không?" Nhân viên thu ngân hưng phấn nói.

Thẩm Thính nhìn sang vợ mình đang chia đồ ăn vặt cho đám trẻ, trả lời: "Vợ tôi nếu biết cô tìm tôi chụp hình chung mà không phải tìm cô ấy, sợ sẽ khóc mất... Tôi ký tên thay nhé?"

Nhân viên thu ngân há hốc mồm kinh ngạc.

...

Khúc Kim Tích đem một xe đẩy đồ ăn vặt chia hết cho đám nhỏ.

"Cám ơn chị gái xinh đẹp."

"Tạm biệt chị xinh đẹp nha."

Nhìn lại phía siêu thị, Khúc Kim Tích thấy nhân viên thu ngân đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, vừa quay đầu nhìn Thẩm Thính thì nghe được thu ngân nói: "Em có thể chụp hình cùng chị không ạ?"

"Đương nhiên có thể." Khúc Kim Tích cười cong cong đôi mắt, nhân viên thu nhân này vậy mà không yêu cầu chụp hình chung với Thẩm Thính, thật hiếm thấy.

Thẩm Thính chụp hình hộ hai cô gái, xong rồi chậm chạp nói với Khúc Kim Tích: "Cô Thẩm ới, em lừa anh kêu vào đây mua đồ ăn, đi một vòng chẳng thấy ăn được gì nhưng ví mỏng đi một lớp rồi."

Khúc Kim Tích: "..."

Nhân viên thu ngân ở cạnh cảm giác đang được xem phim truyền hình trực tiếp.

Sắc mặt "cô Thẩm" không đổi, bỏ qua coi như không nghe thấy câu cuối của lão nam nhân: "Ôi xem mắt em nhìn không rõ, đồ ăn ở trong chợ hướng kia đúng không em gái."

Đột nhiên bị nhắc tới, nhân viên thu nhân vội vàng không ngừng gật đầu.

Khúc Kim Tích nháy mắt với cô một cái, "hợp tác vui vẻ".

Chờ hai người đi khỏi siêu thị rồi, nhân viên thu ngân ngay lập tức gọi điện thoại cho bạn thân, gào thét: "Ôi mà ới Khúc Kim Tích với Thẩm Thính thật sự đang quay chương trình ở thị trấn này đấy, nói điêu đi bằng đầu! Muốn gặp họ thì mau chạy nhanh ra chợ đi."

Cô bạn thân bị dọa cho giật mình, cấp tốc lái xe từ thị trấn khác chạy tới.

Chương 136: Chương trình thực tế phát cầu lương (4)

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ngày đầu tiên ghi hình kết thúc bằng buổi phỏng vấn riêng.

Tổ sản xuất chương trình đã đặc biệt dành ra một căn phòng nhỏ, bên trong có một máy quay với cái ghế, vào phòng rồi ngồi lên ghế, đạo diễn ở đối diện bắt đầu nêu câu hỏi, sau đó nghệ sĩ sẽ trả lời trước ống kính máy quay.

Tương đương với một phần đặc biệt nho nhỏ của chương trình.

Nhân viên công tác lấy giấy ra đọc câu hỏi bên trên, khóe miệng giật giật, trong lòng rửa thầm không biết đưa nào đã đổi câu hỏi rồi quay đầu lại nhìn cái người không thể đụng đến!

Mọi người trong tổ sản xuất biết rõ Thẩm Thính với Khúc Kim Tích tuy hai mà một, nên dù rằng đã viết xong kế hoạch từ sớm nhưng rất cuộc đối với ông bà chủ cũng không dám làm càn thái quá. Ông chủ đang bận ghi hình chưa thể phạt bọn họ, chờ đến lúc về công ty thì có rất nhiều cách tính sổ họ.

Cho nên với loại phỏng vấn đặc biệt hậu chương trình này thì các câu hỏi đều là nhân viên công tác châm chước rồi lại châm chước mà viết ra, nhưng kết quả lại bị thay đổi bất thành linh, đổi thành câu hỏi gây sốc mạnh... Đương nhiên đây đều là cái khán giả muốn xem.

Nếu mà chọc giận bà chủ thì phải làm thế nào?

Nhân viên công tác cứ quính cả lên, toàn bộ câu hỏi lúc trước nghĩ ra đều đã bay sạch khỏi trí nhớ, không còn cách nào khác nên đành phải bất chấp tất cả mà cầm giấy lên hỏi.

Hy vọng bà chủ sẽ không tức giận.

Nhân viên công tác ra ám hiệu hắng giọng một tiếng, nói nhỏ: "Cô Khúc, bắt đầu rồi."

Khúc Kim Tích ra hiệu "OK" đáp lại.

"Nghe nói cô với Thẩm Thính cùng quay “Dữ Ái Cộng Miên”, cũng xem như là lần đầu tiên hai người đi du lịch, phải vậy không?"

Khúc Kim Tích làm ra vẻ chăm chú suy tư: "Đúng vậy, tôi với anh Thẩm đều quá bận không có thời gian đi ra ngoài du lịch nên đã tận dụng cơ hội này."

Nhân viên công tác: "Chẳng phải kết hôn xong ngay cả tuần trăng mật hai người cũng không đi sao, có phải cô thấy thất vọng hay không?"

Khúc Kim Tích bật cười, nhân viên công tác nhất thời cảm nhận được tim mình giống như bị cái gì đánh vào, cả người có cảm giác hòa tan.

Bà chủ cười rộ lên cũng quá ngọt rồi!

"Ngay bây giờ chúng tôi đang hưởng tuần trăng mật mà." Cô đáp: "So với việc đi nơi khác du lịch, loại tuần trăng mật này rất khác biệt, càng có kỷ niệm đáng nhớ, sao lại thất vọng được?"

"Nhất là khi phát hiện anh Thẩm lén mua áo ngủ giống của tôi để mặc thành đôi..." Cô che miệng cười rộ lên.

Nhân viên công tác bị câu lương xuất hiện đột xuất bạo kích.

Đổi sang một câu hỏi khác: "Buổi chiều lúc cô với Thẩm Thính đi chợ mua đồ ăn đã xảy ra cãi cọ vì chuyện mua củ sen, rõ ràng cô có lý hơn, vậy mà tại sao cuối cùng lại nhượng bộ? Thẩm Thính đã nói cái gì với cô?"

Lúc đi chợ mua đồ ăn, Khúc Kim Tích muốn mua hai đốt củ sen, nhưng Thẩm Thính nói mua một là đủ rồi, nếu mai muốn ăn nữa thì lại đến mua.

Khúc Kim Tích cho rằng không cần phiền toái như vậy, cứ mua nhiều hơn một đốt để ngày mai khỏi cần đi.

Nhưng mà cuối cùng Thẩm Thính ghé vào tai Khúc Kim Tích thì thầm gì đó xong cô cười tủm tỉm, Thẩm Thính nói quá bé nên máy quay không xử lý được, cả microphone cũng bị bịt lại làm không ai biết Thẩm Thính nói cái gì.

Chương trình lên sóng thì nhất định người xem sẽ tò mò, nếu không thể biết được rốt cuộc Thẩm Thính đã nói gì để làm cho Khúc Kim Tích nghe lời như vậy, há chẳng phải ngửa ngáy trên người lắm sao.

Có điều Thẩm Thính lại bịt micro rồi mới hành động, hiển nhiên là không muốn để mọi người biết được những lời kia, bởi vậy mà vốn không có câu hỏi này, thế nhưng sau khi bị đối diện có, dù sao nhân viên công tác đã nói ra rồi nên trực tiếp hỏi luôn.

Tất cả mọi người đều tò mò.

Nhân viên công tác hồi hộp nuốt nước bọt một cái, chờ Khúc Kim Tích trả lời.

Mặt Khúc Kim Tích đỏ lên đầy khả nghi, cô đắn đo không rõ có muốn nói thật ra hay không, ngấm lại một chút thì thấy cũng chẳng có gì không nói được, đối mặt với ánh mắt chờ mong của nhân viên công tác, cô ngượng ngùng trả lời: "Kỳ thật cũng chẳng nói gì đâu... Đại khái là hôm nay đi ra ngoài chỉ mua đủ ăn một bữa để ngày mai chúng ta còn có lý do tiếp tục đi dạo, chờ về sau bận rộn, số lần chúng ta cùng đi ra ngoài dạo phố mua đồ ăn chỉ giảm chứ không tăng, quả nhiên khi ở nơi này đã tự nghiệm thấy mấy lần."

Câu trả lời này thoát nghe rất đơn giản, cảm giác chẳng có gì, nhưng nếu tinh tế thưởng thức thì thể nào cũng thấy ngọt?

Nhân viên công tác dừng một hồi lâu, yên lặng tiêu hóa rồi tiếp tục với câu hỏi thứ ba: "Nghe nói cô thích vóc người của Dịch Hàn Phong, vậy là ruồng bỏ Thẩm Thính vì không có thân hình như Dịch Hàn Phong đúng không nào?"

Khúc Kim Tích: "..."

Khúc Kim Tích: "..."

Ai đề ra câu hỏi này cứ thử chủ động đứng ra đây đi, xem cô có đánh xi hấn không!

Lông tơ trên cánh tay nhân viên công tác đều dựng đứng hết cả lên, thật sự không trách cô, danh sách câu hỏi chính là viết như vậy.

Đại khái là nhìn ra vẻ khổ sở trong mắt của nhân viên công tác nên Khúc Kim Tích đành tiếp tục cười, cô hoài nghi số nụ cười của hôm nay đều dùng hết vào buổi phỏng vấn cuối cùng.

"Đầu tiên tôi phải làm rõ một điểm, tôi cũng không thích dáng người của thầy Dịch, mọi người cứ hỏi cái vấn đề này trong khi vợ người ta thì ở ngay sát vách kia! Nếu người ta mà tìm tôi nói chuyện, tôi sẽ đi tìm đình nòi mấy người."

"Ha ha ha ha." Bỗng nhiên từ trong phòng nhỏ cách vách truyền đến tiếng cười sảng sặc của Dư San Hòa: "Kim Tích, không sao đâu, dáng người lão Dịch nhà chị đúng thật là đẹp, mỗi ngày ở trong nhà toàn làm chị chảy nước miếng đây này."

Phụt...

Lời này đã làm tất cả mọi người cười lăn, Khúc Kim Tích bụm mặt: "Cách âm kém đến như vậy sao."

"Không, không, không phải đâu." Từ phòng bên cạnh lại có giọng nói sang sảng của Dư San Hòa vọng sang lần thứ hai: "Không phải tại cách âm kém, mà tại cái lỗ tai chị nó linh, nghe thấy nhắc đến tên lão Dịch nhà chị là tai liền dựng thẳng lên theo phản xạ có điều kiện rồi. Em thu hình tiếp đi, chị thu xong rồi nên về trước đây."

Câu nói cuối cùng là từ cửa ra vào truyền đến, Dư San Hòa đi vào phòng nhỏ bên này của Khúc Kim Tích, cười một cái cổ vũ cô rồi xoay người đi.

Cô ấy thấy cô gái tên Khúc Kim Tích có điểm hài hước, cách một bức tường kín vẫn có thể cảm nhận được khát vọng muốn sống của cô gái này.

Vóc người rắn rỏi của Dịch Hàn Phong vốn có tiếng trong giới, ở trong chương trình hay đùa giỡn nhưng không có gì, tất cả mọi người đều hiểu rõ điều này, bộ dáng nghiêm túc muốn giải thích của Khúc Kim Tích không biết là sợ cô ấy hiểu lầm hay vẫn là sợ Thẩm Thính lầm.

Có thể nào, có lẽ cả hai người đều có?

Ai vừa nhìn cũng biết ngay loại này chính là tổ sản xuất muốn gây sự cho vui.

Dư San Hòa không trông đợi vào khả năng vui vẻ ở cùng các gia đình khác trong chương trình, thu hình chương trình truyền hình thực tế thôi là vừa có thể chơi, lại vừa có thể lấy tiền, cuối cùng nếu bằng cách tham gia vào chương trình truyền hình thực tế mà tích lũy độ nổi tiếng, về sau nhận được kịch bản tốt thì cơ hội cũng tăng nhiều, cái kia không thể tốt hơn.

Cho nên chỉ cần khách quý không khó chung sống, quá trình quay hình cũng sẽ không quá dày vò.

Khi bốn gia đình gặp mặt, không hiểu sao Dư San Hòa liền thích Khúc Kim Tích, hiện giờ xem ra trực giác giữa người với người có

đôi khi thực kỳ lạ.

Khi sự việc nho nhỏ xen giữa qua đi, bầu không khí của cuộc phỏng vấn cũng trở nên thoải mái hơn, nhân viên công tác chẳng gấp như vậy, còn dùng ngữ khí trêu chọc mà tiếp tục: "Cô vẫn chưa trả lời về sau của câu hỏi."

Khúc Kim Tích giả ngu: "Gì cơ?"

Nhân viên công tác không buông tha: "Cô không thích dáng người Dịch Hàn Phong thì hẳn là rất vừa lòng với thân hình của Thẩm Thính rồi?"

"Đương nhiên." Khúc Kim Tích thoải mái gật đầu: "Khi anh Thẩm có thời gian là sẽ tập thể hình, so với tôi còn chịu khó hơn."

Nhân viên công tác: "Vậy về sau cô sẽ để bụng nếu Thẩm Thính cùng nữ diễn viên khác quay cảnh thân mật sao?"

Đuôi lông mày của Khúc Kim Tích nhướn lên, đáp: "Tôi thấy vấn đề này có thể bạn phải đi hỏi anh Thẩm, nếu anh ấy không ngại tôi diễn cảnh thân mật cùng nam diễn viên thì tôi cũng sẽ không để bụng."

Nhân viên công tác bị câu chốt chắc nịch chặn họng, sau đó phì cười.

Phòng vấn kết thúc, sợ vũ trụ nhỏ trong Khúc Kim Tích bùng nổ sẽ đến đánh mình, nhân viên công tác mau chóng chuồn mất khi thấy Khúc Kim Tích đi thẳng đến.

Bên này chị gái nhỏ xông về phòng chế tác, giơ giấy câu hỏi trong tay ra, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Ai đã đổi câu hỏi của tôi! Chủ động chút, đừng để to chuyện làm mọi người phải khó xử."

Không ai hé răng nói nửa lời.

"Đạo diễn!" Chị gái nhỏ thở phì phò: "Nếu không phải tính tình bà chủ tốt thì các người..."

Rốt cục đạo diễn cũng lên tiếng: "Yên tâm, không có vấn đề gì đâu."

Chị gái nhỏ có cảm giác nhất định đạo diễn biết được chuyện gì, nói không chừng vẫn còn bao che cho cái người thay đổi câu hỏi của mình, đây là muốn tự hạ thấp chính mình nha, làm chị đại hăng máu thêm: "Làm sao mà lại không có vấn đề gì, thiếu chút nữa tôi..."

"Là do tổng giám đốc Thẩm phân phó." Đạo diễn cắt ngang cô, cười tủm tỉm nói ra.

Chị gái nhỏ: "?"

Chị gái nhỏ: "???"

Nhìn quanh bốn phía, mọi người đều cùng nhún vai, ý là: đột nhiên tổng giám đốc Thẩm qua đây đổi giấy câu hỏi, đối tượng bị hỏi lại chính là vợ anh, cái đó... Cũng không còn cách nào.

Chị gái nhỏ sững sờ mất một hồi lâu mới chột phản ứng lại: "Cho nên, mấy vấn đề này là tổng giám đốc Thẩm muốn biết á?"

"Có thể giải thích như vậy."

"Nhưng mà..." Chị gái nhỏ cẩn thận nhớ lại, tuy rằng vấn đề trong giấy câu hỏi so với cái ban đầu chính bọn họ nghĩ ra thì có chút càng là tin sốt dẻo hơn, nhưng cũng giống như liền kính bạo một tí, không có gì đặc biệt.

"Sao chẳng đặc biệt gì cả." Mặt người nhân viên công tác khác đầy nụ cười gượng ép. "Sao tôi đặc biệt ăn hết cầu lương cả đêm, no căng cả bụng luôn rồi. Mặt sau chẳng phải cô hỏi bà chủ xem cô ấy thấy tổng giám đốc Thẩm có ưu điểm nào không sao, cô ấy nói ra,

rồi sau khi tổng giám đốc Thẩm biết được, không phải trá hình muốn biết vị trí của mình trong lòng bà chủ ư."

Về mặt chị gái nhỏ huyền huyền: Còn có thể chơi như vậy á???

Vì cái gì cô ấy có một loại ảo giác rằng ông chủ nhà mình mượn việc công để nói lời yêu đương cùng chính vợ mình?!

Khúc Kim Tích ghi hình xong trở về phòng, nhân viên công tác nói cho cô biết là Thẩm Thính hoàn thành trước cô nên đã ra về rồi.

Đương nhiên cô không biết là trong lúc mình đang trên đường trở về, có một người đàn ông nào đó ở trong phòng tắm, khóe miệng nhếch lên khi nhìn vào điện thoại đang phát video về buổi phỏng vấn của cô.

Tốc độ của nhân viên công tác tương đối mau lẹ, một phút cũng không chậm trễ, lập tức gửi cho anh.

Thẳng cho đến khi nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, Thẩm Thính mới thoát video.

"Đang tắm rửa đấy à?"

Giọng nói đáp lại: "Muốn vào cùng sao?"

"..." Mặt Khúc Kim Tích đỏ lên trong nháy mắt, vô thức nhìn ống kính máy quay bên trong phòng, quyết định không để ý tới lão nam nhân trong phòng tắm kia nữa.

Vài phút sau, Thẩm Thính mặc đồ ngủ mở cửa phòng tắm ra ngoài, Khúc Kim Tích cầm áo ngủ của mình đi vào, anh tiếp tục trêu cô: "Cần anh hỗ trợ không?"

Không thể nhịn được nữa, cô gái đẩy anh một chút: "Đứng đắn tí đi!"

Liền gặp người đàn ông không chút đếm xỉa mà quét mắt một vòng máy quay đang đung đưa trên tường, yên lặng nhìn ống kính, cuối cùng máy quay lại tự mình "Cúi đầu".

Người đàn ông hài lòng cười, nhanh chóng cúi đầu cẩn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô gái: "Đây chẳng phải có hàm ý là chúng ta mấy ngày..."

Nghĩ cũng biết anh định nói cái gì, Khúc Kim Tích vội dùng tay bịt miệng anh, còn sử dụng ánh mắt hung dữ, Thẩm Thính thấy được rồi nên thu tay.

Có máy quay ở đây mà cô nhóc kia không chịu buông ra, anh liền cũng không đùa nữa.

Chờ Khúc Kim Tích tắm rửa xong đi ra, Thẩm Thính đã nằm ở trên giường đọc sách, cô trèo lên giường: "Buổi tối lúc tổ sản xuất phỏng vấn đã hỏi anh mấy câu hỏi gì thế?"

"Quên rồi." Ngắn ngủn hai chữ xua đuổi cô.

"Này." Khúc Kim Tích bất mãn, giành giật sách trong tay anh: "Anh nghiêm túc để ý vào câu hỏi của em đi."

Thẩm Thính vẫn không ngẩng đầu lên, né tránh tay cô, ánh mắt dán vào trong sách như trước: "Anh thực sự nghiêm túc mà."

Khúc Kim Tích cúi đầu nhận thua, quả nhiên gặp lão già mặt mũi đầy ranh mãnh, cô véo lườn anh, thấp giọng uy hiếp: "Anh có nói hay không thì bảo."

Nào ngờ lão già lại trực tiếp vén chăn lên, đem chăn hạ xuống làm cho hình ảnh cô véo anh bị bại lộ ra, Khúc Kim Tích cả kinh rút tay vội.

Nếu việc này sau khi lên sóng bị người xem nhìn thấy, đám fan nữ của Thẩm Thính mà bảo cô "bạo lực gia đình" thì phải làm sao bây

giờ.

Thẩm Thính để sách ở trên mặt, che giấu nụ cười nhin không nổi bị lộ ra.

Khúc Kim Tích đảo mắt, cái lúc này mà vẫn phải giữ gìn hình tượng của anh, giận quá hóa gì cũng dám làm, bổ nhào qua giật lấy sách của anh lại bị người đàn ông trực tiếp nhéo lườn, nhắc chân dài phản công kéo chân lên lại, dễ dàng giam cầm cô bên dưới mình.

"Đêm đã khuya rồi, đi ngủ."

Từ trong chăn vươn tay ra ấn công tắc đèn trên đầu giường, nhất thời căn phòng tối đen, nhưng nghe được một tiếng "Két" rất nhỏ, đó là âm thanh bật chức năng camera quay ban đêm.

"Anh đè lên tóc em rồi."

"Lại đây chút."

"Không."

"Ngoan nào."

"Những việc này đến lúc phát sóng ra xấu hổ chết mất."

"Anh có nói là lúc đó sẽ không cắt đoạn này đi à?"

"..." Được rồi, nhờ có lời hứa hẹn của ông chủ lớn họ Thẩm mà lá gan cô hóa to ra chút đỉnh.

Sáng hôm sau đầu tiên Khúc Kim Tích ngửi thấy được hương thơm, tiếp theo ngồi dậy đầu óc vẫn còn mụ mị, phòng ngủ xa lạ làm cho cô nhất thời không kịp phản ứng lại, vô thức cho là mình đang ở trong phòng khách sạn của đoàn làm chương trình.

Cho đến tận khi trông thấy ống kính máy quay, đại não mới kịp thời thanh tỉnh hoàn toàn.

A, cô với Thẩm Thính đang thu hình “Dữ Ai Cộng Miên”, hôm nay là ngày thứ hai.

Duỗi thẳng lưng một cái rồi tùy ý đem mái tóc dài buộc ra đằng sau đầu, cô lão đảo đi thông thả vào phòng bếp.

"Thơm quá, anh làm món gì đấy?"

"Trứng cuộn." Người đàn ông đeo tạp dề ngang thắt lưng ở trong bếp đáp: "Xong ngay bây giờ đây, em ra bàn ăn chờ đi."

"Được."

Ăn xong bữa sáng Thẩm Thính làm cho, tổ sản xuất đưa tới nhiệm vụ thứ nhất của hôm nay.

Khúc Kim Tích cầm lấy tấm thẻ rồi đọc: "Hôm nay chuẩn bị cho mỗi nhà hai giỏ quýt, vợ chồng mỗi người một giỏ ra chợ bán, ai bán xong trước thì thắng, người thua hôm nay sẽ phải làm hết tất cả việc nhà."

"Giá quýt quy định là hai mươi lăm đồng một cân."

Khúc Kim Tích: "..."

Thông thường quýt hai mươi lăm một cân, giựt tiền à.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy người nào đó cau mày, hiển nhiên là còn đang thật sự tự hỏi.

Bỗng nhiên nhớ ra Thẩm Thính phỏng chừng chưa từng đi bán đồ bao giờ, hiện tại lại để cho anh ra chợ bán quýt...

Phì.

Người của tổ sản xuất sắp đặt cũng lợi hại đấy.

Cô nhất định phải bí mật đi làm quen đối phương.

Nghĩ đến Thẩm Thính bán quýt, nhất thời Khúc Kim Tích cảm thấy quýt mà một cân những hai mươi lăm đồng không đắt, toàn thân đầy nhiệt huyết: "Chúng ta về thay quần áo đi anh Thẩm, anh cũng đừng để bị em đánh bại đấy nhé."

Nghe vậy, đầu ngón tay thon dài của người đàn ông khinh động, cầm thẻ nhiệm vụ ném lên bàn: "Bà Thẩm, hình như bà đang tự cho là nắm chắc thắng lợi trong tay rồi."

Khúc Kim Tích khiêm tốn nói: "Không hề nha, anh sai rồi."

Thẩm Thính tiếp lời: "Người thua phải làm việc nhà một ngày, hình phạt này chẳng hay, nhà của chúng ta sạch sẽ sẵn rồi, không có chỗ nào cần quét dọn cả nên bổ sung thêm một cái nữa."

"Thêm cái gì?" Khúc xưa nay hỏi theo lời anh.

Thẩm Thính trầm tư một lát rồi mới nói: "Người thua sẽ đáp ứng một điều kiện của người thắng, bất kể là yêu cầu gì cũng đều phải đáp ứng."

Mắt Khúc Kim Tích sáng lên: "Không thành vấn đề."

"Thống nhất."

Tâm tình Khúc Kim Tích cực sung sướng, cô cũng không tin, người ban đầu đã từng buôn bán như mình mà lại không thắng được Thẩm Thính chưa bao giờ đi bán hàng á?

Chợ phiên

Để họ không tranh nhau bán, tổ sản xuất chia địa bàn cho hai người, trước mặt bày một cái giỏ lớn, bên trong đầy ắp quýt.

Bên cạnh còn có những người bán hàng rong vỉa hè khác, toàn bộ đều ngạc nhiên đánh giá Khúc Kim Tích.

"Là minh tinh kìa."

"Thật xinh đẹp."

"Đang quay chương trình đấy, sẽ chiếu lên TV."

"Tôi đi ra gần gần, đến lúc đó cũng không có khả năng nhìn thấy tôi ở trên TV chắc.?"

"Vì cái gì mà mình tình lại còn muốn bán quýt?"

"Không biết nữa."

...

Thôn dân không rõ chân tướng vậy lại, nhưng vừa nghe thấy hai mươi lăm một cân là nhao nhao bỏ đi hết cả rồi.

Hầu như nhà thôn dân nào cũng trồng quýt, bình thường một hai đồng cũng chẳng ai mua nữa là quýt bán giá hai mươi lăm, cho dù ngắm nghía dáng vẻ của ngôi sao vui thật đấy, nhưng cái giá này thì bọn họ cũng không chịu được, đứng cách xa một chút mà xem cảnh náo nhiệt là đủ rồi.

"Mọi người chớ đi nha, ở chỗ tôi mua một cân tặng chín cân, dù sao hai mươi lăm đồng tính ra cũng phải mười cân, quýt này quả vừa to vừa ngọt lại còn rẻ, hời như vậy mà không đến mua sao?"

Cả tổ sản xuất với người quay phim đang theo dõi

Đều bị bối rối.

Đạo diễn vội vàng chạy tới: "Như vậy không được, phải bán một cân một."

Khúc Kim Tích chớp chớp đôi mắt to, ngữ điệu siêu vô tội: "Đạo diễn, ta cũng đang bán từng cân mà, mọi người có bảo không được mua một tặng chín đâu, hiện tại tôi là bà chủ nên có quyền lợi dùng loại phương pháp này để bán, không có phá vỡ quy tắc mà."

Đạo diễn: "..."

Tìm không ra điểm nào để phản bác đúng lý hợp tình.

Một giỏ quýt có tổng cộng mỗi năm mười cân, loại thao tác mua một tặng chín này... Chỉ mấy phút là liền bán xong được chưa!

Không đợi đạo diễn nói, tiếng chuông di động của anh ta vang lên, không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà biểu cảm của đạo diễn thật khó nói.

Vừa bảo mua một tặng chín xong, các thôn dân ban đầu không muốn mua thì giờ đã muốn, Khúc Kim Tích nhìn thời gian, tổng cộng chưa đến mười phút cô đã bán xong một giỏ quýt rồi.

Mười phút là còn tính cả thời gian đầu.

E là Thẩm Thính một quả cũng chưa bán được.

"Đạo diễn, hoàn thành nhiệm vụ rồi, tôi đi qua bên kia xem anh Thẩm, nếu anh ấy chưa bán xong thì tôi có thể giúp một chút." Nghe giọng đều có thể nghe ra cô gái đang tung tăng như chim sẻ.

Nhưng mà thần sắc của đạo diễn hết sức kỳ quái, Khúc Kim Tích: "Sao vậy?"

Đạo diễn nói: "Cô Khúc, cô với thầy Thẩm không hổ danh là một đôi trời sinh."

Khúc Kim Tích: "?"

"Thầy Thẩm đã bán hết quýt của mình từ mười phút trước rồi."

"???" Khúc Kim Tích thốt lên: "Không thể nào."

Mười phút trước vừa ra đến chợ, làm thế nào mà Thẩm Thính có thể vừa đến sạp đã liền bán xong quýt rồi chứ?

Đạo diễn mặt không chút thay đổi tiếp tục: "Chính xác một trăm phần trăm."

Khúc Kim Tích hoài nghi phỏng đoán: "Thẩm Thính đã hoàn thành bằng cách nào cơ chứ." Nghi hoặc chạy như bay sang bên kia đường, trông thấy Thẩm Thính ngồi ở trước sạp hàng nhỏ, ngoại trừ người quay phim ra thì chung quanh quả thực không ai dám lại đây vây quanh anh mà chụp hình.

Cái giỏ trước mặt anh đúng là rỗng tuếch không còn một quả thật.

Khi Khúc Kim Tích đến gần, trong mắt người nào đó còn đầy ý cười đậm sâu, thấy trên trán cô đầm đìa mồ hôi thì thuận tay đưa nước của mình cho cô.

"Bà Thẩm, em thua rồi."

Khúc Kim Tích nhận lấy nước nhưng cũng không uống, mắt hơi nhíu lại: "Anh có dám khẳng định không đem quýt tặng miễn phí cho người khác không."

Thẩm Thính chỉ người ghi hình của mình và cả tổ chế tác: "Em có thể hỏi bọn họ."

Còn đem số tiền bán được năm mươi cân quýt chính xác là một ngàn hai trăm năm mươi ra đưa cho cô xem: "Không hơn không thiếu một đồng nào."

Khúc Kim Tích: "Nữ sinh mua à?"

Nói không chừng là fan hâm mộ Thẩm Thính cũng nên, có vậy mới sẵn sàng hoang phí hơn một ngàn đồng để mua quýt.

"Là tôi mua đấy." Một ông chú giơ tay, cười he he đứng lên.

Khúc Kim Tích: "..."

Cô tới gần ông chú, chỉ vào Thẩm Thính nhỏ giọng nói: "Chú à, anh ta không uy hiếp chú đấy chứ?"

"Bà Thẩm, tôi vẫn nghe thấy được." Thẩm Thính hơi lên giọng trêu chọc: "Xin hỏi có phải em đang nghi ngờ nhân phẩm chồng mình không?"

Chương 137: Chương trình thực tế phát cầu lương (cuối)

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Thính bán được quýt trong thời gian ngắn như thế bằng cách nào, chuyện này Khúc Kim Tích gắng hỏi mãi anh cũng không trả lời, hỏi nhiều quá liền nói một câu: “Nhiều người làm chứng cho anh như thế, là do anh dựa vào bản lĩnh mà thắng, chịu thua đi bà chủ Thẩm.”

Khúc Kim Tích: “...”

Cô chịu rồi.

Thẩm Thính đã không muốn nói thì dù có làm thế nào cũng moi ra được từ miệng anh, Khúc Kim Tích liền không hỏi nữa, nhận thua.

“Anh muốn làm gì em?” Cô đề xuống lửa giận trong lòng, sáng khoái hỏi – Cô nghi ngờ người nào đó lợi dụng chức quyền là ông chủ mua chuộc nhân viên công tác cố ý ăn gian.

“Không vội, nợ trước đã.” Thẩm Thính chậm rãi nói, dường như không thấy đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống mình của vợ.

Mặc dù đình viện rất sạch sẽ, nhưng Khúc Kim Tích vì thể hiện mình thua rồi vẫn rộng lượng, vẫn buộc tạp dề chuẩn bị tổng vệ sinh.

Sau đó cô thừa cơ hội quét dọn đình viện để tìm A Hương ở tổ sản xuất – Hôm nay Thẩm Thính quay ở bên kia, A Hương cũng ở đó nên chắc chắn cô ấy biết toàn bộ quá trình.

Nhưng không ngờ tới, ngay cả A Hương cũng không biết.

Khúc Kim Tích không tin, cô kéo A Hương đi tới nơi không có máy quay: “Có phải anh ấy uy hiếp không cho các cô nói hay không? Cô cứ nói thắm cho tôi đi.”

A Hương khó xử.

Nhắc tới cũng đúng, chuyện này cô ấy quả thật biết chân tướng, hơn nữa còn tham gia vào.

Nhưng mà cô ấy nói cho Khúc Kim Tích biết, không phải tổng giám đốc Thẩm sẽ lập tức biết là cô ấy nói hay sao?

Bổ não ra hình ảnh mình cầm va li cắt xéo, A Hương rùng mình một cái, đáng thương nhìn Khúc Kim Tích: “Tôi thật sự không biết mà.”

Mắt Khúc Kim Tích sáng lên, mặc dù A Hương không nói thật, nhưng nhìn dáng vẻ cô đã có thể xác định rằng Thẩm Thính “ăn gian”.

Lại cẩn thận nghĩ một chút, bóng đèn trên đầu Khúc Kim Tích sáng lên: “Tôi biết rồi.”

A Hương: “...”

Cô ấy chưa nói gì mà!!!

Khúc Kim Tích ném dụng cụ dọn vệ sinh xuống, cười đi đến gần người nào đó đang dùng máy hút bụi trong phòng nào đó: “Em biết rồi.”

Thẩm Thính tắt máy hút bụi, nửa dựa trên tường, chẳng hoảng hốt chút nào: “Em biết cái gì?”

“Em không nói cho anh biết.” Khúc Kim Tích đi vòng quanh anh, trên mặt lộ ra vẻ “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay em”.

Thẩm Thính nhìn cô một cái, lại mở máy hút bụi lên tiếp tục quét dọn vệ sinh.

“...”

“Anh ăn gian! Anh lấy tiền đưa cho ông chú kia trước thời hạn, để ông ấy không cần đưa tiền cũng có thể sở hữu một sọt quất. Như thế vốn không phải ông chú mua, là tự anh mua, cho nên anh thua rồi, không phải em.” Hai tay cô khoanh trước người: “Anh Thẩm à, nhận thua đi.”

Thẩm Thính mỉm cười nhìn cô: “Chúng cứ đâu?”

Khúc Kim Tích: “...”

“Không có chứng cứ chính là vu oan.” Thẩm Thính lắc đầu một cái, sau đó vẻ mặt khẽ biến đổi, chậm rãi nói: “Bà chủ Thẩm, xin hỏi em liên tục bôi đen anh trong chương trình, là do có chỗ nào anh làm không tốt chọc em tức giận hay gì?”

Thật ra anh không có quá nhiều biểu cảm và hành động, chỉ là những biểu cảm và giọng nói nhỏ xíu, trong lời nói pha chút tủi thân như Khúc Kim Tích đang bắt nạt anh mà thôi.

“...”

So kỹ năng diễn xuất phải không?

Ai sợ ai kia chứ!

Vành mắt Khúc Kim Tích đỏ lên...

Tổ sản xuất khó hiểu nhìn khung hình: “Mọi người mau đến xem, có phải thầy Thẩm gây gổ với cô Khúc hay không, cô Khúc khóc rồi kìa.”

“Chuyện này...”

Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Ông chủ và bà chủ hừ hừ thực thực cãi nhau trong chương trình, bọn họ có nên xen vào hay là không?

“Chờ đã... Hình như hòa thuận rồi...”

Đạo diễn Phân vuốt vuốt mấy cọng tóc không còn lại bao nhiêu trên đầu: “Được rồi, không cần để ý đâu.”

*

Tưng bừng nhộn nhịp quay mấy ngày, Thẩm Thính nhận được một cú điện thoại quan trọng, phải rời đi, anh và Khúc Kim Tích phải dừng quay.

Cũng may tài liệu thực tế hai người đã quay đủ nhiều, trừ những cái không thể phát ra ngoài, những tài liệu thực tế khác gần như đều có thể chiếu, cắt ghép một chút nội dung mấy kỳ cũng không thành vấn đề.

Thẩm Thính bận bịu công việc, Khúc Kim Tích thì làm tổ ở nhà xem kịch bản, giữa hai bộ phim gần như không có thời gian nghỉ, cô phải gấp rút đọc hiểu kịch bản.

Thời gian đảo mắt đã trôi qua, tối ngày mười tám tháng bảy, “Dữ Ái Cộng Miên” kỳ 1 phát sóng đúng hẹn trên truyền hình TV.

Trên internet đã bắt đầu nóng lên, trước hai ngày tổ tiết mục đã tung ra mấy trailer, trong đó có chuyện Khúc Kim Tích trêu chọc Thẩm Thính lên mua quần áo ngủ đã dậy lên các cuộc thảo luận sôi nổi và thu hút đủ sự chú ý, những người hâm mộ đã ngồi hóng trước màn hình TV từ sớm.

Khúc Kim Tích cũng không ngoại lệ.

Lần đầu mình quay chương trình thực tế lại quay cùng với Thẩm Thính, cô cũng muốn nhìn thử cách chung sống bình thường của cô và Thẩm Thính dưới góc nhìn của người xem.

Cách thời gian chiếu còn nửa tiếng, Khúc Kim Tích nhận được điện thoại của ông cụ Thẩm gọi tới.

“Tích Tích, sao chương trình vẫn chưa bắt đầu thế?”

Ông cụ Thắm đang ở viện dưỡng bệnh đã triệu tập một đám bạn của mình, khoe khoang cháu trai và cháu dâu của mình.

“Ông nội à, bây giờ mới bảy rưỡi mà, còn nửa tiếng nữa.” Cách điện thoại cũng không nghe thấy sự náo nhiệt ở bên kia điện thoại của ông cụ, vừa nghĩ tới ông cụ Thắm đã một bó tuổi canh giữ trước màn hình TV, Khúc Kim Tích liền không nhịn được mà gò má nóng lên.

Nhận điện thoại của ông cụ xong, Khúc Kim Tích lại nhận được của mẹ Thắm.

“Tích Tích, Tiểu Thính có ở nhà không?”

“Anh ấy bận công chuyện rồi ạ.”

“Mẹ kêu tài xế tới đón con về nhé? Chúng ta cùng nhau xem TV?”

“Mẹ à.” Khúc Kim Tích dờ khóc dờ cười: “Chương trình sắp chiếu rồi.”

Mẹ Thắm không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc. Bình thường bà sẽ không xem những chương trình giải thế như thế này, nhưng chương trình thực tế do con trai và con dâu cùng nhau đóng, làm mẹ tất nhiên muốn cổ vũ.

Cúp điện thoại, cách thời gian chiếu còn tám phút, điện thoại của Ngũ Lập Thu lại tới.

“Đừng căng thẳng, chỉ là một chương trình thực tế mà thôi.”

Khúc Kim Tích: “... Em không căng thẳng.”

Ngũ Lập Thu ghen hòng, nói: “Biết là em sẽ không căng thẳng, nhưng mà anh Thắm nhà cô bắt chị phải gọi điện thoại cho em.”

“Trên bàn rượu.” Khúc Kim Tích vội nói: “Chị giúp em trông anh ấy, đừng để anh ấy uống nhiều, tránh cho lại đau dạ dày.”

Chờ nói xong thì chương trình đã bắt đầu, Khúc Kim Tích thu lại tâm tình nhìn về phía màn hình.

So với quay tài liệu thực tế cứng nhắc, trải qua biên tập khéo léo tô điểm ở hậu kỳ rồi, một vài icon và chữ động xuất hiện, toàn bộ khiến hình ảnh trở nên thú vị hơn nhiều.

Trang trí và hậu kỳ đều là những ông lớn ẩn mình phía sau màn.

Bốn cặp khách mời xuất hiện gần như cùng nhau, Khúc Kim Tích và Thẩm Thính ra sân cuối cùng, nhìn kỹ thì thời gian ngừng của bọn họ có ít hơn những người khác một chút.

Thứ nhất là để tránh người khác cho rằng bọn họ là chủ nên cố ý kéo thêm cảnh cho họ.

Thứ hai là tài liệu thực tế không nhiều, phải tiết kiệm một chút.

Lúc thấy rõ ràng mình ăn xong bánh ngọt quên chùi kem dính trên miệng, Khúc Kim Tích xấu hổ bụm mặt...

Hoàn toàn không có hình tượng.

Hậu kỳ còn nghịch ngợm chèn thêm một cái hình con mèo, bên trong là ba chữ “Bé mèo hoa”.

Sau đó là cảnh quay lén một đoạn trong phòng bếp.

Hậu kỳ thêm vào bong bóng màu hồng, cộng thêm âm nhạc mờ ám, cũng chú trọng làm nổi lên câu nói quyến luyến dịu dàng kia của Thẩm Thính, hình ảnh lại càng thêm dịu dàng và ngọt ngào. Khúc Kim Tích vốn đang mắc cỡ trong nháy mắt cũng giống với tình hình lúc đó, khóe miệng cũng không chống chế mà giương lên.

Có vẻ như... bộ dạng cũng không tệ.

Tiếp theo là cảnh bên đường ở trên trần, Khúc Kim Tích xem tài liệu trên xe, khen ngợi Dịch Hàn Phong có dáng người đẹp. Lúc ấy sự chú ý của cô hoàn toàn đặt trên màn hình, vốn không chú ý tới phản ứng của người đàn ông bên cạnh.

Bây giờ thông qua góc nhìn thứ ba liền có thể phát hiện chân mày Thẩm Thính nhướng lên, mở hai mắt ra, thờ ơ liếc qua máy tính bảng trong tay cô.

Động tác kia...

Khúc Kim Tích phụt cười.

Nhưng mà sau đó cô phát hiện người nào đó tức giận, cảnh cô lặng lẽ tiến lên nói chuyện không được ghép vào.

Như thế càng bật lên bộ dáng của Thẩm Thính lúc ghen.

Không biết là vị hậu kỳ nào làm mà trên đầu Thẩm Thính hiện lên một hình người động, trên đó viết thêm mấy chữ lớn “Giảm tinh lên hình”.

Khúc Kim Tích cười không nhịn nổi, vội cầm điện thoại lên chụp lại cảnh này, gửi cho Thẩm Thính.

“Tiên sinh giảm tinh.”

Biết Thẩm Thính đã vào bàn rượu, Khúc Kim Tích cũng không chờ anh lập tức trả lời, ai ngờ người nào đó phản hồi tức thì.

“Kiêu ngạo.jpg” Một nhãn dán hiện lên.

Khúc Kim Tích “Xì” một tiếng, để điện thoại xuống tiếp tục xem... hai tay chống má, tránh cho mặt cứ cười.

Cảnh không tự nhiên nhất tới rồi, cảnh Trương Diệc Tuyên gọi Khúc Kim Tích là chị bị cắt ghép vào, trong ống kính có thể thấy rõ Khúc Kim Tích ngạc nhiên một chút.

Bầu không khí lúng túng như thế, có hậu kỳ chỉnh sửa đủ kiểu, thật sự khiến tình huống trên hiện trường hiện lên cô cùng hòa hợp và ấm áp.

Chờ đến sau này Khúc Kim Tích uyển chuyển nói với Trương Diệc Tuyền cô nhỏ hơn cô ấy, có lẽ là vì không khiến Trương Diệc Tuyền quá khó xử, cố ý biến tiếng cười của Trương Diệc Tuyền trở nên ma quái, trông vô cùng hài hước.

Cộng thêm Trương Diệc Tuyền cũng rất hâm mộ làn da đẹp của Khúc Kim Tích, vẻ mặt sùng bái, ngược lại khiến Trương Diệc Tuyền trông có vẻ chưa trưởng thành, thiết lập tính cách như cô gái nhỏ.

Nhà họ Chung đầu tư, để ngăn ngừa chương trình lên hình Trương Diệc Tuyền quá bị đen, hậu kỳ cũng rất cố gắng.

Khúc Kim Tích không thể không khen ngợi tổ hậu kỳ của chương trình.

Kỳ một có thời gian khoảng bảy mươi lăm phút, Khúc Kim Tích nhìn không rời điện thoại, chờ xem xong rồi cầm điện thoại lên mới phát hiện Thẩm Thính gửi cho cô mấy tin nhắn.

“Ông nội gọi cho anh ba cuộc, nói anh ăn hiếp em.”

“Mẹ cũng gọi điện thoại dạy dỗ anh như thế.”

“Ai bắt nạt ai cơ?” Tin nhắn cuối cùng là voice chat, Khúc Kim Tích mở ra liền nghe thấy giọng điệu say xỉn của Thẩm Thính, đoán rằng anh uống không ít, vội vàng gọi điện thoại tới.

Vang lên nửa ngày thì là Tần Tang nhận.

“Anh Thẩm đã ngủ rồi, còn nửa tiếng nữa là đến.”

Khúc Kim Tích yên lòng, đứng dậy đi vào phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu. Trong khi nấu cô có vào weibo, muốn xem thử đánh

giá của các cư dân mạng đối với chương trình trên weibo.

Trước khi chương trình phát sóng, Khúc Kim Tích đã chia sẻ tuyên truyền trên weibo, lúc đó bình luận đã vượt qua mười ngàn, bây giờ...

Khúc Kim Tích nhìn số liệu một cái liền sợ hết hồn, bình luận đã đột phá năm chục ngàn, người hâm mộ mới tăng lên hai trăm năm mươi ngàn.

Tốc độ hot này khiến cô sợ hết hồn, nhấn vào một cái, phát hiện phần lớn avatar của người hâm mộ đều là Thẩm Thính, hoặc là có liên quan tới Thẩm Thính.

Vì thế cô liền biết những người hâm mộ vừa mới tăng lên này phần lớn là fan cứng của Thẩm Thính.

Người hâm mộ của Thẩm Thính mặc dù tiếp nhận chuyện idol kết hôn, cũng vui vẻ nhìn hai người ân ái, những chung quy vẫn chưa từng tận mắt thấy hai người sống chụp, phát đường quá ít, vì thế những người hâm mộ này rất ít chú ý tới Khúc Kim Tích.

Kỳ một vừa mới lên sóng, tốc độ của các cư dân mạng có phải nhanh quá rồi không?

“Dữ Ái Cộng Miên” xứng đáng được lên hot search.

Khúc Kim Tích mở bình luận phía dưới weibo của mình ra trước tiên.

“A a a a a a a.”

“Có ai bị câu ‘bà chủ Thẩm của tôi’ kia chạm đến không?”

“... Đm tôi chưa triệt để rồi, hâm mộ Tích Tích chết luôn.”

“Người đàn ông Thẩm Thính này cũng có năng lực quá a a a.”

“Tích Tích thật là đáng yêu, dễ thương tự nhiên! Đứng chung một chỗ với Thẩm Thính đúng là trời sinh một đôi.”

“Mẹ của con ơ, toàn bộ quá trình cười chết tôi.”

“Bọn họ sống chung cũng tự nhiên quá đi, mọi cử chỉ đều thấy rất ngọt ngào, chẳng gượng gạo chút nào hết.”

“Những người kia nói bọn họ không ân ái, bây giờ tự vả mặt đi.”

Khúc Kim Tích lướt một vòng, không phát hiện ai bới móc.

Xem ra phản ứng không tệ, tảng đá treo lơ lửng trong lòng cô rơi xuống, lại mở hot search ra, phát hiện tên của cô và Trương Diệc Tuyền cũng lên hot search.

Quả nhiên là rùm beng vụ “Chị”.

Theo hot search, Khúc Kim Tích nhấn vào weibo của Trương Diệc Tuyền, người hâm mộ trên weibo của cô ấy chỉ có hơn hai trăm vạn, bây giờ ngược lại hot lên rất nhanh, nhưng mà bình luận khá khó nghe.

Phần lớn đều đang mắng Trương Diệc Tuyền, nói cô ấy là bạch liên hoa trà xanh, cố ý làm bộ như gọi Khúc Kim Tích là chị.

“Người bình thường thấy chị gái cùng lứa cũng sẽ không há mồm gọi chị biết chưa? Vừa mở miệng đã gọi chị, mùi bạch liên sao nặng thế nhỉ.”

“Cô ta nói không phải cố ý, cho rằng mình nhỏ hơn Tích Tích? Nhỏ hơn là có thể tùy tiện gọi chị? Vậy nếu đặt ở chức vụ thì có thể lẫn lộn không?”

“Đừng đánh bài EQ thấp, EQ thấp cũng không bào chữa được đâu, rõ ràng là cố ý.”

“Nói cô ta cố ý... Trương Diệc Tuyền có ngu ngốc như vậy sao? Cô ta làm thế tỏ rõ rằng sẽ bị mắng, làm như thế có ích gì với cô ta?”

“Đen hay hot cũng được, cô ta không có nhân khí thì chỉ có thể dựa vào loại thủ đoạn này để gia tăng nhân khí thôi.”

“Dù sao cũng không thích Trương Diệc Tuyền, cảm thấy khó hiểu với hành động của cô ta, hơi bị ố ẹ quá, có chút đáng ghét.”

Khúc Kim Tích có chút buồn bực, hình ảnh phát sóng ra ngoài đã trải qua chỉnh sửa hậu kỳ, theo lý Trương Diệc Tuyền hẳn sẽ không vị chửi như thế.

Mặc dù Khúc Tịnh Kỳ không quá thích Trương Diệc Tuyền, nhưng lúc quay chương trình, đối phương cũng chẳng làm chuyện gì quá đáng, vả lại sau này cô và Thẩm Thính cũng tránh mặt cặp vợ chồng này ra.

Cô đang nghĩ xem có nên đăng weibo tẩy trắng hay Trương Diệc Tuyền hay không, không cần phải bởi vì một cái xưng hô mà khiến đối phương bị toàn bộ internet mắng.

Ngược lại sẽ thể hiện rằng tư chất fans của cô không tốt.

Điện thoại của Ngũ Lập Thu tới rất kịp thời, câu mở đầu: “Tình hình của Trương Diệc Tuyền em không cần phải để ý tới.”

Khúc Kim Tích không khỏi nghi ngờ có phải vị quản lý kim bài này cài phần mềm theo dõi trên điện thoại của mình hay không, sao chuyện cô muốn làm còn chưa bắt đầu đã bị cô ấy biết?

Cô ngoan ngoãn bày tỏ sự nghi ngờ.

“Chị còn không biết tính em sao.” Ngũ Lập Thu liếc mắt xem thường: “Hot search cũng là do bên Trương Diệc Tuyền mua.”

“?” Khúc Tịnh Kỳ kinh ngạc.

Ngũ Lập Thu nói: “Có điều bình luận nói không sai, đen hay hot thì cũng là hot.”

Thì ra chị Thu cũng đang chú ý tình hình trên weibo. Nếu đã vậy thì Khúc Kim Tích không xen vào nữa, dù sao người bị chửi cũng không phải cô.

“Đây là muốn đi trên con đường của em.” Ánh mắt Ngũ Lập Thu rất độc, nhìn xa trông rộng: “Năm ngoái em bị toàn internet mắng, chưa được mấy tháng đã ngược gió lật bàn. Sau lưng cô ta có nhà họ Chung ủng hộ, muốn dùng chiêu này cũng có thể.”

Khúc Kim Tích không đánh giá gì.

Nhưng mà chị Thu mở miệng chính là con dao đâm vào trong lòng: “Nhưng cũng chẳng nghĩ lại xem cô ta có thực lực như em hay không.”

Nghệ sĩ có ô dù của giới giải trí có vô số, bao nhiêu người có thể hot?

Có ô dù không có nghĩa là có thể hot, thực lực bản thân mới là bản lĩnh thật sự, ô dù chỉ là dẹt hoa trên gấm, hoặc là... để cho vài người đi đường vòng.

Khúc Kim Tích cười hì hì nói: “Chị Thu, em coi như lời này của chị là đang khen em đó nha.”

Ngũ Lập Thu phỉ nhổ cô vài câu: “Thấy kịch bản thế nào?”

“Yên tâm đi, không thành vấn đề.” Khúc Kim Tích nói: “Không nói nữa, canh giải rượu của em được rồi, bye bye.”

Khẩn cấp cúp điện thoại, Ngũ Lập Thu lắc đầu một cái, nhớ tới trước đó không lâu ở trên bàn rượu, quy tắc của những người đàn ông khi hợp tác chính là như thế, rượu phải uống, không uống rượu

chính là coi thường người khác, hoặc là không đủ đàn ông, sẽ bị coi thường.

Sau khi chị ấy chuyển lại lời của Khúc Kim Tích với Thẩm Thính xong, người trẻ tuổi này uống ngay ba ly rồi dùng lời nói chặn miệng tất cả mọi người: “Bà chủ Thẩm quản nghiêm, ba ly bồi tội.”

Sau khi uống xong ba ly, anh không dính một giọt rượu, nói được là làm được.

Lúc xe tới bãi đỗ xe của khách sạn thì Thẩm Thính tỉnh.

“Anh Thẩm, để em đưa anh lên.” Tần Tang không yên tâm nói.

“Không cần.” Thẩm Thính từ chối: “Không phải cậu đang yêu đương sao, về sớm với bạn gái một chút.”

Tần Tang mặt không cảm xúc chối: “Không hề.”

“Thật không?” Bình thường Thẩm Thính không hóng hớt trợ lý nhà mình, nhưng mà lúc tâm tình vui vẻ hóng hớt một chút cũng không sao: “Vậy tôi về để bà chủ Thẩm hỏi Cổ Nhạc Nhạc một chút, thuận tiện thông báo cho chị Thu nữa. Cháu gái của chị ấy yêu đương với trợ lý của tôi, nhưng có vẻ như trợ lý của tôi không nhận.”

“...” Tần Tang từ bỏ chống cự, trên mặt dâng lên màu đỏ đáng nghi: “... Vẫn chưa chắc đâu.”

Anh Thẩm vẫn chưa tỉnh rượu, không tính toán với anh ấy vậy.

Thẩm Thính bỏ qua cho anh: “Về đi.”

Tần Tang liền đánh xe vào bãi đỗ xe của khách sạn rồi rời đi.

Nhưng Thẩm Thính không lên lầu ngay mà là tiếp tục ngồi trong xe, nhấn vào weibo, tìm đoạn cut của anh và Khúc Kim Tích trong chương trình ra xem.

Cách cắt ghép này quả thật là độc nhất vô nhị.

Xem xong những đoạn cut này, anh lại mở đoạn phỏng vấn ra xem tiếp.

Ừm... Xem cả trăm lần cũng không chán.

Cho tới khi mùi rượu tản đi gần hết rồi, đầu óc cũng tỉnh táo hơn trước đó thì lúc này Thẩm Thính mới xuống xe, đóng kỹ cửa kính xe rồi tiến vào thang máy.

Mở khóa vân tay, Thẩm Thính đẩy cửa vào.

“Bà chủ Thẩm ơ, anh về rồi đây.” Đóng cửa lại, anh cởi áo ra, mở nút áo âu phục.

Trong nhà không có ai trả lời.

Thẩm Thính nhướn mày, nhìn thời gian một chút, mới hơn mười giờ rưỡi, không tính là về quá muộn.

“Bà chủ Thẩm ơ.”

Đi lên lầu trên lầu dưới một vòng cũng không thấy bóng dáng Khúc Kim Tích, nhà cũng không xuất hiện vật gì còn sống.

Lúc anh vào nhà thì đèn vẫn sáng, chứng minh khi đó Khúc Kim Tích ở nhà, bây giờ không ai trả lời, căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ mà suy đoán, rất có khả năng Khúc Kim Tích lại biến thân rồi.

Hơn nữa lần này biến thân thành đồ vật, không có cách nào trả lời anh.

Thẩm Thính gọi điện thoại cho Khúc Kim Tích, chuông điện thoại truyền tới từ phòng bếp, chân dài sai bước, anh bước vào phòng bếp.

Điện thoại của Khúc Kim Tích rơi bên bàn bếp, nồi nấu canh giải rượu cũng đặt trên bàn bếp, canh đã rót vào trong bát, đầy một bát.

Mà bên cạnh bát canh giải rượu còn có một cái bát giống y đúc.

Mắt Thẩm Thính lướt qua, ban đầu không để ý tới.

“Tích Tích.” Ánh mắt anh quét qua từng góc ngách trong phòng bếp, không buông tha bất kỳ đồ vật nào. Có vẻ Khúc Kim Tích biến thành một đồ vật trong bếp, anh cần phải phân biệt cẩn thận.

“Em cử động đi.”

Quá khứ khi Khúc Kim Tích biến thành đồ vật, trừ biến thành quả bí ngô nặng quá không nhúc nhích được, những thứ khác đều có thể nhúc nhích.

Bên trong phòng bếp yên lặng tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thẩm Thính không đúng lúc nhớ tới một trò chơi, tìm ra điểm khác biệt giữa hai tấm hình.

Bây giờ, anh phải tìm được vợ mình giữa một đồng dụng cụ làm bếp.

Người ta là tìm điểm khác biệt, anh là tìm vợ - hiệu quả vẫn như nhau, nụ cười trong mắt Thẩm Thính rõ ràng.

Cuối cùng chút men say kia cũng tỉnh táo lại.

Đã lâu rồi bà chủ Thẩm không biến thân, anh có chút nhớ nhung kỳ lạ, lần này ngược lại anh muốn nhìn thử xem bà chủ Thẩm biến thành cái gì.

Nhưng mà đợi một hồi vẫn chẳng có “đồ vật” nào trong phòng bếp xe dịch hay là phát ra âm thanh, duy chỉ có động đập một cái là bát canh giải rượu bên kia, nước dâng lên những rung động nhàn nhạt.

Ngay đó, rung động trở nên lớn hơn.

Thẩm Thính chậm rãi cúi đầu, nhìn bát canh giải rượu vẫn còn bốc hơi kia.

Sau đó lại nhìn cái bát bên trái, trong bát canh giải rượu rất yên lặng, không có chút gợn sóng nào, cứ như đang đợi anh uống cạn.

Sau nửa phút, Thẩm Thính co ngón trở lại, nhẹ nhàng cốc vào bát canh giải rượu ở bên phải: “Tích Tích?”

Ngay sau đó, Thẩm Thính trơ mắt nhìn nước trở nên dữ dội, cứ như có người đang lắc chén.

- mà ngón tay Thẩm Thính đã rời khỏi cái bát từ lâu.

Nếu như anh đoán không sai, Khúc Kim Tích hai tháng vẫn chưa biến thân tối nay đã biến thành một bát canh giải rượu?!

Trong quá khứ mặc dù có biến thành các loại đồ khác nhau, dù gì cũng ở “thể rắn”, lần này thì hay rồi, ngay cả thể lỏng cũng biến thành được.

“Còn có cái gì em không thể biến thành không?” Thẩm Thính bưng bát canh giải rượu bên, quan sát trái phải. Lúc anh cho rằng mình đã quen với việc biến thân của Khúc Kim Tích thì cô lại cho anh ngạc nhiên một lần nữa: “Nếu anh uống canh thì thế nào nhỉ?”

Vừa nói vừa nhượng mảy lên, thật sự cầm bát đưa tới bên miệng.

Một giây tiếp theo, nước canh gợn sóng kịch liệt, cứ như đang kêu gào không tiếng động: Cứu mạng!!!

Chương 138: Hôn lễ

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Khi nào đưa người nhà ra ngoài ăn một bữa với chúng tôi?"

Lúc họp lớp, một nhóm người vây quanh Thẩm Thính, bình thường chỉ có thể thấy anh ở trên tivi bây giờ lại xuất hiện ở ngay bên cạnh, đương nhiên vô cùng ồn ào.

"Đúng vậy, cậu bí mật kết hôn, bây giờ không đưa người nhà theo, thất vọng quá."

Thẩm Thính cười thoải mái, giải thích: "Cô ấy cũng muốn đến, nhưng quay phim ở rừng sâu núi thẳm, không có thời gian ra ngoài."

Mọi người đều biết anh nói thật, cách đây không lâu, trên mạng rò lên thông tin Khúc Kim Tích bị thương khi quay phim, Thẩm Thính lo lắng nên đã thuê máy bay đến thăm người vợ yêu của mình.

- - Thật ra, đó là máy bay riêng của nhà họ Thẩm.

Vết thương của Khúc Kim Tích không nghiêm trọng, nhưng khi Cổ Nhạc Nhạc truyền tin, vì tín hiệu kém, cô ấy nói "Tích Tích ngã bị thương ở eo" nhưng Thẩm Thính ở bên này lại nghe thành "Tích Tích bị ngã gãy eo".

Sau đó, vì sự cố tín hiệu, cô ấy không liên lạc được nữa. Vì vậy Thẩm Thính ngay lập tức liên lạc với Thẩm Kế, điều động máy bay riêng của nhà họ Thẩm, vận dụng các mối quan hệ, để đến đó với tốc độ nhanh nhất.

Lúc đến thì thấy Khúc Kim Tích nằm trên giường bệnh, được bác sĩ chăm cứu, tình hình không nghiêm trọng.

Chuyện này đã chễm trệ nhảy lên hot search, Thẩm Thính lại được gán mác là người yêu thương chiều chuộng vợ quá mức.

"Nếu không đến được thì gọi video". Có người đề nghị: "Chào hỏi chúng ta, chào hỏi chúng ta."

Thẩm Thính bị mọi người lôi kéo, đành phải nhắn tin cho Khúc Kim Tích trước: (Quay xong chưa?)

Khúc Kim Tích chụp ảnh tự sướng mấy giây: (Em đang ăn kem, ngon lắm.)

Thẩm Thính: (Bọn họ muốn gặp em.)

Đương nhiên Khúc Kim Tích biết bọn họ là chỉ ai -- Trước đó Thẩm Thính đã nói với cô về chuyện tham gia buổi họp lớp.

Khúc Kim Tích: (Như vậy có được không?) Cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Thẩm Thính: (Không sao đâu.)

Khúc Kim Tích: (Vây đợi em một chút, em gỡ tóc ra, vừa quay xong một cảnh.)

Mấy phút sau, Khúc Kim Tích gọi video đến.

"Chào mọi người, tôi là Kim Tích." Cô vẫy tay chào các bạn học của Thẩm Thính.

Nhân tiện, nhìn những người bằng tuổi Thẩm Thính, hình như... có vẻ mọi người ai cũng có cuộc sống rất tốt, ai cũng có bụng bia.

Khúc Kim Tích trong video buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt xinh xắn, đẹp vô cùng -- Đây là tạo hình chuyên viên trang điểm đặc biệt dành riêng cho cô, làm nổi bật tính cách của nhân vật.

"Đẹp quá." Có người vỗ bàn nói.

"Quay phim cổ trang sao?" Có một người phụ nữ tò mò hỏi.

Khúc Kim Tích đáp lại bằng một nụ cười: "Phim võ hiệp."

"Oa, có phải là kiểu bay tới bay lui đúng không?"

"Kiểu kiểu vậy."

Sau đó có người nhận ra hình như trong tay Khúc Kim Tích đang cầm một thanh kiếm.

"Đó là kiếm sao?"

"Ừm, là kiếm của tôi." Khúc Kim Tích không ngờ bọn họ tinh mắt như vậy, vì vậy cô đưa nó về phía ống kính.

"Múa kiếm đi!" Lại có người hét lên: "Chúng tôi vừa yêu cầu anh Thính hát một đoạn, anh ấy sống chết không chịu hát, chắc cô không biết, hồi cấp hai anh Thính là người chiếm micro(1) đó!"

(1)Người chiếm micro: Là thuật ngữ mạng trong Karaoke, có hai nghĩa: 1. Người hát Karaoke hay, hát được nhiều bài, biết nhiều thể loại (trong trường hợp này là khen ngợi); 2. Khi hát Karaoke, là người chiếm micro, bài nào cũng muốn hát, bài nào không biết hát cũng hát (đây là thuật ngữ xúc phạm.)

Khúc Kim Tích: "???"

"Ha ha ha, anh Thính không hát, chị dâu hát đi vậy."

"Chị dâu hát một đoạn đi!"

Không biết ai là người khởi xướng gọi "chị dâu", một nhóm người vỗ tay và nhảy múa, Thẩm Thính đang định nói gì đó thì Khúc Kim Tích trong video đã gật đầu đồng ý.

"Được." Cô cười híp mắt, "Vậy để tôi thể hiện sự kém cỏi của mình."

Cô suy nghĩ rất đơn giản, hiếm khi Thẩm Thính tụ tập với bạn bè, thấy dáng vẻ thả lỏng thoải mái của anh, có lẽ chơi thân với nhóm người này. Nếu bọn họ nhiệt tình như vậy, cô biểu diễn một chút cũng không bị mất miếng thịt nào.

Vì vậy, Khúc Kim Tích ra hiệu cho Cổ Nhạc Nhạc cầm điện thoại ra xa, sau đó cô bắt đầu màn múa kiếm.

Cô mất ba tháng quay phim Tết, sau đó gia nhập đoàn làm phim "Minh Nguyệt Giang Hồ" luôn, tháng đầu tiên đến cô không phải làm gì ngoài việc -- tập luyện.

Đạo diễn đã mời mấy võ sư đến để huấn luyện toàn diện cho Khúc Kim Tích, không yêu cầu cô phải trở thành cao thủ võ lâm ngay lập tức, chỉ cần khi quay động tác đạt tiêu chuẩn là được.

Sau một tháng đó, Khúc Kim Tích mới phát hiện ra làm diễn viên phim của Minh Ngọc Sinh vẫn chưa nhằm nhò gì.

Nhưng có thể nhìn thấy hiệu quả.

Từ khi Khúc Kim Tích bắt đầu động tác đầu tiên, mọi người trong bàn ăn đều nín thở theo dõi.

Vù!

Đó là âm thanh kiếm xuyên qua không khí.

Múa kiếm như nước chảy mây trôi, tư thế thoải mái hiên ngang oai hùng, rõ ràng chỉ là một bài múa kiếm đơn giản, nhưng những người ngoài nghề như bọn họ lại có thể nhìn ra hình ảnh giang hồ qua hình ảnh cô múa kiếm.

...

Với màn múa kiếm đó, Khúc Kim Tích ngay lập tức đã thu hút được bạn học của Thẩm Thính, và biến họ trở thành những fan cứng

của cô.

Khi buổi họp mặt kết thúc, một bạn học nữ lôi kéo Thẩm Thính: "Anh Thính! Khi nào Kim Tích về, anh nhất định phải xin chữ ký giúp em đấy nhé, nể mặt từng là bạn học nhiều năm, anh nhất định phải nhớ đó!"

"Ừm." Thẩm Thính cười đồng ý.

"Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!" Các bạn học nam bụng phệ đã là ông bố hai con cũng giơ tay.

Thẩm Thính mỉm cười, không hề cảm thấy mình lòng dạ hẹp hòi: "Không được."

Bạn học nam: "..."

*

Buổi tối, Khúc Kim Tích kết thúc công việc, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại trong khách sạn, gọi video với Thẩm Thính: "Hôm nay không làm mất mặt trong buổi họp lớp của anh chứ!"

"Ừm... em đoán xem."

Khuôn mặt của Khúc Kim Tích lộ ra vẻ đắc thắng: "Em nghe thấy tiếng la hét của mọi người."

- - Cô còn chưa nói xong, người nào đó đã tắt video, sau đó giải thích là chẳng may vô tình ấn nút kết thúc.

Nhưng thật ra là người nào đó phát hiện các bạn học nam đều trở thành fan hâm mộ của cô, nên mới ghen.

Đương nhiên, anh sẽ không bao giờ thể hiện điều đó ra.

"Bà Thẩm." Thẩm Thính đột nhiên nói với giọng điệu nghiêm túc.

Khuôn mặt của Khúc Kim Tích hiện ra vẻ phòng bị: "Có chuyện gì vậy?"

Ánh mắt của người nào đó dờn xuống phía dưới màn hình, chậm rãi nói: "Có cần anh nhắc nhở em, cổ áo choàng tắm của em hở quá không."

Khúc Kim Tích cúi đầu xuống nhìn theo bản năng, sau đó kéo áo choàng tắm lại, mặt đỏ bừng: "Lưu manh!"

"Em cố ý, còn nói anh?"

Khúc Kim Tích đảo mắt, chợt nhớ ra bây giờ đang cách anh mấy chục nghìn km, vì vậy lại mở cổ áo ra, nói: "Em cố ý đó, anh có thể làm gì em nào."

Thẩm Thính: "..."

Đôi mắt của anh đen kịt lại, mặc dù Khúc Kim Tích cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng vẻ mặt vẫn kiên định, còn nhìn Thẩm Thính với dáng vẻ khiêu khích.

Giọng của người nào đó trầm xuống mấy tông: "Bà Thẩm, em có biết hành động bây giờ của mình có ý gì không?"

"Không biết."

"Được lắm."

Màn hình di chuyển, Khúc Kim Tích nhìn thấy những ngón tay mảnh khảnh của người nào đó trong màn hình đang bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình.

Người đàn ông này đang quyến rũ cô bằng ánh mắt!

Nhận ra điều này, khuôn mặt của Khúc Kim Tích đỏ bừng lên, muốn bỏ điện thoại ra xa, nhưng ánh mắt không nghe lời cứ dán vào động tác mở cúc áo của Thẩm Thính.

Cô chưa bao giờ biết, hành động cời cúc áo đơn giản của một người đàn ông... thực sự lại có thể gợi cảm đến như vậy?!

Khúc Kim Tích mặt đỏ tới tận mang tai, ho khan một tiếng: "Này, anh đừng dẫn một chút đi."

Người đàn ông cười khế, không nói gì, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt như cũ, Khúc Kim Tích nghiêng răng, nhìn đáp trả lại.

"Tích Tích." Giọng nói của Cổ Nhạc Nhạc vang lên ở ngoài cửa, cắt đứt cảnh giao lưu bằng mắt của hai vợ chồng, Khúc Kim Tích vội vàng kết thúc cuộc gọi, sau đó chỉnh sửa lại áo choàng tắm, xoa xoa gò má nóng rực, lúc này tim vẫn đập nhanh như trống, đi ra mở cửa.

Cổ Nhạc Nhạc nhìn Khúc Kim Tích một lượt từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi: "Tích Tích, có phải chị bị cảm không? Sao mặt lại đỏ như vậy."

Khúc Kim Tích mặt không đổi sắc nói: "Chị vừa tắm xong."

Cổ Nhạc Nhạc đơn thuần nên cũng tin.

*

Còn nửa tháng nữa mới đến Tết, năm nay Khúc Kim Tích hơi chờ mong, bộ phim điện ảnh Tết do cô đóng vai chính sẽ ra rạp vào mừng một Tết.

Là phim Tết, vừa phát huy được những tinh hoa của đất nước, vừa cảm nhận được sứ mệnh dân tộc, điều đó khiến cô cảm thấy tự hào khi thực hiện một bộ phim như vậy.

"Hôm nay sẽ quay trong tuyết, Tích Tích, chúng ta dán thêm mấy miếng dán giữ nhiệt." Cổ Nhạc Nhạc tưởng tượng ra cảnh bị lạnh cứng người, rùng mình một cái.

Cô ấy phát hiện, Tích Tích đều quay những cảnh quay thảm nhất vào mùa đông, "Trúc Sinh Vật Ngữ" cũng vậy, giờ "Minh Nguyệt Giang Hồ" cũng vậy.

"Không sao, chị có nội lực." Khúc Kim Tích giờ thanh kiếm lên.

...

Sau khi kết thúc cảnh quay hôm nay, việc đầu tiên Khúc Kim Tích làm là đến phòng tắm do đoàn làm phim sắp đặt tạm thời để tắm nước nóng, sau đó trở về xe rồi về khách sạn, vội vàng thả mình vào bồn tắm ấm áp, xua tan tất cả khí lạnh trên cơ thể.

Cùng lúc đó, Thẩm Thính mặc đồ đen bước vào khách sạn, Cổ Nhạc Nhạc biết tin đã chạy tới đưa thẻ phòng cho anh: "Giám đốc Thẩm, Tích Tích đang tắm!"

Cô ấy còn nói thêm một câu.

Thẩm Thính nhận lấy thẻ phòng, tầm mắt nhìn thấy Tần Tang đang lặng lẽ đi vài bước về phía Cổ Nhạc Nhạc, khóe miệng của anh cong lên: "Hai người đi ra ngoài chơi đi."

Mắt Cổ Nhạc Nhạc đột nhiên sáng lên: "Giám đốc Thẩm muôn năm!"

Sau đó kéo Tần Tang đang cứng đờ người ở bên cạnh đi.

Thẩm Thính dùng thẻ phòng để mở cửa.

Lần này anh bí mật đến thăm, không nói trước cho Khúc Kim Tích biết.

Không phải mấy hôm trước cô "ăn hiếp" anh sao.

Khóe miệng của người đàn ông nhếch lên, thuận tiện đặt áo khoác lên ghế sofa, đèn phòng tắm sáng choang, bước chân của

anh không hề nhẹ nhàng, sau đó nghiêng người ghé vào cạnh cửa, bên trong không có tiếng động nào.

Tính cảnh giác quá kém.

Thẩm Thính mở cửa ra, lập tức bật cười.

Cô gái trong bồn tắm đang nhắm mắt ngủ say, một nửa tóc xõa ở phía trước, lộ ra khuôn mặt đẹp tinh xảo, lông mi như cây quạt khế rủ xuống, mặc kệ bọt nước trong bồn tắm, giống một người đẹp đang ngủ sau chờ hoàng tử đến hôn đánh thức.

"Hoàng tử" đã làm như vậy.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, không có ý định đi sâu vào, vừa chạm vào đã rời đi, nhưng cô ngủ quá say nên vẫn chưa tỉnh lại.

Thẩm Thính đưa tay xuống nước, nhíu mày, nước đã không còn ấm nữa.

Anh lắc đầu bất lực, bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị bế cô ra ngoài. Lần này động tác mạnh, nên cuối cùng cô cũng tỉnh dậy.

Tại thời điểm đó, trước mặt Thẩm Thính xuất hiện một nắm đấm -- Khúc Kim Tích đang ở trạng thái không tỉnh táo lắm nhưng vẫn ý thức được có người đột nhập vào phòng.

Ăn trộm!

"Là anh." Cũng may Thẩm Thính nhanh chóng lùi về sau, nắm đấm chỉ sượt qua gò má, anh nhìn xuống người vợ đang sợ ngây người của mình, mỉm cười: "Không biết anh có nên cảm thấy may mắn vì em đã quay bộ phim "Minh Nguyệt Giang Hồ" hay không, giờ đã là cao thủ võ lâm."

Khúc Kim Tích vẫn đang còn ngây người, sau đó dụi dụi mắt để chắc chắn rằng người trước mặt không phải là ảo ảnh: "Anh, anh

đến lúc nào vậy?"

Một bất ngờ quá lớn khiến tâm trí cô choáng ngợp, nhất thời không phản ứng kịp.

"Mới đến." Anh lại cúi người xuống, nếu tỉnh thì anh không khách sáo nữa.

Người đàn ông hôn sâu vào đôi môi đỏ mọng của cô gái: "Anh đến đưa dương khí."

Khúc Kim Tích mặt đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng vẫn mạnh dạn vươn tay ôm lấy cổ anh, nũng nịu nói: "Em tiếp nhận."

Câu nói này đã thổi bùng ngọn lửa bên trong đôi mắt của người đàn ông, anh buông Khúc Kim Tích ra, bắt đầu cởi cúc áo, sau đó là dây lưng, Khúc Kim Tích nhìn anh không chớp mắt.

Sau đó người đàn ông bước vào bồn tắm.

Bồn tắm trong khách sạn là bồn tắm dành cho một người, có thêm một người vào không gian lập tức trở nên chật hẹp, Thẩm Thính vịn nước nóng, kéo cô gái vào lòng: "Có lạnh không?"

Cô lắc đầu.

Từng tắc da tắc thịt của cô đều bùng lên một ngọn lửa nhỏ, thiêu rụi mọi con đường.

Màn giao lưu bằng mắt đêm đó đã phát triển thành phiên bản trực tiếp, Khúc Kim Tích quyết định chủ động.

"Nhiệt tình vậy?" Thẩm Thính nắm lấy bàn tay không thành thật của cô, giọng nói khàn khàn, lồng ngực rung lên, cúi đầu bắt đầu hôn từ trên gò má cô.

"Nhớ anh." Hai chữ, nóng bỏng như lửa.

Anh giam cầm cô vào trong vòng tay của mình, không cho cô cơ hội chạy thoát, ăn tươi nuốt sống từng tắc da tắc thịt, không bỏ qua một chỗ nào.

Tiếng nước trong phòng tắm càng lúc càng to hơn, khi ngừng lại thì đã là hai tiếng sau.

Cả người Khúc Kim Tích đều mỏi như được một người đàn ông đã được thỏa mãn ôm vào giường, anh nằm xuống với cô, ôm cô vào lòng: "Thỏa mãn không?"

Khúc Kim Tích giơ tay lên che miệng anh lại: "Không cho phép nói!"

Người đàn ông nhân cơ hội hôn lên lòng bàn tay cô, cô rút tay lại như bị bỏng, nói với giọng nói đáng thương: "Cảnh quay ngày mai..."

Thẩm Thính thờ dài tỏ vẻ chưa thỏa mãn, đột nhiên thì thào vào tai cô một câu, khiến Khúc Kim Tích phải thốt lên một tiếng "Lưu manh!"

Người đàn ông này cố ý thu xếp công việc để đến thăm cô, mục đích thực sự chỉ để đưa dương khí!

Khúc Kim Tích: "..."

Ngày hôm sau, lúc Khúc Kim Tích rời giường, chân và eo đều cảm thấy đau nhức, ầy vậy mà người nào đó còn nằm trên giường chê cười cô: "Bà Thẩm, em là cao thủ võ lâm, sao lại yếu như vậy."

Khúc Kim Tích vùng gối định đánh anh nhưng lại bị anh bắt được cổ tay và đặt xuống dưới người, công thành chiếm đất. Suýt nữa thì Khúc Kim Tích buông vũ khí đầu hàng, may là lý trí còn sót lại đã khiến cô dừng lại và cắn miệng người đàn ông: "Em còn phải quay phim!"

Kết quả là cô suýt nữa đến phim trường muộn, nếu thực sự đến muộn thì đó sẽ là một vết nhơ trong sự nghiệp diễn xuất của cô.

Nhưng mọi người trong đoàn làm phim đều biết Thẩm Thính đến thăm cô, mọi người đều nhìn và nở một nụ cười thâm thúy khi thấy cô suýt đi làm muộn.

Khúc Kim Tích tức giận, bức bối gửi một tin nhắn cho tên đầu sỏ gây tội: (Đều tại anh.)

Thẩm Thính: (Anh có làm gì đâu.)

Khúc Kim Tích thở phì phò, chuyện xấu hổ hơn còn ở phía sau. Chuyên viên trang điểm trang điểm cho cô, sau đó đột nhiên nói: "Thầy Thẩm đúng là nhiệt tình ha."

Khúc Kim Tích không phản ứng gì, cho đến khi chuyên viên trang điểm mỉm cười, cô mới vội vàng nhìn vào gương, trên xương quai xanh có một dấu hôn.

"!!!"

Trong đầu xuất hiện ý nghĩ muốn bóp chết Thẩm Thính.

Sau khi hoàn thành công việc xong trở về, nói chuyện này với Thẩm Thính, nhưng anh không hề có chút ăn năn nào, ngược lại còn kéo cô vào ngực, khàn giọng nói mờ ám: "Vậy anh đổi chỗ khác."

"Đừng mà!"

Nhưng đáng tiếc sức lực của phụ nữ yếu hơn so với đàn ông, mục đích của chuyến đi thăm này của Thẩm Thính chính là "đưa dương khí", sao có thể dễ dàng buông tha cho cô được.

Đương nhiên, anh cũng có chừng mực -- chừa lại đủ sức cho cô quay phim.

Hai ngày sau, Khúc Kim Tích chống nạnh, rưng rưng nước mắt tiễn chồng về.

Cảnh này đã được các tay săn ảnh chụp lại và tung lên mạng, với các tiêu đề gây sốc: (Thẩm Thính thâm tình đến thăm, Khúc Kim Tích lộ vòng hai lớn bất thường, nghi có thai.)

Khi nhìn thấy tin này, muốn Khúc Kim Tích có bao nhiêu ngây người thì có bấy nhiêu ngây người.

Meo, cô chỉ đỡ eo một cái thôi mà, sao lại là mang thai?

Những quần chúng hay ăn dưa luôn hưởng hứng nhiệt tình khi được ăn dưa, trong video, động tác đỡ eo của Khúc Kim Tích đúng là rất giống thói quen khi mang thai.

Vì vậy, nhiều người đoán chắc là có thai rồi.

Có một số fan thì thanh minh rằng, Khúc Kim Tích đang quay phim "Minh Nguyệt Giang Hồ", đóng nhiều cảnh võ thuật, nên chắc chắn không thể có thai vào thời điểm này được, đây là tin giả.

Nhưng blogger không nghe, tiếp tục tung tin đồn, và dán nhãn mang thai cho Khúc Kim Tích.

Sau đó --

Cư dân mạng phát hiện ra Thẩm Thính lâu rồi chưa đăng gì trên Weibo, đã chia sẻ lại một bài của Doanh Tiêu Hào và viết: (Động tác đỡ eo có thể là đang mang thai, cũng có thể là do ăn no, bạn cảm thấy thế nào?)

Mọi người đều biết, Khúc Kim Tích vốn nổi tiếng là người "ăn được" trong giới.

Ông chủ Thẩm thanh minh rằng chẳng qua là do khả năng "ăn được" của Khúc Kim Tích đã lên một tầng cao mới mà thôi.

Khúc Kim Tích: "..."

Bây giờ ly hôn thì có ổn không?!

Nhoáng cái đã đến Tết âm lịch, bộ phim Tết Nguyên đán do Khúc Kim Tích đóng vai chính lại một lần nữa tạo được tiếng vang lớn. Doanh thu phòng vé không cao bằng các phim khác, nhưng được dư luận khen hay.

Đài truyền hình Trung Ương đặc biệt nêu tên và khen ngợi.

Vào tháng năm cùng năm, "Trúc Sinh Vật Ngữ" được phát sóng, rating liên tục tăng, khi phim đi được nửa chặng đường thì bùng nổ, phá vỡ kỷ lục và trở thành một trong những bộ phim truyền hình ăn khách nhất năm.

Một người đóng hai vai, Khúc Kim Tích sử dụng kỹ năng diễn xuất cấp độ thượng thừa để diễn một các sinh động và chân thực "Trúc Sinh Vật Ngữ" và "Kinh Hoa" (Phim Tết), cũng như "Muru Trang" năm ngoái--

Ba tác phẩm tiêu biểu đó đã làm cô trở nên vô cùng nổi tiếng.

Thu về tay nhiều lời mời làm người đại diện của những thương hiệu đẳng cấp, có vô số đạo diễn ngỏ lời với cô, cô không còn phải lo lắng về việc không có cơ hội tốt nữa.

"Muru Trang" Phim âm mưu bom tấn.

"Kinh Hoa" Phim lịch sử bom tấn của đất nước.

"Trúc Sinh Vật Ngữ" Phim tình cảm giả tưởng.

Các vai diễn đều khác nhau, vai nào cũng đều được diễn tròn vai. So với những diễn viên gạo cội đã có kinh nghiệm hơn nửa đời người, chỉ thiếu một chút chín chắn mà thôi.

Mà bây giờ cô mới hai mươi tám tuổi.

Có một số người nói, họ nhìn thấy bóng dáng Lương San năm đó trên người Khúc Kim Tích.

...

Năm tiếp theo, cũng chính là năm thứ ba kể từ khi Khúc Kim Tích và Thẩm Thính tuyên bố kết hôn, Khúc Kim Tích lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất dựa vào bộ phim "Minh Nguyệt Giang Hồ".

Lúc cầm cúp, cô cảm giác hơi không chân thật, cảm giác như mới quay xong "Minh Nguyệt Giang Hồ" không được bao lâu, thế mà đã lấy được giải thưởng.

- - Doanh thu phòng vé của "Minh Nguyệt Giang Hồ" sau khi công chiếu không cao, không thể đánh bại các phim chiếu lúc đó, nhưng lại có tiếng vang tốt, được đông đảo fan yêu thích võ thuật nhận xét là phim võ thuật hay nhất trong vòng mười năm đổ lại đây.

Cuối cùng lấy được giải thưởng rất xứng đáng.

Khán giả hò reo.

Sau khi đoạt giải, về đến nhà Khúc Kim Tích đặt chiếc cúp của mình bên cạnh chiếc cúp của Thẩm Thính: "Sao em cảm thấy của em to hơn của anh nhỉ?"

Thẩm Thính cúi đầu ngịch điện thoại, không trả lời.

"Anh có thể ngừng chơi điện thoại được không." Khúc Kim Tích phồng má nhìn chăm chăm vào điện thoại di động với vẻ mặt hoài nghi, trong khoảng thời gian gần đây cô và Thẩm Thính không quá bận rộn, hai người có thời gian bên nhau mỗi ngày, nhưng cô phát hiện Thẩm Thính hay cúi thấp đầu chơi điện thoại, đúng là trở thành một hình mẫu của tộc cúi đầu(3) thời nay.

(3)Tộc cúi đầu: Chỉ những người cúi đầu chơi điện thoại di động trong một thời gian dài, họ cúi đầu nhìn màn hình điện thoại mọi lúc mọi nơi, dành hết thời gian của mình để nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại (máy tính, máy tính bảng hoặc laptop).

Khúc Kim Tích cảm thấy rất khó hiểu, cô thường chơi game trên điện thoại di động, nhưng Thẩm Thính không phải là fan của các sản phẩm điện tử, vì vậy việc chơi điện thoại trở nên rất đáng ngờ.

Thẩm Thính ngẩng đầu lên hôn nhẹ vào môi cô: "Trả lời email."

"Em không tin." Khúc Kim Tích nheo mắt lại, nhưng cô không làm hành động giật điện thoại - cô chưa bao giờ làm chuyện như vậy.

Ngón tay Thẩm Thính ấn nhẹ một cái, sau đó đột nhiên đưa điện thoại cho cô xem: "Em xem đi."

Khúc Kim Tích liếc mắt nhìn, đúng là trả lời email.

"Hôm nay là ngày tốt, chúng ta ra ngoài ăn mừng đi."

"Bà Thẩm, lần trước chúng ta đi ăn cơm, em bị mọi người nhận ra, chúng ta phải chạy hai con phố đó, em đã quên rồi sao?" Thẩm Thính nhắc nhở.

"Không phải chỉ có mình em, anh cũng bị mọi người nhận ra mà."

Khúc Kim Tích rất tự hào về chuyện này, trước đây khi cô và Thẩm Thính đi ra ngoài, cô chỉ lo lắng mọi người nhận ra Thẩm Thính.

Còn bây giờ, cô phải thêm chính mình.

Đây là buồn phiền sau khi nổi tiếng, khiến bây giờ mỗi khi ra ngoài Khúc Kim Tích đều phải cải trang, nếu không sẽ rất dễ bị mọi người nhận ra và bao quanh.

Vì lý do này, Thẩm Thính đã chỉ định hai vệ sĩ cho Khúc Kim Tích, các vệ sĩ sẽ đi theo cô khi cô đi ra ngoài một mình, để bảo vệ an toàn cho cô.

Chuông điện thoại vang lên, là Lương San gọi, nói muốn đi du lịch, nhưng trường học của chồng cô ấy không được nghỉ, không đi được, cô ấy chỉ có thể đi cùng cô.

Khúc Kim Tích đi sang một bên để nghe điện thoại, nghe bà lên kế hoạch đi du lịch. Mấy năm nay hầu như cô không nghỉ ngơi, bây giờ đã cầm chiếc cúp nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, coi như cô tự thưởng cho bản thân mình đi vậy.

Mặc dù hơi bất hiểu, nhưng khi Lương San mô tả những cảnh du lịch, trong đầu Khúc Kim Tích lại xuất hiện hình ảnh cô và Thẩm Thính đi du lịch cùng nhau.

Nếu có thể đi du lịch cùng với Thẩm Thính thì tốt biết mấy.

"Tích Tích, nếu không có vấn đề gì thì quyết định như vậy nhé." Ở đầu điện thoại bên kia, Lương San đã đưa ra quyết định.

Khúc Kim Tích không thể làm gì khác ngoài việc đồng ý.

Bên này, Thẩm Thính đang nói chuyện với giáo sư Lục --

Giáo sư Lục: (Cậu hỏi Tích Tích chưa, con bé thích đám cưới kiểu gì?)

Thẩm Thính: (Chưa hỏi.)

Giáo sư Lục: (?)

Thẩm Thính: (Cháu định làm cả hai kiểu Trung Quốc và phương Tây cùng nhau luôn.)

Anh không muốn cô lựa chọn, anh muốn cô cùng lúc cảm nhận được niềm vui của chiếc váy cưới và mũ phượng, khăn voan trùm

dầu.

Chương 139: Hôn Lễ (2)

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thật ra Thẩm Thính đã lên kế hoạch vào lúc anh công bố chuyện kết hôn lần đầu tiên.

Nhưng mà lúc đó công việc của anh và Khúc Kim Tích đều rất bận rộn, không có thời gian rảnh, hơn nữa sự nghiệp của cô đang trên đà phát triển, cứ nói rằng dờn lại một chút.

Dờn một chút lại dờn đến ba năm.

Trong quá trình tham khảo ý kiến của Khúc Kim Tích, người đó nói với anh rằng: "Hôn lễ rất phiền phức, chi bằng dành khoảng thời gian này đi nghỉ dưỡng hoặc là đọc kịch bản."

Nói chung là cô không muốn làm hôn lễ.

Hai người bọn họ là người nổi tiếng, Thẩm Thính lại mở giải trí công ty, nếu như tổ chức hôn lễ ở trong nước, đầu tiên phải chọn địa điểm tổ chức, không giấu được phóng viên và giới truyền thông, ngoại trừ giới giải trí, giới nhân vật nổi tiếng cũng phải mời, đây là một công trình lớn.

Nếu như làm hôn lễ ở nước ngoài thì sức khỏe của ông cụ Thẩm và bà dì đều không tốt, đi máy bay đường dài sợ rằng bọn họ không chịu nổi — — Chuyện lớn giống như hôn lễ sao bọn họ có thể vắng mặt được chứ.

Khúc Kim Tích suy nghĩ rất nhiều: "Nhỡ đâu trong quá trình có một phân đoạn nào đó bị trục trặc... Ví dụ như sắp xếp sai vị trí ngồi sẽ thể hiện chúng ta làm việc sơ sài, đến lúc đó sẽ rất khó xử."

Loại sự kiện lớn như thế này, đa số khách mời là nghệ sĩ hoặc những người có thân phận quan trọng trong giới giải trí, sắp xếp chỗ

ngồi chắc chắn cũng sẽ không giống nhau, lỡ đâu xếp hai người có thù với nhau ngồi chung một chỗ thì sao — — Loại tình huống này đã từng xảy ra rồi.

Hơn nữa, cô khá ích kỷ không muốn hôn lễ của mình sẽ gây ồn ào trên mạng, thu hút nhiều người vây xem.

"Rất phiền phức. Không làm, không làm nữa." Cô nói chắc như đinh đóng cột, sau khi nói xong thì chăm chú nhìn Thẩm Thính: "Anh Thẩm, chắc chắn anh cũng không muốn tổ chức đúng không."

Thẩm Thính: "Không."

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của Khúc Kim Tích, cô hơi sửng sốt: "Hả?"

Sau đó cô phát hiện Thẩm Thính không nói đùa, anh thật sự muốn tổ chức hôn lễ, Khúc Kim Tích bắt đầu hướng dẫn từng bước: "Anh Thẩm, hôn lễ thật sự thực phiền phức đấy. Chúng ta đã nhận giấy chứng nhận kết hôn rồi. Hôn lễ không cần thiết, đúng không?"

Mẫu chốt không phải là thời gian, Khúc Kim Tích nhớ lại bảng thông báo của mình, kiên quyết không làm hôn lễ.

Cô đang chuẩn bị nói ra một vài lý do để đập tan suy nghĩ của Thẩm Thính, Thẩm Thính nói: "Nghe lời em."

Sau đó Khúc Kim Tích lại bận rộn, cô vớt chuyện này ra phía sau đầu, không còn quan tâm đến nó nữa.

.....

Về chuyện Khúc Kim Tích không muốn tổ chức hôn lễ, Thẩm Thính chưa nói với ai hết. Bởi vậy, khi anh quyết định đem chuyện hôn lễ đặt vào trong lịch trình, anh đã dự định sẽ lừa gạt Khúc Kim Tích.

Cô sợ phiền phức, không sao, anh sẽ lo liệu hết tất cả.

Cô chỉ cần mặc váy cưới và mũ phượng khăn quàng vai, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất là được.

Chuyện Thẩm Thính âm thầm chuẩn bị hôn lễ, đương nhiên Khúc Kim Tích không biết — — Cô cho rằng mình và Thẩm Thính đã đạt được thỏa thuận không tổ chức hôn lễ.

Thật sự cô không để ý đến những hình thức này, không nhất thiết phải tổ chức hôn lễ thì mới được.

Chuyện Thẩm Thính muốn chuẩn bị hôn lễ, những người thân và bạn bè đều biết, chỉ có một mình Khúc Kim Tích không biết. Lương San phối hợp với Thẩm Thính, hẹn riêng Khúc Kim Tích đi du lịch nước ngoài để Thẩm Thính có thời gian thu xếp.

Trong quá trình đi du lịch, bà lại nhắc tới chuyện hôn lễ, muốn dò hỏi một vài sở thích của Khúc Kim Tích rồi nói lại cho Thẩm Thính, để anh sắp xếp.

Nhưng lại nghe được đáp án không muốn tổ chức hôn lễ từ miệng Khúc Kim Tích.

"Không cần chọn địa điểm tổ chức. Không cần phải đau đầu suy nghĩ nên mời những ai, sắp xếp vị trí như thế nào. Cũng không bị truyền thông đưa lên mặt báo, bị người khác bình luận. Sống cuộc sống yên bình, thật tuyệt. Điều quan trọng là bớt lo!"

Và tiết kiệm tiền.

Cô biết xấu hổ nên không nói ra câu cuối cùng. Nó thể hiện cô không có phẩm cách.

— — Bây giờ Khúc Kim Tích đã trở thành minh tinh hạng A, nhưng cô vẫn giữ quan niệm tiêu dùng, cái gì cần tiêu tiền cái gì cần tiết kiệm là điều cần thiết của một cô gái tinh tế.

Lương San phát hiện những lời mà cháu gái nghĩ và nói là sự thật.

Bà rất kinh ngạc: "Cháu không mơ ước về cảnh tượng lúc hôn lễ được diễn ra sao?"

Khúc Kim Tích thử tưởng tượng về cảnh tượng đó, lắc đầu, hình như cô không có mơ ước mặc váy cưới đứng bên cạnh Thẩm Thính nhận lời chúc phúc của mọi người. Điều này cứ là lạ như thế nào ấy.

Đối với cô mà nói, cô thích quá trình hơn kết quả.

Giống như khi quay phim, Khúc Kim Tích thích quay phim, bất kể quá trình quay phim có vất vả mệt mỏi như thế nào thì cô cũng bằng lòng. Khi bộ phim hoàn thành và được chiếu trên tivi, nếu như đạt được thành tích tốt, đương nhiên cô sẽ vui vẻ, sự cố gắng của mình đã được mọi người công nhận.

Nhưng nếu như thành tích không được tốt lắm thì cô cũng không nản lòng.

Bởi vì bất kể kết quả có tốt hay là không tốt thì cô đã tham gia vào quá trình này, cô đã cố gắng hết sức.

Bất kể cô và Thẩm Thính có tổ chức hôn lễ hay không thì bọn họ đã là vợ chồng. Cho nên, đối với cô mà nói, hôn lễ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Vừa nghĩ đến những chuyện rắc rối khi tổ chức hôn lễ, cô thà rằng không tổ chức.

"Chẳng phải cô và dượng cũng không tổ chức hôn lễ sao?" Khúc Kim Tích rất thích kiểu chung sống của Lương San và giáo sư Lục, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, trong đầu cô sẽ hiện lên bốn chữ 'Tháng năm tĩnh lặng'.

"Sao có thể giống nhau được chứ." Lương San nắm tay cháu gái, hai người cùng nhau nằm trên bờ cát ấm áp: "Khi đó sức khỏe của

cô không tốt. Hơn nữa cô và dựng ở bên nhau phải chịu rất nhiều lời mắng chửi."

Mấy chục năm trước internet chưa phát triển giống như bây giờ. Nữ thần của mọi người lại gả cho một giáo sư chẳng ra gì, đương nhiên mọi người sẽ phẫn nộ. Giới truyền thông phanh phui nơi làm việc của giáo sư Lục, tiến hành công kích người thân của ông, còn có đủ loại lời đe dọa.

"Khi đó, nếu như dựng của cháu không lùi một bước thì cô và dựng đã không thể ở bên nhau giống như bây giờ."

Giáo sư Lục chẳng những không lùi bước, ngược lại ra sức gánh vác. Ông cũng không nói cho Lương San biết, mãi đến sau này Lương San mới biết được.

Dưới tình huống như vậy, không thích hợp để tổ chức hôn lễ, rất dễ xảy ra chuyện.

Sau này, bố và mẹ giáo sư Lục giáo lần lượt qua đời, lại càng không thích hợp tổ chức hôn lễ. Vẫn luôn dời lại, thời gian trôi qua lâu như vậy, nếu như lại gõ trống khua chiêng tổ chức hôn lễ cũng hơi ngại.

Vậy nên giáo sư Lục âm thầm đặt một chiếc váy cưới. Hai vợ chồng thỉnh thoảng mặc váy cưới ở nhà, mở một bản nhạc du dương để khiêu vũ, cảm nhận một chút cảm giác.

Đối bọn họ mà nói, như vậy là đủ rồi.

Nhưng Lương San cho rằng những người trẻ bây giờ đều theo đuổi hình thức. Hôn lễ là một hình thức thể hiện tình yêu và lời hứa hẹn với một cô gái. Những cô gái trẻ mà bà đã từng gặp, trừ những người không muốn kết hôn ra thì những người muốn kết hôn đều rất mong đợi hôn lễ — — Cho dù hơi phiền phức một chút, suy cho cùng thì đây cũng là ngày quan trọng nhất trong đời của một người con gái.

Câu trả lời của Khúc Kim Tích giống như tuổi của cô, dường như cô và Thẩm Thính đã trở thành một cặp vợ chồng già.

Lương San muốn bỏ đầu của Khúc Kim Tích ra, xem thử rốt cuộc cô đang nghĩ gì ở trong đầu.

"Dượng rất lãng mạn nha." Đôi mắt của Khúc Kim Tích sáng lên, thànhtán thưởng: "Chẳng trách dượng có thể hái đóa hoa xinh đẹp nhất là cô về làm của riêng."

"Miệng lưỡi ngon ngọt." Lương San cười rộ lên giống như một cô gái nhỏ đang then thùng, rất nhanh đề tài của cuộc nói chuyện đã trở thành — — Giáo sư Lục đã theo đuổi vợ như thế nào.

Lương San nói rất nhiều chuyện của bà và giáo sư Lục. Vốn muốn dò hỏi sở thích của Khúc Kim Tích nhưng đến cuối cùng lại bị lạc đề.

Bỏ đi, cứ để hai người trẻ đó tự giày vò lẫn nhau đi.

Chỉ cần Thẩm Thính không ức hiếp cháu gái của cô ấy là được.

Lương San nghĩ.

Cổ Nhạc Nhạc và Tàn Tang đã chính thức xác định quan hệ yêu đương. Cô ấy biết chuyện tổng giám đốc Thẩm lừa gạt Khúc Kim Tích chuẩn bị hôn lễ, cũng tham gia lên kế hoạch.

Cô ấy và Tàn Tang phụ trách sắp xếp vị trí chỗ ngồi cho các khách quý đến tham dự hôn lễ.

Thật ra cũng không có gì phải sắp xếp cả. Trong danh sách khách mời không có người trong giới giải trí, chỉ có một vài người thân và bạn bè thôi.

Và cả địa điểm tổ chức hôn lễ — —

Cổ Nhạc Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng khẽ rung động.

"Ai nói tổng giám đốc Thẩm không biết lãng mạn vậy. Một khi tổng giám đốc Thẩm lãng mạn thì không một ai có thể so sánh." Cổ Nhạc Nhạc nói xong, lại thấp thỏm lo lắng: "Điều tôi sợ nhất chính là lỡ đâu Tích Tích sẽ biến hình tại sự kiện quan trọng như thế thì làm sao."

Tần Tang: "..."

Cậu ta nhớ lại tình huống bất ngờ ở bữa tiệc mừng lần trước, sự lo lắng của Cổ Nhạc Nhạc không phải không có lý.

"Cho nên, tôi cảm thấy chúng ta nên để lộ ra một vài tin tức cho Tích Tích."

"Không cần." Suy cho cùng thì Tần Tang đã ở bên cạnh Thẩm Thính rất nhiều năm, cậu ta vẫn có phán đoán cơ bản nhất: "Nếu anh ấy đã quyết định làm như vậy, loại tình huống này chắc chắn sẽ không tái phát sinh."

Cổ Nhạc Nhạc bấm đầu ngón tay, nói lung tung: "Lần biến hình gần nhất của Tích Tích là ba tháng trước. Hình như lần đó cô ấy biến thành một chiếc đĩa. Không phải anh nói trước đây Tích Tích biến hình rất thường xuyên sao. Tại sao bây giờ rất lâu mới biến hình một lần?"

Tần Tang: "Không biết."

Sau đó bổ sung thêm một câu: "Đừng nói lung tung."

"Tôi không nói lung tung." Cổ Nhạc Nhạc phản bác: "Tôi đang lo lắng thay Tích Tích."

Tần Tang không tiếp lời của cô ấy.

Cổ Nhạc Nhạc cười ầm lên: "Thật ra tôi có một suy đoán..."

Tần Tang yên lặng nhìn cô ấy, Cổ Nhạc Nhạc đang định nói chuyện thì tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên: "Là Tích"

Tích!"

Cổ Nhạc Nhạc lập tức vớt những lời nói đó, vui vẻ bấm nhận điện thoại: "Tích Tích, đi du lịch nước F có vui không?"

"Cũng không tệ lắm. Ở đây có một bãi biển vô cùng xinh đẹp, nhưng mà hôm nay tôi đi dạo ở một quầy hàng ở khách sạn." Trong tay Khúc Kim Tích cầm vài chai nước hoa của những thương hiệu nổi tiếng: "Tôi nhớ cô thích mùi hoa lài đúng không?"

Vừa nghe nói mua đồ cho mình, đôi mắt Cổ Nhạc Nhạc sáng lên, điên cuồng gật đầu.

"Ừ." Khúc Kim Tích nheo mắt lại: "Tang Tang ở bên cạnh cô đúng không?"

Sau khi Cổ Nhạc Nhạc và Tần Tang xác định quan hệ, bọn họ không giấu diếm Khúc Kim Tích.

"Ừm." Cổ Nhạc Nhạc di chuyển camera về phía Tần Tang, cậu ta nhìn màn hình: "Cô Khúc."

Khúc Kim Tích buồn bực: "Tang Tang, Thẩm Thính đâu rồi? Cậu không đi cùng anh ấy sao?"

Tần Tang chưa kịp trả lời thì Khúc Kim Tích nhìn thấy một vật màu đỏ nằm trên mặt bàn: "Đó là cái gì? Thiệp cưới hả?"

Cổ Nhạc Nhạc & Tần Tang: "!!!"

Cổ Nhạc Nhạc lập tức luống cuống, muốn di chuyển điện thoại sang chỗ khác nhưng lại bị Tần Tang dùng ánh mắt ngăn lại. Nếu như lúc này thể hiện sự lúng túng sẽ khiến Khúc Kim Tích nghi ngờ, sắc mặt cậu ta không đổi, nói: "Đúng vậy. Tôi nhận được một tấm thiệp cưới của bạn cùng lớp. Họ mời tôi và Nhạc Nhạc đến tham gia."

Khúc Kim Tích không nghi ngờ cậu ta, nói thêm hai câu, hỏi Tần Tang thích mùi nước hoa gì, định tặng cho cậu ta một lọ vừa hay nó giống với mùi mà Cổ Nhạc Nhạc thích.

Cổ Nhạc Nhạc tránh được một kiếp liên thờ phào nhẹ nhõm: "Suýt chút nữa thì bị cô ấy phát hiện rồi."

Khúc Kim Tích và Lương San đang điên cuồng mua sắm ở các khu thương mại lớn. Ở nước ngoài, Khúc Kim Tích không cần phải ngụy trang, gần như không có ai nhận ra cô.

Nhưng chỉ là "gần như", không ngờ cô vẫn bị người khác nhận ra bên trong một quầy hàng sang trọng.

"Chị là... Tích Tích phải không?" Là một đôi tình nhân trẻ, cô gái vui vẻ và kích động khi nhìn thấy cô: "Đúng là Tích Tích rồi. Không ngờ em lại có thể gặp chị ở nước ngoài. Ở trong nước em chưa từng nhìn thấy chị ở ngoài đời!"

Cô gái kích động nói: "Chúng ta có thể chụp ảnh chung không? Em và một vài chị em tốt của em đều rất thích chị. Chị chính là nữ thần của bọn em."

Thích thú biểu cảm nhiệt tình và thẳng thắn của cô gái, nụ cười trên khuôn mặt Khúc Kim Tích không nhận được càng lúc càng sâu sắc. Quả nhiên, con gái chính là đáng yêu như vậy.

"Đương nhiên có thể rồi." Fan đã sớm vứt bỏ bạn trai của mình, vừa ra hiệu bảo bạn trai chụp cho cô ấy và Khúc Kim Tích một tấm hình, vừa hỏi: "Chị đi cùng Thẩm Thính đến nước F du lịch sao?"

"Anh ấy không đến." Khúc Kim Tích nói.

Fan lập tức nhìn sang Lương San, bà mỉm cười khi nhìn thấy cảnh này, fan lập tức lễ phép nói: "Chào dì, trông dì rất giống Tích Tích, hai người đứng cùng nhau, giống như hai chị em."

Fan cho rằng Lương San là mẹ của Khúc Kim Tích.

Lương San cười tủm tỉm, bị người khác cho rằng bà và Khúc Kim Tích là mẹ con, bà vô cùng vui vẻ: "Con ngoan."

Đang vui vẻ, bà thuận tay đưa chiếc túi xách nhỏ cho fan.

Fan: "..."

Cô không dám nhận món quà đắt tiền như vậy, mẹ của Tích Tích rất ngang tàng!

Ngược lại người bạn trai đứng bên cạnh bị cô gái bỏ rơi đang nhìn chăm chăm vào Lương San. Biểu cảm hoài nghi cuộc đời, sau đó dùng điện thoại tra cứu, màn hình điện thoại hiện lên vài tấm ảnh, anh ta nhìn tấm ảnh một lúc, lại liếc mắt nhìn Lương San.

"!!!"

Mãi đến khi hai bên tách ra, chàng trai mới kéo bạn gái lại, vui mừng nói: "Em biết mẹ của nữ thần là ai không?"

"Mẹ của Tích Tích rất đẹp, chẳng trách Tích Tích lại xinh đẹp như vậy. Đúng là gien tốt." Bạn gái cảm thán, nghe bạn trai nói như vậy, có chút nghi hoặc: "Anh có ý gì?"

"Mẹ của cô ấy chính là nữ thần trong thập niên trước của bố anh đấy." Bạn trai đưa điện thoại cho cô ấy xem: "Bây giờ, trong phòng bố anh vẫn còn dán áp-phích năm đó của Lương San đấy."

Đúng là trí nhớ lâu, chàng trai vừa nhìn thấy Lương San đã cảm thấy rất quen mắt. Về một cái, quả nhiên là người thật!

Sau khi cô gái xem xong liền ngây người: "Cho nên.. Tích Tích là con gái của Lương San sao?"

"A, chẳng phải chúng ta đã bỏ lỡ ba tỷ rồi sao?" Cô gái đau lòng dậm chân, sau này chắc chắn sẽ không may mắn như vậy nữa.

"Khoan đã." Cô gái nghĩ lại: "Tích Tích là con gái của Lương San, nhưng lúc cô ấy vừa debut rất thảm nha." Cô ấy là fan cứng, biết rất rõ những chuyện trước kia của Khúc Kim Tích.

"Điều này chứng minh Tích Tích debut hoàn toàn dựa vào bản thân. Cô ấy không dựa dẫm vào Lương San. Dựa vào nỗ lực của bản thân để đi đến bước này."

"Cho nên." Cô gái nắm chặt tay: "Em quyết định, em cũng muốn gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Em không thể làm một con sâu gạo đợi kế thừa tài sản trong nhà như vậy nữa. Em phải học tập Tích Tích!"

Khúc Kim Tích không biết rằng người fan mà cô gặp vào hôm nay đã được cô cổ vũ thay đổi giấc mộng của mình. Từ một cô gái con nhà giàu chẳng có gì trở thành một người xây dựng sự nghiệp.

Khúc Kim Tích và Lương San đi du lịch nước ngoài mười ngày. Đi qua ba quốc gia khác nhau, tham quan rất nhiều địa điểm nổi tiếng.

Ngày về nước, máy bay hạ cánh, Lương San liên tiếp nhận điện thoại, Khúc Kim Tích nghĩ bà có việc nên đã bảo Mộc Thần đến sân bay đón cô ấy về trước.

"Không cần." Lương San tắt điện thoại: "Bạn bè mời bác đi tiệc rượu, cháu đi cùng với bác đi."

Khúc Kim Tích đành phải đồng ý.

Lái xe hơn một tiếng đồng hồ, đi vào một trang viên nhỏ, Khúc Kim Tích nhìn thấy ở đằng xa có một bãi cỏ được trang trí khá giống hiện trường hôn lễ.

"Có người kết hôn sao."

"Đại khái là vậy." Chiếc xe đi một vòng: "Phong cảnh ở đây không tệ."

Khúc Kim Tích gật đầu khen ngợi.

Trong trang viên có một người công nhân dọn hồ, cô nhìn thấy thiên nga đang nô đùa trong nước.

Đây là lần thứ hai Khúc Kim Tích nhìn xuống điện thoại. Sau khi xuống máy bay cô đã gửi tin nhắn cho Thẩm Thính. Bây giờ anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện xe dừng lại trước một tòa nhà nhỏ kiểu Châu Âu, nghi hoặc: "Cô ời, tiệc rượu ở nhà người khác sao?"

Chuyện này hơi kỳ lạ nha.

"Đúng vậy."

Khúc Kim Tích và Lương San cùng nhau đi vào bên trong, nhưng mà bên trong chỉ có nội thất hoa lệ, không có một bóng người.

Chủ nhà đâu?

"Cô..."

"Sao thế?" Lương San chuẩn bị đi lên lầu hai chợt quay đầu lại.

Khúc Kim Tích chỉ chỉ ngón tay, vẻ mặt hoài nghi: "Cô có chuyện gì giấu cháu đúng không?"

"Cô có thể có chuyện gì giấu cháu chứ." Lương San thẳng thắn.

Khúc Kim Tích nửa tin nửa ngờ đi theo bà lên lầu hai. Ở hành lang lầu hai thì đụng phải giáo sư Lục.

"Dạ." "Dạ."

Giáo sư Lục tự nhiên nắm tay người vợ mười ngày không gặp, chỉ vào căn phòng phía trước, nói với Khúc Kim Tích: "Đi thôi, mọi người đều đợi cháu đấy."

Khúc Kim Tích: "?"

Cô bối rối đi đến trước cửa phòng, đẩy cửa ra, nghe thấy một giọng nói, người đứng bên cửa sổ quay đầu lại: "Bà Thẩm, chào buổi trưa."

Anh giang hai tay về phía cô, tất cả thắc mắc trong đầu Khúc Kim Tích đều biến mất, cô nhào vào vòng tay anh giống như một con chim mỏi cánh quay về tổ.

Anh ôm chặt lấy eo của cô, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Nụ hôn vừa kết thúc, Thẩm Thính buông cô ra, nói: "Tiếp theo, em có một tiếng đồng hồ để thay quần áo và trang điểm."

Khúc Kim Tích: "???"

Thẩm Thính kéo cô đi vào căn phòng bên cạnh. Căn phòng này là một tủ đồ rất lớn, vừa đi vào, Khúc Kim Tích đã bị chiếc váy cưới trên người model thu hút.

Đẹp giống như trong mơ vậy.

Dừng một lúc, di chuyển ánh mắt, nhìn sang ba chiếc hộp màu đỏ trên mặt bàn đá cẩm thạch.

Cô bất giác tiến lại gần, quay đầu nhìn ánh mắt dịu dàng của Thẩm Thính, nhịp tim đập lạng lẹ tăng nhanh.

Khúc Kim Tích mở nắp của chiếc hộp thứ nhất, ở bên trong là một váy cưới cổ điển màu đỏ, từng đường kim mũi chỉ và hoa văn thêu trên đó đều hiện lên khí chất sang trọng.

Tiếp theo là một đôi giày thêu đính toàn trên châu, cuối cùng là mũ phượng làm bằng vàng ròng, sắc sỡ loá mắt.

Khúc Kim Tích hít thở nhẹ nhàng.

Cô cẩn thận cầm mũ phượng lên: "Khá nặng...tốn rất nhiều tiền nha."

Thẩm Thính vốn tưởng rằng cô sẽ khen ngợi: "..."

Suýt chút nữa anh đã quên, từ trước đến nay vợ của anh không đánh bài theo lệ thường.

Thẩm Thính đi đến phía sau cô, ôm chặt eo của cô: "Muốn mặc áo cưới trước hay là đội mũ phượng trước hả?"

"Bây giờ?"

"Không phải chứ."

"Chỉ có hai người chúng ta thôi sao?" Đầu óc Khúc Kim Tích vẫn còn mông lung.

Thẩm Thính khẽ cười: "Khách đang đợi ở dưới đấy. Mặc áo cưới trước thì bọn họ sẽ đợi ở bên trái. Đội mũ phượng trước thì sẽ đợi ở bên phải."

"Anh..."

"Quên không nói với em." Giọng nói không đứng đắn của anh vang bên tai cô: "Trang viên này không bán cho người ngoài, chỉ cho thuê thôi. Anh lấy danh nghĩa của em thuê trang viên này sáu mươi năm. Cho nên nơi này là của em, không có sự cho phép của chủ nhân thì truyền thông không vào được."

Khúc Kim Tích: "!!!"

Thẩm Thính nắm chặt tay cô, ra hiệu cô nhìn sang con phượng hoàng nhỏ đang đứng đưa trên mũ phượng: "Anh tự tay quần con phượng hoàng đó lên đấy. Em đừng để nó rơi mất."

Khúc Kim Tích xoay người lại, Thẩm Thính giấu cô gửi tin nhắn cho từng người, cô sững sờ nhìn anh, nước mắt rưng rưng trên

khóe mắt.

"Không có truyền thông, không có khách khứa đông đúc, chỉ có một vài người thân thiết, hai ba bàn, không quá náo nhiệt. Bên trái là hôn lễ theo kiểu phương Tây, bên phải là hôn lễ kiểu Trung Quốc."

Đôi mắt sâu sắc vô cùng thâm tình, anh chăm chú nhìn cô, nói từng câu từng chữ: "Bà Thẩm, em có thích hôn lễ đơn giản như vậy không?"

TOÀN VĂN HOÀN

CẢM ƠN BẠN ĐÃ THEO DÕI TRUYỆN!